

91/4

ராஜமுத்திரை

இரண்டாம் பாகம்

சாண்டிலியன்

சென்னை
பதிப்பகம்
புதுவது

வானதி பதிப்பகம்

13. தினதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1970

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு, 1972

மூன்றாம் பதிப்பு : செப்டம்பர், 1977

நான்காம் பதிப்பு : அக்டோபர், 1980

ஐந்தாம் பதிப்பு : நவம்பர், 1982

Copyrights with the author

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 30-00

சித்திரம் : லதா

அச்சிட்டோர் :

அகத்தியர் அச்சுக்கூடம்.

சென்னை-600 017

வாணிபம் வீரம் இரண்டாலும் ஆதிமுதல் சிறப்புற்ற நாடுகள் உலகத்தில் மூன்று. தமிழ்நாடு, சீனா, இங்கிலாந்து. இம்மூன்று நாடுகள் வாணிபத்தாலும் சிறப்புற்றன, வீரச் செயல்களாலும் புகழுற்றன.

ரோமாபுரி சாம்ராஜ்யம் வீரத்தில் சிறந்து விளங்கியது பொருள் உற்பத்தியிலோ வர்த்தகப் பெருக்கிலோ அது சிறப்புறவில்லை. தமிழகம், சீனா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து பொருள்களை வரவழைத்துக் கொண்டது. தமிழகத்தின் மிளகு அவர்கள் உணவுக்கு ருசியளித்தது. தமிழகத்தின் முத்து அவர்கள் மேனிக்கு அழகளித்தது. தமிழகத்தின் மெல்லிய பருத்தியாடை ரோமாபுரி மாதரின் மானங்காத்தது. இந்தக் கடைசிப் பணியில் இணைந்து கொண்டது சீனத்தின் இணையிலாப் பட்டு.

ரோமாபுரியினரும் இஸ்லாமியரும் பெரும் போர்களைப் புரிந்தார்கள், பல நாடுகளைத் தோற்கடித்தார்கள். தோல்வியுற்ற நாடுகளிலிருந்து பொருள்களைக் கொணர்ந்து தங்கள் வாழ்க்கையை வளப்படுத்திக் கொண்டார்கள். சிறப்புப் பொருள்களின் உற்பத்தியில் அவர்கள் பெரும் சுழியாகவே இருந்தார்கள்.

தமிழகமும் சீனாவும் வாணிபத்தில் வெற்றி கொண்டன. மேலை நாடுகளையும் இடையேயிருந்த கிழை நாடுகளையும் பெரும் வீர சரித்திரங்களைக் கடலிலும் தரையிலும் எழுதின. ஆதியிலிருந்து குப்ளேகான் வரை பெரும் வல்லரசுகள் சீனாவின் வீரசரித்திரத்தை எழுதின. அந்த நாட்டுக்குச் சென்ற பாதையே பட்டுவழி (Silk route) என்று அழைக்கப் பெற்றதென்றால் அதன் வாணிபச் சிறப்பைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

தமிழகத்தின் வீரத்தைப் பற்றியும் கடற்படைச் சிறப்பைப் பற்றியும் 'யவன ராணி' 'கடல் புற' ஆகிய இரண்டு நாவல்களில் விவரமாக எழுதிவிட்டேன். நாவலந்திவின் காற்சிலம்பின் முத்துப்பரல்போல விளங்கும் இச்சிறு நாடு, வீரத்தில் எத்துணை சிறந்தது என்பதை அந்த இரு நாவல்களிலும் விவரித்தேன். ஆனால் தமிழகத்தின் முத்தைப்பற்றி எழுதவேண்டும் என்று நீண்ட நாளாக எனக்கிருந்த அவா அந்த இரண்டு நாவல்களில் பூர்த்தி பெறவில்லை. அதைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ள 'ராஜமுத்திரையை' எழுதினேன்.

நான் எழுதிய நாவல்களுக்குச் சரித்திரக் குறிப்புகளைத் தேடியபோதெல்லாம், முத்தின் சிறப்பு கண்முன் தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தது தமிழகத்தின் சரித்திரத்தை எழுதிய ஒவ்வொரு பேராசிரியரும், இந்த நாட்டுக்கு வந்து போன ஒவ்வொரு வெளிநாட்டு வாணிபரும், யாத்ரிகரும் இதைக் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. அதுவும் பாண்டியநாடு முத்தால் சிறந்ததென்றும் முத்தால் வளர்ந்ததென்றும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். முத்து எப்படி எடுக்கப்பட்டது, எப்படிப் பாதுகாக்கப்பட்டது, எப்படி உபயோகிக்கப்பட்டது என்பதை மார்க்கோபோலோ, ஏலியன் முதலிய வெளிநாட்டவர் விவரமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஏலியன் முத்து எடுப்பை ஒரு கதை போலச் சொல்கிறார்: "பூக்ரடைமஸ் ஆண்ட காலத்தில் ஸோரஸ் (சோழர்) என்ற அரச வம்சத்தினர் ஆண்ட ஒரு நகரம் இன்னும் இருக்கிறது. அந்த நகர மக்கள் பெரும் வலைகளை எடுத்துக் கொண்டு, கடலுக்குச்சென்று முத்து எடுப்பார்கள். முத்துச் சிப்பிகள் கூட்டம் கூட்டமாக நீந்தி வருமென்றும், தேனீக்களுக்கு ராணி இருப்பதுபோல, இந்த முத்து வர்க்கத்துக்கும் ஒரு தலைவி இருப்பதாகவும் தெரிகிறது. தலைவியின் சிப்பி மற்ற சிப்பிகளைவிடவும் பெரிதாகவும் அதிக வர்ண ஜாலங்கள் உள்ளதாகவும் இருக்கும்."

மார்க்கோபோலோவின் விவரணம் இன்னும் அதிகமாகவும் விளக்கமாகவும் இருக்கிறது. அவர் நேரில் இங்கு

விஜயம் செய்து, இங்கு தங்கியிருந்தவராகையால் பலவிஷயங்களை நேரில் பார்த்துச் சொல்லியிருக்கிறார். முத்தைப் பிடிக்க மன்னன் தலைமையில் முத்தெடுப்பாளர் செல்லும் விமரிசை, சுமார் நூறு படகுகள் ஏககாலத்தில் செல்லும் காட்சி, முத்தெடுக்கும் முறை இவை மிக விவரமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன மார்க்கோபோலோவால். “முத்தெடுப்பதற்கு முன்பு மந்திரவாதிகள் படகுகளில் சென்று மந்திரமோதுவார்கள். அந்த மந்திரத்தின் விளைவாக மனிதரை விழுங்கும் பெரும் சுரமீன்கள் அந்தப் பகுதியில் வாரா” என்ற பிரத்யேக விவரத்தையும் மார்க்கோபோலோவிடமிருந்துதான் அறிகிறோம்.

இதையெல்லாம் படித்ததும் அந்த முத்தை மூலக் கருவாக வைத்து ஒரு கதை எழுத நீண்ட நாளாக ஆசையிருந்தது. அந்த ஆசையை வின்சென்ட் ஸ்மித் தூண்டினார். “கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே மதுரை அல்லது கூடல் பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகராயிருந்தாலும், அதற்கும் முன்பு பண்டையத் தமிழகத்தில் கொற்கையே தென்னிந்திய நாகரீகத்தின் தொட்டிலாக இருந்தது. பாண்டிய மன்னனின் ஆட்சிப்பீடம் மதுரையில் இருந்ததென்றாலும் பாண்டிய நாட்டின் பட்டத்து இளவரசன் கொற்கையில் தான் வசித்தான். ஆகவே கொற்கை பாண்டிய நாட்டின் இரண்டாவது தலைநகராக இருந்தது. கொற்கையின் வாணிபத்தைச் சரிபார்த்து நடத்த அங்கு இளவரசன் ஆட்சி புரிந்தான். அவனுக்கென தனி ராஜமுத்திரை இருந்தது. கோடரியும் யானையும் இணைந்த முத்திரை அது,” என்ற விவரத்தையும் கொற்கை முத்தைப்பற்றி அவர் கூறியுள்ள விஷயங்களையும் படித்ததும் அதுபற்றி ஒரு நாவல் புனைவு முடிவு செய்தேன்.

இந்த முடிவுக்குத் தமிழக சரித்திர வியாசர் உயர்திரு நீலகண்ட சாஸ்திரியாரின் நூல்கள் வழக்கம்போல் உதவின. அவருடைய “History of the Pandian Kingdom” என்ற நூலிலும், “A History of South Indian” என்ற நூலிலும், அவர் முதலாம் ஜடாவர்மன்

சுந்தரபாண்டியனைப்பற்றிக் கூறியுள்ள தகவல்கள், அவன் பெரும் சாம்ராஜ்யத்தைக் குறுகிய காலத்தில் ஸ்தாபித்த சிறப்பு இவை 'குமுதத்துக்கு அடுத்த கதை முத்தைப்பற்றித் தான்' என்பதை நிர்ணயித்து விட்டன.

ஆகையால் பிறந்தது 'ராஜமுத்திரை.' கொற்கையின் பாண்டியப் பட்டத்து இளவரசனின் முத்திரையை சுமார் இரண்டரை ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மக்கள் மனத்தில் பொறிக்க முயன்றிருக்கிறேன். என் மனத்தில் பதிந்த அந்த இன்ப முத்திரை மற்றவர் மனங்களிலும் பதிய வேண்டுமென்ற ஆவலால் இந்த 'ராஜமுத்திரை' உதயமாயிற்று.

மற்றைய கதைகளைப்போலவே இந்தக் கதையையும் பிரசுரித்து உதவிய 'குமுதம்' ஆசிரியருக்கு எனது நன்றி என்றுமிருக்கிறது.

இந்த நூலை நானே பதிப்பித்திருக்கிறேன், "இலக்கியப் பொழில்" என்ற பிரசுராலய முத்திரையில். இப்பொழுது எனக்கு மனச்சாந்தி அதிகமாகிவிட்டதால் முத்திரையை 'சாந்தி பிரசுரம்' என்று மாற்றியிருக்கிறேன். "உனக்கு ஏன் புத்தகம் போடும் தொல்லை? உன்னால் விற்க முடியுமா?" என்று பலர் எச்சரித்தார்கள். எச்சரிப்புகளை நான் ஏற்க வில்லை. தமிழ் மக்கள் எனது பக்கம் இருக்கிறார்கள் என்ற அகந்தையோ, எதிலும் எனக்குள்ள துணிச்சலோ, எதிலும் நான் காட்டும் பிடிவாதமோ காரணம் எதை வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பதிப்புச் சொந்தப் பதிப்பாக வெளிவந்திருக்கிறது.

நீரில் இறங்கிவிட்டேன். நீந்துவேனே தவிர மூழ்க மாட்டேன் என்ற நம்பிக்கை திடமாக இருக்கிறது. தமிழ் மக்கள் இதுவரை அளித்துள்ள ஆதரவுதான் நம்பிக்கைக்குக் காரணம்.

இந்தப் பெருநூலை மிகக் குறுகிய காலத்தில் முழு வேகத்துடன் அச்சிட்ட அச்சகத்தாருக்கு எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

—சாண்டில்பன்

**இந்நூலை உருவாக்குவதற்கு உதவிய
வரலாற்று நூல்களின் பட்டியல்**

1. PANDIYAN-KINGDOM
Sri K. A. Neelakanta Sastry, M.A.
2. A HISTORY OF SOUTH INDIA
Sri K. A. Neelakanta Sastry, M.A.
3. FOREIGN NOTICES OF SOUTH INDIA
Sri K. A. Neelakanta Sastry, M.A.
4. THE EARLY HISTORY OF SOUTH INDIA
Mr. Vincent A. Smith, M.A. (Dubl), M.R.A.S. etc.
5. PRE-PALLAVAN TAMIL INDEX
Dr. N. Subramanian, M.A., Ph. D.
6. TRAVANCORE MANUAL
Sri V. Nagam Aiya, (Hist) S.
7. TAMIL LEXICON
8. கோயிலொழுது
ஸ்ரீஎம்பெருமானாரின் ஸ்ரீரங்கம் கோயில் நீர்வாக நூல்
9. பாண்டியர் வரலாறு
சதாசிவ பண்டாரத்தார்
10. நாநார்த்த தீபிகை-ஒரு சொல் பல பொருள்
திருநெல்வேலிக் கவிராயர் முத்துசாமிப் பிள்ளை

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

ராஜ பேரிகை
 ராஜ திலகம்
 கடல் புறா I
 கடல் புறா II
 கடல் புறா III
 ஜலதீபம் I
 ஜலதீபம் II
 ஜலதீபம் III
 யவன ராணி I
 யவன ராணி II
 கன்னி மாடம்
 மன்னன் மகள்
 சேரன் செல்வி
 கவர்ந்த கண்கள்
 மலைவாசல்
 ஜீவபூமி
 மஞ்சள் ஆறு
 முங்கில் கோட்டை
 இளையராணி
 நீள்விழி
 பல்லவ திலகம்
 நாகதீபம்

வசந்தகாலம்
 உதயபானு
 அவனி சுந்தரி
 மங்கலதேவி
 நிலமங்கை
 ஜலமோகினி
 ராஜமுத்திரை I
 ராஜமுத்திரை II
 கடல் ராணி
 மலையரசி
 மோகனச் சிலை
 ராஜ யோகம்
 ராஜாஹமீர்
 நீலவல்லி
 நாகதேவி
 ராணியின் கனவு
 புரட்சிப் பெண்
 செண்பகத் தோட்டம்
 மது மலர்
 நங்கூரம்
 மனமோகம்

அத்தியாயம் 1

சிறையில் ஒரு சித்தினி

*மலையாழத்திலிருந்த அந்த மாநகரை மலைச்சரிவிலிருந்த காட்டு முகப்பில் புரவிமீதமர்ந்த வண்ணமே கண்ட வாலிபன் முகத்தில் வியப்பும் விசனமும் கலந்தே தாண்டவமாடின. விண்மீன்கள் மட்டுமே ஒளிவிட்ட கிருஷ்ணபக்தத்தின் காரிருளில் விளக்குகளாலும் பெரும் பந்தங்களாலும் மண்ணிலும் இன்னொரு விண் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்திய பரவி மாநகரை அலசிவிடுபவன் போல் துருவித் துருவிப் பார்த்த அந்த வாலிபன் இதயத்திலிருந்து இணையற்ற துன்பத்துக்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சொன்றும் வெளிவந்தது. பராவியா என்று வெளிநாட்டுக் கடல் வணிகராலும், பரவி ஆற்றங்கரையிலிருந்ததால் பரவி மாநகரென்றும், செல்வம் கொழித்திருந்ததால் திரு வாழும் கோடு** என்றும், பாரதப் பெருமக்களாலும் அழைக்கப்பட்டு உலகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த அந்த மாநகரின் செல்வமும் செழிப்பும் இணையற்றதென்பதை உணர்ந்திருந்த அந்த வாலிபன் அத்தனை செல்வமும் செழிப்பும் பரவீசுனை வீரரவி உதய மார்த்தாண்டவர்மனின் அதர்மத்தால்

* கேரளாடு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் ஆழத்திலிருப்பதால் மலை ஆழம் (மலையாழம்) என்று முன்னாலில் அழைக்கப்பட்டது. பிறகு திரிந்து மலையாளம் என்று ஆயிற்று—Travancore Manual Vol. I Page I—By Nagam Aiya. F. R—HS.

** திரு வாழும் கோடுதான் பின்னால் திருவிதாங்கூர் என்றும் திருவாங்கூர் என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

அழிந்துவிடப் போகிறதே என்ற நினைப்பால் பெரும் அனுதாபத்தையும் முகத்தில் படரவிட்டுக் கொண்டான்.

பரலிமா நகரின் நிலப்பரப்பு அதிகமில்லாவிட்டாலும் ஒருபுறம் கடலும் ஒருபுறம் மலையும் அரணமைத்திருந்ததால் பார்வைக்கு மலையாழத்தின் சின்னஞ்சிறு ஆபரணம்போல் அந்த மாநகர் அழகு மிகுந்திருந்ததன்றி இயற்கையின் பாதுகாப்பையும் அதிகமாகப் பெற்றிருந்ததைக் கண்ட அந்த வாலிபன், 'எந்த அழகுக்கும் இயற்கை ஒருவித அரணை அமைத்துத்தான் தருகிறது. அதை மனிதனுடைய துர்க்குணங்கள்தான் பாழாக அடித்து விடுகின்றன,' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். அந்த இயற்கை அரணுக்குள்ளே மற்றோர் அரணாக அந்த மாநகரின் வெளிக் கோட்டை விளங்கியதையும், அந்தக் கோட்டையின் வாயில் களில் புதைக்கப்பட்டிருந்த பெரும் யானைத் தந்தங்களும் தந்தங்களின் உச்சிகளில் எரிந்த வெண்கலத் தூண்டா விளக்குகளும் அந்த நகரின் புற அழகைப் பன்மடங்கு உயர்த்தியதையும், கோட்டைக்குள்ளிருந்த வீதிகள் பற்பல சதுரங்களாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது மலையிலிருந்து பார்ப்போருக்குக் கோயிலின் பிரகாரங்களை நினைவுறுத்தியதையும் கண்ட அந்த வாலிபனின் கண்கள் தூரத்திலிருந்து விவரங்கள் முழுவதையும் பார்க்க முடியவில்லையென்றாலும், பொதுப் பார்வைக்கு திருவின் இருப்பிடமாக விளங்கும் திருவாழங்கோடு உள்ளேயும் செல்வப் பெருக்குடன் விளங்கியதை அந்த வாலிபன் உணர்ந்தேயிருந்ததால் அவன் கண்களில் விவரிக்க முடியாத கனவொன்று படர்ந்தது. இத்தனை செல்வப் பெருக்கை மிக எச்சரிக்கையுடன் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் சேரமன்னன் செய்யத் தவறவில்லையென்பதை நகரத்துக்கு வெளியேயும் உள்ளேயும் தெரிந்த படைவீடுகள் மட்டுமின்றி அக்கம் பக்கத்தில் தெரிந்த மலையுச்சிகளிலிருந்த பார்வைக் கூடங்களும் நிரூபித்ததையும் கண்ட அந்த வாலிபன் முன்னறிவிப்பில்லாமல் ரகசியமாகப் பரலிமாநகரை எந்தப் படையும் நெருங்க முடியாதென்பதைச் சந்தேகமற உணர்ந்து

கொண்டான். 'ஆனால் எந்த ஏற்பாட்டுக்கும், எந்தப் பாதுகாப்புக்கும், எந்த வலிமையுள்ள படைக்கும் ஓர் ஆபத்து உண்டு. அந்த ஆபத்து அதர்மத்திலிருந்து முளைக்கிறது. எத்தனை அழகிலும் அது புரையோடிவிடுகிறது' என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்ட அந்த வாலிபன் மேலும் அந்த மாநகர நீண்டநேரம் உற்று நோக்கினான். இப்படி அவன் நோக்குவது புதிதல்ல. பல நாட்களாகப் பார்த்த அதே பார்வை, அதே எண்ணங்கள் அன்றும் அவனிடமிருந்து எழுந்தன. மேற்கொண்டு கவனிக்கவோ வருந்தவோ இஷ்டமில்லாததாலோ என்னவோ கடைசியாகத் தனது புரவியைப் பாதக் குறட்டால் லேசாசாகத் தட்டி மலைச்சரிவில் நடக்கவிட்டான். மலைச்சரிவின் பாதை கரடு முரடாயிருந்தாலும் அதில் அனாயாசமாக நடந்துசென்ற அந்தப் புரவியைப் போலவே மிக அனாயாசமாக அந்த வாலிபனும் அதில் அமர்ந்து சென்றான்.

பாதையின் சீர்கேட்டைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் புரவியை நடத்திச் சென்ற அந்த வாலிபன் சிறிது தூரம் மலைச்சரிவில் இறங்கியதும், கீழே தெரிந்த பரலிமாநகர் ராஜபாட்டையை அணுகாமல் மீண்டும் வேறொருபுறமாகப் புரவியைத் திருப்பி மலைமீது ஏறவிட்டு, சற்ற எட்ட இருந்த குடிசைகளை நாடிச் சென்றான். அக்குடிசைக் கூட்டத்தை அணுகியதும் புரவியிலிருந்து இறங்கிப் புரவிக் கயிறுகளை அதன் முதுகிலெறிந்துவிட்டு எதிரிலிருந்த சின்னஞ்சிறு குடிசையொன்றை நோக்கி மெல்ல நடந்து சென்றான். குடிசையை அடைந்ததும் உடனே உட்புகாமல் வெளியிலேயே நின்று இருமுறை தன் பாதக் குறட்டால் தரையைத் 'தட் தட்' என்று தட்டினான். இரவு நன்றாக ஏறி விட்டிருந்ததால் அந்தக் குடிசைக் கூட்டப் பகுதியே நிசப்தமாயிருந்தது. இரவில் கனவு கண்டதாலும் பசியாலும் வீரிட்டலறிய இரண்டொரு குழந்தைகளின் ஒலியையும், "உம், ஒன்றுமில்லை தூங்கு," என்று அதட்டியும் அன்பாகவும் கூறிய இரண்டொரு தாய்மார்களின் இன்ப மொழிகளையும் தவிர வேறு எந்தவித ஒலியும் இல்லாததால் வாலிபன் பாதக்

குறட்டின் ஓசை அளவுக்கு மீறி அதிகமாகவே அந்த மலைப் பிரதேசத்தில் எதிரொலித்தது. இருமுறை தட்டிய பின்பு அசைவற்று நின்றுவிட்ட அந்த வாலிபனைத் தானும் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற காரணத்தாலோ என்னவோ கடிவாளக்கயிறுகளை முதுகில் தாங்கிய புரவியும் அவன் பின்னால் வந்து நின்று குடிசையை ஏறெடுத்து நோக்கியது. தனது தலைவன் கால் தட்டலுக்குக் குடிசையிலிருந்து பதில் கிடைக்காத காரணத்தால் மெல்ல ஒருமுறை களைக்கவும் செய்தது.

இந்தக் களைப்புக்கு முன்னமேயே குடிசைக்குள்ளே ஆளரவம் ஏற்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்த வாலிபன் பின்புறம் தனது கையை நீட்டிப் புரவியின் முகத்தைத் தடவி “வருகிறார்கள், அவசரப்படாதே” என்று கூறினான். அவன் கூறி முடிப்பதற்கும் குடிசையின் கதவு திறந்து கைவிளக்கொன்று வெளிப்படுத்துவதற்கும் அவகாசம் சரியாயிருக்கவே, கைவிளக்கை ஏந்தி வந்த பெண்ணை நோக்கி, “பார்த்தாயா அண்ணி! இது வர வர மிகவும் அவசரப்படுகிறது,” என்று கூறிக்கொண்டே அந்த வாலிபன் குடிசைக்குள் நுழைந்தான். விளக்கேந்தி நின்று வழி விட்டு அவன் பின்னால் நுழைந்த அந்தப் பெண்ணும் குடிசையின் ஒரு மூளையில் விளக்கை வைத்துவிட்டு, “இன்றைக்கு ஏன் தம்பி இத்தனை நேரமாகி விட்டது? அரண்மனையில் நிரம்ப வேலையோ?” என்று வினவினாள்.

“ஆம் அண்ணி! என்னை வீட்டுக்கு அனுப்பவேண்டிய காவலன் வரவில்லை. ஏதோ உடல் நலமில்லையென்று சொன்னார்கள். அவன் காவல் முறையையும் சேர்த்து நான் பார்க்க வேண்டியதாயிற்று,” என்ற அந்த வாலிபன், “அண்ணி, அண்ணன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை?” என்று வினவினான்.

அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் கவலைக்குறி படர்ந்தது. “தெரியவில்லை தம்பி. அவரும் உன்னுடன் காலையில் சென்ற வர்தான். இந்த அரண்மனை வேலை வரவர சளையாகப் போய்விட்டது. இதை விட்டொழித்தாலும் பாதகமில்லை தம்பி,” என்றாள் அத்தப் பெண்.

“அரண்மனை வேலையையா! விட்டொழிப்பதா!” என்று கேட்டான் அந்த வாஸிபன் வியப்புடன்.

“என்ன அரண்மனை வேலை வேண்டியிருக்கிறது தம்பி? காலமில்லை நேரமில்லை, போகவேண்டியிருக்கிறது, திரும்பி வருவதும் அப்படித்தான். தவிர நாங்களென்ன வீரர் கூட்டமா? எங்களுக்கேன் இந்தத் தொல்லை?” என்று அலுத்துக் கொண்டான் அந்தப் பெண்.

வாஸிபன் அவளை உற்று நோக்கினான். அவளைவிட அவள் அப்படியொன்றும் பெரியவளல்ல. சுமார் இருபத்தைந்து வயதுக்குமேல் மதிப்பிடமுடியாத அவள் முகத்தில் நகரவாசிகளின் மினுக்கு அதிகமில்லாவிட்டாலும், காட்டுவாசிகளின் விகார ஆபரணங்கள் அவள் கழுத்திலும் காதுகளிலும் காட்சியளித்தாலும், அவள் முகத்திலும் ஒரு கம்பீரக் கட்டமுகு இருக்கத்தான் செய்தது. கழுத்திலிருந்த சங்கு மாலையும் காதுலாடிய பாசிமணியில் கோத்த புலிநகங்களும் சாதாரணமாகக் காணமுடியாத ஒரு புதுஅழகை அவளுக்கு அளித்திருந்தது. அவளை நோக்கிய அந்தப் பெரிய கண்கள் காட்டுமான்களின் கண்களைப் போல அழகை அள்ளிக் கொட்டின. உடல் வாளிப்பும் கண்களின் பார்வையும் அழகிய வலுவை மட்டுமின்றி அவள் உள்ளத்தின் உறுதியையும் எடுத்துக் காட்டின. இத்தனையையும் ஒரு விநாடியில் பார்த்து முடித்த அந்த வாஸிபன், “அண்ணி! அரண்மனையில் வேலை பெற எத்தனை பேர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் தெரியுமா?” என்று வினவினான்.

“அவர்களிலொருவருக்கு உன் அண்ணனின் வேலையை வாங்கிக் கொடுத்துவிடு தம்பி,” என்றாள் அவள்.

“ஏன் அண்ணி! உங்களுக்கு இந்த வேலை பிடிக்க வில்லையா?”

“இல்லை தம்பி. அவரவர் வேலையை அவரவர் செய்வது தான் நல்லது.”

“அவரவர் வேலையென்பது ஒன்று உண்டா அண்ணி?”

“உண்டு தம்பி. உன் அண்ணனைப் போல் நீ கூத்தாட முடியுமா? அல்லது உன்னைப்போல் அவர் வேலெறிய முடியுமா?”

இதை அந்தப் பெண் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்த அந்த வாலிபன், “என்ன சொன்னீர்கள் அண்ணி?” என்று திடுக்குற்று வினவினான்.

“உன் வேஷம் உன் அண்ணனிடம் பலிக்கும் தம்பி. என்னிடம் பலிக்காது,” என்றாள் அந்தப் பெண் சர்வ சாதாரணமாக.

“என் வேஷமா?” என்றான் மீண்டும் அந்த வாலிபன் அதிர்ச்சியுடன்.

“ஆம் தம்பி! சில தினங்களுக்கு முன்பு நீ காட்டுவாசி என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தாய் ஆனால் காட்டுக்கும் உனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லையென்பதை நீ வந்த இரவே உணர்ந்தேன். உன் நடையே உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது தம்பி. அதுமட்டுமல்ல. நீ வந்து நான்கு நாள் கழித்துக் காட்டுக்குள்ளிருந்து ஓடிவந்து விட்ட யானைமீது வேலெறிந்தாயே நினைப்பிருக்கிறதா?” என்ற அப்பெண் சற்று நிதானித்தாள்.

“இருக்கிறது அண்ணி,” என்ற அவன் பதிலில் சலன மிருந்தது.

“அத்தனை குறியுடன் வேலெறியக் கூடியவர் இந்தக் குடிசைக் கூட்டத்தில் ஒருவர் கூட இல்லை தம்பி! நீ வீரன். போர்களைக் கண்டவன். உன் அண்ணன் கூத்தாடி. அவர் கண்டதெல்லாம் கூத்துக் கோட்டம். அவர் இந்த வேலையில் சேர்ந்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. கூத்தாடி காத்து நிற்க முடியுமா? அதுவும் அந்தச் சிறைக் கூடத்தை!” என்று அலுத்துக் கொண்டாள் அந்த மலைப் பெண்.

“சிறைக்கூடமா?” என்று வினவினான் அந்த வாலிபன் வியப்புடன்.

“வேறென்ன தம்பி?” என்று அவளும் வினவிஞள் வெறுப்புடன்.

“அண்ணன் அரசரின் கடற்கரை மாளிகையைக் காவல் புரிகிறார்,” என்றான் வாலிபன்.

“அந்த மாளிகையை எத்தனைபேர் காவல் புரிகிறார்கள் தெரியுமா?” என்று வினவிஞள் மீண்டும் அப்பெண்.

வாலிபன் முகம் சிரத்தை காட்டியது. “எத்தனை பேர் அண்ணி?” என்று வினவிஞள்.

“இருநூறு வீரர்கள்.”

“இருநூறு வீரர்களா?”

“ஆம்.”

“அது சிறிய மாளிகைதானே!”

“சிறு மாளிகைதான். ஆனால் பெரும் மர்மமாயிருக்கிறது.”

“மர்மமென்ன இதில்?”

“அதன் காவலரை அரசரே தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் உன் அண்ணனுக்குத்தான் இந்தக் காவல் வேலை கிடைத்திருக்குமா? உன்னத்தான் உன் அண்ணன் அரண்மனையில் காவல் வேலைக்கு அமர்த்தமுடியுமா?” என்று கேட்டாள் அவள்.

அந்த வாலிபன் சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தான். பிறகு கேட்டான், “அண்ணி! அதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று.

“அண்ணன்தான் சொன்னார்,” என்றாள் அவள்.

மாளிகையின் மர்மத்தைப்பற்றி ஏதும் சொல்ல வில்லையா?”

“சொன்னார். என்ன மர்மம் அங்கே? வழக்கமான மர்மம்தான்.”

“வழக்கமான மர்மமா?”

“ஆம் தம்பி! மன்னன் பெண் பித்துப் பிடித்தவன்; வழக்கம்போல் இப்பொழுதும் ஒரு பெண்ணை அங்கு கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறான்.”

வாலிபன் கண்கள் திடீரென பளிச்சிட்டன, “பெண்ணையா சிறை வைத்திருக்கிறான்? அந்தப் பெண் எப்படியிருக்கிறாளாம் அண்ணி?”

மலைப் பெண் அவனைக் கூர்ந்து அனுதாபத்துடன் நோக்கினாள். அவன் முகம் மட்டும் விகாரமாயில்லாவிட்டால் அவன் உடம்பு இருக்கும் வாளிப்புக்கு எத்தனையோ பெண்கள் அவனை மணக்கத் தயாராயிருப்பார்கள் என்பதை நினைத்த அந்த மலைவாசி அனுதாபத்துடன் சொன்னாள், “தம்பி! அவள் எப்படியிருந்தால் உனக்கென்ன? நீ வா, கஞ்சி ஊற்றுகிறேன்,” என்று.

அவள் முகத்தில் விரிந்த அனுதாபத்தைக் கவனித்த அந்த வாலிபன் அதன் காரணத்தை உணர்ந்துகொண்டதால் வருத்தப் பெருமூச்சு விட்டான். பிறகு முகம் கைகால். கழுவிக்கைநீட்ட, அவள் குடுவையில் கஞ்சி கொண்டு வந்து ஊற்றினாள். ஆனால் கைக்கெட்டியது அவன் வாய்க்கெட்ட வில்லை. கஞ்சியை அவன் கையில் வாங்கியதும் வெளியே அவன் புரவி பலமாக அவறியதால் கையிலிருந்த கஞ்சியை உதறிவிட்டு வெளியே ஓடினான் அந்த வாலிபன். அவளும் அவனைத் தொடர்ந்தாள். முற்றும் எதிர்பாராத கோரக்காட்சி அவர்கள் கண்முன்னே விரிந்தது. புரவியினருகில் அவள் கணவன் குப்புற விழுந்து கிடந்தான். அவன் முதுகில் கத்தியொன்று பாய்ந்திருந்தது. கத்தி பாய்ந்த இடத்திலிருந்து குருதி பீறிட்டு வெளியே ஓடிக்கொண்டிருந்தது நெஞ்சை உலுக்கும் அந்த விபரீதக் காட்சியைக் கண்ட மலைமகள் ஒருமுறை பெரிதாக விரிட்டாள். பிறகு நினைவிழந்து தரையில் சாய்ந்தாள்,

அத்தியாயம் 2

தம்பி, நீ யார்?

கூத்திக் குத்துடன் குருதி பெருகக் கணவன் குப்புற விழுந்ததைக் கண்ட மலைமகள் வீரிட்டு அலறியதால் ஏற்பட்ட ஒலி அந்த மலைப்பிராந்தியத்தைப் பயங்கரமாக ஊடுருவி எதிரொலியும் செய்யவே அக்கம் பக்கத்திலிருந்த குடிசை வாசிகள் திடீரெனக் கண்விழித்துக் கொண்டதன்றி வாசல் தட்டிகளைத் திறந்துகொண்டு ஆணும் பெண்ணுமாகப் பலர் அவ்விடத்தை நோக்கி ஓடியும் வந்தனர். மற்றும் சிலர் அவசர அவசரமாகப் பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு வந்து வெளிச்சம் காட்டவும் முற்பட்டனர். அப்படி வந்தவர்களில் பல ஆடவர் வியப்புடனும் திகைப்புடனும் குருதி நிலத்தில் பாய விழுந்து கிடந்தவனைப் பார்த்ததன்றி, பெண்களிற் சிலர் பயத்தினால் அழத்தொடங்கியும் இன்னும் இருவர் கீழே விழுந்த மலைமகளைத் தூக்கி மடியில் கிடத்திக் கொண்டு முகத்தில் நீரடித்து விசிறவும் தொடங்கினர். மற்றக் குடிசையினர் கொண்டு வந்த பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் அண்ணனின் கத்திக் குத்தை மண்டியிட்டுப் பரிசோதித்த வாலிபன், சிறிது நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்து விட்டுப் பிறகு திடீரென ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவனாய் அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி, “அண்ணனைக் குடிசைக்குள் கொண்டு போக இருவர் கை கொடுங்கள். இன்னுமிருவர் அண்ணன் புரவி எங்காவதிருக்கிறதா என்பதைப் பார்த்து, இருக்குமானால் அதைப் பிடித்து வந்து என்னிடம் ஒப்படையுங்கள்,” என்று விடுவிடுவென உத்திரவிட்டு அந்த உத்

தரவில் ஒரு பகுதியை நிறைவேற்றுவான் பொருட்டுக் காய மடைந்தவனின் கைகளிரண்டுக்குள்ளும் தன் கைகளை விட்டு மெள்ள அவனைத் தூக்கவும் முற்பட்டான்.

மற்றுமிருவரும் அவனுக்குக் கை கொடுக்கவே மெள்ள ஆடாமல் அசையாமல் காயமடைந்தவனைக் குடிசைக்குள் கொண்டுபோய்ப் படுக்க வைத்த வாலிபன், அதற்குமேல் அவனைக் கவனியாமல் வெளியே வந்து மலைமகளைத் தாங்கி மூர்ச்சை தெளிவித்துக் கொண்டிருந்த இரு பெண்களையும் பார்த்து, “அண்ணியையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்று படுக்க வையுங்கள். சத்தம் ஏதும் செய்ய வேண்டாமென்று அண்ணியை எச்சரித்துவிட்டு நீங்களும் உங்கள் குடிசை களுக்குச் செல்லுங்கள்,” என்றான்.

அங்குக் கூடியிருந்த குடிசை வாசிகள் அனைவரும் அவன் உத்தரவுகளை மிகுந்த வியப்புடன் கேட்டதன்றி அவன் செய்யும் அத்தனை எச்சரிக்கைக்கும் காரணத்தை அறியாமல் திகைத்து, இருந்த இடத்தைவிட்டுச் சிறிதும் நகராமல் நின்றனர். அவர்கள் அப்படித் தன் சொல்லை அணுபுரையும் லட்சியம் செய்யாமல் நிற்பதைக் கண்ட வாலிபன் சற்றுச் சினத்துடன் வினவினான், “ஏன், நான் சொல்வது உங்கள் காதில் விழவில்லையா?” என்று.

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல விருப்பமில்லாத அக் கூட்டத்தினர் அவனைச் சற்று எரிச்சலுடனும் வெறுப்புடனும் நோக்கினர். அவர்களில் வயோதிகனாயிருந்த ஒருவன் அந்த எரிச்சலுக்கும் வெறுப்புக்கும் சொல்லுவதும் தந்து, “காதில் வீழுகிறது தம்பி! ஆனால் உன் அதிகாரத் துக்குக் காரணம்தான் புரியவில்லை எங்களுக்கு,” என்றான்.

அப்பொழுதுதான் வாலிபனுக்குப் புரிந்தது அவர்களுக்குத் தான் புத்தம் புதியவனென்பது. அந்தக் குடிசைக் கூட்டத்துக்கு வந்து பதினைந்து நாட்களே ஆனவனும் ஊர் பேர் தெரியாதவனுமான தான் உத்தரவிடுவதைச் சேர நாட்டின் அந்தப் பழங்குடி மக்கள் விரும்பவில்லை என்பதை

உணர்ந்துகொண்ட வாலிபன் அந்த வயோதிகளை நோக்கி, “பெரியவரே! உங்களுக்கு உத்தரவிட நான் தகுதியுடைய வனல்ல என்பதை உணருகிறேன். ஆனால் இருக்கும் நிலைமை சில விஷயங்களில் எச்சரிக்கையுடனிருக்கத் தூண்டுகிறது. உங்களுக்கெல்லாம் தலைவனான என் அண்ணன் பிழைக்க வேண்டுமானால் இந்தக் கூட்டம் உடனே கலையவேண்டும். குடிசைகளை அனைவரும் பதுங்க வேண்டும். இங்கு ஏதும் நடந்ததே தெரியாத சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும்,” என்று கூறினான்.

அவன் குரலில் இருந்த உறுதியையும் அதிகாரத்தையும் கவனித்த கிழவன் சற்று முகம் சுளித்தான் கோபத்தால். “தம்பி! என்னேவிட நீ வயதில் மிகச் சிறியவன்,” என்று சுட்டியும் காட்டினான் கோபத்தைக் குரலிலும் காட்டி.

“ஆம் பெரியவரே” என்ற வாலிபனின் குரலில் சற்று அலுப்பும் கோபமும் கலந்து தொனித்தது.

“அனுபவமும் குறைவு உனக்கு,” என்றான் வயோதிகன்.

“இருக்கலாம்...” என்ற வாலிபன் சற்று நிதானித்து, “சில விஷயங்களில்” என்று சொற்களையும் சுட்டினான்.

அந்தச் சொற்கூட்டலைக் கவனிக்க மறுத்த வயோதிகன் “கூத்தனிடம் உனக்குள்ள பரிச்சயத்தைவிட எங்களுக்கு அதிகம் அவன் நன்மையில் எங்களுக்கும் அக்கறை உண்டு,” என்றான்.

“அந்த அக்கறையைக் காட்டத்தான் சொல்கிறேன்,” என்ற வாலிபன் குரல் கடுமையாக ஒலித்தது.

“அந்த அக்கறையைக் காட்ட வேண்டுமானால் இப் பொழுது கூத்தனின் காயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்,” என்ற வயோதிகனின் வார்த்தையை இடைமறித்த வாலிபன் “கவனித்துவிட்டேன்,” என்று கூறினான்.

“கவனித்து என்ன செய்தாய்?” மீண்டும் எழுந்தது கிழவனின் குரல் மிகக் கடுமையாக.

“ஏதும் செய்யத் தற்சமயம் அவசியமில்லை” என்றான் வாலிபன்.

“ஏன்?” கூட்டத்திலிருந்து கிளம்பியது மற்றொருவன் குரல்.

அத்திசையில் கண்களைத் திருப்பிய வாலிபன் சொன்னான், “காயத்தால் ஆபத்தில்லை அண்ணனுக்கு இப்பொழுது,” என்று.

அந்தப் பதில் கூட்டத்தினிடை சிறிது சலசலப்பை உண்டாக்கியது. மற்றொருவன் கேட்டான், “நீ என்ன மருந்துவனா?” என்று.

“அதுவும் கொஞ்சம் தெரியும்” என்ற வாலிபன் அதுவரை காட்டிய நிதானத்தை இழந்து கூட்டத்தை ஒருமுறை சுடும் கண்களால் நோக்கினான். “கூத்தன் உயிரோடு இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உங்களுக்கு அணுவுளவாவது இருந்தால் சீக்கிரமாகக் குடிசைக்குச் சென்று படுத்துக் கொள்ளுங்கள். எந்தச் சத்தமும் எந்தக் குடிசையிலிருந்தும் வர வேண்டாம். பந்தங்கள், விளக்குகள் அனைத்தையும் அனைத்து விடுங்கள். கூத்தனுக்கு இப்பொழுது கத்திக் குத்தைவிடப் பெரிய ஆபத்து இருக்கிறது. ஆகையால் செல்லுங்கள். இங்கு எது நடந்தாலும் எந்தக் கூச்சல் கேட்டாலும் குடிசைகளை விட்டு வெளியே வராதீர்கள். மற்ற விஷயங்களை எனக்கு விட்டுவிடுங்கள்” என்று சுடுநோக்குடன் சுடுசொற்களையும் காட்டிய அந்த வாலிபன், “உம், செல்லுங்கள், ஏன் நிற்கிறீர்கள்?” என்று சேறவும் செய்தான்.

வயோதிகளும் மற்றோரும் அந்த வாலிபனைச் சில வினாடிகள் உற்று நோக்கினர். பிறகு அந்த வாலிபனின் கூரிய பார்வையைச் சந்திக்கமுடியாத காரணத்தாலோ என்னவோ வயோதிகள் கண்களை நிலத்தில் தாழ்த்தினான். அப்படித் தரையைப் பார்த்தபடியே, “தம்பி! உன்னை நம்பிப் போகிறோம். ஆனால் கூத்தனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால் நீ இந்த மலைப்பகுதியில் அரை வினாடி இருக்க முடியாதென்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் குடிசையை நோக்கி நடந்தான்,

தலைவன் நடந்ததும் மற்றவர்களும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டும், வாலிபனின் எச்சரிக்கைக் காரணத்தை உணராததால் குழப்பத்துடன் முணுமுணுத்துக் கொண்டும் தத்தம் குடிசைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் திரும்பிச் செல்ல முயன்றதுமே வெகு துரிதத்தைக் காட்டிய வாலிபன் விடுவிடு என்று குடிசைக்குள் ஓடினான். அங்கிருந்த இரு பெண்களின் உபசரணையில் மூர்ச்சைதெளிந்து தேம்பிக் கொண்டிருந்த மலைமகளைப் பார்த்து, “அண்ணி! அண்ணனுக்கு ஆபத்து ஏதுமில்லை. அழாதீர்கள்,” என்று தைரியம் சொல்லி மற்ற இரு பெண்களையும் நோக்கி, “நீங்களும் உங்கள் குடிசைகளுக்குச் சென்று படுத்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்று அவர்களையும் வெளியே அனுப்பினான்.

அவர்கள் சென்றதும் தரையில் மண்டியிட்டு, “அண்ணி! குடிசைக் கதவைச் சாத்துங்கள். அந்த விளக்கை எடுத்து இப்படிக் காட்டுங்கள். கிழிசல் துணி இருந்தால் இரண்டு முழம் எடுங்கள்,” என்று கூறிக்கொண்டு கூத்தன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து முதுகுக்காயத்தை மீண்டும் பரிசோதித்தான். “நல்ல வேளையாகக் கத்தி இடப் பக்கத்திலோ வலப் பக்கத்திலோ பாயவில்லை. முதுகெலும்பை நோக்கி நட்ட நடவில் பாய்ந்திருக்கிறது. தவிர சிறிது திரும்பிப் பாய்ந்திருப்பதால் எலும்பையும் அதிகமாகத் தொடவில்லை” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட வாலிபன், மறு படியும் எழுந்து அறை மூலைக்குச் சென்று ஒரு பையிலிருந்து ஏதோ மெழுகு ஒன்றைக் கொண்டுவந்து பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டான்.

அதற்குள் மலைமகனும் இரு புடவைக் கிழிசல்களையும் விளக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு வரவே, அந்தக் கிழிசல்களைக் கையில் வாங்கிக்கொண்ட வாலிபன், “அண்ணி! விளக்கை இப்படிக் காட்டுங்கள், காயத்தில் வெளிச்சம் விழும்படி,” என்றான்.

கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக்கெடுக்க விளக்கேந்திய மலைமகளை, “அழ ஏதுமில்லை அண்ணி! என்னிடம் நம்பிக்கை

யில்லையா உங்களுக்கு? விளக்கை வேண்டுமானால் அந்த விளக்குத் தண்டில் வைத்துவிட்டு நீங்கள் வெளியே செல்லுங்கள். ஏதாவது அரவம் கேட்டால் மட்டும் என்னிடம் வந்து சொல்லுங்கள்,” என்று அவளையும் வெளியில் அனுப்பிவிட்டுத் தண்டில் வைக்கப்பட்ட விளக்கு வெளிச்சத்தில் கிசிச்சையைத்தொடங்கினான். கூத்தன் அங்கியைக் கிழித்துக் கழற்றி, கத்தியை லேசாக எடுத்துப் பீறிட்டு வந்த ரத்தத்தை நிறுத்திக் காயத்துக்குள் கிழிசலின் முனையொன்றைத் திணித்தான். பிறகு மெழுகுக் குப்பியிலிருந்து மெழுகைச் சிறிது எடுத்து மற்றொரு துணியைத் திரியாகத் திரித்து அதில் மெழுகைத் தடவி முந்திய கிழிசலைக் காயத்திலிருந்து வாங்கித் திரியை உள் நுழைத்து அழுத்திவிட்டு, சற்றுநேரம் காயத்தை உற்று நோக்கினான். மெழுகுத்திரி நுழைந்ததும் குருதி நின்று விடவே கவலை தீர்ந்த முகத்துடன் மற்றொரு சீலையால் காயத்துக்குக் கட்டைப் போட்டுவிட்ட வாலிபன் ரத்தக் கறை படிந்த கிழிசல்களை மட்டுமின்றி, கூத்தன் அங்கியையும் குடிசை மூலையிலிருந்த ஒரு பாளைக்குள் திணித்துவிட்டு, “அண்ணி! அண்ணி!” என்று குரல் கொடுத்தான்.

உள்ளே வந்த மலைமகள் தனது கணவன் காயம் கட்டப் பட்டிருப்பதையும் குருதி நின்றுவிட்டதையும் கண்டு நன்றி ததும்பும் கண்களை அவ்வாலிபன்மீது ஓட்டினாள். “தம்பி! நீதான் தம்பி எங்களுக்குத் ‘தெய்வம்,’” என்றும் கூறிக் கண்ணீரைப் பொல பொலவென உதிர்த்தாள்.

“அண்ணி! இப்பொழுது வேண்டியது கண்ணீரல்ல. வீட்டில் ஆட்டுப்பால் இருந்தால் அண்ணன் தலையை மட்டும் சற்றுப் புரட்டி ஒரு வாய் உள்ளுக்குக் கொடுங்கள். அண்ணன் கண் விழித்தால் பேசாதிருக்கும்படி சைகை செய்யுங்கள்,” என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்ற வாலிபன் குருதி பாய்ந்த கத்தியை நன்றாகத் துடைத்துத் தனது உள்ளங்கிக்குள் மறைத்துக் கொண்டான்.

பிறகு கூத்தன் விழுந்த இடத்தைப் பார்த்து அங்கிருந்த ரத்தக்கறை தெரியாதவண்ணம் தரையைத் தனது வாளின் பிடி கொண்டு தேய்த்து மண்ணுடன் மண்ணாக அது மறையக்

கலைத்தான். அண்ணன் வந்த திசையை ரத்தச் சொட்டுகள் மூலம் கண்டு அவை கண்ட இடங்களை இருபது இருபத் தைந்து காலடி தூரம் வரை பாதக் குறட்டால் கலைத்துக் கொண்டே சென்றான், அடுத்தபடி மலையுச்சியில் நின்று கொண்டு மலைச் சரிவுகளைக் கவலித்தான். எந்தப் பகுதியிலும் யாரும் தெரியாததைக்கண்டு, “வீரர்கள் ஏன் இன்னும் வரவில்லை?” என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

சற்று நேரம் சுற்றுமுற்றும் கண்ணை ஓட்டிய பிறகு குடிசையருகில் வந்ததும் கூத்தன் புரவியைக் கண்டு பிடித்த இருவர் அதனுடன் வரவே, அவர்களையும் குடிசைக்குச் சென்று படுத்துக்கொள்ளச் சொல்லி அந்தப் புரவியைப் பிடித்துக்கொண்டு குடிசையின் பின்புறம் கட்டினான்.

இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்தபிறகு குடிசைக்குள் வந்த வாலிபனை, “தம்பி! உன் அண்ணன் கண்ணைத் திறந்து விட்டார். இதோ பார்!” என்று அழைத்தான் மலைமகள்.

கூத்தன் கண்களை விழித்ததன்றி மெள்ளப் புன்முறுவலும் கூட்டினான். அத்துடன் சொன்னான், “எல்லாம் அண்ணி சொன்னாள் தம்பி,” என்று.

வாலிபன் தலையை அசைத்தான். பிறகு “அண்ணா! நீங்கள் தப்பியது தெய்வாதீனம். வீசப்பட்ட கத்தி சரியாகப் பாயவில்லை,” என்று கூறவும் செய்தான்.

கூத்தன் பதில் சொல்லவில்லை. வாலிபனே மேற்கொண்டு சொன்னான். “அண்ணா! நீங்கள் இங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் உங்களுக்கு ஆபத்து,” என்று.

கூத்தன் முகத்தில் வியப்பு விரிந்தது. “அதையும் நீ ஊகித்துக் கொண்டாயா தம்பி?” என்று வினவவும் செய்தான் வியப்புடன்.

“ஆம் அண்ணா,” என்ற வாலிபன் சற்று மௌனம் சாதித்தான். அவன் ஏதோ சொல்ல முயல்கிறான் என்பதை உணர்ந்த கூத்தன் கேட்டான், “என்ன தம்பி, சொல். ஏதோ யோசிக்கிறாயே?” என்று.

“அண்ணா! நீங்களும் அண்ணியும் உடனே புறப்பட வேண்டும்,” என்றான் வாலிபன், சிந்தனை ஆழ்ந்து கிடந்ததால் கவலை தோய்ந்த குரலில்.

“எங்கு தம்பி!” இம்முறை மலைமகள் கேட்டாள் கவலையுடன்.

“நான் சொல்லுமிடத்திற்கு” என்றான் வாலிபன்.

“இப்பொழுது இவரால் பயணம் செய்ய முடியுமா தம்பி?” என்று வினவினாள் மலைமகள்.

“முடியும் அண்ணி! அதற்கு நான் செய்கிறேன் ஏற்பாடு” என்ற வாலிபன் இரண்டு மூன்று துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்று மீண்டும் திரும்பி உள்ளே வந்தான். பிறகு கூத்தனுக்குப் புதுஅங்கி அணிவித்து, “அண்ணி! கிளம்புங்கள். அண்ணனை ஒருபுறம் தாங்கிப் பிடியுங்கள்,” என்று கூறி மெள்ளக் கூத்தனைத் தூக்கி நிறுத்தினான்.

பிறகு மலைமகளும் அவனுமாகத் தாங்கிப் பிடித்து வர, மெள்ளக் குடிசைக்கு வெளியே வந்த கூத்தன் தனது தம்பியின் புரவி பயணத்துக்குத் தயாராயிருப்பதையும் அதன் முதுகுச் சேணத்தின்மீது துணிகள் மெத்தென்று போடப் பட்டிருப்பதையும் கண்டு, “முன்னேற்பாடு பலமாயிருக்கிறது தம்பி” என்று சிலாகிக்கவும் செய்தான்.

வாலிபன் பதில் சொல்லவில்லை. அவன் காதுகள் எதையோ உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. பிறகு அவன் அவசர அவசரமாகக் கூத்தனைக் குதிரைமீது ஏற்றி அவனுக்குப் பின்னால் மலைமகளையும் ஏற்றிவிட்டு, “அண்ணி! இது சாதிப்புரவி. அவசரமறிந்து, அவசியமறிந்து செல்லக் கூடியது. இதை ஏதும் செய்ய வேண்டாம் கடிவாளக் கயிறுகளை மட்டும் நீங்கள் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். இதுவே போகும்,” என்று தைரியமும் கூறினான்.

புரவியில் கணவனுடன் ஏறிக் கடிவாளக் கயிறுகளையும் பிடித்துக்கொண்ட மலைமகள், “எங்கு போகச் சொல்கிறாய் தம்பி?” என்று வினவினாள் மீண்டும்.

“வடக்கு நோக்கிச் செல்லுங்கள்” என்றான் வாலிபன்.

“வடக்கு நோக்கிச் சென்று?” என்று வினவிய மலைமகளைச் சற்று நிதானிக்கச் சொன்ன வாலிபன், தன் கச்சையிலிருந்த ஒரு பொருளை எடுத்து அவள் கையில் கொடுத்தான்.

இருட்டில் திடீரென எழுந்த மின்னொளியெனப் பிரகாசித்த அப்பொருளை கண்ட மலைமகள் வியப்பும் கலவரமும் ஒருங்கே அடைந்து. “தம்பி! நீ யார் தம்பி! எனக் கொன்றும் புரியவில்லையே?” என்று தட்டுத்தடுமாறி வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள் அவள் கலவரத்தைக் கண்டு நகைப்பது போல் அவள் கரத்தில் ஒளிவிட்டது பாண்டிய நாட்டு ராஜமுத்திரை.

அத்தியாயம் 3

சூழ்ந்த ஆபத்து

வானிலிருந்து விண்மீன்கள் வீசிய லேசான ஒளியிலும் பளபளத்துக் கண்ணைப் பறித்த, விலைமதிப்பற்ற வைரங்கள் பதித்த, பாண்டிய ராஜமுத்திரை மோதிரத்தைக் கையில் வாங்கியதும் கலவரத்துக்குட்பட்டதன்றி, “நீ யார் தம்பி?” என்று அச்சக் குரலும் கொடுத்த மலைமகளை முறுவல் விரிந்த முகத்துடன் நோக்கிய வாலிபன், “அண்ணி! நான் யாராயிருந்தாலென்ன? தற்சமயம் இந்த அண்ணனுக்குத் தம்பி! உங்களுக்குக் கொழுந்தன். மற்றதைப்பற்றி இப்பொழுதென்ன? நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள்,” என்று கூறினான்.

அவன் அத்தனை திட்டமாகச் சொன்ன பேச்சைக் காதில் வாங்க மறுத்த மலைமகள், பெண் சுபாவத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, “அப்படியில்லை தம்பி! நீ வந்த நாளாக உன் பெயரைச் சொல்லவில்லை. கேட்டதற்கு, ‘தம்பி’ என்று அழையுங்கள் அது போதும் என்று கூறினாய். அப்படித்தான் அழைத்து வந்தோம் தம்பி. உன் நல்ல குணத்தால் எங்கள் வீட்டுப் பிள்ளையாகிவிட்டதால் உன் பெயரை நாங்கள் கேட்க மறந்துவிட்டோம். மற்றக் குடிசைக்காரரும் கேட்க வில்லை. எல்லோரும், ‘தம்பி, தம்பி,’ என்றழைக்க, கூத்தர் கூட்டத்துக்கே தம்பியாகிவிட்டாய். ஆனால் இன்று நிலைமை வேறு. இதுவரை இந்தக் குடிசைக் கூட்டத்தில் நடக்காத ஸ்பர்தம் இன்றிரவு நடந்திருக்கிறது. எங்களை எங்கோ அனுப்புகிறாய். கையில் நீ கொடுத்து இருப்பதோ பாண்டியர்

முத்திரை மோதிரம். இன்னும் நீ யாரென்று சொல்லா திருப்பது சரியல்ல தம்பி! நாம் இப்பொழுது பிரிகிறோம். இப்பொழுதாவது சொல்," என்று வினவினான் கையிலிருந்த மோதிரத்தையும் பார்த்து, பிறகு அவன் மீது கண்ணை ஓட்டி.

வாலிபன் சிறிது சிந்தித்து விட்டுப் பதில் கூறினான்: "அண்ணி! நீங்கள் செல்கிற இடத்தில் நான்யார் என்பதைப் புரிந்து கொள்வீர்கள். இப்பொழுது உங்களுக்கு என் பெயரைத் தெரிவிப்பதாலும் பயனில்லை. ஆகவே நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள், வீணாகப் பேசி காலதாமதம் செய்தால் ஆபத்துதான் அதிகமாகும். அண்ணன்மீது கத்தி வீசியவர்கள் எந்த நேரத்திலும் இங்கு வரலாம்."

இதைக் கேட்ட மலைமகள், "அண்ணன்மீது யார் வீசியது கத்தியை? ஏன் வீசினார்கள்?" என்று வினவினான் சிறிது நிதானித்துவிட்டு.

"சேர வீரர்கள்," என்ற பதில் வாலிபனிடமிருந்து கடுமையுடன் வந்தது, மலைமகள் காட்டிய நிதானத்தின் விளைவாக.

"இருவரும் சேர வீரர்தானே?"

"ஆம்!"

"இவரீது ஏன் கத்தியை வீசவேண்டும் சேர வீரர்கள்?"

"அதை அண்ணனே சொல்லுவார் உங்களுக்கு. செல்லுங்கள். புரவிமீது உட்கார்ந்து பேச நான் உங்களைக் குடிசைக்கு வெளியே அழைத்து வரவில்லை," என்று கடுமையுடன் பதிலளித்த வாலிபன், "இங்கிருந்து நேராக வடபுறம் செல்லுங்கள். கிட்டத்தட்ட அரை காதத்தில் அடர்த்தி யான காடு தெரியும், அந்தக் காட்டுக்குள் புரவியைச் செலுத்துங்கள். வேண்டாம், அதுவே செல்லும். அதற்கு நான் சொல்லிவிடுகின்றேன்..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போன வாலிபனை இடைமறித்த மலைமகள், "என்ன தம்பி! குதிரையிடம் சொல்லிவிடுகிறாயா," என்று வியப்புடன் வினவினான்.

“ஆம் அண்ணி.”

“அது புரிந்து கொள்ளுமா?”

“நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளும்.”

“அது விலங்கல்லவா?”

“மனிதர்களைவிட விலங்குகளுக்குப் பல விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தி உண்டு. தவிர இது சாதாரணப் புரவியல்ல; சாதிப் புரவி.”

இதைச் சொன்ன வாலிபன்மீது வியப்புத் ததும்பும் கண்களை நாட்டினான் மலைமகள். அதுவரை அவர்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கூத்தன், “தம்பி! இவளோடு நீ பேசிக்கொண்டிருந்தால் பொழுது விடியும் வரையில் புரவிமீது உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதுதான். சேர வீரர்களும் வந்து என்னைப் பிடித்துவிடுவார்கள். நீ சொல்கிறபடி வடக்கே சென்று காட்டில் நுழைகிறேன். அங்கு யார் மறித்தாலும் இந்த மோதிரத்தைக் காட்டுகிறேன். அவ்வளவுதானா? இன்னும் ஏதாவது ..” என்று வாசகத்தை முடிக்காமல் விட்டான்.

“ஏதுமில்லை,” என்ற வாலிபன் புரவியை நெருங்கி அதன் காதில் ஏதோ வார்த்தைகளைச் சொன்னான். புரவி ஒருமுறை அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தது. பிறகு களைத்துவிட்டுத் தலையை ஆட்டியது. பிறகு நகர்ந்தது மலைப்பாதையில்.

புரவி நடக்கத் துவங்கியதும், “ஜாக்கிரதை தம்பி! வீரர்களை நான் ஏமாற்றி விட்டேன். இருப்பினும் அவர்கள் எப்படியும் இங்கு வருவார்கள். வந்தால் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்,” என்று எச்சரித்துக்கொண்டே சென்றான் கூத்தன். மலைமகள் ஏதும் பேசவில்லை. தனக்குத் தெரியாத ரகசியம் ஏதோ தனது கணவனுக்கும் அந்த வாலிபனுக்குமிடையே இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டதால் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மௌனமாகவே சென்றாள். புரவியை நடத்தக்கூட அவள் கடிவாளக் கயிறுகளை அசைக்கவோ இழுக்கவோ இல்லை. அதற்குத் தேவையுமிருக்கவில்லை.

புரவி வழியை அறிந்ததுபோல் மலைப் பாதையில் வடக்கு நோக்கி மிகக் கம்பீரமாக நடந்தது.

அது போவதை நீண்ட நேரம் நின்றவண்ணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வாலிபன் அது கண்ணுக்கு மறைந்ததும் நிதானமாகக் குடிசையை அணுகினான். குடிசைக்குள் நுழையு முன்பு ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்து நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு நாழிகைகளைக் கணக்கெண்ணினான். இதர குடிசைகள் மீதும் கண்ணை ஒருமுறை ஓட்டிவிட்டுக் குடிசைக் குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டான். குடிசையின் உட்புறத்தை அடைந்ததும் மூலையில் பாளையில் தான் சற்று முன்பு அடைத்த ரத்தக் கறை படிந்த அண்ணன் அங்கிக் கிழிசல்களை எடுத்துப் பார்த்த அவற்றின்மீது வேறு பல கிழிசல்களையும், இரண்டொரு சட்டி ஓடுகள், குவளைகளையும் போட்டு மறைத்தான். அடுத்தபடி விளக்கைச் சிறிது தூண்டி விட்டுத் தகளியொன்றை எடுத்துத் தன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். முகச் சருமத்தில் பலபடி படிந்திருந்த கருப்புத் திட்டுகளைக் கண்டு துன்பப் புன்முறுவலொன்றை இதழ்களில் கூட்டி, “என் முகம் போயும் போயும் இந்தக் கதிக்கா வரவேண்டும்,” என்ற எண்ணங்களை மனத்தில் ஓட விட்டுக் கொண்டு பாயொன்றை விரித்தான். பிறகு விளக்கை ஊதி அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டான்.

படுத்த சில விநாடிகளுக்குப் பின்பும் உறங்கவில்லை அந்த வாலிபன். அடிக்கடி எதையோ உற்றுக் கேட்கும் பாவனையில் தலையை உயர்த்தி மீண்டும் படுத்தான். சுமார் ஒரு நாழிகைக்குப் பின்பே உற்றுக் கேட்டதற்குப் பலன் கிடைத்தது அவனுக்கு பத்துப் பதினைந்து புரவிகள் வரும் சத்தம் அவன் காதுகளில் விழவே, அவன் நன்றாக இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான். புரவிக் காலடிச் சத்தம் விநாடிக்கு விநாடி அதிகரித்தது. அடுத்த சில நிமிஷங்களில் புரவிகள் குடிசைக்கெதிரில் நின்றதும் வீரர்கள் பலர் குதித்ததும் தெரிந்தது அவனுக்கு. “டேய்! யாரங்கே குடிசைக்குள்? வா வெளியே,” என்று வந்த வீரர்களின்

தலைவன் குரலும் பலமாக விழுந்தது அந்த வாலிபன் காதுகளில். அடுத்த விநாடி குடிசைக் கதவு முரட்டுத்தனமாகத் திறக்கப்பட்டது. உள்ளே நுழைந்த வீரனொருவன். வாலிபனைத் தனது கத்தி முனையால் தட்டி, “டேய்! எழுந்திரு” என்று அதட்டவும் செய்தான்.

வாலிபன் அப்பொழுதுதான் கண் விழித்தவன்போல் கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு எழுந்திருந்து தன்னை எழுப்பிய வீரனை நோக்கி, “யாரது? எதற்காக எழுப்புகிறாய்?” என்று சேறவும் செய்தான்.

“எழுந்து வா தெரியும்,” என்ற வீரன் வாள் முனையை வாலிபன்மீது சற்று அழுத்தவும் செய்தான்.

அதன்விளைவாகச் சிறிது அச்சமுற்றவன்போல் பாசாங்கு செய்த வாலிபன் எழுந்து உடைகளைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு வெளியே வந்தான். அங்கு பதினைந்து பேர் கொண்ட புரவி வீரர் கூட்டமொன்று நின்றிருப்பதையும், அவர்களில் இரண்டொருவர் பந்தங்களைத் தாங்கி நிற்பதையும் கண்டு பயந்தவன் போல் விழித்தான். அவன் பயத்தை லட்சியம் செய்யாத அந்த வீரர்களின் தலைவன், “டேய்! கூத்தன் எங்கே?” என்று வினவினான்.

“அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை,” என்றான் வாலிபன் போலிக் குழப்பத்தை முகத்திலும் குரலிலும் காட்டி.

“தெரியவில்லையா?” என்ற தலைவன் குரலில் கோபமிருந்தது.

“தெரியவில்லை. நான் சற்று முன்புதான் இங்கு வந்தேன். குடிசையில் அண்ணியுமில்லை அண்ணனுமில்லை,” என்றான் வாலிபன்.

“உன் அண்ணனா கூத்தன்?” என்று கேட்டான் வீரர்கள் தலைவன்.

“ஆம்.”

“நீ என்ன செய்கிறாய்?”

“அரசர் அரண்மனையில் காவல் புரிகின்றேன்,”

“அரண்மனைக் காவலனா?”

“ஆம்.”

“குடிசையில் அண்ணனும் அண்ணியுமில்லாததைக் கண்டதும் அவர்கள் எங்கேயென்று மற்றக் குடிசைகளில் யாரையாவது கேட்டாயா?”

“இல்லை.”

“ஏனில்லை?”

“நான் வரும்போது எல்லோரும் உறங்கிவிட்டார்கள். காலையில் விசாரிந்துக் கொள்ளலாமென்றிருந்துவிட்டேன்.”

இதைக் கேட்ட வீரர்கள் தலைவன் வாலிபனைக் கூர்ந்து நோக்கினான். மெல்ல அவன் கண்களில் கோபம் விரிந்தது. “டேய்! உண்மையைச் சொல். எங்கே உன் அண்ணன்! எங்கே அந்த ஒற்றன்?” என்றான் கோபம் குரலிலும் ஒலிக்க.

“என் அண்ணன் ஒற்றனா? ஜாக்கிரதையாகப் பேசுங்கள்,” என்றான் வாலிபனும் கோபத்துடன்.

“இல்லை. கூத்தன் ஒற்றனில்லை, சேரநாட்டுப் பக்தன்,” என்று ஏளனமாகச் சீறிய வீரர் தலைவன், “அரை ஜாமம் முன்புதான் அவனைத் தொடர்ந்தோம் கத்தி வீசினோம். அப்படியும் தப்பிவிட்டான்,” என்று விவரிக்கவும் செய்தான், சிற்றம் சிறிதும் தணியாமலே.

“கத்தி வீசினீர்களா?” என்று வியப்பைக் காட்டினான் வாலிபன்.

“ஆம். வீசினோம்.”

“குறி சரியாயில்லை போலிருக்கிறது?”

“அவன் முதுகிலேயே கத்தி பாய்ந்தது.”

“அப்படியா!”

“ஆம்.”

“அப்படியானால் நீங்கள் வேறு யார் மீதோ கத்தியை வீசியிருக்க வேண்டும்.”

இதைக் கேட்ட வீரர்கள் தலைவன் வெகுண்டான். “டேய்! என்ன எங்களுடன் விளையாடுகிறாயா?” என்று கடுங்

கோபத்துடன் வாலிபனை எரித்து விடுபவன்போல் வினவினான்.

“வினையாடுவது நானில்லை தலைவரே! முதுகில் குறுவாள் பாய்ந்தவன் அண்ணியை அழைத்துக்கொண்டு எங்கும் ஓடி விட முடியாது. இருந்தால் இந்தக் குடிசைக் கூட்டத்தில் எங்காவதுதானிருக்க வேண்டும். தவிர, குறுவாள் பாய்ந்தால் குருதி கொட்ட வந்திருக்க வேண்டும் அண்ணன். குடிசைக்குள் அதற்கு அத்தாட்சி காணோம். சாதாரண மாகத்தானிருந்தது குடிசை,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் வாலிபன்.

வாலிபன் பேச்சு வீரர்கள் தலைவனை சிந்தனையில் ஆழ்த்தியது. பிறகு அவன் இரு வீரர்களை அழைத்து, குடிசைக்கு வரும் பாதையைப் பந்தங்களின் உதவிகொண்டு பரிசோதிக்குமாறு கூறிவிட்டு, மற்றுமிருவரை விளித்து மற்ற குடிசைகளிலிருப்பவர்களை எழுப்பிக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவிட்டு, தானும் புரவியிலிருந்து இறங்கிப் பந்த மொன்வற வீரனொருவன் காட்ட, வாலிபன் பின்தொடர கூத்தன் குடிசைக்குள் நுழைந்தான். குடிசையின் பல பகுதிகளிலும் கண்களை ஓட்டியும் தரையை நன்றாகப் பார்த்தும் ரத்தத்தின் அறிகுறி ஏதும் கிடைக்காமல் போகவே மறுபடியும் குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் குடிசைகளிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட ஆண் பெண்களிடம் கூத்தனைப்பற்றியும் அவன் மனைவியைப் பற்றியும் விசாரித்தும் தகவல் ஏதும் கிடைக்கவில்லை வீரர்கள் தலைவனுக்கு. குடிசைக்கு வரும் கரடு முரடுப் பாதையைப் பார்வையிட்டவர்களும் வந்து ரத்தக்கறை ஏதும் தெரியவில்லைபென்று சொன்னதும் குழப்பத்துக்கு உள்ளானான் தலைவன். பிறகு, “சரி! நீ வா எங்களுடன்,” என்று உத்தரவிட்டான் தலைவன் வாலிபனை நோக்கி.

“எங்கு?”

“அரண்மனைக்கு.”

“எதற்கு?”

“ உன் அண்ணனைப் பற்றித் தகவல் சொல்ல .”

“ எனக்கு ஏதும், தெரியாதென்றுதான் சொன்னேனே ”

“ அதைச் சொல்லவேண்டியவர்களிடம் சொல், ” என்று அதட்டிய தலைவன் சீக்கிரம் உடையணிந்து வருமாறு அவனுக்கு உத்தரவிட்டான். அதற்குமேல் ஏதும் பேசாத வாலிபன் கூட்டத்திலிருந்த வயோதிகளை நோக்கி, “ பெரியவரே ! சற்று வாருங்கள். அண்ணன் பெட்டியை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். நானும் போய்விட்டால் அதைக் கவனிப்பாரில்லை,” என்று அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் குடிசைக்குள் சென்றான். உள்ளே சென்றதும் ஒரு பெட்டியை எடுத்துக் கிழவனிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கோடியிலிருந்த பாணையைக் காட்டி, “அதிலுள்ள அங்கி கிழிசல்களை எங்காவது புதைத்துவிடுங்கள்,” என்று மெல்லக் கூறிவிட்டு உடையும் வாளும் அணிந்து வெளியே வந்தான். குடிசைக்குப் பின்புறமிருந்த புரவியைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்மீது ஆரோகணித்து வீரர்களுடன் சென்றான்.

வாலிபனைத் தலைநகர் சிறைக்கோட்டத்துக்கு அழைத்துச் சென்ற தலைவன், அங்கிருந்த அறையொன்றில் அவனை அடைக்கச் செய்து, மறுநாள் சந்திப்பதாகக் கூறிச் சென்று விட்டான். வாலிபன் அன்றிரவை அந்த அறையிலேயே நிம்மதியாகக் கழித்து, மறுநாள் காலை நன்றாக விடிந்தபிறகே கண் விழித்தான். அவன் விழித்ததும், முகம் கழுவவும் காலை உணவு அருந்தவும் வசதி அளித்து மீண்டும் அவனை அறையில் வைத்துப் பூட்டினான் சிறைக்காவலன். அன்று உச்சிவேளை கடந்த சில நாழிகைகளுக்குப் பிறகு, முதல்நாள் சிறை செய்த தலைவன் மீண்டும் தோன்றி வாலிபனை அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். சிறைக் கோட்டத்திலிருந்து பலவிடுதிகள் வழியாக அவனை அழைத்துச் சென்ற தலைவன் கடைசியாக அரண்மனையின் ஆரம்பப் பகுதியிலிருந்து ஒரு விடுதியின் வாயிலுக்கு அழைத்துவந்து, வாலிபனை வெளியிலேயே நிற்கவைத்துவிட்டுத் தான் மட்டும் உள்ளே சென்று சில

வினாடிகளில் திரும்பிவந்து, “உள்ளே செல்,” என்று உத்திர விட்டான்.

வாலிபன் ஏதும் பேசாமல் உள்ளே சென்றதும், அந்தச் சின்னஞ்சிறு விடுதியின் நடுக்கூடத்திலிருந்த மஞ்சத்தில் தன்னந்தனியே வீற்றிருந்த மனிதன் அவனை அருகில் வரும் படி சைகை செய்தான். அந்த மனிதனைக் கண்டதும் ஓரளவு தடுக்கிட்ட வாலிபன், “மன்னிக்க வேண்டும் மன்னிக்க வேண்டும்...அழைத்தது தாங்களென்று தெரியாது. தெரிந்திருந்தால்...” என்று குழம்பிச் சொற்களை உதிர்த்துத் தலையாழ்த்தி வணங்கினான். மீண்டும் மெள்ள மெள்ள தலையை நிமிர்த்தியபோது மஞ்சத்திலிருந்தவன் கண்கள் மிகுந்த விஷமத்துடன் வாலிபனின் கண்களைச் சந்தித்தன.

“நான்...நான்...தங்களை...” என்று குழறிய வாலிபன் வார்த்தைகளை, “இங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை,” என்று முடித்த சேரமன்னன் வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவரீமனின் சொற்களில் விளங்காத ஏதோஓர் ஒலி இருந்ததையும் அவன் காமக் கண்களிலும் விவரம் புரியாத ஒரு சிரிப்பு தவழ்ந்து கொண்டிருந்ததையும் வாலிபன் கவனித்தான். வீரரவியின் இதய ஆழம் முழுவதையும் வாலிபனால் அளக்க முடியாவிட்டாலும், தன்னைப் பெரும் ஆபத்து சூழ்ந்திருக்கிறது என்பதை மட்டும் அவன் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டான்.

அத்தியாயம் 4

புதுக் காவலன்

வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மனின் விஷ விழிகளில் விரிந்த சிரிப்புச் சாடையும் அவன் உதடுகளிலிருந்து கொட்டிய சொற்களில் கலந்தோடிய விபரீத ஒலியையும் கவனித்த வாலிபன், மன்னன் கண்களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளத் தான் நின்றுருந்த மண்டபத்தின் அகல நீள உயரங்களை அளக்கும் பாலனையில் கண்களை ஐம்புறமும் ஓடவிட்டான். சலனமும் ஓரளவு அச்சமும் கலந்த அந்த வாலிப வீரனின் பார்வையைக் கண்ட சேரமன்னன் உதடுகளில் புன்னகையும் விஷமமும் நன்றாக விரிந்ததன்றி, அடுத்து அவன் கேட்ட கேள்வியிலும் விஷமம் பூர்ணமாக ஒலித்தது. “மண்டபத்தை எடை போடுகிறாயா வீரனே,” என்று வினவினான் மன்னன் லேசாக நகைத்து

வாலிபன் கண்கள் விடுதிக் கூரையையும் சுவர்களையும் விட்டு மீண்டும் மன்னனை நோக்கின. “மன்னர் விடுதியை எடைபோட இந்த அற்பன் யார்?” என்று மிகுந்த பணிவுடன் வாலிபன் பதில் கூறினான்.

மன்னன் கண்கள் மீண்டும் வாலிபனை ஊடுருவின. அத்துடன் உதடுகளும் சொற்களைச் சர்வசாதாரணமாக உதிர்த்தன. “வீரனே! உன்னைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுக்கொள்ளாதே. நீ பார்வைக்குத்தான் அற்பன். இந்த விடுதியும் நீயும் ஒன்று,” என்று மன்னன் மீண்டும் முறுவல் கூட்டினான் உதடுகளில்.

வாலிபன் கண்கள் நிலத்தை நோக்கித் தாழ்ந்தன. “எனக்கு விளங்கவில்லை மன்னவா,” என்று மெல்லக் கூறினான் வாலிபன்.

“இந்த விடுதி பிரதான அரண்மனையல்ல...” என்று சுட்டிக் காட்டினான் மன்னவன்.

“ஆம் மன்னவா,” என்றான் வாலிபன் விடுதியைப்பற்றி மன்னவன் ஏன் பேசுகிறான் என்பதை அறியாமல்.

“அரண்மனையின் அகழியையும் மதிலையும் தாண்டிய வுடன் முகப்பிலிருக்கும் சிறு விடுதிகளில் ஒன்று இது.”

“ஆம் மன்னவா! அரண்மனைக் கோட்டத்தின் நடுப் பெரு மாளிகையின் அழகும் கம்பீரமும் இதற்கு வராதது.”

“இருப்பினும் மாளிகைக்கு இது குறைந்ததல்ல. மாளிகையில் மன்னன் செல்வத்துடனும் சிறப்புடனும் வாழ அவனைச் சூழ்ந்த வீரர்களின் அரச பக்தியும் சக்தியும் அவசியமல்லவா?” என்று வினவிய அரசனை ஏற்றடுத்து நோக்கிய வாலிபன், “ஆம் மன்னவா மிக அவசியம்,” என்று துடிப்புடன் கூறினான்.

அந்தத் துடிப்பை ஆமோதிப்பவன்போல் தலையசைத்த உதயமார்த்தாண்டவர்மன் மேலும் பேசத் தொடங்கி, “அந்த வீரர்கள் எத்தனை திடமோ அத்தனை திடமானவை, அரண்மனை அகழி மதிலை அடுத்து அதைச்சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கும் இந்தச் சிறு விடுதிகள். அரண்மனையைப்போல் படாடோபமானவையல்ல, ஆனால் உரமான சுவர்கள் உள்ளவை. உண்மையான வீரனின் உள்ளம் எத்தனை உரமோ அத்தனை உரம் இவ்விடுதிகள். அரசன் மகிமையுடன் ஆள எப்படி உரமான வீரர்கள் அவசியமோ, அப்படி அரண்மனைப் பாதுகாப்புக்கு இச்சிறு விடுதிகள் அவசியம். ஆகையால் என் வீரர்களை நான் எத்தனை நேசிக்கிறேனோ அத்தனை இவ்விடுதிகளையும் நேசிக்கிறேன்,” என்று கூறியதன்றி, இதை நீ ஒப்புக்கொள்வாய் என்று நினைக்கிறேன்,” என்று வீரனை நோக்கி முடிக்கவும் செய்தான்.

வாலிப வீரனின் உணர்ச்சிகள் பலவிதமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்ததால் சில விநாடிகள் அவன் பதிலேதும் சொல்

லாமல் மௌனமாக நின்றான். சிறைப்பட்ட தன்னைப் போன்ற சாதாரண வீரர்களைக் கடுமையான கேள்விகளைக் கேட்டுத் தண்டிக்கவோ விடுதலையோ செய்யாமல், நீண்ட நேரம் பலபடி மன்னன் பேசவேண்டிய காரணம் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. தவிர, தன்னைப் போன்றவர்களைக் காவலர் தலைவன்தான் விசாரிப்பது வழக்கமேதவிர மன்னன் நேரிடப் பார்ப்பதோ விசாரிப்பதோ கிடையாதாகையால், மன்னன் தன்னை நேரில் ஏன் சந்திக்கிறானென்பதும் புரியாத புதிராயிருந்தது அவனுக்கு. மன்னவன் தன்னை நேரிட விசாரிப்பதி லிருந்து ஏதோ மர்மம் இருப்பது மட்டும் குறிப்பாகத் தெரிந்ததே யொழிய விவரமாகவோ திட்டமாகவோ ஏதும் தெரியாததால் அவன் சில வினாடிகள் குழம்பி நின்றான்.

அவன் மௌனத்தைக் கவனித்த வீரரவி, “நான் சொல்வதை நீ ஒப்புக்கொள்ள முடியாவிட்டால் அஞ்சாமல் சொல்லிவிடு,” என்றான்.

வாலிபன் மன்னனை நோக்கிப் பெருமரியாதையுடன், தலை தாழ்த்தினான். அத்துடன் சொல்லவும் செய்தான், “மன்னர் சொல்வதை மறுக்க இந்த அற்பனுக்குத் துணி வேது?” என்று.

அடுத்தபடி மன்னன் குரல் திட்டமாக எழுந்தது. “துணிவில்லாதவன் வீரனல்ல. வீரனில்லாதவனை நான் விரும்புவதில்லை,” என்ற அவன் சொற்களில் திட்டமும் உறுதியும் இருந்தன.

“துணிவு இடத்தைப் பொறுத்தது மன்னவா,” என்றான் வாலிபன்.

“இடத்தைப் பொறுத்ததா!” மன்னன் குரலில் வியப்பு ஒலித்தது.

“ஆம் மன்னவா! போரில் துணியைக் காட்டுபவன் வீரன். மரியாதைக்குரியவர்கள், வயோதிகர்கள், பெண்கள் இவர்கள் முன்பு வீரம் பேசுவதோ துணியைக் காட்டுவதோ வீரத்துக்கு அடையாளமில்லையென்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன,” என்ற வாலிபன் தன் சுயநிலை மறந்து மேலும்

விவரித்தான், “அதுமட்டுமல்ல மன்னவா! எளியவரைத் தாக்குவது, பெண்களை அபகரிப்பது, ஓடும் எதிரிமீது வேலெறிவது இவற்றையும் வீரர்கள் தர்மம் அனுமதிக்க வில்லை,” என்று.

இந்த விவரத்தைக் கேட்ட மன்னன் முகத்தில் கோபத்தின் சாயை ஒரு வினாடி தோன்றி மறைந்தது. பிறகு பழைய வஞ்சகப் புன்முறுவல் அவன் இதழ்களை நன்றாகத் தழுவிக் கொள்ள, மன்னன் வீரனைச் சிலாகித்து, “நன்று சொன்னாய் வீரனே. அதுதான் தர்மம் துணிவைக் கைவிட வேண்டிய நேரமும் நீ குறிப்பிட்டவைதான்; ஆனால், அரசனைக் காக்கும் விஷயத்தில், அவன் நலன்களைப் பாது காக்கும் விஷயத்தில் துணிவையும் பக்தியையும் காட்ட வேண்டியது அவசியமல்லவா?” என்று கேட்கவும் செய்தான்.

“மிக அவசியம்!” என்றான் வாலிபன்.

“உனக்கு அந்தப் பக்தி உண்டா?” மன்னன் கேள்வி திடீரென்று உச்சஸ்தாயியில் ஒலித்தது.

“சோதித்துப் பாருங்கள் மன்னவா,” என்ற வாலிபன் மன்னனை நன்றாக ஏறெடுத்து நோக்கினான்.

“அப்படியானால் சொல். கூத்தன் எங்கே?” என்று கேட்டான் மன்னவன்.

“எனக்குத் தெரியாது மன்னவா?”

“கூத்தன் யாரென்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும் மன்னவா?”

“எத்தனை நாட்களாக?”

“பல நாட்களாக?”

“பல நாட்களாக என்றால்?”

“சுமார் பதினைந்து நாட்களாக”

“அதற்கு முன்னால் எங்கிருந்தாய்?”

“எங்குமில்லை. நாடோடியாக இருந்தேன்.”

“நீ சேர நாட்டவனா?”

“இல்லை. சோழ நாட்டவன்.”

“இங்கு எதற்கு வந்தாய்?”

“பிழைப்பைத் தேடி. கூத்தன் உதவினால்.”

“கூத்தன் உன்னை எப்படி அரண்மனையில் சேர்க்க முடிந்தது?”

“தங்கள் கருணையால்.”

“என் கருணை உன்மீது ஏன் விழுந்தது? தவிர, கூத்தன் வீரனல்லவென்பது உனக்குத் தெரியுமா?” இதை வீரரவி திடீரென்று கேட்கவே வாலிபன் அசந்து போனான். அசந்து விழிக்கவும் செய்தான்.

“கூத்தன் வீரனல்லவென்பது உனக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்க ஒரு கூத்தாடியை மன்னன் ஏன் அரண்மனைக் காவலனாக்கினான் என்பதை யோசித்தாயா?” என்று மீண்டும் கேட்டான் மன்னன்.

“இல்லை மன்னவா,” என்று கூறினான் வாலிபன்.

“இருக்கிற கூத்தாடிகளையெல்லாம் அரண்மனைக் காவலர்களாக்கினால் அரண்மனையின் கதி என்ன?”

“அதோகதிதான்.”

“இதை அறிந்தும் அவனை அரண்மனைக் காவலனாக்கினேன். அதுவும் முக்கியமான கடற்கரை மாளிகையில் காவலுக்கு வைத்தேன். ஏன் தெரியுமா?” என்ற வீரரவி வாலிபனைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

“ஏன் மன்னவா?” என்று சற்று சலனத்துடன் கேட்டான் வாலிபன்.

வீரரவி ஒருவிநாடி தாமதித்தான். பிறகு அறிவித்தான் நிதானமாக, “அவன் பாண்டியநாட்டு ஒற்றன்,” என்று.

வாலிபன் எல்லையற்ற அதிர்ச்சியால் பேச நா எழாமலும், கையசைக்கக்கூட திடமில்லாமலும் பல விநாடிகள் திகைத்து நின்றான். “அப்படியா மன்னவா?” என்று கடைசியில் கேட்கவும் செய்தான் திகைப்பு குரலில் பெரிதும் ஒலிக்க.

“ஆம். சில நாட்களாகக் கூத்தனுடைய நடவடிக்கைகள் பெரிதும் சந்தேகத்துக்கு இடமாயிருப்பதாக ஒற்றர்கள் சொன்னார்கள். ஆகையால் அவனைக் காவலனாக்கினேன். கடற்கரை மாளிகையைக் காவல் புரிய அனுமதித்தேன்,

அவனைக் கவனிக்கும்படி வீரர்களுக்கும் பணித்திருந்தேன். நான் விரித்த வலையில் விழுந்தான் கூத்தன். நேற்று முன் ஜாமம் மட்டுந்தான் அவனுக்குக் காவல். இருப்பினும் இரண்டாம் ஜாமமும் அங்கு தங்கினான். நள்ளிரவுக்குச் சற்று முன்பு மாளிகைக்குள் நுழைந்தான். பிறகு வெளியே வந்து புரவிமீதேறி ஓடினான். அடுத்து நடந்தது உனக்குத் தெரியும். அவன்மீது கத்தி வீசப்பட்டது. இருப்பினும் வேகமாக மறைந்துவிட்டான்,” என்ற மன்னன் சிறிது பேச்சை நிறுத்தி வாலிபனைக் கூர்ந்து கவனித்தான்.

“இது எதுவும் எனக்குத் தெரியாது மன்னவா,” என்றான் வாலிபன்.

“ஆம் ஆம். மறந்துவிட்டேன். உனக்கெப்படித் தெரியும்? நீதான் கூத்தனைப் பார்க்கவில்லையே,” என்ற மன்னன், “வீரனே! உன்னைப் போன்ற சாதாரண வீரனுடன் நான் ஏன் இத்தனை நேரம் பேசுகிறேன். இத்தனை விவரங்களைச் சொல்லுகிறேன் என்பது உனக்கே விசித்திரமாயில்லையா?” என்று வினவவும் செய்தான்.

“ஆம் மன்னவா! வியப்பாகத்தானிருக்கிறது,” என்றும் ஒப்புக்கொண்டான் வாலிபன்.

“வியக்க வேண்டாம் வீரனே! நான் வீரர்களை எப்பொழுதும் விரும்புகிறேன், மதிக்கிறேன். நீ கூத்தனல்ல, வீரன். கூத்தன் அறிமுகப்படுத்திய அன்றே நான் அதைப் புரிந்து கொண்டேன்,” என்று சற்று நிதானித்தான் மன்னன்.

“நன்றி மன்னவா,” என்று வாலிபன் தலைதாழ்த்தினான்.

“கூத்தனை நான் நம்பவில்லை. எப்படியும் கூத்தாடி கூத்தாடிதான். அவனை விலைக்கு வாங்கலாம். ஆனால் வீரனை விலைக்கு வாங்க முடியாது ஆகவே நீ கூத்தனால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவனாயிருந்தாலும் உன்னை நம்புகிறேன். இனி கூத்தனை மறந்துவிடுவோம். துரோகச் சிந்தையின்றி நீ நடப்பாயா?” என்று வினவிய அரசன் தனது மஞ்சத்தி விருந்து மிகக் கம்பீரமாக நின்றான்.

“இதை மன்னர் கேட்க வேண்டுமா?” என்று கேட்டான் வாலிபன்.

“கொடுத்த பணியை ராஜத் துரோகமின்றிச் செய்வதாக உன் வாஸின்மேல் ஆணை வை,” என்றான் மன்னன்.

“இது அரண்மனைக் காவலனாகச் சேரும்போதே எடுத்துக் கொண்ட பிரமாணம்தானே?” என்றான் வாலிபன்.

“மீண்டும் ஒருமுறை என் முன்பாக ஆணையிடு,” என்று உத்தரவிட்டான் மன்னன்.

வாலிபன் தன் வாளை உருவி உயர்த்தி ஆணையிட்டான். அந்த ஆணையின் வேகத்தைக் கண்ட மன்னன் முகத்தில் சிந்தனை சற்றே விரிந்தது. “நன்று வாலிபனே! இன்று முதல் கூத்தன் பணியை நீ மேற்கொள்,” என்று அறிவித்த மன்னன், வாலிபன் வெளியே செல்லலாமென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை அசைத்தான்.

தலை வணங்கி வெளியே வந்த வாலிபனை அங்கிருந்த தலைமைக் காவலன் மீண்டும் சிறைக் கோட்டத்திற்கே அழைத்துச் சென்று சிறையிலடைத்தான். வாலிபன் சிந்தை குழம்பிக் கிடந்தது. மன்னன் உத்தரவுக்குப் பிறகு தான் மீண்டும் சிறையில் அடைபடவேண்டிய காரணம் அவனுக்குப் புரியவில்லை. வீரரவியின் சொற்களில் பல தத்துவங்கள் ஒலியிட்டாலும் அவற்றுக்கெல்லாம் பின்னால் அவன் மனத்தில் ஏதோ எண்ணங்கள் ஓடியதாக நினைத்து நினைத்து அவை என்னவாக இருக்க முடியும் என்ற விளக்கம் தேடித் தேடி அலுத்த வாலிபன் சிறையில் உணவருந்தி நீண்ட நேரம் உறங்கினான். அன்று இரவு நீண்ட பிறகும் அவனுக்கு விடுதலை கிடைக்கவில்லை. இரவின் முதல் ஜாமம் முடியும் தருவாயில் படுக்கப்போன சமயத்தில் சிறைக் கதவு திறக்கப்பட்டு உள்ளே நுழைந்த தலைமைக் காவலன், “உடைகளை அணிந்து புறப்படு” என்று உத்தரவிட்டான்.

அவனை எதுவும் கேட்பதில் பயனில்லை என்று அறிந்த வாலிபன் உடைகளை அணிந்து வாளை இடையில் கட்டிக்

கொண்டு தலைமைக் காவலனைத் தொடர்ந்து அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். வெளியே நான்கு காவல் வீரர்கள் இருந்ததையும் தனிப் புரவி ஒன்று தனக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டதையும் கண்டு யாரையும் எதுவும் கேட்காமல் புரவிமீதமர்ந்து சென்றான். இப்படி நான்கு வீரர்களும் தலைமைக் காவலனும் புடைசூழ்ந்து வர, புரவியை நடத்திச் சென்று வாலிபனை நகரத்தின் தென்கிழக்குக் கோடிக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்த கடற்கரை மாளிகை வாயிலில் இறக்கினார்கள். பிறகு தலைமைக் காவலன்மட்டும் அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று மாளிகையின் உள்ளறை யொன்றில் விட்டுச் சென்றான். சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் அந்த உள்ளறையில் தோன்றிய வீரரவி வாலிபனைத் தன்னுடன் வருமாறு சைகை செய்து இன்னும் உள்ளே சென்றான்.

மன்னனைத் தொடர்ந்து சென்ற வாலிபன் அம் மாளிகைக்கு உள்ளடுக்குகள் பல இருந்ததையும் ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் வாள் தாங்கிய வீரர்கள் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்ததையும் கண்டான். அந்த அடுக்குகளின் கடைசி அரங்கை அடைந்த மன்னன் அங்கிருந்த வாயிலைக் காட்டி, “இந்த வாயிலை நீ காக்க வேண்டும். உள்ளேயிருப்பவருடன் எக்காரணம் முன்னிட்டும் பேசாதே. மற்ற யாரையும் பேச அனுமதிக்காதே. ஆனால் பயப்படாதே. உன்னுடன் யாரும் பேசப் பிரியப்பட மாட்டார்கள். உன் விகாரமுகமே உனக்குப் பாதுகாப்பு,” என்ற மன்னன் திடீரென எதையோ யோசித்துவிட்டு, “உன் முகத்தில் இத்தனை தழும்புகள் எங்கிருந்து உண்டாயின?” என்றும் வினவினான்.

“பத்தினித் தெய்வத்துக்குத் தீக்குளித்தேன்,” என்று விளக்கினான் வாலிபன்.

“சுத்தமின்றி நெருப்பில் இறங்கிவிட்டாயா?” என்று பயத்துடன் கேட்டான் மன்னன்.

“ஆம்.”

“குப்புற விழுந்துவிட்டாயா?”

“ஆம்.”

“பத்தினித் தெய்வத்துடன் விளையாடலாமா வீரனே ?” என்று வினவினான் மன்னன் சேற்றத்துடன்.

‘யார் விளையாடுவதும் தவறு, மன்னவா !’ என்றான் வாலிபன்.

இதைக் கேட்ட மன்னன் முகத்தில் சேற்றம் மறைந்து கபடம் ததும்பியது. “சாமர்த்தியமாகப் பேசுகிறாய் வீரனே. இந்தச் சாமர்த்தியத்தைக் காவலில் காட்டு,” என்று கூறிய மன்னன் வாலிபனை அவ்விடத்திலேயே விட்டுச் சென்றான்.

வாலிபன் காவலைத் துவங்கினான். உருவிப் பிடித்த வாளுடன் அந்தக் கடைசி அடுக்களையின் வாயிலில் அப்புறமும் இப்புறமும் நடந்தான். தன்னைப் போன்ற வீரர்கள் இதர அரங்குகளில் நடக்கும் ஒலியும், வெளியே கடலைகளின் ஒலியும் கூட அவன் காதில் விழுந்தன. நாழிகைகள் ஓடின. நள்ளிரவும் தாண்டிக்கொண்டிருந்தது. காவல்நடை போட்ட வண்ணம் மெள்ள அந்த அரங்கைச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சற்றுக் கோடியிலிருந்த அறைவாயிலின் உள்ளேயும் அரவம் அடங்கிவிட்டதைக் கவனித்தான். பிறகு அந்த அறைவாயிலை நெருங்கி அதன் படியில் அமர்ந்து கொண்டு சித்தனையில் ஆழ்ந்தான். நீண்டநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டதால் உணர்ச்சிகளை அடியோடு இழந்து நின்ற வாலிபன், தனக்குப் பின்னாலிருந்த அறைக் கதவு திறக்கப் பட்டதையோ ஒரு பெண் உள்ளிருந்து அடிமேலடி எடுத்து வைத்துத் தன்னை அணுகியதையோ கவனிக்கவில்லை. ஆனால் கதவைத் திறந்த அந்தப் பெண்ணுருவம் மட்டும் அவனைக் கவனித்தது ; கவனித்தது மட்டுமல்லாமல் கையிலிருந்த ஒரு சிறு விசிறியால் அவனைத் தட்டி, “கூத்தா ! கூத்தா !” என்று மெதுவாக அழைக்கவும் செய்தது.

வாலிபன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். மிக அழகிய இரு விழிகள் அவன் விழிகளைச் சந்தித்தன. சந்தித்த விழிகள் மருண்டன. “நீ...நீ...” எனக் குழறினான் விழிக்குடையவன். வாலிபன் பதிலில் குழப்பம் சிறிதுமில்லை.

“புதுக் காவலன்,” என்ற பதில் மெதுவாக அச்சம்
 லவலேசமுமின்றி உறுதியுடன் வெளிவந்தது. அவள்
 திரும்பிக் கதவைச் சாத்த முயன்றாள்.

“வேண்டாம்,” என்று மெல்லச் சொன்ன புதுக் காவலன்
 துணிவுடன் அவள் கரத்தைப் பற்றியதல்லாமல், அவளை
 உள்ளே செல்லவிடாமல் தடுக்கவும் செய்தான்.

அத்தியாயம் 5

கண்மணி

அந்த அர்த்த ஜாம வேளையில், கட்டுக் காவலிருக்கும் அந்த தனி மாளிகையில், ஊர் பேர் தெரியாத அந்த வாலிபன், அதுவும் தன்னைக் காவல் செய்ய அரசனால் நியமிக்கப்பட்ட அடிமை, அத்தனை துணிவுடன் தன் கையைப் பற்றியதைக் கண்ட அந்தப் பெண் அச்சத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் ஒருங்கே அடைந்தாளானாலும், இருந்த இடத்திலிருந்து நகரவோ, கையைத் திமிறவோ சக்தியற்றவளானால்

புதுக் காவலன் தலை நிமிரவுமில்லை. அவள் விழிகளைச் சந்திக்கவுமில்லை. ஆனால் குனிந்த நிலையிலும் தழும்புகள் பல தெரிந்த அவலுடைய விகார முகத்தின் பக்கப்பகுதிகள் அந்த அறை வாயிற்படியருகே எரிந்த விளக்கொளியில் மிகப் பயங்கரமாகத் தெரிந்தன. அதன் விளைவாக அச்சம், வியப்பு இந்த உணர்ச்சிகளுடன் அருவருப்பும் சேர்ந்து கொள்ளவே, அந்தப் பெண்ணின் உதடுகள் லேசாகத் துடித்தன. “உனக்கு என்ன துணிவு!” என்று சொற்களும் மெல்ல உதிர்ந்தன சினத்துடன்.

வாலிபன் உடனடியாகப் பதிலும் சொல்லவில்லை. பற்றிய அவள் கையை விடவும் இல்லை. தனது கூர்விழிகளை எதிரேயிருந்த அடுத்த அடுக்கின் வாயிலை நோக்கிச் செலுத்தினான் சில வினாடிகள். பிறகு சர்வசாதாரணமாக, “எனக்குப் பின்னால் அப்படியே உட்கார்ந்துகொள்,” என்று

சூறியதன்றி, பற்றியிருந்த அவள் கையைக் கீழ்நோக்கி இழுக்கவும் செய்தான்.

அவன் குரலில் மிகுந்த எச்சரிக்கை மட்டுமின்றி ஆணையிடும் தொனியுமிருந்ததையும், கையின் பிடியும் இரும்பாயிருந்ததையும் கவனித்த அந்தப் பெண் உடனே உட்கார் மறுத்து, “நீ யாரென்பதை முதலில் சொல். நண்பனா விரோதியா? வீரனா அல்லது ஓர் அபலையின் நிராதரவை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள முயலும் கயவனா?” என்று வினவினாள்.

இதைக் கேட்ட வாலிபன் இதழ்களில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. “கொஞ்சம் புத்தியிருந்து அதை உபயோகித்தால் நீ கேட்ட அனைத்துக்கும் விடையிருக்கும்,” என்று மெல்லக் கூறிய அந்த வாலிபன். “இதோ பார், விளக்கின் ஒளி உன்மீது தெளிவாக விழுகிறது. பேசாமல் என் பின் புறம் என் முதுகு அளிக்கும் நிழலில் உட்கார். இல்லையேல் அதோ என் முன்புறமிருக்கும் கதவின் காவலன் தனது காவல் நடையை நிறுத்திச் சற்று இப்புறம் திரும்பினால் நீ நின்று இருப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும்,” என்று அவள் கையை கீழ்நோக்கி இழுக்கவும் செய்தான்.

அவன் சொன்னதில் அர்த்தமிருந்ததை அறிந்தாள் அந்த அழகி. அவன் சொற்படி அவனுக்குப் பின்னாலிருந்த நிழலில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அவள் அப்படி உட்கார்ந்ததும் புதுக் காவலன் அவள் கையை விடுதலை செய்தான். பிறகு அதே கையை நீட்டி அந்த அறையின் ஒரு கதவை ஒருக்கணிக்கவும் செய்தான். பிறகு வாயிற்படியில் நன்றாகச் சாய்ந்து கால்களை மடக்கிக் கொண்டு, “இப்பொழுது உன்மீது விளக்கொளி சிறிதும் படாது. என் உடலும் ஒருக்கணிக்கப்பட்ட கதவும் உன்னை அந்தகாரத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. இப்பொழுது நீ கேட்க வேண்டியதையெல்லாம் கேள். நாம் பேசிமுடிக்க இன்னும் ஒன்றரை ஜாம காலம் இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சவிஸ்தாரமாகப் பேசலாம்,” என்றான்.

அவன் பின்னாலமர்ந்திருந்த அந்தப் பெண் எதுவும் கேட்கவில்லை அவளை. ஆயாசப் பெருமூச்சு மட்டும் விட்டாள் பிறகு மெள்ளச் சொன்னாள், “நான் கேட்க வேண்டியதை ஏற்கெனவே கேட்டுவிட்டேன்” என்று.

“என்ன கேட்டாய்?” என்று வினவினான் வாலிபன் மீண்டும்

அதுவரை பொறுமையைக் காட்டிய அவன் பொறுமையைத் திடீரென இழந்தான். திரும்பத் திரும்ப அந்தப் புதுக் காவலன் தன்னை மட்டு மரியாதையின்றி, ‘நீ, நீ’ என்று அழைப்பதை எண்ணியதால் பொங்கிக்கொண்டிருந்த கோபத்தை நன்றாக வழியவிட்டு, “நீ வீரனாயிருந்தால் முதலில் மரியாதையைக் கற்றுக்கொள்,” என்று சீற்றம் ததும்பும் குரலில் கூறினாள்.

வாலிபன் பதிலுக்கு மெல்ல நகைத்தான். “சதிகாரர் களுக்குள் மரியாதை எதற்கு?” என்றும் வினவினான்.

அவள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். பிறகு மௌனமே அடைந்தாள். தன் கதி அந்தப் புதுக் காவலன் கையிலிருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள். இருப்பினும் சற்றுத் துணிவடைந்து, “எந்தச் சதியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாய்?” என்று வினவினாள்.

“எதற்காகக் கூத்தனை அழைத்தாய்?” என்று கேட்டான் அந்த வாலிபன் பதிலுக்கு.

அவள் மெள்ளச் சமாளித்துக் கொள்ள முயன்று, “சதி செய்யத்தான் காவலனை அழைக்க வேண்டுமா?” என்று வினவினாள்.

“காவலனை அழைக்கும் முறையைப் பொறுத்தது,” என்றான் வாலிபன்.

“என்ன முறை?”

“உள்ளிருந்தே ‘யாரங்கே?’ என்றழைப்பது ஒரு முறை...”

“உம்...”

“அது ஒரு தலைவி காவலனை அழைக்கும் அதிகார முறை”

“உம்...”

“மன்னன் சென்றதும் மெள்ள அடிமேலடி எடுத்து வைத்து பூனைபோல் நடந்து கதவைச் சிறிதும் சத்தப் படாமல் திறந்து காவலன் முதுகில் விசிறியால் தட்டி. ‘கூத்தா! கூத்தா!’ என்று காவலனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி முணுமுணுப்பது ஒரு முறை,” என்ற அந்த வாலிபன் ‘கூத்தா கூத்தா’ என்று இரு சொற்களையும் அவன் குரலிலேயே உச்சரித்துக் காட்டினான்.

இதைக் கேட்ட பின்பு அவள் சில வினாடிகள் மௌனமாக இருந்தாள். பிறகு எழுந்திருக்க முயன்றாள். அவள் எழுந்திருக்க முயன்றதைத் தலையைச் சிறிதும் திரும்பாமல் லேசான அவள் அசைவிலிருந்தே புரிந்து கொண்ட அந்த வாலிபன், “பெண்ணே! உட்கார்ந்த இடத்தைவிட்டு நகராதே!” என்று எச்சரித்தான்.

அந்தக் குரலிலிருந்த அதிகாரத் தோரணை அவள் கோபத்தைக் கிளறினாலும் அதை அவள் வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் பழையபடி சரியாக உட்கார்ந்து கொண்டு, “நகர்ந்தால் என்ன செய்வாய்?” என்று வினவினாள்.

“ஏதும் செய்யமாட்டேன். நடந்ததை மன்னனிடம் சொல்லுவேன்,” என்றான் வாலிபன்.

“அத்தனை கயவனு நீ?”

“சேர மன்னனிடம் ஊதியம் வாங்குகிறேன். அதற்குத் துரோகம் செய்ய முடியாது. துரோகம் செய்யவில்லையென வாக்கும் கொடுத்திருக்கிறேன். நானும் என்ன கூத்தனு உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்வதற்கு?” என்று வினவினான் வாலிபன்.

இதைக் கேட்ட அந்தப் பெண் பெரும் கோபமடைந்திருக்க வேண்டும். “கூத்தனைப் பற்றிப் பேச உனக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? அபலையாக உன்னிடம் சிக்கியிருக்கும் பெண்ணை நீ நீ என்று கண்ணியமின்றி அழைக்கும் நீ

எங்கே, கண்ணியத்தின் உருவான கூத்தன் எங்கே? அவன் கூத்தாடியாயிருந்தாலும் வீர உள்ளம் படைத்தவன்..." என்ற அவளை இடைமறித்த வாலிபன், "அதனால்தான் உங்களிடம் சிக்கிக்கொண்டான். உயிரிழக்கவும் இருந்தான்," என்று முடித்தான்.

"என்ன! கூத்தன் உயிரிழக்க இருந்தானா?" என்ற அவள் சொற்களில் பயமும் இருந்தது, துக்கமும் இருந்தது.

"ஆம்."

"ஏன், என்ன நடந்தது?"

"கூத்தனை சிறை செய்ய முயன்றார்கள். அவன் தப்பி யோடினான். அவன்மீது குறுவாள் வீசப்பட்டது..."

"அப்புறம்...அப்புறம்..."

"அப்படியும் தப்பிவிட்டான் அந்தத் துரோகி"

"எப்படித் தப்பினான்?"

"இன்னொரு துரோகி அவனுக்கு உதவினான்."

"அதெப்படி உனக்குத் தெரியும்?"

"உதவிய துரோகியை நேற்று சிறை செய்து கொட்டிலில் அடைத்திருந்தார்கள்,"

"அவனையும் கொன்று விட்டார்களா?"

"இல்லை, கொல்லவில்லை."

அவள் சில வினாடிகள் மௌனம் சாதித்தாள். அவளிடமிருந்து ஆசுவாசப் பெருமூச்சு ஒன்றும் வெளிவந்தது. அந்தப் பெருமூச்சைக் கண்ட அந்த வாலிபன் மெல்ல நகைத்தான். அந்தச் சிரிப்பைக் கண்ட அவள் வேதனைப்பட்டுக் கேட்டாள், "நான் சிறையிலிருப்பவள். அனாதரவாயிருக்கிறேன். என் நிலைமை உனக்குச் சிரிப்பாயிருக்கிறதா?" என்று.

"சிறையிலிருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளலாம், ஏனென்றால் காவலுக்கு நாளை வந்திருக்கிறேன். ஆனால் நிராதாவாயிருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது."

"ஏன்?"

“கூத்தன் உங்களுக்காக உயிரைக் கொடுக்கத் தயாராயிருந்திருக்கிறான். அது மட்டுமல்ல, அந்தக் கூத்தனை இன்னொருவன் தப்பிவிடுகிறான். பிறகு அவன் சிறைப்பட்டாலும் வாயைத் திறக்க மறுக்கிறான். இன்னும் உன்னைக் காக்க எத்தனை பேரிருக்கிறார்களோ! வீரரவியின் தலைநகருக்குள்ளேயே இத்தனை சதிகாரர்களை உற்பத்தி செய்ய சக்தியுள்ள உன்னை எப்படி நிராதரவாயிருப்பதாக ஒப்புக் கொள்ள முடியும்?”

இதற்கு அவள் பதில் சொல்லவில்லை. வாலிபனின் அறிவையும் அவன் பேச்சு சாமர்த்தியத்தையும் வியந்தாள்.

சற்று யோசித்துவிட்டுக் கேட்டாள், “அப்படியானால் நீயும் எனக்கு உதவுவாயா?” என்று.

வாலிபனின் இதழ்களில் இளநகை அரும்பியது. “நானும் என்ன கூத்தனா?” என்று வினவினான் பதிலுக்கு.

அந்தப் பெண்ணும் மெல்ல நகைத்தாள். பிறகு கேட்டாள், “ஏன் இருக்க முடியாது!” என்று.

“என்ன?” வாலிபனின் கேள்வியில் வியப்பு ஒலித்தது.

“ஆம். நீ ஏன் கூத்தனைப் போலிருக்க முடியாது? நீயும் வீரன். பெண்ணைச் சிறையெடுப்பதை எந்த வீரனும் அனுமதிக்க முடியாது,” என்று துவங்கினாள் அவள்.

“உண்மை,” என்றான் வாலிபன்.

“ஆகவே அதர்மத்துக்கு எதிராக நடப்பது அதர்மமல்ல”

“உண்மை.”

“அது கடமை தவறியதும் ஆகாது.”

“கடமை காரியத்தைப் பொறுத்ததல்லவே. பணி புரியும் இடத்தைப் பொறுத்தது.” என்றான் வாலிபன் மெள்ள.

“அல்ல, வீரனே, அல்ல. அலுவலையும் பொறுத்தது,” என்ற அந்தப் பெண் குழையும் குரலில், “வீரனே, ஒரு நிராயுதபாணியைக் கொல்லென்று மன்னன் சொன்னால் நீ கொல்வாயா?” என்று வினவினாள்.

“குற்றம் புரிபவர்களை ஆயுதத்தைக் கொடுத்துப் போராடச் சொல்வதில்லை. திருடன், ஒற்றன், கொள்ளைக்

காரன், ராஜத்துரோகி இவர்களை வெட்டுப் பாதையில் வைத்துத் தலையைச் சீவுவதுதான் வழக்கம்," என்று பதில் சொன்னான் வாலிபன்.

அந்தப் பெண்ணின் சித்தத்தில் சினம் பொங்கியது. நிராயுதபாணியைக் கொல்வது தர்மமல்லவென்று சுட்டிக் காட்டி, பிறகு பெண்ணைச் சிறைபிடிப்பது தர்மமல்லவென்று விளக்கி, அவளைத் தன் பக்கம் இழுக்க முயன்ற அந்தப் பெண் அந்த வாலிபன் வேறு சான்று காட்டிக் கழன்று கொண்டதை எண்ணியதால் ஒரு வினாடி கோபம் கொண்டாலும் பிறகு அதை அடக்கிக்கொண்டு, "பெண்ணைக் களவாடுவதும் சிறை பிடிப்பதும் தர்மமா?" என்று நேரிடையாகவே கேட்டாள்.

"அதுவும் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்தது; பெண்ணையும் பொறுத்தது," என்றான் வாலிபன்.

"அப்படியா!" இகழ்ச்சி பெரிதும் ஒலித்தது குரலில்.

வாலிபன் விளக்கினான்: "எவ்வளவோ பேர் முறைப் பெண்ணைத் தாலிகட்டக் களவாடிக் கொண்டு போகிறார்கள்; அதைத் தர்மம் அனுமதிக்கிறது. கூத்திரியர்களிடையே காந்தருவ விவாகமும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. ராட்சஸ விவாகமும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஆண் பெண்ணை அபகரித்து வந்து விவாகம் செய்து கொள்வது ராட்சஸ விவாகம். ஆகவே, கூத்திரியர்கள் பெண்ணைக் களவாடுவது தவறல்ல. புராணத்தைப் பார். அர்ச்சுனன் எவ்வளவு பெண்களைக் களவாடியிருக்கிறான்? கண்ணன் ருக்மணியைக் களவாடவில்லையா? அபிமன்யு வத்ஸலையைக் களவாடவில்லையா?"

அந்தப்புராண விவரத்தைக்கேட்ட அந்தப்பெண்ணுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியாததால் பல வினாடிகள் மலைத்து பிரமித்து உட்கார்ந்துவிட்டாள். பிறகு கேட்டாள்: "இஷ்டமில்லாத பெண்ணைத் தூக்கிச் செல்வதும் சிறை வைப்பதும் எப்படி?" என்று.

"அது அதர்மம்," என்று வாலிபன் ஒப்புக்கொண்டான்.

"அந்த அதர்மத்தை எதிர்க்க உதவுவாயா?"

“உதவலாம்.”

“என்ன இஷ்ட விரோதமாகத் தூக்கி வந்திருக்கிறான் சேரமன்னன்.”

“அப்படியா?”

“ஆம் அதனால்தான் கூத்தன் எனக்கு உதவ முன் வந்தான்.”

“அது நியாயம்தான்.”

அந்தப் பெண்ணின் குரல் அடுத்தபடி. மிகவும் குழைந்தது. “அப்படியானால் நீயும் உதவுவாயா?” என்று கரும்பினுமினிய குரலில் கேட்டாள்.

வாலிபன் சிறிது யோசித்தான். பிறகு, “சற்று இரு” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்திருந்து அறை முன்பு இருந்த மண்டபத்தைக் கடந்து எதிரிலிருந்த அடுத்தக் கட்டு வாயிற் படிக்குச் சென்று உற்றுக் நோக்கினான். அந்த வாயிற்படியின் காவலன் ஒரே சீராக நடை போட்டுக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும் திருப்தியடைந்து மீண்டும் கடைக் கட்டு அறைக்கு வந்து தானும் உள்ளே சென்று ஒருக்களித்த கதவை பூரணமாக மூடிக்கொண்டான்.

அவன் செய்கையைக் கண்ட அந்தப் பெண் சரேலென எழுந்தாள். அறையின் உள்ளேயிலிருந்த விளக்கின் மிக மங்கலான வெளிச்சத்திலும் அவள் கண்கள் பளபளத்தன. “என்ன இது? எதற்காகக் கதவைச் சாத்தினாய்?” என்று வினவினாள்.

“அடுத்தக் கட்டு கதவு இதற்கு நேராக இருக்கிறது. இங்கு நாம் பேசுவதை அங்குள்ள காவலன் திட்டமாகக் கவனிக்க முடியாவிட்டாலும் நமது பேச்சு அரைகுறையாகக் காதில் விழலாம்,” என்று விளக்கிய வாலிபனின் கண்களில் காமக் கனல் வீசுவதைக் கண்ட அந்தப் பெண்ணின் கண்களில் கோபக் கனல் மண்டியது. “சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்,” என்றாள் கல்லென உறுதிப்பட்ட குரலில்.

“உனக்கு உதவத் தயாராயிருக்கிறேன், ஆனால் பயனை எதிர்பாராமல் உதவும் உயர்ந்த குணம் எனக்கில்லை,” என்று கூறினாள் வாலிபன்.

“என்ன பிரதிபலனை எதிர்பார்க்கிறாய்? பொன்னா மணியா? என்ன வேண்டும் உனக்கு?” என்று வினவினான் அவன்.

“இரண்டும் வேண்டும்.” என்றான் வாலிபன்.

“எத்தனை பொன் வேண்டும்? மணியில் எது வேண்டும்? வைரமா, ரத்தினமா, முத்தா...?” என்று அடுக்கினான் அவன்.

“பொன்னைப் பிறகு பெறுகிறேன், மணியை முதலில் கொடு,” என்றான் வாலிபன்.

அவன் கழுத்திலிருந்த ரத்தின ஹாரத்தைக் கழற்றப் போனான். “அது வேண்டாம்,” என்று அவனைத் தடுத்தான் வாலிபன்.

“வேறெது வேண்டும். முத்தாரம் தரட்டுமா!” என்று அடுத்ததைக் கழற்றப் போனான் அவன்.

வாலிபன் அவளை நெருங்கி மெல்லச் சொன்னான், “கழற்றும் மணிவகை எதுவுமே வேண்டாம்,” என்று

அவன் அவளை நோக்கி விழித்தான். “வேறென்ன வேண்டும்?” என்று வினவினான் அச்சத்துடன்.

“கழற்ற முடியாத மணி, கழற்ற முடியாத பொன் இரண்டும் வேண்டும்,” என்ற வாலிபன் அவளை உற்று நோக்கினான்.

அந்தப்பெண் பெரும் சங்கடத்துக்குள்ளானாள். “அப்படியும் மணியும் பொன்னுமிருக்கிறதா?” என்று வினவினாள்.

“இருக்கிறது,” என்றான் வாலிபன்.

“என்ன மணி அது?” என்று மார்பு படபடக்கக் கேட்டாள் அவள்.

வாலிபன் பதில் அவளை அப்படியே அயர வைத்தது. மிதமிஞ்சிய திகைப்பினால் அவள் சரீரமே உறைந்து போயிற்று.

“கண்மணி,” என்று ஒரு வார்த்தை பதிலாக உதிர்ந்தது அவன் உதடுகளிலிருந்து.

அது மட்டுமல்ல, அவள் கண்ணின் மணிகளை அவன் கூரிய விழிகள் ஊடுருவவும் செய்தன. அவன் கையிரண்டும் அவளை நோக்கிச் சென்றன.

அத்தியாயம் 6

பாலுக்கும் காவல்

‘கண்மணி’ என்ற சொல்லைக் காவலன் துணிவுடன் உதிர்த்ததும் கதிகலங்கிப்போன அந்தக் கட்டழகி அவன்கண்கள் தன் கண்களை ஊடுருவியதும் அக்கண்களிலிருந்து விடுபட மாட்டாமல் திகைத்து நின்றுவிட்டதால், அவன் கைகளிரண்டும் அவளுடைய தோள்கள்மீது பதிந்தபிறகும் பதுமைபோல் நின்ற இடத்தில் சலனமற்றுச் சிலையென நிற்கவே செய்தாள். அந்தச் சில விநாடிகளில் அவள் உள்ளமே உறைந்துவிட்டது போலும் உணர்ச்சிகள் பறந்தோடிவிட்டது போலும் ஏற்பட்ட அதிசய நிலையிலிருந்து அவள் விடுபடவும் சக்தியற்றவளானாள். அந்தக் காவலன் கண்களில் ஏதோ தன் உணர்ச்சிகளை ஈர்த்து நிறுத்தும் விவரிக்க இயலாத விபரீத சக்தியிருந்ததை அவன் உணர்ந்தாலும் வாய்விட்டு ஏதும் சொல்ல இயலாதவளானாள். அப்படி உடலும் உணர்ச்சிகளும் சக்தியற்று நின்ற நிலையிலும் காவலன் பார்வையிலிருந்த ஏதோ ஒரு தனி ஒளி மட்டும் அவள் சிந்தனையை ஒரு மூலையில் கிளறிக்கொண்டிருந்தது. அப்படித் தூண்டப்பட்ட சிந்தனை மூலையில் ஏதோ ஒரு புதுக்கண் திறந்ததும் முச்சைத் திடீரென ஒருமுறை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டாள் அந்தப்பெண். அந்த அகக்கண் காட்டிய காட்சிக்கும், புறக்கண் முன்பு தோன்றிய தோற்றத்திற்கும் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாது போகவே ‘இருக்காது! இருக்காது!’ என்று அவள் உள்ளம் முனா முனாத்தது.

அந்த முணுமுணுப்பை யொட்டித் துளிர்ந்த உள் உணர்ச்சி மெல்ல இயங்க ஆரம்பிக்கவே காவலன் கண்கள் விஷமத்தை உதிர்ப்பதையும் கண்டாள். அந்த விஷமப் பார்வை அவளுக்குப் புதிதல்ல. அவள் அறிந்த பார்வைதான் அது. அனுபவித்த பார்வையுங்கூட ஆனால் அதற்குடையவன் இந்தக் காவலனுயிருக்க முடியாது என்று அவள் உறுதி கொண்டு தோளிலிருந்த அவன் கைகளை எடுக்க முயன்றதன்றி, “என்ன துணிவு உனக்கு!” என்று சீற்றம் நிரம்பிய குரலில் மெல்ல முணுமுணுக்கவும் செய்தாள்.

அவன் கைகள் அவள் தோள்களிலிருந்து அசைய மறுத்தன. பிடி இரும்புப் பிடியாயிருந்தது. ஆனால் அவன் பேசியதில் இரும்பின் கடினமில்லை. கரும்பின் இனிப்பே யிருந்தது. “எதற்குத் துணிவு?” என்ற சொற்களை மிக இன்பமாகவும் உதிர்த்தான் அந்த வாலிபன்.

அந்தச் சமயத்தில் அவன் குரலின் ஒலியும் மறுபடியும் அவளை ஒரு விநாடி அயர வைத்தது. இருப்பினும் அவள் தலையை ‘இல்லை’ என்பதற்கு அறிகுறியாக ஆட்டிவிட்டு, “நீ அழைத்த முறைக்கு!” என்றாள் அவள்.

“நான் எங்கே அழைத்தேன் உன்னை?” என்று மெல்ல நகைத்தான் அவன்.

அதைக் கேட்ட அவள் கோபிக்க எண்ணியும் முடியாததைக் கண்டு உள்ளூர வியந்து கொண்டாள். “அழைக்காமல் என்ன செய்தாய்?” என்றும் வினவினாள்.

“சன்மானம் கேட்டேன்,” என்றான் வாலிபன் சர்வ சாதாரணமாக.

“என்ன சன்மானம்?”

“பொன்னும் மணியும் தருவதாகச் சொல்லவில்லையா நீ?”

“ஆம். சொன்னேன்.”

“முதலில் மணியைக் கேட்டேன்.”

“அதுதான்...”

“கண்மணி.”

இதைக் கேட்டதும் அவன் கைகளை ஆத்திரத்துடன் தனது தோள்களிலிருந்து எடுத்தெறிந்தாள் அவள். “கண்ணைப் பிடுங்கித் தரச் சொல்கிறாயா?” என்றும் சீற்றத்துடன் வினவினாள்.

இம்முறை அவள் சற்று இரைந்தே பேசியதால், “உஷ்,” என்று அவள் வாயைப் பொத்திய அவன், “மெல்லப் பேசு. அடுத்த கட்டின் காவலன் காதில் விழப்போகிறது,” என்று எச்சரிக்கவும் செய்தான்.

“ஏன் விழுந்தாலென்ன?” என்ற அந்தப் பெண் இகழ்ச்சியுடன் அவனை நோக்கினாள்.

“அவனும் பரிசு கேட்பான்,” என்றான் வாலிபன்.

“அவனுக்கும் ஒரு கண்ணைப் பிடுங்கித் தருகிறேன்,” என்றாள் அவள் எரிச்சலுடன்.

“அதில் கஷ்டமிருக்கிறது,” என்றான் அந்த வாலிபன்.

“ஏன்?” என்று வினவினாள் அவள் பெரும் குழப்பத்துடன்.

“எல்லாவற்றிலும் இரண்டிரண்டு நீ கொடுக்கும்படியாயிருக்கும்,” என்று சுட்டிக் காட்டினாள் வாலிபன்.

“எல்லாவற்றிலுமென்றால்?” இம்முறை அந்தப் பெண்ணின் குரலில் குழப்பத்துடன் சினமும் இழைந்து கிடந்தது.

வாலிபன் முகத்தில் சற்று வருத்தச் சாயை படர்ந்தது. “மணிக்கு இரண்டு கண்களைக் கொடுத்து விடுகிறாய். அத்துடன் நிற்காதே விஷயம்?” என்றான் வாலிபன்.

“நிற்காமல் என்ன செய்யும்?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“பொன்னும் மணியும் கொடுப்பதாகச் சொன்னாய். எந்த மணி வேண்டும் என்று சொன்னேன். உன் தாராளம் இரண்டு கண்களையும் தானம் செய்துவிடுவதாகக் கூறுகிறாய். அடுத்தது பொன்னைக் கேட்பானே...” என்று இழுத்தான் வாலிபன்.

அந்தப் பெண் அந்த வாலிபன்மீது விசித்திரப் பார்வையொன்று வீசினாள். “அதற்கென்ன கையை வெட்டிக் கொடுக்கச் சொல்வாயா?” என்று கேட்டாள்.

“அதைக் கேட்கமாட்டேன்,” என்றான் அந்த வாலிபன் மிக மிருதுவான முறையில்.

“வேறு என்ன கேட்பாய்?” என்று வினவிய அந்தப் பெண் அந்த வாலிபன் வதனத்தில் ஏற்பட்ட பெரு மாறுதலைக் கண்டு வியந்தாள்.

அவள் கேள்விக்கு அவன் உடனடியாகப் பதில் சொல்ல வில்லை. அவன் விகார முகம்கூடச் சிறிது கனிவதைக் கண்கள் அறிவுறுத்தின. கண்களில் கனிவு மட்டுமின்றி மெள்ள மெள்ளக் கனவும் விரிந்தது. அவன் ஒரு கை மீண்டும் மெள்ள எழுந்து அவள் தோளின்மீது பதிந்தது. “கையைக் கேட்கமாட்டேன். ஆனால் காலைக் கேட்பேன். அதையும் கேட்பது கஷ்டம். அதிலும் நீ தாராளத்தைக் காட்டினால் இரு கால்களும் போய்விடும்,” என்ற அவன் வார்த்தைகள் மிக மென்மையாயும் சொப்பனத்தில் பேசுவன் பாணியிலும் உதிர்ந்தன.

அந்த மென்மைக்கும் கனவுக்கும் காரணத்தை அறியாத அந்தக் காரியைக்கு என்ன சொல்வது, என்ன செய்வதென்பது தெரியவில்லை. தன்னைப் பற்றிய வியந்து கொண்டாள் அவள். மிகச் சுதந்தரமான முகம் படைத்தவனும் ராஜ்யாதிகாரியுமான சேர மன்னனைப் பார்க்கவும் இஷ்டப்படாத தான், எப்படி இந்த விகார முக வாலிபனின் அதிகப் பிரசங்கத்தையெல்லாம் தாள முடிகிறது என்பதை நினைத்து வியப்பின் உச்சியை எய்தினாள். அவன் தன்னைத் தொட்ட பிறகும் தான் சகிப்புத் தன்மையைக் காட்டும் காரணமும் விளங்கவில்லை அவளுக்கு. தனக்கும் விளங்காத புதிர் ஒன்று தன்னை ஆட்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள் அவள்.

வாலிபன் சொப்பன உலகத்திலிருந்தான். அவன் கண்களில் விரிந்த கனவு விகார முகம் பூராவையும் நன்றாக ஆக்ரமித்துக் கொண்டது. அந்தக் கனவில் வார்த்தைகளை மூற்கொண்டும் மெல்லமெல்ல உதிர்த்தான் அவன்: “ஆம்! இரு கால்களும் போய்விடுமே? அதை நான் எப்படிச் சகிக்க

முடியும்! கையின் பெருமையும் அருமையும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் கால்கள்! அவை விஷயம் வேறு. அந்த அருவி நீர்தான் எத்தனை பளபளப்பு! அந்த நீரின் அடியிலிருக்கும் கூழாங்கற்கள்கூட அந்த வெளிச்சத்தில் அசல் தங்கக்கட்டிகளைப் போலத்தான் இருக்கின்றன. அவையென்ன பத்தரை மாற்றுத் தங்கமா? பசும் பொன்னா? இரண்டுமில்லை. ஆனால் அந்த அருவியில் துளையும் கால்கள்! தூக்கி மடித்த சேலையுன் கீழே தெரியும் அந்தப் பொன்னிறக் கால்கள்! அப்பா! எத்தனை அழகிய பசும்பொன்! பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தைவிடக் கொஞ்சம் அதிகமாகத் தானிருக்கும். மற்றைய நாடுகளில் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் பிரமாத மாயிருக்கலாம்.' ஆனால் பாண்டிய நாட்டு மாத்திரை எத்தனையோ அதிகமாயிருக்க வேண்டும். இல்லாமற் போனால் பாண்டிய நாட்டில் விளைந்த அந்தத் தங்கத்துக்கு எத்தனை பொலிவு! எத்தனை பொலிவு! இயற்கைப் பொற்கொல்லன் அவற்றை எப்படித்தான் இழைத்தானோ?"

அவன் சொற்கள் முத்துக்குமரியின் இதயத்தில் எத்தனையோ இன்ப வேதனைகளைக் கிளப்பின. 'இவனுக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள். அத்தனையும் காட்டுக் கோட்டையில் அருவிக் கரையில் நடந்த சம்பவம். இதை இவன் எப்படி அறிந்தான் என்று எண்ணி பெருவியப்பும் சந்தேகமும் எய்தினான் அவள். ஆகவே சிந்தனையிலும் இறங்கினாள்.

சில வினாடிகள் அந்த அறையில் மௌனம் நிலவியது. அந்த வாலிபன் தனது கனவு நிலையிலிருந்து மெள்ள மீண்டான். திடீரெனத் தனது கச்சையிலிருந்து ஒரு பெரு முத்தை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

அந்த முத்தைக் கண்டதும் அவள் இதயத்தில் மீண்டும் ஸியப்புத் துளிர்ந்தது. "இந்த முத்து எது உனக்கு?" என்று வினவினாள் அவள். அத்துடன் அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு அதைக் கோடியிலிருந்த விளக்கிடம் விடுவிடு என்று நடந்து சென்று உற்று நோக்கவும் செய்தாள்.

“ஆம் ஆம். அதுதான். சந்தேகமில்லை.” என்று சற்று வாய்விட்டுக் கூறினாள்.

அந்தச் சமயத்தில் வாலிபன் தனக்குப் பின்பு வெகு அருகில் நிற்பதை அந்த அழகி உணர்ந்தாள். உணர்ந்த பின்னும் உறைந்த வண்ணம் நின்றாள். சற்றுத் திரும்பினாலும் தன் சரீரம் அவன்மீது உராய்ந்துவிடும் என்ற நினைப்பால் உள்ளம் கொதிக்க ஒரு வினாடி நின்றவள் சட்டென்று விளக்கைத் தாண்டி அப்புறம் சென்று சரேலென அவனை நோக்கித் திரும்பினாள்.

எதிர்பாராதவிதமாக விளக்கை இருவருக்குமிடையில் அந்தப் பெண் இருத்திவிட்டதைக் கண்ட வாலிபன் அதற்கு மேல் அவளை நெருங்க முடியவில்லை. விளக்கொளியில் அவள் உருவத்தை நன்றாக ஆராய்ந்தான். அந்த அழகியின் கண்களில் பல கேள்விகள் நோக்கி நின்றன. “இது ஏது உனக்கு?” என்ற வினவினாள் அவள் சற்றுச் சிந்தித்த பிறகு.

“கிடைத்தது,” என்று பதில் கூறினாள் அந்த வாலிபன்.

“எங்கு கிடைத்தது,” என்று மீண்டும் கேட்டாள் அவள்.

“நீ எறிந்த இடத்தில்.”

“அருவிக் கரையில் ஒன்று எறிந்தேன்.”

“ஆம்.”

“அது தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியும்.”

“எப்படித் தெரியும்?”

“நான் பார்த்தேன்.”

“பார்த்து எடுத்துக் கொண்டாயா?”

“இல்லை, எடுக்கவில்லை.”

“ஏன்?”

“இளவரசருக்கு இருக்கட்டுமென்று விட்டுவைத்தேன்.”

“எந்த இளவரசருக்கு?”

“வீரபாண்டியத் தேவருக்கு.”

“அப்படியானால் நான் யார் என்று தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியும் முத்துக்குமரி.” என்ற வாலிபனின் சொற்கள் மிக நிதானமாகவும் உறுதியுடனும் உதிர்ந்தன.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்தச் சொற்கள் பாண்டியன் மகளுக்கு எந்த விதத்திலும் வியப்பளிக்கவில்லை. அவன் முகத்தைக் காட்டியதுமே அவன் தான் இன்னொருன்பதைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். ஆகவே சிங்கணனைத் தவிர, தன்னை வேவு பார்க்க இவனும் கோட்டையில் இருந்திருக்கிறான் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டான். இன்னும் எத்தனை ஒற்றர்கள் பாண்டிய மன்னன் படையில் இருக்கிறார்களோ என்ற ஏக்கமும் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அந்த ஏக்கத்தின் விளைவாக அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். அந்தப் பெருமூச்சில் இடையிலிருந்த விளக்கின் சுடர் சிறிது சலனப்பட்டது. அதைப்போலவே சலனப்பட்ட மனத்துடன் கேட்டாள் முத்துக்குமரி : “அந்த முத்தை விட்டுவைத்தாய். இந்த முத்து எங்கு கிடைத்தது?”

“காட்டுக் கோட்டையிலிருந்து சேர நாட்டுக்குப் பிரியும் மலைப்பாதையில்.”

“நீ எதற்கு அங்கு வந்தாய்?”

“வீரக் காட்சியைப் பார்க்க.”

வாலிபனை மீண்டும் கூர்ந்து நோக்கினாள் முத்துக்குமரி. பிறகு கேட்டாள், “என்ன காட்சியைப் பார்த்தாய்?” என்று.

“ஒரு பெண் பலருடன் போராடும் காட்சியைப் பார்த்தேன். பெண் அத்தனை லாவகமாகக் கோடரி வீசுவதை அன்றுவரை நான் கண்டதில்லை,” என்ற அந்த வாலிபன் கண்களில் பெருமிதம் மண்டிக் கிடந்தது.

முத்துக்குமரியின் அழகிய விழிகளில் பெரும் சந்தேகம் துளிர்த்தது “ஒரு பெண் பலருடன் போராடும்போது பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தர்மமா?” என்று வினவினாள் அவள், சந்தேகம் குரலிலும் ஒலிக்க.

“இல்லை,” என்றான் வாலிபன் திட்டமாக.

“அப்படியானால் அவள் உதவிக்கு நீ ஏன் செல்லவில்லை?” என்று வினவினான்.

“சந்தர்ப்பம் சரியில்லை. அவசியமும் இல்லை,” என்றான் வாலிபன்.

“நீ சந்தர்ப்பவாதியா?” என்று உஷ்ணத்துடன் வினவினான் முத்துக்குமரி.

“ஆம்,” என்று சர்வசாதாரணமாக ஒப்புக்கொண்டான் வாலிபன்.

“சந்தர்ப்பத்தை முன்னிட்டு யார் பக்கம் வேண்டுமானாலும் சேருவாயா?” என்று மீண்டும் கேட்டாள் பாண்டியன் செல்வி.

“சேருவேன்,” என்று சிறிதும் வெட்கமில்லாமல் சொன்னான் அந்த வாலிபன்.

வெறுப்பு வழிந்தோடிய விழிகள் வாலிபனை நோக்கின. “இதை ஒப்புக்கொள்ள உனக்கு வெட்கமாயில்லை?” என்று அருவருப்புத் ததும்பிய குரலில் கேட்டாள் பாண்டியன் மகள்.

“இல்லை.”

“ஏன், அதே பழக்கமா?”

“ஆம் பலமுறை கட்சி மாறியிருக்கிறேன்.”

முத்துக்குமரியின் விழிகளில் வெறுப்பும் கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடின. இதழ்களும் இகழ்ச்சியுடன் ஒரு முறை மடிந்து விரிந்தன. “அட வெட்கங்கெட்டவனே! நீயும் ஒரு வீரனா!” என்று உதடுகள் சுடுசொற்களை உதிர்த்தன.

“அப்படி நினைத்துத்தான் சேரமன்னர் என்னைக் காவலுக்கு அமர்த்தியிருக்கிறார்,” என்றான் வாலிபனும் வெட்கமின்றி நகைத்து.

“அவருக்கும் சதி நினைக்கிறாயா நீ?” என்று இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் அவள்.

“ஆம்.”

முத்துக்குமரி அந்த வெட்கங்கெட்ட வாலிபனை மீண்டும் நேராக நோக்கினாள் புன்சிரிப்புடன். “இத்தனை வெட்கங்கெட்டமனிதனை, கயவனை இதுவரை நான் கண்டதில்லை!” என்று கூறினாள்.

“அது தவறு!” என்றான் வாலிபன்.

“எது?”

“கண்டதில்லை என்பது.”

“உன்னை நான் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கிறேனா?”

வாலிபன் பதில் அவசியமின்றி வந்தது. “பார்த்திருக்கிறீர்கள்,” என்றான் அவன்.

“இல்லை. நீ யாரென்பது இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது.”

“தெரியும்.”

“யார் நீ?”

“இந்திரபானு.” வாலிபனின் பதில் திட்டமாக வெளிவந்தது.

அத்தியாயம் 7

இதயத்தின் ஒலிகள்

விண்ணிலிருந்து கண்ணின் முன்பு திடீரெனப் பளிச் சிடும் பெரு மின்னல் எப்படிச் சில வினாடிகளுக்குப் பார்வையையும் அபகரித்து, உணர்ச்சிகளையும் சிதறடித்துவிடுகிறதோ, அதேவிதமாக முற்றும் எதிர்பாராத 'இந்திரபானு' என்ற ஒற்றைச் சொல், முத்துக்குமரியின் உணர்ச்சிகளை எங்கோ அள்ளிக்கொண்டு சென்றதன்றி, பார்வையிலும் பிரமையை ஊட்டிவிட்டதால். அவள் அழகிய உடல் பல வினாடிகள் செயலற்று நின்றது. விழிகள் பார்த்தது பார்த்த படி நின்றன. ஆரம்ப அதிர்ச்சி நீங்கி உணர்ச்சிகள் மெல்ல மெல்லத் திரும்பத் தொடங்கிய பின்னும் முத்துக்குமரியின் விழிகளில் தெளிவு ஏற்படவில்லை. 'இந்திரபானு' என்று அவள் உதடுகள் திரும்ப அந்தப் பெயரை உதிர்த்தபோதும் சொல்லின் ஒலியில் சக்தியில்லை, மிகுந்த பலவீனமே நிரம்பிக் கிடந்தது.

சிதறிய உணர்ச்சிகள் திரும்ப உடலில் பிரவாகிக்க ஆரம்பித்த பின்புப் புத்தி மட்டும் சுயநிலைக்கு வராததால் அவள் கையொன்று எதிரேயிருந்த குத்துவிளக்கைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டதன்றி, அவள் உடலும் லேசாக விளக்கின் பக்கத்திலிருந்த தூணில் சாய்ந்துகொண்டது. அந்தச் சமயத்தில், அவள் சாய்ந்த தூணில் கைதேர்ந்த சிற்பியொருவன் செதுக்கியிருந்த பெண்ணுருவத்தின் நிலையில்தான் முத்துக்குமரியும் இருந்தாள்.

விளக்குக்கு எதிர்ப்புறத்தில் நின்றிருந்த இந்திரபானு, அவளது திகைப்பையும், திகைப்பை அடுத்து அவள் கை,

விளக்கை இறுகப் பிடித்ததையும், பிறகு அவள் உடல் தூணில் சாய்ந்ததையும் கண்டு அவற்றின் காரணத்தைச் சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டாள். அத்தனைக்கும் தன் சாமர்த்தியப் பேச்சும் திடீரெனத் தன் பெயரை அறிவித்த முறையும் தான் காரணமென்பதை அவன் உணர்ந்ததால், அவளுக்குத் தான் அளித்துவிட்ட பிரமிப்பையும் வேதனையையும் குறித்து வருந்தவும் செய்தான். இருப்பினும் தான் வேறு விதமாகத் தன்னை அறிவித்துக்கொள்ள மார்க்கமேதுமில்லையென்பதையும் தன் முகமிருக்கும் லட்சணத்தில் பழைய நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைக்காமல் தான் இன்னொரென்பதைத் தெரிவித்திருந்தால் முத்துக்குமரி தன்னை நோக்கி நகைத்தேயிருப்பாளென்பதையும் அவன் புரிந்து கொண்டிருந்ததால், அவன் தன்னைச் சிறிது ஆசுவாசமும் செய்துகொண்டான். முத்துக்குமரியிடம் தான் இன்னொரென்பதை அறிவித்துக்கொண்ட பிறகு தனக்கு அந்த அறையில் வேலையேதுமில்லையென்பதையும் அதிக நேரம் அறையின் சுதவைச் சாத்தி வைப்பதும் அடுத்த கட்டின் காவலனுக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்திவிடுமென்பதையும் இந்திரபானு உணர்ந்துகொண்டான். இருப்பினும் முத்துக்குமரி பிரமை பிடித்துத் தூணில் சாய்ந்து விளக்கைப் பற்றி நின்ற நிலை அவன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டதால், அவளைப் பார்த்தது பார்த்தபடி நின்றான்.

தூணில் செதுக்கியிருந்த அரை நிர்வாணச் சிலையின் ஒய்யாரத்தையும் வளைவையும்விட, முத்துக்குமரி உடல் வளைந்து, இடை ஓடிந்து நின்ற நிலை பிரமிக்கத் தக்கதாயிருந்ததை இந்திரபானுவின் கண்கள் கண்டன. அவள் செவ்விய வதனத்தில் தொங்கிக் கிடந்த இரண்டொரு உச்சி மயிர்கள் வளைந்து இமைகளில் ஒன்றைத் தொட்டுத் தலைக் கருமைக்கும் இமைக் கருமைக்கும் போட்ட மெல்லிய பாலத் தால், முகத்தின் தாமரைச் சிவப்பு ஒருபுறம் பெரிதாகவும் இன்னொருபுறம் சிறிதாகவும் பிரிந்து கிடந்ததே ஒரு தனி அழகாகத் திகழ்ந்ததை அவன் கண்கள் கண்டன. சற்று உணர்ச்சி திரும்பிய அந்தச் சமயத்திலும் அவள் கண்களில் மண்டிக்கிடந்த முக்கால்பிரமை அவற்றுக்குப் பெரும் அழகு

அளித்ததையும், பிரமையில் மயங்கிக் கிடத்த கண்களின் கரு மணிகள், தாமரைத் தேனையுண்டு மயங்கும் வண்டுசை யொத்துத் திண்டாடியதையும்கண்ட இந்திரபானு, அந்தக் கண்களுக்கு உவமை அந்தக் கண்களேதான் என்று உள்ளுக் குள் சொல்லிக் கொண்டான். தூணிலிருந்த சிற்பமும் முத்துக் குமரியின் உயரமே இருந்ததால் அவள் மார்பும் இடையும் அந்தச் சிற்பத்தின் மார்புக்கும் இடைக்கும் அக்கம் பக்கத்திலிருந்ததன் லிளைவாக, உயிரற்ற சிற்பம் உயிருள்ள சிற்பத் துடன் போட்டி போடுகிற மாதிரியே இருந்ததைக் கவனித்த இந்திரபானு, இதில் போட்டிக்கு இடம் ஏது? முத்துக்குமரி இதன் பக்கத்தில் நிற்பாளென்று தெரிந்திருந்தால் சிற்பி ஒரு நாளும் இதை இந்தத் தூணில் செதுக்கியிருக்க மாட்டான்” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். எது சிற்பம் எது நிஜம் என்று பாகுபாடு செய்ய முடியாத நிலையில் அந்தப் பாண்டிய குமாரி விட்ட பெருமூச்சொன்று அவள் மார்பைச் சற்று அசைத்ததைக் கண்டதும் ‘பாகுபாடு செய்ய இந்த ஒரு வறியாவது இருக்கிறதே!’ என்று மகிழ்ந்து கொண்டான். இப்படி அணு அணுவாகப் பாண்டியன் பைங்கிளியை ஆராய்வதிலிருந்த இந்திரபானுவின் மனோநிலைக்கும் முத்துக் குமரியின் மனோநிலைக்கும் வேறுபாடு பலமாயிருந்தது.

அவள் இதயம் எண்ணச் சுழலில், சந்தேக அலைகளில், பெருங்குழப்பத்தில் அகப்பட்டுத் திண்டாடிக் கொண்டிருந்த தால் அவள் பெரும் அவஸ்தையிலிருந்தாள். ‘இந்திரபானு’ என்று தன்னை அறிவித்தவனை இந்திரபானுவென்று ஒப்புக் கொள்ள அவள் இதயம் ஓரளவு முன் வந்தாலும் கண்கள் ஒப்புக்கொள்ள அடியோடு மறுத்தன. அவன், ‘இந்திரபானு,’ என்று கூறிய பிறகு அவன் முகத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஆராய்ந்தவளின் கண்களில், அச்சமே திரும்பத் திரும்ப நிலவியது. இந்திரபானுவின் குழந்தை முகம், விளையாட்டு வதனம், அத்தனை பயங்கரமாக எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் மாற முடியாதென்று அவள் நினைத்தாள். எதிரேயிருந்த வாலிபன் நுதலில் பட்டையாய்த் தீய்த்திருந்த கரிய பெரும் வடுவும், இரு கன்னங்களையும்

தீய்த்துவிட்ட தீப்புண் வடுக்களும் சமீபகாலத்தில் ஏற்பட்டிருக்க முடியாதென்பதை அவள் கண்ணாராய்ச்சி தெளிவுபடுத்தியது. தவிர, உதடுகளுக்குக் குறுக்கே பாய்ந்த பட்டைக் கறுப்பு எந்தக் காயத்தாலும் ஏற்பட்டதல்லவென்பதையும் இயற்கையில் ஏற்பட்ட மச்சமே என்பதையும் முத்துக்குமரி ஊகித்துக் கொண்டாள். அவன் முகவாய்க் கட்டை, கழுத்து ஆகிய இடங்களில் திட்டுத் திட்டாகக் காணப்பட்ட செவ்விய தடிப்புகளும் இயற்கையின் கைவண்ணமே தவிர, வேறில்லையென்பதை அவள் உணர்ந்தாள். கண்கள் இத்தனை நிச்சயமாக விஷயத்தை எடுத்துரைத்தும் இதயம் மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது. அதன் காரணத்தை அவளால் ஊகிக்க இயலவில்லை.

இந்திரபானுவுக்கும் தனக்கும் மட்டுமே தெரிந்த பல தகவல்களை அந்த வாலிபன் எப்படி உணர்ந்திருக்க முடியும் என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டாள் பாண்டியன் மகள். 'அருவிக்கரையில் நான் உட்கார்ந்ததும், நீரில் கால்களை நீட்டியதும், சேலையை எடுத்து மடித்து மடியில் போட்டுக்கொண்டதும் என் இந்திரபானுவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாதே! இந்த வாலிபன் எப்படி அந்த இன்ப நிகழ்ச்சியை அறிய முடியும்' என்ற ஒரு கேள்வியை இதயத்தில் எழுப்பிக் கொண்டாள் முத்துக்குமரி. அந்த இன்ப நிகழ்ச்சி, அதைப் பற்றிய நினைப்பு அவள் கண்களில் இன்ப ரேகையைப் படரவிட்டது அதன் வசமான அவள் மீண்டும் எதிரேயிருந்த வாலிபனை உற்று நோக்கினாள். அவன் மற்றப்படி இந்திரபானுவைப் போலத்தான் இருந்தான். ஆனால் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இந்திரபானுவின் முகம் இப்படி அடியோடு மாறக் காரணமில்லையென்று நினைத்த முத்துக்குமரி இவன் இந்திரபானுவல்ல என்ற முடிவுக்கே வந்தான்.

'இந்திரபானு இல்லாவிட்டால் இவனுக்கு எப்படி எனது அந்தரங்கம் தெரியு? என்னைக் கள்வர்கள் கடத்தி வந்ததும், சேர மன்னன் அபகரித்து வந்ததும், மலைப்பாலையில் நான் சண்டையிட்டதும் எப்படித் தெரிய வந்தது? நேரில் பார்த்

தது போல் விவரங்களைச் சொல்லுகிறார்களா? என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள். ஆனால் அது பிரமாதமில்லையென்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. தான் சண்டையிட்ட விவரங்கள், அபகரிக்கப்பட்ட முறை இவை சேரநாட்டு வீரர்களிடையே பிரசித்தமாகிவிட்டதால், இவனுக்கும் அது தெரிவதில் கஷ்டமில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். ஒரு வேளை தன் இதயத்தை அறிய சேர மன்னனே இவனிடம் விவரங்களைச் சொல்லியனுப்பியிருப்பானோ என்ற சந்தேகமும் ஏற்பட்டது அவளுக்கு.

முத்துக்குமரியின் தாமரை விழிகளில் படர்ந்த சந்தேகச் சாயைக் கவனித்த இந்திரபானுவின் இதழ்களில் இளநகை விரிந்தது. உதடுகள் இருந்த கோரத்தின் காரணமாக அந்த இளநகை பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாகவே இருந்ததால் முத்துக்குமரியின் முத்து முகத்தில் அருவருப்பே மண்டியது. அந்த அருவருப்புடன் சொன்னாள் அவள், “நீ இந்திரபானு மாதிரியிருக்கிறாய். ஆனால் இந்திரபானு இல்லை..” என்று.

இந்திரபானு ஒரு வினாடி அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். பிறகு கேட்டான், “எப்படி அத்தனை நிச்சயமாகச் சொல்கிறாய்?” என்று,

“உன் முகத்தில் இருக்கும் வடுக்கள் சமீப காலத்தில் ஏற்பட்டவையல்ல,” என்ற முத்துக்குமரி மேலும் ஏதோ சொல்ல முற்பட்டுச் சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“ஏன் நிறுத்திவிட்டாய்? சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்,” என்றான் அந்த வாலிபன்.

“நான் களவாடப்பட்ட கதையை நீ யாரிடமிருந்தாவது கேட்டிருக்கலாம்,” என்றாள் அவள்.

“அது சாத்தியம்,” என்று ஒப்புக் கொண்டான் அந்த வாலிபன்.

“முத்தையும் கண்டு எடுத்திருக்கலாம்,” என்றாள் முத்துக்குமரி.

இத்தனை திட்டமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்த அவள் இந்திரபானுவின் அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சி

யடைந்தாள். “எந்த முத்து?” என்று கேட்டான் இந்திரபானு.

“எந்த முத்தா?” அவள் கேள்வியில் அதிர்ச்சி பூர்ணமாயிருந்தது.

“ஆம். எந்த முத்து,” என்று மீண்டும் கேள்வியைத் திருப்பினான் வாவிபன்.

“நீ கேட்பது விளங்கவில்லை,” என்றாள் அவள்.

“விளங்கும்படி சொல்கிறேன் கேள். அருவிக் கரையில் கள்ளர்களிடம் திமிறியபோது எறிந்துவிட்டு வந்தாயே, அந்தா முத்தா? அல்லது மலைப்பாதையில் இரண்டாம் முறை போரிட்ட பின்னர், சேர வீரர்கள் புரவிகளில் உன்னை ஏற்றிய பின்னர், எறிந்தாயே அந்த முத்தா?” என்று கேட்ட அந்த வாவிபன் மேலும் சொன்னான்: “வீரபாண்டியன் காணட்டுமென்று அருவிக்கரையில் ஒரு முத்தை எறிந்தாய். ஒருவேளை அது வீரபாண்டியன் கண்களில் படாவிட்டால் இரண்டாவது முத்தாவது தெரியட்டும் என்று நீ கோடரி வீசியபின் புரவியில் ஏற்றப்பட்டதும் இரண்டாவது முத்தை எறிந்தாய். ஒன்றை வீரபாண்டியன் காணவிட்டு வந்தேன். இன்னொன்றை நான் எடுத்துக் கொண்டேன், அடையாளத்துக்கு இருக்கட்டுமென்று.”

இதைக் கேட்ட பின்பும் முத்துக்குமரிக்கு நம்பிக்கை வராததால் அவள் சொன்னாள், “நீ நேரில் பார்த்ததுபோல் சொல்லுகிறாயே?” என்று.

“நேரில்தான் பார்த்தேன்,” என்ற இந்திரபானு விவரித்தான். “காட்டுக் கோட்டையிலிருந்து கொட்டுந்தளத்துக்கு மன்னரால் திடீரென்று அனுப்பப்பட்ட நான், அங்கிருந்து மறுநாளிரவு வந்து கொண்டிருந்தபோது, கோட்டையின் ஒரு பகுதியில் விளக்கொன்று இரண்டு மூன்று முறை அசைந்ததைக் கண்டேன். ஒற்றர்களின் அந்தப் பழைய சைகையைக் கண்டதும் காட்டுக் கோட்டைக்குள் யாரோ ஒற்றனிருக்கிறோன் என்பதை உணர்ந்து வெகு வேகமாகக்

கோட்டைக்குள் வந்து விளக்கசைந்த அருவிக்கரையோரம் சென்றேன். அருவிக்கரையின் கூழாங்கற்கள் பெரிதும்புரண்டு கிடந்தன. பழைய முத்தொன்றும் கீழே கிடந்தது. கோட்டைச் சுவர்மீது தாவி ஏறி வெளிப்புறம் பார்த்தேன். தூரத்தில் இருவர் ஏதோ ஒன்றைத் தூக்கிச் செல்வது தெரிந்தது. ஆகவே நானும் மதிலைத் தாவிக் குதித்துத் தொடர்ந்தேன். மலைப்பாதைக்கு வந்ததும் அந்தச் சுமையைத் தூக்கி வந்த இருவர் கீழே இறங்கினார்கள், நீ சீறி எழுந்தாய். சரேலென்று இடுப்பிலிருந்த சிறு கோடரியை எடுத்து நீ வீசியதைக் கண்டேன். பிறகு காட்டில் காத்திருந்த பேரநாட்டுக் காவலரால் சூழப்பட்டாய்,” என்ற வாலிபன், “மேலும் காட்சியை விவரிக்க வேண்டாமா?” என்று வினவினான்.

“வேண்டியதில்லை. நடந்தது நடந்தபடி சொன்னாய். இருப்பினும் இவையனைத்தையும் நீ வேறு யாடரிமாவது கேட்டு அறிந்திருக்கலாம். அல்லது நீயே பார்த்திருந்தாலும் என்னைச் சிறை செய்ய வந்த சேரர் கூட்டத்தவனாய் இருக்கலாம்.” என்றாள் முத்துக்குமரி, அப்பொழுதும் நம்பிக்கை வராமல்.

வாலிபன் முகத்தில் துக்கக் குறி நிரம்பியது. “இந்திர பானுவை நன்றாகத் தெரியுமா உனக்கு?” என்று கேட்டான் அவன்.

“இந்தக் கேள்விக்கு அர்த்தமில்லை,” என்றாள் முத்துக்குமரி மெல்ல முறுவலித்து.

முறுவலின் காரணம் அந்த வாலிபனுக்குப் புரிந்தது. ஆகவே கேட்டான், “நான் இந்திரபானுவாயிருந்து என் முகம் தீப்புண்களால் விகாரமடைந்திருந்தால் என்ன செய்வாய்?” என்று கேட்டான் அவன்.

“தீப்புண்களை நான் கண்டிருக்கிறேன்,” என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

“அப்படியானால் இவை தீப்புண்களில்லையா?”

“இருந்தாலும் சமீபத்தில் ஏற்பட்டவையல்ல.”

“இந்திரபானுவென்று நிருபிக்க நான் வேறு என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“ஏது செய்தும் பிரயோசனமில்லை”

“நிச்சயமாகவா?”

“ஆம்.”

“இதைப் பார்,” என்று மீண்டும் ஒரு பொருளைக் கச்சையிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தான் அந்த வாலிபன்.

அதைக் கையில் வாங்கிய முத்துக்குமரி பெரிதும் பிரமித்தாள். அது சிறிய பட்டை ஓலை. அந்த ஓலையில், பாண்டிய நாட்டு ராஜ முத்திரை இருந்தது. அந்த முத்திரைக்குக் குறுக்கே வரிகள் பல இருந்தன. அவற்றைப் பக்கத்திலிருந்த விளக்கொளியில் படித்தாள். படித்த அவள் கண்களில் வியப்பும் குழப்பமும் மீண்டும் மண்டிக்கொண்டன. “இதை வைத்திருப்பவன் இந்திரபானு. முகத்தைக் கண்டு ஏமாறுதே!” என்றிருந்த வாசகத்தின் கீழே பாண்டிய மன்னன் சுந்தர பாண்டியன் கையொப்பமிருந்தது.

அது அவள் தந்தையின் கையொப்பம்தான். சந்தேகமில்லை. இருப்பினும் எதிரேயிருப்பவன் இந்திரபானு என்று அவளால் நம்பமுடியவில்லை. அவன் முகத்தையும் பார்த்து ஓலையையும் பார்த்தான் அவள்.

“இன்னும் நம்பிக்கை வரவில்லையா?” என்று வினவினான் அவன்.

“இல்லை,” என்றாள் முத்துக்குமரி.

“இன்னொரு வழி இருக்கிறது உனக்கு நம்பிக்கையூட்ட” என்றான் வாலிபன்.

“என்ன வழி?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“அவசியமானாலொழிய அந்த வழியைக் கடைப்பிடிக்க நான் இஷ்டப்படவில்லை,” என்றான் அவன்.

“ஏதாவதொரு வழியில் நிருபித்தாலொழிய நான் நம்ப முடியாது,” என்றாள் முத்துக்குமரி திட்டமாக.

அடுத்த நிகழ்ச்சி அவளை நிலைகுலைய வைத்தது. விளக்கு திடீரென்று ஊதப்பட்டது. அந்தகாரம் அறையை வளைத்துக்கொண்ட வேகத்தில் அந்த வாலிபன் கைகளும் அவளை வளைத்துக் கொண்டன. “குமரி!” என்ற சொல் அவள் காதில் ஒலித்தது. அது இந்திரபானுவின் குரல்தான். சந்தேகமில்லை. என்றோ கேட்ட குரல்! அதன் மாதிரியம் மீண்டும் காதில் மதுரமெனப் பாய்ந்தது.

அவன் கைகளுக்குள் சிக்கிய சமயத்தில், உடலளித்த இன்ப உணர்ச்சிகளில், அவன் குரல் ஒலித்த முறையில் அவள் சந்தேகங்கள் பறந்தன. கண்ணின் ஒலி காட்டாததைக் குரலின் ஒலி காட்டுமென்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள், அதே ஒலியை அத்தனை நேரம் அவள் புரிந்து கொள்ள முடியாததன் காரணம் விளங்கவில்லை அவளுக்கு. யோசித்தாள் அவள். அதுவரை அவன் சொற்களில் ஒலித்தது விவாதத்தின் ஒலி. கடைசியில் காதுக்கருகில் ஒலித்தது இதயத்தின் ஒலி என்பதையும், அந்த ஒலிக்குத் தன் இதயமும் எதிரொலி செய்ததையும் அவள் உணர்ந்தாள். அந்த உணர்வால் அப்படியே அவன் பிணைப்பில் மெய்ம்மறந்து நின்றாள். ஆணைத்த அவன் கைகள் ஆணைத்தபடி நிற்கவில்லை. உதடுகளும், “குமரி,” என்று அழைத்ததுடன் நிற்கவில்லை.

அத்தியாயம் 8

கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம்

சிறையிலிருந்த அறையின் காரிருளில், புதுக் காவலன் கைகளில் சிறைபுகுந்த அந்தச் சில வினாடிகளில் பாண்டிய குமாரியின் இதயம் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் பலமாக எழுந்து 'குமரி' என்ற அவன் குரலொலிக்கு எதிரொலி செய்ததன்றி, சிறை விடித்த கரங்களையும் அவள் பூவுடல் உதறித் தள்ளாமல் வரவேற்கவே செய்தது. உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் தனது எண்ணத் தோகளை களைந்து கொண்டு அந்த விரார முக வாலிபனுடைய உணர்ச்சிகளுடன் உறவாடத் தொடங்கி விட்டதையும், தன் உடலும் தன்வசமின்றி அவனிஷ்டத்துக்கு வளைய முற்பட்டுவிட்டதையும் கண்ட முத்துக்குமரி தன்னைத் தானே வெறுத்துக் கொண்டாள். ஆனால் அந்த வெறுப்பு மேலுக்கு ஏற்பட்ட வெறுப்பே என்பதையும் புரிந்துகொண்டாள். அந்த வாலிபன் தனக்குப் பின்னாலிருந்தாலும் அவன் நெருக்கம் தனக்கு ஏதோ வேதனையைத் தந்ததையும் லேசாகவே தனது முதுகில் அடித்துக்கொண்ட அவன் இதய ஒலி முதுகு வழியாக உட்புகுந்து தன் இதயத்துடன் உறவாடுவதையும், அந்த உறவாட்டத்தின் காரணமாகவே தனது இதயம் பெரிதாக ஒலி செய்ததையும் உணர்ந்த அவள் ஏதும் செய்யச் சக்தியற்று நிலைகுலைந்து நின்றாள். தன்னைச் சிறை செய்த கைகளும், மலைநாடான சேரநாட்டின் கடுங்காற்றைப் போலவே கடுமையும் இன்பத்தையும் இணைத்தே பரிமாறியதையும் கண்ட அவள் நிலைகுலைந்து மதிமயங்கி நின்றாள். 'இத்தனைக்கும் தன் உள்ளமும் உடலும் எப்படி இடம் கொடுக்க

கின்றன என்பதைக் கேட்டுக்கொண்டு விடை புரியாமல் தவித்தாள். அவள் உடல் வளைந்தது, இழைந்தது. குழைந்தது.

இது இந்திரபானுவைத் தவிர வேறு யாராகவும் இருக்க முடியாதென்பதை முடிவாக உணர்ந்துகொண்ட முத்துக்குமரி பெருமூச்சு விட்டாள்.

இன்பமாக மென்மையாக வந்த அந்தப் பெருமூச்சு அது வரை அவள் மனத்திலிருந்த சந்தேகக் கயிறுகளை அறுத் தெறிந்தது. 'சந்தேகமில்லை. இவர் இந்திரபானுதான்' என்று தனக்குள் இருமுறை சொல்லிக்கொண்டாள் முத்துக்குமரி. அப்படி இருமுறை சொல்லிக் கொண்டது தன்னை ஏமாற்றிக் கொள்ளவா சாந்தப்படுத்திக் கொள்ளவா என்பது அவளுக்கே புரியவில்லை. எந்த மங்கைக்கும் தனக்குச் சொந்தமான ஆடவன் கர ஸ்பரிசம் தெரிய இயற்கை அளித்திருக்கும் விவரம் புரியாத ஒரு தனி விவேக உணர்ச்சி. அவன் இந்திரபானுவென்பதை அவளுக்குச் சந்தேகமற உணர்த்தியது. ஆகவே "இப்பொழுது ஒப்புக் கொள் கிறாயா குமரி?" என்று அவள் கேட்ட கேள்விக்கு "உம்" என்று பதில் ஒலி கிளப்பினாள் பாண்டியன் மகள்.

இந்திரபானு தன் கைகளை நிலைக்க வைத்து அலைந்து கொண்டிருந்த தனது உணர்ச்சிகளையும் ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான். தானும் முத்துக்குமரியும் இருக்கும் அபாய நிலை அவனுக்குத் தெள்ளெனப் புரிந்ததால் அவன் மெள்ளச் சொன்னான்! "குமரி! இந்த நிலையை நான் தவிர்த்திருப்பேன், நீ மட்டும் என்னை இந்திரபானுவென்று ஒப்புக் கொண்டிருந்தால். இந்த நிலையை எய்தாமலே உனக்கு நம்பிக்கையூட்ட என்னாலான ருசுக்களைக் காட்டினேன். முத்தைக் காட்டினேன். முத்தைக் கண்டெடுத்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினேன். அருவிக்கரையில் நீ அமர்ந்திருந்த நிலையையும் நீ நம்பவில்லை முத்தைக் கண்டெடுத்த இடத்தைப் பற்றி இருமுறை குறிப்பிட்டேன். இரண்டாம் முறை நீ

வியப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்து மீண்டும் விவரம் கேட்டாய். அப்பொழுதும் திட்டவட்டமாய்த் தெரிவித்தேன். முத்து கிடைத்த இடம், சூழ்நிலை இரண்டையும் அப்படியும் நீ நம்பவில்லை புறச்சான்றுகள் பயனற்றுப் போகவே கடைசியாக அகச்சான்றுகளுக்கு வந்தேன்..." இப்படிச் சொல்லி ஒரு வினாடி நிதானித்துவிட்டு, "இப்பொழுது புரி கிறதா?" என்றும் கேட்டான்.

அந்த இருட்டில் மெள்ளப் புன்முறுவல் செய்தாள் முத்துக்குமரி. அவளுக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது விஷயம். உடல் பின்புறத்தில் பட்டமாத்திரத்திலேயே அவன் இன்னொ ரென்று புரிந்துகொண்டாள் அவள். 'எனக்குத் தன்னைப் புரியவைக்க எத்தனை சிரமம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் இவர்?' என்று நினைத்துப் பார்த்து அதன் விளைவாக இள நகையும் கொண்டாள். அதன் ஊடே சொன்னாள், "புரி கிறது. புரியாமல் எப்படியிருக்க முடியும்?" என்று.

"புரியாமல் எப்படியிருக்க முடியுமா?" என்று வியப் புடன் வினவினான் இந்திரபானு பின்புறத்திலிருந்து.

"ஆம்," என்று அவள் மிக மிருதுவாகச் சொன்னாள்.

"நீ சொல்வது விளங்கவில்லை எனக்கு," என்றான் இந்திரபானு.

"விளங்காததற்கு என்ன இருக்கிறது இதில்? எனக்குப் புரியவில்லை முதலில், பிறகு நீங்கள் புரியவைத்துவிட்டீர்கள். அதற்குப் புது வழிகளைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்," என்று கூறி லேசாக நகைக்கவும் செய்தாள். பின்புறமாக அவன்மீது நன்றாகச் சாயவும் செய்தாள்.

மந்த மாருதத்தைப்போல் மிக மென்மையாக இருளில் விரிந்த அந்த நகைப்பொலி அவன்செவிகளில் மிக சுகமாகப் பாய்ந்தாலும் அவன் சொன்ன புது வழி ஏதென்று தெரி யாததால், "புது வழிகளா?" என்று வினவினான்.

"ஆம். புது வழிகள்தான்," என்றாள் மீண்டும் அவன் கைச்சிறையில் அசைந்து.

"என்ன புது வழிகளே?"

“அடையாளங்களைக் காட்டுவது முதலியன பழைய வழிகள். அவற்றுக்குப் புராண இலக்கியச் சான்றுகள் உண்டு. ஆனால் அடையாளங்களை உணர்த்துவதென்பது புது முறை. அதன் பூர்வாங்கமும் புது முறை.”

“அடையாளங்களை உணர்த்துவதா?”

“ஆமாம், கண்ணுக்கெதிரே அடையாளங்களைக் காட்டுவதுண்டு. வாயால் செய்தி சொல்வதுண்டு. இவை பழைய முறைகள் ஆனால் விளக்கை ஊதுவது, கண்ணை மறைப்பது உடலை வளைப்பது, குரலை மெல்ல ஒலிப்பது, உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவது, இவை புது வழிகள். நான் மட்டும் பாண்டிய மன்னனாயிருந்தால்...” வார்த்தைகளை முடிக்காமல் இழுத்தாள் அந்த இன்பத்தரசி.

“என்ன செய்வாயாம்?” என்று குறுக்கே புகுந்தான் இந்திரபானு.

“இந்த மாதிரி அடையாளம் உணர்த்தும் கானைகளைத் தூதர்களாக நியமிக்கமாட்டேன். அதுவும் பெண்களைக் காக்கவோ, தூது செல்லவோ அனுமதிக்கமாட்டேன்,” என்று முத்துக்குமரி நகைத்தாள்.

அவன் ஒரு கையை எடுத்து அவள் வாயைப் பொத்தினான். அவள் திமிறி, “வாயை ஏன் பொத்துகிறீர்கள்,” என்று கேட்டாள்.

“பெண்கள் வாயைப் பொத்த வேண்டியது அவசியம்.”

“ஏன்?”

“அவர்கள் வாய் சும்மா இருக்காது.”

“என்ன செய்யும்?”

“நகைக்கும்.”

“நகைத்தாலென்ன?”

“போர் நடக்கும், பிராணன் போய்விடும்.”

“விசித்திரமாயிருக்கிறது.”

“விசித்திரமேதுமில்லை இதில். திரௌபதி நகைத்துத் தான் பாரதம் நடந்தது.”

“நன்றாகப் புராணம் படிக்கிறீர்கள்,” என்ற முத்துக் குமரியின் சொற்களில் பொய்க் கோபம் தெரிந்தது.

“என் புராணத்திற்கு என்ன கேடு?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

“நான் திரௌபதியா?” என்று வினவினான் முத்துக்குமரி.

“இருந்தாலென்ன?”

“அவளுக்கு...”

“ஓகோ...”

“தவிர, நீங்கள் என்ன தருமனா, பீமனா...”

“இல்லை, இல்லை. அர்ச்சுனனாக வைத்துக்கொள்.”

“ஏனாம்?”

“அவனுக்கும் இந்திரனுக்கும் தான் சம்பந்தம். நான் இந்திரபானுவல்லவா?”

முத்துக்குமரி வாய்விட்டு நகைத்தாள். “உஷ்! சிரிக்கும்படி, சந்திரன் கெட்டதும் பெண்ணாலே இந்திரன் கெட்டதும் பெண்ணாலே என்று பழமொழி இருக்கிறது.”

“நீங்கள்...”

“இந்திரபானுவல்லவா? உண்மை தெரிந்தால் சேரன் தலையைச் சீவிவிடுவான்.”

இதற்குமேல் பாண்டியன் மகள் பேசவும் இல்லை நகைக்கவும் இல்லை. சற்று நேரம் மௌனம் சாதித்தாள். கடைசியில் கேட்டாள், “உங்கள் முகத்தில் இந்த லிகார வடுக்கள் எப்படி ஏற்பட்டன?” என்று.

“அதை மட்டும் கேட்காதே,” என்றான் இந்திரபானு.

“ஏன்?” என்ற முத்துக்குமரியின் குரலில் வருத்தம் மிதமிஞ்சி ஒலித்தது.

“இங்கு சுவர்களுக்கும் செவிசுண்ணு. தவிர, இந்த லிகாரம் என் உயிரைக் காப்பாற்றுகிறது,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் இந்திரபானு.

அவன் குரலில் இருந்த உறுதியைக் கவனித்தாள் முத்துக்குமரி. எப்படியும் பதில் சொல்லமாட்டாளென்பதையும் புரிந்து கொண்டதால் பெருமூச்செறிந்துவிட்டுச் சொன்னாள் அவள், “எனக்காக முகத்தைப் புண்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்,” என்று.

அவள் குரலிலிருந்த சோகத்தைக் கவனித்தான் இந்திரபாணு. அவள் தன்னைக் குறித்து வருந்துகிறாளென்பதே அவனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாயிருந்தது. ஆகவே சொன்னான், “பாண்டியன் மகளே! முகம் புண்பட்டாலென்ன? உள்ளந்தான் புண்படக்கூடாது அதற்கு அமுதமளிக்க உன் அன்பிருக்கிறது. தவிர அரசு காரியம், நாட்டுப்பணி. இவற்றில், தியாகம் அவசியம். நாட்டுப் பணிக்கு எத்தனை பேர் உயிரை அர்ப்பணித்திருக்கிறார்கள். நான் கேவலம் காலத்தால் அழியக்கூடிய அழகைத்தானே கொடுத்திருக்கிறேன்,” என்று.

இதைச் சொன்ன அவன் குரலில் உறுதி, மகிழ்ச்சி இரண்டும் மண்டிக் கிடந்தன. அந்த மகிழ்ச்சியில் உற்சாகத்தில் அவன் கைகள் அவளை விடுவித்தன. அவளிடமிருந்து பிரிந்து நின்ற நிலையில் சொன்னான் “பாண்டியன் மகளே! எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் என்னை நீ கண்டு கொண்டதை வெளிக்குக் காட்டாதே. என்னைக் காணும் போதெல்லாம் முகத்தில் அருவருப்பைக் காட்டு. சேரமன்னன் வந்தால் என்னைக் காவலிலிருந்து விலக்கும்படி விண்ணப்பித்துக் கொள். நீ கேட்கக் கேட்க அவன் மறுப்பான். நீ என்னிடம் காட்டும் வெறுப்பு அவனுக்கு என்னிடம் விருப்பை அளிக்கும். உன் முகத்தில் தோன்றும் சீற்றம் அவன் முகத்தை என்மீது கனிய வைக்கும். இன்றிலிருந்து நீயும் நானும் ஒருவரையொருவர் வெறுக்கிறோம்,” என்று

“எப்பொழுது?” என்று கேட்டாள் முத்துக்குமரி.

“எப்பொழுது என்றால்?” புரியாமல் கேட்டாள் இந்திரபாணு,

“நாம் பரஸ்பரம் வெறுப்பது பகலிலா இரவிலா?” என்று கேட்டாள் முத்துக்குமரி.

இந்திரபானுவின் இதழ்சளில் இளநகை பூத்தது. அவன் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்று எட்ட இருந்த பந்த வெளிச்சத்தில் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். யாரும் அந்தப் பக்கம் வரவில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டதோடு அடுத்த கட்டுக் காவலன்கூடச் சாதாரணமாகவே காவல் புரிந்து கொண்டிருந்ததையும் கண்டான். பிறகு பந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு அறைக்குள் சென்று உள் விளக்கைக் கொளுத்திவிட்டு மறுபடியும் வந்து வெளிப்படியில் காவலுக்கு அமர்ந்து கொண்டு உள்ளூற நிகழ்ச்சிகளை மனத்தில் திரும்பத் திரும்ப எண்ணி எண்ணி அந்த இரவுக் காவலைக் கழித்தான். காலையில் காவல் முடிந்தவுடன் திரும்பக் கூத்த விருந்த மலைக்குடிசைக்குச் சென்றான். அங்கு விசாரித்ததில் மேற்கொண்டு சேரவீரர்கள் வரவில்லையென்பதையும், எந்த விசாரணையோ சோதனையோ இல்லையென்பதையும் தான் கூறிச்சென்றபடி கூத்தனின் ரத்தக்கறை படிந்த உடைகள் வெளியில் புதைக்கப்பட்டு விட்டதையும் உணர்ந்தான். அப்படிச் சோதனை, விசாரணை ஏதும் இல்லாதது அவனுக்குச் சிறிது சந்தேகத்தை அளித்தாலும், அவன் அதை லட்சியம் செய்யாது தன் அலுவலைக் கவனிக்கலானான். தப்பிய இரவில் அவங்கோலப்படுத்தப்பட்ட குடிசையின் உட்புறத்தை மீண்டும் சீர்படுத்தினான். கூடை, பாண்டங்கள் அனைத்தையும் ஒரு முகையில் அடுக்கினான். பிறகு சற்று எட்ட இருந்த காட்டுக்குள் சென்று மறைந்தான். பகலவன் உச்சியை எட்டிய சமயத்தில் காட்டிலிருந்து வேட்டையாடிய கடம்பம் ஒன்றைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு திரும்பி அதைக் குடிசை வாசலில் போட்டுவிட்டு நீராடி உள்ளே சென்று பாணியில் அண்ணி வைத்துவிட்டுப் போன பழஞ் சோற்றை எடுத்து உணவை முடித்துக் கொண்ட சமயத்தில் அரண்மனைக் காவலிருவர் வந்து அவனைக் கிளம்பும்படி உத்தரவிட்டனர்.

வந்த இரு வீரர்களையும் நோக்கிய இந்திரபானு, “எங்கு செல்ல?” என்று வினவினான்.

“அரண்மனைக்கு,” என்றான் ஒரு வீரன்.

“என் காவல் கடற்கரை மாளிகையில் அதுவும் முடிந்து விட்டது,” என்றான் இந்திரபானு கோபத்துடன்.

“அது தெரியும் எங்களுக்கு. அரசர் அழைத்து வரச் சொன்னார். கிளம்பு,” என்றான் வீரர்களில் ஒருவன் கடுமையாக.

இந்திரபானுவுக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை. திடீரென்று மன்னன் எதற்காக அழைக்கிறான்? என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். ஒருவேளை முந்திய இரவு நிகழ்ச்சிகளை அடுத்த கட்டின் காவலன் வேவு பார்த்திருப்பானோ என்ற சந்தேகமும் அவனுக்கு ஏற்பட்டாலும் அதற்கு நியாயமில்லை என்று சந்தேகத்தை ஒதுக்கினான். ஆகவே ஏதும் விளங்காமலே வந்த வீரர்களுடன் அரண்மனை சென்றான். அரண்மனையில் அவன் சிறிது நேரங்கூடக் காத்திருக்க அவசியமில்லாது போயிற்று. உடனடியாக மன்னன் அவனைச் சந்தித்தான்.

மன்னனுக்கு முன்பு தலை தாழ்த்திய இந்திரபானு, “மன்னர் திடீரென அழைத்த காரணம் தெரியவில்லை. எந்தப் பணியானாலும் நிறைவேற்றச் சித்தமாயிருக்கிறேன்,” என்றான்.

“பணியிடத்தான் உன்னை அழைக்க வேண்டுமா?” என்று வினவிய வீரரவி உதயமாரித்தாண்டவர்மன் இதழ்கள் இளநகை கூட்டின.

“வேறு எதற்கு அழைத்தீர்கள் மன்னவா?” என்று வினவினான் இந்திரபானு,

“ஒரு முக்கிய காரணத்தை முன்னிட்டு,” என்றான் வீரரவி.

“கட்டளை இடுங்கள் மன்னவா?” என்றான் இந்திரபானு.

வீரரவி அதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. “நீ இனி கூத்தன் குடிசையில் இருக்க வேண்டியதில்லை. இங்கு அரண்மனைக்கே வந்துவிடு,” என்றான்.

“வந்து?”

“அரண்மனைக் காவலர் விடுதியொன்றில் தங்கியிரு.”

“எதற்கு மன்னவா?”

“மணமாகாத காவலர் இருப்பதற்காகத்தானே காவலர் இருப்பிடங்களைப் பழைய நாளில் கட்டியிருக்கிறார்கள்?”

“நன்றி மன்னவா,” என்றான் இந்திரபானு.

அத்துடன் மன்னன் சந்திப்பு முடிந்து விட்டது என்று நினைத்துத் திரும்ப முற்பட்ட இந்திரபானுவை, “சற்று இரு!” என்ற மன்னன் குரல் தடுத்தது.

இந்திரபானு மன்னனை ஏறெடுத்து நோக்கினான். ‘ஏன்?’ என்ற கேள்வி அவன் பார்வையிலேயே தொக்கி நின்றது.

“உனக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் அறை பெரிது. அதில் இருவர் தங்கலாம்,” என்றான் மன்னவன்.

மன்னவன் உள்ளத்தில் தான் அறியாத ஏதோ திட்டம் உருவாவதைப் புரிந்துகொண்ட இந்திரபானு, “சரி மன்னவா,” என்றான் உணர்ச்சிகளை வெளிக்குக் காட்டாமல்

“இவரையும் அழைத்துப் போ,” என்ற மன்னவன் தனக்குப் பின்னிருந்த திரையை நோக்கி கையை ஆட்டினான். அதிலிருந்து வெளி வந்தான் ஒரு மனிதன். அவனைக் கண்டதும் எதற்கும் ஆடாத இந்திரபானுவின் இதயமும் ஆடியது. அஞ்சாத அவன் இதயத்திலும் அச்சம் எழுந்தது. அவன் கற்சிலையென நின்றான்.

“கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம்” என்று உதயமார்த் தாண்டவர்மனின் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. சற்றே கொடூரப் புன்னகையும் கொட்டின.

அத்தியாயம் 9

பரதபட்டன்

திரைக்குப் பின்னிருந்து வெளிப் போந்த மனிதனைக் கண்டதும் பிரமிப்பையும் அச்சத்தையும் ஒருங்கே அடைந்து விட்ட இந்திரபானு, உணர்ச்சிகள் ஸ்தம்பித்துக் கற்சிலையென நின்றுவிட்டதால் சேரர் பெருமானுடைய இதழ்கள் 'கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம்' என்று முணுமுணுத்ததையோ அதையடுத்துக் கொடுநகை கொண்டதையோ கவனிக்கச் சக்தியற்றவனான அப்படி இந்திரபானு திக்பிரமையடைந்து விட்டதைக் கண்டு மகிழ்ச்சிக் குறி காட்டிய மன்னன் விழிகள் சரேலெனத் திரைக்குப் பின்னிருந்து வந்த வன்மீது தாவியதும் சற்றுக் குழப்பத்தை எய்தின. ஏதோ விஷயம் விளங்காததற்கான சாயையொன்றும் வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மனின் அழகிய வதனத்தைத் தடவிச் சென்று மறைந்தது இப்படி நாட்டுக் காவலனும் சிறைக் காவலனும் உணர்ச்சிகளைப் பறக்கவிட்டு விழித்தாலும் திரைக்குப் பின்னிருந்து வந்தவன் முகத்தில் மட்டும் இப்பற்கையளித்திருந்த வியப்புச்சாயையைத் தவிர வேறெந்த வித உணர்ச்சியும் தெரியவில்லை அந்த வியப்புச் சாயைகூட. முகத்தின் அமைப்பினால் ஏற்பட்டதேயொழிய, உள்ளிருந்த உணர்ச்சிகள் அசைவதால் ஏற்பட்டதல்லவென்பதை அவன் அடுத்த நடவடிக்கைகள் நிரூபித்தன. அவன் கண்கள் சலனமின்றி மன்னனையும்பார்த்து இந்திரபானுவையும் பார்த்தன.

திரைக்குப் பின்னிருந்து வந்த அந்த மனிதனுக்கு வயது குறைந்த பட்சம் எண்பதை எட்டிக் கொண்டிருந்தாலும்

அவன் முகத்தில் திரைகள் அடியோடில்லாததன்றி, தலையிலிருந்த மயிரும் ஒன்றுகூட நரை எய்தாமல் அசாத்தியக் கருமையுடனிருந்தது. கன்னத்தின் சதைகள் நன்றாகக் கீழிறங்கியிருந்தாலும், முகத்தின் மற்றப் பகுதிகளில் சதை மட்டுப்பட்டதால் எலும்புகள் புடைத்துவிட்டதன் காரணமாக ஆழத்திற்குப் போய்விட்ட கண்களாலும், அந்த மனிதன் வயோதிகன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்ததே தவிர வயோதிகத்திற்குண்டான வேறெந்த அடையாளங்களும் அவனிடமில்லை. திரைக்குள்ளிருந்து வெளிவந்தபோது அவன் நடை திடமாகவும் கம்பீரமாகவும் இருந்தது. கண்கள் அசாத்திய தீட்சண்யத்துடன் பளிச்சிட்டன.

அவன் மன்னனை வணங்கியபோது கை மிக உறுதியாக இருந்தது. அவன் நின்ற தோரணை நல்ல வயிரம் பாய்ந்த மெல்லிய மரம் நிற்கும் தோரணையைப் போலிருந்தது. நெற்றியில் அவன் தீட்டியிருந்த சந்தனமும் குங்குமமும் உடலுக்குக் குறுக்கே அணிந்திருந்த முப்புரிநூலும் ஒன்று அவன் அந்தணனாகவோ அல்லது அரசகுலத்தானாகவோ இருக்கவேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தின. அவன் இடையில் அணிந்திருந்த ஆடை பெரிய சரிகை வேலைப்பாடுடன் பெரும் விலையுள்ளதாயிருந்தது. மேலே சின்னஞ்சிறு ஆடை தான் தோளில் கிடந்தது. இருப்பினும் அது நூல் சம்பந்த சரிகையாலேயே செய்யப்பட்டுப் பளபளத்தது. ஆனால் செக்கச் செவேலென்று மின்னிய அவன் உடலுடன் அந்த சரிகையின் பளபளப்புப் போட்டி போட முடியவில்லை. அந்தனை துல்லிய வேஷத்துடனும் சதா ஆச்சரியப்படுவது போல் காட்சியளித்த முகத்துடனும் தோற்றமளித்த அந்த வயோதிகன் ஒரு விநாடி இந்திரபானுவை நோக்கிவிட்டு அரசனையும் நோக்கினான். “மன்னவா! இவன் யார்? ஏனிப்படி இருக்கிறான்?” என்று வினவினான் சர்வசாதாரணமாக.

அந்தக் கேள்வி இந்திரபானுவையும் அயர வைத்தது. மன்னனையும் குழம்ப வைத்தது. இந்திரபானு அந்தக் கேள்வி எழுந்த விநாடியில் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டானு.

னாலும் மன்னன் குழப்பம் தெளியவில்லையென்பதை அவன் சந்திரவதனமே நிரூபித்தது. அந்தக் குழப்பத்தைக்கூட மன்னன் வெகுலாகவமாக அடக்கிக் கொண்டு, “குருநாதரே! இவன் நமது காவலரில் ஒருவன்,” என்று மட்டும் கூறினான்.

இந்திரபானுவின் வியப்பு அதிகமாயிற்று. இவர் எப்படி அரசருக்குக் குருநாதர் என்று விளங்காததால் அதை அறியத் திடீரென மண்டியிட்டு அந்த வயோதிகளை வணங்கினான். அதைக் கண்ட மன்னன் குழப்பம் அதிகமாயிற்று. “எதற்காகத் திடீரென்று வணங்குகிறாய்?” என்று வினவினான் மன்னன் குழப்பம் சொற்களில் லேசாக ஒலிக்க.

“மன்னவா! மன்னருக்கு எதிரில் அவரது குருநாதரை வணங்காதிருப்பது குற்றமல்லவா? பெரியவரைக் குருநாதரென்று தாங்கள் விளிக்கும் வரையில் நான் அறியவில்லை,” என்றான் இந்திரபானு.

வீரரவி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அவன் பேச்சைத் தடைசெய்ய அவனை நோக்கிக் கைகூப்பிய வயோதிகன் பளிச்சிட்ட தன் கண்களை இந்திரபானுமீது நிலைக்கச் செய்து, “வீரனே! உன் ஊகம் தவறு. நான் மன்னனுக்குக் குருவல்ல. ஆகவே நீ என்னை வணங்க அவசியமுமில்லை,” என்றான்.

“மன்னரே தங்களைக் குருநாதர் என்று அழைத்தாரே?” என்று சந்தேகத்துடன் வினவினான் இந்திரபானு.

“மன்னர் அன்பினால் என்னை அப்படி அழைக்கிறார். சகல கலைகளிலும் வல்லவரான மன்னருக்குக் குருநாதர் யாரும் அவசியமில்லை. தந்திர சாஸ்திரத்திலும் மந்திர சாஸ்திரத்திலும் அவருக்குள்ள அறிவு மலையாளத்தில் வேறு யாருக்கும் இல்லை,” என்ற குருநாதரின் சொற்களில் மட்டுமின்றி, கண்களிலும் கண்டிப்பு இருந்தது.

“அப்படியானால் தாங்கள்...” என்று இந்திரபானு இழுத்தான்.

“மன்னர் என்னை உன்னுடன் தங்கியிருக்க உத்தரவிட்டிருக்கிறார். நான் யாரென்று அறிய முயலுவதோ, எதற்காக மன்னர் உன்னுடன் என்னைத் தங்கியிருக்கப் பணிக்கிறார்

என்பதை அறியத் தந்திரங்களைக்கையாளுவதோ அத்துமீறிய செய்கையாகும். அந்த வழிகளில் நினைப்பைச் செலுத்துவது கூடத் துரோகம்," என்ற வயோதிகனின் சொற்களில்தான் குடு இருந்ததேயொழிய அவன் முகத்தில் வியப்பு ரேகையே படர்ந்து கிடந்தது.

வயோதிகனின் உஷ்ணமான பேச்சைக் கவனித்த மன்னன் அதைச் சாந்தப்படுத்த முயன்று, "வீரன் தெரியாத தால் கேட்கிறான் குருநாதரே! தாங்கள் யார் என்பதைத் தெரியப்படுத்துங்கள். தங்களைத் தெரியாதிருப்பது அவன் அறியாமையை உணர்த்துகிறது. சேரநாட்டவனாயிருந்தால் நீங்கள் யாரென்பது தெரியாதிருக்குமா?" என்றான். அவன் குரல் மேலுக்குச் சர்வசாதாரணமாய் இருந்தாலும் உள்ளே பெரும் விஷம் ஊடுருவி நின்றதைப் புரிந்து கொண்டான் இந்திரபானு.

வயோதிகன் முகம் பழையபடியே விகசித்துக் கிடந்தது. மன்னனின் பாராட்டுச் சொற்கள்கூட அவனுக்கு எந்தப் புது உணர்ச்சியையும் அளிக்கவில்லை "வீரனே! கேள். மன்னன் உத்தரவிட்ட பின்பு உன் அறியாமை இருளை அகற்றாதிருப்பது சரியல்ல," என்ற பூர்வ பீடிகையுடன் துவங்கிய வயோதிகன் "என்னை மன்னர் குருநாதர் என்றழைத்ததற்குக் காரணம் அந்தப் பெருந்தகைக்கு நான் குருநாதராயிருப்பதாலல்ல" மன்னர் குடிமக்களில் ஒரு பிரிவு என்னைக் குருநாதராக வரித் திருக்கிறது. என்னை மட்டுமல்ல என் ஆன்றோர்களையும் வரித் திருக்கிறது பரம்பரைப் பட்டன்மார் வமிசத்தில் வந்தவன் நான். அதிலும் என் முதாதையர் பெரும் கலைஞர்கள். அதில் ஒரு சிறு துளி இந்த அடியவனிடம் இருப்பதைச் சேரநாட்டுக் கலைவாணர்கள் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். அதனால் கிடைத்த பட்டம் இது" என்றான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு மன்னனை நோக்கி மறுபடியும் கை கூப்பினான்.

வயோதிகன் எதற்கெடுத்தாலும் மன்னனை நோக்கிக் கைகூப்புவதை இந்திரபானு ரசிக்கவில்லை. இருப்பினும் வெறுப்பை அடக்கிக்கொண்டு, "அப்படியானால் தாங்கள் வீரரல்லவா?" என்று வினவினான்.

“ஒருவிதத்தில் வீரன்தான், என்றான் வயோதிகன்.

“எப்படியோ?” என்று வினவினான் இந்திரபானு ஏளனத்துடன்.

“வீரத்தை முத்திரைகளில் காட்டுவேன், முக அசைப்பில் காட்டுவேன், கண் பார்வையில் காட்டுவேன்” என்றான் வயோதிகன்.

“வேலெறியத் தெரியுமா, வானைச் சுழற்றுவிர்களா?” என்று வினவினான் இந்திரபானு மீண்டும்.

“இரண்டும் செய்வேன். ஆனால் வேலோ, வானோ கையிலிருக்காது. ஆனால் வேலெறிவது போலும் வானைச் சுழற்றுவது போலும் முழு உணர்ச்சியுடன் விவரிக்க பரத சாஸ்திரம் வழி வகுத்திருக்கிறது. சிருங்காரம், வீரம், காருண்யம், அற்புதம், ஹாஸ்யம், பயம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம், சாந்தம் ஆகிய நவரசங்களையும் பரத மகரிஷியை விட அனுபவித்தவர் யார்?” என வினவினான் வயோதிகள்.

“தாங்கள் கூத்தர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களா?” என்றான் வியப்புடன் இந்திரபானு.

“அல்ல. அவர்களின் குருநாதர்!” என்ற வயோதிகன் மன்னனை நோக்கினான்.

அதுவரை அவ்விருவரின் உரையாடலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த உதயமார்த்தாண்டவர்மன் அமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்து, “ஆம் வீரனே! கதகளியில் வல்ல பரத பட்டரை அறியாதவர்கள் சேர நாட்டில் கிடையாது. அவருடைய கலைவன்மையான நாட்டவரைக் கூடக் கொள்ளை கொண்டிருக்கிறது. அவரிடம் யவனர்கள் எத்தனைபேர் வேடமணிய வாகுறுர்கள் தெரியுமா? இரணியனைப் போலும் பரசுராமனைப் போலும் முகங்ஙனை மாற்றித் தருவதில் விற்பன்னரான பரதபட்டரிடம் தங்கள் விழாக் காலங்களில் யவனர்கள் மன்றாடுகிறார்கள். இந்த நாட்டவனாயிருந்தால் நீ இதை அறிந்திருக்கலாம்,” என்றான்.

இந்திரபானு பதிலேதும் சொல்ல முடியாமல் மன்னன் சொல்வதை ஒப்புக்கொள்வதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை

அசைத்தான். ஒரு வினாடிக்குப் பிறகு சொன்னான்: “மன்னவா! காவலர் விடுதியில், குருநாதரை இருக்க வைப்பது அவருடைய தகுதிக்குக் குறைவாயிற்றே?” என்று.

வீரரவியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் மீண்டும் பூத்தது. “உண்மைதான் வீரனே! ஆனால் தற்சமயம் அரண்மனைக்குள் அதிக இடமில்லை. ஆகையால்தான் அரண்மனைக் காவலர் விடுதிகளில் மிகப் பெரியதும், விசாலமான அறைகளை உடையதுமான விடுதியில் அவரைத் தங்கவைக்க ஏற்பாடு செய்ய தேன். காவல் நேரம் போக மீதி நேரத்தில் நீ அவருக்கு ஊழியமும் புரியலாம். உனக்கு அது பெரும் பாக்கியம்” என்றான் மன்னவன்.

இந்திரபானுவுக்கு மெல்லச் சந்தேகம் எழுந்தது. “இந்த விடுதி எங்கிருக்கிறது மன்னவா?” என வினவினான் அவன்.

“அரண்மனையை அடுத்துள்ள இரு விடுதிகளில் ஒன்று.” என்றான் மன்னவன்.

“இரண்டும் மெய்க்காவலர் விடுதிகளல்லவா?”

“ஆம்.”

“படைத்தலைவர்கள், உதவிப் படைத் தலைவர்கள் இவர்கள் மட்டுந்தானே அவ்விடுதிகளில் தங்கலாம்.”

“ஆம். சாதாரண காவலருக்கு அங்கு இடம் கிடையாது.”

“அப்படியானால் நான்...” என்று இழுத்தான் இந்திரபானு.

“ஏன் ஒரு நாள் நீயும் படைத் தலைவனாகக் கூடாது?” என்ற மன்னன் முறுவல் கொண்டான்.

“ஆகலாம். ஆனால் இன்று நான்...” என்று மீண்டும் ஆட்சேபணையைக் காட்டினான் இந்திரபானு.

மன்னன் முறுவல் நன்றாக முகம் பூராவும் விரிந்தது. அத்துடன், “எப்படி என்று தீர்மானிப்பதும் என் இஷ்டம். தவிர, குருநாதரைச் சாதாரணக் காவலர் விடுதிகளில் தங்க வைக்க முடியாது. சரியான ஊழியனொருவனும் அவருக்குத் தேவை,” என்று கூட்டியும் காட்டினான் வீரரவி.

இந்திரபானு தலை வணங்கினான். “மன்னருக்கு அடியவன் மேலுள்ள நம்பிக்கையும் அன்பும் அடியவனுக்குத் திகைப் பூட்டுகிறது,” என்றும் கூறினான்.

மன்னன் வதனத்தில் விஷமச்சாயை நன்றாகப் பட்டர்ந்தது. அடுத்து உடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களிலும் விஷமம் மண்டிக்கிடந்தது. “வீரர்களை நம்பித்தான் மன்னனே வாழ வேண்டியிருக்கிறது. வீரனே! நம்பிக்கைக்கும் அன்புக்கும் துரோகம் செய்யாதிருப்பது வீரர்கள் கடமை தவிர நான் நம்பிக் கெட்டவன். இருப்பினும் நம்பாதிருக்க மனம் இடந்தரவில்லை,” என்றான் மன்னன்.

“எல்லோரையும் நம்புவது தவறல்லவா மன்னவா?” என்று கேட்டான் இந்திரபானு.

“தவறுதான். இருப்பினும் எனக்கு யாரையும் நம்பும் சுபாவம். நம்பிக்கையில்தான் மனிதன் வாழ முடிகிறது. அடியோடு நம்பிக்கை யில்லாமல் சந்தேகத்திலேயே வாழ்க்கையைக் கழிப்பவன் வளர்வதில்லை,” என்று கூறினான் வீரரவி. ஒரு வினாடி சுழித்து, “நம்புகிறேன், ஆனால் ஒரு கண்ணையும் எல்லோர் மீதும் வைத்திருக்கிறேன்,” என்றும் சொன்னான். கடைசி வாக்கியங்களைச் சற்று அழுத்தியே உச்சரித்தான் சேர மன்னன்.

இதை மன்னன் சொன்னதும், “உண்மை உண்மை என்று கூறிய பரதப்பட்டன் மன்னனை நோக்கிக் கையைக் கூப்பினான். மன்னன் கைதட்டி வெளியிலிருந்த காவல னொருவனை விளித்துப் பட்டனையும் இந்திரபானுவையும் அவர்கள் புது விடுதிக்கு அழைத்துச் செல்லப் பணிந்தான்.

அவர்கள் சென்றதும் நீண்ட நேரம் தனது ஆசனத்தில் தீவிர சிந்தனையுடன் உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு எழுந்திருந்து தனது உள்ளறைக்குச் சென்று மீண்டும் தனது மெய்க் காவலனை அழைத்து, “அவன் வந்துவிட்டானா?” என்று வினவினான்.

“வந்துவிட்டான். தங்கள் ஆணைக்காகக் காத்திருக்கிறான்,” என்றான் காவலன்.

“சரி வரச்சொல்,” என்றான் மன்னன்.

காத்திருந்தவன் உள்ளே வந்ததும் மெய்க்காவலன் கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியே சென்றான். உள்ளே சென்றவன் நீண்ட நேரம் வெளியே வரவேயில்லை. “இந்தச் சாதாரண வீரனுக்கு மன்னனிடம் இத்தனை நேரம் என்ன வேலை?” என்று அரசரின் மெய்க்காவலன் வியந்து கொண்டிருந்தான்.

பரதபட்டன் மட்டும் சிறிதும் வியக்கவில்லை இந்திரபானுவுடன் புது விடுதியை அடைந்து அங்கு அவர்கள் தங்குவதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த அறைக்குள் சென்றதும் கதவைச் சாத்திவிட்டு இந்திரபானுவை நோக்கி ஆக்ரோஷத்துடன் திரும்பினான். “நீ ஒரு முட்டாள்தான்,” என்று சீறிச் சொற்களையும் உதிர்த்தான்.

பட்டனின் சொற்களில் ஒலித்த பதற்றத்தையும் வேகத்தையும் கனல் கக்கிய கண்களையும் கண்ட இந்திரபானு, “நான் என்ன செய்துவிட்டேன் குருநாதரே?” என்று வினவினான் பணிவு நிரம்பிய குரலில்.

“இன்னும் என்ன செய்யவேண்டும் நீ? உன்னையும் என்னையும் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டாய் ஒரு வினாடியில்,” என்றான் பட்டன் சீற்றம் சிறிதும் தணியாமல். “என்னைப் பார்த்ததும் ஏனப்படி பிரமித்தாய்? திகைத்தாய்? உன் கண்ணை உனக்குப் பெரும்விரோதி இந்திரபானு. அவையே உன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கும். போதாக்குறைக்கு உணர்ச்சிகளை அடக்கவும் உனக்குச் சக்தியில்லை. இனி உன் உயிரும், என் உயிரும் அரைக் காசு பெறுது. மன்னன் உன்னையும் என்னையும் கொல்வது திண்ணம். எவ்வகையில் கொல்வானென்பது தான் தெரியவில்லை,” என்றான் பட்டன் வெறுப்புடன்.

“வீணாக அஞ்சுகிறீர்கள் பட்டரே! மன்னனின் சந்தேகச் சொற்கள் உங்களுக்குக் கிவியூட்டியிருக்கின்றன. இந்த விகார முகம் எனக்குப் பெரும் திரையல்லவா?” என்றான் இந்திரபானு.

“மன்னனுக்கு அது திரையல்ல. வீரரவியின் கூரிய கண் களுக்கு இனிப் புதிதாகத் திரை தயார் செய்யவேண்டும்,” என்றான் பட்டன் சீற்றம் தணியாமல்.

“முத்துக்குமரியாலேயே என் முகத்தை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே?”

“அவள் கண்கள் காமக் கண்கள். அவற்றுக்கு உன்னைக் காணச் சக்தி இருக்காது உன் பழைய உருவத்தைத்தான் அவள் சதா பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். ஆனால் மன்னன் கண்கள் வேறு. நீ எந்த வேடத்திலிருந்தாலும் உன்னைப் பிடித்து அழிக்க ஆவலுடன் காத்திருக்கும் கண்கள் அவை. சந்தேகமே வேண்டாம். உன்னை நன்றாக மன்னன் அறிந்து கொண்டு விட்டான்,” என்றான் பட்டன்.

“இனி என்ன செய்வானென்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

“கொலை செய்யும் வழியைப்பற்றி மன்னன் ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பான். எப்படிக் கொன்றால் நீ மிகுந்த துன்பத் துடன் சாகமுடியும். எப்படிக் கொன்றால் தன்னை மக்கள் பழிக்கமாட்டார்கள் என்பதை ஆராய்ந்து தக்க வழி கண்டு பிடிப்பான்,” என்று பரதபட்டன் சோகப் பெருமூச்சு விட்டான்.

பரதபட்டன் சொன்னதில் தவறேதுமில்லை. உண்மையில் அன்று அரண்மனையில் மன்னன் மூளை வெகு விபரீத வழிகளில் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தது. கொலை செய்வதை விட மிகப் பயந்தர மார்க்கமொன்றை சேர மன்னன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். “செண்டு வெளிதான் வீரன் மடிய சிறந்த இடம்,” என்ற முடிவுக்கும் வந்த மன்னவன் வதனத்தில் மந்தகாசம் குடிகொண்டது. “இந்திரபானு! உன் கண்களே உனக்கு விரோதி! அவற்றை செண்டு வெளி முடிவிடும்,” என்று இரைந்தே சொன்னான் வீரரவி.

* செண்டு வெளி; ஈட்டியைப் போன்ற செண்டு என்ற ஆயுதம் ஏந்தி வீரர்கள் போர்ப் பயிற்சி நடத்தும் அரண்மனை வெளியரங்கு.

அத்தியாயம் 10

காலன் சிரிப்பு

‘காமத்தின் வசப்பட்ட கட்டழகி முத்துக்குமரியின் கண்கள் வேறு, வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன் கண்கள் வேறு,’ என்று பரதபட்டன் சொன்னதில் தவறேதுமில்லை பென்பதை அன்று அரண்மனையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் சந்தேகமற நிரூபித்தன.

பரதபட்டனும் இந்திரபானுவும் மன்னவன் சன்னி தானத்திலிருந்து மெய்க்காவலர் விடுதிக்குச் சென்றதும் மன்னனைக் காண உட்புகுந்து, தன்னந்தனியே மன்னனுடன் நீண்ட நேரம், அறைக்குள் தங்கிய சாதாரணக் காவலனை வீரரவி விசாரித்த விவரங்களை மட்டும் இந்திரபானு அறிந்திருந்தால், ஆரம்பத்திலேயே தன்னை மன்னன் புரிந்து கொண்டுவிட்டான் என்ற உண்மையை அவன் உணர்ந்திருப்பான். ஆனால் அதற்கு எந்தவித அறிகுறியையும் காட்டாத வீரரவியின் நாடகத்தில் இந்திரபானு ஓரளவு ஏமாந்து சற்று எச்சரிக்கையைக் கைவிட்டே காரியங்களைச் செய்து விட்டானாகையால் அவை மன்னனுக்குச் சான்றின்மேல் சான்று கிடைக்க உதவி செய்தன. அந்தச் சான்றுகளின் தொகுப்பில் ஒரு கட்டத்தை மட்டும் மன்னனைத் தனித்துக் காண வந்த வீரன் மன்னனுக்கு விவரித்தான்.

இந்திரபானுவையும், பரதபட்டனையும் அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருந்த அந்தக் காவலனை அழைத்துவரச் செய்த வீரரவி, மண்டபக் கதவு சாத்தப்பட்டதும் வந்த காவலனை நோக்கிக்

கண்களை உயர்த்தினான். அந்தக் கண் பார்வையிலிருந்தே மன்னன் கேள்வியை உணர்ந்துகொண்ட காவலன் தனது பேச்சைத் துவங்கி, “நான் கடற்கரை மாளிகையில் காவல் புரிகிறேன்.” என்று கூறினான்.

மன்னன் முகமோ கண்களின் பார்வையோ சிறிதும் எந்த மாற்றத்தையும் காட்டவில்லை. உதடுகளிலிருந்து சொற்களும் உதிரவில்லை கேட்க வேண்டிய கேள்விகளை அவன் பார்வையே கேட்டது. ஆகவே, காவலனே பதில் சொன்னான் மள மளவென்று. ஏதோ தெய்வ சன்னிதானத்தில் மந்திரங்களைச் சொல்வதுபோல் அடக்கத்துடனும் தெளிவாகவும் அவன் சொற்கள் தொடர்ந்து உதிர்ந்தன. “நேற்றிரவு அந்தப் புதுக் காவலனைப் பாண்டிய குமாரி இருக்கும் உள்ளறைக்குத் தாங்கள் காவல் வைத்துச் சென்ற பிறகு உபசேனாதிபதி என்னைச் சந்தித்தார். அதுவும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் தூண்களின் பக்கவாட்டில் வந்து, உள்ளறைக் காவலனுக்குத் தெரியாமல் என்னைப் பார்த்து, ‘உள்ளறைக் காவலன்மீது ஒரு கண்ணை வைத்துக்கொள். எது நடந்தாலும் தலைபிடாதே. மன்னர் உன்னை நானே சந்திப்பார்’ என்று கூறிச் சென்றார். ஒரு வினாடி நான் திடுக்கிட்டேன். மாளிகைத் தலைமைக் காவலர் இருக்க, உபசேனாதிபதி எனக்கு நேரிடையாகக் கட்டளையிடுவது இதுவே முதல் தடவை. அதுவும் மன்னரை நான் நேரில் பார்க்கப் போவதும் எனக்கு அச்சத்தை விளைவித்தது. ஆகவே மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கவனித்தேன். காவலை வழக்கப்படி சாதாரண முறையில் செய்வதாகப் பாசாங்கு செய்தேன். வாயிற்படியை அணுகும்போதெல்லாம் அடுத்த கட்டு வாயிற்படியிலும் ஒரு கண் வைத்திருந்தேன். புதுக் காவலன் கடைக்கட்டில் என்னைப் போலத்தான் காவல் புரிந்துகொண்டிருந்தான் நீண்ட நேரம். நாழிகைகள் ஓடின. உபசேனாதிபதியின் எச்சரிக்கையில் அர்த்தமில்லை யென்று நினைத்துச் சற்று ஏமாறக்கூட இருந்தேன். ஆனால் அர்த்த ஜாம வேளையில் புதுக் காவலன் நின்ற நிலையிலிருந்து உட்கார்ந்த நிலையை அடைந்தான். அதுவும் பாண்டிய குமாரியிருந்த

அறையின் மேல் படியில்..." என்று சொல்லிக் கொண்டு போன சிறைக் காவலன் சற்று நிதானித்தான்.

'மேலே சொல்' என்பதற்கறிகுறியாகச் சேரமன்னனின் கை மட்டும் அசைந்தது. மேலே சொன்னான் காவலன். ஆனால். அவன் சொற்களில் மந்திரம் போன்ற உச்சரிப்பில்லை. நிதான மில்லை. பய உணர்ச்சி நிரம்பிக் கிடந்தது. "நடுச் சாமத்தில் நடந்ததை இப்போது நினைத்தாலும் பிரமிப்பாய் இருக்கிறது மன்னவா! உள்ளறைக் காவலன் காவலனாக நடக்கவில்லை மாளிகையே தனதுபோல் நடந்துகொண்டான். அவன் முகப்புப் படியில் உட்கார்ந்ததும் உள்ளிருந்து பாண்டிய குமாரி வந்தார். குனிந்து ஏதோ அவனைக் கேட்டார். அந்தச் சமயத்திலிருந்து இருவரும் பேசிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். என் காவல் கட்டுக்கும் அந்த உள்ளறைக்கும் இடையே மண்டபமிருப்பதால், சொற்கள் ஏதும் காதில் விழாவிட்டாலும், மண்டபப் பந்த வெளிச்சத்தில் காவலன் முகத்தை நான் நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. பாண்டிய குமாரியை ஒரு முறைதான் பார்த்தேன். பிறகு அவர்களைக் காணவில்லை. ஆனால் அவர்கள் காவலனுக்குப் பின் பக்கத்திலிருந்திருக்க வேண்டும், காவலனின் உதடுகள் சொற்களை உதிர்த்துக் கொண்டே யிருந்தன. கண்கள் என் கட்டையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. இருப்பினும் அவன் என்னைப் பார்த்துச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? நான்தான் ஏது மறியாதவன் போல், எதையும் பாராதவன்போல் நடந்து கொண்டேன்," என்ற காவலன் சற்றுத் தனது சாமர்த்தியத்தையும் காட்டினான்.

"சரி, சரி. மேலே சொல்," என்று மன்னன் முதன் முறையாகச் சொற்களை உதிர்த்தான். அவற்றில் சற்று வேகமுமிருந்ததால் காவலன் மிதமிஞ்சிய பயத்துடன் கூறினான்: "நடந்தது என்னவென்று திட்டமாகக் கூறமுடியாது மன்னவா. நான் மறுமுறை வாயிலைக் கடந்தபோது உள்ளறைக் கதவு மூடியிருந்தது. இருப்பினும் அங்கு செல்லத் துணி வில்லை எனக்கு. ஆனால் இரண்டாம் முறை நான் வாயிலைக்

கடந்தபோது சதவு முடியிருக்கவே உள்மண்டபத்தில் நுழைந்து அறைக்கதவினருகே உள்ளே பார்க்க முயன்றேன். பூட்டுத் துவாரத்தில் சிறிதுதான் பார்க்க முடிந்தது. ஆனால் சொற்கள் காதில் விழுந்தன..." என்றான் காவலன்.

"என்ன சொற்கள்?" இம்முறை வீரரவியின் குரலில் லேசாவன கடுமை தெரிந்தது.

காவலன் குழப்பத்துடன் சொன்னான், "எனக்குச் சற்றும் விளங்காத சொற்கள் மன்னவா. முத்து, கோடரி, காட்டுப் பாதைப் போர்—இப்படிப் பல சொற்கள் காதில் விழுந்தன. இதைச் சொன்ன சமயத்தில் உள்ளே புதுக் காவலன் பெரு உணர்ச்சிகளையும் காட்டினான். இந்திரபாணு என்ற ஒரு சொல்லும் கேட்டது. ஆனால் முழுதும் ஏதும் கேட்க முடிய வில்லை. திடீரென உள் விளக்கு அணைந்தது. பேச்சும் நின்றது." என்ற வீரன் தனது செய்தி முடிந்துவிட்டதென்பதற்கறிகுறியாகத் தலைதாழ்த்தி மன்னனை வணங்கினான்.

"அவ்வளவுதானா?"

"ஆம் மன்னவா. அதற்கு மேல் அங்கு நிற்காமல் நான் காவலுக்கு வந்துவிட்டேன். அடுத்த இரண்டு முறை நான் நடந்த பிறகு மூன்றாம் முறையில் அடுத்த கட்டில் நோக்கினேன். உள்ளறை விளக்கு எரிந்துகொண்டு இருந்தது. புதுக் காவலன் ஏதுமறியாத பூனைபோல் வெளிப்படியில் உட்கார்ந்திருந்தான்."

அத்துடன் அவன் போகலாமென்பதற்கறிகுறியாகக் கையை அசைத்த சேரமன்னன் நீண்டநேரம் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கிடந்தான். பிறகு எழுந்திருந்து கனவில் நடப்பவன்போல் நடந்து அரண்மனைக்குள் சென்று உப்பரிகையிலிருந்த தண்ணறைக்குச் செல்லும் படிகளில் ஏறினான். உப்பரிகையிலிருந்த வெளியறைக்கு வந்ததும் அங்கிருந்த சாளரங்கள் மூலம் தூரத்தே தெரிந்த கடலையும், இடையே தெரிந்த பெரும் தோப்புகளையும், கடலுக்கு உருண்டு சென்று கொண்டிருந்த போர் வாகனங்களையும் உற்று நோக்கினான். பிறகு அரண்மனைக்கும்

அரண்மனை மதிலுக்குமிடையில் கிழக்குப் பகுதியிலிருந்த இடைவெளியைக் கவனித்தான். மெள்ள மெள்ள அவன் இதழ்களில் குருரப்புன்முறுவல் படர்ந்தது. கண்களில் லிஷம் பரவியது. “இந்த இடம்தான் சரி. இங்குதான் அவன் கண்களை மூடவேண்டும். செண்டு வெளிக் களியாட்டத்தில் யார் இறந்தாலும் எப்படி இறந்தாலும் யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? வீரனாயிருப்பவன் அந்தக் களியாட்டத்தில் இறங்காமலிருக்கவும் முடியாது. ஆம் ஆம் அதுதான் சரி,” என்ற மன்னன் மெள்ள தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டான். பிறகு பஞ்சணையில் படுத்துக்கொண்டு தீர்க்காலோசனையில் இறங்கினான்.

மாலை மெள்ள மெள்ள நெருங்கியது கதிரவன் குட திசைக் கடலில் இறங்க முடிவு செய்து தனது கதிர்களின் தீட்சண்யத்தை மெல்ல மெல்ல அடக்கிக் கொண்டான். கடற்கரையை அடுத்த சோலைகளிலிருந்து ஜில்லென்ற காற்று மெல்லென்று வீசத் தொடங்கியது. சேரன் தலை நகரான திருவாமுங்கோட்டில் திரு உண்மையாகவே வாழ்கிறாளென்பதை வலியுறுத்திக் கதிரவன் எங்கும் பொன் முலாம் பூசினான். அந்த மாலை வேளையில் மன்னன் மனமும் கடற்கரைப் பூங்காற்றைப்போலவே குளிர்ந்து கிடந்தது. அவன் மந்தகாச வதனத்தைக்கண்ட அரண்மனைப் பாங்கிகள் காமநகை கொட்டினர். மன்னனது புன்சிரிப்புக்காகவும் ஒரு பார்வைக்காகவும் ஏங்கியிருந்த அந்தப்புர மகளிர் பலர் அவன் வதனத்தில் தாண்டவமாடிய சந்துஷ்டியிலிருந்து இஷ்டசித்தியடைய அவனை நெருங்கி உறவாட முயன்றார்கள். ஆனால் அவை எதற்கும் இடங்கொடாத மன்னன் நகைத்து அவர்களை விலக்கிவிட்டு அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்போந்து தனது ஒற்றைப் புரவி ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு கடற்கரை மாளிகையை நோக்கிச் சென்றான். மாளிகையை அடைந்ததும் அதன் கடைக் கட்டுக்கு வந்த மன்னன் முத்துக்குமரியிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். மன்னன் சைகையைத் தொடர்ந்து காவலர் விலகிய பின்பும் உள்ளிருந்த முத்துக்குமரி மஞ்சத்திலிருந்து

எழுந்திருக்காமலேயே அவனை அதிகாரம் ததும்பும் பாவனையில் ஏறிட்டு நோக்கினான்.

வீரரவி எதிரிலிருந்த சிறு மஞ்சத்தில் தானாகவே அமர்ந்தான். கூண்டில் சிக்கிய பின்பும் எப்படிப் புலியின் தோரணை மாறுவதில்லையோ அப்படியே பலநாள் சிறை வாசத்துக்குப் பின்பும் சிறிதளவும் மாறாத பாண்டியன் மகளை வீரரவியும் ஏறெடுத்து நோக்கினான். “பாண்டியப் பெருமான் மகளுக்கு இங்கு ஏதும் குறையில்லை என்று நினைக்கிறேன்,” என்றும் கூறினான் மெள்ள.

“கூண்டிலடைக்கும் மிருகங்களுக்கும் பட்சிகளுக்கும் குறை வைப்பது மனிதன் பழக்கமல்ல,” என்றான் முத்துக்குமரி.

“இது சிறையல்ல பாண்டியகுமாரி. இது என் சொந்த மாளிகை. ஆண்டில் மூன்று மாதங்கள் இங்கு நானே வசிக்கிறேன்,” என்றான் வீரரவி.

“கட்டுக்குக் கட்டு காவலர் இருக்கிறார்கள்” என்று சுட்டிக் காட்டினான் முத்துக்குமரி.

“நானிருக்கும் இடத்திலும் அப்படித்தான். மன்னர் மாளிகையில் காவலர் இருப்பது புதிதல்லவே?” என்றான் வீரரவி.

“சாதாரணக் காவல் வேறு, இத்தகைய காவல் வேறு.”

“ஏன்? என்ன வித்தியாசம்.”

“நடைமுறைதான் வித்தியாசம்.”

இதைக் கேட்ட மன்னன் கண்களில் கோபக் கனல் துளிர்த்தது. “ஏன், புதுக்காவலன் முறைதவறி நடந்து கொண்டானா? சொல் முத்துக்குமரி. அவன் தலையை இன்றே சீவி விடுகிறேன்.” என்று சீற்றத்துடன் கூறவும் செய்தான்.

முத்துக்குமரியின் முகத்தில் பயத்தின் சாயை சரேலெனப் படர்ந்தது. “இல்லையிலை, அவன் முறை தவறி நடக்கவில்லை,” என்று அவசர அவசரமாகச் சொன்னான் முத்துக்குமரி.

மன்னன் இளநகை கொண்டான். ஆகவாசப் பெரு மூச்சும் விட்டான். “அதுதானே கேட்டேன். அவனோ புதுக் காவலன். இந்த நாட்டானுமல்ல. அவனை இந்த முக்கிய காவலுக்கு நியமித்துவிட்டேனே என்று பயந்தேன்,” என்று கூறினான் மன்னவன்.

முத்துக்குமரியின் விழிகளில் லேசாக அச்சம் உதயமாயிற்று. “என்ன! அவன் இந்த நாட்டவனல்லவா?” என்ற கேள்வியிலும் அச்சம் விரவிக் கிடந்தது.

“ஆம். இந்நாட்டவனல்ல,” என்றான் மன்னவன் சர்வ சாதாரணமாக.

“முன்பின் தெரியாதவனைக் காவலுக்கு நியமிக்கலாமா?” என்று வினவினான் முத்துக்குமரி.

“நமக்கு முன்பின் தெரிந்தவன், நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவன் அறிமுகப்படுத்தினால் நியமிக்கலாமல்லவா!” என்று கேட்ட மன்னன் முகத்தில் இளநகை மேலும் விரிந்தது.

“ஆம் நியமிக்கலாம். நியமிக்கலாம்,” என்று தடுமாற்றத்துடன் சொன்னான் முத்துக்குமரி.

“இவனை அறிமுகப்படுத்தியது யாரென்று நினைக்கிறாய்?”

“யார்?”

“நமது கூத்தன்.”

“கூத்தனா?”

“இப்பொழுது சொல் இவனை நம்புவதா கூடாதா?”

‘நம்பலாம், நம்பலாம்,’ என்றான் முத்துக்குமரி வேகமாக.

வீரரவி ஒரு வினாடி மௌனம் சாதித்தான். பிறகு “பாண்டியகுமாரி! இவனைக் கூத்தன் அறிமுகப்படுத்தியது மட்டுமல்ல நான் இவனைக் காவலுக்கு அனுப்பியதற்குக் காரணம். இவன் சிறந்த வீரன்,” என்றும் சொன்னான்.

முத்துக்குமரியின் முகத்தில் போலி ஆச்சரியம் படர்ந்தது. “இவன் சிறந்த வீரனா!”

“ஆம். வேலெறிவதில் இணையற்றவன்,” என்று கூறினான் வீரரவி.

“எப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு?”

“கூத்தனே கூறினான், அவன் குடிசைப் பக்கம் வந்த மதயானையை இவன் வேலெறிந்து கொன்றுவிட்டதாக. மதயானைமீது வேலெறிவது எத்தனை அபாயம், அதைக் கொல்வது எத்தனை கடினம் என்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“தெரியும், தெரியும்”

“அவன் வேலெறிவதைப் பார்க்க உனக்கு இஷ்டமா?”

முத்துக்குமரியின் கண்களில் மீண்டும் மெள்ள மெள்ள அச்சம் படர்ந்தது, “நான் எதற்காகப் பார்க்கவேண்டும்?”

“வீரர்களின் சாமர்த்தியத்தை அரச மகளிர் காணுவது இயல்பு. ஆகவே அதற்கு ஏற்பாடு செய்யப் போகிறேன். இன்றிலிருந்து நான்காவது நாள் செண்டு வெளியில் நீ ஓர் அற்புதத்தைப் பார்க்கப் போகிறாய். விளைவு உன்னை அசரவைக்கும்,” என்று கூறிய மன்னன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்தான். “அந்த விளையாட்டுக்குப் பிறகு நீ இந்நாட்டு ராணியாகும் நாளும் அதிதூரத்திலிருக்காது.” என்றும் கடைசியாக ஒரு சொல்லம்பை வீசிவிட்டு நடந்தான்.

அன்றிரவு தனது சேனாதிபதியை அழைத்துச் செண்டு வெளிக் களியாட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறும் உத்தரவிட்டான். அதற்குத் தலைவணங்கிய சேனாதிபதியை நோக்கி, “அரண்மனை உப்பரிகையிலிருந்து செண்டாயுதத்தைச் செண்டு வெளி நோக்கி எறிய முடியுமா?” என்று வினவினான் மன்னவன்.

“முடியும் மன்னவா.”

“அதற்கும் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்,” என்றான் வீரரவி.

‘எதற்கு?’ சேனாதிபதியின் கேள்வியில் வியப்பு இருந்தது.

“அந்தச் செண்டு வெளியில் ஒருவன் ஆயுள் முடியும்,” என்ற மன்னன் சேனாதிபதியை அர்த்த புஷ்டியுடன் நோக்கினான்.

சேனாதிபதி திகைத்துப் போனான். “மன்னவா! இது அதர்மமாயிற்றே” என்றும் குழறினான்.

“தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் நிர்ணயிப்பது அரசன் கடமை, உன் கடமையல்ல. செல், சொன்னபடி செய்.”

அவன் கண்கள் விஷத்தைக் கக்கின. உதடுகள் சிரிப்பை உதிர்த்தன. காலன் சிரித்தால் அப்படித்தானிருக்குமென்று சேனாதிபதி எண்ணினான். எண்ணியதைச் சொல்லத் துணிவின்றி மன்னன் சன்னிதானத்திலிருந்து வெளியே நடந்தான்.

அத்தியாயம் 11

செண்டு வெளி

“சரியான நிலையில் தவழ்ந்தோடும் சரித்திரம், கவிதையும் தத்துவமும் இணைந்த ஓர் அமுதத் தொடர்பு,” என்று மேதை மெக்காலே சொன்னதன் சிறப்பை, நாட்டு வரலாற்றையும் மனித வளர்ச்சியையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்கள் அறிவார்கள். புல்லறிவாளர்கள் புத்திக்குப் பல விஷயங்கள் எட்டாததுபோல இந்த உண்மையும் எட்டுவதில்லை. சரித்திர ஏடுகளில் காணப்படுவது தேதிகளும் போர்களும் முடிசூட்டு விழாக்களும் மட்டுமல்ல. மனித குல மாற்றங்கள், அபிலாஷைகள், குறைபாடுகள், காதல், கனிவு, களியாட்டங்கள், போர் விளையாட்டுகள், பயிற்சிமுறைகள், இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ நிலவரங்கள், உணர்ச்சிகள், பெரும் சாதனைகள், சோதனைகள், வேதனைகள் — இத்தனையும் காணப்படுகின்றன. இப்படிச் சரித்திரம் மனிதகுலத்தைப் பற்றிய சகலத்தையும் சொல்லுவதால், பழைய எண்ணங்களை மீண்டும் நமது சிந்தனைக்குக் கொண்டு வருவதால், அதில் கவிதையும் இருக்கிறது. அந்தக் கவிதையின் ஒருபகுதியைச் சேரமன்னன் வீரரவி வகுத்த புதுத்திட்டத்தில் தமிழர்கள் பார்க்கலாம். தமிழர் மூலம் வெளிநாட்டவரும் பார்க்கலாம். கிரேக்க நாட்டு நாகரிகத்துக்குச் சற்றும் குறைவில்லாத, ஏன் சற்று அதிகமான, நாகரிகம் பண்டைத் தமிழரிடம் விளங்கி வந்ததற்குச் சென்ற அத்தியாயத்தில் சேரமன்னன் சிந்தையிற்கொண்ட செண்டு வெளிக் களியாட்டம் சிறந்த சான்றுகளில் ஒன்று.

பழந்தமிழ் மக்களின் வீர விளையாட்டுக்களில் செண்டு வெளிக் களியாட்டம் மிகச் சிறந்ததென்பதைக் காப்பீயங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அந்தக் களியாட்டம் வீரனை நிர்ணயித்தது. அக்காலத் தமிழ் மன்னர்களுடைய அரண்மனை ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் செண்டு வெளியென்ற பெரும் பயிற்சி அரங்கமொன்று இருந்து வந்தது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வட்டமாகச் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்க்க அந்த வெளியில் வசதியிருந்ததன்றி, மன்னரும் மற்றப் பெருங்குடி மக்களும் அமருவதற்குப் பெரும் மேடைகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. செண்டு வெளியில் சமதரை சாதாரண நாட்களில்கூடப் பழுது பார்க்கப்பட்டு வந்ததால், புரவிகள் வெகு வேகமாகச் செல்வதற்கும் அவற்றில் கால்கள் இடறாமலும் வழக்காமலும் இருப்பதற்கும், எப்பொழுதும் வெகு சீராக வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தரையின் அழகை ஒட்டியும், குதிரைகளைப் பழக்குவதற்குக் கூட அது உபயோகப்படுத்தப்பட்ட காரணத்தாலும் அதை வையாளி வீதியென்றும் மக்கள் அழைத்து வந்தார்கள். அரண்மனையின் அந்தச் சிறப்பு வெளிமுற்றத்தில் சாதாரண நாட்களிலும் வீரர்கள் குதிரையேற்றப் பயிற்சியில் ஈடுபடுவார்கள். செண்டாயுதப் பயிற்சியும் அங்கு தினந்தோறும் நடக்கும். ஆனால் மக்களுக்கு முரசு அறிவித்து நடத்தப்படும் செண்டு வெளிக் களியாட்டம் பெரும் பிரமை அளிக்கவல்லது. கவிஞன் நாவுக்கு வலு அளிப்பது, நாட்டுக்குக் கவிதை அளிப்பது வரலாற்று வித்தாக விளங்கியது.

செண்டு வெளியாட்டம் நடப்பதற்கு முன்று நாட்களுக்கு முன்பே மன்னர் ஆணையாளர் முரசு மூலம் செண்டு வெளி நடக்கும் தேதியை மக்களுக்கு அறிவிப்பார்கள். முன்று நாட்களுக்கு முன்பிருந்து மீண்டும் செண்டு வெளித் தரையும், மன்னரும் மற்றோரும் அமரும் உயர் மேடைகளும் மிக மும் முரமாகச் செப்பனிடப்படும். மன்னனை வெளியிலிருந்து காக்க அழகிய பெரும் துணி கொம்புகள் மீது விரிக்கப்படும். உண்மையில் இதுகூட அவசியமில்லை. ஏனென்றால் அந்தக் களியாட்டத்தில் ஏற்படும் வெறி, மாலைநேர வெய்யிலையோ

வெப்பத்தையோ வானப் பொழிவையோகூட அலட்சியம் செய்யும். அன்று மக்களுக்கோ மன்னனுக்கோ அரண்மனைப் பெண்களுக்கோ மது சிறிதும் தேவையில்லை. போதையேற்ற செண்டு வெளி வீர நாடகமே போதும். இந்த வீரவினையாட்டை* “மண்டிலார் குதிரை நாடு வட்டம் போர் கூத்துமாகும். செண்டு செண்டாயுதம் பந்தெறி வீதி,” எனப் பாடி இதைப் போர்க் கூத்து எனச் சிறப்பிப்பாரும் உண்டு.

இந்தப் போர்க் கூத்தில் கையாளப்படும் செண்டு என்ற ஆயுதம் கிட்டத்தட்ட வேல் போன்றது. வேல்போன்ற கூரிய முனையுடன் மட்டுமின்றி அந்த முனைக்குச் சற்றுக் கீழே பிடியைச் சுற்றிச் சின்னஞ்சிறு குலங்கள் பலவும் வார்ப்படம் செய்யப்பட்டிருந்தபடியால் முனையின் அடிப்பாகம் செண்டு போல் பார்ப்பதற்கு அழகாகவும், வேகமாகப் பாய்ந்தால் சதையைப் பிய்த்துக்கொண்டு ஆழ உள்ளே சென்று தேகத்தில் நிலைத்துப் பறிக்க முடியாத முறையில் உயிரைக் குடித்து விடும் தன்மை வாய்ந்ததாகவும் இருந்தது. சில சமயங்கள் ஈட்டி முனைக்குக் கீழேயிருந்த சிறு குலங்களில் சின்னஞ்சிறு துணிகள் சுற்றுப்பட்டு எண்ணெயூற்றி நெருப்பும் வைக்கப் படுமாதலால், செண்டால் தாக்கப்படுபவர் தீப்புண் சுட்டு அப்புண்ணுக்குப் பலியாவதும் உண்டு. நீண்ட மரப் பிடியுடன், தலையில் கூரிய இரும்பு வேலும் அதையொட்டி சிறு இரும்புச் குலங்கள் பலவும் செண்டுபோல் வார்க்கப்பட்டிருந்ததால், பார்வைக்கு மிக அழகாக இருந்த செண்டாயுதம் உண்மையில் உயிரை எளிதில் குடிக்கக்கூடிய பயங்கர ஆயுதமாக இருந்தது. இத்தகைய ஆயுதத்துக்குத் தெய்வத் தன்மையும் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இதை ஐயனாரின் ஆயுதமாகச் சிறப்பித்து வந்தார்கள் பைந்தமிழர்கள். இதன் காரணமாக ஐயனருக்குச்** செண்டாயுதன் என்ற திருநாமமும் வழங்கலாயிற்று.

* “நாநார்த்த தீபிகை” — “ஒரு சொல் பல பொருள்” — திரு நெல்வேலி கவிராயர் முத்துசாமிப் பிள்ளை எழுதியது — Page 173, Madras University Publication 1936

** செண்டாயுதன் — Name for Aiyyanar as bearing the Weapon Cendru — Tamil Lexicon, page 1585.

இப்படித் தெய்வீகமும், வீரமும் கலந்த செண்டு வெளிக் களியாட்டத்தை அடுத்த நான்காவது நாள் சேர மன்னன் கொண்டாட இருக்கிறுனென்பதை முரசு மூலம் அறிந்த பரலிமாநகர் மக்களின் குதூகலம் அடக்க முடியாத நிலையை அன்று மாலையே அடைந்து கொண்டிருந்தது. மன்னன் இத்தகைய ஏற்பாட்டைச் செய்கிறான் என்பதை அறியாத காரணத்தால், இரவு சற்று ஏறியதும் மெய்க்காவலர் இல்லத்தைவிட்டுப் புரவிமீது ஏறி வெளியேறிய இந்திரபானு அரண்மனை மதில்களுக்கு முன்பாக டமடமவென்று முரசு முழங்கிக் கொண்டிருந்ததை முதலில் சற்று வியப்புடன் கேட்டான்.

முரசு கொட்டியவன் கொட்டுவதை நிறுத்தி விஷயத்தைப் பெருங்குரலில் அறிவித்த பின்னர் இந்திரபானு தானிருக்கும் இடம், நிலை, சலகத்தையும் மறந்து பேருவகை கொண்டான். செண்டு வெளியை அவன் மதுரை மாநகரில் பார்த்திருக்கிறான். அந்த ஆயுதம் கொண்டு புரவியை வெகு வேகமாக ஏவி நுண்ணிய இலக்குகளை வீரபாண்டியன் துழாவித் தகர்த்தெறிந்த பெரும் வீரச் செயல்களைப் பார்த்திருக்கிறான். வீரபாண்டியனுடைய ஒவ்வொரு வீர விளையாட்டுக்குப் பின்னரும் அரண்மனைப் பாங்கியரும் மற்றச் சாதாரண குடிமாதரும் பூப்பந்துகளை அவன்மீது வீசிய அரிய காட்சிகளெல்லாம் அவன் கண்முன் வந்ததால், அவன் சேர நாட்டை மறந்து மதுரை மாநகர் சென்றான். அங்கிருந்த அரண்மனை செண்டு வெளிக்குச் சென்றான். சூழ்நிலையை அடியோடு மறந்து கனவுலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டே புரவியை நடத்திக் கடற்கரை மாளிகையை நோக்கிச் சென்றான். முரசு அளித்த போதையில் முக்கிய பல விஷயங்களை கவனிக்கவும் எண்ணிப் பார்க்கவும் மறந்தான்.

மன்னன் தன்னை மெய்க்காவலனாக்கிய போதிலும், அரண்மனையை அடுத்த பிரதான இல்லங்களிலொன்றில் தன்னைத் தங்கவைத்த போதிலும், உண்மையில் தான் சிறையிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்ததை அன்று பகலில் உணர்ந்திருந்த இந்திரபானு, இரவில் தான் வெளியே போய் வருவ

தாக விடுதிக் காவலனிடம் அறிவித்தபோது காவலன் நடந்து கொண்ட முறையைப்பற்றி என்ன காரணத்தாலோ எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. தன்னுடைய தங்கி மாலை மூராவும் தன்னைப்பற்றி நொந்து பேசிக் கொண்டிருந்த பரதப்பட்டன் கூடத் தன்னைத் தடை செய்யாத காரணத்தையும் அவன் யோசிக்கவில்லை. சர்வ சாதாரணமாக சர்வ சுகந்திரமாகத் தான் இரவில் சேரன் தலைநகரில் சுற்றும் நிலை ஏற்பட்டதன் காரணத்தைக்கூட அவன் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. இவையனைத்தையும் மீறிய நினைவுகள், கனவுகள் அவன் சிந்தையை ஆட்கொண்டிருந்தன.

பகல் பூராவும், மாலை நெருங்கி வெகு நேரத்துக்குப் பின்புங்கூட, அவன் முத்துக்குமரியையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். முதல் நாளிரவு அவள் தன் கையில் சிக்கிக் கிடந்ததைத் திரும்பத் திரும்ப எண்ணிப் பார்த்து, அந்தத் தழுவலளித்த சுகத்தையும், சுகத்தின் பூர்த்தியின்மை அளித்த துன்பத்தையும் நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தான் பலமுறைகள். இருப்பினும் நினைப்பு அளித்த இன்ப நினைவுகளின் காரணமாக இரவு ஏறியதும் உணவைக்கூடத் தொட்டுப் பார்க்காமல் வெளியே கிளம்ப யத்தனித்தான். பரதப்பட்டனின் பளிச்சிட்ட கண்கள் அவனை நோக்கின. உதடுகள், “எங்கு போகிறாய்?” என்று கேட்டன.

“கடற்கரை மாளிகைக்கு,” என்றான் இந்திரபானு கச்சையில் வாளைக் கட்டிக்கொண்டு.

“எதற்கு?” என்று வினவினான் பரதப்பட்டன்.

“காவல் புரிவதற்கு. காவலை நிறுத்தச் சொல்லி மன்னன் உத்திரவிடவில்லையே?” என்று பதில் சொன்னான் இந்திரபானு.

பரதப்பட்டன் அவனை ஒரு வினாடி உற்று நோக்கினான். பிறகு சிரித்துவிட்டுத் தனது பஞ்சணையில் நன்றாக மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டான். வேறெதுவும் பரதப்பட்டன் சொல்லாததால் மெய்க் காவலர் விடுதியைவிட்டு வெளியே வந்த இந்திரபானுவை நோக்கி விடுதிக் காவலன் வணங்கினான்.

நேரங்கடந்த நேரத்தில் இடையில் கச்சையும் வானும் கட்டி மெய்க் காவலர் விடுதியிலிருந்து வெளியே வந்தபோது விடுதிக் காவலன் அவனை எந்த விதத்திலும் தடை செய்யாது மிக அடக்கம் காட்டி நன்றாகத் தலை வணங்கவே செய்தான். இந்திரபானு அவன் நோக்கத்தை அறிய, “நான் வெளியே போகிறேன்,” என்று அறிவித்தான் அதிகாரத்துடன்.

“நல்லது” என்றான் விடுதிக் காவலன்.

“எங்கே போகிறேனென்பதைக் கேட்கவில்லையே நீ!” என்றான்.

“மெய்க்காவலரைத் தடை செய்ய நான் யார்?” காவலன் பதிலில் பணிவு அதிகமாயிருந்தது.

“சரி, புரவியொன்று கொண்டு வா,” என்று உத்தரவிட்டான் இந்திரபானு.

விடுதிக் காவலன் பதிலேதும் கூறாமல் கொட்டடிக்குச் சென்று புரவியொன்றைக் கொண்டு வந்தான்.

புரவியிலேறிக் கொண்டு, “நான் மாளிகைக் காவலுக்குப் போய் வருகிறேன்,” என்று அறிவித்தான் இந்திரபானு காவலனிடம்.

விடுதிக் காவலன் அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை. சரியென்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை மட்டும் ஆட்டினான். அங்கிருந்து அரண்மனை மதிலையும் தாண்டி வெளியே வந்த இந்திரபானுவுக்கு முத்துக்குமரி நினைப்புடன் முரசு அறிவித்த செண்டுவெளி நினைப்பும் சேர்ந்து கொள்ளவே அவன் வெகு குதூகலத்துடன் கடற்கரை மாளிகையை நோக்கிப் பெருவேகத்துடன் புரவியைத் தூண்டினான்.

இரவு ஏறியும் சேரன் தலைநகர் அன்று விழித்துக் கிடந்தது. முரசு பல இடங்களில் ஒலித்துவிட்டதன் காரணமாக மக்கள் வீதி முலைகளிலும் உப்பரிகைகளிலும் நின்று நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு நடைபெறவிருந்த செண்டுவெளிப்பெரு விழாவைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்கும் நிலவு மங்கலாகப் படர்ந்து கிடந்ததே அந்த நகரத்துக்கு ஓர்

அழகைக் கொடுத்ததென்றால், வீதி உப்பரிகையின் மீது காதலருடன் நெருங்கி நின்ற காதலிகள் செண்டு வெளியைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சின் உணர்ச்சி வேகமும் இந்திரபானுவின் இதயத்தை ஆழத் தொடவே செய்தது. பாண்டிய நாட்டின் உற்சாகத்தை சேரநாட்டிலும் கண்டான் இந்திரபானு. சந்திரபானுவின் மகனான இந்திரபானு, 'தமிழ் மக்கள் இத்தனை வீர உணர்ச்சி பெற்றிருக்க, தமிழ் மன்னர்கள் மட்டும் சதா போர் புரிந்து தமிழகத்தில் சேதத்தையும் ஏன் விளைவிக்கிறார்கள்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். தமிழரின் சிறு பொருமைகள் எப்படி அவர்களின் பெரும் சக்தியைச் சீரழித்துவிடுகின்றன என்பதை எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்து கொண்டும், செண்டு வெளியை நினைத்துப் பெருமகிழ்வு கொண்டும் கடற்கரை மாளிகையை எய்தினான்.

இரவு பெரிதும் ஏறியிருந்தாலும் கடற்கரை மாளிகையில் பந்தங்கள் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. தனக்கு எப்படியும் மாளிகை வாயிலில் எதிர்ப்பு ஏற்படுமென்பதையும், அப்படி ஏற்பட்டால் மன்னன் தன்னை மெய்க்காவலனாக்கியிருக்கும் காரணத்தைச் சொல்லி உள்ளே புகமுயல வேண்டியிருக்குமென்பதையும் அறிந்தே புரவியில் மாளிகைக்கு முன்னால் வந்து நின்றான் இந்திரபானு. ஆனால் அவனுக்கு எந்தத் தடங்கலும் ஏற்படவில்லை. வாயிலை அவன் அடைந்ததுமே அங்கிருந்த காவலர் அவனுக்குத் தலை வணங்கி புரவி உள்ளே செல்ல வாயிலை அவசர அவசரமாகத் திறந்துவிட்டனர். அடுத்த வாயிலைத் தாண்டி மாளிகைக்குள் புகுந்தபோதும் யாரும் அவனைத் தடை செய்யவில்லை. அவன் காவல் காத்த இடமும் காலியாகவே இருந்தது. அந்த உள்ளறை வாசல்படிக்கு முன்பாகச் சில வினாடிகள் நின்ற இந்திரபானு மெள்ள முந்திய நாள் உட்கார்ந்த படியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். நீண்டநேரம் அப்படியே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பிறகு அடுத்த கட்டுக் காவலை உற்று நோக்கிவிட்டுச் சமயம் பார்த்து அறைக்குள்ளேயும் நுழைந்தான். அன்றும் முத்துக்குமரி பஞ்சணையில் உட்

கார்ந்திருந்தாள். ஆனால் அவள் முகம் முந்தைய நாள் முகமாயில்லை. கிலிபடர்ந்து கிடந்தது முகம் பூராவும். அவளைக் கண்டதும் அவள் உதடுகள் துடித்தன கோபத்தால். “ஏன் இங்கு வந்தீர்கள், யார் வரச் சொன்னது உங்களை?” என்று சீறினாள்.

அவள் மாற்றம் பெரும் மாற்றமாயிருந்தது. அந்தப் பெருமாற்றத்தின் காரணம் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான் இந்திரபானு. அவள் அழகிய கண்களில் அவன் எதிர்பார்த்து வந்த காதலில்லை. கனல் இருந்தது. மதிமுகத்தில் கனிவு இல்லை. சினம்தானிருந்தது. குரலில் குழைவு இல்லை கோபம்தானிருந்தது. “இங்கு அரை நிமிஷம்கூட நிற்கவேண்டாம். போய்விடுங்கள்.” என்ற முத்துக்குமரி வாயிற்படியையும் சுட்டிக் காட்டினாள்.

இந்திரபானுவுக்குத் தலை சுற்றும் போலிருந்தது. ஏதும் விளங்காமல் பிரமை பிடித்து நின்றான்.

அத்தியாயம் 12

வஞ்சிக் காண்டம்

கடற்கரை மாளிகையின் கடையறைக் கட்டிலின் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்திருந்த பாண்டியன் பைங்கிளியின் பதற்றத்தையும், சற்றும் எதிர்பாராத மாற்றத்தையுங்கண்ட இந்திரபானு, இரண்டு மூன்று விநாடிகள் அடியோடு செயலற்றுச் சிலையென நின்றுவிட்டான். முதல் நாளிரவு தன் பிணைப்பில் சொந்தத்துடன் சுழன்ற அந்த - அழகுப் பிம்பம் ஒரே நாளையில் அந்தமிழந்து விவரிக்க இயலாத வகையில் விந்தைப் பிம்பமாகிவிட்டதன் காரணத்தை அறியாத அந்த வாலிபன், என்ன செய்வது, எதைக் கேட்பது, என்று தெரியாமல் திணறினான். அப்படித் திணறிய நிலையிலும் அவன் கம்பீரத்தையும், மாற்றமடைந்த முகத்திலும் விரிந்துகிடந்த புதுவித சோபையையும் கவனித்த இந்திரபானு, பாண்டிய குமரியின் அழகு ஒவ்வோர் உணர்ச்சிப் பெருக்கின் போதும் வெவ்வேறு விதமாக மாறினாலும் அதன் கவர்ச்சியில் மட்டும் மாறுதலில்லை என்பதை உணர்ந்தான். “இங்கு அநா நிமுஷங்கூட நிற்கவேண்டாம். வெளியே போய்விடுங்கள்” என்று சீறி வாயிற்படியை நோக்கிக் கையைக் காட்டிய தோரணையிலும் கம்பீரமும், கவர்ச்சியும் இருந்ததையும், வாயிற்படியைச் சுட்டிக்காட்ட அவன் கையெழுந்த வேகத்தில் திடமான அழகொன்றும் மேல் நோக்கி எழுந்ததையும் உதடுகள் துடித்த வேகத்தில் உடலின் எழில்முகமும் லேசா

கத் துடித்ததையும் கண்ட சிங்கள நாட்டு இந்திரபானு, சித்தத்தையெல்லாம் அவளிடம் பறி கொடுத்ததால் பேச நா எழாமலே நின்றான்

அவன் அப்படி அசையாமல் நின்றது அவன் இதயத்தின் கோபத்தைக் கிளறியதா, பரிதாபத்தைப் பறைசாற்றியதா அல்லது அச்சத்தை அள்ளிக் கொட்டியதா என்று திட்டமாகச் சொல்ல முடியாதபடி மூன்று உணர்ச்சிகளையும் கலந்து அவள் அழகிய முகத்தில் விரவிவிட்டதால் அவள் மீண்டும் சொன்னாள் குழம்பிய குரலில். “தயவுசெய்து போய்விடுங்கள். இங்கு நிற்காதீர்கள்,” என்று.

அப்படி இரண்டாம் முறையாக அவள் தன்னை வெளியேற வற்புறுத்தியதும் இந்திரபானு செயலற்ற நிலையிலிருந்து சற்று உணர்ச்சி நிலைக்கு வந்த வினவினான்; “ஏன் குமரி! என்னைக் கண்டால் உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

முத்துக்குமரியின் விழிகள் அவளை நன்றாக ஏறிட்டு நோக்கின. “இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு அசட்டுக் கேள்வி,” என்று சொற்கள் இகழ்ச்சியுடன் உதிர்த்தன.

இந்தப் பதில் இந்திரபானுவின் உள்ளத்தில் அமுதமெனப் பாய்ந்தது. ஆகவே அவன் சற்று வேடிக்கையாகவே சொன்னான்: “என் விகார முகம் உன் இதயத்தை மாற்றிவிட்டதோ என்று நினைத்தேன்,” என்று.

முத்துக்குமரி பஞ்சணையைவிட்டு இறங்க இரண்டடிகள் அவளை நோக்கி வந்தாள். “உங்கள் முகம் மாற்றவில்லை என்னை,” என்று சற்று சீற்றத்துடன் கூறினாள்.

“வேறு எது மாறிவிட்டது குமரி?” என்று வினவினான் இந்திரபானு குழப்பத்துடன்.

“உங்கள் கழுத்து, உங்கள் மார்பு,” என்று கூறிய முத்துக்குமரியின் முகத்தில் மீண்டும் அச்சம் படர்ந்தது.

இந்திரபானுவுக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை, “என் கழுத்தா? மார்பா? அவற்றுக்கென்ன?” என்று வினவினான் சற்றுத் தடுமாற்றத்துடன்.

“ஆம். அவையிரண்டை நோக்கித்தான் வீரர்கள் வேலெறிவார்கள். அந்த வேல் செண்டாயுதமாயிருந்தால் மரணம் உடனடியாக நிச்சயம்,” என்ற முத்துக்குமரி சோகப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

“அதற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று வினவினாள் இந்திரபானு.

முத்துக்குமரியின் விழிகளில் அச்சம் மறைந்து கோபம் துளிர்ந்தது. உண்மையில் “உங்களுக்குப் புரியவில்லையோ நான் சொல்வது?” என்று வினவினாள் கோபத்துடன்.

“இல்லை, புரியவில்லை,” என்றான் இந்திரபானு.

“நீங்கள் நகரத் தெருக்களின் வழியாகத்தானே வந்தீர்கள்?”

“ஆம்.”

“அங்கு முரசு கொட்டவில்லையா?”

“கொட்டிற்று. இன்றிலிருந்து நான்காம் நாள் செண்டு வெளியென அறிவிக்கப்பட்டது.”

“அதிலிருந்து என்ன புரிகிறது?”

“சேர நாட்டில் வீரம் செத்துவிடவில்லையென்பது புரிகிறது.”

முத்துக்குமரி ஒரு விநாடி இருந்த இடத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றாள். பிறகு அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். “பாண்டிய நாடும், சேரநாடும் போர்க்கோலம் கொண்டிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா தெரியாதா?” என்று மெள்ளக் கேட்கவும் செய்தாள்.

“இதில் ரகசியமென்ன இருக்கிறது? உலகறிந்த விஷய மாயிற்றே? பாண்டிய குமாரியைச் சேரன் சிறையெடுத்த பின்பு பாண்டிய மன்னன் கையைக் கட்டிக்கொண்டு காட்டுக் கோட்டையில் உட்கார்ந்திருப்பானா?” என்று வினவினாள் இந்திரபானு.

முத்துக்குமரியின் கண்கள் அறை வாயிலுக்கு வெளியே ஒருமுறை பாய்ந்தன. பிறகு மீண்டும் இந்திரபானுவின்மீது

நிலைத்தன. பாண்டியர் படை - இரு பிரிவாகப் பிரிந்து ஒன்று சேரநாட்டு வடதிசை நோக்கியும், இன்னொன்று தென்திசை நோக்கியும் நகர்ந்துவிட்டது. சில நாட்களுக்கு முன்பு" என்று அவள் கனவில் பேசுவது போல் சொற்களை உதிர்த்தாள்.

இம்முறை இந்திரபானுவின் முகத்தில் வியப்பு விரிந்தது. "அப்படியா!" என்ற சொல்லில் அந்த வியப்பு மட்டுமல்ல, அச்சமும் தெரிந்தது,

முத்துக்குமரி கனவில் பேசுவது போல் மேலும் சொன்னாள்: "இந்தச் சிறைவாசத்தில் பல விஷயங்களை நான் அறிந்தேன். எனது சிறிய தந்தை வீரபாண்டியர் படைப் பிரிவு ஒன்றுடன் சேரர் வடக்கெல்லைக்குச் சென்றதாகவும், எனது தந்தை சுந்தரப்பாண்டியப் பெருமான் இன்னொரு படைப் பிரிவுடன் இத்தலைநகர் நோக்கி வந்ததாகவும் கேள்விப்பட்டேன். உங்களுக்குப் பதிலாக உபதளபதியாக வீரபாண்டியருடன் கொற்கைக் கோட்டைக் காவலன் மகளான இளநங்கை சென்றிருப்பதாவும் கேள்விப்பட்டேன். வீரபாண்டியர் கோட்டாற்றுக் கரையை அடைந்துவிட்டதாகக் கூடச் செய்தி கிடைத்தது. இங்கிருந்தும் பெரும் படை யொன்று கோட்டாற்றுக் கரை நோக்கிச் சென்றதாகவும் கேள்விப்பட்டேன்." இந்த இடத்தில் உணர்ச்சிப் பெருக்கின் காரணமாகச் சற்று நிதானித்து, பெருமூச்செறிந்தாள் பாண்டியன் மகள்.

இந்திரபானுவின் விகார முகம் மேலும் விகாரமடைந்தது. அந்த விகாரத்தில் அதுகெட்டிப்பட்டு கல்லாகிவிட்டதாகக்கூடத் தெரிந்தது. அவன் குரலும் கருங்கல்லைவிடக் கடுமையாக ஒலித்தது. அவன் பெருமூச்சுக்குக் குறுக்கே "வேறென்ன கேள்விப்பட்டாய்?" என்ற சொற்கள் சினத்துடன் உதிர்த்தன அவன் உதடுகளிலிருந்து.

முத்துக்குமரி கனவுலகத்தில் இருந்தாள். அவன் கடுமைக் குரல் அவளைச் சற்றும் பாதிக்கவில்லை. உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் மேலே சொன்னாள்; "தரைப்படையைப் போசளத் தண்டநாயகனும் பெருவீரனுமான சிங்கணன் நடத்திச்

சென்றதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். அதற்கு உதவியாகக் கடற்படையொன்றும் இயங்கியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். இந்த இரு படைகளும் வீரபாண்டியர் படையை அழிப்பது நிச்சயம் என்றும் கேள்விப்பட்டேன். இத்தனைக்கும் என் தந்தை சுந்தரபாண்டியர் ஏதும் செய்யவில்லையென்றும் அறிந்தேன். எல்லைக் கிராமங்களைக் கொளுத்தினாராம். பயிர் பச்சைகளைக் கொளுத்தினாராம். பெரும் வீரரான அவர் இதைத்தான் செய்தாராம். சேரர் படைகளைக் கண்டபோ தெல்லாம் காட்டில் மறைந்தாராம். அவர் படை எங்கு சஞ்சரிக்கிறது, எப்படிச் சஞ்சரிக்கிறது என்று தெரியவில்லை யாம். எப்படிச் சஞ்சரித்தாலும், பயிரைக் கொளுத்துவதும் கிராமங்களை அழிப்பதும், வீரர்களுக்கு அழகல்லவென்று மக்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள்ளாம்.” இத்துடன் முத்துக்குமரி நிறுத்தினாள். வெறுப்பும் சோகமும் கலந்த பெருமூச்சொன்று அவளிடமிருந்து வெளிவந்தது.

இந்திரபானு ஸ்தம்பித்தா நின்றான். அவன் வாயிலிருந்து நீண்டநேரம் சொற்களேதும் வெளிவரவில்லை. “இதையெல்லாம் யார் சொன்னது உனக்கு?” என்று கடைசியாக வினவினான் வரண்ட குரலில்.

முத்துக்குமரியின் பதில் தடங்கலின்றி வெளிவந்தது. “கூத்தன்,” என்று பதில் சொன்னாள் முத்துக்குமரி.

“இத்தனையும் கூத்தனா சொன்னான்?” என்ற இந்திர பானுவின் குரலில் சினமிருந்தது.

“ஆம், கூத்தன் மிகவும் நல்லவன். என்னிடம் அவன் காட்டிய பிரியத்தை ஒரு சகோதரன்கூடக் காட்ட மாட்டான். ஒவ்வொரு நாளும் இரவுக் காவலுக்கு அவன் தான் வருவான். இரவு வெகுநேரம் நாங்களிருவரும் பேசிக் கொண்டிருப்போம்” என்றாள் முத்துக்குமரி.

“அப்படியா?”

“ஆம். முதல் நாளிரவும் நீங்கள் வந்ததும் உங்களை நான் அழைக்கவில்லையா ரகசியமாக?”

“ஆம் அழைத்தாய்.”

“ஏன் அழைத்தேன்?”

“சொல்.”

“கூத்தனென்று நினைத்து அழைத்தேன்.”

அது இந்திரபானுவுக்குத் தெரிந்தேயிருந்தபடியால் அவன் அதற்குக் காரணம் கேட்கவில்லை. “இப்போது புரிகிறது, புரிகிறது,” என்றான் இந்திரபானு.

முத்துக்குமார்க்கு ஏதும் புரியாததால் கேட்டான், “என்ன புரிகிறது?” என்று.

“கூத்தன் வாயினால் கேட்டான் என்பது,” என்று கூறிய இந்திரபானு, “ஒற்றனாயிருப்பவன் அதிகமாகப் பேசக் கூடாது. பேசினதால்தான் அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். வீரர்கள் துரத்தியும் தெய்வாதினத்தால் பிழைத்தான்,” என்றும் சொன்னான்.

இந்திரபானு கூத்தனைப்பற்றிக் குறை கூறியது முத்துக்குமார்க்குப் பிடிக்கவில்லை. “ஒற்றர்களின் இலக்கணம் என்ன?” என்று சிற்றத்துடன் கேட்டான்.

“மாறுவேடத்தில் உலாவுதல், மௌனமாயிருத்தல்,” என்றான் இந்திரபானு.

“நீங்கள் மாறுவேடத்தில் தானிருக்கிறீர்கள். மௌனமாகவும் இருந்திருப்பீர்கள். வினாவு என்ன?” என்று வினவினான் முத்துக்குமரி.

“இன்னும் சுதந்திரத்துடன் உலவுகிறேன். வீரர்கள் என்னைத் துரத்தவில்லை என்மீது குறுவாளெறியவுமில்லை,” என்றான் இந்திரபானு.

“உங்கள் மீது குறுவாளெறியமாட்டார்கள்,” என்று முத்துக்குமரி கூறி இகழ்ச்சி நகை கொட்டினாள்.

“வேறென்ன எறிவார்கள்?” என்று கேட்டான் இந்திரபானு.

“செண்டு எறிவார்கள் வீரரல்லவா நீங்கள்!” என்ற முத்துக்குமரியின் பேச்சில் இகழ்ச்சியிருந்தது.

“எப்படித் தெரியும் உனக்கு?” என்று சிற்றத்துடன் கேட்டான் இந்திரபானு.

“கூத்திடுவோரைக் காக்க மதயானையை நோக்கி வேலெறிபவரீமீது செண்டெறியாமல் வேறெதை எறிவார்கள்?” என்று வினவினான் முத்துக்குமரி.

மீண்டும் ஸ்தம்பித்து நின்றான் இந்திரபானு “இதையும் கூத்தன் சொன்னானா?” என்று வினவினான் ஒரு விநாடி கழித்து.

அவள் பதில் அவனை மீண்டும் அசரவைத்தது. “இல்லை. சேர மன்னன் சொன்னான்.” என்றான் முத்துக்குமரி.

“எப்பொழுது சொன்னான்?”

“சற்று முன்பு.”

“எதற்காகச் சொன்னான்?”

“உங்கள் சமர்த்தை நிரூபிப்பதற்காகச் சொன்னான். நீங்கள் யார் என்பது வீரரவிக்கு நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. நாட்டைப் போர் நெருங்கியுள்ள இந்தச் சமயத்தில் சேர மன்னன் செண்டு வெளியை ஏன் ஏற்பாடு செய்கிறான்? உங்களை அழிப்பதைத் தவிர வேறென்ன நோக்கம் அவனுக்கிருக்க முடியும்?” என்று கேட்டான் முத்துக்குமரி. அத்துடன் மேலும் சொன்னான்: “சேரமன்னன் சற்று முன்பு இங்கு வந்து மிகச் சுலபமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் பேச்சின் இடையிடையே புதுக் காவலனைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தான். புதுக் காவலன் வேறு நாட்டவன் என்பதை வலியுறுத்தினான்; வீரன் என்பதை வலியுறுத்தினான். வீரர்கள் வேலெறிவதைக் கண்டு களிப்பது அரசமகளிர் இயல்பு என்றும் கூறினான். ‘செண்டு வெளியில் நீயே காணப் போகிறாய் அதை’ என்றும் சொன்னான். வேறொன்றும் சொன்னான்...” இந்தச் சமயத்தில் அவள் கண்களில் நீர் தேங்கியது. துக்கமும் கோபமும் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டன.

“வேறென்ன சொன்னான்?” இந்திரபானு கேட்டான் கோபத்துடன்,

“என்னை இந்த நாட்டு ராணியாக்கப் போவதாகவும் கூறினான்,” என்று முத்துக்குமரியின் குரல் தடுமாறித் தடுமாறி ஒலித்தது.

இந்திரபானுவின் முகம் பரம விகாரத்தை அடைந்தது. கண்களில் கொடூரம் மிதமிஞ்சித் தெரிந்தது. “இந்திரபானு இருக்கும்வரையில் அது நடக்காது.”

முத்துக்குமரி கண்ணில் எழுந்த நீரை அடக்கிக்கொண்டாள். துளித்த ஓரிரண்டு பொட்டுக்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் மன உறுதி படைத்த, கொற்கையில் வேவுபார்க்க வந்த, பாண்டியகுமாரியாக மாறினாள். அடுத்து எழுந்த அவள் சொற்களில் சோகமில்லை, துக்கமில்லை, கம்பீரமே இருந்தது. உணர்ச்சிகளைப் பறக்கவிட்டதற்குச் சிறிது வெட்கமடைந்தாள் பாண்டியன் மகள். அந்தத் தோரணையில் உறுதியுடன் கூறினாள். “இந்திரபானு இருக்கும்வரையில் நடக்காதென்று தெரியும் சேரமன்னனுக்கு. ஆகவே இந்திரபானுவைச் செண்டு வெளியில் ஒழிக்கப் பார்க்கிறான்,” என்று.

“இந்திரபானுவை ஒழிக்கச் செண்டு வெளி எதற்கு? இப்பொழுதே சிறை செய்து வெட்டுப்பாறைக்கு அனுப்பலாமே?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

முத்துக்குமரி அதற்கும் விடை தந்தாள்; “சாதாரண எந்த மன்னனும் நீங்கள் சொல்வதுபோலத்தான் செய்வான். ஆனால் சேரமன்னன் அசாதாரணமான அறிவுபடைத்தவன். உங்களை இந்திரபானுவென்று ஒப்புக்கொண்டு சிறை செய்தால் உங்கள் தந்தை சந்திரபானுவின் விரோதம் ஏற்படும். அவர் விரோதமிருந்தால் கடல் வலு பாதிக்கப்படும். பாண்டியர் படையெடுப்பு ஏற்பட்டுள்ள சமயத்தில் உங்கள் தந்தையை விரோதம் செய்துகொள்வது முட்டாள்தனம் என்பதை வீரரவி அறிவான். ஆகவே உங்களை யாரென்று அறிவிக்காமலே அழித்துவிடப் பார்க்கிறான். நீங்கள் செண்டு வெளியில் இறந்தால் அதற்கு மன்னன் பொறுப்பாளியல்ல. அதுவும் யாரோ ஒரு காவலன் எறித்தானென்றால் யாரும்

கேட்கப்போவதில்லை. சேரமன்னன் திட்டம் அவன்மீது எந்த வித அவதூறையும் விளைவிக்காது. இத்தகைய கடும் போர்க் காலத்திலும் செண்டு வெளியை ஏற்பாடு செய்ததுபற்றிச் சக மன்னர்கள் அவனைப் போற்றவே செய்வார்கள். இந்தச் செண்டு வெளியால் தனது மதிப்பை உயர்த்திக் கொள்வான் சேரமன்னன். முக்கிய விரோதியான உங்களையும் அழித்து விடுவான். இரண்டு லாபம் அவனுக்கு” என்றான் பாண்டியன் மகள்.

முத்துக்குமரியின் விளக்கம் இந்திரபானுவின் கண்ணை நன்றாகத் திறந்துவிட்டது. அதன் விளைவை நினைத்து அவன் நடுங்கினான். தன் மரணத்தைப்பற்றியல்ல அவன் அஞ்சியது, செண்டு வெளியில் தன்னை அழிக்கக்கூடியவன் சேரநாட்டில் இனிமேல் பிறந்தால்தானுண்டு என்ற கர்வம் இருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் ஒருவேளை இறந்தால் முத்துக்குமரியின் கதி என்ன ஆகும் என்று யோசித்தான் அவன். அதன் விளைவாகக் கூறினால், “லாபம் இரண்டல்ல முத்துக்குமரி, மூன்று,” என்று.

“மூன்றுவது எது?” என்று கேட்டாள் பாண்டியன் குமரி.

“நீ” என்றான் இந்திரபானு.

முத்துக்குமரி பதிலுக்கு நகைத்தாள். “அது நடவாது,” என்று திட்டமாகக் கூறினாள்.

“ஏன்? அதற்கு என்ன தடை?” என்று வினவினாள் இந்திரபானு.

“இது சேரநாடு,” என்று சுட்டிக் காட்டினாள் முத்துக்குமரி.

“இருந்தாலென்ன?” என்று கேட்டான் இந்திரபானு.

முத்துக்குமரியின் முகத்தில் வீரக்கனல் நிறைந்தது. அந்தச் சிறையிலும் அவள் பாடல் சொன்னாள், வேகத்துடன் சொன்னாள், விளைவைப் பொருட்படுத்தாமல் சொன்னாள்;

“கானவேங்கைக் கீழோர் காரிகை
தான்முலை இழந்து தனித்துயர் எய்தி,
வானவர் போற்ற, வானகம் பெற்றனள்;
எந்நாட்டாள் கொல்? யார்மகள் கொல்லோ”

முத்துக்குமரியின் மெல்லிய குரலில் இழைந்த அந்த வரிகளில் ஒலித்த உண்மை சிங்கள நாட்டவனான இந்திர பானுவுக்கு விளங்கவில்லை. முத்துக்குமரியே அதை விளக்கினாள். “இந்த வஞ்சி நாட்டிலே வானகம் பெற்றவள் புகாரின் வஞ்சி. நான் சொன்னவை சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டத்திலே காட்சிக் காதையில் இளங்கோ அடிகள் இதயத்திலிருந்து எழுந்த வரிகள். இதை இங்கு மக்கள் எப்பொழுதும் பாடுகிறார்கள். பத்தினிக்குக் கோயிலமைத்த நாடு இது. இங்கு வேந்தனும் முறைதவறி நடக்கமுடியாது, ஆகையால்தான் மன்னன் என்னை இத்தனை நாள் சிறை வைத்திருக்கிறான். உங்களை அழிக்கச் சென்றுவெளியெனும் சதியையும் ஏற்படுத்துகிறான். சேரன் மிகத் தந்திரமாகவும், மக்கள் ஆட்சேபிக்காத முறையிலும், உங்கள் தந்தை ஏதும் அறியாத வகையிலும் உங்களை அழித்துவிட இந்த நாடகம் நடத்துகிறான். ஆகவே சீக்கிரம் இங்கிருந்து சென்றுவிடுங்கள். இந்த நாட்டைவிட்டே அகன்றுவிடுங்கள். என்னைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். என் தந்தையின் வெற்றிப் படையுடன் நீங்கள் வாருங்கள்,” என்றாள் முத்துக்குமரி வேகத்துடன்.

ஆனால் அந்தச் சொற்களில் ஒலித்த எதிர்பார்ப்பு பாண்டியனின் வெற்றியைப்பற்றிய எதிர்நோக்கு. அதே சமயத்தில் அடியோடு அர்த்தமற்று அழிந்துகொண்டிருந்ததை அவள் அறியவில்லை. வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன் அதே சமயத்தில் தனது அறை விளக்கில் ஒலையொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அதைப் படித்ததும் ஏற்பட்ட குதூகலத்தால் வானத்தை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தினான். எந்தப் பத்தினித்தெய்வத்தைப்பற்றி முத்துக்குமரி குறிப்பிட்டிக்கொண்டிருந்தாளோ அதே பத்தினித்

தெய்வத்தைப்பற்றிச் சேரமன்னனும் நினைத்துவணங்கினான். “பத்தினித் தெய்வம் எனக்குத்தான் அருள் புரியும். கணவனைக் கொன்ற பாண்டிய நாட்டுக்குக் கண்ணகித் தெய்வம் எப்படி உதவும்? கணவனுடன் சேர்த்துவைத்த வஞ்சி நாட்டுக்குத்தான் அது உதவும்,” என்று தனக்குத் தானே கூறிக் கொண்டான். மகிழ்ச்சி மிகுதியால் பலமுறை கையிலிருந்த ஓலையைப் படிக்கவும் செய்தான். “இக்கால வஞ்சிக்காண்டம் இது.” எனச் சொல்லிப் பெரும் பூரிப்பும் எய்தினான்.

அத்தியாயம் 13

மந்திரமும் மனக் கதவும்

வஞ்சிமாநகர். எது என்பதுபற்றிச் சரித்திர ஆசிரியர் களுக்குள்ளே சண்டையுண்டு. புலவர்களிடையேயும் பூசல் உண்டு. வஞ்சி என்பது திருச்சி அருகேயுள்ள கரூரா அல்லது மலையாளத்தின் திருவஞ்சிக்குளமா என்ற கேள்வி இன்னும் தீராத கேள்வியாவும் தீராத சர்ச்சைக்கிடமாக வுமே இருந்து வருகிறது. ஆனால், “அஞ்சில் ஒதி! அறிக எனப் பெயர்ந்து. முதிரா முலைமுகந்து எழுந்த தீயின், மதுரை மூதூர் மாநகர் சுட்ட வஞ்சியின் நெஞ்சருக்கும் கதையைப் பற்றி மட்டும் இன்றளவு சர்ச்சையில்லை, சமருமில்லை. தமிழ் மக்களுக்கு இலக்கியச் சுவையூட்டும் செந்தமிழ்ச் சுணையாகவே அது இன்று விளங்கி வருகிறதென்றால், சேரரும், சோழரும் பாண்டியரும் வாழ்ந்த அன்று அதன் சிறப்பைப் பற்றிக் கேட்பானேன். அன்று அது தர்மத்துக்கு எச்சரிக்கையாகவும், கன்னியர் கற்பைக் காக்கும் பெருந்துணையாகவும் விளங்கி வந்தது. மக்கள் பத்தினித் தெய்வத்தை எண்ணி இன்றும் சிறிது அஞ்சுகிறார்களென்றால் அன்று ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக அஞ்சினார்கள். ஆகவே முத்துக்குமரி சிலப்பதிகார வரிகளை உணர்ச்சியுடன் இசைத்து, சேர நாட்டில், மன்னனும் என்னை இஷ்ட விரோதமாகத் தீண்ட முடியாது,” என்று சொல்லியதை உண்மையென்றே இந்திர பானுவும் நம்பினான்.

* சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக்காண்டம் காட்சிக் காதை வரி. 5முதல் 77 வரை.

இருப்பினும், தமிழகத்தில் அதிகப் பழக்கமில்லாத காரணத்தால் ஓரளவு பயத்துடனேயே முத்துக்குமரியின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்து மாளிகை வாயிலை நோக்கித் தீவிர சிந்தனையுடன் நடந்தான். மாளிகை வாயிலுக்கு வந்த பின்பு, வீரர்கள் கொணர்ந்து நிறுத்திய புரவிமீது ஆரோகணித்து மதினைத் தாண்டியபோதும் அதற்குப் பிறகுட அவன் யோசனையிலேயே ஆழ்ந்திருந்தால் புரவியை இஷ்டப்படி நடக்கவிட்டான். போகிற திசை தெரியாமல் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அவன் நினைப்பெல்லாம் முத்துக்குமரி சொல்லிய பல விஷயங்களிலே லயித்திருந்தது. அவள் சொன்னதில் சென்றுவெளி மர்மத்தைத் தவிர வேறெதுவும் அவனுக்குப் புதிதல்ல. காட்டுக் கோட்டைப் பாதையிலிருந்து அவனையும் அவனைச் சிறை செய்த வீரர்களையும் பின் தொடர்ந்த அவன் சேரநாட்டுத் தலைநகர் எல்லைக்குப் பிறகு அவனைத் தொடர முடியவில்லையாயினும் அவனைப்பற்றி விசாரிக்கத் தவற வில்லை. ஆனால் வீரரவியின் சாமர்த்தியமான ஏற்பாட்டின் விளைவாக முத்துக்குமரி சிறை வைக்கப்பட்ட இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையென்றாலும், அதற்கான முயற்சியை மட்டும் அவன் கைவிடவில்லை. அந்த முயற்சியின் போது ஒரு நாள் தான் அவன் பரதபட்டனைச் சந்தித்தான். மலைக்காட்டுக்குள்ளே ஒரு குடிசையில் தன்னந்தனியே வசித்துவந்த பரத பட்டனை முத்துக்குமரியைத் தேடியலைந்து கொண்டிருந்த ஒரு நாளில் அவன் கண்டான். தூரத்திலிருந்து கண்ணுக்குத் தெரிந்த இருபெரும் குதிரைகளைக் கண்டு அவற்றைப் பார்க்கத் தனது புரவியை நடத்திச் சென்ற இந்திரபானு அந்தக் குதிரைகளிரண்டும் மண் குதிரைகளென்பதைக் கண்டு வியப்புற்றான். அங்கு அந்தக் குதிரைகள் மட்டுமின்றி வேறு பலவித பட்சிகளும் மிருகங்களும் மண்ணினால் சமைக்கப்பட்டிருப்பதையும் அவற்றுக் கெல்லாம் வர்ணம் பூசப்பட்டிருந்ததையும் கண்டு வியந்து நின்றுகொண்டிருந்த சமயத்தில் வயோதிகனான பரதபட்டன் வெளியே வந்து, “யாரப்பா நீ?” என்று வினவினான்.

“வெளிநாட்டவன்,” என்று விடை கூறினான் இந்திரபானு.

அந்தப் பதில் பரதபட்டனுக்கு வியப்பையோ வேறு எந்த உணர்ச்சியையோ அளிக்குமென்று இந்திரபானு நினைத்திருந்தால் அவன் ஏமாந்தே போயிருப்பான் ஆழத்திலிருந்த பரதபட்டன் கண்கள் அவனைக் கண்டு பளிச்சிட்டன. ஒரு வினாடி, அடுத்த வினாடி அவன் உதடுகள் விஷமச் சிரிப்பைக் கக்கின. “நல்லது. இங்கு எதற்கு வந்தாய்?” என்று வினவினான் பரதபட்டன்.

“காரணம் ஏதுமில்லை.” என்றான் இந்திரபானு.

“வழி தவறி வந்தாயா?”

“இல்லை.”

“இந்தக் குதிரைகளைப் பார்த்து வந்தாயா?”

“ஆம்.”

“உள்ளே வா.”

பரதபட்டனின் இந்த அழைப்பின்பேரில் புரவியை விட்டிறங்கிப் பரதபட்டனுடன் குடிசைக்குள் நுழைந்த இந்திரபானு, அங்கிருந்த காட்சியைக் கண்டு பிரமித்துப் போனான். குடிசையின் உட்புறம் மிகப் பெரியதாயிருந்தது. எங்கும் பலப்பல புராண உருவங்கள் காட்சியளித்தன. ஒருபுறம் பரசுராமன், இன்னொருபுறம் இரணியன், மற்றொரு புறம் இராமன், இலக்குவன், சீதை, அனுமான் நால்வரும் வரிசையாகக் காட்சியளித்தனர். ஒரு மூலையில் அந்தப் பசுல் வேளையிலும் ஒரு பெரும் குத்துவிளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் குத்துவிளக்கிலிருந்த வேலைப்பாட்டையும் அதன் தலையில் சிறகு விரிந்து உட்கார்ந்திருந்த கருட சிற்பத்தையும், குத்துவிளக்கின் ஜோலிப்பையும் பார்த்த இந்திரபானு பிரமித்தான் முதலில் மற்ற பிம்பங்களைப் பார்த்தே அதிசயித்து வந்த அவன், அந்தக் குத்துவிளக்கைக் கண்டு எல்லையில்லா வியப்பை அடைந்தான்.

அவன் நினைப்பை முன்கூட்டியே உணர்ந்த பரத பட்டன், “இது பத்தரைமாற்றுத் தங்கம், சந்தேகம் வேண்டாம்.” என்று கூறினான். புதுமுகம் மூலம் குடிசைக் கூரையிலிருந்து தொங்கிய சில மணிமாலையையும் சுட்டிக் காட்டி, “இது நவமணிமலை, இது சுத்த வைரம், இதில் நான்கு கோமேதகம், நான்கு மாணிக்கும்,” என்று அலட்சியமாகச் சுட்டியும் காட்டினான்.

இந்திரபானுவின் நா பேச மறுத்தது. உணர்ச்சிகள் பல வழிகளில் சஞ்சரித்தன. ‘காட்டில் இத் தனிக் குடிசையில் விலை மதிக்க முடியாத சொர்ணத்தையும், வைர, கோமேதக மாணிக்கங்களையும் வைத்துக்கொண்டு எந்தத் துணிவுடன் வசிக்கிறான் இந்த மனிதன்?’ என்று தன்னைக் கேட்டுக் கொள்ளவும் செய்தான். அந்தக் கேள்வி கண்களிலும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே பரதபட்டன் அவனை நோக்கிச் சொன்னான், “இந்த மணிகளல்ல, சொர்ணக் குத்துவிளக்கல்ல, இங்குள்ள எதையும் யாரும் தொடமுடியாது” என்று.

“ஏன்?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

“இவற்றுக்குக் காவலிருக்கிறது” என்றான் பரத பட்டன் புன்சிரிப்புடன்.

“என்ன காவல்?” என்று வினவினான் இந்திரபானு அத்தனை வியப்பிலும் சற்று இகழ்ச்சியுடன்.

பரதபட்டன் அதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. மீண்டும் புன்முறுவல் கொண்டான் பிறகு. “உண்மை உண்மை,” என்று சொன்னான் வெளிப்படையாக.

“என்ன உண்மை?” இம்முறை சற்றுக் கோபத்துடன் எழுந்தது இந்திரபானுவின் கேள்வி.

“நீ வெளிநாட்டவன் என்பது,” என்றான் பரதபட்டன்.

“அதைத்தான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேனே?”

“யார் எதைச் சொன்னாலும் நான் உடனடியாக நம்புவதில்லை நானே முடிவு செய்கிறேன்.”

“இப்பொழுது முடிவு செய்துவிட்டீராக்கும்?”

“ஆம்.”

“எப்படியோ?”

“இங்குள்ளவற்றுக்குக் காவலில்லை என்று நீங்கள் நினைத்ததிலிருந்து.”

“அப்படியானால் பெரும் காவலிருக்கிறதா?”

“ஆகா.” பரதபட்டன் பதில் மிகத் திட்டமாக வெளிவந்தது.

இந்திரபானு குடிசையின் உட்புறத்தை ஊடுருவிப் பார்த்தான். வெளியே சென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அங்கிருந்த மண்குதிரைகள், சில புற்கள், மரங்களிலிருந்து கூவிய கிள்ளைகள், நகர்ந்து கொண்டிருந்த ஒணுன்கள், மலைப் பல்லிகள்—இவை தவிர எதையுமே காணோம். ஆகவே மீண்டும் குடிசைக்குள் நுழைந்தான். அவன் வெளிச் சென்ற போது நின்று கொண்டிருந்த பரதபட்டன் அவன் திரும்பிய போது ஒரு புலித்தோலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான்.

இந்திரபானு உள்ளே நுழைந்ததும், “என்ன, ஏதாவது தெரிகிறதா?” என்று வினவினான் பரதபட்டன் இந்திரபானுவை நோக்கி நகைத்தவாறு.

“இல்லை ஏதும் தெரியவில்லை,” என்றான் இந்திரபானு அந்த நகப்பை, ரசிக்காமல்.

“அப்படியானால் நான் அனாதையாயிருக்கிறேன். அப்படித்தானே உன் எண்ணம்?” என்று வினவினான் பரதபட்டன் தனது ஆழக் கண்களைச் சிமிட்டி.

“ஆம். அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்,” என்று உறுதியுடன் பதிலளித்தான் இந்திரபானு,

பரதபட்டன் ஒரு வினாடி சிந்தித்துவிட்டுச் சொன்னான், “சிறிது சோதித்துப் பார்ப்பதுதானே?” என்று.

“எதைச் சோதிப்பது? எப்படிச் சோதிப்பது?” என்று வினவினான் இந்திரபானு

“தமிழ் நீ வால்பன். நான் கிழவன், இங்கே ஓர் அரசை விடைக்கு வாங்குவதற்குரிய பொருள்கள் இடக்கின்றன.

ஏதாவதொன்றை எடுத்துப் பாரேன்?" என்றான் பரத பட்டன்.

இந்திரபானுவுக்குச் சிரிப்பதா, கோபிப்பதா என்று தெரியவில்லை. "காட்டில் தன்னந்தனியே இருக்கும் இந்தக் கிழவன் ஏதோ ஆயிரக்கணக்கான காவலரை வைத்திருக்கும் துணிவுடன் பேசுகிறானே?" என்று எண்ணினான், எண்ணிய துடன் நிற்காமல் செய்கையிலும் இறங்கினான்,

"கிழவரே! அதோ, அந்தக் குத்துவிளக்கு விலைமதிப்பற்றது. அது பூர்ண சொர்ணம் மட்டுமல்ல, அதில் விலைமதிக்க முடியாத வைர வைரீயங்கள் பதிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அந்தக் கருடன் கண்கள் இரண்டே பெரும் விலை பெறும். ஆகவே அந்தக் குத்துவிளக்கை எடுத்தால் என்ன செய்வீர்?" என்று சீறினான்,

"முயன்று பார் தம்பீ!" வெகு சாவதானமாகவும் இகழ்ச்சியுடனும் வெளிவந்தது பரதபட்டன் பதில்.

இந்திரபானு இரண்டடி நடந்து அந்தக் குத்துவிளக்கின் முகப்பைத் தொட்டான். அடுத்த வினாடி அவன் முற்றும் எதிர்பாராத, வீரனான அவனுக்கும் குலைநடுக்கம் எடுக்கக் கூடிய விபரீத நிகழ்ச்சியொன்று ஏற்பட்டது. குத்துவிளக்கின் கருட முகப்பில் அவன் கை வைத்தவுடனேயே "உஸ், உஸ்," என்று பெருமூச்சொன்று குடிசையின் ஒரு மூலையில் கேட்டது. அந்தச் சப்தம் திரும்பத் திரும்ப அறை பூராவும் கேட்கும்படி ஒலிக்கவே அந்தத் திசையை நோக்கிக் கண்களைச் செலுத்தினான் இந்திரபானு. குடிசையின் கோடியிலிருந்த சிறு புற்றிலிருந்து எழுந்து படமெடுத்துச் சீரிய வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தது ஒரு கிருஷ்ண சர்ப்பம். இந்திரபானுவின் கண்கள் அதை அச்சத்துடன் நோக்கினாலும் கை மட்டும் குத்துவிளக்குப் பிடியை விடவில்லை. ஆனால் சற்றுப் படமெடுத்து நின்ற கிருஷ்ண சர்ப்பம், புற்றை விட்டுக் கிளம்பி அவனை நோக்கி வந்தது. இந்திரபானு அடுத்த வினாடி குத்து விளக்கை விட்டான். அவன் கை கச்சையிலிருந்த குறுவானை நாடியது.

பரதபட்டன் மட்டும், “முட்டாள்! நில்!” என்று அதட்டியிருக்காவிட்டால் அவன் குறுவாளெறிந்து சர்ப்பத்தை அழித்திருப்பான்.

ஆனால் பரதபட்டன் குரல் கடுமையாகவும் திட்டமாகவும் இருந்தது. “முட்டாள், நில்!” என்ற சொற்களை அடுத்து, “குறுவாளிலிருந்து கையை எடு” என்ற சொற்களும் அவன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்தன கடுமையுடன்.

“ஏன்?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

“இந்த ஒரு சர்ப்பம் மடிந்தால் நூறு சர்ப்பங்கள் குடிசைக்குள் நுழைந்துவிடும்.” என்று கூறினான் பரதபட்டன்.

பெரும் போர்களைப் பற்றி லட்சியம் செய்யாத இந்திரபானு அந்த சர்ப்ப கோஷ்டியை நினைத்துக் குலைநடுக்கம் கொண்டான். அவன் நெஞ்சு அப்படி நடுங்கிக் கொண்டிருந்ததை பரதபட்டனும் கவனித்ததால் கூறினான், “பயப்படாதே! இப்பொழுது சர்ப்பத்தைப் பார்,” என்று.

சர்ப்பத்தைப் பார்த்தான் இந்திரபானு. அது மீண்டும் திரும்பிப் புற்றை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. அதன் காரணத்தைப் பரதபட்டன் விளக்கினான். “நீ குத்து விளக்கிலிருந்த கையை எடுத்ததும் அது திரும்பிவிட்டது, இங்குள்ள சொத்துக்களுக்கு இந்தச் சர்ப்பமும் இதன் குடும்பமும் பொறுப்பாளிகள். சர்ப்பத்துக்கு ஒரு குணம் உண்டு. தானாக யாரையும் தீண்டாது. ஒன்று நாம் அதை தவறி மிதிக்க வேண்டும். அல்லது அதன் வர்க்கத்திலொன்றைக் கொல்ல வேண்டும், வேறு தீய செயல்களைச் செய்யவேண்டும். இல்லையெல் அது கிட்டே வராது. இங்குதான் மனிதனுக்கும் அதற்குமுள்ள வித்தியாசம். மனிதன் காரணமில்லாமல் எதையும் யாரையும் கொல்வான். எந்தத் தீவினையும் செய்வான்,” என்ற பரதபட்டன், “அதுமட்டுமல்ல...” என்று மற்றொரு சொல்லையும் கூட்டினான்.

“வேறென்ன?”

“சர்ப்பம் சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்படும். மனிதன் அதற்குக் கட்டுப்படமாட்டான்,” என்றான் பரதப்பட்டன்.

“ஆம்.” என்று ஒப்புக்கொண்டான் இந்திரபானு.

“சரி, நீயாவது சத்தியத்தைப் பேசு. நீ யார்? எங்கு வந்தாய்?” என்று வினவினான் பரதப்பட்டன்.

பரதப்பட்டனை ஒருமுறை உற்று நோக்கினான் இந்திரபானு. பட்டன் கண்கள் அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கவேண்டும். அவற்றின் சக்தி அளவற்றதாயிருந்திருக்கவேண்டும், இந்திரபானு மெல்லமெல்லத் தன் மனக்கதவைத் திறந்து சொற்களைக் கொட்டினான். பட்டனுடைய மந்திரம் திறந்துவிட்ட அந்த மனக்கதவிவிருந்து உண்மையே பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது.

கதையை மெள்ள மெள்ள அணு விடாமல் சொன்னான் இந்திரபானு. அதை மிக நிம்மதியுடன் கேட்ட பரதப்பட்டன் நீண்டநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு சொன்னான், “நீ இந்தக் குடிசையில் தங்கி இரண்டுநாள் கழித்துப் போகலாம்,” என்று,

பரதப்பட்டன் தன்னைத் தேக்க வைத்ததன் காரணம் இந்திரபானுவுக்கு விளங்கவில்லை. அவன் சொன்னதைத் தான் ஏன் கேட்கவேண்டும் என்பதும் விளங்கவில்லை. இருப்பினும் கேட்கவே செய்தான் இந்திரபானு. அங்கு தங்கிய இரண்டு நாட்களில் பரதப்பட்டன் யார் என்ற முழு உண்மையை அறிந்தான். அறிந்ததால் பெரும் பக்தி, அச்சம் இரண்டும் இந்திரபானுவுக்கு பரதப்பட்டனிடம் ஏற்பட்டது. மூன்றாவது நாள் மற்றொரு நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டது! அந்தக் குடிசையில் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி அது. இந்திரபானு அடியோடு அதிர்ச்சியடைந்துவிட்ட நிகழ்ச்சி அது.

அத்தியாயம் 14

தீயாக அக்கினி

பரதபட்டினுடன் காட்டுக் குடிசையில் மூன்று நாட்கள் தங்கிய இந்திரபானுவுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பிரமை, பக்தி, அச்சம் இத்தனையையும் விளைவிக்கும் சம்பவங்கள் ஏற்பட்டு வந்ததால், அவன் நேரம் போவது தெரியாமலும் நாழிகைக்கு நாழிகை பலதரப்பட்ட உணர்ச்சிகளுக்கு இலக்காகியும் காலத்தைக் கழித்தான். குடிசை காட்டிலிருந்தாலும் அடிக்கடி அங்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்த மக்களுக்குக் குறைவேயில்லாதிருந்தது மட்டுமின்றி வந்தவர்கள் அதிக நேரம் தங்குவமில்லையென்பதையும் இந்திரபானு அங்கு தங்கிய மூன்று நாட்களில் கவனித்தான். தவிர வந்தவர்களிடம் பரதபட்டன் அதிகம் ஏதும் பேசாததையும் முக்கால் விஷயத்தைக் கண்ணைசைவாலும் கை ஜாடையாலுமே உணர்த்தியதையும் கண்டான் இந்திரபானு. உணவுக்கோ வேறு செளகரியத்துக்கோ பரதபட்டன் எங்கும் போக வில்லை, உணவு அவனைத் தேடி வந்து கொண்டிருந்தது. இந்திரபானு கிருஷ்ண சர்ப்பத்தைக் கண்டு அச்சமுற்ற அந்த மாலையே சற்று எட்ட இருந்த ஒரு கிராமத்திலிருந்து குறப் பெண்கள் இருவர் ஒரு கிண்ணத்தில் சோறு, ஒரு குடுவையில் தயிர், ஒரு குடுவையில் பால், இரண்டொரு கறி வகைகள் இவற்றைக் கொண்டு வந்து குடிசை மூலையில் வைத்துவிட்டுப் போனார்கள். அப் பெண்கள் சென்றதும் பரதபட்டன் பாலை எடுத்துக் குடிசை வெளிப் புறத்திலிருந்த புற்றுகளில் சிறிது ஊற்றினான். பிறகு உள்ளே

வந்து அங்கிருந்த கண்ணத்தில் மீதிப் பாலை ஊற்றினான், மீண்டும் தரையில் உட்கார்ந்து இரைந்த “குஞ்சே, வா!” என்று அழைத்தான் குடிசைக் கோடியிலிருந்த புற்றிலிருந்து அந்தப் பழைய கிருஷ்ணசர்ப்பம் கிளம்பி நேராக வந்து கண்ணத்திலிருந்த பாலைக் குடித்துவிட்டு மீண்டும் புற்றுக்குச் சென்று மறைந்தது. இத்தனையும் முடிந்ததும் பரதபட்டன் தனக்கும் ஒரு சட்டியில் உணவு எடுத்துக் கொண்டு இந்திரபானுவுக்கும் ஒரு சட்டியில் உணவு பரிமாறி சாப்பிடப் பணித்தான்.

இந்திரபானு பிரமிப்புடன் உண்டான். உண்மையில் உணவு அவனுக்குச் சற்றும் உள்ளே செல்லவில்லை வேண்டா வெறுப்பாக உணவைக் கடித்துக் கடித்து உண்டான். பரத பட்டன் அவனை ஏறிட்டு நோக்கி, “ஏன்? உணவு பிடிக்க வில்லையா?” என்று வினவினான்.

“இல்லை. பிடிக்கவில்லை,” என்றான் இந்திரபானு.

“உடம்பு சரியில்லையா? சுரமா?” என்று கேட்டான் பரதபட்டன்.

“இல்லை, சுரமில்லை,” என்று பதிலளித்தான் இந்திரபானு.

“அச்சமும் ஒருவகை சுரந்தான்,” என்று சொல்லி நகைத்த பரதபட்டன், “பயப்படாதே. சாப்பிடு,” என்று ஊக்கினான்.

இருப்பினும் இந்திரபானு சிறிது சிரமத்துடனேயே சாப் பிட்டி முடித்தான். சாப்பாட்டுப் பாத்திரங்களைத் தானே கழுவினான். அதனால் மனம் குளிர்ந்த பரதபட்டன் மீண்டும் அவன் கதையையும் தமிழக மன்னர்களின் பூசல்களைப் பற்றி யும் விவரமாக விசாரித்தான். அவன் சிங்களத்தை விட்டுத் தமிழகம் வந்த காரணத்தைப் பற்றியும் கேட்டான். பதில் தயக்கமின்றி வந்தது இந்திரபானுவிடமிருந்து. “பாண்டிய நாட்டு இளவரசர் வீரபாண்டியனைப் பற்றிப் பல கதைகளைக் கேள்விப்பட்டேன். அவர் வேலெறிவதிலும், கத்திச்சமரிலும் குதிரைகளைப் பழக்குவதிலும் இணையற்றவர் என்று கேள்விக்குறிப்பட்டு அவற்றைக்கற்கப் பாண்டியநாடு வந்தேன். அங்கு...” என்று மேலும் ஏதோ கூற முற்பட்டான்,

இந்திரபானு பதிலை முடிக்குமுன்பு இடைபுகுந்து, “அங்கு வீரபாண்டியன் வீரத்திலும், முத்துக்குமரியின் அழகிலும் சிக்கிக்கொண்டாய்,” என்ற பரதபட்டன், “வீரபாண்டியன் குதிரைகளைப் பழக்குகிறானா? இது ஒரு விந்தையா? பாம்பைப் பழக்கத் தெரியுமா அவனுக்கு? பட்சிகளைப் பழக்கத் தெரியுமா அவனுக்கு?” என்றும் கேட்டான்.

வீரபாண்டியனின் திறமையைப் பற்றிக் குறைகூறியதை இந்திரபானு ரசிக்கவில்லையென்றாலும் பரதபட்டனிடமிருந்த அச்சத்தாலும் பக்தியாலும் அவன் மறுத்து எதுவும் பேசவில்லை. பரதபட்டனும் அதற்குமேல் அதைப்பற்றிப் பேசாமல் போசளரி சோழர் பூசல்களைப்பற்றி விசாரித்தான். இந்திரபானுவுக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது, எரிச்சலும் ஏற்பட்டது. ‘அரசியல் விஷயங்களைப்பற்றி இந்தக் காட்டிலிருக்கும் கிழத்துக்கு என்ன அக்கறை? அதுவும் போசளர் சோழர் பூசலைப்பற்றி ஏன் கேட்கிறார்?’ என்று தன்னைத்தானே சேட்டுக்கொண்ட இந்திரபானு, “போசளரைப்பற்றி நமக்கென்ன இப்பொழுது? சண்டையே பாண்டியருக்கும் சேரருக்கும் தானே?” என்று வினவினான்.

பரதபட்டன் கண்கள் ஆழத்திலிருந்து பளிச்சிட்டன. “போசளர் ஆதிக்கம் சோழர்மீது ஏற்பட்டதால் சோழநாடு வலு இழந்தது. சோழநாட்டு வலு போய்விட்டதால் அதன் தெற்கெல்லையிலுள்ள பாண்டிய நாடு எச்சரிக்கையடைந்து போசளரிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ளப் படை திரட்டியது. பாண்டியநாடுபடைதிரட்டியதும் அதன் மேற்கிலுள்ள சேரநாடு தன்னைக் காத்துக்கொள்ள கொற்கையின் முத்துக் குவியல்மீது கண்ணை ஓட்டியது. பரஸ்பர பயம், தற்காப்பு இரண்டுக்கும் பின் விஸ்தரிப்பு ஆசை, இவைதான் அரசுகளிடையே விரோதத்தை ஏற்படுத்துகிறது. போசளர் சோழரை அடிமைப்படுத்தி யிருக்காவிட்டால் பாண்டிய நாடும் சேர நாடும் மோதக் காரணமில்லை,” என்று விளக்கினான் பரதபட்டன்.

பரதபட்டன் அரசியல் அறிவு விவரிப்புக்கும் அப்பாற்பட்ட வியப்பை அளித்தது இந்திரபானுவுக்கு மாலைவரை

பரதப்பட்டன் மந்திர வலுவையும் இரவில் அவன் அரசியல் அறிவையும் அறிந்த இந்திரபானுவுக்கும் மறுநாள் காலை பரதப்பட்டனின் 'மற்றொரு திறமை புலனாயிற்று.

மறுநாள் விடியற்காலையில் பரதப்பட்டனால் எழுப்பப் பெற்று சற்று தூரத்திலிருந்த சுளைக்குச் சென்று நீராடி, சந்தனமணிந்து, பரதப்பட்டன் கொடுத்த வெள்ளை வேட்டி புனைந்து, பட்டன் சீடனைப்போல விளங்கிய இந்திரபானு குடிசைக்குத் திரும்பியதும் அங்கிருந்த சூழ்நிலை அவனை அயர் வைத்தது. சுமார் இருபது வாலிபர்களும் பருவப் பெண்களும் வாயிலில் உட்கார்ந்துகொண்டு தகளி பார்த்து முகத்தில் பலவித மைகளைப் பூசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்து இந்திரபானு வாயிலிலேயே நின்றாலும் பரதப்பட்டன் அவர்களைப் பாராமலே உள்ளே சென்றான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் உள்ளிருந்து மணியோசையும் பரதப்பட்டன் உரக்க மந்திரங்களை ஜெபிப்பதும் கேட்டது. அது முடிந்து தட்டில் எரியும் கற்பூரத்துடனும் விபூதியுடனும் பரதப்பட்டன் வெளியே வரவே அங்கிருந்த இருபது பேரும் எழுந்து நின்று கற்பூரத்தை கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு பரதப்பட்டன் அளித்த விபூதியையும் நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டதும், பரதப்பட்டன் உள்ளே சென்று திரும்பி வந்து அந்த இருபது பேர் அணிந்திருந்த வேஷங்களை ஊன்றிக் கவனித்தான். பிறகு தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு, "உம், ஆகட்டும்," என்றான். பரதப்பட்டன் மந்திரவாதி, அரசியல்வாதி மட்டுமல்ல, பெரிய கலைஞனும் கூட என்பதை அன்று உணர்ந்தான் இந்திரபானு. வந்திருந்த இளைஞர்கள் இருபது பேரும் வண்ணங்களணிந்ததும் அடியோடு மாறிவிட்டதையும், பரதப்பட்டன் ஆணை பிறந்த உடனேயே ஆட ஆரம்பித்து விட்டதையும் கண்ட இந்திரபானு தரையில் உட்கார்ந்தபடி கவனித்தான்.

பரதப்பட்டன் கையசைந்தது, வாயும் அசைந்து இசைத்தது. அந்த இசைக்கும் அவன் சைகைக்கும் தகுந்தபடி ஆடியவர்களின் உடல் அசைந்தது, முகம் அசைந்தது, முகப்புருவம் அசைந்தது, புருவத்தின் மயிர்க்கால்களும் அசைந்ததாகத்

தெரிந்தது. பரதபட்டன் இசையைத் தொடர்ந்து நவரசங் களை இளைஞர்கள் முகத்தில் காட்டினார்கள். இந்திரபானு அந்தக் காடையில் புது உலகத்திலிருந்தான். காட்டுப் பட்சி களின் கிலகிலா சப்தங்கள், பரதபட்டனின் மெல்லிசை, சதங்கையொலி, இத்தனையும் சேர்ந்து அவனை வேறு உலகத் திற்கு அழைத்துச் சென்றன. புராணங்களின் சில இடங்களை மட்டும் அந்த இளைஞர்கள் அன்று ஆடினார்கள். சுமார் கால் ஜாமம் ஆடிய பிறகு பரதபட்டன் கால்களைத் தொட்டு ஒற்றிக்கொண்டு வர்ணங்களை அழித்துவிட்டுச் சென்றனர். அடுத்த கால் ஜாமத்தில் மற்றும் பத்துப் பேர் வந்தார்கள். அவர்களும் முதல் கோஷ்டியைப்போல வேடமணிந்து ஆடினார்கள். அன்று முழுவதும், இடைவேளையில் மீண்டும் பரத பட்டன் பூசைக்கு உட்கார்ந்த நேரம் போக பாக்கி நேரம் பூராவும், இத்தகைய கோஷ்டிகள், பல வர்ணத்தவர், பல தரத்தவர் வந்து பட்டனிடம் பாடம் கேட்டுச் சென்றார்கள். மாலை நெருங்க ஒரு ஜாமம் இருக்கையில், “இத்துடன் பாடம் முடிந்தது,” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்திருந்தான் பரதபட்டன்.

“ஏன், இதற்குமேல் யாரும் வரமாட்டார்களா!” என்று கேட்டான் இந்திரபானு.

“வரமாட்டார்கள். வந்தாலும் நான் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை.”

“ஏன்?”

“எதற்கும் காலம் உண்டு, நியதியுண்டு.”

“கலைக்குக் காலமில்லையென்று சொல்கிறார்களே?”

“எதற்கும் காலம் உண்டு.”

“ருசு?”

பரதபட்டன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் இந்திர பானுவை நோக்கித் திரும்பினான். “சுற்றிலும் கண்களை ஒட்டு வாவிபனே! இயற்கையைப் பார், ஜீவராசிகளைப் பார். சராசரம் எல்லாவற்றையும் பார். எல்லாவற்றிற்கும் காலம் உண்டு. சூரியன் உதித்தால் உயிர்கள் விழிக்கின்றன. சூரியன் மறைந்தால் உயிர்கள் உறங்குகின்றன, மழைக்குப் பயந்த

ஜீவராசிகள் பதுங்குகின்றன. எதற்கும் அஞ்சாத சர்ப்பம் இடியைக் கேட்டு நடுங்குகிறது. இஃற்கை பலவிதத்தில் உயிர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. காலத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறது. ஆகாயத்திலுள்ள அண்டங்களும் கிரகங்களும் இந்தப் பிண்டத்தின் காலாகாலத்தை நிர்ணயிக்கின்றன. இவற்றை சாஸ்திரம் திட்டமாகச் சொல்கிறது. சாஸ்திர நம்பிக்கையில்லாமல் எந்த வேளையிலும் பைத்தியம் பிடிக்கக்கூடிய தன் சிறிய மூளையை நம்பி, தர்க்க பலத்தை நம்பி, அறிவு என்ற பெயரில் மனிதன் ஒருவன் தான் காலாகாலமில்லாமல் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான். காலத்தில் சேர்க்கவேண்டிய தேக பலம், புத்தி பலம், இவற்றை இழந்து சீக்கிரம் நசிக்கிறான்,” என்ற பரதபட்டன் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் இந்திரபானுவை உணவருந்தச் செய்து படுக்கச் சொல்லி, தான் ஏதும் உணவருந்தாமல் படுத்துக் கொண்டான். இந்திரபானுவுக்கு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. கோடிப் புற்றிலிருந்த பாம்பை எண்ணினான். சுற்றிலுமிருந்த சிலைகளை எண்ணினான். வெளியிலிருந்த மண்குதிரைகளை எண்ணினான். பரதபட்டன் பேரறிவை, கலைத்திறனை எண்ணினான். இப்படிப் பலப் பலவாக எண்ணிக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தான். இரவு ஏறியதும் அசதி அவனை ஆட்கொண்டது.

மறுநாளும் முதல் நாளைப் போலவே காரியக் கிரமங்கள் நடந்தன. ஆனால் மறுநாள் கலை பயில வந்தவர் கூட்டம் அதிகமாயிற்று. சில கலைஞர்களுக்குப் பரதபட்டனே வேடமணிவித்தான். அவர்களில் ஒருவனிடம் விசேஷ அக்கறை காட்டினான். மற்றவரெல்லாம் சென்ற பிறகு அந்த ஒருவனை மட்டும் நிறுத்திக் கொண்டான். மாலை வந்தது. அந்த ஒற்றை மனிதனும் தன்னை பட்டன் இருக்கச் சொன்னதைப் பற்றி ஏதும் கேட்கவில்லை. பட்டனும் ஏதும் சொல்லவில்லை. பரதபட்டன் சொன்ன அலுவல்களை மட்டும் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தான் அந்த மனிதன். மாலை முற்றி விளக்குவைத்ததும் பரதபட்டன் அந்த மனிதனையும் இந்திரபானுவையும் அறிமுகப்படுத்தினான். “இந்திரபானு! இவன்

உண்மைப் பெயர் சேரநாட்டில் யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் பரதப்பட்டனுடைய பிரதம சீடன் கூத்தன் என்பது மட்டும் எல்லோருக்கும் தெரியும். கலைத் திறமை காரணமாகக் கூத்தன் என்ற பெயர் இவனுக்கு நிலைத்துவிட்டது. ஆகையால் இவனைக் கூத்தன் என்றே அறிந்துகொள். இவன் கூத்திடும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன், குரவைக் கூத்தில் இணையற்றவன், கதகளியில் என் ஒருவனை மட்டும் வெற்றி கொள்ளாதவன்," என்று இந்திரபானுவிடம் கூறிய பரதப்பட்டன், கூத்தனை நோக்கி, "கூத்தா! இவன் இந்திரபானு, பெருவீரன் என்று முகத்திலிருந்தே தெரிகிறது. பாண்டியகுமாரியைத் தேடி வந்திருக்கிறான். சேரன் அவனைச் சிறை வைத்திருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடி. இவனுக்குத் தேவையான உதவியைச் செய்," என்றான்.

கூத்தன் தலைவணங்கினான். மிகுந்த மரியாதையுடன் "நான் எப்படி இவருக்கு உதவ முடியும்? நான் வெறும் கலைஞன்," என்றான் கூத்தன்.

"அதனால் பாதகமில்லை. மன்னனிடம் காவலன் வேலைக்கு அமர்ந்துகொள்."

"நான் வீரனல்லவே?"

"இங்கு தினம் வா. வாட்பயிற்சி சொல்லித் தருகிறேன்."

"சரி, குருநாதரே! மன்னன் இணங்கவேண்டுமே."

"கலைஞருக்கு இணங்காத மன்னன் உலகத்தில் இனிப் பிறக்க வேண்டும் கூத்தா! நீ அரண்மனையிலும் ஆடுகிறாயல்லவா?"

"ஆடுகிறேன்."

"மன்னனை..."

"நன்றாக அறிவேன்."

"அப்படியானால் நாளைக்கே வேலையில் அமர்ந்துவிடு."

இதைப் பரதப்பட்டன் திட்டமாக அறிவித்தான். அதற்குப் பிறகு கூத்தன் பேசவில்லை. பரதப்பட்டனைப் பேசினான்! "முத்துக்குமாரியிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடித்துக்

காவலுக்கு போ. இவனையும் மெள்ள அரசனிடம் வேலைக் கமர்த்து.” என்று கூறினான் பட்டன்.

“இவரையா!” கூத்தன் சொற்களில் வியப்பு இருந்தது.

“ஆம்,” என்றான் பரதபட்டன் சர்வசாதாரணமாக.

“அது எப்படி முடியும்?” என்று பயத்துடன் வினவினான் கூத்தன்,

“ஏன் முடியாது? அரசன் உன் சொல்லைக் கேட்க மாட்டானா?”

“கேட்பாரி. ஆனால் இவரைப் பார்த்ததும் வெட்டிப் போட்டால்?” என்று வினவினான் கூத்தன்.

“மன்னன் இவனைப் பார்க்கமாட்டான். வேறொவனைப் பார்ப்பான்,” என்றான் பரதபட்டன். அப்படிச் சொல்லி விட்டு இந்திரபானுவை நோக்கித் திரும்பி, “இந்திர பானு! நான் அரசியல்வாதியல்ல. எனக்குச் சேரன், சோழன், பாண்டியன் அனைவரும் ஒன்றுதான். ஆனால் அதர்மங்களை நான் வெறுக்கிறேன். பெண்ணைக் களவுடுவதும் அதர்மம். களவாடுபவன் யாராயிருந்தாலும், களவாடப்படும் பெண் எந்த நாட்டவளாயிருந்தாலும் எந்த இனமாயிருந்தாலும் அதர்மம் அதர்மம்தான். ஆகவே முத்துக்குமரியைக் காண உனக்கு வாய்ப்பளிக்கிறேன். ஆனால் நீ தியாகம் செய்யவேண்டும்,” என்று கூறினான்.

இந்திரபானு பட்டனை உற்று நோக்கினான். “குரு நாதரே! உயிரை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்,” என்று கூறவும் செய்தான்.

“அதனால் எந்தப் பயனும் இல்லை,” என்றான் பரத பட்டன் விஷமச் சிரிப்புடன்.

“வேறு எதைத் தியாகம் செய்யவேண்டும்?”

“உயிரைவிடப் பெரியதை.”

“மானத்தையா?”

“அல்ல. அதைவிடச் சிறியதை.”

“எதை குருநாதரே?” என்று கேட்டான் இந்திரபானு ஏதும் விளங்காமல்.

பரதபட்டன் சொற்கள் திடமாக வெளிவந்தன. “உன் அழகை,” என்று நிதானமாக உச்சரித்தான்.

அதைக் கேட்ட இந்திரபானு மெல்ல நகைத்தான். “இவ்வளவுதானா?” என்று கேட்டான்.

“காரியம் முடிந்த பின் நகைக்கமாட்டாய் நீ.” என்ற பரதபட்டன் குரலில் சுடுமையிருந்தது. “இந்திரபானு! உன்னை வேறு மனிதனாக்க முயல்கிறேன். அதில் உன் அழகு அழிந்துவிடும். பிறகு நீ அச்சமின்றிச் சேரநாட்டில் உலாவலாம்,” என்றும் சொன்னான்.

“எதை வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள் குருநாதரே! என்னை எப்படி வேண்டுமானாலும் மாற்றுங்கள்.”

“உன் அழகை நீ திரும்பப் பெறமுடியாது. அடியோடு போனாலும் போகலாம்,” என்றான் பட்டன்.

“பாதகமில்லை” இந்திரபானுவின் குரலில் உறுதி இருந்தது.

இதற்குப்பின் கூத்தனை வெளியே செல்லும்படி சைகை செய்தான் பட்டன். வெளியே வந்து நின்ற கூத்தன் பொறுமைகூட அன்று சோதிக்கப்பட்டது. உள்ளே அடிக்கடி திணறலும் முனகளும் கேட்டன. சில சமயம் நிசப்தமிருந்தது. சில வேளைகளில் தட்டுக்கள் நகர்த்தப்படும் ஒலிகள் பயமுட்டினை கூத்தனுக்கு. அவை ஊட்டிய பயம் மிகச் சொற்பமென்பதை வெகு விரைவில் உணர்ந்தான். கால் ஜாமத்திற்குப் பிறகு குடிசைக் கதவு திறக்கப்பட்டு முதலில் பட்டன் வெளியே வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து வந்தான் இந்திரபானு பட்டன் தன் கையிலிருந்த விளக்கை இந்திரபானுவின் முகத்தில் படும்படி காட்டினான் “கூத்தா, இதோ பார்!” என்று உரத்தும் கூறினான்.

கூத்தன் கண்கள் பயத்தில் பெரிதும் மலர்ந்தன. அவன் உடல் நடுங்கியது. முகம் வியர்த்தன. “குருநாதரே! குருநாதரே! இதென்ன பயங்கரம்!” என்று அலறினான். இந்திரபானுவின் அடியோடு மாறிவிட்ட முகத்தைக் கண்டு

அவன் குலை நடுங்கியது. அம்முகத்திலிருந்த தழும்புகள் அதை அடியோடு மாற்றியிருந்தன.

பரதபட்டன் முகத்தில் உணர்ச்சி ஏதுமில்லை. “இது பயங்கரமில்லை கூத்தா, தியாகம். முகத்தின் வெளி விகாரத்தைக் கண்டு அஞ்சாதே. தியாகத்தின் உள்ளழகைப் பார். தியாக அக்கினியைக் கவனி. இப்பொழுது அழைத்துச் செல் இவனை. இவன் அலுவல் முடியும்வரை இங்கு இருவரும் வர வேண்டாம்” என்ற பரதபட்டன் மீண்டும் குடிசைக்குள் சென்றான். வெளியில் விடப்பட்ட இந்திரபானுவும் கூத்தனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பிரமித்து நின்று கொண்டிருந்தனர் நீண்ட நேரம்.

அத்தியாயம் 15

விசேஷமும் விபரீதமும்

குடிசைக்கு வெளியே பரதப்பட்டனால் விடப்பட்ட இரு வரில் இந்திரபானுவைவிடக் கூத்தனே விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சியும் முக்கியமாக அச்சத்துக்கும் உட்பட்டு இந்திரபானுவின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிய வண்ணம் விநாடிகள் பறப்பது தெரியாமலே நிலைத்து நிற்குகொண்டிருந்தான். இரவு இரண்டாம் ஜாமத்தை எட்டிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் அந்தக் காட்டுப்புறமே பயங்கரமாயிருந்ததென்றால் அதைவிடப் பங்கரத்தை அளித்தது இந்திரபானுவின் முகம். கூத்தனின் இதயத்துக்குக் காட்டின் இருளளித்த அச்சமும், எங்கோ ஓரிரு ஆந்தைகள் அலறிய ஒலியும், எங்கோ ஒரு மரத்தில் மலைப்பாம்பு ஏறிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு கூண்டிலிருந்த பறவைக் குஞ்சுகள் கிளப்பிய பயம் தரும் மெல்லிய ஒலிகளும், தூரத்தே கிளம்பி மலைப்பாறைகளில் மோதியதால் மன உளைச்சலை அளித்த புலியொன்றின் உறமலும் சாதாரண மக்களுக்குத் திகிலே ஊட்டுபவையென்றாலும், காட்டிலே பிறந்து காட்டிலே வளர்ந்த கூத்தனுக்குச் சிறிதளவும் அச்சத்தை விளைவிக்க வில்லைதான். எனினும் அந்தச் சூழ்நிலையில் எதிரே நின்ற வாலிபனின் முகம் மட்டும். அவன் குலையை நடுங்கவே வைத்தது. சற்று முன்பு தான் கண்ட அழகிய முகம் அத்தனை விகாரமாக, பயங்கரமாக, மாற முடியும் என்பது எந்தக் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டதாயிருந்தால் கூத்தன் வாயடைத்தே நின்றான்.

கூத்தன் மனோநிலை இந்திரபானுவுக்குச் சந்தேகமற விளங்கியதாகையால் அவன் கூத்தனின் சிதறிய எண்ணங்கள் மீண்டும் ஒன்றுகூடி நிலைப்பதற்கு அவகாசம் கொடுத்து விட்டு நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு சொன்னான்: “இதில் வருந்துவதற்கு ஏதுமில்லை, நான் வரவேற்று ஏற்றுக் கொண்டதுதானே இது?”

கூத்தன் கண்கள் பிரமிப்பைக் கக்கின. இத்தகைய வேதனைக்குப் பிறகு ஒரு மனிதன் புன்முறுவல் கொள்ள முடியும் என்பதே பெரும் விசித்திரமாயிருந்தது அவனுக்கு. “தம்பி...தம்பி ..” என்று வியப்பும் அச்சமும் கலந்த குரலில் துவங்கிய கூத்தன் அப்பொழுதும் பேச்சை முடிக்காமல் திணறினான்.

இந்திரபானு அவனை நெருங்கி அவன் தோள்மீது ஒரு கையை வைத்து அன்புடன், “அண்ணா!” என்று அழைத்தான்.

“அண்ணா!” கூத்தனின் பேச்சில் துக்கமேதொனித்தது.

“ஆம். தாங்கள் என்னைத் தம்பி என்று அழைக்க வில்லையா?” இந்திரபானுவின் குரலில் அன்பு நிரம்பிக் கிடந்தது,

“ஆமாம். அழைத்தேன். இருப்பினும் நான் உனக்கு அண்ணனல்ல. எந்த அண்ணன் இந்தப் பயங்கரத்துக்குச் சம்மதிப்பான்?” என்ற கூத்தன், “சற்று இரு தம்பி! இதைக் குருநாதரிடம் சொல்லி மாற்றச் சொல்கிறேன்,” என்று கூறிக்கொண்டே குடிசைக் கதவை நோக்கி நகர்ந்தான்.

இந்திரபானு அவன் கையைப்பிடித்து நிறுத்தி, “அண்ணா! அவசரப்படாதீர்கள். இதை இப்பொழுது மாற்ற குருநாத ரால்கூட முடியாது. அதுமட்டுமல்ல, இதை நான் வர வேற்றுத்தானே ஏற்றுக்கொண்டேன்,” என்று ஆசுவாசப் படுத்தினான்.

கையைப் பிடித்து நிறுத்தப்பட்ட கூத்தன் அவனை வேதனை நிரம்பிய கண்களுடன் பார்த்தான். “தம்பி! உன்

வாழ்க்கையையே நீயே பாழாக அடித்துக்கொண்டாய். ஏன் இதற்கு உடன்பட்டாய் தம்பி?" என்று உதடுகள் துடிதுடிக்கக் கூறினான்.

"இதை நீங்கள் கேட்க வேண்டுமா அண்ணா?" என்று வினவினான் இந்திரபானு.

"எதை?"

"எதற்காக நான் இந்த விகாரத்துக்கு உட்பட்டேனென்பதை."

"சொல் தம்பி, எதற்காக இந்தத் தியாகம்?"

"பாண்டிய நாடும் சேர நாடும் போரிடுகிறது. நான் பாண்டியப் படையின் உபதளபதி."

இதைக் கேட்ட கூத்தன் அத்தனை அச்சத்திலும் லேசாகப் புன்முறுவல் கூட்டினான்.

"அதல்ல தம்பி காரணம். எந்தப் போரை முன்னிட்டும் பகையை முன்னிட்டும் எந்த மனிதனும் இந்த விகாரத்துக்கு உட்படமாட்டான். அந்தப் பெண்...அவள் பெயர்...என்ன சொன்னார் குருநாதர்...ஆம்...முத்துக்குமரி, அவளை முன்னிட்டுத்தான் இந்தத் தியாகம். பெண் குறுக்கிடும்போது உலகத்தில் எந்த மனிதனும் சுயநிலை இழக்கிறான். இந்திரன் கெட்டதும் பெண்ணாலே சந்திரன் கெட்டதும் பெண்ணாலே என்று கூத்தில் நாங்கள் பாடுகிறோம். அது எத்தனை உண்மை! தம்பி! இந்திரன் உடல் அமுகச் சபித்தான் முனிவன், இருப்பினும் அந்த விகாரம் பிறர் கண்களுக்குத் தெரியாமல் செய்தான். இந்திரன் கலையிழக்கச் சபித்தான் இன்னொரு முனிவன். ஆனால் மீண்டும் கலைகளைப் பெற வழிவகுத்தான். இந்த விகாரம், இந்த விபரீதம், அவர்கள் யாருக்குமே இல்லை தம்பி. உன்னைப் பார்க்கும் மாந்தர் வெறுப்பர். எந்தப் பெண்ணுக்காக முகத்தை இப்படி அடித்துக் கொண்டாயோ அவளும் உன்னை வெறுப்பாள்," என்ற கூத்தன் ஆவேசத்துடன் சொற்களை உதிர்த்தான்.

இந்திரபானு மீண்டும் அவனைச் சமாதானப்படுத்தினான். “அண்ணா! உங்கள் இதயம் பொன் இதயம். அதனால் இந்தத் தியாகத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறுகிறீர்கள். தவிர முத்துக் குமரியைக் காப்பது என் தர்மம். சேரன் அவளைத் தூக்கி வந்தது அதர்மமென்று கலைஞரான குருநாதரே நினைக்கிறார். அதற்காகத்தான் மன்னனுக்கு எதிராக நடக்கவும் முற்படுகிறார். அப்படியிருக்கக் கூத்திரியனான நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பது உங்களுக்கு விளங்காததில்லை. வாருங்கள் போகலாம்,” என்று அவனை அழைத்தான்.

கூத்தனுக்கு அப்பொழுதும் மனநிம்மதியில்லை. ஏதும் பேசாமலும் வேதனை நிறைந்த உள்ளத்துடனும் இந்திரபானுவுடன் சென்றான். இந்திரபானு சற்று எட்ட இருந்த மரத்தில் கட்டியிருந்த புரவியை அவிழ்த்து அதில் ஏறிக் கொண்டு கூத்தனையும் தன் பின்னால் ஏற்றிக் கொண்டு, “அண்ணா! நாம் எந்தத் திசையில் போக வேண்டும்?” என்றான்.

“நேராக வடக்கே போ தம்பி! ஐந்துநாழிகைப் பயணம் செய்யவேண்டும். இந்த மலையிலிருந்து இறங்கி அடுத்த மலையில் ஏறினால் காடு சற்று இடைவெளி கொடுக்கும். அங்கு தீபங்கள் தெரியும்,” என்று வழியைச் சுட்டிக் காட்டினான் கூத்தன். கூத்தன் சொற்படி புரவியை நடக்கவிட்ட இந்திரபானுவின் மனத்தில் தன் முகவிகாரத்தைப் பற்றிச் சிறிது வருத்தமிருந்த போதிலும் அவன் எண்ணமெல்லாம் முத்துக் குமரியையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இரவும் சுற்றிலுமிருந்த இயற்கையும் அவன் சம்பந்தப்பட்டவரையில் இன்பமாகவே இருந்ததால், அவன் தான் இறங்கிய மலைச் சரிவையும் எதிரே தெரிந்த மலை எழுச்சியையும் திருப்தியுடனேயே பார்த்து, ‘மலைகளின் எழுச்சியும் இடையிடையே உள்ள ஆழமும் சேர்ந்துதான் இதற்கு மலையாளம், என்று பெயர் வந்தது போலும்.’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். அவன் புரவி சென்றுகொண்டிருந்த மலைச் சரிவிலிருந்தே சேரன் தலைநகர் நன்றாகத் தெரிந்தது. இரவில் பளிச்சிட்ட அதன் விளக்குகளைப் பார்த்த இந்திரபானு

சேரன் தலைநகர் தன்னைப் பார்த்துக் கண்சுமிட்டுகிறதென்று நினைத்தான். அந்த விளக்குகளின் மத்தியில் ஏதோ ஓரிடத்தில் முத்துக்குமரி இருக்கிறாள் என்ற நினைப்பு மீண்டும் அவன் உள்ளத்தே எழுந்ததால், அவன் அவளையும் நினைத்து அவளைக் கவர்ந்த வீரரவியையும் நினைத்து, “இந்த நகரை நான் சுட்டெரித்து விடுகிறேன்,” என்று உள்ளுக்குள் கறுவிக் கொண்டான்.

கூத்தன் மனம் வேறு வழிகளில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது. கூத்திட்டு மன்னனையும் மக்களையும் திருப்தி செய்து கொண்டிருந்த தனக்குத் திடீரென அரசை எதிர்க்கும் அலுவல் வந்ததை எண்ணி, தன் கதி என்னவாகும் என்பதையும் நினைத்து நடுங்கினான் ஒரு விநாடி. திடீரென அரண்மனையில் வேலை கேட்டால், வீரரவி சந்தேகப்பட்டால் என்ன செய்வதென்று சிந்தித்தான் இன்னொரு விநாடி. எப்படியும் வீரரவி உண்மையை ஊகிப்பானென்பதிலோ, ஊகித்துவிட்டால் தன் கதி என்னவாகுமென்பதிலோ அவனுக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அந்தக் கதியை நினைத்து இந்திரபானுவின் தியாகத்தையும் நினைத்த கூத்தன் தன் உயிர் போனால் கூட இந்திரபானுவின் தியாகத்துக்கு அது ஈடாகாது என்று நினைத்தான். தவிர, எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் தன் குருநாதருடைய கட்டளையை மீற முடியாதென்பதையும் உணர்ந்திருந்தானாகையால் விதிமீது பழியைப் போட்டுப் பேசாமலே பயணம் செய்தான்.

ஒரு மலை இறங்கி மறு மலை ஏறி, காட்டின் முகப்புக்கு வந்ததும் தூரத்தே தெரிந்த இரண்டொரு பந்தங்களைக் காட்டி, “அதுதான் கூத்தர் குடிசைகள் இருக்குமிடம், அங்கு புரவியை விடு,” என்று கூறினான் கூத்தன். அவன் சொற்படி குதிரையை நடத்தி முன்பிருந்த ஒரு குடிசைக்கருகில் வந்ததும் புரவியை நிறுத்தச் சொல்லிக் கீழே குதித்த கூத்தன் உள்ளேயிருந்த தன் மனைவியை அழைத்து இந்திரபானுவை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். கூத்தன் மனைவி இந்திரபானுவைக் கண்டதும் ஒரு வினாடி பிரமித்தாள். அவளை

அனுப்பியது குருநாதர் என்பதைக் கேட்டதும் வேறு பேச்சினிற் அவனை உள்ளே வரும்படி அழைத்தாள்.

அடுத்த மூன்று நாட்களில் பரதபட்டினுடைய செல்வாக்கு எத்தன்மையென்பதை இந்திரபானு நன்றாக உணர்ந்தான். அவன் கூத்தர் குடிசைக்கூட்டத்தை அடைந்த மறுநாள் காலையில் அந்தக் கூட்டத்தார் அவனைச் சந்தைக்கத் துடன் பார்த்தார்களானாலும், அவனை அனுப்பி வைத்தது யாரென்பதை அறிந்ததும் யாரும், முச்சப் பேச்சு விடாதது மட்டுமல்ல, அவனைத் தங்களில் ஒருவராக நடத்தவும் முற்பட்டார்கள். அங்கு மட்டுமல்ல, இந்திரபானு பரதபட்டன் பெயரின் சக்தியை அறிந்தது. கூத்தனுடன் அடுத்த மூன்று நாட்கள் பரலிமா நகருக்குள் சென்றபொழுது பல இடங்களில் கூத்தன் அவனைக் குருநாதரின் புதுச் சீடனென்று அறிமுகப்படுத்தினான். அந்த இடங்களிலெல்லாம் அவனுக்கு வரவேற்பும் அபரிமிதமாகக் கிடைத்தது. முதல் மூன்று நாட்களுக்குள், மன்னனுக்கு அடுத்தபடி மக்கள் அச்சப்படுவது குருநாதரிடம்தானென்பதைப் புரிந்துகொண்ட இந்திரபானு, தான் குருநாதரின் சீடனாயிருப்பது தனக்குப் பெரும் கவசமென்பதையும் உணர்ந்துகொண்டான்.

மூன்றாவது நாள் கூத்தன் இந்திரபானுவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மன்னனைச் சந்திக்கச் சென்றான். அரண்மனையில் வேலை கேட்ட கூத்தனை ஒருவிநாடி கூர்ந்து நோக்கினான் சேரன். “கூத்தா! சிறந்த கலைஞனான உனக்குக் காவல் வேலை எதற்கு?” என்று வினவினான்.

“கூத்து இப்பொழுது பயனளிக்கவில்லை. மன்னருக்கும் பாண்டியருக்கும் போர் ஏற்பட்ட பின்பு அரண்மனையில் கூட யாரும் அழைப்பதில்லை என்னை,” என்றான் கூத்தன்.

அது முற்றிலும் உண்மை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மன்னன். “சரி கூத்தா! உனக்கு இங்கேயே வேலை தருகிறேன்,” என்று அவனை அரண்மனையில் காவல் வேலைக்கு

அமர்த்தும்படி காவலர் தலைவனுக்கு உத்தரவிட்டான். அந்த வேலை கிடைத்ததும் அதைப்பற்றிக் குதூகலத்துடன் அன்றிரவு இந்திரபானுவிடம் கூறிய கூத்தன், “மன்னனே இன்று என்னிடம் ஏமாந்துவிட்டான்,” என்று நகைக்கவும் செய்தான்.

ஆனால் வீரரவி சிறிதும் ஏமாறவில்லை. கூத்தன் சென்ற பின்பு காவலர் தலைவனை நோக்கி, “கூத்தன்மீது எதற்கும் ஒரு கண்ணை வைத்துக்கொள்,” என்று உத்தரவிட்டான்.

“ஏன் மன்னவா? அவன் மீது தங்களுக்குச் சந்தேகமா?” என்று வினவினான் காவலர் தலைவன்.

“கூத்தன் காவலனாவதைக் கேட்டிருக்கிறாயா?” என்று வினவினான் வீரரவி புன்முறுவலுடன்.

“இல்லை,” என்றான் காவலர் தலைவன்.

“தனக்குப் பழக்கமில்லாத வேலைக்கு ஒருவன் வந்தால் அவன் கவனிக்கத்தக்கவன்,” என்று கூறினான் வீரரவி.

மறுநாள் காவல் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட கூத்தன் காலக்கிரமத்தில் மெள்ள மெள்ள முத்துக்குமரி இருப்பிடத் தைப்பற்றி விசாரித்தான். அவன் விசாரித்த மூன்று நாட்களுக்குள் அவனைக் காக்கும் பணியே அவனுக்குக்கிடைத்தது. ஆகவே கூத்தன் இந்திரபானு விருப்பப்படி காவலர் தலைவனிடம் சொல்லி, அவனையும் அரண்மனைக்காவலர்களில் ஒருவனுக்கினான். இந்திரபானு அரண்மனையிலும் கூத்தர் குடிசைப் பகுதியிலும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன் படுத்திக் கொண்டான். பகலில் காவல் நேரம் போக மீதி நேரங்களில் நகரத்தைச் சுற்றினான் கடைவீதியிலும் மற்றப் பிரமுகர் வீதியிலும் மக்கள் பேசிய பேச்சுக்களிலிருந்து சிங்கணன் படை புறப்படுவதைப்பற்றியும் அறிந்தான். வீர பாண்டியன் கோட்டாற்றுக் கரைக்குச் சென்ற செய்திகளையும் அறிந்தான். சேரர் தலைநகரில் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் பலமாயிருந்தது. நகருக்கு வரும் மார்க்கங்களில் படைப்

பிரிவுகள் காவல் புரிந்தன. படையின் வாகனப் பிரிவுகள் சதா நகரில் இரவும் பகலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. எங்கும் பலத்த தற்காப்பு ஏற்பாடுகளிருப்பதைக் கண்ட இந்திரபானு, அடிக்கடி குடிசைக் கூட்டத்திலிருந்து காட்டுப் பகுதிக்கு இரவில் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் முகம் விகாரமாயிருந்தாலும், அவன் சிரித்துச் சிரித்துக் குழந்தைகளிடம் பேசியதாலும், பெண்களிடம் அதிகமாக நெருங்காமல் விலகி நின்றதாலும் கூத்தத் கூட்டத்தாரின் அன்பை அவன் பெரிதும் பெற்றான். மதம் பிடித்த யானையொன்று காட்டிலிருந்து வந்து குடிசைகளை அழிக்க முயன்றபோது வேலெறிந்து அவன் அதைக் கொன்றது அவர்களுக்கு அவனிடமிருந்த மதிப்பை அதிகப் படுத்தியது. இப்படியிருந்த ஒரு நாளில்தான் கூத்தன் முதுகில் சுத்திக்காயத்துடன் வந்து குடிசைக்கருகில் விழுந்தான்.

அதற்குப் பிறகு நடந்த துரித 'நிகழ்ச்சிகளில் அந்தக் குடிசைக் கூட்டத்தாருக்குப் பங்கேதுமில்லையென்றாலும் இந்திரபானுவின் பங்கு நாளுக்கு நாள் அதிகப்பட்டது. மன்னன் அவன் மூன்று பரதப்பட்டனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, செண்டு வெளிக் களியாட்டத்துக்கு வித்திட்டது இந்திரபானுவுக்கு இட்ட மரண வித்தென்பதை மன்னனைத் தவிர வேறு யாரும் அறியவில்லை. எப்படியும் செண்டு வெளியில் இந்திரபானுவை ஒழித்துவிடக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்ட வீரரவி முத்துக்குமாரியைப் பார்த்து அதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்த பிறகுதான் அவன் மகிழ்ச்சியைப் பன்மடங்கு அதிகப்படுத்தும் ஓலை கிடைத்தது. சிங்கணனிடமிருந்து கிடைத்த அந்த ஓலையளித்த மகிழ்ச்சியல், "இதற்கே ஒரு செண்டு வெளி நடத்தலாமே?" என்று மன்னன் இரைந்து சொல்லிக்கொண்டு தூதுவனுக்குத் தன்கையிலிருந்த ஒரு வீரசங்கணத்தையும் கழற்றிப் பரிசளித்தான். "செண்டு வெளி உண்மையில் சேரர்களின் வெற்றி வெளியாகும். இதை மக்களுக்கு அன்றே அறிவிக்கிறேன்" என்று கூறித் தூதனை அனுப்பினான். அன்றிலிருந்து வீரரவி

மிகுந்த உற்சாகத்தைக் காட்டினான். மன்னன் உற்சாகத்தைக் கண்டு மாளிகையே உல்லாசத்தை அடைந்தது. உற்சாகமும் உல்லாசமும் ஒருவனுக்கு மட்டும் ஏற்படவில்லை. உள்ளத்தில் கவலை மட்டும் லேசாகத் துளிர்ந்திருந்தது. அந்தக் கவலையை பரதபட்டன் வாய்விட்டுச் சொல்லவில்லை. இருப்பினும் இந்திரபானு அதை உணர்ந்து கொண்டான். அதுபற்றி விசாரிக்கவும் முற்பட்டு, “தலைநகர் களிவெறியில் மூழ்கியிருக்கிறது குருநாதரே!” என்று துவங்கினான்.

“ஒருவர் மகிழ்ச்சி இன்னொருவருக்குத் துன்பம். இது உலகநீதி!” என்றான் பரதபட்டன்.

“செண்டு வெளி...”

“மன்னனுக்கு மகிழ்ச்சி.”

“மற்றோருக்கு?”

“அன்றுதான் தெரியவேண்டும்.”

“செண்டு வெளியில் ஏதாவது விசேஷத்தை எதிர்பார்க்கிறீர்களா?”

பரதபட்டன் இந்திரபானுவைக் கூர்ந்து நோக்கினான். “இல்லை. விபரீதத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்,” என்று மெல்லச் சொற்களை உதிர்த்தான்.

அத்தியாயம் 16

வீரர் திருவிழா

பரதபட்டனும் இந்திரபானுவும் மெய்க் காவலர் இல்லத்தில் இருத்தப்பட்ட நாளையடுத்த நான்காம் நாளும் மெல்ல மெல்ல அணுகவே அன்றைய உதயசூரியன் தன் செவ்விய கிரணங்களை அரண்மனையின் *செண்டு வெளியின் மீது வீசினான். செம்மண் குழம்பு கொண்டு மூன்று நாட்களாகப் பதனிடப்பட்டதால் செவ்வரியோடியிருந்த அந்தச் செண்டு வெளிமீது காலைக் கதிரவன் செங்கதிர்களும் படவே, அன்று இரவு அந்த இடத்தில் வீரர்கள் ரத்தம் சிந்துவதற்கு முன்கூட்டி இயற்கை அத்தாட்சியளிப்பதைப் போன்ற பிரமையை அளித்தது அந்தத் திறந்தவெளி அரங்கு. மெய்க் காவலர் விடுதிமீது நின்று அதை உற்று நோக்கிய பரதபட்டன் தீர்க்காலோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தானாலும் அவனருகே நின்ற இந்திரபானுவின் உள்ளம் மட்டும் இரவு விளையாட்டை நினைத்து மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. ஆகவே பரதபட்டனை நோக்கிக் கேட்டான் இந்திரபானு, “குருநாதரே! செண்டு வெளி எத்தனை சிவந்து கிடக்கிறது பார்த்தீர்களா?” என்று.

பரதபட்டன் குரல் உற்சாகமின்றி ஒலித்தது. “ஆமாம் பார்த்தேன்,” என்ற சொற்களில் கவலை ஊடுருவி நின்றது

* செண்டு வெளி அரண்மனையில் திறந்தவெளி முற்றம்; வீரர் செண்டெறியும் போர்ப் பயிற்சிக்கு உபயோகப்படுவது—*Pre-Pallavan Tamil Index*. By Dr Subramanian, M. A., Ph D. Reader in Indian History. Madras University—Page 381,

பரதபட்டன் எண்ணங்கள் எந்தத் திசையில் ஓடுகின்றன என்பதை அறியாமலே, “இந்தச் செண்டு வெளியைப் பார்த்தால் கவிகள் இதற்கு என்ன உவமை காட்டுவார்கள்?” என்று வினவினான்.

பரதபட்டன் அவனைத் திரும்பி நோக்கினான். “இப்பொழுது அதைப்பற்றி என்ன?” என்று விசாரித்தான் சர்வசாதாரணமாக. அவன் குரலில் இகழ்ச்சி பெரிதும் மண்டிக்கிடந்தது.

“சரச கவியாயிருந்தால் பெண்களின் இதழ்களுக்கு இந்தச் சிவப்பை ஒப்பிடுவான். செண்டு வெளிச் சிவப்பு அவ்வளவு சிவந்திருக்கிறது,” என்றான் குதூகலத்துடன் இந்திரபானு.

“அப்படியும் ஒப்பிடலாம்,” என்ற பரதபட்டன் குரலில் இகழ்ச்சி முன்னேவிட அதிகமாக ஒலித்தது.

“வேறு எப்படி ஒப்பிடலாம் குருநாதரே?” என்று கேட்டான் இந்திரபானு,

“புலியின் உதடுகளுக்கு ஒப்பிடலாம்,” என்றான் பரதபட்டன்.

“புலியின் இதழ்களுக்கா!” இந்திரபானு வியப்புடன் வினவினான்.

“ஆம். புலியின் உதடுகளும் சிவப்பாகத்தானிருக்கும். அது மட்டுமல்ல...”

“வேறென்ன குருநாதரே?”

“புலியின் இதழ்கள் மனித ரத்தத்தை உறிஞ்சும். இந்தச் செண்டு வெளிக்கும் அந்தக் குணம் உண்டு.”

“குருநாதரே!” என்றான் இந்திரபானு குரலில் அதிர்ச்சி ஒலிக்க.

“அவசரப்படாதே, ஆத்திரமும் படாதே. இன்றிரவு பார்,” என்றான் பரதபட்டன் வெறுப்புடன்.

இந்திரபானு சந்தேகம் நிரம்பிய விழிகளைக் குருநாதர் மீது திருப்பினான். “செண்டு வெளியில் போராட்டத்தின்போது ரத்தம் சிந்துவதுண்டு. ஆனால் யாரும் இறப்பது கிடையாது,” என்று மேலும் சொல்லப் போன இந்திரபானுவுக்குப்

பதிலேதும் சொல்லாமல் செண்டு வெளியையும் பார்த்து அரண்மனை உப்பரிகைப் பகுதிகளையும் ஊன்றிப் பார்த்து விட்டுக் கீழே இறங்கிச் சென்றான் பரதபட்டன்.

சேரர் தலைநகர் பூராவும் களிவெறியில் மூழ்கியிருக்கப் பரதபட்டன் மட்டும் சிறிதளவுகூடச் சந்துஷ்டியில்லாம விருப்பதற்கு எத்தகைய காரணமும் இல்லையென்றே நினைத்தான் இந்திரபானு. மிகக் கூரிய அறிவுள்ள இந்திரபானு வுக்குக்கூட எவ்வித சந்தேகமும் ஏற்படாத சூழ்நிலையைச் சேரமன்னன் ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் பரதபட்டனை மட்டும் அவனால் சிறிதளவும் ஏமாற்ற முடியவில்லை. சேர மன்னன் குதை வினாடி நேரத்தில் ஊகித்தறிந்த பரதபட்டன் அன்று பகல் வெளியே போய் வந்த இந்திரபானுவின் உற்சாகப் பேச்சை வெறுப்புடனேயே கேட்டான். இரவு ஏற்பட விருந்த செண்டு வெளிப் போராட்டத்தை முன்னிட்டுப் புரவி ஏறிப் பயிற்சி செய்துவிட்டு வந்த இந்திரபானு, “குருநாதரே! நகரம் களிவெறி கொண்டிருக்கிறது,” என்றான்.

பஞ்சணையில் உட்கார்ந்தபடியே பரதபட்டன் பதில் சொன்னான், “மக்களும் விசித்திரம்; மன்னனும் விசித்திரம்,” என்று.

“ஏன் என்ன விசித்திரம் அதில்?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

“செண்டு வெளிக் களியாட்டத்துக்கு இதுதான் சமயமா?”

“இந்தச் சமயத்திற்கென்ன?”

“தலைநகரிலிருந்து மூன்று காதத்தில் பாண்டியன் படை நிற்கிறது.”

“ஆம்.”

“போரில் வெற்றி தோல்வியை நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது.”

“ஆம்.”

“இந்தச் சமயத்தில் மன்னன் களியாட்டத்துக்கு ஏற்

பாடு செய்கிறான்! இதை மக்கள் குதூகலத்துடன் வரவேற்கிறார்கள்!”

இந்திரபானு சற்றுச் சிந்தித்தான், பிறகு கேட்டான்: “இதையெல்லாம் மன்னர் சிந்திக்காமலா இருப்பார்?”

“சுயநலத்தைவிடப் பொதுநலத்தில் சிரத்தையுள்ள மன்னனாயிருப்பவன் சிந்திப்பான்,” என்று பட்டுப் படாமலும் பரதபட்டன் பதில் சொன்னான். அத்துடன் நிறுத்தாமல் மேலும் சொன்னான்: “மன்னன்தான் அறிவில்லாமல் அலுவல் புரிகிறனென்றால் மக்களுக்கு எங்கே போயிற்று அறிவு? தமிழ் மக்களுக்கே கூத்து களியாட்டம் என்றால் தலைகால் புரிவதில்லை. இந்தக் கலைப் பைத்தியத்தாலேயே தமிழ் மக்கள் அழிந்து போகிறார்கள்.”

இந்திரபானு சற்று யோசித்துவிட்டு, “ஒரு நாளைக்குத் தானே இந்தக் களியாட்டம் குருநாதரே! நாளைக்கே நகரம் பழையபடி போர்ப் பாதுகாப்பில் இறங்கிவிடுகிறது. மன்னனும் நகர எல்லைகளில் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தித்தான் இந்தச் செண்டு வெளிக் களியாட்டத்தையும் ஏற்பாடு செய்திருப்பான். தவிர, குருநாதரே...” என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனான்.

“என்ன?” என்று கேட்டான் பரதபட்டன்.

“மன்னன் மற்றபடி எத்தனை கேவலமாக நடந்து கொண்டாலும் இந்தக் களியாட்ட சம்பந்தமாக நியாயமாகத்தான் நடக்கிறான்.”

“எப்படி?”

“உதாரணமாக வீரர்களுக்குச் சுதந்திரமிருந்தால்தான் களியாட்டத்தில் ஈடுபட முடியும்.”

“உம்.”

“ஆகவே, எனக்குக்கூட மூன்று நாட்களாக நிரம்பச் சுதந்திரத்தை அளித்திருக்கிறான்.”

“உனக்குக்கூட என்றால்?”

“என்னைக் கூத்தன் வேலைக்கமர்த்தினான். அவன் மீதுள்ள சந்தேகம் என்மீது விழுமல்லவா?”

“ஆம்.”

“இருப்பினும், நான் இஷ்டப்படி உலாவ முடிகிறது. இந்நகரத்தில் இஷ்டப்பட்டபோது மூன்று நாட்களாக அரண்மனைக்கு வெளியே சென்று வருகிறேன். தவிர, மெய்க்காவலனுக்குள்ள மரியாதையும் எனக்குக் கிடைக்கிறது.”

“உம்.”

“என்ன குருநாதரே? எதற்கெடுத்தாலும் உம் கொட்டுகிறீர்களே?”

பரதபட்டனின் கண்களில் ஒரு வினாடி விஷமரேகையொன்று படர்ந்து மறைந்தது. உதடுகளில் லேசான புன்முறுவல் ஒன்றும் தெரிந்தது. “உம் கொட்டாமல் என்ன செய்யமுடியும்? உன் சுதந்திரம் தரும் வியப்பு, பேச்சைத் தடைசெய்கிறது,” என்ற பரதபட்டன் மெல்ல நகைக்கவும் செய்தான்.

“என் சுதந்திரம் வியப்பைத் தருகிறதா?” என வினவினான் இந்திரபானு.

“ஆம் இந்திரபானு! மூன்று நாட்களாகக் கிடைத்திருக்கும் சுதந்திரம் விசித்திரமானது” என்றான் பரதபட்டன்.

“என்ன விசித்திரம் இதில்?”

“அளவுக்கு மீறிய எதுவும் விசித்திரம்தான். அளவுக்கு மீறிச் சுதத்திரமோ, உபசரிப்போ எது கிடைத்தாலும் விசித்திரம் தான்! ஆட்டைப் பலியிடுவதற்கு முன்பு அதற்கு என்ன உபசரிப்பு நடக்கிறது? எவ்வளவு தடவை குளிப்பாட்டுகிறார்கள்? எத்தனை முறை மஞ்சள் பூசி மாலை சூட்டி எவ்வளவு அழகாய் அலங்கரிக்கிறார்கள்? அது எத்தனை மிடுக்குடன் பலிபீடத்திற்கு நடந்து செல்லுகிறது,” என்ற பரதபட்டன் அதற்கு மேல் எதுவும் பேச மறுத்தான்.

பரதபட்டன் அன்றிரவில் ஏதோ விபரீதத்தை எதிர்பார்க்கிறுனென்பதை இந்திரபானு சந்தேகமற உணர்ந்திருந்தாலும், அதுபற்றி முத்துக்குமரி முன்பே கோடி காட்டியிருந்தாலும், அவன் சிறிதும் லட்சியம் செய்யவில்லை. அவள் மனக்கண் முன்பு மதுரை அரண்மனைச் செண்டு வெளிக் களி

யாட்டமும், போர்க்கூத்தும் மக்கள் ஆரவாரமுமே எழுந்து நின்றன. ஆகவே அவற்றை நினைத்து நினைத்துச் சேரநாட்டிலும் அது போன்ற வெறியாட்டம் இருக்குமென்ற மகிழ்ச்சியில் அன்று பகலைக் கழித்தான். அந்த மகிழ்ச்சி அவனுக்கு மட்டுமல்ல, சேரமன்னன் வீரரவிக்கும் இருந்தது. அன்று வீரரவி இரண்டு மூன்று முறை உப்பரிகையில் நின்று செண்டு வெளியைக் கவனித்தான். அங்கிருந்த ஏற்பாடுகளையும் தனது கண்களால் ஆராய்ந்து திருப்திப்பட்டுக் கொண்டான்; பிறகு தனது அறையில் சேனாதிபதியை வரவழைத்து, “என்ன! நான் சொன்ன ஏற்பாட்டைச் செய்து விட்டாயா?” என்று வினவினான்.

“செய்துவிட்டேன்,” என்றான் சேனாதிபதி வெறுப்புடன்.

“யாரை உப்பரிகை முன்கூடலில் நிறுத்தப் போகிறாய்?”

“செண்டு வெளியில் பிரசித்தப் பெற்ற வீரனை” என்றான் சேனாதிபதி.

“குறி தவறாமல் எறியக்கூடியவனா?” என்று மன்னன் மீண்டும் வினவினான்.

“அவன் செண்டு பலபேர் உயிரை ஏற்கனவே குடித் திருக்கிறது,” என்ற சேனாதிபதி, அதற்கு மேல் ஏதும் கூறாமல் மௌனம் சாதித்தான்.

சேனாதிபதி மௌனத்துக்குக் காரணம் மன்னர்க்குத் தெரிந்திருந்தபடியால் மன்னன் மேற்கொண்டு சம்பாஷணையை நீட்டாமல், அவனுக்குப் போக அனுமதியளித்தான். அன்றைய பகலைப் பற்பல யோசனைகளிலும் பற்பல ஏற்பாடுகளிலும் செலவழித்தான். அன்றிரவு நிகழவிருந்த சதியைப் பார்க்க இஷ்டமில்லாத பரிதியும் மேலைக் கடலில் இறங்க முற்பட்டான்.

அன்று பெளர்ணமிக்கு முந்தின நாளாதலால், செண்டு வெளிக் களியாட்டத்தைக் காணப் பொழுதிருக்கும்போதே வானத்தில் தோன்றிவிட்ட மதி தன் கதிர்களின் வெண்மையை மெள்ள மெள்ள அதிகப்படுத்தலானான். அந்தி வானம் சிவந்ததுமே அரண்மனையை நோக்கி நகர முற்றாட்ட

மக்களின் கூச்சலும் கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்த வீரர்கள் புரவிகளை ஓடவிட்டதால் ஏற்பட்ட ஒலிகளும், படைத் தலைவர் பலர் ரதங்களில் வேகமாகச் சென்றதால் கிளம்பிய சகட நாதமும், பரலி மாநகரைத் திருவிழா நகரமாக அடித் திருந்தது. கூலவாணிகளும், கூத்தரும், சேரவீரரும், யவனக் காவலரும் பலப்பல உடைகளையும், பலப்பல ஆயுதங்களையும் தரித்துச் செண்டு வெளியை நோக்கி நடந்தது சேரமாநகரின் மக்களமைப்பு இத்தன்மையது என்பதை எடுத்துக் காட்டியது. இப்படி வெள்ளமென நகர்ந்த பலதரப்பட்ட மக்களின் கூட்டம் அரண்மனையின் பல வாயில்கள் மூலமும் உட்புகுந்தது. எந்த வாயிலில் புகுந்தாலும் செண்டு வெளிக் குச் செல்ல வசதியிருந்ததால் நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் நான்கு நதிகளென செண்டு வெளியை நோக்கி வந்த மக்கள் பிரவாகத்தைச் செண்டு வெளி முனையில் பெரும் யவன வீரர்கள் ஈட்டிகளைக் கொண்டு தேக்கி நிறுத்தினர். மக்களில் பலர் களிவெறிகொண்டு கூச்சலிட்டார்கள். பலர் பாடினார்கள்; பலர் ஆடினார்கள். குதூகலம் எங்கும் கரைபுரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இரவு மெல்ல மெல்லப் புகுந்து விட்டதால் பட்டப்பகல் போல் காய்ந்த வெண்ணிலவு செண்டு வெளியின் செம்மண் நிலத்திற்குப் புதுமெருகு கொடுத்திருந்தது. அத்தனை நிலவு காய்ந்தும், அது போதாதென்று செண்டு வெளியை அடுத்திருந்த அரண்மனைச் சுவர்களில் பதிக்கப்பெற்றிருந்த லட்சம் வெண்கல அகல்களும் ஏற்றப்பட்டிருந்தபடியால், அந்த அரங்கை இயற்கையின் லட்சம் கண்கள் பார்ப்பது போல் தோன்றியது. இவை தவிர மன்னரும் மற்றப் பெருங்குடி மக்களும் உட்காருவதற்காக நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த மேடையின் அருகே பெரும் பந்தங்கள் பல சுடர்விட்டு எரிந்து தங்கள் தீச்செண்டுகளை வேசாகக் காற்றில் ஆற்றிக் கொண்டிருந்ததும் அந்த வையாளி வீடுக்குப் பெரும் கம்பீரத்தை அளித்திருந்தது சேனாதிபதிகளும், உப சேனாதிபதிகளும் புரவிப் படைப் பெருவீரரும், அரசகுடும்பம், தளபதிகள் குடும்பம், புரோகிதர் குடும்பம் இவற்றைச் சேர்ந்த நாரீ

மணிகள் பலரும் பற்பல அழகிய உடைகளை அணிந்து அந்த மேடைக்குள் புகுந்து கொண்டிருந்தனர். தளபதிகள் அணிந்திருந்த பெருங் கவசங்களும், புரோகிதர்களின் பீதாம்பரங்களும், மங்கையரின் நானாவித சரிகைச் சேலைகளும் பந்த வெளிச்சத்திலும், லட்ச தீப ஒளியிலும் கண்ணைக் கவர்ந்தன. மேடைமீதும் கீழுமிருந்த மக்களின் பாகுபாட்டையும், உடையிலும் மற்றதிலுமிருந்த ஏற்றத் தாழ்வையும் காணச் சகியாதவன் போல வான்மதி சின்னஞ்சிறு வெண்ணிற மேக மொன்றில் ஒரு வினாடி மறைந்தான். அந்தச் சமயத்தில் அரண்மனை முரசுகள் முழங்கின.

முரசு முழங்கியதும் பட்டென்று செண்டு வெளி எங்கும் நிசப்தம் உலாவியது. இருமுறை தூய வாத்தியங்கள் முழங்கின. அரண்மனைத் தாதிகள் பலர் அப்சர ஸ்திரீகள் போல் மேடைமீது தாவி வந்து மலர்களைத் தூவிச் சென்றனர். அடுத்தபடி சங்க நாதங்களும் இன்னிசைக் கருவிகளும் அறைகூறுவோரின் வெற்றி முழக்கங்களும் பலமாக எழுந்தன. அந்த ஒலிகளுக்குச் செவி சாய்த்துப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே அந்தப் பெரு மேடையின் முன்புறத்தில் மன்னன் தோன்றினான். அன்று மன்னன் வெண்புரவியில் அமர்ந்து செண்டு வெளி அரங்கு வழியே மேடைக்கு வந்தான்.

மன்னன் உடை மிகக் கம்பீரமாயிருந்தது. யவனர் உடையை அணிந்திருந்தான் என்று வீரரவி. சாதாரண மாகவே அழகிய தோற்றமுள்ளவனான உதயமார்த்தாண்டவர்மன் அன்றைய உடையில், மெல்லிய இரும்புக் கம்பிகளில் நெய்யப்பட்டிருந்த மார்புச் சட்டையில், கைகளின் முன்புறத்தை (முழங்கையிலிருந்து கணுக்கை வரை) முடியிருந்த பித்தளைத் தட்டில், தலையில் கவித்திருந்த சொர்ணக் கிரீடத்தில், அதன் முகப்பில் செருகியிருந்த செங்கமுகின் இறகில், மிகமிகக் கம்பீரமாகவும் அழகாகவும் காட்சி யளித்தான். பரசுராமன் சிருஷ்டித்த நாட்டைச் சேர்ந்த வீரரவியின் இடையில் அன்று ஒரு பொற்பரசும் பளிச்சிட்டது அவன் பொற்கிரீடமும் மற்றக் கவசங்களும் தீபங்களின்

ஒளியில் செந்நிறம் பெற்றதற்கும், அவன் ஏறி வந்த புரவியின் வெண்மைக்கு மிகுந்த மாறுபாடே பிரமிக்கத்தக்க தாயிருந்தது.

வெண்புரவியில் வரும் இந்திரனைப்போல், பூம்புகாரின் இந்திரவிழாவை நிகர்த்த அந்தச் செண்டு வெளி விழாவிற்கு வந்த வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மனைக் கண்டதும் வீரர்கள் ஜெயகோஷம் செய்தார்கள். மக்கள் மகிழ்ச்சிக் கூச்சலிட்டார்கள். அவற்றை வரவேற்கும் பாலனையில் சிரமசைத்த உதயமார்த்தாண்டவர்மன் அந்த ஆரவாரங்களுக்கிடையே தனது வெண்புரவியை நடத்திச் சென்று மேடையின் மத்தியப் பகுதிக்கு வந்ததும் புரவியை நிறுத்த, இரு வீரர்கள் புரவியின் கடிவாளத்தைப் பிடித்தனர். மற்றுமிருவர் மன்னன் கால்வைத்து இறங்கப் பஞ்சணைப் படியொன்றை வைத்தார்கள். புரவியிலிருந்து அப் படியில் காலை வைத்து இறங்கி மன்னன் மேடையிது ஏறவே, அந்த அலங்கார மேடையிலிருந்த பெருங்குடி மக்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்றனர்.

மன்னன் அவர்களையும் அவர்கள் வணக்கத்தையும் ஏற்றுத் தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். அவன் அமர்ந்த அதே சமயத்தில் மேடையின் பின்புறமாக இரு சேடிகளுக்கிடையில் அழைத்து வரப்பட்ட முத்துக்குமரி மன்னன் உட்கார்ந்திருந்த ஆசனத்துக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்தாள். அவள் வந்ததைத் திரும்பிப் பார்த்த மன்னன் மீண்டும் செண்டு வெளியை நோக்கித் திரும்பித் தன் வலது கரத்தை அசைத்தான். அந்தக் கை அசைந்ததும் அந்தச் செண்டு வெளியரங்கின் முரசுகள் மூலைகளில் டமடமவென்று முழங்கின. இரண்டு மூலைகளிலிருந்து இரு புரவிகள் பாய்ந்து செண்டு வெளிக்குள் காற்றெனப் பறந்து வந்தன. செண்டாயுதங்கள் இரண்டு வேகமாக அங்கு குறுக்கே பறந்தன. வீரர்களின் திருவிழாவான செண்டு வெளி மிக மும்முரமாகவும் ஆரவாரத்துடனும் துவங்கிவிட்டது.

அத்தியாயம் 17

இதயம் நனையவில்லை

மன்னன் அமர்ந்திருந்த உயர் மேடைக்கெதிரில் பெரு வளையமாகக் காட்சியளித்த மக்கள் கூட்டத்தின் வடமூலை யிலும் தென்மூலையிலும் மக்கள் வளையம் இரண்டு இடங்களில் காவலர் அணிவகுப்பால் பிளக்கப்பட்டிருந்தபடியால். அந்தப் பிளவுகளுக்குள் வீரர் புரவிகளில் விரைந்து செண்டு வெளிக்குள் நுழைய வசதியிருந்ததன்றி, செண்டுவெளியின் ஈசானிய மூலையில் செண்டாயுதத்தின் கூரிய வேல் நுனி பதிய, பெரியதொரு மீன் இலக்கமும் பதிக்கப்பெற்றிருந்தது, அதிலிருந்து சற்று எட்டத் தள்ளி, பாண்டியர் கொற்கை ராஜமுத்திரையைப்போல் யானையும் கட்டாரியும் பிணைந்த மற்றோர் இலக்கம் இரண்டு பெருந் தூண்களுக்கு இடையில்தொங்கவிடப்பட்டு ஆடிக்கொண்டிருந்தது. மன்னன் கையசைத்துப் புரவி வீரரிருவர் செண்டுவெளிக்குள் புகுந்து இரண்டு செண்டாயுதங்களை மீன் இலக்கை நோக்கி வீசியதும் மக்கள் பெருத்த ஆரவாரம் செய்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அரண்மனைக் கட்டியக்காரன் மேடையின் ஒரு கோடியில் எழுந்து நின்று கையிற் பிடித்திருந்த பெருங் கோலை ஆட்டவே மீண்டும் முரசுகள் ஒலித்தன. மன்னர் ஏதோ அறிவிக்க விரும்புகிறாரென்பதை உணர்ந்த மக்கள் சட்டென்று கூச்சலை அடக்கிக் கொண்டார்கள். செண்டு வெளி நடுவில் நின்றார்கள்.

நிசப்தம் நிலவியதும் கட்டியக்காரன் பெருங்குரலில் சேர மன்னன் விருதுகளை இரைந்து அறிவித்தான். “பரசு

ராமர் நாட்டினரான சேரர் பெருமான், மேலைக்கடல் எம்பிரான், பல்யானைச் செய்குழு குட்டுவன் பரம்பரையில் வந்த பரலீசன், மக்களுக்குத் தனது வாழ்த்துக்களைச் சொல்லுகிறார்..." என்று கட்டியக்காரன் கூறி நீளக் கைக் கோலை மேடையில் மும்முறை தட்டி, "ஜெய விஜயீபவ!" என்று கூச்சலிட்டதும் மன்னன் தனது ஆசனத்தில் எழுந்திருந்தான். ஒரு முறை தனது குடிமக்களை ஆவலுடன் நோக்கினான். பிறகு உரத்த குரலில், "சேர நாட்டுப் பெருமக்களே! இந்த மண்ணை வெற்றி கொள்ள மாற்றா னொருவன் முயல்கிறான் அது முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

"முடியாது, முடியாது. பாண்டியப் படைகளைக் கிழித் தெறிவோம்!" என்ற மக்கள் கூச்சல் வானைப் பிளந்தது.

சேர மன்னன் அந்தக் கூச்சலைக் கையமர்த்தி அடக்கி விட்டு, "உண்மை. சேரமக்களின் உணர்ச்சி வெள்ளம் பாண்டியப் படைகளை அடித்துக்கொண்டு போய்விடும். மக்கள் கொந்தளிப்பு எனும் தீயில் பாண்டியர் மாண்டு மடிவார்கள். சேரர் வீரத்துக்கு இந்தச் செண்டு வெளி அத்தாட்சியல்லவா?" என்று மீண்டும் மக்களின் உணர்ச்சி களைத் தூண்டினான்.

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் முன்னேவிட மும்முரமாயிருந்தது, "ஆம் ஆம்! செண்டு வெளி வீரர் பிறக்குமிடம், வீரர் மடியும் இடம்" என்று மக்கள் பலபல விதமாகக் கூவினர்.

மன்னன் ஒரு வினாடி தாமதித்துவிட்டு மீண்டும், "இந்தச் செண்டு வெளித் திருநாளுக்கு, நமது படைகளை நடத்திச் சென்றுள்ள சிங்கணர் ஒரு செய்தியனுப்பியிருக்கிறார். படிக்கிறேன், கேளுங்கள்," என்று மடியிலிருந்து ஒரு நீட்டோலையை எடுத்தான். அந்த ஓலையைக் கண்டதும் மக்களிடம் பெரும் அமைதி ஏற்பட்டது. மன்னன் இரைந்து ஓலையைப் படித்தான்: "சேரர் திலகமே! மன்னரே! என் தலைமையில் திரண்டு வந்த தங்கள் படைப் பலத்தைக் கண்ட

தும் கோட்டாற்றுக் கோட்டைக்குள் உள்ள வீரபாண்டியன் நடுங்கிவிட்டான். அவன் சரணடையத் தயாராகி விட்டான். அதுபற்றிய செய்தியை முதலில் தந்திரத்தால் அறிந்தேன். பிறகு அவனே நேரிடையாக என்னிடம் சரணடையச் சம்மதித்துவிட்டான். வாழ்க சேரநாடு! வாழ்க சேர மக்கள்! வாழ்க சேரர் மாமன்னர்! இப்படிக்கு ஊழியன் சிங்கணன்.”

வாசகத்தை ஒவ்வொன்றாகத் தனது குரலுக்கு உணர்வும் ஒலியும் கொடுத்து மக்கள் மனத்தில் உரையும்படி படித்தான் சேர மன்னன். அது முடிந்ததும் மக்கள் உணர்ச்சிகரை கடந்துபோகவே பல இடங்களில் வீரர் காவலும் அணியும் கூட உடைக்கப்பட்டன. மக்கள் உணர்ச்சி அளவுக்கு மீறிப் போய்விட்டதை உணர்ந்த வீரரவி பக்கத்திலிருந்த சேனாதிபதியை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தான்.

மக்கள் ஆரவாரம் அதிகமாயிருந்தது. அந்த ஆரவாரத்துடன், மக்கள் கூட்டத்தைச் சரி செய்து நிறுத்த வீரர் சிலர்கிளப்பிய ஒலிகளும், சுற்றிச் சுற்றிப் புரவிகளில் ஓடி மக்களைப் பின்னடையச் செய்ய முயன்ற மற்றும் சில வீரர்களின் சத்தமும் குழப்பத்தைக் குறைப்பதற்குப் பதில் அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் திரும்பத் திரும்ப முரசுகள் ஒலித்ததும் மக்கள் கூச்சல் அடங்கியது. வீரர்கள் பழையபடி செண்டு வெளி அரங்கையும் சரிசெய்யவே, ஆரம்பத்தில் உட்புகுந்து செண்டு விசி பிறகு அரங்கின் நட்டநடுவில் நின்றுவிட்ட புரவி வீரர் இருவரும் மீண்டும் புரவிகளின் பக்கவாட்டிலிருந்து வாட்களை உருவிச் சண்டையிட்டனர். மக்களைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டுவரும் நோக்கத்துடன் நடந்த அந்தச் சண்டைக்குப் பிறகு மக்கள் அடங்கி விடவே செண்டு வெளி விழா மேலும் தொடர்ந்தது.

முதலில் வந்த இரு புரவியீரர் சென்றதும் மீண்டும் இரு யவனர்கள் வந்து புரவிகளை அந்த அர்த்த சந்திர அரங்கில் சுற்றிச் சுற்றிவரச்செய்து வெகுவேகத்துடன் வேல்களை மின் இலக்கை நோக்கி எறிந்தனர். இரு வேல்களும் மின் இலக்கில்

பதிந்துவிடவே இருவரும் புரவிகளைப் போட்டியிட்டுச் செலுத்தி வேல்கள் இரண்டையும் மீண்டும் உருவியெடுத்து பாண்டியர் ராஜமுத்திரையை நோக்கி வீசினர்; ஆனால் ஆடிக் கொண்டிருந்த ராஜமுத்திரையை அவை தொடாது போகவே மக்கள் பெரிதாக நகைத்தனர், யவனர்கள் சிரம் தாழ்த்திச் சென்றதும் மற்றுமிரு சேரவீரர் செண்டு எறியக் காலோட்டமாக வந்து வெகு வேகத்துடன் மீன் இலக்கத்தை நோக்கி செண்டுகளை எறிந்தனர். ஒரு செண்டு பதிந்தது. மற்றொரு செண்டு தவறியது, இப்படித் திரும்பத் திரும்பப் பல வீரர்கள் பங்கு கொண்ட செண்டு வெளி விழா நேரமாக ஆக, உச்சஸ்தாயியை எட்டிக் கொண்டிருந்தது.

செண்டு வீசி இலக்கம் தவறிய வீரர்கள் பலர் அந்தச் செண்டுகளை மீண்டும் எடுத்து ஒருவருடன் ஒருவர் போரிட்டனர். அதில் காயமுற்றவர்களைப் பலர் அப்புறப்படுத்தினர். அவ்வப்போது வீரர் குருதியால் அந்தச் செண்டு வெளி வீர பூமி நனைந்துகொண்டிருந்தாலும் முழுதும் இரண்டு இலக்கங்களையும் எந்த வீரனும் அடிக்கவில்லையாதலால் மக்கள் ஆட்சேபக் கூச்சலிட்டார்கள். அதனால் சேர மன்னனே தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து மேடையிலிருந்து இறங்கி அதனருகில் அத்தனை விளையாட்டுக்கும் போருக்கும் அசையாமல் சிலையென நின்றுகொண்டிருந்த வெண்புரவிமீது ஆரோகணித்தான். அவன் கைநீட்ட அவனிடம் அளிக்கப் பட்டது ஒரு பெரும் செண்டு.

மன்னனும் அந்த விழாவில் பங்கு கொள்ளப் போவதை அறிந்த மக்கள் களிவெறி கொண்டனர். வீரரவி செண்டா யுதத்தை ஏந்தி ஒருமுறை புரவியில் செண்டு வெளிக்குக் குறுக்கே சென்றான். அவன் திரும்பியபோது புரவிகாற்றெனப் பாய்ந்தது. பாய்ந்தது புரவியா செண்டா என்று மக்கள் உணருமுன்பு மன்னன் கையிலிருந்த செண்டு மீன் இலக்கத்தை ஊடுவிச் சென்றுவிட்டது. அது சென்ற வேகத்தில் மீன் இலக்கத்திலிருந்த பனைநார்கள் நாற்புறமும் சிதறின. மக்கள் கூச்சல் எல்லை கடந்தது. அவர்களுக்கு மேலும் வெறி

யூட்ட வீரரவி மீண்டும் ஒரு செண்டை ஏந்தி மக்களை நோக்கிக் கூவினான். “பாண்டியர் மீன் வீழ்ந்தது பாருங்கள். இதோ, அவர்கள் இலச்சினை அறுந்து விறும்!” அதைச் சொல்லிக் கொண்டே ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்த அந்த இலச்சினைமீது செண்டை வீசி விட்டான். செண்டு குறி தவறுது அந்த இலச்சினையை அறுத்துவிட்ட தானாலும், அதே சமயத்தில் பெரும் அற்புதம் ஒன்று நேர்ந்தது. கூட்டத்தில் ஒரு மூலையிலிருந்து செண்டுவெளியில் பாய்ந்துவிட்ட வீரன் ஒருவன் அந்த இலச்சினை பூமியில் விழுமுன்பு அதைத் தாங்கிப் பிடித்தான். பிறகு அதன் கயிறுகளை முடிந்து தனது தோளில் மாட்டிக்கொண்டான்.

கூட்டத்தில் சட்டென நிசப்தம் நிலவியது. பலர் முச்சை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்! பாண்டியர் இலச்சினையைத் தாங்குவது பெரும் துரோகம் என்று கருதிய மக்கள் அந்த வாலிபனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தார்கள். அவன் முகத்தைப் போலவே புத்தியும் விகாரப்பட்டிருக்குமோ என்று பலர் நினைத்தார்கள். மேடையிலிருந்து அந்த நிசுப்ச்சியைக் கண்ட முத்துக்குமரியின் முகத்தில் பயத்தின் வியர்வை துளிர்ந்தது. இந்திரபானுவின் அந்தத் துணிகரச் செயல் அவனைத் திக்பிரமையடையச் செய்துவிட்டது. மன்னன் அவனைத் தீர்த்துவிட வேறு அத்தாட்சி வேண்டிய தில்லையென்று நினைத்தான். தான் பாண்டியரைச்சேர்ந்தவன் என்று பறைசாற்ற அந்தத் துணிகரச் செயலைவிடச் சிறந்தது எதுவும் கிடையாதென்ற நினைப்பு அவள் புத்தியில் அக்னியை வாரித் தெளித்தது. மேடையின் ஒரு மூலையில் தன்னந்தனியே உட்கார்ந்திருந்த பரதப்பட்டனும் அதைக் கவனித்தாலும் அவன் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அவன் முகத்தில் அதிக உணர்ச்சி ஏதுமில்லை. சுவையற்ற ஒரு நாடகத்தைப் பார்ப்பவனைப் போன்ற வெறுப்புத் துலங்கிய முகத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஆனால் மற்றவர்கள் வியக்க, பயமடைய, அடுத்து திகழ்ச்சிகள் நடந்தன. வீரனைத் தொடர்ந்து பெரும் புரவி

யொன்றும் செண்டு வெளிக்குள் ஓடிவந்தது. அந்த விகார முக வீரன் அதில் தாவி ஏறிக்கொண்டு, புரவிமீதிருந்த மன்னனுக்கு முன்வந்து "மன்னவர் அனுமதித்தால் அடியவனும் செண்டு வீசவேன்," என்று அடக்கத்துடன் கூறிக் தலை வணங்கினான். அந்த வீரனிடம் மக்கள் பெருங்கோபத்தைக் காட்டினாலும் வீரரவியின் முகத்தில் கோபம் ஏதுமில்லை. மகிழ்ச்சிப் புன்முறுவலொன்று உதடுகளில் படர்ந்து முகம் பூராவும் பரவியது.

"செண்டு எறி" என்று கூறி அவனிடம் இரண்டு செண்டாயுதங்களைக் கொடுக்கக் காவலருக்கு உத்தரவிட்டான். பிறகு மேடைக்குச் சென்று அமர்ந்தான்.

வீரன் புரவியில் செண்டு வெளியை வெகு வேகமாகச் சுற்றினான் இருமுறை. திடீரெனத் திரும்பி ஒரு செண்டை வீசி மீன் இலக்கை அறுத்தான். அது கீழே விழுமுன்பு அதைப் புரவியில் பாய்ந்து சென்று கையில் ஏத்தினான். அதைப் புரவியின் கழுத்தில் தனக்கெதிரில் வைத்துக்கொண்டான். இப்படித் தோளில் இலச்சினையும் மடியில் இலக்கமுமாக மீண்டும் புரவியில் சுற்றிய அந்த விகாரமுக வீரன் செண்டு வெளியின் ஒரு பக்கத்தில் தனிச் சுவரில் பொருத்தப் பட்டிருந்த சேரர் இலச்சினையை நோக்கிச் செண்டை வீசினான். செண்டு மிக வேகமாகச் சென்று அந்த உலோக இலச்சினையிற் கிளாங் என்றுத் தாக்கிக் கீழேவிழுந்தது. பிறகு அந்த வாலிபன் புரவியில் கடுகி அரங்கின் கோடியில் சாத்தப்பட்டிருந்த செண்டுகளில் இரண்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

அவன் செய்கை ஒவ்வொன்றும் மக்களுக்கு வெறி பூட்டவே, "கொல்லுங்கள் அவனை, கொல்லுங்கள் துரோகியை!" என்ற கூக்குரல்கள் எங்கும் எழுந்தன. அவனை நோக்கிச் சேரவீரர் இருவர் புரவிகளில் செண்டுகளை ஏந்தி வந்தனர். அந்த இரண்டு வீரர்களையும் அந்த வாலிபன் ஒரே சமயத்தில் எதிர்கொண்டான். வெகு வேகமாகப் பாய்ந்த

அவன் புரவியாலும், சமயத்தில் அவன் செண்டைத் திருப்பிய சாமர்த்தியத்தாலும், இரு சேர் வீரரும் புரவிகளிலிருந்து தரையில் உருண்டனர். அடுத்து வந்த இரு யவனர் கதிரும் அவ்வாறே இருக்கவே, மக்கள் வெறி உச்ச நிலை அடைந்தது. மக்களை மட்டும் மன்னன்வீரர்கள் கட்டுப்படுத்தாதிருந்தால் அவனை அவர்கள் கிழித்தெறிந்திருப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் உடைக்கமுடியாதபடி அரங்கில் வீரர் அணிவகுப்பு பலமாயிருந்தது.

அது எதையுமே லட்சியம் செய்யாத இந்திரபானுவெகு அலட்சியமாகவும் ஆணவத்தால் நிமிர்ந்த தலையுடனும் செண்டு வெளியை வலம் வந்தான். தன்னை எதிர்த்த நான்கு வீரர்கள் தரையில் உருண்டதும், அவனை கீழே இறங்கி அவர்களை அவர்கள் புரவிகளின் முதுகில் தூக்கிப் போட்டுப் புரவிகளை விரட்டினான் வெளியே. பிறகு வெற்றிக் குறி முகத்தில் துலங்க வீரரவியிருந்த இடத்துக்கருகில் புரவி மீதமர்ந்தவாறே வந்தான் அவன் வந்துகொண்டிருந்த போதே மன்னன் கண்கள் சேனாதிபதியை நோக்கின. சேனாதிபதியின் கண்கள் மேடையின் மூலைக்கு அப்பாலிருந்த உப்பரிகையின் முச்சூடலை நோக்கின. அவ்வளவுதான். விபரீத நிகழ்ச்சிகள் அடுத்த வினாடி வெகு துரிதத்துடன் தொடர்ந்தன. முத்துக்குமரி கூடல்வாயை நோக்கி வீறிட்டு மயக்க முற்றுச் சாய்ந்துவிட்டாள் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே.

அந்த வீரலின் காரணத்தை அறியாதமக்கள் திடீரெனக் குழப்பமடைந்தபோது முக்கூடலில் ஒரு விபரீதம் நேரிட்டது. அங்கு செண்டு தாங்கி நின்ற ஒரு பிணம் கூடல்வாயில் உருண்டுவந்து செண்டு வெளியில் தொப்பென்று விழுந்தது. செண்டு வெளியில் அடுத்த வினாடி பெருங் குழப்பம், கூச்சல் எல்லாம் ஏற்பட்டன. வீரர் அணி எங்கும் உடைக்கப்பட்டு மக்கள் செண்டு வெளிக்குள் புகுந்துவிட்டனர். மக்களை அடக்க ஊதப்பட்ட தாரைகள், ஒலிக்கப்பட்ட முரசுகள் அத்தனையும் அர்த்தமற்றதாயின. மக்கள் கிளப்பிய ஒலி விளைவித்த குழப்பம், மற்ற எல்லா ஒலிகளையும் அடக்கிவிடவே, மக்கள்

சமுத்திரம் வெகுசீக்கிரம் உள்ளே நுழைந்துவிட்டது. 'அந்தச் சமுத்திர அலைகளை மன்னனின் யவன வீரர்கள் தேக்க முடிய வில்லை அத்தனையையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரத பட்டன் உதடுகள் இகழ்ச்சியால் மடிந்தன. "வினைவிதைத் தவன் வினையறுப்பான்," என்ற சொற்களும் அவன் உதடுகளிலிருந்து மெல்ல உதிர்ந்தன.

உட்புகுந்த மனித அலைகளைத் தேக்க நீண்டநேரம் பிடித்தது வீரர்களுக்கு. கடைசியாக செண்டு வெளியில் அமைதி துலங்கியபோது மன்னன் மேடையிலிருந்து இறங்கிச் சென்று முழையில் குப்புறக் கிடந்த பிணத்தை லெறுப்புடன் பார்த்தான். தன் பாதக் குறட்டால் அந்த உடலைத் திருப்பித் தள்ளியும் பார்த்தான். அப் பிணத்தின் இதயத்திலிருந்து குருதி பெருமளவில் வந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் குருதியின் ஒரு பகுதியால் மன்னன் பாதக் குறடு நனைந்தது! ஆனால் அவன் இதயம் மட்டும் நனையவில்லை. வீரரவியின் இதயத்தில் ஈரம் இம்மியளவும் இல்லை. கோபமே மண்டிக் கிடந்தது. "முட்டாளி!" என்ற சொல் அருவருப்புடன் அவன் வாயிலிருந்து உக்கிரத்துடன் உதிர்ந்தது.

அத்தியாயம் 18

மந்திரக்கோலின் மகிமை

சேர வீரர்களாலும் யவனக் காவலராலும் மக்கள் ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டுச் செண்டு வெளியிற் செறிது குழப்பமும் அடங்கிய பிறகு மேடையிலிருந்து குதித்து வந்து கூடல்வாயிலிருந்து மாண்டு விழுந்த மாபெரும் வீரன் உடலைத் தன் இடதுகாலால் உதைத்துப் புரட்டிய வரரவியின் உள்ளம் பெரும் எரிமலையாயிருந்தபடியால், நனது பாதக்குறட்டில் நனைந்த ரத்தத்தைக்கூட அவன் சட்டை செய்யவில்லை. 'முட்டாள', என்ற சொல்லை உதிர்த்தபோதும் அவன் முகத்தில் பெரும் வெறுப்பே மண்டிக் கிடத்தது. மன்னன் மேடையிலிருந்து குதித்து மாண்டவனை நோக்கிச் செண்டு வெளிக்குக் குறுக்கே நடந்த போது அவனைத் தொடர்ந்து வந்த சேனாதிபதியும் மற்றும் சில அரண்னைக் காவலரும் மன்னனுக்கு அக்கம்பக்கத்திலும் பின்னாலும் நின்று, அந்த விபரீதக் காட்சியை உற்றுப் பார்த்து ஏதும் புரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தனர். செண்டு வெளியில் புது வீரனொருவன் புகுந்து பாண்டியர் இலச்சினைகளுக்கு மரியாதையும் சேரர் இலச்சினைக்கு அவமரியாதையும் செய்த தால் கோபவெறி கொண்டிருந்த மக்கள் ஒரு விபரீத மரணமும் அன்று நேர்ந்துவிட்டபடியால் பலவிதமாகப் பெருங் கூச்சலிட்டுக் காவலர் அரணை உடைக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். மன அலைகள் பல பெரிதாக எழுந்து மோடுக் கொண்டிருந்ததால் மனித அலைகள் எழுப்பிய கூச்சமும் அதனால் ஏற்பட்ட குழப்ப ஒலிகளும் வீரரவியின் காதுகளில்

அறவே விழவில்லை. நீண்ட நேரம் தனது காலடியில் கிடந்த பிணத்தை ஊன்றிக் கவனித்த சேரமன்னன் சேனாதிபதியைத் திரும்பி நோக்கி, “சேனாதிபதி, இவன் எப்படி இறந்தான்?” என்று வினவினான்.

அன்று நடந்த நிலவரங்களால் பெரும் குழப்பமடைந்த சேனாதிபதி, “யாராவது கொன்றிருக்க வேண்டும்” என்று பதில் கூறினான்.

உள்ளத்திலிருந்த அத்தனை கோபத்தையும் மீறி வீரரவியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் தோன்றியது. “இதை எப்படிக்கண்டுபிடித்தாய் சேனாதிபதி!” என்ற மன்னன் கேள்வியில் ஏளனம் இருந்தது.

“எதை மன்னவா?”

“இவனை யாராவது கொன்றிருக்க வேண்டுமென்பதை!”

“இவன் இறந்து விழுந்ததிலிருந்து...”

“இவன் தானாகச் செத்திருக்க முடியாதென்று நிர்ணயித்தாய்?” என்ற மன்னன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் திடீரென வெடித்தன. “கொஞ்சம் அறிவைப் பயன்படுத்து. இவன் தானாகச் சாகவில்லையென்பதை அறிய சேனாதிபதியின் கூரிய மூளை தேவையில்லை. அது இங்கு கூடியுள்ள சாதாரண மக்களெல்லாருக்குமே தெரியும். இவன் இறந்த காரணத்தைக் கேட்கிறேன்,” என்று கடுங்கோபத்தினிடையே கேட்டான் வீரரவி.

சேனாதிபதிக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை. “மன்னர் சொல்வது விளங்கவில்லை,” என்று பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொண்டான்.

வீரரவியின் இதழ்களில் இகழ்ச்சி பெரிதும் மண்டிக் கிடந்தது. “உனக்கு அத்தனை விளங்கிவிட்டால் பாண்டிய ருடன் போராடப் போசளத்திலிருந்து சிங்கணன் வருவானேன்?” என்ற சேரமன்னன், “சரி, சரி! இவனை உற்றுப் பாடி,” என்று பிணத்தை மீண்டும் பாதக் குறட்டால் உந்திக் காட்டினான்.

சேனாதிபதி பார்த்தான். ஏதும் விளங்காததால் ஏதோ சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக, “இதயத்திலிருந்து ரத்தம் அதிகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறது” என்றான்.

“ரத்தம் வரக் காரணம்?” என்று வினவினான் வீரரவி. அப்பொழுதுதான் சேனாதிபதிக்கு விஷயம் புரிந்தது. இறந்து கிடந்தவன் மார்பில் கத்தி ஏதும் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்க அங்கு குருதி குப்புபுவென்று எப்படிக்கிளம்பியது என்று புரியாததால் திருதிருவெனச் சில விநாடிகள் விழித்தான். பிறகு பிணத்திடம் சென்று உட்கார்ந்து அதன் மேலங்கியை உற்றுப் பார்த்தான். அப்பொழுதும் ஏதும் புரியாததால், தனது கத்தியை எடுத்து அதை அகற்ற முயன்றான். மேலங்கி மற்ற இடத்தில் கழன்றாலும், இதயத்துக்கு எதிரே அகல மறுத்தது. அதைக் கண்ட சேனாதிபதி தனது கையை இதயத்துக்கு எதிரில் கொண்டு போய் வைத்து அங்கியை நெருடினான். அவ்வளவுதான். அவன் முகத்தில் பெரும் பிரமிப்பு சூழ்ந்துகொண்டது. ‘மன்னவா! இதென்ன விசித்திரம்! இதென்ன விபரீதம்!’ என்று கூவினான் பலமாக. வீரரவியின் முகம் உணர்ச்சியற்றுக் கல்லாக்கிடந்தது. “என்ன விசித்திரம் சேனாதிபதி?” என்று வினவினான் மன்னன் வறண்ட குறளில்.

“இவனைக் கொன்றிருப்பது மிகச் சிறிய மிகக் கூர்மையான கத்தி” என்று விளக்கினான் சேனாதிபதி.

“எடு அதை.” மன்னன் கட்டளை வேகத்துடன் பிறந்தது.

அங்கியுடன் சேர்ந்து மிகச் சிரமப்பட்டுக் கத்தியைப் பிடுங்கிய சேனாதிபதி எழுந்திருந்து மன்னனிடம் கத்தியை நீட்டினான். கத்தியை ஆராய்ந்த மன்னன் கண்களிலும் வியப்பு மிதமிஞ்சி விரிந்தது. கத்தி சுமார் இரண்டு பிடி நீளமே இருந்தது. மிக மெல்லியதாயும் இருந்தது. ஆனால் அதன் சிறிய பிடி சிறிது கனமாயிருந்ததையும் கத்தியின் இரு புறமும் மிகக் கூர்மையாயிருந்ததையும் விரல்களைக் கொண்டு தடவியறிந்த மன்னன், எந்த மனிதனின் உயிரையும் சத்தப் படாமல் உறிஞ்ச அந்தக் கத்தியைவிடச் சிறந்த ஆயுதம்

வேறெதுவுமில்லையென்பதை உணர்ந்தான். தவிர அதைக் கொண்டு குறி தவறாது எய்ய மிகுந்த திறமை வேண்டுமென்பதையும் அறிந்துகொண்ட மன்னன் இரண்டொருவினாடிகள் வியப்படைந்தாலும் அதை அதிகமாக வெளிக்குக் காட்டாமல் அந்தப் பிணத்திடமிருந்து திரும்பி செண்டு வெளியின் நடுவில் வந்து கடைசியாகப் போரிட்ட இந்திரபானுவை நோக்க முயன்றான்.

அடுத்தவிநாடி அந்தச் செண்டு வெளியில் தூள் பறந்தது. இருந்த இடத்தில் இந்திரபானுவோ அவன் புரவியோ காணாது போகவே, “எங்கே அவன்? எங்கே அந்தத் துரோகி?” என்று இரைந்து கூவினான் மன்னன். அதுவரை இந்திரபானுவைப் பற்றிக் கவனிக்காத சேனாதிபதியும் காவலரும் திடீரென்று, “எங்கே அவன்? பிடியுங்கள் அவனை!” என்று கூக்குரலிட்டனர். “பிடி அவனை, பிடி அவனை!” என்ற கூச்சல் மக்களிடையேயும் எழுந்தன. தான் பாண்டியர் வீரனென்பதைப் பறைசாற்றிய வீரன், பிணம் விழுந்த போது ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் செண்டு வெளிக்குள் மக்கள் புகுந்து விட்ட கும்பலில் மறைந்து நழுவிவிருக்க வேண்டுமென்பதை உணர்ந்ததால் எங்கும் நானாவித சர்ச்சைகளும் கூச்சல்களும் கிளம்பின. இந்த இரண்டாவது குழப்பத்தின் விளைவாக மக்கள் மீண்டும் காவலர் அணியை உடைக்க முற்பட்டதால் மேற்கொண்டு செண்டு வெளிப் போராட்டத்தை நடத்த முற்படாத சேர மன்னன் கையை அசைக்க, முரசுகள் பலமாக முழங்கின. மக்களைக் சூலைக்க முரசுகளைத் தொடர்ந்து கொம்புகளும் ஊதப்பட்டன. சேனாதிபதியும் இதர படைத் தலைவர்களும் மக்களைச் செல்லும்படி கைகளைப் பலமாக வீசினர். இத்தனைக்கும் மக்கள் அசையவில்லை. போக முயன்ற மக்களை, போக இஷ்டப்படாமல் நின்று வேடிக்கை பார்க்க இஷ்டப்பட்ட மக்கள் தடை செய்ததாலும், கும்பல் ஓர் ஒழுங்கில் அசையாமல் குறுக்கும் நெடுக்கும் அசைந்ததாலும் குழப்பம் முன்னேவிட அதிகமாயிற்று. தவிர மக்கள் சீராகச் செல்வதற்கு உதவிய வீரர்களும், இடையிடையே விகாரமுக வீரனைத் தேட முயன்ற வீரர்களுமாகச் சேர்ந்து

விளைவித்த இன்னல்களும் செண்டு வெளிப் பிரதேசத்தைச் சந்தைவெளியாக அடித்திருந்தது. நடந்து வந்த மக்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் நின்றதால் வாகனங்களில் வந்த பிரபுக்கள் போக முடியாததன் விளைவாக, பலவிடங்களிலும் ரதங்கள் தேங்கி நின்றும் மெள்ளச் செல்ல முயன்றும் பலவித இடையூறுகள் விளைந்து கொண்டிருந்தன. மக்களை அகற்றவும் ஒழுங்காகச் செல்லவும் ரதசாரதிகள் கிளப்பிய வேண்டு கோள்களும் இரைந்து கேட்டன. இடையிடையே புகுந்து கூட்டத்தைச் சரிசெய்து மக்கள் சாரி சாரியாகச் செல்ல முரசு கொட்டியும் புரவிகளைக் குறுக்கே விட்டும் ஒழுங்கு செய்ய முயன்றுகொண்டிருந்த வீரர்கள் செயல்களும் பல வித ஓசைகளைக் கிளப்பிக் கொண்டிருந்தன.

இப்படியேற்பட்ட பெரும் கூச்சலையும் குழப்பத்தையும் மேடையின் ஒரு மூலையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரதபட்டன் மட்டும் இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையவில்லை. இந்திரபானுமீது சதிச்செண்டெறிய நிற்க வைக்கப்பட்ட வீரனைக் கூடல்வாயில்மீது பார்த்ததால் வீறிட்டு மயக்கமுற்ற முத்துக்குமரியின்மீது, இருந்த இடத்திலிருந்தே கண்களை ஓட்டிய பரதபட்டன் அவளைச் சேடிகள் மூர்ச்சை தெளிவித்துப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டுபோன பிறகு சாந்திப் பெருமூச்சு விட்டான். வேறெதையும் லட்சியம் செய்யாமல் உட்கார்ந்திருந்த பரதபட்டன் கடைசியாக மன்னன் அரண்மனைக்குள் சென்றதும் தானும் கிளம்பி மற்றொரு வழியாக மெய்க்காவலர் இல்லத்தை அடையக் கிளம்பினான். அப்படிக்கிளம்பி அரண்மனையின் பக்கவழியொன்றில் புகுந்த பரதபட்டனைக் குறுக்கே மறித்த இரு வீரர்கள், “குருநாதரை மன்னர் பார்க்க விரும்புகிறார்,” என்று அறிவித்தனர்.

“என்ன விசேஷம்?” என்று வினவினான் பரதபட்டன் அவர்களை நோக்கி.

“எங்களுக்குத் தெரியாது,” என்றான் வீரரில் ஒருவன்.

“நானே பார்க்கிறேனென்று சொல்,” என்று கூறிப் பரதபட்டன் நகர முயன்றான்.

வீரர்கள் வழிமறிந்து நின்றனர். “உங்களைக் கையுடன் அழைத்து வரும்படி உத்தரவு,” என்றான் இன்னொரு வீரன்.

பட்டன் அவர்களைநோக்கி இகழ்ச்சி நகை புரிந்துவிட்டு, “சரி நடவுங்கள்,” என்று கூறி அவர்களைத் தொடர்ந்தான். பல கட்டுகளைத் தாண்டி மன்னனின் அந்தரங்க அறையை அடைந்ததும் வீரர்கள் வெளியே நின்றுவிடவே சேனாதிபதியால் எதிர்கொள்ளப்பட்ட பரதபட்டன் அலட்சியமாக மன்னன் அந்தரங்க அறையில் பிரவேசித்து அடிபட்ட புலி போல் அந்த அறையில் சினந்து நடந்து கொண்டிருந்த மன்னனை ஏறெடுத்து நோக்கினான்.

பரதபட்டனைக் கண்டதும் வீரரவி அவன் உட்கார ஓர் ஆசனத்தைக் காட்டி, “குருநாதர் அமரவேண்டும்,” என்று சொல்லித் தலையும் வணங்கினான்.

ஆனால் குருநாதன் அமரவில்லை. “என்னை அழைத்த காரணம் என்ன?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான் பரத பட்டன்.

வீரரவியும் சளைக்கவில்லை. “இன்றைய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி விசாரிக்க அழைத்தேன்,” என்றான் குருநாதனுக்கு இணையான சீற்றத்தைக் குரலில் காட்டி.

“என்னை விசாரிக்க உனக்கு அதிகாரம் கிடையாது மன்னா.” என்று உரைத்தான் பரதபட்டன்.

“அவசியம் அதிகாரத்தை அளிக்கிறது,” என்று சீறினான் மன்னன்.

“என்ன அவசியம்?”

“இன்று நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அளித்த அவசியம்.”

“விளங்கச் சொல்.”

“சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் குருநாதரே!” என்று துவங்கிய மன்னன், “செண்டு வெளியில் சேரநாடு இன்று அவமதிக்கப் பட்டது. என்னிடம் வேலைக்கு அமர்ந்த வீர நெருவன் பாண்டியர் இலச்சிணையைத் தாங்கினான். சேரர் இலச்சிணைமீது செண்டை எறிந்தான். இதைவிட இந்த நாட்டுக்கு வேறென்ன அவமானம் வேண்டும்!” என்று கேட்டான் கடுங்கோபத்துடன்.

“வேறெதும் வேண்டியதில்லை,” என்று ஒப்புக்கொண்டான் பரதபட்டன்.

“அப்படி இந்த நாட்டை அவமானப்படுத்தியதற்கு என்ன தண்டனை?” என்று வினவினான் அரசன்.

“மரண தண்டனை,” என்று விளக்கினான் குருநாதன்.

“அதை அந்த வீரனுக்கு அளிக்க வேண்டும்,” என்றான் மன்னன்.

“அளிப்பதை யார் தடுத்தது?” என்று கேட்டான் பரதபட்டன்.

“அவன் நழுவி விட்டான்.”

“தப்பி விட்டானா!”

“ஆம்.”

“எப்படி?”

“கூடல்வாய்ப் பிணம் விழுந்த குழப்பத்தில், செண்டு வெளிக்குள் புகுந்துவிட்ட கூட்டத்தில்.”

“ஆம், ஆம். அப்பொழுது பெரும் குழப்பம்தான். அதிருக்கட்டும் கூடல்வாய்விருந்து பிணம் எப்படி விழுந்தது?”

பரதபட்டனின் இந்தக் கேள்விக்கு மன்னன் நேரிடையாகப் பதில்சொல்லவில்லை. “அதைப் பிறகு சொல்லுகிறேன். முதலில் அந்தப் பாதகனைச் சிறை செய்ய வேண்டும்” என்ற மன்னன் சற்று நிதானித்து, “அதற்கு நீங்கள் உதவ வேண்டும்,” என்று கேட்டான்.

“நான் எப்படி உதவ முடியும்?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டான் பரதபட்டன்.

“அவனிருக்குமிடம் தங்களுக்குத் தெரியும்!” என்ற மன்னன் பரதபட்டனை உற்று நோக்கினான்.

“ஆம், தெரியும்” என்று ஒப்புக் கொண்டான் பரதபட்டன்.

இதைக் கேட்ட மன்னன் முகத்தில் வியப்பு மண்டியது. நாட்டுத் துரோகியிருக்குமிடம் தனக்கு தெரியுமென்று

சாவாதனமாகக் கூறும் பரதபட்டன் துணிவு அவனை அசர வைத்தது. இருப்பினும் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் கேட்டான், “அவன் எங்கிருக்கிறான்,” என்று.

“என்னுடன்தான் தங்கியிருக்கிறான்,” என்றான் பரத பட்டன்.

“அது தெரியும் எனக்கு,” என்றான் மன்னன் கோபத்துடன்.

“பின் அங்கு தேடவேண்டியதுதானே?” என்றான் பரத பட்டன் இகழ்ச்சியுடன்.

மன்னன் முகத்தில் கோபம் மண்டியது. “குருநாதரே! என்னுடன் விளையாடுவது அபாயம்,” என்று கூவினான் வீரரவி சுயநிலை மறந்து.

“என்னைப் பகைத்திக் கொள்வதும் அபாயம்,” என்றான் பரதபட்டன்.

மன்னன் மிதமிஞ்சிய கோபத்தால் தன் இடையிலிருந்த வாளைத் தொட்டான். அதைக் கண்ட பரதபட்டன் முகத்தில் இகழ்ச்சி அதிகமாகப் படர்ந்தது. “மன்னா! உன் கத்தியைத் தொட்டு அச்சுறுத்த முயலாதே; உன் வாளைவிட இது அதிக வலுவு உள்ளது,” என்று தன் கையிலிருந்த மந்திரக் கோலைக் காட்டிய பரதபட்டன், “வேண்டுமானால் சோதித்துப் பார்,” என்று கூறி அவனிடம் மந்திரக்கோலை நீட்டவும் செய்தான்.

மன்னன் மந்திரக்கோலைக் கையில் வாங்கித் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தும் ஏதும் விளங்கவில்லை ஆகையால் குழப்பம் மிகுந்த விழிகளை பரதபட்டன்மீது திரும்பினான். “இதில் ஏதும் விளங்கவில்லை எனக்கு,” என்றான் இறுதியில்.

“ஆராய்ச்சிக் கண்ணுடன் பார். விளங்கும்,” என்றான் பரதபட்டன்.

“என்ன விளங்கும்?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“இன்றைய நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் விளங்கும்,” என்றான் பரதபட்டன்.

மந்திரக் கோலைப் பலமுறை திருப்பிப் பார்த்தும் ஏதும் விளங்காது மன்னன் விழிக்கவே, “இப்படிக் கொடு,” என்று மந்திரக் கோலைக் கையில் வாங்கிய பரதபட்டன் அதன் சக்தியை விளக்கினான். மந்திர தண்டத்தின் மகிமை விளங்கவே மன்னன் மதி பெரும் பிரமிப்பில் ஆழ்ந்தது.. அடுத்த விநாடி கோபமும் துடித்தெழுந்தது. “இந்தக், கருநாதனைச் சிறையில் அடையுங்கள்” என்ற உத்தரவும் சீற்றத்துடன் பிறந்தது மன்னன் உதடுகளிலிருந்து அடுத்த விநாடி வீரர் இருவருக்கிடையில் சிறைப்பட்டு நின்றான் பரதபட்டன்.

அத்தியாயம் 19

எழுத்தின் வலிமை

மனிதனுக்கு மிதமிஞ்சிய துணிவு ஏற்படுவதற்கு பெரும் சாதனை, பெரும் பயம், பெரும் ஏமாற்றம் மூன்றுமே காரணமாகின்றன. பெரும் சாதனைக்காக வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கும் வீரன் லட்சிய பூர்த்தி கண்ணுக்கெதிரில் தோன்றும்போது எதற்கும் துணிந்துவிடுகிறான். பெரும் பயம் சூழ்ந்து ஏதாவது செயலில் இறங்கினாலொழிய தான் பிழைக்க முடியாதென்ற நிலையில் கோழைகூடப் பெரும் துணிவு கொள்கிறான். எதிர்பார்த்த காரியங்கள் விபரீத நிலையில் திரும்பி, பெரும் ஏமாற்றம் உணர்ச்சிகளைத் தடுமாற வைக்கும்போதும் மனிதன் துணிவு அபரிமிதமாகிறது.

சேரநாட்டில் எவருமே தொடவோ நெருங்கவோ அஞ்சும் குருநாதனைச் சிறைசெய்யும் அளவுக்கு வீரரவிக்குத் துணிவு பிறந்ததற்குப் பெரும் ஏமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட மன உளைச்சலே காரணமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? தான் திட்டமிட்டு நடத்திய நாடகத்தின் முடிவு அத்தனை விபரீதமாக, தான் எதிர்பார்த்ததற்கு நேர் எதிராக, தனக்குப் பெரும் அவமானம் அளிக்கும் தன்மை வாய்ப்பதாக இருக்குமென்பதைச் சொப்பனத்தில்கூட நினைக்காததால், வீரரவியின் மனம் பெரும் தீக்கனியாக இருந்ததென்றால், பரதபட்டன் மந்திரக் கோலின் மகிமை அந்தத் தீக்கனியை விவிறிப் பெரும் ஜ்வாலையாக அடித்து விட்டது. அதிலும் பெரும் ஏமாற்றத்தை அடைந்துவிட்ட

காரணத்தால் சேரமன்னன், நாட்டில் யாரும் அஞ்சும் செய்கையில், பரதபட்டணச் சிறை செய்யும் செய்கையில் துணிவுடன் இறங்கினான்.

“இன்றைய நிகழ்ச்சிகளை இது விளக்கும்” என்று பரத பட்டன் மந்திரக்கோலை நீட்டியபோதோ, அதைக் கையில் வாங்கி உற்றுப் பார்த்து விழித்தபோதா, “ஆராய்ச்சிக் கண்ணுடன் பார். தெரியும்.” என்று ஊக்கியபோதோ அந்த மந்திரக்கோலின் தந்திரத்தைச் சிறிதும் உணராத மன்னன், பரதபட்டணே அதை விளக்கிய பின்பு பெரும் சீற்றத்திற்கு உள்ளானான்.

தன் கண்களையே நம்பமுடியாத அத்தனை மர்மம் அந்த மந்திரக்கோலிலிருந்து விரிந்தது. மந்திரக்கோலை மன்னன் கையிலிருந்து வாங்கிய பரதபட்டன் அதை ஒரு விநாடி உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் மன்னனை நோக்கி, “மன்னா! இந்த மந்திரக்கோல் நமது காடுகளில் கிடைக்கும் உரமுள்ள பிரம்பால் செய்யப்பட்டது. இதன் பிடியின் மேற்பாகம் பிரம்புக்கு இயற்கையான அடிப்பாகம்போல் பழுப்புத் தட்டி உருண்டு காட்சியளிக்கிறது. ஆனால் அப்படித் தெரிவது பிரம்பின் அடிப்பாகமல்ல. இதோ பார்,” என்று கூறி விட்டுப் பிரம்பின் வழவழத்த தலையைத் தன் கட்டை விரலால் அழுத்தித் தூக்கினான்.

வழவழத்த பழுப்பு நிறமுள்ள அந்தத் தலை ஏதோ வெண்ணெயைப்போல் வெகு சுலபமாக நழுவி எழுந்தது. பிறகு இடது கையில் மந்திரக்கோலின் மத்தியைப் பிடித்துக்கொண்ட குருநாதன் வலது கையால் அந்தத் தலையை லேசாக எடுத்தான். அடுத்தபடி மந்திரக்கோலைத் திருப்பி லேசாக உலுக்கினான். மந்திரக் கோலிலிருந்து ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தரையில் விழுந்த மூன்று கத்திகள் ‘கிளாங் கிளாங்’ என்ற ஒலிகளை எழுப்பின. அந்த ஒலிகள் மன்னன் அறையின் பெரும் சுவர்களில் எதிரொலிகளையும் பயங்கரமாகக் கிளப்பின.

மன்னன் விழிகள் மட்டுமின்றி, பக்கத்தில் நின்ற சேர நாட்டுச் சேனாதிபதியின் விழிகளும் மிதமிஞ்சிய பிரமிப்பால்

மலர்ந்தன. சில வினாடிகள் பெரும் மௌனம் மன்னனின் அந்தரங்க அறையில் நிலவியது. தரையில் விழுந்த கத்திகள் அன்றைய கதையைக் கூறின. கூடல்வாயிவிருந்து உருண்டு செண்டுவெளியில் பிணமாக விழுந்த வீரன் மார்பில் தைத்திருந்த கத்தியின் உடன்பிறவிகளே கீழேவிழுந்த அந்தச் சிறு கத்திகளென்பதைச் சந்தேகமற மன்னனும் சேனாதிபதியும் உணரவே ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளவும் செய்தனர். சில விநாடிகள் இருவர்விழிகளும் கோபாக்கினியையும் கக்கின. ஆனால் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத பரதபட்டன் குனிந்து அந்தக் கத்திகளிலொன்றைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, “மன்னா! அந்தத் திரைச்சீலைக்குப் பின்னால் யாராவது இருக்கிறார்களா?” என்று வினவினான்.

“இல்லை” என்றான் மன்னன் உக்கிரம் மிகுந்த குரலில்.

“இந்தக் கத்தி பார்ப்பதற்குச் சிறியது மன்னா! ஆனால் அம்பைவிடவேகமாகப் பறந்து செல்லக்கூடியது. இதன் பிடி அதற்காகவே சற்றுக் கனமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது எத்தனை சுலபமாக, எத்தனை வேகமாகச் செல்கிறது பார்,” என்று கூறிக் கையிலிருந்த கத்தியை வீசிவிட்டு பரதபட்டன்.

கத்தி ஜிவ்வென்று பறந்து கோடியிலிருந்த திரைச்சீலையில் பாய்ந்து அதைக் கிழித்து, பிடிமட்டும் வெளியே தெரிய, சீலையில்நான்கு விற்கடை தூரம் கீழே இறங்கவும் செய்தது.

அந்தக் கத்தியின் கூர்மையையும் அதை எறிந்த பரத பட்டன் லாகவத்தையும் பார்த்த மன்னன் புத்தி பலவித உணர்ச்சிகளால் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. அந்த உணர்ச்சிகளை அதிகமாகக் கிளறிவிடச் சொன்னான் பரதபட்டன்: “மன்னா! இந்தக் கத்தி கொலைக்கு உபயோகப்படுத்துவது இதுதான் முதல்தடவை,” என்று.

அவ்வளவுதான். மன்னன் அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த உணர்ச்சிகள் காற்றில் பறந்தன. “இந்தக் குரு நாதனைப் பிடித்துச் சிறையில் அடையுங்கள்.” என்று கூச்ச விட்டான் வீரரவி.

குருநாதன் மன்னனை நோக்கி இகழ்ச்சி நகை புரிந்தான். “சேரமன்னா! உன் துணிவு வியக்கத்தக்கது!”

சேரமன்னன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. “எனது துணிவு இருக்கட்டும், உமது துணியைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்,” என்று வினவினான்.

“என் துணிவு உலகமறிந்தது,” என்றான் பரதபட்டன் இகழ்ச்சியைக் குரலில் சற்று அதிகமாகக் காட்டி.

“என் துணிவும் உலகமறிந்ததுதான்” என்றான் வீரரவி.

“சரியாக அறியவில்லை உலகம். நான் அறிய வைக்கிறேன்,” என்றான் பரதபட்டன்.

“என்ன அறிய வைப்பீர் குருநாதரே?”

“திருடர்களைவிட்டுப் பாண்டியன் மகளைத் திருடவும், செண்டு வெளியில் வீரனொருவனைக் கொல்ல ஒரு கொலை காரனை உப்பரிகை முனையில் நிறுத்தி வைப்பதும் துணிவுக்கு அடையாளமல்லவென்பதை.”

“இரண்டுக்கும் நியாயமிருக்கிறது.”

“என்ன நியாயம்?”

“தனி நியாயம்”

“தனி நியாயமா? உனக்குமட்டும் உலகில் இல்லாத நியாயமா?”

“அசாதாரண நீதிகளையும் தர்மங்களையும் சாத்திரம் விதித்திருக்கிறது. காதலுக்கும் போருக்கும் தனி நியாய முண்டு.”

மன்னனின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட பரதபட்டன் மன்னனை நோக்கி மெல்ல நகைத்தான். “காதலுக்கும் போருக்கும் நியாயம் மற்ற நாடுகளில் இருக்கலாம். தமிழகத்தில் கிடையாது. பொதுப்படையான அறவழிக்குத்தான் தமிழர் சமுதாயம் இடமளிக்கிறது. தவிர, நீ இன்று செய்ய முற்பட்டது காதலிலும் சேராது. போரிலும் சேராது” என்றும் சுட்டிக்காட்டினான் பரதபட்டன் வெகு அலட்சியமாக.

“என்ன சொல்கிறீர் குருநாதரே?” சேற்றத்துடன் எழுந்தது மன்னன் கேள்வி.

“மன்னா! காதல் இருவழிப்பட்டது. முத்துக்குமரி உன்னை வெறுக்கிறாள். இஷ்டவிரோதமாக அவளைக் கொணர்ந்திருக்

கிறாய். இன்று செண்டு வெளி உன்னிஷ்டப்படி நடந்திருந்தால் அலனை ராணியாக்கப் போவதாக மக்களுக்கு அறிவித்திருப்பாய்,” என்றான் பரதபட்டன்.

இதைக் கேட்டதும் மன்னனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. தான் முத்துக்குமரியிடம் கடற்கரை மாளிகையில் தனிப்படச் சொன்னதைக் குருநாதன் அறிந்தது எப்படி என்று வியந்தான். அந்த வியப்பைக் கண்ட குருநாதன் மேலும் சொன்னான்: “மன்னு! இதற்குப் பெரும் மந்திரமோ தந்திரமோ தேவையில்லை, ஊகமே போதும். மக்கள் பத்தினி வழிபடும் இந்நாட்டில் முத்துக்குமரியை அடையவேண்டுமானால் நீ முறைப்படிதான் அடைய முடியும். பாண்டியன் மனதை உடைக்க நீ எதையும் செய்ய முற்படுவாய் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. அதற்கு நீ வித்து விதைக்க இன்றைய செண்டு வெளியைத் தவிரச் சிறந்த சந்நர்ப்பம் கிடைக்காது. செண்டு வெளியைச் சாக்காக வைத்து இந்திர பானுவையும் அழித்து, சிங்கணன் வெற்றிச் செய்தியில் மக்கள் களிவெறி கொண்டுள்ள நிலையில் பாண்டியன் மகளை ராணியாக்குவதாக நீ கூறியிருந்தால் மக்கள் எதிர்த்திருக்க மாட்டார்கள். மகிழ்ச்சிக் கூச்சலிட்டிருப்பார்கள். ஆனால் உன் திட்டங்களை விதி உடைத்துவிட்டது...”

பரதபட்டன் மேலும் ஏதோ சொல்லப்போனான். ஆனால் அவனை மன்னன் அடக்கி, “விதியல்ல தடுத்தது. துரோகியான நீர்தான் தடுத்தீர்,” என்று சீறினான்.

“இல்லை மன்னு! விதியின் கைதான் நான். அதர்மத்தை அடக்க ஆண்டவன் அவ்வப்பொழுது பல கருவிகளைக் கையாளுகிறான். அக் கருவிகளில் நான் ஒன்று,” என்றான் பரதபட்டன்.

“உமது செயலுக்கு ஆண்டவனை ஏன் இழுக்கிறீர்?” என்று இரைந்தான் மன்னன்.

“நான் அவனை இழுக்காத நாளில்லை. அவனறியாத செயல் எதையும் நான் செய்ததில்லை. நான் என்ன, யாருமே செய்ய முடியாது,” என்றான் பரதபட்டன்.

“குற்றத்தை மறைக்க வேதாந்தம் பேசுகிறீரா?”

“அது குற்றம் செய்பவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியம்.”

“நீர் செய்தது சேரநாட்டுக்குத் துரோகம் அல்லவா?”

“அல்ல. அதற்கு இழுக்கு ஏற்படுத்த முயன்ற உன்னிடமிருந்து காப்பாற்றினேன். பாண்டியன் மகளை நீ திருடிவந்தது அதர்மம். இந்திரபானுவைச் சதியால் கொல்ல முயன்றதும் அதர்மம். மக்கள் களிவெறியெனும் திரைமறைவில் முத்துக்குமரியை மணக்கத் திட்டமிட்டது அதர்மம். இந்த மூன்று அதர்மங்களிலிருந்து உன்னையும் சேரநாட்டையும் காத்த என்னைச் சிறைசெய்ய முற்படுவது பெரிய அதர்மம். இத்தனைக்கும் நீ பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்,” என்று சீறினான்.

“யாரிடம் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்? ஆண்டவனிடமா?” என்று சீற்றத்துடன் வினவினான் மன்னன்.

“அது பிறகு. இப்பொழுது மக்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். உன்னிடமிருந்து தப்பிய இந்திரபானுவுக்கும் நீ பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்,” என்று மன்னனை ஏறெடுத்து நோக்கிச் சொன்னான் பரதபட்டன்.

இதற்குப் பிறகு பரதபட்டன் பேச்சைத் தாங்கமுடியாத வீரரவி சேனாதிபதியை நோக்கி, “குருநாதனை அரண்மனைச் திறையில் அடைத்து வை தண்டனையை நாளைக் காலையில் கூறுகிறேன்,” என்றான்.

“நடவுங்கள் குருநாதரே,” என்ற சேனாதிபதியின் உத்தரவைக் கேட்டதும் மன்னனை வெகு அலட்சியமாக நோக்கிவிட்டு வீரர்களுக்கு இடையில் நடந்தான் குருநாதன்.

மன்னனிருந்த உப்பரிகைக் கட்டுகள் பலவற்றைத் தாண்டி குருநாதனை வீரர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். அப்பொழுதும் அரண்மனையை அடுத்த செண்டு வெளியில் மக்கள் கூச்சலும் குழப்பமும் இருந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் செண்டு வெளிப்பக்கம் வந்த சமயத்தில் குருநாதன் கைப்பிடிச் சுவரின் மூலம் எட்டிப் பார்த்தான். பிறகு தன் மடியிலிருந்து ஏதோ ஒரு பொருளை எடுத்துக் கூட்டத்தில் வெகு வேகமாக வீசினான்.

குருநாதனின் செய்கை கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நடந்துவிட்டபடியால் வீரர்களால் அவரைத் தடுக்க முடிய வில்லை. பரதபட்டன்மீது கையை வைக்க அவர்கள் அஞ்சிய படியால் மேல நடக்கும்படி பணிவுடன் கேட்டுக் கொண்டார்கள். பரதபட்டனும் அதற்குப் பின்பு எந்தத் தொந்தரவும் செய்யாமல் நடந்தான். அரண்மனையின் கட்டிடங்களிலொன்றிலிருந்த சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பரதபட்டன் மிக நிம்மதியாகச் சிறையில் தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அறையில் குருநாதன் நுழைந்ததும் அதைப் பூட்டிய வீரர்கள் காவலரை எச்சரித்து நடந்தனர். அவர்கள் சென்றதும் தோளிலிருந்த சிறு துண்டால் தரையைத் தட்டிவிட்டுப் படுத்து நன்றாக காலை நீட்டிக் கொண்ட பரதபட்டன் முகத்தில் பெரும் சாந்தியிருந்தது.

அந்தச் சாந்தியில் அவன் உதடுகள் முணுமுணுத்தன, “என் சக்தியின் வலிமையை விட எழுத்தின் வலிமை அதிகம். எழுத்தின் வலிமை அளவிட முடியாதது. அதை மன்னன் நாளை புரிந்துகொள்வான். தெரியாமலா பீஜாட்சரங்களைக் கொண்டு முனிவர்கள் மந்திரங்களை வகுத்தார்கள்?” என்று.

இதற்குப் பிறகு பரதபட்டன் நிம்மதியாக உறங்கினான். ஆனால் சிறையின் தரையில் பரதபட்டன் அடைந்த நிம்மதி அரண்மனையில் பஞ்சனையில் படுத்திருந்த மன்னன் அடைய வில்லை மனம் அவனைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தது. கவலை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. சுகம் தருவது பஞ்சனையல்ல என்பதை மன்னன் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். ஆனால் அன்றிரவை விட மறுநாள் காலையில் அவனுக்குப் பெரும் தொல்லை காத்திருந்தது. எழுத்து அளித்த தொல்லை அது. பரதபட்டன் சிறையில் முணுமுணுத்த எழுத்தின் வலிமையை மன்னன் பூர்ணமாகப் புரிந்து கொண்டான். பெரும் இடி தலையில் இறங்கிவிட்ட நிலையில் வீரரளி தவித்தான் மறுநாள் காலையில்.

அத்தியாயம் 20

புது விபரீதம்

மறுநாள் பொழுது புலருவதற்கு இரண்டு நாழிகை களுக்கு முன்பே பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்துவிட்ட வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன் மெள்ள கடற்பக்கமிருந்த தனது அறைச் சாளரத்தின் மூலம் வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். பரலி மாநகரின் கடற்புறம் அரண்மனையிலிருந்து நீண்டதூர மிருந்தபேர்திலும் அரண்மனை உப்பரிகையிருந்த மலைப்பகுதி யின் காரணமாகக் கடலின் விளம்பிலிருந்த கட்டிடங்களும் அவற்றுக்கு அப்பாலிருந்த மணல் பரப்பும், அந்த மணல் பரப்பில் மோதிய சிற்றலைகளுங்கூட அவன் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. சாதாரண சமயமாயிருந்தால் மனத்துக்குப் பெரும் உற்சாகத்தை அளிக்கக்கூடிய அந்த இன்பக் காட்சி அன்றைய மன்னனிருந்த நிலையில் அவனுக்கு இன்பத்துக்கு பதில் துன்பத்தையே அளித்தது. கடல்வரை அசையாது உரமாக நின்ற தனது தலைநகரின் கட்டிடங்களைக் கண்ட வீரரவி, தனது முந்தைய நாள் திட்டம் அக்கட்டிடங்களைப் போல் திடமாயில்லாமல் தூரத்தே தெரிந்த சமுத்திர அலைகளைப்போல் உடைந்து விழுந்துவிட்டதை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டான். அவன் அறைக்கும் கடற்கரைக்கும் இடையேயிருந்த பல தோப்புகளிலிருந்து வந்த இன்பமான காலைக் காற்றும் அவனுக்கு ஆறுதலளிக்க மறுக்கவே அவன் துன்பப் பெருமூச்சொன்றை வெளியில் விட்டான்.

இரவு முழுவதும் அவனை அல்லல் படுத்திய எண்ணங்கள் அறிதக் காலை நேரத்திலும் அவனைத் தொடர்ந்து வாட்டிக்

கொண்டிருக்கவே, அவன் கண்களின் பார்வை சற்று நேரத் திற்கொருமுறை அறுந்து அறுந்து தடைப்பட்டதால் இடையிடையே வெறித்த அர்த்தமற்ற பார்வை கண்களிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இந்திரபானு மீதமிஞ்சிய துணிவுடன் செண்டு வெளியில் சேரர் இலச்சிணையை அவமதித்ததும், பிறகு கூட்டத்தின் குழப்பத்தில் தப்பிச் சென்றதும் அந்தக் காலை நேரத்தில்கூடப் பெரு விசித்திரமாய்த் தெரிந்தது அவன் புத்திக்கு. அத்துடன் சேர நாட்டு மக்களால் வணங்கப்படும் குருநாதன் துரோகம் அவன் துன்பத்தை ஆழக் கிளறி விட்டிருந்ததால் வீரரவி எதையும் சகிக்கும் ஆற்றலை இழந்திருந்தான். குருநாதன் மட்டும் இடைபுகாமலிருந்தால் செண்டு வெளி அரங்கின் முடிவில் தனது பிரச்சினைகள் பலவற்றுக்கும் முடிவு கண்டிருக்க முடியுமென்று எண்ணிய சேர மன்னனுக்குப் பரதபட்டன் மீதிருந்த கோபம் எல்லை கடந்ததால், என்ன ஆனாலும் பரதபட்டனை வேசில் விடுவதில்லையென்று சபதம் செய்து கொண்டான் அவன். பரதபட்டன் துரோகத்தை மட்டும் சரியாகப் பறைசாற்றினால் மக்களுக்கு குருநாதன் மீதிருந்த பிரமையைக்கூட உடைத்து விடமுடியும் என்று தீர்மானித்த வீரரவி அந்த நினைப்பில் சிறிது மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான். அவன் மகிழ்ச்சிக்குச் சுருதி கூட்டுவனபோல் அரண்மனையின் உதயகால வாத்தியங்கள் ஒலித்தன.

சேரமன்னன் மனப்புண்ணுக்கு நரம்பு வாத்தியங்களின் மிருதுவான இசை பெரும் ஆறுதலை அளித்தது. பரம கலாரசிகனான உதயமார்த்தாண்டவார்மன் அத்தனை மனப்புண்ணிலும் அந்த வாத்தியங்களின் இசையைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டான். அந்த இசை ஒலிகளின் காரணமாகவோ என்னவோ அரண்மனை நந்தவனப் பறவைகளும் கூவ முற்பட்டதால் விளைந்த புது இன்ப நாதங்கள்கூட அரசனுக்குச் சற்று மனோரம்மியமாயிருந்தது மெள்ள மெள்ளப் புலர்ந்த பொழுதும் அவன் கண்களுக்குக் குளுமையை அளித்தது. இந்த உதயத்திலாவது அறுந்த தனது திட்டங்கள் மீண்டும் கூடுவதற்கு வழி ஏதாவது ஏற்படாதா என்று

சிந்தித்தான் மன்னன். அந்தச் சிந்தனையில் நம்பிக்கை அம்சங்கள் பல எழுந்து உலாவவும் தொடங்கின. கூட்டத் தின் குழப்பத்தில் தப்பிவிட்ட இந்திரபானு எப்படியும் நாட்டை விட்டுத் தாண்டிவிட முடியாதென்றும், எப்படியும் காவலரால் கைப்பற்றப் படுவானென்றும், அப்படிக்காவலரிடமிருந்து தப்பினாலும் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் சேர மக்களிடமிருந்து தப்ப முடியாதென்றும் எண்ணினான் மன்னன். செண்டு வெளியில் இந்திரபானு செய்த துரோகச் செயல் தலைநகரில் இரவே பரவியிருக்கு. மென்பதிலும் எந்த இடத்திலும் இந்திரபானுவுக்கு அபயம் கிடைக்காதென்பது திண்ணமென்றும் நம்பினான் வீரரவி. “அதுமட்டுமல்ல, மக்களிடம் சிக்கிக் கொண்டால் அவர்களே அவனை அடித்துக் கொன்றுவிடுவார்கள். நாட்டை அவமதித்ததை மட்டும் சேரமக்கள் பொறுக்க மாட்டார்கள்” என்று தனக்குள் சொல்லியும் கொண்டான் சேரர் புரவலன். இன்னொரு யுக்தியும் அவன் புத்தியில் தோன்றியது. இந்திரபானுவைப் போன்ற சேரத் துரோகிக்குக் குருநாதர் உதவியிருக்கிறார் என்ற விஷயத்தையும் மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினால் மக்கள் அவர்மீதும் கொதித்தெழுவார்கள் என்று தீர்மானித்த வீரரவி அதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்யவும் முடிவு செய்தான்.

பாண்டியன் சேரநாட்டுமீது போர் தொடுத்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் பாண்டியநாட்டு உபதளபதியான இந்திரபானுவுடன் சேர்ந்து பரதப்பட்டன் நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்தான் என்று பறையறைவித்துவிட்டால் மக்கள் கோப அலைகள் குருநாதரின் மீது திரும்பும்; அந்தக் கோப அலைகள் அடங்கு முன்பு முத்துகுமரியையும் திருமணம் செய்து கொண்டுவிட்டால் பாண்டியன் மனத்தையும் உடைத்து விடலாம்’ என்று எண்ணமிட்ட வீரரவி அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிடவும் தீர்மானித்தான்.

இத்தகைய திட்டத்தில் ஓரளவு நிம்மதியடைந்த மனத்துடன் காலுக்கடன்களை முடிக்கப்பணிமக்களை அழைக்குமாறு அறைக் காவலருக்கு உத்தர விட்டான். அவன் உத்தரவு

பிறந்த சில விநாடிகளுக்குள் வந்த பணிமக்கள் நால்வர் மன்னனுக்குத் தலை வணங்கினர். அவர்களில் இரு பெண்கள் நீராட்டத்துக்குச் சகலமும் தயாராயிருப்பதாக அறிவிக்கவே மன்னன் நீராட்ட அறையை நோக்கிச் சென்றான். மனத்தில் புதுத் திட்டமொன்று உருவாகியிருந்த காரணத்தால் நீராட்டத்தை வெகு சீக்கிரத்தில் முடித்துக்கொண்ட வீர ரவி தனது அரசாங்க அறைக்கு வந்து முதலமைச்சரையும் சேனாதிபதியையும் அழைத்து வரக் காவலர் இருவரை ஏவினான். காவலர் விரைந்த இரண்டு நாழிகைகள் கழித்து அந்த அறைக்குள் நுழைந்த முதலமைச்சரும், சேனாதிபதியும் மன்னன் முகத்தில் ஓரளவு சாந்தி பரவியிருந்ததையும், பொற் கிண்ணத்தில் அவன் நிதானமாகப் பாலை அருந்திக் கொண்டிருந்ததையும், பாலைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து விட்டுப் பாத்திரத்தை வாங்கிச் செல்லப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பணிமகள் முகத்தில் புன்முறுவலிருந்ததையும் கண்டதால் சற்று நிதானத்துக்கு வந்து, “மன்னர் வாழ்க! சேரர் மாநிலம் வாழ்க!” என்று பிறுது கூறித் தலை வணங்கினார்கள்.

பொற்கிண்ணத்தில் பாலை உறிஞ்சிய வண்ணமே அந்த வணக்கத்தை ஏற்கும் முறையில் தலையசைத்த வீரரவி இரண்டு விநாடிகளுக்குப் பிறகு பாற்கிண்ணத்தைப் பணி மகளிடம் நீட்டினான். அதை ஒரு கையால் வாங்கிக் கொண்ட பணிமகள் மற்றொரு கையிலிருந்த பாத்திரத்திலிருந்து நீரை வார்க்கக் கைகளையும் வாயையும் லேசாகத் துடைத்துக் கொண்டான் மன்னன். பிறகு பணிமகளின் முழங்கையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பட்டுச் சீலைத் துண்டால் கையையும் வாயையும் லேசாக ஒற்றிக் கொண்டு, “அமைச்சரே! நகரம் எப்படியிருக்கிறது?” என்று வினவினான்.

அமைச்சர் பெருமான் உடனடியாகப் பதில் சொல்ல வில்லை. பிறகு மெள்ளச் சொன்னார், “சிறிது கலங்கித் தானிருக்கிறது,” என்று.

மன்னன் விழிகள் லேசாக அவர் முகத்தில் பதிந்தன ஒரு விநாடி. பிறகு உதடுகளிலிருந்து மெள்ளச் சொற்கள்

உதிர்ந்தன. “நேற்றைய செண்டு வெளி யாரையும் கலக்க வல்லது,” என்றும் கூறினான் வீரரவி.

“ஆம்.” முதலமைச்சர், சேனாதிபதி இருவரும் ஏககாலத்தில் ஆமோதித்தனர்.

ஒன்றாக ஒலித்த அந்த இரட்டை ‘ஆமை’ காதில் வாங்கிய மன்னன் உதடுகளில் புன்முறுவல் விரிந்தது அத்துடன் சற்று மகிழ்வுடன் சொன்னான் மன்னன், “நேற்றைய சம்பவங்கள் நமக்குப் பெருமையளிக்க வல்லவை,” என்று.

மன்னன் சொற்களைக் கேட்ட முதலமைச்சர் முகத்தில் வியப்பு விரிந்ததென்றால் சேனாதிபதி பிரமைபிடித்து நின்றான். அவர்கள் உள்ளத்திலோடிய உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொண்ட மன்னன், “நான் சொல்வது உங்களுக்கு வியப்பாயிருக்கலாம். ஆனால் அதுதான் உண்மை.” என்று கூறினான்.

“எது மன்னவா? அந்தப் புது வீரன் நம்மை அவமதித்ததா? அல்லது நமது வீரனொருவன் பிணமாய் விழுந்ததா?”

“இரண்டுமல்ல.”

“பிறகு எது?” இம்முறை சேனாதிபதி கேட்டான் குரலில் சற்று வெறுப்பைக் காட்டி,

“சேரநாட்டுப் பொது அமைப்பு அதன் பண்பாடு.” என்றான் மன்னன்.

“விளக்கிச் சொல்லுங்கள்,” என்று கேட்டார் முதலமைச்சர்.

“செண்டு வெளி, வீரர்கள் போர்க்கூத்துக்குப் பொது விடம். அங்கு யாரும் நுழையலாம். யாரும் வீரத்தைக் காட்டலாம். ஆகையால் எதிரி வீரன் அதில் நுழைந்ததும் தவறாகாது,” என்ற மன்னன் சற்றுப் பேச்சை நிறுத்தினான்.

முதலமைச்சரும் சேனாதிபதியும் மௌனம் சாதித்தனர். மன்னனே மேற்கொண்டு விவரிக்கத் தொடங்கி, “செண்டு வெளியில் யார் பிரவேசிப்பதையும் பரவி மாநகர்ப் பொது மக்கள் தடைசெய்வதில்லை. நமது செண்டு வெளியில், யவனர், அரேபியர், சோனகர் பலரும் பல முறைகள் பங்கெடுத்துக்

கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பலருக்கும் இடமளிக்கும் பரந்த நோக்கமுள்ளவர்கள் பரலி மக்கள். இந்த நோக்கம் சேரர் பண்பாட்டை விளக்குகிறது, பெருநோக்கை விளக்குகிறது. ஆகையால் செண்டு வெளி விழாவில் நாம் எப்பொழுதும் பெருமை அடைகிறோம். நேற்று செண்டு வெளியில் நடந்த துரோகச் செயலைக் கூட மக்கள் ஓரளவு பொறுத்தார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். துரோகியை அவர்கள் கிழித் தெறியாது தப்பிச் செல்ல விட்டது கூட அவர்கள் பொறுமைக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் அத்தாட்சி," என்று கூறினான்.

செண்டு வெளியில் ஏற்பட்ட குழப்பம் அதிகமில்லையென்பதையும் மக்கள் அடியோடு கட்டுப்பாடுகளை மீறியிருந்தால் நடந்திருக்கக்கூடிய அனர்த்தமும் நாசமும் அதிகமென்பதையும் உணர்ந்துகொண்ட முதலமைச்சர் அரசன் மக்களைப் பாராட்டுவதை ஆமோதித்தார். "மக்களிடம் மன்னன் வைத்திருக்கும் அன்பும் நம்பிக்கையும் பாராட்டத் தக்கது." என்று வாய்விட்டும் சொன்னார்.

"மக்களுக்கும் தங்களிடம் அந்தபக்தியும் அன்பும் உண்டு" என்று சேனாதிபதியும் முதலமைச்சருடன் ஒத்துப்பாடினான்.

பிறகுதான் வீரரவி மெள்ள தன் திட்டத்தை அவிழ்த்தான். "இருப்பினும் அமைச்சரே! தர்மம் நீதி இரண்டையும் நிலைநிறுத்துவது அரசன் கடமையல்லவா?" என்று வினவினான் மெள்ள.

"ஆம் மன்னவா! அதில் சந்தேகமென்ன?" என்றார் முதலமைச்சர்.

"துரோகம் விளைவிப்பது யாராயிருந்தாலும் தண்டிக்க வேண்டியதுதானே," என்று கேட்டான் மன்னன்.

"ஆமாம். அதிலும் சந்தேகமில்லை" என்றார் முதலமைச்சர்.

"குருநாதர் அதற்கு விலக்காக முடியுமா?" மெல்ல கேள்வி எழுந்தது அடுத்தபடி அரசனிடமிருந்து. கபடமான பார்வையொன்றும் அவன் முகத்தில் உதயமாயிற்று.

இதைக் கேட்ட முதலமைச்சர் மெல்ல இருந்த இடத்தில் அசைந்தார். “நியாயப்படி பார்த்தால் குருநாதரும் துரோகச் செயலிலிருந்து தப்ப முடியாது,” என்று சங்கடத்துடன் இழுத்தார் சொற்களை.

“நியாயம் வழங்குவது எனது கடமையென்று சற்று முன்புதானே ஒப்புக் கொண்டீர்?”

“ஒப்புக்கொண்டேன். இருப்பினும்...”

“இருப்பினும் என்ன?”

“குருநாதரிடம் மக்கள் பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“அதனால் அவர் குற்றங்களைப் புரிய முடியுமா?”

“தர்ம நியாயப்படி முடியாது.”

“வேறு என்ன நியாயமிருக்கிறது அவர் தப்புவதற்கு?”

“நியாயம் என்பது எதுவும் இல்லை. ஆனால் மக்கள் குருநாதர் தவறு செய்யமாட்டார் என்று நம்புகிறார்கள்.”

“தவறு செய்ததை நாம் நிரூபித்தால்?”

“நிரூபிப்பது கஷ்டம்.”

“ஏன்?”

“குருநாதர் கூரிய அறிவு படைத்தவர். விஷயத்தை எப்படியாவது நம்மீது திருப்பினால் நமக்கு ஆபத்து,” என்ற முதலமைச்சர் குரலில் லேசாகப்பயமும் ஒலித்தது.

மன்னன் அவரைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டுக் கூறினான். “முதலமைச்சரே! மக்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதை வைத்து நாம் நீதி செலுத்த முடியாது நீதி சொல்வதைச் செய்வதுதான் நமது கடமை. அந்தக் கடமையைச் செய்வதில் உயிரிழந்தாலும் பாதகலில்லை,” என்று.

“அது நடக்கலாம்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“எது? கடமையைச் செலுத்துவதுதானே?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“இல்லை. உயிரிழப்பது,” என்று விஷமமாகப் பதில் சொன்னார் முதலமைச்சர்.

மன்னன் முகத்தில் கோபம் மெள்ளத் துளிர்ந்தது. “ஏன் குருநாதரைத் தண்டித்தால் மக்கள் என்னைக் கொன்றுவிடுவார்களா?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“தங்களிடம் வரமாட்டார்கள்?”

“ஏன்”

“தங்கள் பெயரால் நீதி செலுத்துபவர்களை விசாரித்து விடுவார்கள்.”

மன்னன் கோபம் தலைக்குமேல் ஏறியது. “நீதிசெலுத்த அஞ்சுகிறீரா முதலமைச்சரே!” என்று சீறிய மன்னன், “குருநாதரின் துரோகச் செயலை மக்களுக்கு பறையறிவித்து கூறும். அவரைப் பொது மண்டபத்திலே நாமே விசாரித்து விடுவோம். அவர் எந்தக் கத்தி மூலம் சேரநாட்டு வீரனொருவன் உயிரை உறிஞ்சினார் என்பதை மக்களுக்குக் காட்டுவோம் மக்களை வளைப்பது நமது கையிலிருக்கிறது,” என்றான் மன்னன்.

அவன் மேலும் ஏதோ சொல்லப் போன சமயத்தில் அவசரமாக உள்ளே நுழைந்த காவலன் உபசேனாதிபதியொருவர் உடனடியாக முதலமைச்சரைப் பார்க்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்தான். “உள்ளே வரச் சொல்” என்று மன்னன் ஆணையிட சற்று நேரத்திற்குள் உள்ளே நுழைந்த உபசேனாதிபதி அங்கிருந்த மூவருக்கும் தலைவணங்கி, கச்சையிலிருந்து ஓர் ஓலையை எடுத்து முதலமைச்சரிடம் கொடுத்தான். அதைப் பிரித்து வாசித்த முதலமைச்சர் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகள் விரிந்தன, “போதாக்குறைக்கு இது வேறு?” என்ற சொற்கள் அவர் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தன. “இந்தப் புது விபரீதத்தைப் பாருங்கள்,” என்று மன்னனிடம் அந்த ஓலையை நீட்டினார் முதலமைச்சர்.

அத்தியாயம் 21

பட்டன் இட்ட தீ

முதலமைச்சர் நீட்டிய ஓலையைக் கையில் வாங்கி அதன்மீது கண்களை ஓட்டிய மன்னன் முகத்தில் விபரீதச் சாயை ஒன்று வெகுவேகமாகப் படர்ந்தது. ஓலையைப் படித்து முடித்து அதைக் கொண்டுவந்த உபசேனாதிபதியை நோக்கிய மன்னன் கண்களில் கோபக்கனல் மிதமிஞ்சி வீசிக்கொண்டிருந்தது. “இதை யார் கொண்டு வந்தது?” என்ற சொற்களும் நெருப்புத் துண்டங்கள்போல் உதிர்ந்தன வீரரவியின் உதடுகளிலிருந்து.

“யாரும் கொண்டுவரத் தேவையில்லை மன்னவா! நகரத்தில் பல பேரிடம் இது இன்று காலை காணப்பட்டது,” என்று உபசேனாதிபதி மிகுந்த பயத்துடன் மன்னனுக்குப் பதில் கூறினான்.

அடுத்து மன்னன் பதில் பேசாமல் மீண்டும் ஒருமுறை ஓலையின்மீது கண்களை ஓட்டினான். “சேரமன்னன் அதர்மங்கள் அத்துமீறுகின்றன. மக்கள் விழித்துக் கொள்ளட்டும். இல்லையேல் சேரநாடு அழிந்துவிடும்—பரதப்பட்டன்” என்ற வரிகள் மன்னன் கண்களை எரித்தன. “இந்த ஓலையை யார் படித்தாலும் இது மாதிரி பத்து ஓலைகள் எழுதி மற்றவருக்குக் கொடுங்கள்,” என்ற அடிக்குறிப்பு மன்னனுக்கு இணையில்லா ஆவேசத்தை அளித்தது. அந்த ஆவேசத்துடன் முதலமைச்சரை நோக்கிக் கேட்டான் மன்னன், “இந்த ஓலையைக் குரு

நாதர் எப்பொழுது எழுதியிருப்பார்? எப்பொழுது பரப்பி யிருப்பார்? யார் மூலம் அனுப்பியிருப்பார்?" என்று.

இந்தக் கேள்வி எதற்கும் பதில் கூற இயலாத முதலமைச்சர் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் மன்னனை நோக்கி, "மன்னா! குருநாதரின் திறமை நீங்கள் அறியாத தல்ல. அவர் காரியத்தை எப்படிச் செய்கிறார், எப்பொழுது செய்கிறார் என்பதைத் திட்டமாகக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம்" என்று கூறினார்.

"குருநாதர் திறமையைப் பாராட்ட இங்கு நாம் கூட வில்லை." என்று மன்னன் இரைந்தான்.

"இல்லை. அவரைத் தண்டிக்கக் கூடினோம், விசாரிக்க எண்ணமிட்டோம். அவர் நம்மைத் தண்டித்துவிட்டார். விசாரணை நடக்க இயலாத வழியையும் வகுத்துவிட்டார்," என்றார் முதலமைச்சர் துன்பம் தாண்டவமாடிய குரலில்.

"விசாரிப்பதை யார் தடுக்க முடியும்? குருநாதரை நான் தண்டிப்பதைத்தான் யார் தடுக்க முடியும்?" என்று கேட்டான் மன்னன் சீற்றம் குரலில் முற்றி ஒலிக்க

இந்தச் சமயத்தில் சேனாதிபதி குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் "யார் என்பதைவிட எது என்று கேட்பது பொருந்தும்", என்று.

"எது? சொல்லுங்கள் படைத்தலைவரே?" என்று வின வினான் மன்னன்.

படைத்தலைவன் சற்றுத் தயங்கினான். "பட்டன் இட்ட தி!" என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து தயக்கத்துடன் உதிர்ந்தன.

"பட்டன் இட்ட தியா!" என்ற மன்னன் குரலில் இகழ்ச்சி தொனித்தது.

அடுத்துப் பேச முற்பட்ட சேனாதிபதியைத் தனது கையை அசைத்துத் தடுத்த முதலமைச்சர் தானே பதில் கூறி னார் மன்னனுக்கு. "மன்னவா! உரிய காலத்தில் இதமான யோசனை கூறுவது எனது கடமை. ஆகையால் தங்களுக்குப்

பிரியமில்லாததைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள்” என்று துவங்கி துணிவுடன் தமது யோசனையைச் சொன்னார்.

“இந்த ஓலையைக் குருநாதர் எப்பொழுது எழுதினார் என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் சிறைப்பட்ட பின்னர் எழுதியிருக்க முடியாது அப்படி எழுதியிருந்தாலும் நேற்றிரவுக்குள் அதை வெளியிலனுப்பி மக்களிடை பரப்பியிருக்க முடியாது. ஆகவே பின்னால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளை முன்னதாகவே எதிர்பார்த்து, இந்த ஓலையுடன் தயாராக குருநாதர் செண்டுவெளிக்கு வந்திருக்க வேண்டும். செண்டுவெளி விழா முடிவுக்கும் அவர் சிறையிலடைக்கப்பட்டதற்கும் இடையே அவர் இந்த ஓலையை யாரிடமோ கொடுத்திருக்க வேண்டும். இந்த ஓலையை அல்ல அல்ல இந்தத் தீயை மக்களிடை அனுப்பியிருக்கிறார் குருநாதர். அவர் இட்ட தீ மூண்டுவிடும் என்பதைச் சந்தேகமற அறிந்தே இந்த ஓலையை மக்களிடை அனுப்பியிருக்கிறார். தீ மூண்டுவிட்டதற்கு இத்தனை அதிகாலையில் இது அரண்மனைக்கு வந்திருப்பதே தகுந்த சான்று. ஆகையால் மன்னவா! குருநாதரை விடுதலை செய்துவிடுங்கள், பெருத்த விபரீதத்திலிருந்து நாம் மீள அதுதான் வழி!” என்றார் முதலமைச்சர் உறுதியுடன்

முதலமைச்சர் பேசப் பேச மன்னன் தனது உணர்ச்சிகளை ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டுவந்து விட்டான். அவனுடைய இயற்கையான, ஆனால் பயங்கரமான புன்முறுவல் அவன் உதடுகளில் மீண்டும் தவழ்ந்தது. மிக மிருதுவான குரலில் கேட்டான் வீரரவி, “முதலமைச்சரே! உமது கடமையை நீர் செலுத்திவிட்டீர் அல்லவா,” என்று.

“செலுத்திவிட்டேன் மன்னவா,” என்றார் முதலமைச்சர் மன்னனின் திடீர் சாந்தத் துக்குக் காரணத்தை அறியாமல்.

“எனக்கும் கடமை உண்டல்லவா?” என்று வினவினான் வீரரவி அதே சாந்தமான குரலில்.

“உண்டு மன்னவா,” என்று ஆமோதித்தார் முதலமைச்சர்.

“இந்த நாட்டு மக்களைக் காப்பது என் கடமையல்லவா?”

“ஆம்.”

“அந்தக் கடமையைச் செலுத்த அவசியமான எதையும் செய்வதும் என் கடமை.”

“ஆம்.”

“நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு இடைஞ்சலாக நிற்கும் எதையும், யாரையும் களையெடுப்பதும் காவலன் கடமை.”

“சந்தேகமில்லை. ஆனால்...”

“கடமையைச் செலுத்துவதில் ‘ஆனா’லுக்கு இடமில்லை அமைச்சரே. அதன் விளைவுகளைச் சந்திப்பதிலும் அர்த்தமில்லை. இந்நாட்டு மக்கள் நலன், அவர்கள் உயிருடன் செழிப்புடன் வாழவேண்டியதற்கு வகைசெய்யும் பொறுப்பு. அவர் களுக்குத் தீங்கு செய்யும் யாரையும் அழிக்கவேண்டிய கடமை எனக்கு இருக்கிறது. அந்தக் கடமைகளை, பொறுப்பு களை நிறைவேற்றுவதை தடுக்க யார் முயன்றாலும், யார் தீவைத்தாலும், பிரளயத்தையே கிளப்பினாலும் அஞ்சுவது அறமல்ல அரசலுக்கு. அதைக் கண்டு அலறுவதோ, புலம் புலவதோ, பின்னடைவதோ பலமல்ல புரவலனுக்கு. ஆகவே, இந்த பட்டன் இட்ட தீயைக் கண்டு நான் அஞ்சப் போவ தில்லை. அவனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்போவதுமில்லை.” என்று விடுவிடு என்று முதலமைச்சரை நோக்கிப் பேசிய மன்னன் பின்பு சேனாதிபதியை நோக்கி ‘சேனாதிபதி! குரு நாதனை அரண்மனையைவிட்டு அகற்றவேண்டாம், இந்தச் சிறையிலேயே அவன் கிடக்கட்டும்,’ என்று உத்தரவிட்ட பின், சற்று நிதானித்துவிட்டு, “பாண்டியன் மகள் விழித்து விட்டாளா?” என்றும் வினவினான்.

“நேற்று இரவு அரண்மனை மருத்துவர் பார்த்தபோதும் செண்டு வெளியில் அடைந்த மயக்கம் தீரவில்லை பாண்டியன் மகளுக்கு. மருத்துவர் ஏதோ மருந்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார், ‘இரவு உறங்கட்டும், காலையில்விழித்துக்கொள்வார் இளவரசி’ என்றும் சொல்லிச் சென்றார். இன்று காலை யில் விழித்திருக்கவேண்டும்,” என்றான் சேனாதிபதி.

“அவளை மீண்டும் கடற்கரை மாளிகைக்கு அனுப்ப வேண்டாம். இங்கேயே காவலில் இருக்கட்டும். அவளையாரும் நெருங்கக் கூடாதென்று திட்டம் செய்யுங்கள்,” என்று சேனாதிபதிக்கு மேலும் உத்தரவிட்ட வீரரவி, “என்ன முதலமைச்சரே! வேறு ஏதாவது நீர் எனது இதத்தை முன்னிட்டு யோசனை சொல்ல வேண்டியது பாக்கியிருக்கிறதா?” என்று வினவினார் முதலமைச்சரை நோக்கித் திரும்பி.

முதலமைச்சர் சிறிதும் அச்சமின்றி மன்னனை ஏற்றெடுத்து நோக்கினார். “மன்னர் பெருமானே! அபாயமான துறையில் இறங்குகிறீர்கள். கடலின் அலைகளை எதிர்க்கலாம். சுழலை எதிர்க்க முடியாது அசியல் கடலிலும் அலைகளும் உண்டு சுழல்களும் உண்டு. இப்பொழுது உங்கள் முன் காணப்படுவது சீறிவரும் அலையல்ல, உங்களை அழுத்த முயலும் சுழல். அதில் அகப்பட்டுக்கொள்ளவேண்டாம். குருநாதன் பெரிய சுழல், பெரிய புயல். அவரை விட்டுவிடுவது அனைத்துக்கும் நல்லது. தவிர நாட்டு வாயிலில் மாற்றான் நிற்கும்பொது மக்களின் மதிப்புக்கு உரியவர்களை விரோதித்துக்கொள்வது மக்களையே விரோதித்துக் கொள்வதாகும். மக்கள் விரோதத்துடன் மாற்றானை வெற்றி கொண்ட மன்னன் எவரும் வரலாற்றில் கிடையாது,” என்று கூறிவிட்டுத் தலை வணங்கி வெளியே சென்றார்.

தான் அனுமதிக்கும்வரை காத்திராது வெளியே சென்று விட்ட முதலமைச்சர் சென்ற வழியை நோக்கிக் கொண்டிருந்த மன்னன் அவர் அறை வாயிற்படியைத் தாண்டியதும் சேனாதிபதியை நோக்கினான். சேனாதிபதியின் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகள் பரவிக் கிடந்தன. படைத் தலைவன் உள்ளத்திலிருந்த சஞ்சலத்தை முகத்தோரணையிலிருந்தே ஊகித்துக்கொண்ட மன்னன் கேட்டான், “என்ன சேனாதிபதி! நீங்கள் ஏதாவது யோசனை சொல்ல வேண்டியது பாக்கியிருக்கிறதா?” என்று.

“இந்த விவகாரங்களில் நான் யோசனை சொல்லத் தகுதியற்றவன்,” என்றான் சேனாதிபதி

“ஏன் உமது தகுதிக்கு என்ன குறைச்சல்?” என்று மன்னன் வினவினான் விஷமத்துடன்.

“நான் ராஜ தந்திரியல்ல, படைவீரன்,” என்று கூறினான் சேனாதிபதி.

“அதனால்?”

“ராஜதந்திர சம்பந்தமான விஷயத்தில் நான் யோசனை சொல்வது சரியல்ல.”

“வேறு எதில் யோசனை சொல்லுவீர்?”

“படைகளை நடத்துவது, அணிவகுப்பது, நகரப் பாதுகாப்பை வலுப்படுத்துவது ஆகிய விஷயங்களில் நான் யோசனை சொல்ல முடியும்.”

“நகரத்தில் ஒழுங்கு குலைந்தால்?”

“அதைப் படைகளைப் பிரித்து நிறுத்திச் சமாளிப்பேன்.”

“இவை அனைத்தையுமே செய்ய வேண்டிய சமயம் வந்து விட்டது சேனாதிபதி,” என்று கூறினான் மன்னன் சர்வ நிதானமாக.

“இவை அனைத்தையுமா?” என்று வினவினான் சேனாதிபதி வியப்புடன்.

“ஆம் சேனாதிபதி! பரதபட்டன் இட்ட தீ பரவினால் தலை நகரில் ஒழுங்கு குலையும். ஆகவே அதைப் பரவாது தடுக்க முயல வேண்டும். அப்படிப் பரவினால் மக்களைக் கட்டுப்பாட்டில் நிறுத்த முயலவேண்டும். அதற்குத் தகுந்தபடி தலைநகரப் படையை வகுத்துவிடும் இன்று முதல் படைகள் பாசறையில் இல்லாது நகரத் தெருக்களில் உலாவட்டும். நகரத்தின் முக்கிய இடங்களில் குதிரைப் படையின் பகுதிகள் காவல் நிற்கட்டும். ரதங்கள் நகரக் கோட்டை முகப்பில் வளைய வரட்டும். இத்தகைய ஓலையை யாராவது பத்துப்பேர் கூடி நின்று படித்தால் அவர்களில் ஒருவனைப் பிடித்துச் சிறையில் அடையுங்கள். பரதபட்டனுக்குத் தரப்படும் ஆதரவு ராஜத் துரோக குற்றமாகும் என்பது வலியுறுத்தப் பட்டும்,” என்றான் மன்னன்.

“அப்படிப் பறையறைவித்து விட்டுமா?” என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

மன்னன் இதழ்களில் இழ்ச்சி நகை அரும்பியது. “அது தீயை அணைக்காது சேனாதிபதி, தீயைக்கிளையும். பரதபட்டன் எத்தனை லாகவமாகத் தீயை வைத்திருக்கிறானோ அத்தனை லாகவமாக அதை நாம் அணைக்கவேண்டும். எதிரிகள் நடமாட்டம் எல்லையில் அதிகமிருப்பதாகவும் மக்கள் எச்சரிக் கையாயிருக்கவேண்டுமென்றும் பறையறைவித்து விடுங்கள். படை நடமாட்டம் எதிரிகளைக் குறித்ததாக மேலுக்கும், பட்டனை எதிர்ப்பதாக உள்ளேயும் இருக்கட்டும். பரதபட்டனைப் பற்றிய விஷயத்தைப் படைவீரர்கள் மக்கள் காதில் விழும்படி வாய் வார்த்தையாகப் பேசிக்கொண்டால் போதும்,” என்றான் மன்னன். மன்னன் ஏற்பாட்டின் முழு ஆழம் சேனாதிபதிக்கு விளங்காது போகவே மன்னன் மேற்கொண்டு சொன்னான்: “மக்கள் மனக் கிளர்ச்சி ஒருவிஷயத்தில் லயித்திருக்கும் போதே அதை வேறு விஷயத்தில் திருப்பி விட்டால் முதல் விஷயம் அடியோடு மறைந்துவிடும். எதிரியின் நடவடிக்கை மும்முரமாகிறதென்றால் பரதபட்டன் ஓனை செண்டு வெளி நிழ்ச்சிகள் இவை அனைத்தும் மக்கள் மனத்திலிருந்து அகன்றுவிடும். போர் முரசு ஆங்காங்கு அடிக்கப் படும்போது பேராபத்து தலைநகரத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற தென்ற நிலையில் மக்கள் குருநாதனை மறந்து விடுவார்கள். இப்படி மக்கள் உணர்ச்சிகளுக்குப் பக்கவாய்க்கால் வெட்டுவதிலிருக்கிறது நமது வெற்றி.”

மன்னனின் திட்டத்தைக் கேட்ட சேனாதிபதி பல வினாடிகள் வியப்பின் வசப்பட்டு நின்றான். மன்னன் மனோதத்துவத்தை அறிந்திருக்கும் முறையும், அவன் மனத்தின் ஆழமும், அந்த ஆழத்திலிருந்து கிளம்பிய இணையிலா தந்திரமும் பிரமிப்பை அளித்தது படைத்தலைவனுக்கு. ‘மன்னன் தன் திட்டத்தை விவரிக்கும் வரையில் குருநாதரின் கூரிய அறிவை நினைத்து அஞ்சிய அவன், ‘உண்மையில் யார் அறிவு கூர்மையானது? அரசன் அறிவா, குருநாதர் அறிவா?’ என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

ஆனால் வீரன் என்ற முறையில் விளைவைப்பற்றி எண்ணுவதை விட்டு மன்னனை நோக்கி, “சரி மன்னவா! தங்கள் ஆணையை நிறைவேற்றுகிறேன். இன்று மாலைக்குள் பரலி மாநகர் முழுப் போர்க்கோலம் கொள்ளும். மக்கள் கூடிக் கூடி நிற்பது அபாயம் என்பதும் வலியுறுத்தப்படும். எதிரி நமது தலைவாயிலில் நின்றால் நிலை என்னவோ அந்த நிலைக்கு பரலிமாநகர் இன்று மாலை வந்துவிடும்,” என்று கூறித் தலை வணங்கினான்.

அத்துடன் சேனாதிபதியைப் போகவட்ட மன்னன் தீவிர சிந்தனையில் இறங்கினான். ‘பரதபட்டன் இட்ட தீயை அணைத்துவிட ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். ஆனால் தீ அணையுமா!’ என்று சற்று சந்தேகத்துடன் தன்னைக்கேட்டுக் கொண்டான். பரதபட்டன் இட்ட தீ அன்று மாலைக்குள் ஓரளவுக்கு அடங்கவே செய்தது. ஆனால் வேறொரு திசையில் மற்றொரு தீ பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. அது புயல் வேகத்தில் சேரன் தலைநகரை நோக்கி நகரவும் ஆரம்பித்தது.

அத்தியாயம் 22

தர்மத்தின் சக்தி

மக்கள் மனோதத்துவத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து மன்னன் துரிதமாக எடுத்த நடவடிக்கைகள், பட்டன் இட்ட தீ பரலிமாநகரில் அதிகமாகப் பிடித்துப் பரவிவிடாமல் ஓரளவு தடுக்கவே செய்தன. பட்டன் முன் யோசனையுடன் செய்த முயற்சி மன்னன் சூழ்ச்சியால் சற்றுத் தோல்வியடைந்தது என்று சொல்வதுகூட மிகையாகாது.

செண்டு வெளி விழாவை நடத்த மன்னன் தீர்மானித்து விட்டான் என்பதைக் கேட்டதிலிருந்தே மன்னன் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்ட பரதபட்டன், தனது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். வீரனான இந்திரபானுவை ஒழித்து விட மன்னன் செண்டு வெளியில் ஏற்பாடு செய்வானென்பதைத் திட்டமாக அறிந்துகொண்ட பரதபட்டன், அதைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்ததன்றி, அந்த ஏற்பாட்டின் விளைவாக மன்னன் தன்னைச் சிறை செய்யும் பட்சத்தில் எடுக்கவேண்டிய எதிர் நடவடிக்கையையும் நிர்ணயித்துக் கொண்டான். ஆகவே, செண்டு வெளிக்கு வந்த போது மந்திரக்கோலை அவன் எடுத்துக்கொண்டதன்றி ஓர் ஓலை நறுக்கையும் எடுத்து மக்களுக்கு அதில் ஒரு செய்தியையும் பொறித்து மடியில் செருகிக் கொண்டான். அந்த ஓலை பரலிமாநகரில் யார் கையில் கிடைத்தாலும் அது விளைவிக்கக் கூடிய பரபரப்பு எத்தன்மையதாயிருக்கும் என்பதை உணர்ந்

திருந்த பரதபட்டன், மன்னன் தன்னைச் சிறைசெய்த பின்பு அந்த ஓலையை உபயோகிக்கத் தீர்மானித்துவிட்டான். ஆகையால்தான் செண்டு வெளி வழியாக வந்தபோது மாளிகை உப்பரிகையின் கைப்படியில் சற்று எட்டிப் பார்த்து ஓலையைப் பலமாக வீசிஞன். அவன் வீசிய சமயத்தில் செண்டு வெளிக்கூட்டம் ஓரளவு கலைந்திருந்தாலும் மக்கள் பூராவும் வெளியேறாத காரணத்தால், சட்டென்று தலைமேல் விழுந்த ஓலையைச் சேரநாட்டுக் குடிமகன் ஒருவன் பிடித்து என்னவென்று பிரித்துப் பார்த்தான். அவ்வளவுதான், ஓலை அவன் மடியில் அடுத்த கணம் மறைந்தது. ஓலை கிடைத்ததும் கும்பலில் மோதி ஊடுருவி வெளியேறிய அந்தக் குடிமகன், இல்லம் சேர்ந்து பத்து ஓலைகளைத் தயார் செய்து கொண்டு உடனடியாக வெளிக் கிளம்பினான். சேரமாதகரின் பெரும் அங்காடியில் புகுந்து முக்கியமான பத்துக் கடைக்காரர்களிடம் அவற்றை விநியோகம் செய்து திரும்பினான். அதற்குப் பிறகு பட்டன் இட்ட தீ ஓலை மூலம் மிகத் துரிதமாகப் பரவியது. சாதாரண ஓலையில் பிடிக்கும் தீ எப்படிக்கண் இமைக்கும் நேரத்தில் பெரிதாக எரிந்து காற்றில் விசிறுமோ, அப்படியே விசிறிய அந்த நறுக்கு ஓலைத் தீயும் அன்றைய இரவுக்குள் நகரின் பிரதான இடங்களில் பிடித்து விடியக்காலைக்குள் அரண்மனையையும் பற்றிக்கொண்டது.

அந்தத் தீயின் வலிமை பற்றி வீரரவிக்குச் சிறிதளவும் சந்தேகமில்லை. தன்னையும் மீறிய செல்வாக்குப் பரதபட்டனுக்கு மக்களிடத்தில் உண்டு என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். நகருக்குள் வராமல் காட்டிலேயே வசித்து வந்தபடியாலும், பாம்புகள்மீதும் மற்ற பிசாசு கணங்கள் மீதும் அவனுக்குப் பெரும் சக்தியிருந்ததாக மக்கள் நம்பிபுருந்ததாலும், அவனைத் தொடுவது நாட்டுக்கு நல்லதல்ல என்பது மக்களின் தீவிர நம்பிக்கை என்பதை உணர்ந்திருந்தான் சேரமன்னன். அத்தகைய பரதபட்டனைச் சிறை செய்தால் ஏற்படும் கொந்தளிப்பும் அவன் அறியாத ஒன்றல்ல. இருப்பினும் தனக்கு பொதுவாகப் பாண்டியன்மீதும், குறிப்பாக இந்திரபாலுயின்மீதும் இருந்த விரோதத்தை முன்னிட்டு

பரதப்பட்டனை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் விடுதலை செய்வ தில்லையென்று உறுதி கொண்டான். அந்த உறுதியின் விளை வாகப் பட்டனைப் பற்றிய பேச்சை நகரத்தில் அடக்கிவிடத் தந்திரமாகத் திட்டமும் இட்டான்.

பட்டனிட மிருந்த கிலியைவிட அதிகக் கிலியையும் பர பரப்பையும் அளிக்கக்கூடிய செய்தியை நகரில் பரப்பினு லொழிய மக்கள் கொந்தளிப்பை அடக்க முடியாதென்பதை அறிந்திருந்த மன்னன் மக்களிடையே போர்க்கிலியை மூட்டி விடச் சேனாதிபதிக்கு உத்தரவிட்டான். எதிரி நடமாட்டம் நகர எல்லையில் இருக்கிறதென்றால் மக்கள் அதிகமாக வெளி யில் உலாவமாட்டார்கள். அப்படியே உலாவினாலும் போரின் அவசியத்தை முன்னிட்டு அவர்கள் கூடுவதையும் பேசுவதை யும் படை வீரர்கள் ஓரளவு தடை செய்ய முடியும். தவிர, கோட்டைக் கதவுகளுக்கருகிலும் பாதுகாப்பு அதிகமிருக்கு மாகையால், யாவரும் வெளியே செல்லவும் முடியாது. வெளியே யாரும் அனுமதிக்காவிட்டால் பரலி மாநகர் விவ காரம் சேரநாட்டின் மற்ற பகுதிகளுக்கு உடனடியாகப் பரவாது. தவிர, காவலைக் கடந்து இந்திரபானு வெளியேறு வதும் நடவாத காரியம். இப்படிப் பலபடியாக யோசித்தே மன்னன் நகரத்தை எச்சரிக்க உத்திரவிட்டான் சேனாதி பதிக்கு.

அன்று முரகுகள் நகரின் பல முலைகளிலும் முழங்கின. எதிரியின் அபாயம் பற்றித் தலைநகருக்கு மட்டும் விஷயத்தை அறிவிக்க உத்தரவு பெற்றிருந்த பறையறிவிப்பவர்கள் மன்னன் திட்டப்படி அபாயத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறினா ர்கள், முதலில் மக்களுக்கு அதை நம்புவது சந்தேகமாயிருந் தது. முரசொலியையும் முரசறைவிப்பின் செய்தியைக் கேட் டதும் ஆங்காங்கு கூடிய மக்களுக்கும்பல் வியப்பை அடைந்தது. கோட்டாற்றுக்கரையில் வீரபாண்டியன் சரணாகதியடைந்து விட்டதாகவும் தளபதி சிங்கண்ணன் பெருவெற்றி எய்தி விட்டதாகவும் முந்திய இரவில் மன்னனே அறிவித்திருக்க, ஒரே இரவில் நிலைமை மாறி எதிரி பயம் தலைநகருக்கு எப்படி ஏற்படும் என்று மக்கள் ஒருவரையொருவர் கேட்டுக்கொண்

டார்கள். இருப்பினும் அன்று மாலைக்குள் படைகள் தலை நகரத்தின் பல பகுதிகளுக்குப் பாசறைகளிலிருந்து விரைந்து விட்டதையும், ரதங்களும் எங்கும் வீரர்களைத் தாக்கி விரைந்தோடுவதையும் கண்ட மக்கள் முரசறைவிப்பில் ஏதோ உண்மையிருக்கிறதென்று நம்பலானார்கள். தவிர, கோட்டைவாயில்களிலும், காவல் பலமாகி வெளியே போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் விசாரிக்கப்படவே, நிலைமை ஏதோ நெருக்கடியாகி விட்டதென்று ஒப்புக் கொள்ளவும் செய்தார்கள்.

முரசறைவித்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் பரலிமாநகர் முழுதும் போர்க் கோலம் பூண்டு நின்றது. காட்டை நோக்கிக் கொண்டிருந்த வடக்கு, கிழக்கு வயல்களில் இருந்த பாதுகாப்பைப் போல் கடற்புறத்திலும் காவல் பலமாயிருந்தது. கடற்கரை ஓரமாகப் பூரண போர்க் கவசம் பூண்ட யவனர்கள் புரவிகளில் ஏறி உலாவிக் கொண்டிருந்தனர். சற்று எட்ட கடலில் நின்ற மரக்கலங்களுக்கு வர்த்தக நிமித்தமாகப் படகுகளில் சென்றவர்களை விசாரிக்கவும் சோதிக்கவும் அலை ஓரமாக இருந்த படகுத் தளைகளின் அருகே ஒற்றர்களும் சுங்கக் காவலரும் நின்றிருந்தார்கள். ஒரு மனிதன்கூடக் காரணமில்லாமல் படகுகளில் ஏற அனுமதிக்கப்படவில்லை. மரக்கலங்களிலிருந்து படகுகளில் வந்து கரையிலிறங்கியவர்களும் விசாரிக்கப்பட்டனர்.

இப்படி மன்னன் பெரும் பாதுகாப்பை ஏற்படுத்தி, சைன்னியத்தின் இரும்பு வளையத்தில் நகரத்தைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டபடியால் பட்டனைப் பற்றிப் பேசுவதைக்கூட மக்கள் குறைத்துக்கொண்டனர் அவர்கள் கவனம் முழுவதும் எதிரி நடமாட்டத்தைப் பற்றிய செய்திகளில் திரும்பி விட்டதை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்த மன்னன் பெரிதும் மகிழ்ச்சி கொண்டான்.

மூன்று நாட்களில் மக்கள் மனம் வேறு வழியில் திரும்பி விட்டதைக் கண்ட மன்னன் நான்காவது நாள் முதலமைச்சரை வரவழைத்து, “அமைச்சரே! பட்டன் இட்ட தீ

அணைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது,” என்று சற்று இகழ்ச்சியுடன் கூறினான்.

அந்த / இகழ்ச்சியில் மகிழ்ச்சியும் ததும்பியதை முதலமைச்சர் கண்டார். இருப்பினும் அவர் அந்த மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொள்ளாமல், “இடைக்கால மாறுதல்,” என்று கூறினார்.

“எது இடைக்கால மாறுதல்?” என்று வினவினான் மன்னன் பருவங்களை வியப்பால் சற்று உயரத் தூக்கி.

“மக்களின் மனமாற்றம்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“அப்படியா!” இலேசாகச் சிரித்தான் மன்னவன்.

“இதில் சிரிப்பதற்கு ஏதுமில்லை” மன்னவா. மக்களால் மதிக்கப்படும் குருநாதரைச் சிறை செய்திருக்கிறீர்கள். எதிரி வந்துவிட்டான் என்ற பயம் காட்டி மக்கள் எண்ணத்தை வேறு திசையில் திருப்பியிருக்கிறீர்கள். மக்கள் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டால், சற்றுச் சிந்திக்கத் துவங்கினால், அப்புறம் என்ன ஆகும்? பிரளயம் ஏற்படும் மன்னவா, பிரளயம் ஏற்படும்,” என்ற முதலமைச்சர் மீண்டும் கூறினார்: “மன்னவா! செண்டு வெளி யன்றுதான் வீரபாண்டியன் சரணடைந்து விட்டதாக அறிவித்திருக்கிறீர்கள். மறுநாள் எதிரி பயம் தலைநகருக்கு ஏற்பட்டு விட்டதாக முரசறைவிக்கிறீர்கள். மக்கள் சற்று நிதானப்பட்டுக் கோட்டையாற்றுக் கரையின் பெரு வெற்றிக்குப் பின்பு சிங்கண்ணன் பெரும் படை என்ன செய்கிறது என்று சிந்திக்கத் துவங்கினால்? அந்த வெற்றிக்குப் பின்பு இங்கிருந்து நீங்கள் அனுப்பிய கடற்படை எதற்காகக் கோட்டாற்றுக் கரையின் துறைமுகமான கொல்லத்தில் தூங்கவேண்டும் என்று எண்ணத் துவங்கினால்? மக்களுக்கு முரசறைவிப்பில் அர்த்தமில்லையென்பது புரியும். மன்னவன் தங்களை ஏமாற்றியிருப்பதை மக்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். அப்புறம் உங்கள் கதி? உங்களுக்கு அமைச்சனான என் கதி?” இதைச் சொன்ன முதலமைச்சர் பெருமூச்சு விட்டார்.

“மக்கள் புரிந்து கொள்ள நாளாகும்,” என்றான் மன்னன்.

“மக்கள் புரிந்து கொள்ள நாளாகும் மன்னவா. ஆனால் ஒருமுறை புரிந்துகொண்டு விட்டால் அவர்கள் திரும்பும் முறை பயங்கரமாயிருக்கும். பொங்கி வரும் மக்கள் கடலை நமது படைபலம் தடுக்க முடியாது,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“அவர்கள் புரிந்து கொள்வதற்குள் நமது வெற்றிப் படைகள் சேரநாடு திரும்பும், அப்பொழுது மக்கள் கடல் பொங்கும். என்னை நோக்கி அல்ல அமைச்சரே! வெற்றி வீரர்களை வரவேற்க அந்த உற்சாக வெள்ளத்தில் பட்டன் மீண்டும் அடித்துக் கொண்டு போகப்படுவான்—அதுவரை அவன் இருந்தால்,” என்ற மன்னன் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்தான்.

முதலமைச்சரும் இம்முறை புன்முறுவல் செய்தார். “மன்னா! பெரிதும் முன்னோக்கித்தான் சிந்திக்கிறீர்கள். ஆனால் இத்தனையும் உங்கள் புத்தியில் விளைவது. புத்திக்கும் அப்பாற்பட்டது ஒன்று உண்டு. அதுதான் தர்மம். அந்தத் தர்மத்தை யாரும் அழித்துவிட முடியாது, எந்த யுக்தியும் அதன் வலிமையோ, செயலையோ எதிர்க்க முடியாது. மன்னா! தவிர கோட்டாற்றுக்கரை வெற்றியுடன் போர் முடிந்துவிடுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாட்டு எல்லையில் இதுவரை தாக்கிவிட்டுத் தாக்கிவிட்டுக் காடுகளில் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்த பாண்டிய மன்னன் இப்பொழுது நமது நாட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டதாயும் எல்லை ஊர்களை நாசம் செய்வதாகவும் ஒற்றர்கள் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்,” என்றும் கூறினார் முதலமைச்சர்.

வீரரவி சற்று யோசனையில் இறங்கினான், “நாட்டுக்குள் பாண்டியன் இறங்கத் துவங்கிவிட்டானா?” என்றும் விசாரித்தான் பல வினாடிகள் கழித்து.

“ஆம்”

“அந்தத் தைரியத்தில் நுழைகிறான்?”

“அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை.”

“கோட்டையாற்றுக் கரைப் போர் முடிந்ததென்றால் சிங்கண்ணன் பெரும்படை சேரநாட்டை நோக்கித் திரும்புமே?”

“ஆம்.”

“அதைச் சமாளிக்கவே பாண்டியனிடம் படை இல்லை. தவிர, இங்குள்ள படையும் அவனைத் தாக்கும். முன்னும் பின்னும் தாக்கும் இரு படைகளை அவன் எப்படிச் சமாளிப்பான்?”

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முதலமைச்சரால் முடியவில்லை. “எனக்குப் புரியவில்லை மன்னா! ஆனால் பாண்டியன் அறிவீனனல்ல, மூர்க்கனுமல்ல.” என்றார் முதலமைச்சர்.

வீரரவியும் அதை ஆமோதித்துத் தலையசைத்தான். “நாமும் அறியாத பலம் அவனுக்கு ஏதாவது இருக்குமா அமைச்சரே?” என்றும் கேட்டான் கடைசியாக

முதலமைச்சரின் இதழ்கள் இகழ்ச்சியுடன் மடிந்தன. “ஒரு பலம் அவனிடம் இருப்பது தெரியும் எனக்கு,” என்றார் மெல்ல.

“என்ன பலம் அது?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“தர்மத்தின் பலம். அவன் இப்பொழுது போரிடுவது நாட்டாசையால் அல்ல. தனது முத்துக்களைத் திரும்பப் பெறவும், பெண்ணை விடுவித்துக் கொள்ளவும் போராடுகிறான். நமது நிலை நேர் எதிரானது,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“படைபலமில்லாது தர்மத்தின் பலத்தில் மட்டும் போரில் வெற்றி கொள்ள முடியுமா?” என்று வினவினான், வீரரவி.

“கண்டிப்பாக முடியும்,” என்ற முதலமைச்சர், “தர்மம் பெரு நெருப்பு மன்னவா? அதன் வேகம் நமக்குப் புலப்படாது. அது வெற்றியைத் தோல்வியாக்கும், தோல்வியை வெற்றியாக்கும்,” என்றும் தெரிவித்தார்.

‘இது வெறும் வேதாந்தம்,’ என்று வீரரவி எண்ணினான். ஆனால் வேதாந்தத்தில் முழுக்க முழுக்கப் புதைந்து கிடப்பது சத்தியம் எனும் பெரும் சக்தி என்பதை அவன் உணரவில்லை. அடுத்த நான்கு நாட்களில் அவன் அதை உணர்ந்தான்.

நான்கு நாட்கள் கழித்து முதலமைச்சர் ஓர் ஒற்றனைக் கொண்டு வந்து மன்னன் முன்பு நிறுத்தினார். “இவன் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான் நாட்டு எல்லையிலிருந்து,” என்றும் தெரிவித்தார் மன்னனிடம்.

“சொல்,” என்று மன்னவன் ஆணையிட்டான்.

“இப்பொழுது நடப்பது...” என்று தயங்கினான் ஒற்றன்.

“சொல்.”

பதிலுக்கு ஒற்றைச் சொல்லைச் சொன்னான் ஒற்றன். “எரிபரந்தெடுத்தல்,” என்ற சொல் திகிலூடன் உதிர்ந்தது அவன் உதடுகளிலிருந்து.

அத்தியாயம் 23

எரிபரந்தெடுத்தல்*

செண்டு வெளிப் போர்க்கூத்து நடந்து ஏழு நாட்கள் சென்றுவிட்ட பிறகு எட்டாவது நாள் கிட்டிய அந்தச் செய்தி மன்னன் மனதில் மட்டில்லாக் கவலையை ஊட்டி விட்டதால், இதிரே நின்ற ஒற்றனை நோக்கி, “என்ன சொன்னாய்? திரும்பச் சொல்,” என்று வீரரவி வினவினான் குரலில் கோபமும் கவலையும் கலந்து ஒலிக்க.

ஒற்றன், கடமையைச் செய்யும் துணிவால் கொற்றவனை நிர்ப்பயமாக உற்று நோக்கி, “எரிபரந்தெடுத்தல் துவங்கி விட்டது,” என்று கூறினான் திரும்பவும் மிகத் தெளிவான குரலில்.

மன்னன் முகத்தில் கவலைக்குறி மறைந்து சினத்தின் சாயை மெல்லப் பரவியது. “எந்த இடத்தில் துவங்கியிருக்கிறது?” என்று வினவினான் குரலில் கோபம் தொனிக்க.

“நமது வடக்கிழக்கு எல்லையில்,” என்று அறிவித்த ஒற்றன், “விவரம் ஒலையிலிருக்கிறது,” என்றும் விளக்கினான் பணிவுடன் தலைவணங்கி.

அதுவரை மௌனம் சாதித்த முதலமைச்சர் கையில் இடுக்கி வைத்திருந்த ஓலையை எடுத்து மன்னனிடம் நீட்டினார். அதை வாங்கி இரண்டு முறை படித்த மன்னன் முதலமைச்சரை நோக்கி, “இதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்!” என்று வினவினான்.

* எரிபரந்தெடுத்தல் : — Setting fire to enemy land. A military situation—Pre-Pallava, Tamil index by Dr. N. Subramaniam M.A., Ph D Page 161 ‘இயங்குபடையரவ மெரிபரந்தெடுத்தல்’—தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்—651.

முதலமைச்சர் முகத்தில் கவலை பரிபூரணமாகத் தெரிந்தது. அவர் சொற்களும் கவலை தோய்ந்த வண்ணம் வெளிவந்தது. “இதில் நினைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது மன்னவா? நமது வட எல்லைப் படைத்தலைவன் செய்தியை மிகத் தெளிவாகப் பொறித்திருக்கிறானே?” என்றார் முதலமைச்சர்.

“ஆம் முதலமைச்சரே! ஓலையில் செய்தி தெளிவாகத்தானிருக்கிறது. பாண்டியன் வடகிழக்கு எல்லையிலுள்ள கிராமங்களைக் கொளுத்துகிறானென்று கூறுகிறான் படைத்தலைவன்,” என்றான் மன்னவன்.

“இந்தச் செய்தி உண்மையாயிருந்தால் நாமும் அறியாத சூது ஏதோ நடக்கிறது என்று அர்த்தம்,” என்றார் விவேகியான முதலமைச்சர்.

“எங்கு அது நடக்கிறதென்று நினைக்கிறீர் அமைச்சரே?” என்று வி. வினான் மன்னவன்.

“கோட்டாற்றுக்கரையில்....” என்ற முதலமைச்சர் கவலையால் சற்றுப் பெருமூச்சம் விட்டார்.

மன்னன் முகத்தில் சினத்துடன் வியப்பும் கலந்து தெரிந்தது. “கோட்டாற்றுக் கரையிலா?” என்ற கேள்வியில் வியப்பு கோபத்தைவிடச் சற்று அதிகமாகத் தொனித்தது.

“ஆம். கோட்டாற்றுக் கரையில்தான்,” என்றார் முதலமைச்சர் உறுதியுடன்.

“எத்தகைய சூழ்ச்சியை எதிர்பார்க்கிறீர்?”

“அது என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை மன்னவா? ஆனால் சிங்கணனிடமிருந்து செண்டு வெளி அன்று கிடைத்த செய்தி சந்தேகத்தை ஊட்டுகிறது!”

“என்ன சந்தேகம் அதில்?”

“வீரபாண்டியன் சரணடைந்துவிட்டதாகச் சிங்கணன் ஓலை விடுத்திருந்தான் தங்களுக்கு.”

“ஆம்.”

“வீரபாண்டியன் சரணடைந்திருந்தால் அந்தச் செய்தி நமக்குக் கிட்டுவதுபோல் பாண்டியனுக்கும் கிட்டியிருக்க வேண்டும்.”

“ஆம்.”

“நீங்கள் பாண்டியனாயிருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?”

எதற்காக முதலமைச்சர் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத மன்னன், கேள்வி தொக்கி நின்ற பார்வையொன்றை அவர்மீது வீசிஞன். மன்னன் கேள்வியைப் பார்வையிலேயே புரிந்துகொண்ட முதலமைச்சர், “மன்னவா! பாண்டியப் படைகள் இரு கூறுகப் பிரிந்து ஒன்று சேரநாட்டு வடகோடிக்கும் தென் எல்லைக்கும் நகர்ந்தன வடக்கெல்லையில் வீரபாண்டியன் சரணடைந்துவிட்டான். இந்தச் செய்தி கேட்டதும் தென் எல்லையில் அதாவது நமது தலைநகருக்கு நேர் வட கிழக்கில் நிற்கும் பாண்டியன் என்ன செய்யவேண்டும்” என்று வினவினார்.

“வடக்கெல்லையிலுள்ள வீரபாண்டியனுக்கு உதவ விரைவேண்டும்.”

“இரண்டு காரணங்களுக்காக விரையலாம் சரணடைந்துவிட்ட படைகளை ஒழுங்காகச் சிங்கணனிடமிருந்து மீட்க விரையலாம். அல்லது சரணடைந்த படைகளுக்குத் துணை கொடுத்து அவற்றைத் தனது படைகளுடன் இணைந்து வடக்கில் எதிரியை மீண்டும் தாக்க விரையலாம்,” என்று சுட்டிக் காட்டினார் முதலமைச்சர்.

“ஆம். உண்மை,” என்று ஒப்புக்கொண்டான் மன்னவன்.

“அப்படிச் செய்யவில்லை பாண்டியன்! வடக்கே திரும்புவதைவிட்டு, தெற்கே திரும்பி, போரை மும்முரப்படுத்துகிறான். அதுவும் கிராமங்களையும் பயிர்களையும் கொளுத்துகிறான். இது விசித்திரமாயில்லையா உங்களுக்கு?” என்று வினவினார் முதலமைச்சர்.

மன்னன் சில விநாடிகள் சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு, “ஆம். விசித்திரமாகத்தானிருக்கிறது,” என்றும் கூறினான்.

“கோட்டாற்றுக் கரையில் வீரபாண்டியன் வெற்றியடைந்திருந்தால் அதைப்பற்றிக் கவலையைவிட்டு சுந்தர பாண்டியன் பரவியை நோக்கி நகருவது இயற்கை,” என்று சுட்டிக் காட்டினார் முதலமைச்சர்.

“ஆம். அவன் செய்கை இயற்கைக்கு விரோதமாயிருக்கிறது. பரம்பரை போர் முறைக்கும் ஒவ்வாததாயிருக்கிறது,” என்றான் மன்னன் சஞ்சலத்துடன்!

“அதமட்டுமல்ல...” என்று இழுத்தார் முதலமைச்சர்.

“வேறென்ன?” இன்னும் ஏதோ சொல்லப் போகிறார் முதலமைச்சர் என்ற கிலியுடன் கேட்டான் மன்னன்.

“வீரபாண்டியன் சரணடைந்து விட்டதாக சிங்கணன் ஓலை அனுப்பி இன்று எட்டாவது நாள்...”

“ஆம்.”

“முதல் ஓலைக்குப் பிறகு சிங்கணனிடமிருந்து வேறு ஓலையே ஏன் வரவில்லை?”

“கோட்டையைக் கைப்பற்றி அங்கே மக்களிடையே ஒழுங்கை நிலைநிறுத்திப் போர்க் காயங்களை நகரத்திலிருந்து நீக்கும் முயற்சியில் முனைந்திருக்கலாம் சிங்கணன்.”

“பிடித்த கோட்டையை ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவர நல்ல படைத்தலைவனுக்கு இரண்டு நாட்கள் போதாதா?”

“போதும்.”

“அப்படியானால் மூன்றாவது நாள் செய்தியனுப்பியிருக்கலாமே. அனுப்பியிருந்தால் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே நமக்குக் கிடைத்திருக்குமே. தவிர மன்னவா, வெற்றியடையும் உற்சாகத்தில் திரும்பத் திரும்ப வெற்றிச் செய்திகளையும் இதர விவரங்களையும் தலைநகருக்குத் தெரியப்படுத்துவது படைத்தலைவர் வழக்கமல்லவா?”

முதலமைச்சர் எந்தத் துறைக்குத் தனது விவரணத்தைக் கொண்டு செல்கிறார் என்பது புரிந்தது மன்னனுக்கு. ஆகவே திட்டமாகவே கேட்டான் வீரரவி, “அப்படியானால் கோட்டாற்றுக்கரை வெற்றி பொய் என்கிறீர்களா?”

“பொய்யென்று சொல்லவில்லை மன்னா! மெய்யானால் எந்த வகையில் காரியங்கள் நடைபெற வேண்டுமோ அந்த வகையில் நடக்கவில்லைமென்றுதான் சொல்லுகிறேன். தங்கள் காலமுதல் நான் இங்கு அமைச்சத் தொழில் பார்க்கிறேன். உங்கள் தந்தை காலத்திலும் போர்கள் நடந்திருக்கின்றன.”

கின்றன கோட்டைகள் பிடிப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டை பிடிபட்ட நாளிலிருந்து தினமொரு ஓலை வந்து கொண்டிருக்கும். தவிர, பிடிபட்ட எதிரி கோட்டையின் முக்கிய இலைச்சினைகளை இரு வீரர்கள் கொண்டு வருவார்கள். அவை தலைநகரில் வலம் வரும். மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் அந்தப் பவனியில் கலந்து கொள்வார்கள். ஆனால் கோட்டாற்றுக்கரை வெற்றி மிக ரகசியமாயிருக்கிறது. வெற்றியைப் பற்றி ஓர் ஓலை வந்தது. பிறகு அதைப்பற்றிச் செய்தியில்லை. கிடைக்கும் செய்தி எரிபரந்தெடுத்தல், இவையெல்லாமே இயற்கைக்கு விரோதமாயிருக்கிறது மன்னவா! கோட்டாற்றுக் கரையில் மேற்கொண்டு என்ன நடக்கிறது என்பது தெளிவாகத் தெரியவேண்டும்” என்றார் முதலமைச்சர்.

முதலமைச்சர் உள்ள நிலைமையைத் தனது கூரிய அறிவு கொண்டு நன்றாக விமர்சித்து சந்தேகத்தையும் கிளப்பி விட்டதால் மன்னனும் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இறங்கினான். “அப்படியானால் இங்கிருந்து ஒரு தூதனை அனுப்புவோமா?” என்று வினவினால் முதலமைச்சரை நோக்கி.

“அனுப்புவது நல்லது,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“சரி, ஒரு தூதனைக் கோட்டாற்றுக் கரைக்கு அனுப்பும். இடையே பாண்டியனை எதிர்க்க உத்தரவு அனுப்புகிறேன்,” என்று மன்னன்.

“உத்தரவோடு துணைப்படையொன்றும் வடக்கு நோக்கி விரையட்டும்,” என்று முதலமைச்சர் யோசனை சொன்னார்.

அப்படியே அனுப்பச் சம்மதித்தான் மன்னன். கோட்டாற்றுக் கரை நிலவரத்தை அறிந்துவர ராமவர்மனுக்கு ஓலையொன்று மன்னன் அறையிலேயே வரைந்து செய்தி கொண்டுவந்த ஒற்றனிடம் கொடுத்து, “வீரனே! இதை ராமவர்மனிடம் கொடுத்துப் பதில் வாங்கி வா. கோட்டாற்றுக் கரைக்கு மலை வழி மூலம் செல்லாதே. அங்கு எதிரிகளிடம் சிக்கிக்கொள்வாய். கடற்கரை ஓரமாகப் பயணம் செய்,” என்றும் உத்தரவிட்டான்.

அதைப் பக்கத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த மன்னன் முதலமைச்சரை நோக்கி, “ஓலை யாருக்கு?” என்று வினவினான்.

“ராமவர்மனுக்கு.”

“சிங்கணனுக்கு எழுதக்கூடாதா?”

“சிங்கணனைவிட ராமவர்மன் நம்பத் தகுந்தவன். தவிர சேரநாட்டு உபசேனாதிபதி, சேரநாட்டிடம் பக்தி கொண்டவன்.”

“சிங்கணனை நீர் நம்பாத காரணம்?”

“பெண்களைக் களவாடுபவன் சிங்கணன். களவு, பொய் இக்குணங்கள் ஒன்றையொன்று விடுவதில்லை.”

“எத்தனையோ அரசர்கள் பெண்களைக் களவாடிய தில்லையா?”

“உண்டு. அவர்களே நேரிடையாகச் சென்று பெண்களைத் தூக்கி வந்தார்கள். மணம்புரிந்துகொண்டார்கள். அப்படிப்பட்ட விவாகம் ராட்சஸம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதைத் தர்ம சாஸ்திரம் ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆனால் இன்னொருவருக்காகப் பெண் திருடுபவன் தர்மத்தின் ஏடுகளில் இடம் பெறுவதில்லை.”

மன்னன் அதற்குமேல் ஏதும் பேசவில்லை. தவிர எதிரே ஒற்றன் நின்றுகொண்டிருக்க அவன் முன்பு சிங்கணனைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்வதும் உசிதமாகப் படவில்லை வீர ரவிக்கு. ஆகவே ஒற்றனை அனுப்பிவிட்டு, “முதலமைச்சரே! ஆதிமுதல் உங்களுக்குச் சிங்கணனைப் பிடிக்கவில்லை. ஆகையால் அவனைக் காமாலைக் கண்ணுடன் பார்க்கிறீர்கள்,” என்று கூறினான். முதலமைச்சர் அதற்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல் மன்னனிடம் விடைபெற்றுத் தமது இல்லம் சென்றார்.

அடுத்த நாளே பாண்டியன் சேர நாட்டு எல்லைகளைக் கொளுத்தும் செய்தி தலைநகரெங்கும் பரவிவிட்டது. அடுத்த இரண்டு நாட்களில் கொளுத்தப்பட்ட எல்லைப்புறத்திலிருந்து தலைநகர் வந்த மக்கள் எரிபரந்தெடுத்தல் உண்மையே என்றும் கூறினர். ஆனால் அவர்கள் கூறியது

மன்னனுக்குக் கோபத்தைவிட வியப்பையே விளைவித்தது. எல்லைப்புற குடிமக்களில் சிலரை அரண்மனைக்கு வர வழைத்த மன்னன் அவர்களுக்கு முதலில் ஆறுதல் கூறினான். "குடி பெருமக்களே! நீங்கள் இழந்த அனைத்தையும் திரும்பப் பெறுவீர்கள். பாண்டியன் தீ வைக்கலாம், தலைநகர் நோக்கியும் முன்னேறலாம். ஆனால் அவன் வைத்த தீயில் விட்டிலென அவனே விழப்போகிறான். அதற்கு ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன," என்ற சேரமன்னன், "பாண்டியன் உங்களை மிகவும் துன்புறுத்திவிட்டானா?" என்றும் வினவினான்.

குடிமகனொருநன் மன்னனுக்குத் தலைவணங்கிச் சொன்னான், "இல்லை; துன்புறுத்தவில்லை," என்று.

மன்னன் பக்கத்தில் நின்ற முதலமைச்சரைப் பார்த்து சேனாதிபதியையும் நோக்கினான். பிறகு குடிமகனை நோக்கி, "துன்புறுத்தவில்லையா? உங்கள் கிராமங்களைக் கொளுத்து வதன் பொருள் என்ன?" என்று வினவவும் செய்தான்.

"பாண்டிய மன்னரின் முறை விசித்திரமாயிருக்கிறது" என்றான் குடிமகன்.

"என்ன விசித்திரம்?" என்று மன்னன் கேட்டான்.

"பாண்டியன் படைகள் திடீரென்று தாக்குவதுமில்லை. எதிர்பாராமல் ஊரைக் கொளுத்துவதுமில்லை. முதலில் பாண்டியப்படையின் முன்னணிவீரர் முரசறைவிக்கிறார்கள். அதன்படி கிராமத்தின் பெருந்தனக்காரர் இருவர் பாண்டிய மன்னரைச் சந்திக்கிறார்கள். அக்கிராமம் கொளுத்தப்படுமென்றும் ஆகவே முக்கியமாக வேண்டிய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு தலைநகர் நோக்கிக் கிராமவாசிகள் செல்லலாமென்றும் மன்னர் அறிவிக்கிறார். கிராமத்தை ஒழிக்கவும், வயோதிகர்கள் குழந்தை குட்டிகள் செளக்கியமாகச் செல்வதற்கும் பாண்டிய வீரர்கள் துணைபுரிகிறார்கள். எல்லோரும் கிராமத்தைவிட்டு அகன்ற பிறகு கிராமம் கொளுத்தப்படுகிறது. அங்கு கிராமப் பாதுகாப்பு வீரர்கள் இருந்தால் அவர்கள் ஆயுதங்கள்மட்டும் பறிக்கப்படுகின்றன. தலைநகர் பயணத்துக்கு வேண்டிய உடை, உணவு, இவை தாராளமாக அனுமதிக்கப்படுகின்றன," என்றான் குடிமகன்.

அவன் சொன்னதை மற்றவர்களும் ஆமோதித்தார்கள். கிராமத்தை விட்டு விரட்டிய பாண்டியனை அந்தக் குடிமக்கள் அப்போதும் பாராட்டியதைக் கண்டு கோபத்துக்குப் பதில் பெரும் வியப்பை அடைந்தான் மன்னன். முதலமைச்சருக்குக்கூடப் பாண்டியன் போக்கு விசித்திரமாயிருந்தது. ஆனால் அதைக் கேட்டுக் கொண்ட சேனாதிபதி முகத்தில் சிறிதளவும் வியப்பு இல்லை. திகில் மண்டிக் கிடந்தது. அந்தத் திகிலுக்குக் காரணத்தை அறியாத மன்னன் கேட்டான், “என்ன சேனாதிபதி” என்று.

“மிகப் பயங்கரம்” என்றான் சேனாதிபதி பதிலுக்கு.

“எது?” என்று வினவினான் மன்னன் மீண்டும்

“எரிபரந்தெடுத்தல். அதன் விளைவு. இத்தனை பயங்கரமான போர் முறையைப் பற்றி இதுவரை நான் கேள்விப்பட்டதில்லை,” என்றான் சேனாதிபதி.

“கிராமங்களைப் பாண்டியன் கொளுத்துவதைப்பற்றிப் பயப்படுகிறோ?”

“அதைப் பற்றியல்ல நான் பயப்படுவது.”

“வேறெதைப்பற்றி?”

“போர் முறையைப் பற்றி. எல்லையைப் பாண்டியன் கொளுத்துவதால் விளையும் விபரீதத்தைப் பற்றி”

“என்ன விபரீதம் விளையக்கூடும்?” என்று கேட்டான் மன்னன் கோபத்துடன்.

மெல்ல மெல்ல விளக்கினான் சேனாதிபதி. அவன் விளக்கத்தைக் கேட்ட மன்னன் மட்டுமின்றி முதலமைச்சரும் அச்சத்துக்கு உட்பட்டார். எரிபரந்தெடுத்தலின் விளைவு அத்தனை விபரீதமாகவும் பயங்கரமாகவும் இருக்குமென்பது சேனாதிபதி விளக்கும்வரை அவர்கள் இருவருக்குமே புரியவில்லை. புரிந்த பின்பு அவர்கள் மனத்தில் சாந்தியில்லை.

அவர்கள் மன உளைச்சலைக் கண்ட சேனாதிபதி கடைசியாக ஒரு வார்த்தையும் சொன்னான்: “பாண்டியனை உடனடியாகச் சமாளிக்க நாம் ஏற்பாடு செய்யாவிட்டால் தலைநகரம் இன்னும் ஒரே மாதத்தில் எதிரி வசப்படும்,” என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்தான் சேனாதிபதி.

அத்தியாயம் 24

சத்திரத்துப் பேச்சு

எல்லைப்புற குடிமக்கள் பாண்டியன் கையாளும் எரிபரந்தெடுத்தல் முறையை விளக்கியதும் சேனாதிபதி பெருந்திகிலடைந்ததன்றி, அதன் விளைவு பயங்கரம் என்று கூறியதைக் கேட்ட மன்னன், முதலமைச்சர் இருவருமே வியப்படைந்தார்களென்றாலும், மன்னனே சேனாதிபதியை நோக்கிக் கேட்டான் முதலில் : “இதில் பயங்கரம் என்ன இருக்கிறது?” என்று.

மன்னன் கேள்விக்குச் சேனாதிபதி உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. எல்லைப்புறத்திலிருந்து வந்து நிலையை விளக்கிய குடிமகனையும் மற்றக் கிராமவாசிகளையும் வெளியே செல்ல உத்தரவிட்டான். அவர்கள் சென்று பொது மண்டபக் கதவுகள் சாத்தப்பட்டதும் வீரரவியை நோக்கி, “பாண்டிய மன்னன் கையாளும் முறை விசித்திரமாகத் தெரியவில்லையா உங்களுக்கு?” என்று வினவினான் சேனாதிபதி கவலை பாய்ந்த குரலில்.

“என்ன விசித்திரத்தைக் கண்டாய் சேனாதிபதி?” என்றான் மன்னன் ஏதும் புரியாமல்.

சேனாதிபதி மீண்டும் ஒரு கேள்வியை விசிஞன். “நீங்கள் இத்தகைய போர் முறையில் ஈடுபட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று.

“திடீரெனத் தாக்குவேன், கிராமங்களைக் கொளுத்தி விட்டு மேலே முன்னேறுவேன்,” என்று கூறினான் மன்னன்.

“அதுதான் போர்முறை மன்னவா. கவிங்கம் கொண்ட கருணாகர பல்லவனும் அப்படித்தான் துரிதமாகப் போரிட்டிருக்கிறான். தவிர, போரில் துரிதம்தான் பயனளிப்பது. படையெடுப்பவன், தற்காப்புக்குப் போராடுவனுக்கு நினைக்கவும் நேரமளிக்கக் கூடாது,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் சேனாதிபதி.

“ஆம், ஆம். திடீரென எல்லைக்களைத் தாக்கி எரியவிட்டு எதிரிக்கு அவசாயம் கொடுக்காமல் முன்னேறுவதுதான் சம்பிரதாயப் போர்முறை” என்று ஒப்புக்கொண்டான் மன்னன்.

இதுவரை மௌனமாயிருந்த முதலமைச்சர் இடைபுகுந்து, “ஆனால் பாண்டியன் முறைநேர் விரோதமாயிருக்கிறது,” என்றார்.

சேனாதிபதி முதலமைச்சரை நோக்கித் தலையை அசைத்து, “ஆம் அமைச்சர் பெருமானே! நேர்விரோதமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் முன்னெச்சரிக்கை செய்கிறான் பாண்டிய மன்னன். எல்லோரும் கிராமத்திலிருந்து நகர உதவுகிறான். கிராமக் காவலரைக்கூட அவன் சிறை பிடிப்பதில்லை. ஆயுதங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு விட்டுவிடுகிறான். இப்படி ஒவ்வொரு கிராமத்தையும் பிடிப்பதால் பாண்டியன் படை ஆமை வேகத்தில்தான் நகரமுடியும்.” என்றான்

“யானை தன் தலைமேல் தானே மண்ணைப் போட்டுக் கொள்கிறது,” என்றான் வீரரவி.

“யானை என்று யாரைக் குறிக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டான் சேனாதிபதி.

“பாண்டியனைத்தான்.”

“பாண்டிய நாட்டில் யானைகள் அதிகம் கிடையாது. சேரநாடுதான் யானைகளுக்குப் பேர் போனது.”

“என்ன சொல்கிறாய் சேனாதிபதி?”

“யானையின் தலைமேல் பாண்டியன் மண்ணைப் போடுகிறான்.”

“நம் தலையிலா?”

“ஆம்.”

“பாண்டிய மன்னனிடம் உமக்குப் பெருமதிப்புப் போலிருக்கிறது. அவன் பலத்தை அளவுக்கு மீறி மதிப்பிடுகிறீர்,” என்று சிறிஞன் வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன். அவன் முகத்தில் கடுமை விரிந்தது. கண்களில் கனல் தெறித்தது.

மன்னனின் சிற்றத்தைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யவில்லை. “மன்னர் பெருமானே! எதிரி பலத்தையும் அறிவையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதில் பொருளில்லை,” என்று சற்றுக் கடுமையாகக் கூறினார்கள்.

“என்ன பலத்தை, அறிவை, பாண்டியனிடம் கண்டு விட்டாய்?” என்று சிற்றம் மிகுந்த குரலில் கேட்டான் உதயமார்த்தாண்டவர்மன்.

சேனாதிபதி மன்னனை ஒரு வினாடி உற்று நோக்கிவிட்டுக் கூறினான், “மன்னவா! நாட்டு நலத்தை முன்னிட்டு உண்மையைக் கூறுவது சேனாதிபதியின் கடமை. ஆகையால் சொல்கிறேன். கேளுங்கள். பாண்டியன் கிராமம் கிராமமாகக் கொளுத்துகிறான். கிராம மக்களில் ஒருவரைக்கூடக் கொல்லவில்லை. இந்தத் தலைநகருக்குவர உதவுகிறான். அவன் முன்னேற முன்னேறக் கிராமம் கிராமமாகச் சூன்யப்பட்டு மக்கள் இங்கு வரத் தொடங்கினால், இன்னும் பதினைந்து நாட்களுக்குள் இந்தத் தலைநகரின் ஜனத்தொகை அளவுக்கு மீறிப் பெருகி, படைகள் நடமாடுவதுகூடக் கஷ்டமாகி விடும். பரலிமாநகர் பெரிதுதான் மன்னவா. ஆனால் சேர நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் ஒரு நகரம் தாங்கமுடியாது. மக்கள் நகரத்தில் பெருகிவிட்டால் அவர்களுக்கு உணவு இருப்பிடம் இவ்வசதிகளைக் கவனிப்பதற்கும், போர்க்கால நோய்களைத் தடுப்பதற்குமே வீரர்களுக்கு வேலை சரியாயிருக்கும். போர்ச் சமயத்தில் எந்த உத்தரவையும் நாம் நிறைவேற்றுவது முடியாமற் போய்விடும் இந்தப் பரலிமாநகர் பெரும் மக்கள் நிறைந்த சந்தையாகித் திணறும்,” என்று.

மன்னன் தீவிர சிந்தனையில் இறங்கினான். முதலமைச்சரும் சிறிது சிந்தித்தார். நிலைமை எத்தனை சீர்கேடு அடைந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால், “இப்படிக்கிராமம் கிராமமாக மக்களை இங்கு பாண்டியன் அனுப்புவதால் அவனை நோக்கி இங்கிருந்து படைகள் முன்னேறுவதும் தாமதப்படும்,” என்று சுட்டிக் கரட்டினார் முதலமைச்சர்.

“ஆம் அமைச்சர் பெருமானே, வடக்கெல்லையிலிருந்து மக்கள் சாரி சாரியாக வரும்போது, படைப் பிரிவுகள் துரிதமாக முன்னேற முடியாது. பாதைகளில் மக்கள் கூட்டம் வேகத்தைத் தடை செய்யும்,” என்று ஒப்புக்கொண்டான் சேனாதிபதி.

“ஆம், ஆம். பெருந்தொல்லேதான்,” என்று முனுமுனுத்தார் முதலமைச்சர்.

“அதுமட்டுமல்ல அமைச்சரே...” என்று இழுத்தான் சேனாதிபதி.

“வேறென்ன?” அதுவரையில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த மன்னன் அவர்கள் உரையாடலில் புகுந்தான் எரிச்சலுடன்.

“பெருங்கூட்டமாக மக்கள் நகருக்குள் உட்புகும்போது அவர்களில் யார் குடிமக்கள், யார் எதிரியின் ஒற்றர்கள் என்று கண்டு பிடிப்பதும் கஷ்டம்,” என்றான் சேனாதிபதி.

“ஆம், ஆம். ஒற்றர்கள் உட்புக முடியும்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“பரலிமாநகரில் குடிமக்கட் கூட்டத்தோடு ஒற்றர்களும் கலந்துவிட்டால் தலைநகரில் பலவீனம் அளவிடத் தகாது,” என்றான் சேனாதிபதி.

“பாண்டியனைப் பாராட்டியது முடிந்துவிட்டதா இல்லையா?” என்று மன்னன் கேட்டான் சினம் குரலில் பொங்கிய வழி.

“இன்னும் ஒன்றிருக்கிறது,” என்று மெள்ளக் கூறினான் சேனாதிபதி.

“அதையும் பாடிவிடு, புகழ்பாட நீ கவிஞராயிருக்கலாம்,” என்றான் மன்னன்.

“அப்படியாகியிருந்தால் பாண்டியன்விளைவிக்கும் இந்தத் தொல்லையில் நான் சிக்கியிருக்க மாட்டேன்,” என்று பதிலுக்கு இடித்துக் கூறிய சேனாதிபதி, “பாண்டியன் புகழை நான் பாட வேண்டியதில்லை மன்னவா? அவனால் உணவும் உடையும் வசதிகளும் பெற்று வந்திருக்கும் சேர நாட்டுக் குடிமக்களே பாடுவார்கள். பாண்டியன் தங்களை நடத்திய முறையைக் குடிமக்கள் வர்ணித்ததைத் தாங்களே கேட்டீர்கள். அவன் வர்ணித்தபோது முகத்திலும் குரலிலும் விளங்கிய சந்துஷ்டியைக் கவனித்தீர்களா? இங்கு வரும் குடிமக்கள் அவனைப்பற்றி நல்லெண்ணத்துடன் வருவார்கள். அது இன்னும் ஆபத்து நமக்கு. நாம் எதிரியிடமிருந்து பாது காக்க வேண்டிய பெரு நகரில் எதிரியிடம் அன்பும் மதிப்பும் கொண்ட மக்கள் இருந்தால், அவர்கள் இங்குள்ள மற்றவர்களிடமும் பாண்டியன் பெருமையைப் பரப்புவார்கள். பாண்டியன் மகள் நம்மிடமிருப்பதால் எதிரிமீது அனுதாபமும் அதிகரிக்கும். இத்தகைய மக்களை மடியில் கட்டிக்கொண்டு போராடுவது பூனையை மடியில் கட்டிக்கொண்டு சகுனம் பார்ப்பது போலாகும்,” என்றும் விளக்கினான் உள்ள நிலையை.

சேரமன்னன் சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தான். பிறகு கேட்டான், “உள்ள ஆபத்தை விளக்கிவிட்டீர்களா சேனாதிபதி! இதற்குப் பரிகாரம் ஏதாவது தெரியுமா?” என்று.

“இருக்கிறது மன்னவா,” என்றான் சேனாதிபதி சிறிதும் சளைக்காமல்.

“என்ன பரிகாரம்? எல்லைப்புற மக்களை மேலும் தலை நகருக்குள் வராமல் தடுக்கலாமா?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“வராமல் தடுப்பது அவர்கள் விரோதத்தைச்சம்பாதிப்பதாகும். அது அல்ல மன்னவா வழி. நகருக்குள் இதுவரை வந்தவர்களையும் இனி வரப் போகிறவர்களையும் நகருக்குத் தெற்கேயுள்ள கிராமங்களிலும் காடுகளிலும் அனுப்பி, போர் முடியும்வரை வசிக்கச் செய்யலாம். இந்தப் புதுக் கூட்டங்

களைத் தாங்கும் கிராமப் பெருமக்களுக்கு அதிக மான்யங்களை வழங்கலாம். இப்படிச் செய்தால் வடக்கிலிருந்து வரும் மக்கள் தெற்கே சென்று விடுவார்கள். தலைநகரம் கூட்டத்தால் திணறுது. நகருக்குள் கூட்டம் நுழைய நுழைய நாம் வெளியில் அனுப்பிக் கொண்டேயிருந்தால், வெளியில் அவர்கள் வாழ் வழி செய்துவிட்டால், தலைநகரப் பிரச்சினை தீர்ந்து விடும். இந்தக் கூட்டத்தில் யாராவது ஒற்றர்கள் கலந்து வந்தாலும் அவர்களும் கூட்டத்தோடு தலைநகரைவிட்டு வெளியேற வேண்டியிருக்கும். அப்படிச் சிலர் கும்பலிலிருந்து விலக முயன்றால் வரும் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்து அனுப்பும் நமது வீரர்கள் அவர்களை உடனடியாகச் சிறை செய்வார்கள். அப்படி நம்மிடம் சிக்குபவர்களை நாம் விசாரிக்கலாம்," என்றான் சேனாதிபதி.

"நல்லது சேனாதிபதி! நல்லது!" என்று சிலாகித்தான் மன்னன்.

"அத்துடன் கோட்டாற்றுக்கரை உண்மை நிலையும் தெரிந்தால் சிங்கணைப் பாண்டியர்களைப் பின்புறத்தில் தாக்க உத்தரவு அனுப்பலாம். நமது கடற்படை திரும்பி வந்ததும் அதை மீண்டும் வடக்கே ஒரு காதம் போக விட்டு அதன் வீரர்களில் ஒரு பகுதியைத் தரையில் இறக்கி, பாண்டியனை நோக்கி நகரச் சொல்லலாம். இப்படிச் செய்தால் வடக்கே பாண்டியன் பின்புறம் சிங்கணை டெரும் படையும் மேற்கே அவன் இடைப்பக்கம் நோக்கிக் கடற்படை வீரர்களும் நகருவார்கள். பாண்டியப் படையின் முதுகும் இடையும் ஏககாலத்தில் தாக்கப்படும். அதே சமயத்தில் தலைநகரப் படையின் ஒரு பிரிவுடன் நானும் தலைநகரிலிருந்து வெளியேறி அரைகாதத்திற்கு முன்பே பாண்டியனை எதிருக்கு எதிராகச் சந்திப்பேன்," என்று தனது போர் முறையை விளக்கினான் சேனாதிபதி.

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்டதும் வீரரவியின் காமக் கண்கள் அகல விரிந்து வீரத்தைக் கொண்டின. வியப்பையும் சிந்தனை. சேனாதிபதியை நோக்கிய கண்களில் பெருமையும்

விரிந்தது. “சேனாதிபதி! இதைவிடச் சிறந்த போர்த்திட்டத்தை என்னாலும் வகுக்க முடியாது,” என்று பாராட்டினான் வாய்விட்டு வீரரவி. “என்ன முதலமைச்சரே, உமது கருத்து என்ன?” என்று வினவினான் உற்சாகத்துடன்.

முதலமைச்சர் முகத்தில் அத்தனை உற்சாகம் துலங்கவில்லை. “போர்த் திட்டம் சிறந்ததுதான். நகரத்தில் கூட்டம் மிகைப்படாதிருக்க சேனாதிபதி சொன்ன வரையில் சரிதான். ஆனால் மேற்கொண்டு பாண்டியனை எதிர்க்கும் திட்டம் நிறைவேறுவது வீரபாண்டியனைப் பொறுத்தது,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“என்ன! வீரபாண்டியனையா!” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“ஆம் மன்னவா. வீரபாண்டியன் சரணடைந்திருந்தால் சிங்கணன் பாண்டியனைப் பின்புறத்தில் தாக்க முடியும். அப்பொழுதுதான் கடற்படை வீரர்களைக்கொண்டு இடையில் தாக்கச் சேனாதிபதி வகுத்திருக்கும் திட்டமும் பயனளிக்கும். அந்த இரண்டு தாக்குதல்களும் இருந்தால்தான் சேனாதிபதியும் தலைநகரைவிட்டு வெளியேறிப் பாண்டியனை எதிர்கொள்ள முடியும்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“அப்படியானால் கோட்டாற்றுக்கரை பிடிபட்டதாகவும் வீரபாண்டியன் சரணடைந்துவிட்டதாகவும் சிங்கணன் அனுப்பிய ஓலை பொய்யென்கிறீரா?” என்றான் மன்னன் சினத்துடன்.

“அது மெய்யென்பது தெரியவேண்டும். அது மெய்யானால் அதற்கான அறிகுறிகள் பாண்டியன் நடவடிக்கையில் தெரிய வேண்டுமென்று முன்னமே சொன்னேன்,” என்று சுட்டிக் காட்டினார் முதலமைச்சர். அத்துடன் நிற்காமல் மேலும் சொன்னார், “ராமவர்மனுக்கு நான் அனுப்பியிருக்கும் ஓலைக்குப் பதில் வரட்டும். பிறகு உள்ள நிலைகொண்டு திட்டம் வகுப்போம்,” என்று.

“அதுவரை?” சேனாதிபதி கேட்டான் கோபத்துடன்.

“நீங்கள் முன்பு சொன்னது போல் நகரத்தில் கூட்டம் பெருகாமல் பார்த்துக் கொள்ளுவோம்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“உமது ஓலைக்குப் பதில் வராது போனால்?” மன்னனும் கோபத்துடன் கேட்டான்.

“தூதுவன் இடையில் யாராலும் பிடிக்கப்படாமல் சென்றால் கண்டிப்பாகப் பதில் கிடைக்கும்.”

“பிடிபட்டால்?”

“பதில் வராது.”

“பிடிபட்டான் என்பது எப்படித் தெரியும்?”

“அவனுக்குப் போய்வர நான்கு நாள் அவகாசம், அதற்குள் வரவில்லையானால் பிடிப்பட்டதாக வைத்துக்கொண்டு மேற்கொண்டு செய்யவேண்டியதை யோசிப்போம்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

அந்த யோசனைக்கு மன்னனும் இசைவு தெரிவித்தான். அவ்விருவர் யோசனையையும் சேனாதிபதி ஏற்கவில்லை; “போரில் வீண் ஆலசியம் கூடாது மன்னவா,” என்றான் சேனாதிபதி.

மன்னன் முதலமைச்சரை நோக்கினான். முதலமைச்சர் முறுவல் கொண்டார் “சேனாதிபதி! ஒருவேளை வீரபாண்டியன் சரணடையாதிருந்தால் உமது திட்டம் என்ன ஆகும்? போயிருக்கும் கடற்படைதான் இங்கு திரும்ப முடியுமா? அல்லது சிங்கணன்தான் முற்றுகையைக் கைவிட்டுப் பாண்டிய மன்னன் முதுகைத் தாக்க வரமுடியுமா?” என்று வினவினார்.

இது இரண்டும் முடியாதென்பது சேனாதிபதிக்குத் தெரிந்திருந்தால், “திட்டத்துக்குக் குறை சொல்லுவது எளிது. மாற்றுத் திட்டம் ஏதாவது இருக்கிறதா முதலமைச்சரே?” என்று கேட்டான்.

“இருக்கிறது.”

“என்ன அது?”

“நிதானித்தால்.”

“அதுவரை?”

“நகரத்தின்மீது ஒரு கண்ணை வைத்திருத்தல். ஒற்றர்கள் உட்புகுந்தால் சிறை செய்தல். வெளியில் ஒற்றர்களுக்கும் அனுப்பி நிலைமையை ஆராய்தல். படைப்பிரிவுகளை என்றும் கிளம்பும் நிலையில் சன்னத்தமாக வைத்திருத்தல்”

இதற்குமேல் சேனாதிபதி பேசவில்லை. மன்னனை நோக்கினான். மன்னன் சொன்னான், “முதலமைச்சர் சொல்கிறபடி நிதானிப்போம். சேனாதிபதி, எதற்கும் நகரத்தின் வெளிப்புறத்திலும் ஒரு கண்ணை வைத்திரு,” என்றான் மன்னன்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்குள் பரலிமாநகரில் கெடுபிடி நூறு மடங்கு அதிகப்பட்டது. மக்களின் இரவு நடமாட்டம் அடக்கப்பட்டது. வெளியிலிருந்து வரும் மக்களை வரிசை வரிசையாகத் தென்புறம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் புரவிப் படைவீரர். யாரும் நகருக்குள் நுழைவது கடினமாயிற்று அதைப்பற்றி மக்கள் அன்னச் சத்திரங்களிலும், இதர ரகசியமான விடுதிகளிலும் பேசவும் முற்பட்டார்கள். அத்தகைய உரையாடலொன்று பரலிமாநகரின் தென்புறத்திலிருந்த சிறு சத்திரமொன்றிலும் மறுநாளைக்கு மறுநாள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. சத்திரத்துக் கூடத்தின் முலையில் இருட்டடித்த இடத்தில் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த இருவர் மக்களின் அந்த உரையாடலை ஊன்றிக் கேட்கவும் முற்பட்டார்கள். அந்த இருவர் முக்காடிட்டு முகத்தைப் பெருமளவு மறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சத்திரப் பேச்சின் ஆரம்பத்தில் சற்று முகத்தை நிமிர்த்திய இருவரும் உரையாடல் அதிகப்பட அதிகப்பட அதைக் கேட்பதில் முனைந்துவிட்டபடியால் கலத்திலிருந்த உணவை அருந்துவதையும் மறந்தார்கள். உணவைவிடச் சத்திரத்துப் பேச்சு அத்தனை இன்பமாயிருந்தது அவர்கள் செவிகளுக்கு.

அத்தியாயம் 25

அராபியர் இருவர்

இயற்கை ஏராளமாக அள்ளிக் கொட்டிய காரமிளகையும், நெசவாளர் கைத்திறனில் விளைந்த செயற்கைப் பட்டையும் ரோமாபுரி மாதர் விரும்பியதன் விளைவாக, யவனரும் அராபியரும் அவற்றைப் பெறுவான் வேண்டிக் கொண்டு குவித்த பொற்காசுகள் நிரம்பி வழிந்ததால், திருவின் தாண்டவம் எங்கும் தெரிந்ததன் காரணமாகத் திருவாமுங்கோடு என்று பிரசித்தி பெற்றிருந்த பரலிமாநகரத்திலிருந்து குமார்க்குச் செல்லும் பாதையில், அம்மாநகரின் தெற்குக் கோடியிலிருந்தது அந்தச் சிறு சத்திரம்.

பரலிக்கு வரும் வெளிநாட்டார் தங்குவதற்கு வசதியும் உண்ண உணவும் அளிக்கச் சேர மன்னர்கள் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பு கட்டிய சத்திரங்களில் அந்தச் சிறு சத்திரமும் ஒன்றுனாலும், பரலிலிருந்து குமார்க்குச் செல்லும் பாதையில் அது இருந்தபடியாலும் குமரியில் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் அதிகமில்லாத காரணத்தாலும், அந்தச் சத்திரத்தில் சாதாரணமாகக் கூட்டம் அதிகமிருப்பதில்லை. கடலோர வணிகர் விடுதிகளிலும், சற்று உள்ளடங்கி நகரின் நடுவிலிருந்த மற்றும் சில சத்திரங்களிலுமே சாதாரண நாட்களில் கூட்டமிருப்பது வழக்கம். அந்த விடுதிகளிலும் சத்திரங்களிலும் இடமில்லாத சமயங்களிலேயே தெற்குக் கோடியிலிருக்கும் இந்தச் சிறு சத்திரத்துக்கு வணிகர்கள் வருவார்களாதலால், அப்படி வரும் வணிகர்கள் தொகை மிகக் குறை

வாகவே இருக்கும். வாணிபத்துக்கன்றி வேறு காரணங்களுக்காகப் பயணம் செய்பவர்களும் அங்கு தங்குவது குறைவு.

ஆனால் இந்தச் சாதாரண கால நிலைக்கு முற்றிலும் புறம்பான நிலை சேனாதிபதியின் திட்டத்துக்குப் பிறகு தலைநகரில் இருந்ததால், சத்திரத்தில் அன்று அளவுக்கு மீறிய கூட்டம் இருந்தது. சத்திரத்தில் உள்ள கூட்டத்தில் முக்கால் வாசி, பாண்டியனின் 'எரிபரந்தெடுத்தல்' போர் முறையால் கிராமங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டு வந்தவர்களாதலால், சத்திரத்தின் உணவு மண்டபத்தில்கூட மூலைகளில் மூட்டை முடிச்சுக்கள் நிரம்பிக் கிடந்தன. மக்கள் ஆங்காங்கு கூட்டம் கூட்டமாக உட்கார்ந்து நானாவிதமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததால், சத்திரத்தின் சூழ்நிலை கடைவீதியின் சூழ்நிலையைத் தூக்கியடித்தது.

கூச்சல் நிரம்ப இருந்த அந்தச் சூழ்நிலையில், கூட்டத்தில் கலக்காமல் தீபஒளி வீசாத இருட்டடித்த மூலையில் முக்காடிட்டு உட்கார்ந்திருந்த இருவர் கலங்களிலிருந்த உணவை நிதானமாகவே அருந்திக் கொண்டிருந்தாலும், அவர்களிடமிருந்து நாலைந்து முழம் தள்ளி உட்கார்ந்திருந்த நான்கு பேர்கள் உரையாடல் மட்டும் அவர்கள் கவனத்தை இழக்கவே, அவர்களிருவரும் உணவருந்துவதுபோல் பாசாங்கு செய்துகொண்டு உரையாடலைக் கேட்க முற்பட்டார்கள்.

சற்றுத் தள்ளியிருந்த நான்கு பேர்களில் ஒருவன், "இத்தனை கூட்டத்தை இந்தச் சத்திரத்தில் என்றாவது பார்த்திருக்கிறாயா?" என்று வினவினான்.

"திருவிழாக் காலங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்," என்றான் மற்றொருவன்.

"இப்பொழுது நடப்பது திருவிழாவல்லவோ? அதற்கு நேர்மாறானதல்லவா நடக்கிறது?" என்றான் இன்னொருவன்.

"ஆம், ஆம்," என்றான் முதலில் உரையாடலைத் துவக்கியவன்.

"இப்படி எல்லாக் கிராமங்களிலிருந்தும் மக்கள் வந்தால் இந் நகரம் தாங்குமா?" என்றான் இரண்டாமவன்.

“தாங்காதென்பது சேனாதிபதிக்குத் தெரியும்,” என்றான் முதல்வன்.

“தெரிந்து என்ன செய்யப் போகிறார்?” என்று கேட்டான் அலுப்புடன் இன்னொருவன்.

“நானே முதல் என்ன நடக்கிறது பார்,” என்றான் முதல்வன்.

இதைக் கேட்ட மற்ற மூவரும் தலைநிமிர்ந்து முதல்வனை ஊன்றிப் பார்த்தார்கள். “என்னப்பா நடக்கும்?” என்று மற்ற மூவரும் ஏககாலத்தில் கேட்கவும் செய்தார்கள்.

“ரகசியத்தைக் காக்க உங்களால் முடியுமா?” என்றான் முதல்வன், தான் முக்கியஸ்தன் என்ற தோரணையில் சற்றுப் பெருமையுடன் மற்றவர்களை நோக்கி.

“ஏன் முடியாது?”

“நாங்கள் மூச்சுவிட மாட்டோம்.”

“சொல்லப்பா. நீ அரண்மனையில் இருப்பதால் உனக்குத்தான் தெரியும்.”

இப்படி மூவரும் கெஞ்சவே முதல்வன் சற்றுத் தனது சகாக்களை நோக்கிக் குனிந்து, “வருகிற சூப்பலை நகரத்தை விட்டு வெளியேற்றப் படைகளுக்கு ரகசிய உத்தரவு பிறப்பிக்கட்டிருக்கிறது,” என்றான்.

“அப்படியா.” மற்ற மூவரும் வியப்புடன் வினவினார்கள்.

“ஆம். இன்று நாளைக்குள் நகரத்திலிருந்து இந்தக் சூப்பல் வெளியேறிவிடும். அதுமற்றமல்ல இனிவரும் சூப்பலைச் சூட்டோடு சூட்டாக வெளியேற்றிவிடவும் உத்தரவு இருக்கிறது இப்பொழுதுகூடச் சத்திரத்தின் மாடியிலிருந்து பார்த்தால் மக்கள் வரிசை நதிப்பிரவாகம் போல் தெற்கு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம்,” என்றான் முதல்வன்.

“அதனால்தான் குதிரை வீரர் அணிவகுப்புக்கிடையே மக்கள் வருகிறார்களா?” என்று கேட்டான் ஒருவன்.

“ஆம்.”

“அப்படியானால் இந்தச் சத்திரத்திலிருப்பவர்கள் என்றைக்கு வெளியேற்றப்படுவார்கள்?”

“இன்னும் ஒரு நாளையில். இவர்களெல்லாம் முன்னமே வந்து தங்கிவிட்டவர்கள். இருப்பினும் எந்த விநாடியிலும் படைவீரர்கள் வந்து இவர்களைக் கிளப்பிவிடலாம்.”

“அப்பொழுது சத்திரம் காலியாகிவிடும்?”

“ஆம். அதுமட்டுமல்ல, இங்கு தங்கும் யாராயிருந்தாலும் அவர்கள் கண்காணிக்கப்படுவார்கள்.”

“ஏன்?”

“இந்தக் கூட்டத்தில் பாண்டியன் ஒற்றர்களும் கலந்து கும்பலோடு கும்பலாக நகரத்துக்குள் நுழையலாமென்று சேனாதிபதி நினைக்கிறார்.”

“அப்படியானால் இங்கு தங்குவது ஆபத்து என்று சொல்லி!”

“ஆம். மிகவும் ஆபத்து.”

இந்தச் சமயத்தில் சம்பாஷணை சிறிது நின்றது “அரண்மனையில் வேலை பார்ப்பதால் உனக்கு இத்தனையும் தெரிகிறது எங்களுக்கு என்ன தெரிகிறது?” என்றான் மற்ற மூவரில் ஒருவன் முதல்வனைப் பார்த்து.

அந்தப் பாராட்டுதல் அரண்மனைக் காவலனின் பெருமையைக் கிளறிவிடவே மேலும் அவன் வாய்மடை திறந்தது, “அதுமட்டுமல்ல தம்பி!” என்று துவங்கினான் அவன்.

“வேறென்னப்பா?” மூவரிலொருவன் ஆசையுடன் கேட்டான்.

“பாண்டியன் மகளைச் சிறையெடுத்திருக்கிறாரே மன்னவர்...” என்ற அரண்மனைக் காவலன் சற்றுப் பயதி துடன் முன்னும்பின்னும் பார்த்து மூலையில் உட்கார்ந்திருந்த இருவரை நேநக்கியதும், “யாரோ அந்த மூலையில் இருக்கிறார்கள்” என்று கூறி வாயை மூடிக்கொண்டான்.

அதுவரை உணவருந்துவதைவிட்டு உரையாடலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த இருவரும் மீண்டும் கலத்தை

நோக்கி உண்ணுவதுபோல் பாசாங்கு செய்தனர். அதைச் சுட்டிக் காட்டிய ஒருவன் சொன்னான். “அவர்கள் அராபியர், தமிழ் தெரியாது” என்று.

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?” அரண்மனைக் காவலன் கேள்வியில் சந்தேகம் ஒலித்தது.

“இத்தனை செய்திகளை நீ சொல்லும்போது தமிழ் தெரிந்தவனாக இருந்தால் தலைகுனிந்து உணவருந்தவா செய்வான்?” என்று மற்றவன் ஊக்கவே முதல்வன் பேச ஆரம்பித்து, “பாண்டியர் மகளை அரசர் கடற்கரை மாளிகைக்குத் திரும்ப அனுப்பவில்லை. அரண்மனையிலேயே சிறை வைத்திருக்கிறார்,” என்றான்.

“ஏனாம்?”

“செண்டு வெளியில் ஒருவன் தப்பியோடிவிட்டானே...”

“ஆம்.”

“அவன் வந்து பாண்டியர் மகளை மீட்க முயல்லாமென்று அரசர் அவளை அரண்மனையில் பலமான காவலில் வைத்திருக்கிறார்.”

“பலமான காவலென்றால்?”

“அரண்மனையில் மேற்புற வாசலுக்கருகில் அரண்மனையின் கடைசிக் கட்டு இருக்கிறதல்லவா?”

“ஆம்.”

“அங்குதானிருக்கிறாள் பாண்டியகுமாரி. அங்கு சுமார் நூறு வீரர்கள் மாற்றி மாற்றிக் காவல் புரிகிறார்கள். அரசர் உத்தரவின்றி யமன்கூட அங்கு நுழையமுடியாது. நேற்று வரை சிறையில் தள்ளப்பட்டிருந்த குருநாதரும் அந்த இடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்,” என்றான் அரண்மனைக் காவலன்.

“குருநாதரைச் சிறை செய்ய மண்ணுக்குத் துணிவு வேண்டும்,” என்றான் மற்ற மூவரில் ஒருவன்.

“போதாத காலம் வந்தால் எதற்கும் துணிவு வரும்,” என்ற அரண்மனைக் காவலன், “இதைப்பற்றி நாம் பேசினால்

மன்னன் நம்மையும் சிறையில் தள்ளுவான். உணவை முடித்துக் கொள்ளுங்கள், செல்வோம்” என்றும் கூறினான்.

அதற்கு மேல் அந்த நால்வரும் பேசவில்லை, உணவை முடித்துக்கொண்டு செல்லப் புறப்பட்டார்கள். அரண்மனைக் காவலன் மட்டும் உணவருந்தி முடிந்ததும் சத்திரத்தின் வாயிலை நோக்கிச் சென்றான். அவ்வளவுதான். மூலையில் முக்காடிட்டிருந்த இருவரும் தட்டில் அவசர அவசரமாகக் கைகழுவி, நீளமாக நாற்புறமும் தொங்கிய தங்கள் அராபிய உடையில் துடைத்துக்கொண்டு, அந்த அரண்மனைக் காவலனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அவர்கள் வாயிலில் வந்ததும் சற்றுத் தூரத்தில் கண்ணுக்குத் தென்பட்ட அக்காவலனைத் தொடர்ந்தனர். அரண்மனைக் காவலனும் சத்திரத்துக்கு பின்புறமிருந்த பாதையில் திரும்பி அரண்மனையை நோக்கிச் சென்ற தெருவில் சென்றான்.

அவன் நடையில் பெருமை இருந்தது. கால்களைவிசி அனாயாசமாகத் தலையை நிமிர்ந்து நடந்து சென்றான். அந்த உற்சாகத்தினாலும் தெரு நடுவில் கும்பல் சென்றுகொண்டிருந்தபடியாலும் பின்னால் நிழல்போல் தொடர்ந்து வந்த இருவரைக் கவனிக்காமலே கைகளைவிசி நடந்த அரண்மனைக் காவலன், தன்மீது பலமாக உரசிக்கொண்டே ஒருவன் சென்ற பின்பே சற்றுச் சுரணை வந்ததால், “யார் நீ? மாடு போல் மோதுகிறாய்,” என்று சீறினான்.

அவனை உரசியவன் அரபுநாட்டு மொழியில், “மன்னிக்க வேண்டும், கவனிக்கவில்லை,” என்று சொல்லிக் கையை பூமியில் தொட்டுச் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கிவிட்டுச் சென்றான்.

அப்படி அவன் வேகமாக இடித்துக் கொண்டு சென்றாலும் முன் சென்றதும் நடையை தளர்த்திக் கொண்டதையும் நிதானமாக நடக்க முற்பட்டதையும் கண்ட அரண்மனைக் காவலனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படவே பின்னால் திரும்பி நோக்கினான். பின்னும் ஓர் அராபியன் தன்னைத்தொடர்ந்து வருவதைப் பார்த்ததும், சற்று வேகமாக நடக்கத் துவங்கினான். அவன் வேகமாக நடக்கத் துவங்கியதும் அவன்

அடி ஓசை கேட்டதற்கு நல்ல என்னவோ முன்சென்ற அராபியனும் துரிதமாக நடந்தான். பின்வந்தவனும் துரித நடை போட்டான்.

அரண்மனைக் காவலனின் சந்தேகம் தெளிந்து விட்டது. அந்த இருவரும் தன்னைக் கர்ரணமாகவே தொடர்ந்து வந்திருக்கிறார்களென்பதையும், இப்பொழுது அவர்கள் தனக்கு முன்னும் பின்னும் இருப்பதால் தான் அவர்கள் கைக்குள் சிக்கியிருப்பதையும் உணர்ந்தான். ஆகவே அவன் சற்று நிதானத்துடனேயே மீண்டும் நடக்க முற்பட்டான்! இப்படித் தெரு முழுவதும் சென்று தெரு திரும்பும் இடத்துக்கு வந்ததும் அங்கு கும்பலும் காவல் வீரரும் மிக அதிகமாய் இருந்ததால் துணிவு கொண்டு சரலென நடுவீதிக் கும்பலை அடைந்து அதில் கலந்து கொண்டான்.

தெரு சற்றுக் குறுகலானதால் ஜனநெருக்கம் அதிகமாயிருந்தது. இத்தகைய கும்பலில் கலந்துவிட்ட அரண்மனைக் காவலன் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான். அப்பொழுதும் வீதியோரமாகத் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்திருந்த அராபியனை வீரர்களிடம் காட்டிக் கொடுத்து விட்டால் தனது ஆபத்து நீங்கியது என்று தீர்மானித்த அரண்மனைக் காவலனுக்கு மனநிம்மதியோடு மனமகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டது. -

அப்பொழுது தனக்கு நேர் எதிரில் அடுத்த தெரு முனையில் நின்றுகொண்டிருந்த இரு புரவி வீரர்களுக்குச் சமிக்ஞை செய்யக் கை உயர்த்த முற்பட்டான். கை உயரவில்லை. சற்று உயர முற்பட்ட கை சட்டென்று கீழேயே விழுந்தது. அரண்மனைக் காவலன் மார்பு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. பின்னால் வந்த அராபியன் கூட்டத்தில் தன்னுடன் மிக நெருங்கி நிற்பதையும், அவன் உடல் தன் உடலுடன் அழுந்தி நிற்பதையும் புரிந்துகொண்ட அரண்மனைக் காவலன் திகிலடைந்தான். அந்தத் திகிலை அதிகப்படுத்த அவன் முதுகை, அராபியன் சீலைக்குள் மறைந்திருந்த கத்தியின் முனை தடவிக் கொண்டிருந்தது. "பேசாமல் நட. சைகை எது செய்தாலும் அடுத்த சைகை செய்ய

முடியாது," என்று அவன் காதுக்கருகில் பயங்கரச் சொற்கள் ஒலித்தன.

அரண்மனைக் காவலன் பேசாமல் நடந்து சென்றான். அதற்குப் பிறகு அரண்மனைக் காவலனை அவன் முதுகிலிருந்த கத்தி முனையும் அராபியனின் கையெழுத்துமே திருப்பிச் சென்றன. சூத்திரப்பாவையென நடந்து சென்ற அவன் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு மலை பாதையின் சரிவில் காட்டுக்குள் இறக்கிச் செல்லப்பட்டான். அதற்குள் முன் சென்ற அராபியனும் தனது நண்பனுடன் சேர்ந்து கொள்ளவே இருவருக்கிடையிலும் நண்பன்போல் நடந்து சென்ற அரண்மனைக் காவலன் பக்கத்திலிருந்த காட்டுக்குள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். ஒரு மரத்தடிக்கருகில் வந்ததும் அராபியரில் ஒருவன் சொன்னான் காவலனை நோக்கி, "நண்பரே! இனி நாம் நிதானமாகப் பேசலாம்" என்று.

"யார் நீ?" காவலன் கேள்வி கிலியுடன் வெளிவந்தது. பதிலுக்கு முக்காட்டை எடுத்தான் அராபியன்.

காவலன் முகத்தில் பீதி எல்லை யற்றுப் பரவியது, "நீயா!" என்ற ஒற்றைச் சொல் கிலியில் தோய்ந்து உதிர்ந்தது. "அது யார்?" என்று அடுத்த கேள்வியும் நடுங்கிய குரலில் வெளிவந்தது அரண்மனைக் காவலனிடமிருந்து.

"என்னைவிட அவர் உனக்குத் தெரிந்தவர்," என்ற முதலி அராபியன் மற்றவனை முக்காட்டை நீக்கச் சொன்னான்.

அவ்வளவுதான். காவலன் முகத்திலிருந்த கிலி நீங்கி, பிரமிப்பு அந்த இடத்தை ஆட்கொண்டது.

அத்தியாயம் 26

மைத்துனி வந்தாள்

அரபு உடை அணிந்த அந்த இருவரும் தன்னைத் தெருக் கூட்டத்திலிருந்து மிகச் சாமர்த்தியமாக விலக்கிக் காட்டுக்குள் அழைத்து வந்ததுகூட அளிக்காத கிலியையும் வியப்பையும் அரண்மனைக் காவலனுக்கு அவர்கள் முகங்கள் அளித்ததென்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கவே செய்தது. தான் சற்றும் சொப்பனத்தில்கூட நினைக்காத இருவர் அராபிய உடைக்குள் புகுந்திருந்ததை அரண்மனைக் காவலன் எப்படித் தான் எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? திருவிதாங்கூர் இருந்த அமைப்பில் தன்னைக் காட்டுக்குள் கொண்டு வருவது பெரும் பிரமாதமில்லை என்பதை அரண்மனைக் காவலன் உணர்ந்து கொள்ளவே செய்தான். ஆனால் அந்த இருவர் அந்த நகரில் உலாவுவதே பெரும் பிரமிப்பாயிருந்தது அவனுக்கு.

திருவிதாங்கூரின் அமைப்பை இன்று பார்த்தால் கூட அதில் காட்டுக்குள் யாரைக் கொண்டு போவதும் மிக எளிதென்பது புலனாகும். பெருமலைச் சரிவில் பண்டை நாளில் பெரும் நகரமாக நிர்மாணிக்கப்பட்டு, இன்று திரு வனந்தபுரத்திலிருந்து தென்மேற்கில் முப்பத்தைந்து மைல் தூரத்தில் சிற்றூராகக் காட்சியளிக்கும் திருவிதாங்கூரைச் சுற்றி இப்பொழுதும் காடுகளே இருக்கின்றன.

திருவிதாங்கூரிலிருந்து மிகச் சரிவாக இறங்கும் மலைப் பகுதியில் வீதிகளின் மேற்புறத்தில் வீடுகளைத் தொட்டுக்

கொண்டு கண் செல்லும் அளவுக்குக் காடுகளே இருக்கின்றன திருவிதாங்கூரிலிருந்து மேற்கே சமுத்திரத்தைத் தொட வேண்டுமானால் சுமார் ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ள கொளச்சலில்தான் தொடமுடியுமாதலால் அந்தத் தூரத்துக்கு நெடுகிலும் பெரும் காடுகளையும் தோட்டங்களையும் பார்க்கலாம், பெரும் தென்னைகளையும் பற்பல காட்டு மரங்களையும் கொண்ட அந்த மலைச்சரிவு கடலுக்கு ஒடுவதே கண் கொள்ளாத கவர்ச்சிக்காட்சி. அதைவிடப் பெரிதாக எழுந்து நின்று கீழ்ப்புறத்தே காட்சியளிக்கும் பெருமலை ஒரு பயங்கரம். இந்தக் கவர்ச்சிக்கும் பயங்கரத்துக்கும் இடையே யுள்ள திருவிதாங்கூரின் வீதிகளுக்கு அக்கம் பக்கமெங்கிலும் காடுகள் பரந்து நிற்பதால் யாரையும் அங்கு பதுக்குவதோ படுகொலை செய்வதோ பிரமாதமல்ல. இன்றைய திருவிதாங்கூரின் நிலையை வைத்துப் பரலிமா நகரை எண்ணிப் பார்த்தால், இன்றைய சிற்றூரைப் பழைய பெருநகரமாக விரித்துப் பார்த்தால், சற்றே பெரிய வீதிகள், அதிக வெளி நாட்டு வாணிபம், பெரும் மாளிகைகள் இவற்றுடன் கடல்வரை விரிந்த நகரம் தெரியும். அத்தடன் வீதிகளைச் சூழ்ந்த காடுகளும் மலைச் சரிவுகளும் தெரியும் இத்தகைய காடுகளைக் கொண்ட பரலியில் அரண்மனைக் காவலனை அரபு உடையணிந்த இருவரும் அழைத்து வந்தது பெரும் வியப்பில்லையல்லவா?

ஆகவே அதைப் பற்றி வியப்படையாத அரண்மனைக் காவலன், முதல் அராபியன் தன் முக்காட்டை நீக்கியதும் வியப்பினாலும் கிலியாலும் வாயைப் பிளந்து நின்றான். பிறகு "நீயா!" என்று கிலி நிரம்பிய குரலில் கேட்கவும் செய்தான்.

அவன் முன் நின்றவன் செண்டு வெளியில் சாகச் செயல் புரிந்து குழப்பத்தில் வெளியேறிலிட்ட அந்தத் துணிகர வாலிபன். அவன் விகார முகத்தைவிட அவன் யாரென்ற உணர்வு பெரும் அதிர்ச்சியை அளித்தது அரண்மனைக் காவலனுக்கு. அவன் கிலியைக் கண்டு சற்றுப் புன்முறுவல்கொட்டிய இந்திரபானு, "என்னைவிட அவர் உனக்குத் தெரிந்தவர்" என்று கூறி மற்றவனை முக்காட்டை நீங்கச் செய்ததும் அரண்

மனைக் காவலனின் பிரபிப்பு எல்லைகடந்தது. “நீண்ட நேரம் வாயடைத்து நின்ற காவலன், கூத்தா! நீயா?” என்றான் வியப்பு மிதமிஞ்சிக் குரலில் ஒலிக்க.

கூத்தனும் முறுவல் செய்தான், காவலனை நோக்கி, “ஆம். நான்தான்,” என்றும் கூறினான் சர்வசகஜமாக.

“கூத்தா. நீ இங்கிருப்பது தெரிந்தால் ” என்று இழுத்தான் அரண்மனைக் காவலன் விளைவைச் சொல்லப் பயந்து.

“வெட்டுப்பாறைக்கு அனுப்புவார்கள்,” என்று சர்வ அலட்சியமாகப் பதில் சொன்னான் கூத்தன்.

அடுத்துப் பேச்சு எதுவும் அரண்மனைக் காவலனிடமிருந்து வரவில்லை. நீண்ட நேரம் அவர்களை நோக்கி மிரள மிரள விழித்தான். பிறகு தட்டுத் தடுமாறி, “நீ...நீ...” என்று திணறினான்.

கூத்தன் அவனை முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து, “தயங்காமல் சொல் தம்பி! ஒற்றன் என்றுதானே சொல்கிறாய்? நான் ஒற்றன்தான். இவரும் அந்த நிலைதான்,” என்று இந்திரபானுவையும் சுட்டிக் காட்டினான்.

அரண்மனைக் காவலன் முகத்தில் சுற்றுத் துணிவு தெரிந்தது. “இவர் இந்த நாட்டுக்கு விரோதியாயிருப்பதில் நியாயமிருக்கிறது. ஆனால் நீ...கூத்தா...நீ இந்நாட்டவன்...” என்றான் காவலன் சற்று வெறுப்புடன்.

“நீ சொல்வது புரிகிறது தம்பி! ஆனால் ஒரு விஷயம் நீ மறந்துவிட்டாய்,” என்றான் கூத்தன்.

“எது கூத்தா?”

“நான் குருநாதரின் அடிமையென்பதை.”

“ஆம் ஆம்.”

“நமது மன்னர் பெண்ணைக் சுவாமிபதிக் குருநாதர் ஒப்பவில்லை.”

“ஆம்.”

“ஆகவே இவருக்கு உதவும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டார்,” என்று இந்திரபானுவைச் சுட்டிக் காட்டினான் கூத்தன்.

அரண்மனைக் காவலன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. தலையை மட்டும் ஆட்டினான். கூத்தனே தொடர்ந்தான், “குருநாதர் இப்பொழுதும் மக்களுக்கு ஓலை விடுத்திருக்கிறார் மன்னனுக்கு எதிராக,” என்று.

“ஆம்” என்றான் அரண்மனைக் காவலன்.

“குருநாதர் சேரநாட்டுத் துரோகியா?” என்று லின வீனான் கூத்தன் உஷ்ணத்துடன்.

அதற்குப் பதில் சொல்லவும் அஞ்சினான் அரண்மனைக் காவலன். முத்துக் களவையும், முத்துக்குமரியின் களவையும் குருநாதர் வெறுக்கிறார் என்பதை அரண்மனையில் எல்லோருமே அறிந்திருந்தார்கள்; தலைநகரும் அறிந்திருந்தது. “சேரனே! எதிரியைப் போரால் முறியடித்து அவன் செல்வத்தைக் கவர்ந்து வா. உன் பக்கம் நானிருக்கிறேன்; அவன் நாட்டுக்குள் துணிவுடன் புகுந்து மகளைச் சிறையெடுத்து வா. அதை ஆமோதிக்கிறேன். ஆனால் சிங்களத்துடன் சேர்ந்து முத்துக்களவு செய்ததையும், காட்டுக் கள்ளரையும் சிங்களன் போன்ற ஒற்றனையும் கொண்டு வஞ்சகத்தால் பாண்டியன் வஞ்சியைக் கவர்ந்ததையும் நான் எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?” என்று மன்னனை நோக்கிக் குருநாதர் சீறியதாக அரண்மனையில் கிசுகிசுவென்று பேசிக் கொண்டதும், அரண்மனைக் காவலனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

தவிர அரசனிடம் கொண்ட பக்தியைப்போல் பரத பட்டனிடம் பத்து மடங்கு அதிக பக்தியை மக்கள் கொண்டிருந்ததால் அவரைப்பற்றி எதிர்த்து நாலு வார்த்தை சொல்வதும் அச்சமாயிருந்தது அவனுக்கு ஆகவே அதைப் பற்றிய சர்ச்சையில் இறங்காத அரண்மனைக் காவலன் கேட்டான் அவர்களிருவரையும் நோக்கி, “என்னை எதற்காக இப்படி அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று.

இதற்குக் கூத்தன் பதில்சொல்லவில்லை. இந்திரபானுவே பதில் சொன்னான்: “வீரனே! நீ சத்திரத்தில் பேசியதைக் கேட்டோம். நீ அளித்த விவரங்கள் ருசியாயிருந்தன,” என்று.

“எந்த விவரங்கள்? வெளியூர்களிலிருந்து வரும் மக்களை நகரத்தில் தேக்காமல் வெளியே அனுப்பும் திட்டமா?”

இந்திரபானு மெள்ளப் புன்முறுவல் கொட்டினான். “அது ரகசியமல்ல வீரனே! புரவி வீரர் வரும் மக்களை வரிசையாக நகரின் தெற்குப்புறமாகச் செலுத்தும்போது யாருமே அதைப் புரிந்து கொள்வார்கள். அதுவும் போர்களில் பழக்க முள்ளவர்களுக்கு இது சுலபமாகப் புரியும். அதல்ல நான் குறிப்பிடுவது,” என்று கூறிக் கூத்தனையும் நோக்கினான்.

அரண்மனைக் காவலன் வாயைத் திறக்குமுன்பு கூத்தன் கூறினான், “அவர் குறிப்பிடுவது பாண்டிய இளவரசியைப் பற்றி” என்று.

“பாண்டிய இளவரசி இருக்குமிடம்கூட நான் செல்ல முடியாதே?” என்றான் அரண்மனைக் காவலன்.

“அத்தனை பெரிய பணியை உனக்கு நாங்கள் அளிக்க மாட்டோம்” என்றான் இந்திரபானு.

“வேறென்ன நான் செய்ய முடியும்?” என்று வின வினான் அரண்மனைக் காவலன்.

இந்திரபானு சற்று யோசித்தான். பிறகு கேட்டான், “உன் வீடு எங்கிருக்கிறது!” என்று.

“அரண்மனைக்குப் பின்புறத்தில்...” என்று சொன்ன அரண்மனைக் காவலன் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினான். வாய் தவறி உண்மையைச் சொல்லிவிட்டதைப் புரிந்து கொண்டதால் அச்சமும் அடைந்தான்.

“அதாவது அரண்மனையின் மேற்கு வாசலில்?” என்று திடமாக எழுந்தது இந்திரபானுவின் அடுத்த கேள்வி.

“ஆம்.”

“அரண்மனை மேற்கு வாசலுக்கும் உன் வீட்டுக்கும் எத்தனை தூரமிருக்கும்?”

“தூரமே இல்லை. மேற்கு வாசலுக்கு எதிரில் மேற்குப் பெருவீதி. அதை அடுத்து, சிறு மலைச்சரிவில் மணமான காவலர் வீடுதிகள். அதிலொன்றில்...”

“நல்லது! நல்லது!” என்ற இந்திரபானு கூத்தனையும் நோக்கினான்.

கூத்தனும், “மிக நல்லது,” என்றான்.

“எது நல்லது?” என்று பயத்துடன் கேட்டான் அரண்மனைக் காவலன்.

“உனக்கு மணமாகியிருப்பது,” என்றான் இந்திரபானு.

“அதில் நல்லது என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்டான் அரண்மனைக் காவலன்.

“திருமணத்தில் உபத்திரவம் அதிகம்தான். இருப்பினும் யார்தான் மணத்தை விரும்பவில்லை? நீர் மணம் செய்திருப்பது இப்பொழுது எங்களுக்குப் பெரும் அனுகூலம்?” என்றான் இந்திரபானு.

“மிக மிக அனுகூலம்,” என்றான் கூத்தன்.

“எனக்கு மணமானால் உங்களுக்கு என்ன அனுகூலம்?” என்று வினவினான் காவலன் சினத்துடன்.

“உங்கள் மைத்துனர்களாக உங்கள் வீட்டில் நாங்கள் தங்கலாம்,” என்று இந்திரபானு சுட்டிக்காட்டினான்.

“தங்கினால் உங்கள் தலையோடு எந்தலையும் சீவப்படும்” என்று கூறினான் வீரன்.

“படைவீரனுக்கு மரணம் என்றும் நிச்சயம்,” என்றான் கூத்தன்.

“இப்பொழுது அதற்கு அவசியமில்லை,” என்றான் அரண்மனைக் காவலன்.

“நமது இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததல்ல அது” என்று கூறிய இந்திரபானு, “வீரனே, உன் வீட்டுக்கு எங்களை அழைத்துச் செல். அங்கிருந்து நாங்கள் அரண்மனைமீது ஒரு கண்ணை வைத்துக் கொள்கிறோம்,” என்றும் சொன்னான்.

“நான் மறுத்தால்?” அரண்மனைக் காவலன் கேள்வி கோபத்துடன் எழுந்தது.

“அரண்மனைக்கெதிரில் உன் வீடிருந்தும் பயனில்லை,” என்ற இந்திரபானுவின குரல் ஏளனத்துடன் ஒலித்தது.

“ஏன்?” காவலன் கேட்டான் கடுமையுடன்.

“நீ வீட்டுக்குச் செல்லமாட்டாய்!” என்ற இந்திர பானுவின் கை அவன் இடைக் கச்சையிலிருந்த குறுவானைத் தடவியது.

அரண்மனைக் காவலனுக்குத் தன் நிலைமை சந்தேகமறப் புரிந்தது. இவர்களை அழைத்துச் சென்று தன் வீட்டில் இடம் கொடுத்தால் பெரும் ஆபத்து. மன்னனுக்குத் தெரிந்தால் தன் தலை வெட்டுப்பாறையில் உருளும். அழைத்துச் செல்ல மறுத்தால் உடனடியாக மரணம். இருதலைக் கொள்ளியாகத் திணறிய அரண்மனைக் காவலன் வேறு வழியின்றி அவர்களை அழைத்துச் செல்லச் சம்மதித்தான். அவன் சம்மதம் அளித்ததும் மற்ற இருவரும் முக்காடணிந்து அராபியர் உடையில் அவனைத் தொடர்ந்து அவனில்லம் சென்றனர்.

இல்லத்தில் வாயிற் கதவைத் தாழிட்ட அரண்மனைக் காவலன் தனது மனைவிக்கு அவர்களை தனது நண்பர்களென அறிமுகப்படுத்தினான் இப்படி மூன்று நாட்கள் அவன் வீட்டில் தங்கிய இந்திரபானுவும் கூத்தனும் அராபிய உடையில் இஷ்டப்படி வெளியே செல்வதும் வருவதுமாக இருந்தனர். சில வேளைகளில் அதிக அகாலத்திலும் வந்துகொண்டிருந்தனர் அவர்கள் போக்கு அரண்மனைக் காவலனுக்குப் பெரும் விசித்திரமாயிருந்தது. அவர்கள் வேவு பார்ப்பதாகவும் தெரியவில்லை அவனுக்கு. இருவரும் மிக உல்லாசமாகக் காலங் கழிப்பதையும், இரவில் ஊர் சுற்றுவதையுமே கண்டான் அவன். இராக் காலங்களில் சில சமயங்களில் அவனுடன்கூட அவர்களும் தலைநகரச் சத்திரங்களுக்குச் சென்று மக்கள் பேசுவதைக் கேட்டு வந்தார்கள். பிறகு நான்காவது நாளிரவு அவர்கள் வந்தபோது ஒரு பெண்ணையும் அழைத்து வந்தார்கள்.

வந்தவள் மிக அழகாயிருந்தாள். தேகக் கட்டு காவலனை அசரவைத்தது. அவள் கூந்தலில் காதுக்கருகில் காட்டுமலர் ஒன்றைச் செருகியிருந்தாள். “யார் இது?” என்று பயத்துடனும் வியப்புடனும் கேட்டான் அரண்மனைக் காவலன்.

இந்திரபானு புன்முறுவல் செய்து, “உன் மனைவியின் தங்கை, மைத்துனி!” என்று கூறினான்.

“என் மனைவிக்குத் தங்கை கிடையாது. அவள் தந்தைக்கு ஒரே மகள்,” என்றான் அரண்மனைக் காவலன்.

“அந்தக் குறையை இவள் பூர்த்தி செய்வாள்.” என்றான் இந்திரபானு.

“இவள் எதற்காக வந்திருக்கிறாள்?” என்று கேட்டான் அரண்மனைக் காவலன்.

இந்திரபானுவின் பதில் மெல்ல உறுதியுடன் வெளி வந்தது. சொற்கள் நிதானமாக உதிர்ந்தன. அவன் விழிகளில் சதா தாண்டவமாடும் விஷமம் மறைந்து அதன் இடத்தை உறுதி ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. “அரண்மனையில் பணிபுரிய வந்திருக்கிறாள்,” என்றான் இந்திரபானு.

அரண்மனைக் காவலன் கூத்தனையும் நோக்கி இந்திரபானுவையும் நோக்கினான். இருவர் முகங்களிலும் பெருத்த அபாயமான திட்டத்தை வகுத்துவிட்ட குறி இருந்தது. திட்டத்தை மெள்ள அவிழ்க்கவும் முற்பட்டான் இந்திரபானு.

அத்தியாயம் 27

சாத்தனுக்குப் புரிந்தது!

இந்திரபானு தனது அபாயகரமான திட்டத்தை விவரிக்க முற்பட்ட பிறகு கூடப் பல வினாடிகள் அரண்மனைக் காவலன் அந்தப் பணிப்பெண் முகத்தையே கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் உடல் சுட்டையும் சேலைக் கட்டையும் கண்டதுமே அவள் மலைச் சாதிப் பெண்ணென்பதைச் சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டான் அரண்மனைக் காவலன். காட்டுப் புஷ்பம் போலவே செழித்து உறுதியுடனும், அதிக மெருகுடனும் காட்சியளித்த அவள் உடல் பிரதேசமும், உருண்ட முகமும், திண்மைக் கன்னங்களும் குவிந்த உதடுகளும், அவள் மலைப்பூவென்பதற்குச் சான்று காட்டின. கணுக்காலுக்குச் சற்று மேலேயே சேலை நின்று விட்டதால் ஆடுதசையின் கீழ்ப்பகுதி யானையின் துதிக்கை போல் ஆனால் மிகுந்த வழுவழப்புடன் இறங்கியதையும், இறுக்கிய உடைக்கு அடங்கினாலும் உடல்கட்டின் உறுதியின் காரணமாகச் சுற்றிலும் வளையமாகச் சதை தெறிந்த சிற்றிடையும் அவள் வலுவுக்கு அத்தாட்சி கூறின. இத்தனை வலுவும் தெரியாமல் மறைத்து உடலைப் பூவுடலாகக் காட்டிய அவள் அழகு யாரையும் மயக்குந் தன்மையைப் பெற்றிருந்தது. அவள் காதில் செருகிய ஒற்றைப் பூவும் மலைப் பூவாதலால், அவள் இனத்தைப்பற்றி அரண்மனைக் காவலன் சந்தேகப்படவில்லை யென்றாலும் அவளைப்பற்றி அவன் மனத்தில் ஏதோ ஒரு சந்தேகம் தோன்றியிருந்தது. அவளை எப்

பொழுதோ எங்கேயோ பார்த்திருக்கும் நினைப்பு அவன் மனத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்தது. ஆகவே அதைப்பற்றி ஆராய்வதில் அவன் மனமிருந்ததால் இந்திரபானு விவரிக்க முற்பட்ட திட்டத்தில் ஆரம்பப் பகுதிகளை அவன் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

அவன் பிரமை பிடித்து நிற்பதையும் தான் சொன்ன எதுவுமே அவன் காதில் விழாததையும்கண்ட இந்திரபானு, “வீரனே! நான் சொல்வது உன் காதில் விழவில்லை போலிருக்கிறது!” என்றான் சற்றுக் கடுமையுடன்.

இதைக் கேட்ட அரண்மனைக் காவலன், “மன்னிக்க வேண்டும். நான் இந்தப் பெண்ணையே பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டேன்,” என்றான்.

“பிற பெண்ணை அப்படிச் கண்கொட்டாமல் பார்ப்பது தவறு வீரனே.” என்றான் இந்திரபானு தனது கடுமையைக் கைவிட்டுச் சற்றுப் புன்முறுவல் கொண்டு.

அரண்மனைக் காவலன் தனக்கும் நகைச்சுவை வரும் என்பதைக் காட்ட முற்பட்டு, “ஆனால் இவள் பிற பெண் அல்லவே,” என்றான் பதிலுக்கு அவனும் புன்முறுவல் கூட்டி.

“வேறு யார்?” இந்திரபானு ஏளனம் நிரம்பிய குரலில் விசாரித்தான்.

“இவள் என் மைத்துனியென்று தாங்கள்தானே கூறினீர்கள். அதற்குள் மறந்துவிட்டீர்களா?” என்று கேட்டான் அரண்மனைக் காவலன்.

இதைக்கேட்ட கூத்தனும் அந்தப் பெண்ணும்கூட நகைத் தார்கள். ஒரு சாதாரண அரண்மனைக் காவலன் தன்னைப் பேச்சில் மடக்கிவிட்டதைக் கண்டு சற்றே சங்கடப்பட்ட இந்திரபானு, “சாத்தா!” என்று காவலனை அழைத்தான்.

காவலன் முகத்தில் சற்று ஆச்சரிய ரேகை படர்ந்தது. இருவரும் வந்து நாட்டின் நாலு ஆகியும் இருவரும் தன் பெயரைத் தன்னிடமோ தனது மனைவியிடமோ கேட்கவில்லை யென்பதை உணர்ந்திருந்த காவலன், “இவர்கள் வெளியிலும் யாரிடமும் உரையாட முடியாதே. இந்தக் கூத்தனுக்கும் என் பெயர் தெரியாதே. அப்படியிருக்க என் பெயர் இவனுக்கு

எப்படித் தெரிந்தது?" என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

அவன் மனத்திலெழுந்த கேள்விகள் இந்திரபானுவுக்குச் சந்தேகமறப் புரிந்ததால், "இதைப்பற்றி வியக்க வேண்டாம் சாத்தா! நேற்றிரவு நாங்கள் இங்கிருந்து கிளம்பிய போது காவலர் இருவர் எங்களைப் பார்த்தனர். அவர்களில் ஒருவன் எங்களை ஏதோ கேள்வி கேட்க எண்ணி எங்களை நோக்கி வர முற்பட்டான். மற்றவன் அவனைத் தடுத்து, 'அவர்கள் சாத்தான் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்' என்று அவனைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றான். அதிலிருந்து உன் பெயரை அறிந்து கொண்டேன்," என்று கூறினான் இந்திரபானு.

இதைக் கேட்ட அரண்மனைக் காவலன் முகத்தில் பயக் குறி படர்ந்தது. "அவர்கள் ஏதாவது சந்தேகப்பட்டார்கள் உங்கள் மீது?" என்று வினவினான் சாத்தன்.

"இல்லை. நாங்கள் உன் வீட்டவர் என்று தெரிந்ததும் முதலில் சந்தேகப்பட்டவனும் சென்றுவிட்டான்," என்ற இந்திரபானு, "சாத்தா! சாமர்த்தியமாகப் பேசுகிறாய். ஆனால் மைத்துனியாயிருந்தாலும் அவளை வெறித்து வெறித்துப் பார்க்கக்கூடாது," என்றான்.

சாத்தன் அதற்கும் பசியவில்லை. "இதை ஆட்சேபிக்க வேண்டியது தாங்களல்ல," என்றான்.

"வேறு யார்?" இந்திரபானு கேட்டான் வியப்புடன்.

"என் மனைவி," என்றான் சாத்தன்.

இதைக் கேட்டதும் கூத்தனும் அந்தப் பெண்ணும் மீண்டும் நகைத்தனர்.

தன்னைப் பேச்சில் வெல்லக்கூடியவன் வீரபாண்டியன் ஒருவன் தான் என்று அன்றுவரை நினைத்திருந்த இந்திரபானு இன்னொருவனும் அந்தச் சாமர்த்தியத்துடனிருக்கிறானென்பதை அறிந்ததால் சற்றுச் சங்கடத்துடன், "சரி சாத்தா வேடிக்கைப் பேச்சிருக்கட்டும் நமக்கு முன்னிருக்கும் அலுவலைக் கவனிப்போம்," என்று மீண்டும் தனது திட்டத்தை

விவரிக்க முற்பட்டு, “சாத்தா! உனக்கு எங்கள் இருவரையும் தெரியும். ஆனால் இப்பெண்ணைத் தெரியாது. இருப்பினும் தெரிந்ததாகப் பாசாங்கு செய்ய வேண்டும். இவர்கள் எப்படியும், அரண்மனையில் பணிப்பெண் ஆகவேண்டும். அதுவும் பாண்டிய மகளிடம் இவள் பணிபுரிய வேண்டும்,” என்று சற்று நிதானித்துச் சாத்தனைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

சாத்தன் மனோநிலை கவலையையும் பயத்தையும்மீறி இருந்தது. மிகவும் சாமர்த்தியமாக இரு எதிரி ஒற்றர்களிடம் தான் சிக்கிக்கொண்டிருப்பதை நான்கு நாட்களாக உணர்ந்துவிட்ட அவன், தன் வாழ்வின் விதி எப்படியும் அபாய மார்க்கத்தில் திரும்பக்கூடும் என்ற நினைப்பை அடைந்திருந்தான். ஆகவே இந்திரபானு தனது யோசனையைக் கூறியதும் புரிந்துகொண்டதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தான்.

இந்திரபானு மேலும் சொன்னான்: “சாத்தா நீ அரண்மனைக் காவலனானாலும் அளவுக்குமீறி நீ எதுவும் செய்ய முடியாதென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்தப் பெண்ணுக்கு நீ வேலை கேட்கலாம். இவளை உன்னுடன் நானேக்கு அழைத்துச் சென்று அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் உன் மைத்துனியாக இவளை அறிமுகப்படுத்து. இவளுக்கு வேலையும் கேள். அரண்மனைக் காவலன் சிபாரிசு செய்வதால் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள்.”

இந்திரபானுவின் யோசனை அத்தனை எளிதாக நிறைவேற முடியும் என்று நினைக்கவில்லை சாத்தன். “இதில் சில கஷ்டங்களிருக்கின்றன,” என்றும் சுட்டிக் காட்டினான்.

“என்ன கஷ்டங்கள்?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

“உங்களை மைத்துனர்கள் என்று கூறச்சொன்னார்கள்...” என்று இழுத்தான் சாத்தன்.

“ஆம்,” என்று ஒப்புக்கொண்டான் இந்திரபானு.

“அப்படித்தான் அக்கம்பக்கத்திலிருக்கும் சகோதர வீரர்களுக்குக் கூறியிருக்கிறேன்.”

“சரி.”

“இந்த விஷயம் அரண்மனை வரையில் முதல் இரண்டு நாட்களிலேயே போயிருக்கும்.”

“சரி.”

“இப்பொழுது மைத்துனி வந்திருப்பதாகச் சொல்லச் சொல்கிறீர்கள்.”

“ஆம்.”

சாத்தன் இசும்ச்சியுடன் இந்திரபானுவை நோக்கினான். “இப்படித் தினம் மைத்துனரையும் மைத்துனிகளும் வருகிறார்களென்றால் அரண்மனையில் நம்புவார்களா? தவிர, இந்த மைத்துனர்களும் மைத்துனிகளும் இத்தனை வருடங்கள் எங்கு போயிருந்தார்களென்று கேட்கமாட்டார்களா?” என்று வினவிய சாத்தன் இசும்ச்சி நகையும் கொட்டினான் இந்திரபானுவைப் பார்த்து.

இந்திரபானு அவன் இசும்ச்சி நகையையோ பார்வையையோ லட்சியம் செய்யவில்லை. “உகைக்கும் உன் மாமன் வீட்டுக்கும் பல வருஷங்கள் விரோதமிருந்தது. யாரும் வரவில்லை. இப்பொழுது அவர்களாக வருகிறார்கள். வேலைக்கு உன் பிராணனை வாங்குகிறார்கள்...” என்று சுட்டிக் காட்டினான் இந்திரபானு.

சாத்தன் முகத்தில் வியப்பு மறைந்தது. மதிப்பு மூண்டது. “மனித இயற்கையை நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறீர்கள்,” என்று சிலாக்கிக்கவும் செய்தான் அவன்.

அந்தப் பாராட்டுதலைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாத இந்திரபானு சொன்னான்: “சாத்தா! நீ நல்ல அறிவு படைத்தவன். எங்கள் வரவுக்குக் காரணம் சொல்ல உன்னை நான் பழக்க வேண்டியதில்லை தகுந்த காரணங்களைக் கேட்பவருக்குத் தகுந்தபடி நீயே சொல்லிக்கொள். இவனை நீ அரண்மனையில் பணிப்பெண்ணாக்கு,” என்று.

“அதற்கு முயலலாம்.” என்ற சாத்தன், “ஆனால்...” என்று இழுத்தான் சற்று சிந்தனைக்குப் பிறகு.

“என்ன ஆனால்?”

“பாண்டிய இளவரசியிடம் இவளைப் பணிப்பெண்ணாக அமர்த்த என்னால் முடியாது.”

“வேண்டாம், அதை இவள் கவனித்துக் கொள்வாள்.”

“அப்படியா!”

“ஆம் சாத்தா.”

“அத்தனை திறமைசாலியா இவள்?”

இதுவரை மௌனமாயிருந்த கூத்தன் சம்பாஷணையில் புகுந்து, “போகப் போக உனக்கே தெரியும்,” என்றான்.

“கூத்தா!” என்றான் சாத்தன்.

“என்ன சாத்தா?”

“அபாயமான பணியில் என்னை இறங்கச் சொல் கிறீர்கள்.”

“ஆம்”

“இதில் என் தலை போனாலும் போகலாம்:”

“உன் தலை தனியே போகாது எங்கள் தலைகளும் சேர்ந்தே போகும்”

“அதனால் எனக்கு எவ்விதப் பயனுமில்லை.” என்ற சாத்தன் சோகப் பெருமூச்சு விட்டான்.

அதைக் கவனித்த இந்திரபாணு. “உன்னைக் காப் பாற்றிக் கொள்ள ஒரு வழி சொல்லுகிறேன்,” என்றான்.

“என்ன?”

“நீ எங்கு அபாயத்தில் சிக்கிக் கொண்டாலும் எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து விடலாம். நாங்கள் யாரென்பது உனக்கு தெரியுமென்றும் எங்களைப் பிடித்துக் கொடுக்கவே உன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்ததாகக் கூறிவிடு. நீ தப்ப லாம். உனக்கு வெகுமதியும் கிடைக்கும்”

இதைக் கேட்ட சாத்தன் முகம் அவமானத்தால் குன்றியது. “அத்தனைக் கயவனல்ல நான்.” என்ற சாத்தன் அவர்கள் இஷ்டப்படி பணிப் பெண்ணை மறுநாள் அரண் மனைக்கு அழைத்துச் செல்லச் சம்மதித்தான். “அரண்மனை யில் பணிப்பெண்ணாக்கியதும் என் அலுவல் முடிந்து விட்டதா?” என்றும் வினவினான்.

இந்திரபானு திட்டமாசக் கூறினான்: “இல்லை, இவளை நீ அடிக்கடி சந்திக்க வேண்டும் இவள் சொல்லும் செய்திகளை எங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்,” என்று.

சாத்தன் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான், தான் எதிரிகளின் ஒற்றனாவதை. வீரனான அவன் மனம் அந்த வேலைக்கு இணங்க மறுத்தது. ஆகவே அவன் கேட்டான், “நான் சாப்பிட்ட உப்புக்கு என்னைத் துரோகம் செய்யச் சொல், கிறீர்களா?”

இந்திரபானு அனுதாபத்துடன் நோக்கினான் சாத்தனை. “சாத்தா! நாம் சாதாரண காலத்தில் ஜீவிக்கவில்லை தமிழகம் நிலைகுலைந்து கிடக்கும் நாட்களில் ஜீவிக்கிறோம் தர்மம் தளர்ந்து கிடக்கும் நிலையில் வாழ்கிறோம். பாண்டியன் மகள் காரணமின்றி இங்கு சிறைப்பட்டிருக்கிறாள். அந்த அநீதியை எதிர்த்து நாங்கள் போராடுகிறோம். நீயும் அதை எதிர்ப்பதில் தவறில்லை. தர்மம் தெரிந்த குருநாதரே அதை எதிர்க்க வில்லையா? சாத்தா, நம்மைவிட குருநாதர் தர்ம நியாயங்கள் தெரிந்தவர். தவிர அவர் சேரநாட்டிடம் பக்தி கொண்டவர். அவர் காட்டும் வழியில் நடப்பது ஒருவேளை ராஜத்துரோகமாகலாம், நாட்டுத் துரோகமாகாது,” என்றும் கூறினான்.

சாத்தனுக்கு அந்தப் பதிலோ தர்ம நியாயமோ திருப்தியளிக்கவில்லையென்றாலும் இந்திரபானுவின் திட்டத்தை நிறைவேற்ற ஒப்புக் கொண்டான். மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் அந்தப் பெண்ணை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்வதாக உறுதி கூறினான்.

மறுநாள் காலைப் பொழுது புலர்ந்தது. கதிரவன் எழுந்ததும் அந்த மலைச்சாதிப் பெண் அரண்மனை செல்லத் தயாராகக் கூடத்துக்கு வந்தாள். அவள் உடை, முதல் நாள் உடைக்கு முற்றும் மாறுபட்டிருந்ததையும், மறுநாள் உடை நகர்த்து மக்களின் நாகரிக உடையாக இருந்ததையும் கவனித்தான் சாத்தன். “ஏன் இந்த மாறுபாடு பெண்ணே?” என்றும் கேட்டான்.

“உங்கள் மைத்துனி காட்டுப் பெண்ணாக இருந்தால் ஒப்புக் கொள்வார்களா?” என்று கூறி அவள் சாத்தனை நோக்கிக் கலகலவென நகைத்தாள்.

அவள் சிரிப்பு கிண்கிணி நாதம் போலிருந்தது சாத்தன் காதுகளுக்கு. அவள் அழகு கண்ணைப் பறித்தது. அவள் விழிகளில் தீட்டியிருந்த மை அவன் சித்தத்துக்கு மை போட்டது.

“உன் பெயர்?” என்று வினவினான் அவன் அவள் அழகைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட பிரமிப்புடன்.

“குறிஞ்சி” என்றாள் அவள்.

திடீரென உண்மை சித்தத்தில் பளிச்சிட்டதால் பிரமை பிடித்து நின்ற சாத்தன், “குறிஞ்சி! குறிஞ்சி!” என்று பிரமிப்புடன் வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். “நீ! நீ! கோட்டாற்றுக் கரையில்...” என்று குழறவும் செய்தான்.

“விஜயவர்மனின் பணிப்பெண்.” அதை சர்வ சாநாரணமாகக் கூறினாள் குறிஞ்சி.

யாருமறியாத பேருண்மையொன்று சாத்தனுக்கு விளங்கி விடவே, “அது மட்டுமல்ல! அது மட்டுமல்ல,” என்று குழறிய சாத்தன் மிதமிஞ்சிய பீதியால் தன் இருகைகளாலும் முகத்தையும் மூடிக் கொண்டான். அச்சத்தால் அவன் உடல் பயங்கரமாக அசையவும் செய்தது.

அத்தியாயம் 28

குறிஞ்சியும் சாத்தனும்

காட்டு மலரைப் போலவே செழித்து வளர்ந்திருந்த கட்டழகி குறிஞ்சி விஜயவர்மனின் பணிப்பெண் என்பதை அறிந்ததும் சாத்தன் எதற்காக அத்தனை அச்சப்பட்டான். குழறினான் என்பதை அறியாத இந்திரபானுவும் கூத்தனும் பெருங்குழப்பத்துடன் அரண்மனைக் காவலனை உற்று நோக்கினர்.

“அது மட்டுமல்ல,” என்று அவன் கூறியதில் ஏதோ யாருமறியாத உண்மை புதைந்து கிடப்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டதால் பணிப்பெண் குறிஞ்சிமீது அவர்கள் சந்தேகம் கலந்த பார்வையும் வீசினார்கள்.

இத்தனைக்கும் பணிப்பெண் குறிஞ்சி எந்தவித அச்சத்தையும் சஞ்சலத்தையும் காட்டாமல் உதட்டில் அரும்பி நின்ற புன்னகை அரும்பியபடியே நிற்குகொண்டிருந்தாள். “சரி சாத்தா! அரண்மனைக்குக் கிளம்பலாமா?” என்று அவள் கேட்ட கேள்வியிலும் அலட்சியம் நிறைந்திருந்ததே யொழிய அரண்மனைக்குள் போகப் போகிறோமே, ஆபத்தில் தலையிடப் போகிறோமே என்ற அச்சம் சிறிதும் இல்லை.

அவள் நிதான நிலை சாத்தன் அச்சத்தையும் ஓரளவு துடைத்துவிடவே, அவன் வியப்பு நிரம்பிய விழிகளை அவள் மீது திரும்பியதன்றி, “சரி அம்மணி! தங்கள் இஷ்டம் இதுவானால் ஏழை காத்திருக்கிறேன்,” என்றும் கூறினான்.

அரண்மனைக் காவலன் பேச்சின் தோரணை திடீரென மாறிவிட்டதையும், அவன் பேச்சின் பாணி பணிப் பெண்ணுடன் பேசும் பேச்சைப்போல் இல்லையென்பதையும் கவனித்த இந்திரபானு, பணிப் பெண்ணையும் சாத்தனையும் சந்தேகம் துளிர்ந்த கண்களுடன் மாறி மாறிப் பார்த்தான். “சாத்தா! இவளைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்?” என்று சந்தேகம் ஒலித்த கேள்வியொன்றையும் வீசினான். அவன் கேள்வியில் வழக்கமான நகைச்சுவையில்லை. கண்களில் தவமும் வீஷ்ணுவும் இல்லை. குரல் வறட்சியுடன் ஒலித்தது. கண்களில் சீறிய பார்வை படர்ந்து கிடந்தது.

சாத்தன் தயங்கினான். வெளியிடத்தகாத விஷயத்தை வெளியிட்ட பீதி அவன் முகத்தில் மண்டிக்கிடந்தது. அந்தப் பீதியுடன் குறிஞ்சியை ஒருமுறை நோக்கினான். பிறகு கண்களை நிலத்தில் தாழ்த்தினான். அவன் வாயிலிருந்து சொற்கள் ஏதும் வெளிவரவில்லை.

“சாத்தா! நான் கேட்பது உன் காதில் விழவில்லை?” என்ற கேள்வி இந்திரபானுவிடம் சீறி வந்தது.

“விழுந்தது,” நிலத்தை உற்று நோக்கிக்கொண்டே கூறினான் சாத்தன்.

“பின் ஏன் பதில் சொல்லவில்லை?” என்று மீண்டும் கேட்டான் இந்திரபானு உஷ்ணத்துடன்.

சாத்தன் மெள்ளத் தலை நிமிர்ந்து இந்திரபானுவைத் திடமாக நோக்கினான். அவன் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு முடிவு ஏற்பட்டதை அந்தப் பார்வையிலிருந்தே புரிந்துகொண்ட இந்திரபானு சாத்தன் பதிலை நிதானத்துடன் எதிர்பார்த்து நின்றான்.

சாத்தன் மெள்ளச் சொன்னான், “இவர்கள் யாரென்பது அறிந்ததும் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி என்னைக் கலக்கிவிட்டது,” என்று.

இதை அடுத்துக் கூத்தன், “யாரென்று அறிந்தாய் சாத்தா?” என்று வினவினான்.

சாத்தன் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினானெயொழிய, பதி
லேதும் சொல்லாமல் இந்திரபானுவை நோக்கியே உரை
யாட முற்பட்டு, “இவர்கள் விஜயவர்மரின் பணிப்பெண்
என்று அறிந்தேன்...” என்றான்.

“அதைத்தான் இவளே சொன்னாளே?” என்றான் இந்திர
பானு.

“ஆம், சொன்னார்கள்.”

“அப்படியிருக்க அதிர்ச்சி எங்கிருந்து வந்தது?”

“கோட்டையாற்றுக் கரைக் கோட்டையிலிருக்க
வேண்டிய இவரை இங்கு நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.”

“ஏன் எதிர்பார்க்கவில்லை?”

“கோட்டையாற்றுக் கரைக் கோட்டையைச் சுற்றிலும்
எங்கள் படை நிற்கிறது. தவிர, வீரபாண்டியன் சரணடைய
ஒப்புக்கொண்டதாகச் சிங்கணன் ஓலையனுப்பியிருப்பதையும்
மன்னர் செண்டுவெளியில் படித்துக் காட்டவில்லையா?”

“ஆம், காட்டினார்.”

“அப்படியிருக்க, விஜயவர்மரின் பணிப்பெண் இங்கு வரு
வதானால் சிங்கணன் அனுப்பி வரவேண்டும் அல்லது, வீர
பாண்டியர் சரணடைந்த பின்பு விஜயவர்மர் அனுப்பி வர
வேண்டும். யார் அனுப்பினாலும் சேரர் படைத்தலைவர்
அனுப்பி, சேரநாட்டுச் சார்பில் மன்னர் அரண்மனைக்கு வர
வேண்டும்.”

“ஆம், ஆம்.”

“அப்படிக்கின்றி, இவர்கள் பாண்டிய மன்னன் ஒற்ற
ராக மற்ற இரு ஒற்றர்களுடனும் கலந்து வந்திருக்கிறா
கள்...” இந்த வாசகத்தைச் சாத்தன் முடிக்கவில்லை. இருப
பினும் அவன் சொல்வதில் அர்த்தமிருப்பதாகவே தெரிந்தது
கூத்தனுக்கு. சாத்தன் குழப்பத்துக்கும் குழறலுக்கும்
இந்தக் காரணமே போதுமென்று நினைத்தான் கூத்தன்.

இந்திரபானு அப்படி நினைக்கவில்லை. சாத்தன் காட்டிய காரணத்தில் நியாயமிருந்தபோதிலும், அவன் எதையோ மறைக்கிறென்பதை உணர்ந்துகொண்ட இந்திரபானு ஒரு வினாடி சாத்தனை உற்று நோக்கினான். அத்துடன், “சாத்தா! காரணம் கோவையாகத்தானிருக்கிறது” என்றும் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட சாத்தன் முகத்தில் கவலை மறைந்தது. சாந்திப் பெருமூச்சு ஒன்றும் அவன் நாசியிலிருந்து கிளம்பியது. அந்தச் சாந்திப் பெருமூச்சையும் கவனித்தான் இந்திரபானு. அவன் முக உல்லாசத்தையும் பார்த்தான். அதனால் நிச்சயமான உள்ளக் கருத்துடன் கேட்டான்: “சாத்தா! நீ கூறுவதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால் இந்தச் சாதாரணப் பணிப்பெண்ணை எதற்காக, ‘நீங்கள் இவர்கள்’ என்று மிகுந்த மரியாதையுடன் அழைக்கிறாய்?” என்று.

“பெண்களிடம் மரியாதையாயிருப்பது தவறு?” என்று கேட்டான் சாத்தன் சிறிதும் மசியாமல்.

“தவறல்ல சாத்தா! பண்பாட்டுக்கு அறிகுறி அது. ஆனால் உன் பண்பாடு அடிக்கடி மாறுகிறதே?” என்றான் இந்திரபானு,

“பண்பாடு மாறுகிறதா?” வியப்புடன் வினவினான் சாத்தன்.

“ஆம் சாத்தா. முதலில் இப்பணிப்பெண்ணை நீ நீ என்று அழைத்தாய். திடீரென்று நீங்கள் நீங்கள் என்று அழைக்க முற்பட்டு விட்டாய். எதிலும் ஒரு தொடர்ச்சி இருப்பது நல்லதல்லவா?” என்ற இந்திரபானு விஷமப் புன்னகை கொட்டினான். எதிலும் என்ற வார்த்தையை அவன் அளவுக்கு அதிகமாக அழுத்தியும் உச்சரித்தான்.

இந்திரபானுவின் விஷமப் புன்னகையையோ, எதிலும் என்ற சொல்லைச் சற்று அழுத்திச் சொன்னதையோ கவனிக்கத் தவறாத சாத்தன் மீண்டும் சங்கடத்திற்குள்ளாகி, “நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை,” என்றான் குரலில் சங்கடம் சந்தேகமின்றித் துலங்க.

அதுவரை அவர்கள் உரையாடலில் கலக்காமல் தனித்து நின்ற பணிப்பெண் குறிஞ்சி இடை புகுந்து. “சாத்தா! நீ திடீரென்று என்னிடம். மரியாதை காட்டியது இவருக்குச் சந்தேகத்தை அளித்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணத்தைக் கூறிவிட்டேன்,” என்று சர்வசாதாரணமாக.

இந்திரபானு குறிஞ்சியின் முகத்தின்மீது தனது பார்வையை நிலைக்க விட்டான். அவன் பார்வையைக் கண்டு அஞ்சவில்லை குறிஞ்சி. அழகிய அவள் வீழிகள் மிகுந்த அலட்சியத்துடனும் தைரியத்துடனும் அவன் கண்களுடன் கலந்தன. அந்தக் கண்களின் காந்தத்திலிருந்து இந்திரபானுவே தனது கண்களை இழுத்துக் கொண்டான். அதைக் கண்டு லேசாக நகைத்த குறிஞ்சி, “உண்மையைச் சொல் சாத்தா! இவர்கள் சந்தேகமும் சந்தேகத்தில் விளைந்த அச்சமும் அகலட்டும்!” என்று கூறினாள்.

சாத்தன் மெள்ள தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு இந்திரபானுவை ஏறிட்டு நோக்கினான். “இவர்கள் சாதாரணப் பணிப் பெண்ணல்ல. விஜயவர்மர் அரண்மனையில் இவர்களுக்குத் தனி இடமுண்டு. கோட்டைத் தலைவருக்குள்ள மரியாதை இவர்களுக்கும் காட்டப்படும் அங்கு,” என்று திட்டமான குரலில் அறிவித்தான் சாத்தன்.

“ஏன் அப்படி?” இந்திரபானுவின் கேள்வியும் உறுதியுடன் எழுத்தது.

இம்முறை குறிஞ்சி பதில் கூறினாள். “ஏனென்றால் நான் அரண்மனை மருத்துவர் மகள். கோட்டைத் தலைவருக்குத் தலைவலியென்றால்கூடச் சுக்கு அரைத்துப் போடுகிறவள் நான்தான். அவர் மனைவி ஈன்றெடுத்த இரு குழந்தைகளையும் உலகின் ஒளிக்கு எடுத்து வந்தவள் நான்தான். நாங்கள் அரசு மருத்துவர் குலம். சேரநாட்டின் எட்டு வைத்தியக் குடும்பங்களில் எங்கள் குடும்பம் பிரதானமானது,” என்ற குறிஞ்சி பெருமிதத்துடன் இந்திரபானுவை நோக்கினாள்.

இந்திரபானுவுக்கு அவள் சொன்னது சரியென்றே புலப்பட்து. இருப்பினும் விவரிக்க இயலாத சந்தேகமொன்று

அவன் மனத்திலிருந்து அகல மறுத்தது. ஆகவே மீண்டும் கேட்டான் அவன், “விஜயவர்மரின் அந்தரங்க மருத்துவப் பெண் எதற்காகப் பாண்டியர் வேவுகாரியாக மாற வேண்டும்?” என்று.

குறிஞ்சியின் செவ்விய இதழ்கள் இகழ்ச்சியுடன் மடிந்தன. “இந்தக் கேள்வியை நீங்கள் என்னிடம் கேட்க வேண்டியதில்லை,” என்றாள் அவள் இந்திரபானுவைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல்.

“வேறு யாரிடம் கேட்க வேண்டும்?” இந்திரபானுவின் குரல் சற்று உஷ்ணத்துடன் ஒலித்தது. அவன் நிலைகுலைந்து விட்டானென்பதையும் அந்த ஒலி விளக்கிக் “காட்டியது.

குறிஞ்சியின் இகழ்ச்சி முகத்திலும் படர்ந்தது. “உங்கள் கேள்வியை நீங்கள் ஒன்று பாண்டிய மன்னனிடம் கேட்க வேண்டும். அல்லது வீரபாண்டியரிடம் கேட்க வேண்டும்,” என்றாள் குறிஞ்சி இகழ்ச்சி குரலிலும் ஒலிக்க.

இந்திரபானு பதில் சொல்ல வகை தெரியாமல் திணறினான். சிறிது நேரம் தீவிர சிந்தனையிலும் இறங்கினான். செண்டு வெளியிலிருந்து தப்பிச் சென்ற தன்னைக் காட்டு முகப்பில் சந்தித்ததும் கூத்தன், பிறகு இந்தப் பெண்ணைத் திடீரென அழைத்து வந்ததும் கூத்தன், குறிஞ்சியைப் பாண்டிய மன்னர் அனுப்பியதாகவும் அவளை முத்துக்குமரிக் குத் துணையாகச் சேர்த்துவிடுமாறு உத்தரவிட்டதாகவும் செய்தி கொண்டு வந்ததும் கூத்தன், இந்திரபானு கடைசியில் அவனையே கேட்டான். “கூத்தா! இவளை எப்படி நீ சந்தித்தாய்?” என்று,

“என்னையும் என் மனைவியையும் கூத்தர் குடிசைக் கூட்டத்திலிருந்து உங்கள் புரவியில் ஏற்றிவிட்டதும் உங்கள் உத்தரவுப்படி வடமேற்கில் காட்டுக்குள்ளேயே பயணம் செய்தேன்! நீங்கள் எதிர்பார்த்தபடி பாண்டிய வீரர்களால் இரண்டு காதத்துக்குப் பிறகு குழ்ந்து கொள்ளப்பட்டேன். ராஜமுத்திரை பொறித்த முத்திரைமோதிரத்தைக் காட்டியதும் பாண்டிய மன்னர் பாசறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்

பட்டேன், அங்கு மன்னனே என்னை நேரில் விசாரித்தார். நீங்கள் சேரர் தலைநகரில் இருப்பதைக் கேட்டதும் பெருமகிழ்வு கொண்டார். எனக்கும் என் மனைவிக்கும் சகல வசதிகளும் அளிக்கப்பட்டன. அடிக்கடி பாண்டியப் படைகள் காடு விட்டுக் காடும், ஊர்விட்டு ஊரும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. திடீரென ஒருநாள் இவள் வந்து சேர்ந்தாள். வீரபாண்டியரிடமிருந்து ஓர் ஒலையும் கொண்டு வந்தாள். அதைப் படித்ததும் இவளை அழைத்துக்கொண்டு இந்தத் தலைநகருக்குச் செல்லுமாறும் உங்களைச் சந்திக்குமாறும் உத்தரவிட்டார். நாங்கள் தலைநகருக்கு வந்தபோது தனியாக வரவில்லை. இன்னும் பத்துச் சாதாரணக் குடிகளும் வந்தார்கள். இவளை அவர்களுடன் தங்கவிட்டுத் தங்களைக் காட்டு முகப்பில் சந்தித்தேன். பிறகு நடந்தது உங்களுக்குத் தெரியும்,” என்று விளக்கினான் கூத்தன்.

இந்திரபானு தீவிரச் சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு கேட்டான், “கூத்தா! இவளைப் பற்றி பாண்டிய மன்னர் என்ன சொன்னார்?” என்று.

“இவள் எதைச் சொன்னாலும் அதற்குப் பணியும்படி உத்தரவிட்டார் பாண்டிய மன்னர்,” என்றான் கூத்தன்.

“உன்னிடம் பாண்டிய மன்னரே அப்படி நேரில் சொன்னாரா?” என்று மீண்டும் வினவினான் இந்திரபானு.

“ஆம் தம்பி! இவள் முன்னதாகவே சொன்னா பாண்டிய மன்னர். ‘கூத்தா! இவளை நமக்குச் சமதையாக நடத்தும்படி வீரபாண்டியன் எழுதியிருக்கிறான். இவள் சொற்படி கேள், இந்திரபானுவையும் கேட்கச் சொல். இவள் ஆணை என் ஆணையாகும்,’ என்று திட்டமாக உத்தரவிட்டார் சுந்தரபாண்டியத் தேவர்.” என்று கூத்தன் தங்குதடையில்லாமல் அரசாக்களையை எடுத்துச் சொன்னான்.

இந்திரபானு அதற்கு மேல் அதிகம் பேசவில்லை “சாத்தா! இவளை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச் செல். இவள் உத்தரவு எதுவானாலும் எங்களுக்குத் தெரிவி” என்று சாத்தனிடம் கூறிவிட்டு. “குறிஞ்சி! நீ விஜயவர்மன்

பணிமகளாலும் சரி, அவர் மதிப்புக்குரிய மருத்துவர் மகளா னாலும் சரி, இப்பொழுது பாண்டிய மன்னரின் நம்பிக்கைக் குப் பாத்திரமானவள் என்பதை நினைப்பில் வைத்துக் கொள். அதற்குத் துரோகம் செய்யாமல் நடந்து கொள்," என்று பணிப்பெண்ணை நோக்கிக் கூறிவிட்டு அவர்கள் செல்லலாமென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை ஆட்டினான்.

அதற்குமேல் ஏதும் பேசாத சாத்தன் குறிஞ்சியைத் தன்னுடன் வரச் சைகை செய்துவிட்டுத் தனது விடுதியை விட்டுக் கிளம்பினான், விடுதிக்கு வெளியே கூப்பிடு தூரத்தில் அரண்மனையின் பெரிய சுவர் எழுந்தது. அதன் தளத்தில் வீரர்கள் நடமாட்டமிருந்ததாலும் வாயிலில் புரவி வீரர் காவல் புரிந்ததாலும் அரண்மனைப் பகுதி அந்தக் காலை நேரத்தில் வெகு கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தது. அரண்மனையின் பெரிய மதில்களுக்கும் காவலர் விடுதிகளுக்கும் இடையேயிருந்த பெருவீதியில் காவலுக்கு விரைந்துகொண்டிருந்த வீரர்கள் புரவிகளை அடித்த சாட்டையொலி எங்கும் எதிரொலித்தது.

விடுதியிலிருந்து வீதிக்கு வந்த சாத்தனும் குறிஞ்சியும் நீண்ட தூரம்வரை பேசாமலே நடந்தனர். கிட்டத் தட்ட அரண்மனை வாயிலருகில் வந்த சமயத்தில் குறிஞ்சியே பேச்சைத் தொடங்கினான், "சாத்தா! நமது நினைவு எப்படி?" என்று.

"மிக சௌக்கியம்." சாத்தன் வெறுப்புடன் பதில் சொன்னான்.

"நல்லவேளை சாத்தா நான் யாரென்பதை உளறு திருந்தாயே?"

"நீங்கள் குறுக்கிடாதிருந்தால் உளறித்தானிருப்பேன்!"

"என்னவென்று! விஜயவர்மன் மகனென்று?"

"உச், வாயை மூடு! உனக்கென்ன ஐயுத்தியமா!" என்று சாத்தன் மிகுந்த திகிலால் அடியோடு மரியாதையைக் கைவிட்டுக் கூவினான்.

அத்தியாயம் 29

குறிஞ்சியின் முன்னேற்றம்

சாத்தன் அப்படித் திடீரென்று மரியாதையைக் கை விட்டு 'உனக்கென்ன பைத்தியமா? வாயை மூடு' என்று கூவியதைக் கேட்ட குறிஞ்சி மற்றொரு முறை கலகலவென நகைத்தாள் யாருக்கும் இன்பமளிக்கவல்ல அந்த மனோகர நகைப்பு அந்தச் சமயத்தில் சாத்தனுக்குத் திகிலையும் வெறுப்பையும் அளித்ததால் அவன் ஒருமுறை அக்கம் பக்கம் பார்த்து, "சிரிப்பொன்றுதான் குறைச்சல் இப்பொழுது! தயவு செய்து பேசாமல் வாருங்கள்," என்று கெஞ்சிய வண்ணம் சற்று நடையை வேகப்படுத்தினான்.

ஆனால் குறிஞ்சி மட்டும் பழையபடி உல்லாசமாக ஆடி ஆடி அழகெல்லாம் அலங்கிக் கொந்தளிக்க நடந்தாள். சற்று தூரம் முன் சென்றதும் திரும்பிப் பார்த்த சாத்தன் குறிஞ்சி பெரிதும் பின்தங்கிவிட்டதையும் அலட்சியமாகவும் மெதுவாகவும் உல்லாசமாகவும் நடந்து வருவதையும் கண்டு ஒரு வினாடி நின்றான்! அவள் மீண்டும் அவன் சமீபத்தை யடைந்ததும், "அம்மணி! இந்த நடைக்குக் காலமல்ல இது," என்று சற்றுப் பயத்துடன் கூறினான் சாத்தன்.

குறிஞ்சி அவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் கொட்டினாள். "இந்த நடைக்குக் காலம் என்பது கிடையாது சாத்தா," என்றும் தெரிவித்தாள் புன்முறுவலுக்கிடையே.

சாத்தன் அவளுடன் பேச்சுக் கொடுத்துக்கொண்டே நடந்தான். "அம்மணி! எதற்கும் காலமும் உண்டு.

சந்தர்ப்பமும் உண்டு. இரண்டையும் அனுசரித்தே நாம் நடக்க வேண்டும்,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் சாத்தன்.

“இந்த நடை என் இயற்கை நடை; எங்கள் இனத்தின் நடை,” என்று கூறினான் குறிஞ்சி.

“இயற்கையைக் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள்ளுங்கள். இனத்தைச் சற்று மறந்து விடுங்கள்” என்று சாத்தன் உபதேசித்தான்.

“ஏன் சாத்தா?” என்று வினவினான் அவள்.

“மன்னர்...” என்று இழுத்தான் சாத்தன்.

“மன்னருக்கென்ன?”

“அழகில் பைத்தியமுள்ளவர்.”

“அப்படியா?”

“ஆம். பெண் அழகாயிருந்தால்...”

“என்ன செய்வார்?”

“என்ன கேள்வி இது? எதையும் செய்வார்.”

“அதுதான் முடியாது சாத்தா.”

“ஏன் முடியாது?”

“எல்லாப் பெண்களையும் அணுகிவிட முடியாது. அணுகக் கூடிய பெண்களைத்தான் அணுகலாம்.”

“அப்படியோர் இனம் உண்டா?”

“உண்டு. உதாரணமாகப் பாண்டிய குமாரியைப் பார். மன்னர் அணுக முடிகிறதா அவளை?”

“அதற்குக் காரணம் உண்டு. பாண்டியன் மகள் விஷயத்தில் அரசியலும் போரும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன.”

“அந்த சம்பந்தம் என் விஷயத்திலும் உண்டு சாத்தா” என்ற குறிஞ்சி லேசாக நகைத்தாள்.

அந்தச் சம்பந்தம் என்னவென்பது விளங்காததால் சாத்தன் பக்கவாட்டில் திரும்பி, “உங்களுக்கும் அரசியலுக்கும் போருக்குமா?” என்று வினவினான் சற்றுக் குழப்பத்துடன்.

“ஆம் சாத்தா! நான் அரசியலிலும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறேன், போரிலும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறேன். என் வாழ்வில்

அரசியல் கலக்காவிட்டால் பாண்டிய மன்னரிடம் நான் எப்படி வந்தேன் கோட்டாற்றுக் கரையை விட்டு? போர் கலக்காவிட்டால் இங்கு எதற்கு வருகிறேன் இந்த வேலு வேலைக்கு. அதுவும் அந்த இருவருடன் எதற்காகச் சேர்ந்து வருகிறேன்?" என்று கேட்ட குறிஞ்சி சாத்தன் மேலும் குழப்பமடைந்ததை நோக்கி, "சாத்தா! இதெல்லாம் உன்னை மீறிய விஷயங்கள். ஆகையால் இவற்றைப் போட்டு நீ குழப்பிக் கொள்ளாதே. உன் மைத்துனியென்று என்னை அரண்மனையில் அறிமுகப்படுத்துவதோடு நிறுத்திக் கொள். தவிர நான் விஜயவர்மர் மகளென்பதை யாரிடமும் சொல்லாதே," என்றும் சொன்னான் பணிப்பெண். இதைச் சொன்ன அவள் குரலில் கண்டிப்பு இருந்தது, சற்று அதிகாரமும் கலந்து கிடந்தது.

இரண்டையும் கவனித்த சாத்தன், "அதைப்பற்றி நான் மூச்சுவிட மாட்டேன்," என்றதோடு, "அம்மணி! இருப்பினும் ஒரு சந்தேகம்" என்றான்.

"கேள் சாத்தா," என்று ஊக்கிஞன் குறிஞ்சி.

"விஜயவர்மன் பெண்ணென்று அறிந்தும் வீரபாண்டியர் உங்களை எப்படி நம்பினார்? நம்பி எப்படி உங்களைப் பாண்டிய மன்னரிடம் அனுப்பினார்? தவிர சிங்கணனிடம் சரணாகதியடைந்துவிட்ட வீரபாண்டியன் எப்படி உங்களைப் பாண்டிய மன்னரிடம் அனுப்ப முடிந்தது?" என்ற கேள்விகளைச் சரசர வென்று கேட்டான்.

அவன் கேள்விகள் சிறிதும் வியப்பை அளிக்கவில்லை குறிஞ்சிக்கு. வெகு துரிதமாகவும் எதிர்பாராத வகையிலும் நடந்துவிட்ட கோட்டையாற்றுக்கரை நிகழ்ச்சிகள் இன்னும் சேரர் தலைநகரத்தை அணுகவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட குறிஞ்சி அவற்றைப்பற்றி முழுதும் விளக்காமல், "நான் விஜயவர்மர் மகளென்பது சேரநாட்டிலேயே பலருக்குத் தெரியாது. அப்படியிருக்க வீரபாண்டியருக்கு எப்படித் தெரியப் போகிறது? விஜயவர்மரின் நான்கு மனைவிகளில் என் தாய்தான் சிறியவள். அதுவும் ரகசிய விவாகம். அவள்

இறக்கும்வரை அவள் படைத்தலைவர் மனைவி என்பது யாருக்கும் தெரியாதல்லவா?" என்று மட்டும் கூறினாள்.

"கோட்டாற்றுக்கரைக் கோட்டையில், இளமைப் பருவத்தில் சேவை செய்த சாத்தனுக்குக் குறிஞ்சியின் பிறப்பு வளர்ப்பு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. விஜயவரமர் ஆஸ்தான மருத்துவர் வீட்டுக்கு அடிக்கடி இரவில் போய் வந்ததும், பிறகு மருத்துவர் பெண் ஒரு பெண்ணை ஈன்று மாண்டதும், முடிவில் மருத்துவர் பெண், படைத்தலைவனை முறைப்படி மணம் செய்து கொண்டவளென்பது புரிந்ததும், இதனால் ஏற்பட்ட வதந்தி விவகாரங்கள் பலவும் சாத்தன் அறிந்திருந்தான். இத்தனை இருந்தும் குறிஞ்சி மருத்துவப் பெண்ணாகவே படைத்தலைவன் மாளிகையில் வளர்க்கப் பட்டதும், பிறகு மன்னனுக்குப் பணிப்பெண்ணாகவே இருத்ததும் அவன் அறிந்த விஷயங்கள்தான். அவள் மேலுக்குப் பணிப்பெண்ணே தவிர கோட்டையில் அவளுக்கு அரச மரியாதை நடந்து வந்ததையும் சாத்தன் உணர்ந்திருந்தான். விஜயவரமனுக்கு உண்மையில் பெரும் செல்லப்பெண் குறிஞ்சிதான் என்பது கோட்டை மாளிகையில் அனைவருக்குமே தெரிந்திருந்தாலும் 'பெரிய இடத்து விவகார'த்தை யாரும் பகிரங்கமாகப் பேசாமலே இருந்தார்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையில் செல்வத்தில் வளர்ந்த குறிஞ்சி வீரபாண்டியனிடம் எப்படிப் பணிப்பெண்ணாகவும் வேலுகாரியாகவும் வந்து சேர்ந்தாள் என்பது மட்டும் சாத்தனுக்குப் புரியவில்லை யானாலும் அதைப்பற்றி ஏதும் கேட்காமல் நடந்தான் அரண்மனை வாயிலை நோக்கி. வாயிலை நெருங்கியபோது மட்டும் குறிஞ்சி அவளை எச்சரித்தாள். "சாத்தா! நான் உன் மைத்துனி என்பதை மறக்காதே. அரண்மனைக் காவலர் முன் மரியாதையாக என்னைப் பற்றிப் பேசாதே." என்று.

'புரிந்தது' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்த சாத்தன், உள்ளே எழுந்து அலைமோதிக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளின் காரணமாக ஏதும் பேசாமல் அரண்மனையின் பின்புற வாயிலை அணுகினான். தூரத்தே வரும் போதே அவளையும் அவனுக்குப்பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த

குறிஞ்சியையும் கவனித்த பின்புற வாயில் காவலரில் ஒருவன் சாத்தன் வாயிலை அணுகியதும் புரவியீதிருந்த வண்ணமே வேல்களை நீட்டி அவனை மடக்கி, “யாரிது சாத்தா?” என்று வினவினான்.

“என் மைத்துனி. அரண்மனையில் வேலைக்கு வந்திருக்கிறான்,” என்று கூறிவிட்டு வேலைக் கையால் தள்ளிவிட்டுக் குறிஞ்சியுடன் மேலே நடந்த சாத்தன் மூன்று கட்டுகளைக் கடந்து அரண்மனையின் பின்பகுதிக்குள் நுழைந்தான். சாத்தனை அங்கு எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்ததால் அவனை யாருமே தடுக்காததால் அந்தப்புரத்தின் முகப்புக்கு வந்த சாத்தன், வெளித் தாழ்வரையில் குறிஞ்சியை நிற்கச் சொல்லிவிட்டு வாயிற்படிக்கருகில் காவல் நின்று பெண்ணிடம் கிசுகிசுவென்று சில வார்த்தைகள் சொன்னான். அதைக் கேட்டதும் தலையசைத்து உள்ளே சென்ற அந்தப் பணிப்பெண் சில நிமிஷங்களில் திரும்பி வந்து சாத்தனையும் குறிஞ்சியையும் தன்னுடன் வரும்படி சைகை செய்தாள். பிறும்மாண்டமான சேரன் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்த குறிஞ்சி அதன் சிறப்பைக் கண்டு பிரமித்தான். உள் தாழ்வரையில் இருந்த பெரும் சிற்பங்களும், யவனர் விளக்குகளும் பாரத வர்ஷத்தின் வெண்கல பிம்பங்களும் அவள் கண்களை மட்டுமல்ல உள்ளத்தையும் கவர்ந்தன. போகத்துக்கு வேண்டிய சகல செளபாக்கியங்களும் அந்தப்புரம் நெடுக இருப்பதையும், ஆங்காங்கு வாயிற்படிகளிலும், கட்டுகளின் முகப்புகளிலும் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பட்டுச் சீலைகளில் ஆடிக் கொண்டிருந்த காமச்சித்திரங்களும் பெரும் பிரமிப்பை ஊட்டின அவளுக்கு. அப்படிப் பிரமித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்த குறிஞ்சியை ஒரு பெரும் அறைக்குள் அழைத்துச் சென்ற சாத்தன் அங்கு மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்த ஒரு பெண்ணிடம் குறிஞ்சியை அறிமுகப்படுத்தினான். “அம்மணி, இவளுக்குத்தான் வேலை வேண்டும்,” என்று கூறினான்.

முதல் கட்டுக்காவல் பெண்ணிடமிருந்து அவள் யாரென்பதை ஏற்கெனவே அறிந்திருந்த அந்தப் பெண், “இவள் உன் மைத்துனியா?” என்று வினவினாள்.

“ஆம் அர்மணி,” என்று பணிவுடன் கூறினான் சாத்தன்.

“அரண்மனையில் பணிபுரிந்து வழக்கமுண்டா?” என்று வினவினான் அவன் மீண்டும்.

“இல்லை,” என்றான் சாத்தன்.

“தெரிகிறது,” என்றான் அந்தப் பெண்.

அதுவரை வாளாவிருந்த குறிஞ்சி பணிவுடன்கேட்டாள்.
“எப்படித் தெரிகிறது?” என்று.

இதைக் கேட்ட அரண்மனைப் பணிப் பெண்களின் தலைவி சட்டென்று தலை நிமிர்ந்து அவளை நோக்கினாள். பிறகு கண்டிப்புடன் சொன்னாள், “அரண்மனையில் பணிபுரிபவர்கள் கண்டபடி கேள்விகளைக் கேட்கக்கூடாது,” என்று.

“சரியம்மணி,” என்றான் குறிஞ்சி புன்னகை செய்து.

அவள் புன்னகையில் விஷமம் துளிர்ந்திருந்ததைக் கவனித்த தலைவி சற்று முகம் சுளித்தாள். “இவளை இங்கு விட்டுப் போ, சாத்தா. மாடையில் வா. இவளைப் பணிபுரிய அமர்த்த முடியுமா என்று சொல்லுகிறேன்,” என்று கூறினாள்.

அத்துடன் அங்கிருந்து அகன்ற சாத்தன் மன நிம்மதியின்றி அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியே நடந்தான். குறிஞ்சியின் ஆரம்பப் பேச்சே அரண்மனைப் பணிப்பெண் தலைவிக்கு அதிருப்தியை அளித்திருக்கிறதென்பதைப் புரிந்துகொண்ட சாத்தன் அன்று மாலைக்குள் என்னென்ன தொல்லைகளை அவள் கிளப்பிவிடப் போகிறாளோ என்று அஞ்சியே அன்று பகல் முழுதும் தனது காவலைக் கவனித்தான். அவளை அன்று குருநாதர் சிறைப்பட்டிருந்த அறைக்கு வெளியே காவல் வைத்திருந்தார்கள். அவனுக்கிருந்த மனவேதனையில் குருநாதர் இட்ட இரண்டொரு பணியைக்கூடச் சரியாக நிறைவேற்றவில்லை. அன்று அவருக்கு உணவு கொண்டு சென்ற போது நீர்க்குவளை தவறி விழுந்து குருநாதர் அறையைத் தண்ணீர் மயமாக அடித்துவிட்டதும் அச்சப்பட்ட சாத்தனை குருநாதர் வியப்புடன் நோக்கினார். “என்ன சாத்தா! இன்றென்ன கவலையுடன் இருக்கிறாய்?” என்று வினவினார்.

“ஒன்றுமில்லை குருநாதரே!” என்று சாத்தன் பொய் சொன்னான்.

“பின் ஏன் கை நடுங்குகிறது?” என்று வினவினார் குருநாதர்.

“நடுங்கவில்லை. குவளை தவறிவிட்டது,” என்று உளறினான் சாத்தன்.

குருநாதர் புன்முறுவல் கொண்டார். ஆனால் அதற்கு மேல் ஏதும் பேசவில்லை. வேறு குடிநீர் கொண்டுவரச் சொல்லி ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டார். பகல் காவல் முடிந்து வேறு காவலன் வந்ததும் நேராக அந்தப்புரத்தை அணுகிய சாத்தன், தலைமைப் பணிப் பெண்ணைச் சந்தித்தான். “மைத்துனியை வேலைக்கமர்த்திக் கொள்கிறீர்களா?” என்று வினவினான்.

பணிப் பெண்கள் தலைவி அவன்மீது வியப்பு நிரம்பிய பார்வையை வீசினாள். “அமர்த்திக் கொள்கிறோம்,” என்று மட்டும் கூறினாள்.

“நான் ஒரு வினாடி அவளைப் பார்க்கலாமா?” என்று கேட்டான் சாத்தன்.

“சற்றுப் பொறு,” என்று கூறிய தலைவி பணிப்பெண்ணைருத்தியை அழைத்து, “இவன் மைத்துனியை அழைத்து வா,” என்று உத்தரவிட்டாள்.

உத்தரவுக்குப் பணிந்து தலையசைத்த பணிப்பெண் அந்தப்புரத்துக்குள் விடுவிடுவென்று நடந்து சென்றாள். ஆனால் வெகு நேரம் மட்டும் அவள் திரும்பவில்லை. நேரம் ஓடியது. அரண்மனையில் விளக்கேற்றுவோர் ஏனியும் பந்தி முமாக ஆங்காங்கு தீபங்களுக்கு எண்ணெய் ஊற்றித் திரியமைத்துக் கொளுத்தினார்கள். அந்தப்புரத்தின் அந்தப் பின்புற முகப்புக் கட்டில் பல விளக்குகள் பளிச்சிட்டதால் அந்தப் பகுதி பூராவும் இந்திரலோகம் போல் காட்சியளித்தது. விளக்குகள் ஏற்றப்பட்ட நாளேந்து நாழிகைகள் கழித்துத் திரும்பிய பணிப்பெண் தலைவியின் காதில் கிககெவென்று ஏதோ கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் தலைவியின் முகத்தில்

பிரமிப்பு பெரிதும் தாண்டவமாடியது. கண்களில் அந்தப் பிரமிப்புப் பெரிதும் ஒளிவிட்டதன்றி அவன் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களிலும் அச்சமிருத்தது. “உன் மைத்துனியை இப்பொழுது பார்க்க முடியாது சாத்தா,” என்றாள் பணிப்பெண்களின் தலைவி உதடுகள் லேசாகத் துடிக்க.

“ஏன்?” கவலையுடன் வினவினாள் சாத்தன்.

தலைவி உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. “உன் மைத்துனி பெரிய கைகாரி சாத்தா,” என்று இரண்டு வினாடிகளுக்குப் பிறகு கூறினாள்.

“நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை,” என்றாள் சாத்தன்.

“உன் மைத்துனியுடன் மன்னர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். இப்பொழுது அவளை நீ பார்க்க முடியாது. புரிகிறதா?” என்று பெரிய வெடியை எடுத்து வீசினாள் பணிப்பெண்களின் தலைவி.

சாத்தன் வியப்பு உச்சிக்குச் சென்றது. “என்ன! மன்னருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாளா?” என்று வினவினாள் பிரமிப்புடன் சாத்தன்.

“ஆம் சாத்தா.”

“நிச்சயமாகவா?”

“சந்தேகமின்றி.”

“யாரி சொன்னது இதை?”

பணிப்பெண்களின் தலைவி மீண்டும் அவளை நோக்கினாள். “வெறுப்புடன் மன்னரே சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார். அவர் அந்தரங்க அறையில் இருக்கிறாள் உன் மைத்துனி,” என்ற சொற்களில் இகழ்ச்சி நிரம்பிக் கிடந்தது.

சாத்தன் மலைத்து நின்றான். பெரும் அபவாதம் தன்னைச் சூழ்ந்து கொள்ளும் என்பதை உணர்ந்ததால் நின்ற இடத்தில் கற்சிலையென நின்றுவிட்டான் நீண்ட நேரம். குறிஞ்சியின் முன்னேற்றம் தனது குடும்பத்துக்கு அபவாதத்தின் முன்னேற்றம்கூட என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் அவன் உள்ளம் கொந்தளித்தது.

அத்தியாயம் 30

பார்த்திபனைக் குழப்பிய பணிப்பெண்

பணிப் பெண்களின் தலைவியின் பவள உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களால் படபடத்த இதயத்துடனும் கொந்தளித்த உள்ளத்துடனும் பேச நா எழாமல் பல விநாடிகள் நின்றாவிட்ட சாத்தன், குறிஞ்சியால் அன்றிலிருந்து தனது மானம் மரியாதை எல்லாம் காற்றில் பறந்துவிடுமென்பதையும், மறுநாள் காவலுக்கு வரும்போது மற்ற காவலரின் இகழ்ச்சிப் பாரீவைக்கும் அரண்மனைப் பணிப்பெண்களின் அவதூறுக்கும் இலக்காக வேண்டியிருக்குமென்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டான். அந்தச் சிந்தனையில் வேதனை நிறைந்த இதயத்துடன் பெரும் பளுவைத் தூக்கிச் செல்பவனின் சிரமம் மிகுந்த நடையுடன் தனது இல்லத்தை நோக்கி மெல்ல மெல்ல நடந்தான். அரண்மனையிலிருந்து சிறிது தூரமே உள்ள தனது இல்லத்துக்குச் சென்றபோது மனம் பல எண்ணங்களில் சுழன்று கொண்டிருந்தபடியால் அந்தச் சிறிது தூரத்தைக் கடக்கச் சாதாரண நாட்களில் பிடிக்கும் அவகாசத்தைவிட நான்குமடங்கு அதிக அவகாசம் பிடித்தது அவனுக்கு. ‘குறிஞ்சி ஓரே பசலுக்குள் அரசனை அணுக எப்படி முடிந்தது? அப்படியே அணுகினாலும் அவருடன் அந்தரங்கமாகப் பேசும் அளவுக்கு வழி வகை செய்து கொள்ள என்ன தந்திரத்தைக் கையாண்டிருக்க முடியும்?’ என்ற கேள்விகளே வீடு போகும் வரையிலும், ஏன் வீட்டை அடைந்த பின்பும் கூட அவன் மனத்தில் எழுந்து எழுந்து

அவனைத் திகைக்கச் செய்துகொண்டிருந்தன. அவனை மட்டுமல்ல அக்கேள்விகள் திகைக்கவைத்தது. அரண்மனைப் பணிப் பெண் தலைவியையும் கூட அவை அதுவே திகைக்க அடித்தன் சாத்தன் அந்தப்புரத்தைவிட்டு நடந்த பின்பு அந்தப்புர வட்டாரத்திலும் அதுபற்றிய பேச்சே நடந்தது.

சாத்தன் மைத்துனியை அழைத்துவரச் சென்ற நேரங்கழித்து அந்தத் திகைப்பூட்டும் செய்தியைக் கொண்டுவந்த பணிப்பெண்ணை நோக்கி, பணிப்பெண்களின் தலைவி கேட்டாள். “உண்மையில் அரசரே உன்னிடம் சொன்னாரா?” என்று.

“ஆம் அம்மணி! மன்னரே சொன்னார். இந்த விஷயத்தில் நான் பொய் சொல்வேனா?” என்றுள் பணிப்பெண் பதிலுக்கு.

“மாட்டாய். ஆனால் மன்னரை எப்படி நீ சந்தித்தாய்?” என்று வினவினாள் தலைவி.

“அம்மணி! காலையில் இவளை இரண்டாவது ராணியார் மாளிகையில் பணிபுரிய அனுப்பினீர்களல்லவா?”

“ஆம்.”

“அங்குதான் முதலில் சென்று பார்த்தேன். அங்கில்லை இவள். அங்கு பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த மற்றொருத்தி இவள் நடுப்பகலில் பட்டத்து ராணியாரிருக்கும் மாளிகைக்குச் சென்றுவிட்டதாகச் சொன்னாள். அங்கிருந்து பட்டத்து ராணியாரின் மாளிகைக்கு வந்தேன். அங்குமில்லை இவள். அங்கு விசாரித்ததில் பட்டத்து ராணியார் சற்று முன்புதான் இவளை மன்னரிடம் அனுப்பியதாகத் தெரிந்தது. அங்கிருந்து அந்தப்புர முன் பகுதியிலிருக்கும் மன்னர் கட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கு காவல் புரிந்த வீரர்கள் யாரோ ஒரு புதுப் பெண்ணுடன் மன்னர் அந்தரங்க அறையில் பேசிக்கொண்டிருப்பதாகக் கூறினார்கள். நான் அந்தரங்க அறையின் வாயிலில் நின்றுக்கொண்டிருந்தேன். மன்னர் திடீரென வெளியே வந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் ‘நல்லதாகப் போயிற்று. இன்று குறிஞ்சி வரமாட்டாளென்று அவள் விட்டுக்குச் சொல்லியனுப்பிவிடு’ என்று கூறினார். உடனே வந்துவிட்ட.

டேன். இந்த அந்தப்புர மாளிகையில் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று ஏறி இறங்கி என் கால் முறிந்துவிட்டது.

அந்த விவரத்தைக் கேட்ட பணிப் பெண்களின் தலைவி முகத்தில் பிரமிப்பு விரவிக் கிடந்தது. அதுவரை அந்த அரண்மனையில் நடந்திராத விசித்திரம் அது. கட்டழகுள்ள பெண்களைக் கண்டால் வீரரவி சற்று மகிழ்ந்து பார்ப்பாரென்பதைப் பணிப் பெண்களின் தலைவி உணர்ந்திருந்தாலும் எந்தப் பணிப் பெண்ணும் தானாக அரசனை அணுகுவதையும் அந்தரங்க முறையில் பேசுவதையும் அவள் அங்கு பணி செய்த பதினைத்து ஆண்டுகளில் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. தவிர அரண்மனை வேலையில் முன்னேற விரும்பமுள்ளவர்கள்கூட தன்னைத் திருப்திசெய்து முன்னேற முற்படுவார்களே யொழிய மன்னரை நேராக அணுகும் துணிவு யாருக்கும் கிடையாதென்பதையும் தலைவி உணர்ந்திருந்தாளாதலால், இந்தப் புதுப் பணிப்பெண்ணின் துணிகர சாகசச் செயலை நினைத்து நினைத்து வியந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் வியப்பைவிடப் பன்மடங்கு அதிகவியப்பில் அன்று ஆழ்ந்திருந்தான் சேரநாட்டு அதிபதி வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன். தனது அந்தரங்க அறையில் காவலன் அறிவிப்பில்லாமல் எதிர்பாரா விதமாகத் திடீரென நுழைந்து விட்ட குறிஞ்சியை முதன் முதலில் வியப்புடன் ஏரெடுத்து நோக்கினான் வீரரவி. அவள் திடீரென்று வேகத்துடன் உள்ளே நுழைந்ததையும். அவளைத் தடுக்க முடன்று முடியாமல் அவளைத் தொடர்ந்து வந்த காவலன் தன்னைக் கண்டதும் பயத்தால் அசைவற்று நின்றுவிட்டதையும் விநாடி நேரம் கவனித்த வீரரவி, காவலனை வெளியே செல்லுமாறு சைகை செய்தான். காவலன் வெளியே சென்றதும் குறிஞ்சியின்மீது நிதானமாகத் தன் கண்களைச் சில வினாடிகள் ஓட்டினான். நல்ல தேகக் கட்டுடன் அழகுததும்ப நின்றிருந்த குறிஞ்சியைப் பார்த்த மன்னன் அவள் ஆடைகள்தான் நகரத்து ஆடைகளே தவிர, அவள் மலைவாசியென்பதை விநாடி நேரத்தில் புரிந்துகொண்டான். மலைசாதியானாலும் அவளிடம் நாகரிகம் சற்று அதிகமாகவே கலந்து காணப்

படுவதையும், அவள் நின்ற தோரணையிலிருந்து அவள் மாளிகை வட்டாரத்துப் பழக்க வழக்கங்களில் பயிற்சி உள்ளவளென்பதையும் நொடிப் பொழுதில் உணர்ந்து கொண்ட வீரரவி தனது கண்களுடன் அவளது கண்கள் நிர்ப்பயமாகக் கலந்து நிற்பதைக் கண்டு பெரும் வியப்பும் கொண்டான். “குறாவளி காட்டில் உதயமானாலும், நாட்டில் நுழையும்போது வேகத்துடன்தான் நுழைகிறது. அதையாரும் தடுக்க முடிவதில்லை.” என்று அந்த வியப்பின் ஊடே சொற்களையும் உதிர்த்தான் சேரர் பெருமான்.

மன்னன் சொற்கள் குறிஞ்சியின் அசையா மனத்தையும் ஒரு வினாடி அசைய வைத்தன. அவன் ஒரே பார்வையில் தன்னை இன்னொரென்று எடை போட்டு விட்டதைப் புரிந்து கொண்டான் அவன். தனது நாகரீக உடை மன்னன் கண்களை மறைக்க முடியவில்லையென்பதையும் தான் மலைவாசியென்பதைப் புரிந்துகொண்டே காட்டுச் குறாவளி வேகத்துடன் பிரவேசிப்பதைத் தன் அசந்தர்ப்ப அந்தரங்க அறைப் பிரவேசத்துக்கு மன்னன் உவமை கூறுகிறுனென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டான். ஆகவே குறிஞ்சியும் சற்றுத் தன்னைத் திடப் படுத்திக்கொண்டு மன்னனுக்குத் தலைதாழ்த்தி, “உவமையாலேயே உண்மையை உணர்த்தக்கூடிய தனிப்பெரும் சக்தி எங்கள் சேரர் பெருமானைத் தவிர வேறு யாருக்கு உண்டு?” என்று மெல்ல மெல்லப் பதில் சொல்லும் பாவனையில் சொற்களை உதிர்த்தான்.

மன்னன் இதழ்கள் அந்தப் பாராட்டின் விளைவாகக் குறு நகை கொண்டன. “உண்மைக்குச் சான்று கூறுவது உவமை. உண்மையை முற்றிலும் அவிழ்க்க உவமைக்குச் சக்தி இல்லையல்லவா?” என்றான் மன்னன், மீதியைக் கூறவேண்டியது குறிஞ்சியென்பதைச் சுட்டிக் காட்ட.

“அவிழ்ப்பது தங்கள் பணிமக்கள் கடமை,” என்றாள் குறிஞ்சி மன்னனை நோக்கி.

“அந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற மன்னன் வாயிலிருந்து உத்தரவு வேண்டுமா மருத்துவப் பெண்ணே?”. என்று கேட்டான் மன்னன்.

மீண்டும் அதிர்ச்சியடைந்து நின்றாள் குறிஞ்சி. “மன்னா!” என்று அதிர்ச்சியின் விளைவாக ஒற்றைச் சொல்லையும் உதிர்த்தாள்.

மன்னன் மெல்ல நகைத்தான். “பச்சிலை கசக்கும் கைகளில், சாயம் போகாத சில பச்சிலைகள் அடையாளங்களை விட்டு வைக்கின்றன,” என்றும் கூறி அவள் இடுப்பில் மடங்கியிருந்த உட்கையின் சாயத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

குறிஞ்சி அதைத் திருப்பிப் பார்த்தாள், பயத்துடன் மன்னனை நோக்கினாள். “மன்னா! உங்கள் கண்களிலிருந்து தப்பக்கூடியது ஏதாவது உண்டா?” என்று வினவவும் செய்தாள்.

“உண்டு” என்றான் வீரரவி மேலும் நகைத்து.

“என்ன அது?”

“பெண்களின் மனம்.”

“பெண்களின் மனமா?”

“ஆம். அதை என் கண்களும் அண்ட முடிவதில்லை, என் சிந்தையும் அண்ட முடிவதில்லை.”

“அப்படியா!”

“ஆம். உதாரணமாக உன் இதயத்தில் என்ன இருக்கிற தென்பதைக்கூட என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.”

“மன்னவா.” குறிஞ்சியின் குரல் பயத்துடன் ஒலித்தது.

“பெண்ணே, உன்னை இன்று வரை நான் அந்தபுரத்தில் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் நீ இன்றோ நேற்றோ புதிதாகச் சேர்ந்திருக்கவேண்டும். இந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் பட்டத்துராணி உன்னை இங்கு அனுப்பி வைக்கும் பெரும் பதவிக்கு உயர்ந்துவிடுகிறாய். இந்த அரண்மனையில் இந்தப் பதவிக்கு வரச் சுமார் பத்து வருடம் காத்திருப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள் தெரியுமா உனக்கு? உன் திடீர் உயர்வு உனக்கே வியப்பாயில்லை?” என்று வினவினான் மன்னவன்.

குறிஞ்சி உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை, மன்னனைச் சிறிது உற்று நோக்கிவிட்டுச் சொன்னாள், “இல்லை,” என்று திடமாக.

மன்னன் விழிகளில் சிறிது வியப்பு மலர்ந்து மறைந்தது “இல்லையா!” என்று கேட்டான் மன்னவன் அகத்தே எழுந்த வியப்பைப் புறத்தே காட்டாமல்.

“இல்லை மன்னா! இரண்டாவது ராணியார் பட்டத்து ராணியாரிடமும் பட்ட மகிஷி தங்களிடமும் என்னை அனுப்பியதற்குக் காரணம் இருக்கிறது,” என்றாள் குறிஞ்சி

“என்ன காரணம்?” மன்னன் கேள்வி சர்வசாதாரணமாக எழுந்தாலும் அதில் உள்ளூரக் கோபம் துளிர்ந்தது குறிஞ்சிக்குப் புரிந்தது.

ஆனால் அவள் அதை லட்சியம் செய்யாமல் சொன்னாள்: “பெரும் அரசியல் ரகசியம் என்னிடமிருப்பதாகக் கூறினேன் இரண்டு ராணிகளிடமும்.”

“என்ன ரகசியம் என்று அவர்கள் கேட்கவில்லையோ?”

“கேட்டார்கள்.”

“நீ என்ன பதில் சொன்னாய்?”

“மன்னரைத் தவிர வேறு யாரிடமும் அதைச் சொல்ல முடியாதென்று சொன்னேன்.”

“உன்னை அவர்கள் காவலரிடம் ஒப்படைப்பதாகக் கூறவில்லையா?”

“கூறினார்கள். அதைப்பற்றிக் கவலையில்லையென்று கூறினேன். கடைசியில் நீங்களே விசாரித்துத் தண்டிக்கட்டுமென்று இங்கு அனுப்பினார்கள்.”

குறிஞ்சியின் சொற்கள் வீரரவியின் கோபத்தைவிட வியப்பையே அதிகமாகக் கிளறிவிட்டன. இரண்டு ராணிகளை எதிர்த்து, குழப்பி, தன்னைக் காணவந்த அவள் துணிவு அவளைத் திகைக்கக்கூடச் செய்தது. ஆகவே கேட்டான், “நான் உன் ரகசியத்தைக் கேட்க மறுத்துச் சிறையிலடைத்தால் என்ன செய்வாய்!” என்று.

“எதுவும் செய்யமாட்டேன். பரிதாபப்படுவேன்.” என்றாள் குறிஞ்சி நன்றாகத் தலை நிமிர்ந்து மன்னனை நோக்கி.

“எதைப் பற்றிப் பரிதாபப்படுவாய்?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“சேரநாட்டுத் தலைவியைப் பற்றி.” இந்தச் சொற்களை மெல்ல அழுத்தமாக உச்சரித்தாள் பணிப்பெண் குறிஞ்சி.

“அதன் தலைவிதி கேவலம் பணிப்பெண்ணொருத்தியின் கரத்திலா இருக்கிறது?” என்று சிறிதான் சேரன்.

“தற்சமயம் அப்படித்தானிருக்கிறது,” என்றாள் குறிஞ்சியும் உறுதியாகவும் திட்டமாகவும்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வீரரவியைத் தவிர வேறு யாராக இருந்தாலும் கண்டிப்பாக நிலைகுலைந்திருப்பார்கள். கோபத்தின் வசப்பட்டுக் குறிஞ்சியை வெளியே இழுத்துச் செல்லும்படி காவலரை அழைத்து உத்தரவும் பிறப்பித்திருப்பார்கள். ஆனால் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்தவனும் பெரும் அறிவாளியுமான சேர மன்னன் தன்னைப் பெரிதும் அடக்கிக் கொண்டான். குறிஞ்சியின் தோரணையிலிருந்தே அவள் ஏதோ பெரும் ரகசியத்தை வைத்திருக்கிறாளென்பதைப் புரிந்தும் கொண்டான். ஆகவே கேட்டான், “சொல் பெண்ணே! அத்தனை பெரிய ரகசியம் என்னவென்பதைப் பார்ப்போம்,” என்று.

குறிஞ்சி உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. அக்கம்பக்கம் கண்களை ஓட்டினாள், பிறகு வெளியே செல்லக் காலடி எடுத்து வைத்தாள். “இரு” என்று சொல்லிவிட்டு மன்னனே எழுந்திருந்து வெளியே சென்றான். குறிஞ்சியைத் தேடி, வந்து அங்கு காத்து நின்ற பணிப்பெண்ணை நோக்கி, “எதற்கு வந்தாய்? இங்கு என்ன வேலை உனக்கு?” என்று சிறிதான்.

“இன்று ஒரு புதுப் பணிப் பெண் வேலைக்கு வந்தான்...” என்று கூறுமுன்பு, “அவள் இங்குதானிருக்கிறாள். இப்பொழுது வரமாட்டாள். யாராவது கேட்டால் சொல்லிவிடு,” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றான் மன்னவன். அந்தச் செய்தியைத் தலைவிக்கும் சாத்தனுக்கும் அறிவிக்கப் பணிப்பெண் ஓடியதும் அந்தரங்க அறைக்குள் மீண்டும்

வந்து மன்னவன், “பெண்ணே! இனி யாரும் இங்கு வர மாட்டார்கள். விஷயத்தைச் சொல்,” என்றான்.

“மன்னவா...” என்று துவங்கினாள் குறிஞ்சி

“என்ன பெண்ணே?”

“என் பெயர் குறிஞ்சி!”

“சரி.”

“நான் மருத்துவக் குலத்தவள். மலையில் பச்சிலை தேடு பவள்.”

“இவைதான் ரகசியமா,” என்ற மன்னன் குரலில் உஷ்ணம் தெரிந்தது.

“இல்லை மலைப்பகுதியிலிருந்து வருகிறேன்,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“அதுவும் பெரிய ரகசியமில்லை,” என்றான் சேரன்.

“இல்லை. அதுகூட ரகசியமில்லை ஆனால் நான் சேர நாட்டு எல்லை மலைப் பகுதியிலிருந்து வருகிறேன் என்பது ரகசியம். அதுவும் பாண்டிய மன்னனிடமிருந்து வருகிறேன் என்பது பெரும் ரகசியமல்லவா?” என்று மெதுவாகச் சொன்னாள் குறிஞ்சி.

அதுவரை பெரிதும் அடங்கிக்கிடந்த சேரன் உணர்ச்சிகள் படரென வெடித்தன. “என்ன! என்ன சொன்னாய்?” என்று படபடத்துக் கேட்டான்.

“ஆம் மன்னா, நான் பாண்டியனிடமிருந்துதான் வருகிறேன். அவர் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாகத்தான் வருகிறேன். வேண்டுமானால் இதைப் பாருங்கள்,” என்று மடியிலிருந்து ஒரு மோதிரத்தை எடுத்துச் சேரனிடம் நீட்டினாள்.

பாண்டிய நாட்டு ராஜமுத்திரை அந்த அந்தரங்க அறையில் மணி விளக்குகளில் கண்ணை அள்ளும்படியாகப் பளிச்சிட்டது. அது அள்ளித் தெளித்த வர்ண ஜாலங்கள் சேர மன்னன் முகத்திலும் தாக்கித் தாக்கி அசைந்தன. அம்மோதி ரத்தை மன்னன் கையில் வாங்கியதும் பல விநாடிகள் அசைவற்று நின்றான். திரும்பத் திரும்ப அந்த முத்திரை மோதிரத்

தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். நீண்ட நேரத்திற்குப் பின் தலை தூக்கிய அவன் குறிஞ்சியைக் குழப்பத்துடன் நோக்கினான். “இம்முத்திரை மோதிரம் பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தலைவர்களுக்கு மட்டும் கொடுக்கப்படுகிறது,” என்றும் கூறினான்.

“ஆம்,” என்றான் குறிஞ்சி மெதுவாக.

“விசேஷத் தூதர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது.” என்றும் சுட்டிக் காட்டினான் சேரன்.

“ஆம்,” என்று மீண்டும் ஆமோதித்தாள் குறிஞ்சி.

“அந்த இரண்டில் நீ யார்?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“இரண்டுமில்லை.”

“அப்படியானால் பாண்டிய ராஜமுத்திரை உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?”

“அது பெரும் கதை.”

“அந்தக் கதையைச் சொல் குறிஞ்சி. நீ பாண்டியன் வேவுகாரியா அல்லவா வென்பதை முடிவு செய்கிறேன்.”

இதைக் கேட்ட குறிஞ்சியின் இதழ்களில் இகழ்ச்சி நகை அரும்பியது. அத்துடன் மடியிலிருந்து மற்றொரு மோதிரத் தையும் எடுத்து, “இதையும் பாருங்கள் மன்னவா,” என்று அரசனிடம் நீட்டினான்.

அதைக் கையில் வாங்கியதும் அடியோடு குழம்பிப் போனான் மன்னன். “இதென்ன. எனக்கேதும் புரிய வில்லையே,” என்றான் அந்த இரண்டு மோதிரங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் குழம்பிக் கொண்டே. சேரநாட்டுப் பார்த்திபனையே குழப்பிவிட்ட பணிப்பெண் குறிஞ்சி, “உட்காருங்கள் மன்னா! விவரமாகச் சொல்கிறேன்,” என்று மன்னனுக்கு அவனது மஞ்சத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். அவன் உட்கார்ந்ததும் வீரரவியும் வியந்து மலைக்கும் விவரங் களைக் கூற முற்பட்டாள் குறிஞ்சி.

அத்தியாயம் 31

வீட்டில் மலர்ந்த காட்டு மலர்

பணிப்பெண் குறிஞ்சிகாட்டிய இரண்டாவது மோதிரத் தைக் கண்டதும் பெருமலைப்புக்கும் குழப்பத்துக்கும் பாத்திரமாகிவிட்ட சேரமான், அவள் மஞ்சத்தில் உட்கார ஆணையிட்டதும் மறுத்து ஏதும் பேசாமல் அவள் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில் அமர்ந்து அவள் சொல்ல முற்பட்டதைக் கேட்க வெகு ஆவலுடன் அவள் அழகிய முகத்தில் தனது விழிசை நாட்டினான். குறிஞ்சி மெள்ளப் புன்முறுவல் செய்து, “மன்னா, அந்த இரண்டாவது மோதிரம் போசள நாட்டு முத்திரை மோதிரம்,” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினான். மன்னன் புத்தியில் தனது சொற்கள் உரைக்கும்வரை காத்திருந்து மீண்டும் சொன்னான், “இதை நான் திருடவில்லை, போசளத் தளபதியே எனக்குக் கொடுத்தார்,” என்று.

வீரரவியின் விழிகள் வெறுத்த நிலையிலிருந்து மீண்டும் வியப்பு நிலைக்குத் திரும்பின. “என்ன! சிங்கணனா!” என்று அவன் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களிலும் அந்த வியப்பு மிதமிஞ்சி ஒலித்தது.

“ஆம்! போசளர் தளபதி சிங்கணன்தான்,” என்ற பணிப்பெண் குறிஞ்சி, “நான் பாண்டியர். வேவுகாரியாயிருந்தால் போசள ராஜமுத்திரை என்னிடமிருக்கக் காரணமில்லை. நான் போசளர் வேவுகாரியாயிருந்தால் பாண்டிய ராஜமுத்திரை என்னிடமிருக்கக் காரணமில்லை இருவருக்கும்

வேவுகாரியாக இருந்தால் இத்தனை நாள் என் உயிர் காலனிடம் சரணடைந்திருக்கும்,” என்றும் விளக்கினாள்.

அவள் விளக்கம் சரியென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் ஆட்டினாள் வீரரவி. ஆனால் அந்தத் தலையசைவிலும் அவன் குழப்பம் விலகாததை முகத்தின் தோற்றத்திலிருந்தே கண்டுகொண்ட குறிஞ்சி, “இதிலிருந்து தெரியவில்லையா நான் யாருக்கும் வேவுகாரியல்லவென்று?” என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

வீரரவி அவளை நன்றாக ஏறெடுத்து நோக்கினான் ஒரு முறை. பிறகு பெருமூச்சொன்றும் அவனிடமிருந்து வெளிவந்தது. அந்தப் பெருமூச்சைத் தொடர்ந்து, “எனக்கு எதுவும் தெரியவுமில்லை, புரியவுமில்லை!” என்று அவன் கூறிய சொற்களில் குழப்பத்தோடு அலுப்பும் இருந்தது.

மன்னன் புத்தியிலோடிய உணர்ச்சிகளைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டாள் குறிஞ்சி. மிகப் புத்திமானான வீரரவிக்குத் தன்னால் ஒரு பணிப் பெண்ணின் மனத்திலிருப்பதை அவிழ்க்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கமிருந்ததையும் அதன் காரணமாக அவன் சொற்களில் அலுப்புத் தொனித்ததையும் அவள் அறிந்து கொண்டதால் அவள் சற்று அனுதாபத்துடன் வீரரவியை நோக்கி, “மன்னா! சேரநாடு பெரும் அபாயத்தில் சிக்கியிருக்கிறது. ஆகையால் அதன் குடிகள் அதைக் காப்பாற்றப் பலவித வேடங்கள் தரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த வேடங்களில் இந்தப் பணிப்பெண் வேடமும் ஒன்று. இந்த வேடம் எனக்குப் பலனளித்தது,” என்று கூறினாள்.

“என்ன பலன் பெண்ணே?” என்று வினவினான் சேரமன்னன் ஏதும் புரியாமல்.

“முதல் பலன் வீரபாண்டியன் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானது. இரண்டாவது பலன் சிங்கணர் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானது. நான் மருத்துவச் சாதியாதலால், கோட்டாற்றுக்கரைக் கோட்டைக்கு வெளியில் எப்பொழுதும் சென்றுவர இம்முத்திரை மோதிரத்தை வீரபாண்டியர் கொடுத்தார். போரில் காயமடைந்த பாண்டிய வீரர்களுக்கு

மூலிகை கொண்டுவரும் காரணம் காட்டிக் கோட்டைக்கு வெளியே சென்று மலைக்காட்டில் மறைந்து இராக்க காலங்களில் சிங்கணரைச் சந்தித்தேன். கோட்டையில் வேவு பார்க்க அவர் இம்மோதிரத்தை என்னிடம் கொடுத்தார்," என்று கூறினான் குறிஞ்சி.

"அப்படியானால், நீ சேர நாட்டுக்குப் பெரும் பணி புரிந்திருக்கிறாய்," என்றான் வீரரவி.

"பணி புரிந்திருக்கிறேனா!" இம்முறை குறிஞ்சியின் சொற்களில் வியப்பு இருந்தது.

"ஆம்," என்றான் மன்னன்.

"என்ன பணி?"

"சிங்கணன் வெற்றிக்கு நீ உதவியிருக்க வேண்டுமல்லவா?"

"சிங்கணன் வெற்றியா!"

"ஆம், வீரபாண்டியன் சரணாகதி சிங்கணன் வெற்றி தானே?"

வீரரவியின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட குறிஞ்சி கலகல வென நகைத்தாள். "என்ன! கனவு ஏதாவது கண்டீர்களா மன்னா?" என்று வினவினான் சிரிப்பின் ஊடே.

அவள் சிரிப்பும் கேள்வியும் வீரரவியின் சினத்தைக் கிளறி விடவே, "கனவல்ல பெண்ணே! சென்றுவெளியன்று செய்தி வந்தது சிங்கணனிடமிருந்து," என்று சீறினான் சேரமன்னன்.

"என்ன செய்தி?"

"வீரபாண்டியன் சரணடைய ஒப்புக் கொண்டதாக."

"ஒப்புக் கொள்வது வேறு; சரணடைவது வேறு அல்லவா?"

அந்தக் கேள்விக்கு நேரிடையாகப் பதில் சொல்லவில்லை மன்னன். "மன்னா! அந்தச் செய்திக்குப் பின்பு ஏதாவது செய்தி வந்ததா சிங்கணனிடமிருந்து?" என்று ஒரு கேள்வியை மீண்டும் கேட்டாள் குறிஞ்சி.

“இல்லை,” என்றான் மன்னன்.

“ஏனில்லை? முதல் செய்தி வந்து நாட்கள் ஆகவில்லை?”

“ஆகிறது.”

“பல நாட்கள் செய்தி அனுப்பாமல் ஒரு படைத்தலைவன் வாளாவிருக்க முடியுமா?”

“அது அங்குள்ள போர் நிலையைப் பொறுத்தது.”

இதைக் கேட்ட குறிஞ்சி சற்று நிதானித்துவிட்டுச் சொன்னான், “உண்மை மன்னா! ஆனால் போர் நிலையைப் பற்றி உபதலைவராவது ஏதாவது செய்தியனுப்பியிருக்கலாம் அல்லவா?” என்று.

“அனுப்பியிருக்கலாம்,” என்றான் மன்னன்.

“ஏன் அனுப்பவில்லை?” என்று கேட்ட குறிஞ்சி, “அனுப்பும் நிலையில் அவர்கள் இல்லை. சரணாகதிப் போர்வையில் வீர பாண்டியர் சிங்கணர் படைகளுக்குப் பெரும் சேதம் விளைவித்துவிட்டார். அதற்கு நானே சாட்சி,” என்றான் குறிஞ்சி மெள்ள.

“என்ன, வீரபாண்டியான் சிங்கணனுடைய படைகளுக்குச் சேதம் விளைவித்தானா? அவன் சிறு படையெங்கே, சேரர் மாபெரும் படையெங்கே?” என்றான் வீரரவி உக்கிரத்தோடும்.

குறிஞ்சி சிறிதளவும் அச்சத்தைக்காட்டாமல் உறுதியுடன் நின்ற இடத்தில் நின்றான். “மன்னா! இந்தப் போரில் படைபலம் வெல்லவில்லை. அறிவு வென்றது. யாராலும் அளவிட முடியாத ஆழம்படைத்த வீரபாண்டியரின் அறிவு வென்றது,” என்று குறிஞ்சி மேலும் சொன்னான்: “மன்னா, சிங்கணர் பெரும் படைத்தலைவர். தந்திரசாலி. ஆனால் வீரபாண்டியர் போர்த் தந்திரத்தை ஊக்கிக்கூட முடியவில்லை சிங்கணரால். பக்கத்திலேயே இருந்த என்னாலேயே ஊக்கிக்க முடியவில்லை. அவர் சிந்தனையில் திட்டம் உருவாகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வித பணி இடுகிறார். ஏன் அப்பணி இடுகிறார் என்பது பணியை மேற்கொள்பவருக்கே புரியாது. ஆனால் அந்தப் பல பணிகள் காலப் பிரமாணப்படி

ஒன்று சேரும்போது எதிர்பாராத விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. அவர் தனது சிந்தனைகளை, திட்டங்களை யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. அவர் மனைவி அந்த இளநங்கையிடம்கூட முழுவதும் அவர் எதையும் சொல்வதில்லை. மனைவி, பணிப்பெண், படைத் தலைவர்கள் எல்லோரும் சதுரங்கக் காய்கள். பாண்டிய இளவரசர் தமது இஷ்டப்படி காய்களை நகர்த்துகிறார். இப்படித்தான் நடந்தது கோட்டையில். அவர் தாக்கச் சொன்ன இரவில் சிங்கணர் தாக்கினார். அதுவும் வீரபாண்டியர் திட்டத்துக்கு முற்றும் மாறான இடத்தில். அவர் எதிர்பாராத இடத்தில் தாக்கினார். ஆனால் வீரபாண்டியர் அதை முன்பாக எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். எப்படியென்று என்னைக் கேட்காதீர்கள். எனக்கே சரியாகத் தெரியாது. இளநங்கையையும் முந்நாறு வீரர்களையும் கொண்டு சிங்கணரின் தாக்குதலை முறித்து விட்டார் வீரபாண்டியன். அந்தப் போரின்போது நானும் இருந்தேன். நானும் பங்கு கொண்டேன்.”

எதற்கும் அசையாத அவன் மனமும், அப்பொழுது அசைந்து கிடந்தது. “நீ சொல்வது உண்மையா?” என்று வினவினான்.

“ஆம்.”

“அப்படியானால் சிங்கணன் சரணடைந்து விட்டானா?”

“இல்லை.”

“நீ எப்பொழுது கிளம்பினாய் கோட்டாற்றுக் கரையிலிருந்து?”

“நான் குறிப்பிட்ட போர் முடிந்த மறுநாள்.”

“ஏன் கிளம்பினாய்?”

“வீரபாண்டியர் உத்தரவுப்படி பாண்டிய மன்னனுக்கு ஓலை கொண்டு கிளம்பினேன்.”

“என்ன ஓலை?”

“அது தெரியாது. ஆனால் பயணத்தில் ஒன்று கண்டேன்.”

“என்ன?”

“மலைவழி பூராவும் ஆங்காங்கு கண்காணிப்பு இருந்தது. பாண்டியப் படைகள் கோட்டாற்றுக் கரைக்கும் தலைநகர எல்லைக்கும் இடையே யாரும் புசமுடியாத திரையை அமைத்திருக்கின்றன. அதைக் கிழித்துக்கொண்டு இங்கு செய்தி வருவதும் சாத்தியமல்ல.”

வீரரவிக்கு இது பெரும் வியப்பாயிருந்தது. சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு வினவினான். “எப்படி அத்தகைய திரையை அமைக்க முடியும்? பாண்டியர்களிடம் அத்தனை பெரும்படையில்லையே? தவிர நமது கடற்படை அங்கு வந்திருக்க வேண்டுமே?” என்று.

“கடற்படை அங்கு வரவில்லை.” குறிஞ்சியின் சொற்கள் மெள்ள மெள்ள உதிர்ந்தன.

வீரரவி மலைத்து நின்றான். “ஏன் வரவில்லை?” என்று சீறினான் சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு.

“காரணம் தெரியவில்லை. ஆனால், அதுவும் வீரபாண்டியன் சூழ்ச்சியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். நான் கோட்டாற்றுக் கரையில் அவரிடம் பணிபுரிந்த ஒவ்வொரு நாளும் அவர் சதா ஓலைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தார், அவற்றுடன் வீரர்களைக் கோட்டைக்கு வெளியே அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஓலைகள்...” என்று சொல்லிக்கொண்டு போன குறிஞ்சி வாசகத்தை முடிக்கு முன்பு, “சிங்கணனைக் குழப்பின. வீண் தைரியத்தை அவனுக்கு அளித்துவிட்டன. எதிரியின் சூழ்ச்சியில் சிங்கணன் சிக்கிவிட்டான்,” என்று வீரரவி சொற்களை இடைபுகுந்து கொட்டினான். அத்துடன் அந்த அறையில் நடமாடிக்கொண்டு, “இப்பொழுது புரிகிறது ஓரளவுக்கு. வீரபாண்டியன் சரணாகதியடையப் போவதாக அண்ணனுக்கு ஓலை எழுதி, அதை அகஸ்மாத்தாகச் சிங்கணனிடம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். சிங்கணன் அதை நம்பியிருக்கிறான். அதில் ஏமாந்துவிட்டான். இருப்பினும் சிங்கணனும் அப்படியொன்றும் போர்த் தந்திரம் அறியாத வனல்லவே? தவிர இந்தக் கடற்படை என்ன ஆயிற்று?” என்று சற்று இரைந்து சொல்லிக்கொண்டு குறிஞ்சியையும்

இருமுறை நோக்கினான். “நீ வரும்போது கோட்டாற்றுக் கரை நிலை என்ன?” என்று வினவவும் செய்தான்.

“முதல் முதலில் சிங்கணர் தத்திரத்தால் வெல்லப்பட்டார். பிறகு நான் கிளம்பிவிட்டேன்.” என்று பதில் கூறினான் குறிஞ்சி.

“பாண்டியன் பாசறைக்கு நீ வந்து எத்தனை நாளாகிறது?”

“நான்கு நாட்களாகின்றன.”

“பாண்டியன் இங்கு வேவு பார்க்க உன்னை அனுப்பினான்?”

“ஆம்.”

“வேவு பார்ப்பதாக உத்தேசமாக?”

மன்னனின் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதால் சற்றுப் புன்னகை கொண்டான் குறிஞ்சி. பிறகு மடியிலிருந்த ஓர் ஓலையை எடுத்து மன்னனிடம் நீட்டினான். மன்னன் ஓலையைப் பிரித்துப் படித்தான். வீரபாண்டியன் வெகு விவேகியென்றும், அவனை வெற்றி கொள்ளச் சிங்கணனால் முடியாதென்றும் கோட்டாற்றுக் கரைக் கோட்டைத் தலைவனான விஜயமர்மன் எழுதியிருந்தான் அந்த ஓலையில். அதைப் படித்து முடித்ததும் மன்னன் சொன்னான், “இதில் புதிதாக ஏது மில்லையே?” என்று.

“இருக்கிறது பாருங்கள்” என்றான் குறிஞ்சி.

“என்ன புதுமை இதில்?”

“ஓலை கனமாயில்லையா?”

“ஆம்.”

“பனை ஓலை இத்தனை கனமா?”

மன்னன் மீண்டும் ஓலையைக் கவனித்தான். இரண்டு பனை ஓலைகள் ஒன்றின்மேலொன்று ஒரே சீராக ஒட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். மெல்ல ஒட்டியிருந்த இடத்தை நகத்தால் கீறி ஓலையைப் பிரித்தான். அடி ஓலையில் சின்னஞ்

சிறு வரிகள் நிரம்ப இருந்தன. அதைப் படிக்கப் படிக்க மன்னன் முகத்தில் பெருவியப்பு மண்டியது. “இது உண்மையா!” என்ற கேள்வியில் உள்ளத்தின் வியப்புப் பெரிதும் பிரதிபலித்தது.

“ஆம்,” என்றாள் குறிஞ்சி.

மன்னன் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்தான். “இப்படி உட்கார்,” என்று அவளுக்கும் தன்னருகில் இடம்விட்டான். “இப்பொழுது சொல், வீட்டில் வளர்ந்த காட்டு மலரே, சொல் கேட்கிறேன். உன் விசித்திரக் கதையைச் சொல்.” என்றான் சேர மன்னன்.

அத்தியாயம் 32

கதையும் யோசனையும்

வீட்டில் வளர்ந்த காட்டு மலரெனக் குறிஞ்சியை விளித்து அவள் விசித்திரக் கதையைச் சொல்லுமாறு வீரரவி பணித்த பின்பும் குறிஞ்சி தன் கதையைச் சொல்லாமல் மன்னனை உற்றுப் பலவினாடிகள் நோக்கிவிட்டு, “மன்னவா! ஓலையை நன்றாகப் படித்தீர்களல்லவா?” என்று வினவினாள் கவலை சொட்டிய குரலில்.

மன்னனும் அவளை நன்றாக ஏறெடுத்து நோக்கினான். அவள் முகத்தில் தோய்ந்து கிடந்த கவலை அவனுடைய வியப்பை அகற்றி அவன் உள்ளத்திலும் கவலையைப் பெருக்கி விடவே, “படித்தேன். குறிஞ்சி. நீ மலைவாசியானாலும் விஜய வர்மன் மகளுள்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். சேரநாடு அபாயத்திலிருப்பதாகவும், நிலைமையை நீ விளக்கிச் சொல்லு வாயென்பதையும், உன் சொற்படி நடப்பது நலன் தருமென் றும் விஜயவர்மன் ஓலையில் குறித்திருக்கிறான்,” என்று உள் ளத்தே படர்ந்த கவலையின் சாயை குரலிலும் தொனிக்கக் கூறிய வீரரவி, “சேரநாட்டுக் கோட்டைத் தலைவன் ஒருவன் தனது மகளின் பேச்சைக் கேட்கும்படி மன்னனுக்கு எழுதப் பெரும் துணிவு வேண்டுமல்லவா?” என்று வினவினான்.

குறிஞ்சி தனது விழிகளை அகலவிரித்து மன்னனை நோக்கி, “தேவை எந்தத் துணியையும் அளிக்கும் மன்னவா! நாட்டு நலன் கண்முன் நிற்கும்போது, தனிப்பட்ட அந்தஸ்து, பதவி அணைத்தாம் கண்ணுக்கோ அறிவுக்கோ புலப்படாததும் இயற்கை,” என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

“உண்மை குறிஞ்சி, உண்மை. விஜயவர்மன் எனது சிறந்த படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன். நாட்டுப் பற்று மிகக் கொண்டவன். ஆனால் அமைச்சர்களும் மற்றப் படைத் தலைவர்களும் இங்கிருக்க ஒரு பெண்ணின்—அதுவும் வயது முதிர்ச்சி சிறிது மற்ற வாலிபப் பருவத்திலிருக்கும் ஓர் அழகியின்—யோசனையைக் கேட்டும்படி படைத்தலைவன் வலியுறுத்துவது விந்தையல்லவா?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“இங்குள்ள தங்கள் அமைச்சர்களும் படைத் தலைவர்களும் அறியாததை அங்கிருந்து வரும் நானறிந்திருப்பதில் வியப்பில்லைல்லவா? விஷயமறியாது அறிவாளிகள் கூறக் கூடிய யோசனைகளைவிட விஷயமறிந்த சாதாரணக் குடிமகனொருத்தி கூறும் யோசனை சிறந்ததல்லவா?” என்று கேட்டான் குறிஞ்சி.

குறிஞ்சியின் துணிவு மன்னனுக்குப் பெரும் வியப்பை அளித்தாலும் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. லேசாகப் புன்முறுவல் செய்துவிட்டு, “சொல் குறிஞ்சி. சொல். உன் யோசனையையும் கேட்போம்,” என்று கூறி விட்டு மஞ்சத்தில் நன்றாகச் சாய்ந்து கொண்டான் மன்னன்.

கோட்டாற்றுக்கரையை வீரபாண்டியன் அடைந்ததிலிருந்து நடந்த விஷயங்களை விவரமாகச் சொன்னான் குறிஞ்சி மெல்ல மெல்ல. விஜயவர்மனின் பெரும் படை எப்படி ஊடுருவப்பட்டது, தாக்கப்பட்டது, எப்படி எதிர்பாராத, புதுவிதப் போர் முறையை வீரபாண்டியன் கையாண்டான் என்ற விவரங்களைத் தெளிவாகச் சொன்னான் குறிஞ்சி. கோட்டை கைவசப்பட்டதும் அவன் ஒழுங்கை ஒரே நாளில் கோட்டைக்குள் நிலைநிறுத்திய முறை, கோட்டைச் சுவரிலிருந்து விற்கூடங்களைத் திருப்பி நிறுத்திய முறை—இவற்றையும் சொன்னான். எப்படிச் சரணாகதியடைவதாகச் சிங்கணை ஏமாற்றினான். எப்படி மேலுக்குப் போர் புரிவதாகச் சொல்லிப் பிறகு உண்மைப் போர் புரிந்து சிங்கணைச் சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில் அவன் படையை உடைத்தான் என்ற விவரங்களையும் சொன்னான். கோட்டாற்றுக்கரை நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் விவரித்த குறிஞ்சி, கடைசியாக

கூறினாள்: “கோட்டைக்கு வெளியே என் தந்தையை வீர பாண்டியன் முறியடித்தவுடனேயே என் தந்தை புரிந்து கொண்டார், மிகுந்த விவேகமுள்ள ஒரு மனிதனிடம் கோட்டை சிக்கிக் கெண்டிருப்பதை. ஆகவே வீரபாண்டியர் தமது மனைவிக்குப் பணிப்பெண் கேட்டதும் என்னையே அனுப்பினார். என்னையே தேர்ந்தெடுக்கும்படியான சூழ்நிலையையும் என் தந்தை சிருஷ்டித்தார். தன் மகனென்று சொல்லாதபடி கட்டுத்திட்டமும் எனக்குச் செய்து அனுப்பினார்,” என்று.

இதைச் சொன்ன குறிஞ்சி சற்று நிதானித்தாள். அந்தச் சமயத்தில் மன்னன் கேட்டான்: “இளநங்கை எப்பொழுது வீரபாண்டியன் மனைவியானாள்?” என்று.

குறிஞ்சி மன்னனைச் சற்று வெறுப்புடன் பார்த்தாள். “எங்கள் கோட்டையில்தான் அவருக்கு மனைவியானாள். ஆனால் அதுவா முக்கியம் இப்பொழுது?” என்று வெறுப்புக் கலந்தகுரலில் கூறிய குறிஞ்சி, “மன்னருக்குப் பெண்களென்றால் தனிப் பிரியமுண்டு என்பதைக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த விஷயங்களுக்கு இப்பொழுது சமயமில்லை மன்னவா! நாடு நிலைத்த பிறகு சுகபோகங்களைக் கவனியுங்கள்.” என்றும் தெளிவாகச் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்ட மன்னன் முகத்தில் சுடர்விட்ட கோபத்தைக்கூடக் கவனிக்காமல் மேலும் சொன்னாள் குறிஞ்சி. “மன்னவா! என் தாய் மலைஇனத்தவள். கோட்டாற்றுக்கரை மாளிகையில் மருத்துவர் பச்சிலை தேடக் காட்டுக்குச் சென்ற போது பச்சிலையை மட்டுமின்றி அனாதையாயிருந்த என் தாயையும் அழைத்துவந்து தனது பெண்ணைப்போல் வளர்த்தார். மருத்துவர் மனைவிக்கு என் தந்தை வந்த சமயங்களில் அங்கிருந்த காட்டுமலரையும் சொந்தமாக்கிக் கொண்டார். நான் அவர்கள் அன்பின் செல்வியாகப்பிறந்தேன். மாளிகையில் வளர்ந்தேன். மாளிகை வாழ்க்கை பிடிக்காத என் தாய் என்னை அடிக்கடி மலைக்காடுகளுக்கு அழைத்துச் செல்லுவாள். மலைப் பச்சிலைகளைக் காட்டிக் கொடுப்பாள். சில நாட்கள்

தனது இனத்தாருடன் விட்டும் வருவான். இப்படி நான் காட்டிலும் வீட்டிலுமாக வளர்ந்தேன். காட்டுப் பாதைகளை, முலிகைகளை நன்றாக அறிந்தேன். தாய் இறந்த பிறகு மருத்துவருக்கு நானே பச்சிலைகளைக் கொணர்ந்தேன். என் பிறப்பு விஷயம் மெள்ள மெள்ள வெளிப்பட்டது. ஆனால் என் தந்தையான விஜயவரீமர் அதைப்பற்றி லட்சியம் செய்ய வில்லை. என்னைப் பெண்ணாகவே நடத்தினார். அவர் என்னைத் தன் பெண்ணாகக்கூடப் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பார். ஆனால் அத்தச் சமயத்தில் போர் வந்தது. வீர பாண்டியர் கோட்டைக்குள் நுழைந்தார். நான் பணிப் பெண்ணானேன். பணிப்பெண் மட்டுமல்ல வேவுகாரியும் ஆனேன். ஆனால் வீரபாண்டியரிடம் அதிகமாக வேவு பார்க்க முடியவில்லை. அவர் செய்யச் சொன்ன பல காரியங்கள் அர்த்தமற்று இருந்தன. நான் அவர் அலுவல்களைத் தந்தையிடம் சொன்னபோது தந்தைக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை. சிங்கணன் முதல் மோதவில் முறியடிக்கப்பட்ட பின்புதான் அவரிடம் அலுவல்களுக்கு அர்த்தம் புரிந்தது. அதற்குமேல் தாமதிப்பது தவறென்று தந்தை என்னிடம் இந்த ஓலையைக் கொடுத்துச் சமயம் கிடைக்கும்போது கோட்டையை விட்டுச் சென்றுவிடும்படி கூறினார். அந்தச் சமயத்தை வீர பாண்டியரே ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். பாண்டிய மன்னருக்கு ஓலை கொடுத்தார்...”

சற்று நிதானித்தாள் குறிஞ்சி. மன்னனும் சில வினாடிகள் பேசவில்லை. பிறகு, “இப்பொழுது உன் யோசனை என்ன?” என்று வினவினாள்.

குறிஞ்சி பதில் சொல்லத் தயங்கினாள். பிறகு, “மன்னவா!” என்று துவங்கினாள்.

“உம்.”

“நான் பாண்டியன் பாசறையிலிருந்து வருகிறேன்...”

“ஆம்.”

“பாண்டிய மன்னர் எரிபரந்தெடுத்தல் கொள்கை விளைவாக வந்த கிராமமக்கள் கூட்டத்தில் கலந்துவந்தேன்.”

“சரி.”

“வரும் போது மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.”

“என்ன பேசிக் கொண்டார்கள்?”

“பாண்டிய மன்னரின் பெருந்தன்மையைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள். கிராமங்களுக்குத் தீயிடுமுன்பு தங்களுக்கு உதவி புரிந்து வெளியேற்றியதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள். பெண்ணை அபகரித்துச் சென்றால் யார்தான் வாளாவிருப்பார்கள் என்றும் பேசிக் கொண்டார்கள்.”

“அப்படியா!”

“ஆம். அது மட்டுமல்ல. இங்கு வந்த பின்பு குருநாதர் சிறைப்பட்டதைப் பற்றியும் வெறுப்புடன் மக்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.”

மன்னன் கோப விழிகளை அவள்மீது நாட்டினான். “நாட்டுக்குச் சதி செய்பவர்கள் யாராயிருந்தாலும் தண்டிக்க வேண்டியது மன்னன் கடமையில்லையா?” என்றும் வினவினான் கோபத்துடன்.

குறிஞ்சியின் மலர் விழிகளில் வேதனை தெரிந்தது. “மன்னவா! குருநாதர் நாட்டுக்குச் சதி செய்யமாட்டா ரென்று மக்கள் திட்டமாக நம்புகிறார்கள். பாண்டிய குமாரியை நீங்கள் சிறைப்படுத்தியிருப்பதை மட்டும் அவர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்று கூறுகிறார்கள்,” என்றாள் குறிஞ்சி வேதனையுடன்.

“என் மக்களை எனக்குத் தெரியும்,” என்றான் வீரரவி சீற்றத்துடன்.

“குருநாதருக்கும் தெரியும்,” என்ற குறிஞ்சி “மன்னவா! நீங்கள் அறியாத விஷயமல்ல. பத்தினித் தெய்வத்தைக் கொண்டாடும் சேரநாட்டில் பெண்கள் பலவந்தமாகக் கொண்டு வரப்படுவதை யாருமே விரும்புவ தில்லை. இதனால் குருநாதர் விரோதப்பட்டார். மக்களும் விரோதப்பட்டிருக்கிறார்கள். இஷ்டமில்லாத மக்களை வைத்துக்கொண்டு போர் நடத்துவது அபாயம். இது என் தந்தையின் கருத்து.”

“இஷ்டமுள்ள மக்களை வைத்துக்கொண்டு உன் தந்தை நடத்திய போர் என்னவாயிற்று?” என்று கேட்டான் மன்னவன்.

குறிஞ்சி இதற்குப் பதில் சொல்லமுடியாமல் தவித்தாள். “சரி உன் யோசனையைச் சொல்லிவிடு. குருநாதரையும் பாண்டியகுமாரியையும் விடுவிக்க வேண்டும். அவ்வளவு தானே?” என்று மற்றொரு கேள்வியையும் வீசிஞன் மன்னவன்.

“குருநாதர் ஒருவர்தான் இப்பொழுது நாட்டைக் காக்க முடியும். வீரபாண்டியர் அறிவுக்குச் சமமான அறிவைப் படைத்தவர் குருநாதர். மற்றவர்கள் பார்க்காத இடங்களில் அவர்கள் பார்வை செல்லும். ஆகவே அவர் யோசனைப்படி நடப்பது நல்லது. இது என் கருத்து. நிற்க, கோட்டாற்றுக்கரைக் கோட்டைப் போர் நான் வரும் போது முடியவில்லை. ஆனால் முடிவை நான் இங்கிருந்தே சொல்ல முடியும். சிங்கணரால் ஒருகாலும் வீரபாண்டியரை வெற்றி கொள்ள முடியாது,” என்றான் குறிஞ்சி.

“குருநாதர் புகழையும் வீரபாண்டியர் புகழையும் பாட வந்தாயா குறிஞ்சி? இந்தப் பாட்டைப் பலர் பாடக் கேட்டு என் காது புளித்துவிட்டது. உன்னால் வேறு ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?” என்றான் மன்னவன்.

“இல்லை’ என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தாள் குறிஞ்சி.

மன்னன் அடுத்த கேள்வியை வீசிஞன். “உன்னுடன் யார் வந்திருப்பது?” என்று வினவினான், உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

“பாண்டிய மன்னர் வேவுகாரர் இருவர்,” என்றான் குறிஞ்சி.

“அவர்கள் யார்?”

“தெரியாது. இன்று காலை நான் வரும்போது அரண்மனைக் காவலன் இல்லாத்தில் இருந்தார்கள்.”

“காவலன் பெயர்?”

“சாத்தன்.”

“அவன் எப்பொழுது வேவுகாரனாக மாறினான்?”

“அவன் மாறவில்லை. அவனை மிரட்டி, சொற்படி கேட்க வைத்தார்கள்.”

“உன் சகாக்களா?”

“ஆம்.”

“அந்தச் சகாக்கள் பெயர் என்ன?”

“தெரியாது.”

“தெரியாதா!”

“ஆம் தெரியாது. என்னை அவர்களுடன் இங்கு பாண்டிய மன்னர் அனுப்பியபோது, ‘இவர்களுடன் செல்’ என்று மட்டும் கூறினார்.”

“அவர்கள் உனக்கிட்டுள்ள பணி என்ன?”

“முத்துக்குமரியைப் பாதுகாப்பது. இளவரசியைத் தப்பிவிடக்க வழி தேடுவது.”

வீரரவியின் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது. ‘வேவு பார்க்க வந்தவன் இத்தனை விவரமாக ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் விஷயங்களை ஏன் சொல்லுகிறான்? ஒரு வேளை சேரநாட்டிடம் உண்மையிலேயே பற்று உள்ளவளா?’ என்று சிந்தித்த மன்னன் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் கைதட்டி வெளியிலிருந்த காவலனை அழைத்து, “இந்தப் பெண்ணைப் பாண்டியர் மகளிடம் பணிபுரிய அமர்த்திவிடு,” என்று உத்தரவிட்டான்.

பணிப்பெண் குறிஞ்சி வியப்பு நிரம்பிய விழிகளை அவன் மீது திருப்பினான். மன்னன் அவளைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்து, “நீ செய்ய வந்த பணிக்கு இந்தப் பணி உதவும்,” என்று கூறி வெளியே செல்ல அவளைப் பணித்தான். அவள் வெளியே சென்றதும் மற்றொரு காவலனை விளித்து, “சாத்தன் என்ற நமது காவலன் இல்லம் தெரியுமா உனக்கு?” என்று வினவினான்.

“தெரியும்,” என்றான் காவலன்.

“பத்து வீரர்களுடன் அங்கு செல்.”

“உத்தரவு.”

“சென்று சாத்தனையும் அந்த வீட்டிலுள்ள மற்றவர் களையும் சிறைப்பிடித்து வா.”

“உத்தரவு மகாராஜா,” என்று கூறிக் காவலன் தலை வணங்கிச் சென்றான்.

மன்னன் மேலும் முறுவல் கொண்டான். “சாத்தன் இல்லத்தில் இந்திரபானு இருக்கிறான். சந்தேகமில்லை. தந்திரசாலியான இந்திரபானு பிடிபட்டால், வீரபாண்டியன் வலது கை உடைந்தது போலாகும். அதுமட்டுமல்ல. இந்திரபானு முத்துக்குமரி இருவரின் சிறையிருப்பு பாண்டியனை மிரட்ட சிறந்த ஆயுதங்கூட” என்று சற்றே இரைந்தே சொல்லிக் கொண்டான். பிறகு தனது மேலங்கியை அணிந்துகொண்டு குருநாதன் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தான். நாலைந்து கட்டுகளைத் தாண்டியிருந்த கடைசி அறையை நெருங்கியதும் அங்கிருந்த காவலர் தலை வணங்க உள்ளே சென்ற வீரரவி குருநாதன் இருந்த நிலையைக் கண்டு பெரிதும் வியந்தான்.

குருநாதர் அங்கிருந்த மஞ்சத்தில் படுக்காமல் தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். வெள்ளைவெள்ளைரென்றிருந்த அவன் மேல்துண்டு பக்கத்தில் விழுந்திருந்தது. மந்திர தண்டம் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் இருந்தது. அந்த மந்திர தண்டத்தைக் கண்டதும் சேர மன்னன் சிறிது கலங்கினான். அந்த மந்திர தண்டத்திலிருந்த கூரிய சிறு கத்திகளின் மகிமையை அவன் ஏற்கனவே உணர்ந்திருந்ததால் உள்ளத்தே எழுந்த கலக்கம் முகத்திலும் தெரிந்தது. அவன் நின்ற இடத்திலேயே சில வினாடிகள் நின்றான்.

அவனைக் குருநாதன் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. கையிலிருந்த ஓலை நறுக்குகளில் எழுத்தாணிகொண்டு சொற்

களைப் பொறித்துக் கொண்டிருந்தான். “குருநாதரே!” என்று மன்னன் விளித்த பின்பே சற்றுத் தலையை உயர்த்தினான்.

“என்ன?” என்ற அவன் கேள்வியில் அசட்டை இருந்தது. மன்னன் முகத்தில் கவலை மறைந்து அந்த இடத்தைக் கோபம் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. “உமக்கு மீண்டும் துணை அனுப்புகிறேன்,” என்றான் மன்னன்.

“மகிழ்ச்சி” இகழ்ச்சியுடன் வெளிவந்தது குருநாதனின் பதில்.

“மகிழ்ச்சி அதிக நாள் நீடிக்காது,” என்று சீறினான் மன்னன்.

“யார் மகிழ்ச்சி? உன் மகிழ்ச்சியா, என் மகிழ்ச்சியா?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டான் குருநாதன்.

“உமது மகிழ்ச்சிதான். இந்திரபானுவைச் சிறை செய்யக் காவலரை அனுப்பியிருக்கிறேன்,” என்றான் மன்னன்.

பதிலுக்கு இரைந்து நகைத்தான் குருநாதன். “உனக்குப் பைத்தியந்தான்” என்றும் கூறினான்.

அத்தியாயம் 33

குருநாதன் கவலை

குருநாதன் நகைப்பும் அலட்சியமும் இகழ்ச்சியும் வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மனின் சினத்தைப் பெரிதும் கிளறி விடவே, “பைத்தியம் யாருக்கென்பது வெகு விரைவில் தெரியும்,” என்று சற்றே இரைந்தே கூறினான்.

குருநாதன் விஷமப் புன்னகை கொட்டினான். “எத்தனை விரைவில் தெரியும்?” என்று விஷமத்துடன் வினவவும் செய்தான்.

“இன்னும் அரை நாழிகையில்” என்று விடையிறுத்தான் மன்னன்.

“அரை நாழிகையில் இந்திரபானு இங்கு வந்துவிடுவான்?” என்றான் குருநாதன்.

“ஆம்.” திட்டமாகக் கூறினான் மன்னன்.

“அவன் இருக்குமிடம் தெரிந்து விட்டதா?” என்று வினவினான் பரதபட்டன்.

“தெரிந்துவிட்டது.”

“எப்படித் தெரிந்தது?”

“ஒரு மலைப்பெண் மூலமாக.”

“மலையில் சந்தித்தாளா அவள் இந்திரபானுவை.”

“ஆம்.”

“இங்கு எப்படி அழைத்து வந்தான்?”

“அவள் அழைத்து வரவில்லை. அவனே அவளை அழைத்து வந்தான்.”

பரதபட்டன் தன் கண்களை மீண்டும் ஒலையிலிருந்து தூக்கி மன்னனை நோக்கினான். “அவன் அழைத்து வந்தானா! நீ சொல்லும் மலைப் பெண்ணையா!” என்று வினவினான் வியப்புடன்.

மெள்ள குருநாதன் அலட்சியத்தை முறித்து வியப்பைக் கிளறிவிட்டதில் பெருமை கொண்ட வீரரவி கூறினான். “ஆம். அவன்தான் அழைத்து வந்தான், சேரநாட்டுப் பற்றுக் கொண்ட குடிமகளை வேவுகாரியாக்கலாமென நம்பி,” என்று.

குருநாதன் சற்றுச் சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு பழைய நிலையையடைந்து, ‘மன்னவா! ‘மஞ்சத்தில் உட்கார். சிறை செய்யச் சென்ற காவலர் வரட்டும்,’ என்றான்.

மன்னன் சிறிது தயங்கினான். “நீங்கள் தரையில் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்,” என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

‘நான் எப்பொழுதும் தரையில்தான் உட்காருகிறேன், படுக்கிறேன்.”

“ஏன்?”

“தரை சேரநாட்டைச் சேர்ந்தது?”

“மஞ்சம் யாரைச் சேர்ந்தது?”

“சேரநாட்டைச் சேர்ந்ததாயிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அதன் கால்கள் யவன நாட்டிலிருந்து கடைசல் பிடித்து வந்த கால்களாயிருக்கலாம். அதன் துணி வடக்கே யுள்ள பட்டு வகையில் சேர்ந்ததாயிருக்கலாம். பஞ்ச சேர நாட்டில் கிடைத்ததாகவுமிருக்கலாம். சோழ, பாண்டிய நாடுகளிலிருந்து வந்ததாகவுமிருக்கலாம். ஆனால் தரை அப்படியல்ல. அப்பட்டம் நான் பிறந்த மண்ணைச் சேர்ந்தது. நான் வாழும் குடிசை மண் போன்றது. அதனால்தான் எப்பொழுதும் தரையில் உட்காருகிறேன். படுக்கிறேன்.” பரத பட்டன் இதை வெகு நிதானமாகவும் தெளிவாகவும்

சொன்னான். “ஆகவே, நீ உட்கார் மஞ்சத்தில்,” என்றும் கூறினான்.

“ஏன்...நான் மட்டும்,” என்று ஏதோ துவங்கினான் மன்னன்.

“உனக்கு வெளிநாட்டுச் சொத்து பிடிக்கிறது. வெளி நாட்டு முத்து பிடிக்கிறது. வெளி நாட்டுப் பெண் பிடிக்கிறது,” என்ற பரதபட்டன் மன்னனைச் சிறிதும் வட்சியம் செய்யாமல் மீண்டும் ஒலைமீது எழுத்தாணியை ஓட்டினான்.

மன்னன் ஒரு விநாடி நின்றான். பிறகு மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, “குருநாதரே!” என்று அழைத்தான்.

“ஏன் மன்னவா?” குருநாதன் தலை நிமிராமலே கேட்டான்.

“இந்திரபானுவை நான் சிறை செய்வேனென்று உமக்கு நம்பிக்கையில்லையா?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“இல்லை.” குருநாதன் பதில் திட்டமாக வந்தது.

வீரரவி ஒரு விநாடி மௌனம் சாதித்தான். பிறகு சொன்னான் மௌன், “இந்திரபானுவைக் காட்டிக் கொடுத்தது யாரென்று நினைக்கிறீர்கள்?” என்று.

“அதுதான் யாரோ மலைப்பெண் என்று சொன்னாயே.”

“அந்த மலைப் பெண் யார் தெரியுமா?”

“யார்?”

“கோட்டாற்றுக்கரைக் கோட்டைத் தலைவன் விஜய வரமன் இல்லை?”

“ஆம்.”

“அவன் மகள்.”

“அவன் மகளா?” குருநாதன் விழிகளை வியப்புடன் உயர்த்தினான் மன்னனை நோக்கி.

“ஆம் குருநாதரே,” என்றான் வீரரவி முறுவலுடன்.

“அவன் மலைச்சாதியில் மணம் செய்து கொண்டதாகக் கேள்விப்படவில்லையே.”

“சம்பிரதாய மணமல்ல அது.”

“அப்படியா!”

“ஆம்.”

“மன்னன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள்,” என்றான் குருநாதன்.

மன்னன் விழிகளில் ஒரு விநாடி சிற்றம் தோன்றி மறைந்தது. “விஜயவர்மன் நடத்தையைப் பற்றி விவாதிக்க நான் வரவில்லை,” என்றான் வீரரவி சிந்தனை நிரம்பிய குரலில்

“யாரி நடத்தையைப் பற்றியும் விவாதிக்கும் நிலையில் நாம்தான் இல்லையே,” என்றான் குருநாதன்.

குருநாதன் சொற்களில் தொக்கி நின்ற வசையை மன்னன் அசட்டை செய்துவிட்டுச் சொன்னான், “குருநாதரே, உமது யோசனை எனக்குத் தேவை. சேரநாட்டு நன்மையை குன்னிட்டு உமது கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.” என்று.

பரதபட்டன் புன்முறுவல் செய்தான். “மன்னவா! குருநாதரிடம் யோசனை கேட்கும் இடம், சந்தர்ப்பம் இவற்றைப் பற்றி யோசித்தாயா?” என்று வினவினான் ஏளனம் குரலில் ஒலிக்க.

“யோசித்தேன். ஆனால் குருநாதர் சேரநாடு பிழைக்க எதுவும் செய்வார் என்பது எனக்குத் தெரியும்,” என்றான் மன்னவன்.

“அந்த நம்பிக்கைக்கு நன்றி,” என்ற குருநாதர் கேட்டார், “சொல் மன்னவா! என்னிடம் என்ன எதிர்பார்க்க கிறாய்?” என்று.

மன்னன் குருநாதரைக் கவலை நிறைந்த முகத்துடன் நோக்கினான். “வீரபாண்டியன் கோட்டாற்றுக்கரையில் முறியடிக்கப்பட்டதாகச் செண்டு வெளியின் போது செங்தி வந்ததல்லவா?” என்றும் வினவினான் கவலையுடன்.

“ஆம்.”

“அந்தச் செய்தி தவறென்று விஜயவர்மன் மகள் கூறுகிறாள்.”

“அப்படியா!”

“ஆம். அதுமட்டுமல்ல. சிங்கணன் படையை முதல் மோதலில் தந்திரத்தால் வீரபாண்டியன் முறியடித்துவிட்டதாகவும் கூறுகிறாள்.”

“வேறு என்ன கூறுகிறாள்?”

“வீரபாண்டியனை யாரும் வெற்றி கொள்ள முடியாதென்றும் கூறுகிறாள்.”

“சிங்கணன் பெரும்படை என்ன ஆயிற்று?”

“சிறு சேதமேற்பட்டாலும் இன்னும் நமது படைதான் அங்கு பெரிதும் இவள் வரும்போது முற்றுகையிருந்ததாம்.”

“நீ அனுப்பிய கடற்படை?”

“அது என்ன ஆயிற்றென்றே தெரியவில்லை.”

“உன் ஒற்றர்கள் யாரும் செய்தி கொண்டு வரவில்லையா?”

“இல்லை; வழி நெடுக பாண்டியப் படைகள் சேரநாட்டு வழிகளைத் துண்டித்திருக்கின்றனவாம்.”

குருநாதன் சிந்தனையிலிறங்கினான், பிறகு சொன்னான்: “அந்த மலைப்பெண் சொல்லியதை அப்படியே சொல்,” என்று வீரரவி குறிஞ்சியின் கதையை அப்படியே திரும்பிச் சொன்னான். ஒரு சம்பவத்தையும் விடாமல் எடுத்துச் சொன்னான். மன்னன் முழு விவரங்களைச் சொல்லி முடித்த பின் பரதபட்டன் தீர்க்காலோசனையிலிறங்கினான்; கடைசியாகச் சொன்னான், “நீ நினைப்பதுபோல் இந்திரபானு பிடிபடமாட்டான்,” என்று.

வீரரவி வியப்படைந்தான். “என்ன அத்தனை திட்டமாகச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்கவும் செய்தான் வியப்புடன்.

“மன்னவா! இந்தப் பெண் எப்பொழுது வேலைக்கு வந்தாள்?” என்று வினவினான் பரதபட்டன்,

“இன்று காலை,”

“யார் அழைத்து வந்தது? உன் அரண்மனைக் காவலனா?”

“ஆம்.”

“ஒரேநாளையில் இவள் இகையராணி, பட்டணத்தராணி இருவரையும் தாண்டி உன்னிடம் வந்திருக்கிறாள்.”

“ஆம்.”

“இவளுடன் நீ பேசிக்கொண்டிருந்த போது இவளை அழைத்துச் செல்லப் பணிப்பெண் வந்தாள்?”

“ஆம்.”

“அவள் இரவு வரமாட்டாள் என்று நீயே சொல்லி அனுப்பி விட்டாய்?”

“ஆம்.”

“மன்னா! அந்தப் பணிப்பெண் சாத்தனிடம் சென்று சொல்வாள் குறிஞ்சி உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை; சாத்தன் தன் வீடு சென்று இந்திரபானுவிடமும் கூத்தனிடமும் சொல்லுவான். பிறகு என்ன எதிர்பார்க்கிறாய்? இந்திரபானுவும் கூத்தனும் உன் வீரர்களை எதிர்பார்த்து அங்கேயே உட்கார்ந்திருப்பார்களா?”

மன்னன் இதைக் கேட்டு அசையவில்லை. “இதற்கு இன்னொரு வாதமும் இருக்கிறது,” என்றான்.

“என்ன வாதம் மன்னவா?” என்றுவினவினான் பட்டன்.

“இவளை இந்திரபானுவும் கூத்தனும் வேவு பார்க்க அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.”

“ஆம்.”

“ஆகவே இவள் என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதைக் கேட்டதும் இவள் முன்னேற்றத்தையும் சாமர்த்தியத்தையும் குறித்து மகிழ்ச்சியடைவார்கள். தவிர எனக்கொரு தனிப்பெயர் இருக்கிறதல்லவா?”

“என்னவோ?”

“காமுகன் என்று,” என்று கூறி முறுவலித்த சேரமான், “ஆகவே, நான் அந்தப் பெண்ணின் வலையில் விழுந்துவிட்டதாகவும், இனி அரண்மனை ரகசியங்களெல்லாம் தனது

கையிலிருப்பதாகவும் இந்திரபானு எண்ணி மகிழ்ச்சியுடனிருப்பான். அந்தச் சமயத்தில் நமது வீரர்கள் அங்கு சென்று கதவை இடிப்பார்கள்” என்றும் சுட்டிக்காட்டினான்.

மன்னன் கூறியதில் உண்மையிருந்தும் பரதபட்டன் அத்தனை எளிதில் இந்திரபானு சிக்கிக்கொள்வானென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. “மன்னவா! நீ சொல்வதிலும் அர்த்தமிருக்கிறது. ஆனால் இந்திரபானு அத்தனை எளிதில் சிக்கிக்கொள்ளமாட்டான். ஒன்று மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள். இத்தனையும் இந்தப் பெண் வந்த ஒரே பகலில் நடந்திருக்கிறது. இத்தனை துரிதமாக நடக்கும் காரியங்களில் பல வீனம் இருப்பதை இந்திரபானு நன்றாக அறிவான்,” என்று கூறினான்.

“காவலர் சென்று நேரமும் ஆகிறது, சாத்தன் வீடு இங்கு அருகில் தானிருக்கவேண்டும். சீக்கிரம் தெரிந்துவிடுகிறது,” என்றான் மன்னன். அவன் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கையில் வெகு வேகமாக யாரோ ஓடிவரும் சத்தம் வெளித் தாழ்வரையில் கேட்டது அடுத்த விநாடி இறைக்க இறைக்க எதிரில் நின்ற காவலன், “மன்னவா! மன்னவா! மன்னவா!” என்றான் பெருமூச்சு வாங்க.

“என்ன! சொல்” மன்னன் சொற்களில் தீப்பொறி பறந்தது.

“இப்படிக் கொஞ்சம் வெளியே வாருங்கள்” என்றான் காவலன்.

“எதற்கு?” என்று சேறினான் மன்னன்.

“தயவு செய்து வாருங்கள்,” என்ற காவலன் தாழ்வரையை நோக்கி ஓடினான். மன்னனும் குருநாதனும் அவனைத் தொடர்ந்தனர். வெளித் தாழ்வரையிலிருந்த வண்ணம் எட்ட இருந்த ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டிய காவலன், “அதோ அதுதான் சாத்தன் வீடு,” என்றான் பதைபதைக்க.

மன்னன் அந்த இடத்தை நோக்கியதும் சில விநாடிகள் பிரமை பிடித்து நின்றான். சாத்தன் வீடு தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதை அணைக்க முயன்றுகொண்டிருந்த

மக்கள் கூட்டத்தின் ஒலி மன்னனுக்கும் பரதபட்டனுக்கும் தெளிவாகக் கேட்டது.

மன்னன் கோபத்துடன் வீரனை நோக்கித் திரும்பி, “இதற்கென்ன அர்த்தம்?” என்று வினவினான்.

“தெரியாது.”

“அந்த வீட்டிலிருந்தவர்களைச் சிறை செய்யச் சென்றது என்ன ஆயிற்று?”

“ஏன்?”

“சிறை செய்ய முடியவில்லை.”

“நாங்கள் வீட்டை அணுகுமுன்பே அது தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருந்தது.”

“பின்புறம் சென்று தேடுவதுதானே?”

“தேவையில்லாது போயிற்று.”

“ஏன்?”

“முன்புறத்திலிருந்த ஒரு மரத்தில் கத்தியொன்று தைத்திருந்தது. அதில் இது இருந்தது.” என்று கத்தியையும் ஓர் ஓலையையும் எடுத்து மன்னன் கையில் கொடுத்தான் மன்னன் அதைப் பிரித்தான். “எரிபரந்தெடுத்தல்” என்ற ஒரு வார்த்தைக்கு அடியில் “இந்திரபானு” என்ற கையொப்பமும் பாண்டிய நாட்டு ராஜமுத்திரையும் அதில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.

மன்னன் அதை குருநாதனிடம் நீட்டினான். குருநாதன் விழிகள் அதை ஒரு விநாடி பார்த்தன, “எதிர்பார்த்தேன்,” என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்தன. பிறகு பரதபட்டன் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு, “மன்னவா! நாளைக்கே ஒற்றர்களை ஏவி நமது கடற்படை என்ன ஆயிற் றென்று கவனி” என்று கூறினான். இதைக் கூறிய குருநாதன் சூரலில் கவலை பெரிதும் ஒலித்தது.

அத்தியாயம் 34

மன்னன் தலையில் மற்றொரு பேரிடி

குருநாதன் குரலில் ஒலித்த கவலை மன்னன் மனத்திலும் பெரும் கவலையையும் சூழப்பத்தையும் சிருஷ்டித்து விடவே அவன் நீண்ட நேரம் காவலன் கொண்டு வந்த ஓலையையும் கத்தியையும் கையில் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்த வண்ணமே நிற்குகொண்டிருந்தான். இந்திரபானு பிடிபடமாட்டா எனென்று குருநாதன் திட்டவட்டமாகச் சொன்னது எத்தனை சரியாகப் போய்விட்டதென்பதை நினைத்துப் பார்த்துப் பார்த்துப்பிரமிப்படைந்த வீரரவி தன்னைவிடக்குருநாதனின் புத்தி மிகமிகக் கூரியதென்பதை உள்ளூர ஒப்புக்கொண்டதால், அத்தனை கூரிய அறிவுள்ள பரதபட்டர் கடற்படையைப் பற்றிக் கவலைகொண்டதில் காரணமிருக்குமென்றே எண்ணினான். ஆனால் காரணம் என்னவென்பது மட்டும் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. மேல் கடலில் சேர நாட்டுக்கு மட்டுமே படைபலமிருக்கும் காரணத்தாலேயே எப்படியும் வீரபாண்டியனைச் சமயத்தில் ஒடுக்கிவிடலாமென்று இறுமாந்திருந்த சேரமன்னனுக்கு, அந்தத் துறையைப்பற்றியும் குருநாதன் கவலை காட்டியதாலும் அந்தக் கவலை அவனையும் தொற்று வியாதிபோல் ஒட்டிக் கொண்டதாலும், ஏதோ விவரிக்க முடியாத அச்சமும் ஏற்படவே, உறுதியான அவன் கால்களும் சற்று உறுதி இழந்து தரையில் அசைந்தன. அப்படி உறுதி சற்றே தளர்ந்த நிலையில் ஏதோ சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக, “இந்தக் கத்தியைப் பார்த்தீர்களா?” என்று காவலன்

ஒலையுடன் கொணர்ந்த கத்தியைக் காட்டினான் குருநாதனிடம் வீரரவி.

மன்னன் கையிலிருந்த கத்தியைப் பார்க்காமல் வெளியே தூரத்தில் எறிந்துகொண்டிருந்த சாத்தன் இல்லத்தையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த குருநாதன், “பார்த்தேன்,” என்றான்.

“இது தங்கள் மந்திர தண்டத்தின் கத்தியைப் போன்றது,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் மன்னன்.

“ஆம்.”

“சேர வீரனொருவனை எறிந்து கொன்றீர்களே, அதே கத்தியின் உடன் பிறவியாயிருக்க வேண்டும்.”

“ஆம். ஆம். சந்தேகமில்லை. இரண்டு கத்திகளை இந்திரபானுவுக்கு கொடுத்தேன். இப்பொழுதுதான் ஒன்றை உபயோகித்து இருக்கிறான்,” என்று வீளக்கினான் குருநாதன்.

“எதற்குக் கொடுத்தீர்கள்?” மன்னன் கேட்டான் எரிச்சலுடன்.

“நாங்களிருவரும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டபோதே அவன் உயிருக்கு ஆபத்தென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே கத்தியின் குட்சமத்தைச் சொல்லி அவனிடம் இரண்டு கொடுத்தேன். அவன் உபயோகிக்கத் தருணமில்லை. செண்டு வெளியில் அத்தனை கேவலமான கொலை நடக்குமென்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை,” என்ற குருநாதன் குரலில் வெறுப்பு இருந்தது. அந்த வெறுப்பு தன்னைப் பற்றியதென்பதை அறிந்திருந்தும், மன்னன் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. “தன்னைக் கொல்ல வரும் பசுவையும் கொல்லலாம் என்று சாத்திரமிருக்கிறது,” என்று கூறினான் வீரரவி.

“சாத்திரம் எல்லோருக்கும் எல்லாச் சமயவிகளிலும் பயன்படுகிறது,” என்று கூறிய குருநாதன் அதைப் பற்றி மேற்கொண்டு விவரிக்காமல், “அந்தப் பழைய கதையைப் பற்றி இப்பொழுதென்ன பேச்சு? புது அபாயத்தைக் கவனி,” என்றான். இப்படிச் சொன்ன குருநாதன் குரலில் கவலை பரிபூரணமாக மண்டிக் கிடந்தது.

அதை மன்னன் கவனித்தான். “எந்தப் புது அபாயத் தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?” என்று வினவினான் மன்னனும் கவலையுடன்.

“சேரநாட்டுத் தலைநகருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அபாயம்.” குருநாதன் சொற்கள் நிதானமாக, திட்டமாக உதிர்ந்தன.

“எதிரிப் படையெடுப்பைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்களா குருநாதரே?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“பரவிமாநகரை நெருங்கி நகரும் பாண்டியன் படைகளைக் குறிப்பிடுகிறேன்,” என்றான் குருநாதன் மீண்டும் கவலை தோய்ந்த குரலில்.

“இத்தனை கலபமாகப் பாண்டியச் சிறுபடை நமது தலைநகரை அணுகிவிட முடியுமா?” என்ற மன்னன் கேள்வியில் வியப்பு ஒலித்தது.

ஆனால் இதற்குப் பதில் சொன்ன பரதபட்டன் குரலில் வியப்பில்லை, வெறுப்பே மண்டிக் கிடந்தது. “தலைநகருக்குள் பாண்டியனைச் சந்திக்க உன்னால் முடியுமா?” என்றொரு கேள்வியைக் கேட்டான் குருநாதன்.

“ஏன் முடியாது?” என்று மன்னன் வினவினான்.

“முடிந்தால் அதுதான் நல்லது.”

“ஏன்?”

“பாண்டியன் கிராமங்களைக் கொளுத்தி மக்களை வெளியேற்றி இந்தத் தலைநகரை நிரப்பியிருக்கிறான்...” என்று குருநாதரை இடைமறித்த சேரமான், “இல்லை இல்லை. நிரப்பவில்லை. வரும் மக்களைத் தெற்கே அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறான்,” என்று குறிப்பிட்டான்.

குருநாதன் மன்னனை ஏறெடுத்து நோக்கி, “அதுவரை நீ செய்தது சரி மன்னா ஆனால் வடக்கு எல்லையிலிருந்து வரும் மக்களனைவரையும் வெளியேற்றுவது கடினம். நூறு பேர் வந்தால் பத்துப் பேர் இங்குத் தங்குவார்கள். தவிர, பாண்டியன் தொடர்ச்சியாகக் கிராமங்களை நிர்மூலமாக்கி, மக்களை இங்கு அனுப்பிக் கொண்டேயிருப்பான். அப்படி

விரட்டும் மக்களுக்குப் பின்பே பாண்டியப் படையும் வரும். கடைசி கிராமங்களின் மக்கள் உள் நுழைவதற்கும் பாண்டியன் பரலியின் கோட்டையைத் தாக்குவதற்கும் இடைக்காலம் சிறிதுமிருக்காது. மக்கள் நிரம்பியிருக்கும் தலைநகரில் படைகளைத் துரிதமாக நகர்த்துவதும் கடினம். ஆகவே, பாண்டியன் இந்நகருக்கு வெகு தூரத்தில் இருக்கும்போதே அவனை எதிர்ப்பதுதான் நல்லது. ஆனால் அதுவும் முடியாது” என்றான்.

“ஏன் முடியாது?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“மக்கள் சாரி சாரியாகப் பாதைகளில் வரும்போது அவர்களுக்கெதிரே படைகள் நகருவது கஷ்டம். அதுவும் விற்கூடங்கள் வேற்கூடங்கள் உள்ள ஆயுத வாகனங்கள் நகருவது அசாத்தியம். வேண்டுமானால் சேனாதிபதியைக் கேட்டுப் பாள்,” என்றான் குருநாதன்.

சிறையிலடைபட்ட குருநாதன் சகலத்தையும் உணர்ந்திருப்பது பற்றி மன்னன் பெரிதும் வியப்படைந்நான். “இத்தனையும் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? யார் சொன்னார்கள்?” என்று கேட்டான் வியப்புடன்.

“யாரும் சொல்லத் தேவையில்லை” என்றான் குருநாதன்.

“நீங்களாக ஊகித்தீர்களாக்கும்?” என்றான் மன்னன் ஏளனத்துடன்.

“ஊகத்திற்குப் பாண்டியன் இடம் வைக்கவில்லையே?” என்றான் குருநாதன் விஷமத்துடன்.

“பாண்டியனிடமிருந்தும் அதை அறிந்து கொண்டு விட்டீர்?”

“அவன் உதவி இதற்கு எதற்கு?”

“வேறு யார் உதவி கொண்டு அறிந்தீர்?”

“இவற்றின் உதவி கொண்டு,” என்று குருநாதன் பளிச்சிட்ட தனது கண்களைக் கையால் தொட்டுக் காட்டினான். “இந்தச் சிறையிலும் சாளரமிருக்கிறது. ஒன்று வடபுறமும் இருக்கிறது, இப்படி வா,” என்று மன்னனை அழைத்த

குருநாதன் தனது அறைக்குள் சென்று வடக்குச் சாளரத் தருகில் நின்றுகொண்டான். பிறகு தூரத்தே தெரிந்த மலைப் பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

மன்னன் தனது கண்களில் விரிந்த காட்சியைக் கண்டு அசைவற்று நின்றான். தூரத்திலிருந்த மலைப்பகுதியில் பந்தங்கள் சாரிசாரியாய் வந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றை ஏந்தி வந்துக்கொண்டிருந்த மக்களின் கூச்சல் மட்டுமின்றி வண்டிகளின் சக்கர அரவம்கூட மிகத் தெளிவாக மன்னன் காதுகளில் விழுந்தன. அந்தக் காட்சியையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மன்னனுக்கருகில் வந்து நின்றுகொண்டிருந்த குருநாதன் மெல்லச் சொன்னான், “மன்னவா! இந்தக் காட்சியை ஒரு வார காலமாகப் பிரதிதினம் பார்க்கிறேன். இதற்கு விவரணம் தேவையா? இந்த ஊரில் புது அரசன் முடியேற்கப் போகிறானா என்ன, கிராம மக்கள் வேடிக்கை பார்க்கவா? இந்தக் காட்சி போதாதா பாண்டியன் நோக்கத்தை அறிய? இதைப் பிரதி தினம் பார்த்தேன். புண்ணை மனத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். பரலிமாநகரை அழிக்கவே அத்தனை மக்கள் பந்தத்துடன் வருவதாக எனக்குத் தோன்றியது. இருப்பினும் கடற்படையை எண்ணி மன ஆறுதல் கொண்டேன். அந்தப் பலத்தை உடைக்கப் பாண்டியனுக்கு வலு இல்லை, வசதியுமில்லை என்று இறுமாந்திருந்தேன். அந்த இறுமாப்பிலும் ஆறுதலிலும் நீ மண்ணைப் போட்டுவிட்டாய். கடற்படை என்ன ஆயிற்றென்று தெரியவில்லையென்கிறாய்,” என்று மன வேதனையுடன் சொன்னான் குருநாதன்

“இப்பொழுது என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“ஒற்றரை அனுப்பி, கடற்படை என்ன ஆயிற்றென்று கவனி. கடற்படை உருப்படியுடனிருந்தால் அதைத் திரும்ப அழைத்துவிடு,” என்றான் குருநாதன்.

“ஏன் குருநாதரே? எதிரி கோட்டை வாயிலில் தாக்கினால் கடலில் நிற்கும் படை எப்படி உதவும்?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் கடற்படையின் கதியைக் கவனி,” என்ற குருநாதன், “மொத்தம் எத்தனை மரக்கலங்களை அனுப்பியிருக்கிறாய்?” என்றும் வினவினான்.

“ஐம்பது மரக்கலங்களை அனுப்பியிருக்கிறேன்,” என்றான் வீரரவி.

“நம்மிடமிருப்பதே அவ்வளவுதானே?”

“ஆம்.”

“அத்தனையும் அனுப்பிவிட்டாய்?”

“ஆம்.”

“கோட்டாற்றுக் கரையைப் பிடிக்க”

“ஆம்.”

“தரைப் படை பத்தாயிரம், போர்க் கலங்கள் ஐம்பது. இத்தனையும் ஒரு கோட்டையைத் தாக்க? வீரபாண்டியனையும் அவன் சிறு படையையும் அழிக்க? உம்?” என்று சீறிய பரத பட்டன், “எதிரியிடம் உனக்கு அத்தனை மதிப்பு?” என்று சொற்களை உதிர்த்ததன்றி மேலும் கேட்டான். “தலைநகரை மலைப்புறத்திலும் கடற்புறத்திலும் நிர்க்கதியாகவிட உனக்கு யோசனை சொன்ன படைத் தலைவன் யார்? மந்திரி யார்?” என்று.

“சிங்கணன்” மன்னன் குரல் மெல்ல ஒலித்தது.

“போசளர் படைத்தலைவனா?” என்றான் குருநாதன்.

“ஆம்.”

“ஏன் சேர நாட்டில் உனக்கு யோசனை சொல்ல யாரு மில்லையா? உன் படைகளை நடத்தத் திறமைசாலி எவனுமே கிடையாதா இங்கே? அயல் நாட்டுப் படைத்தலைவன் எதற்கு உனக்கு?”

சேரன் நீண்ட நேரம் இதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு பரதன் எரிச்சலுடன் கிண்டிக் கேட்டபோதும் பதில் சொல்ல மறுத்தான். “இந்தப் போரில் சேரநாடு மட்டுமல்ல சம்பந்தப்பட்டிருப்பது” என்றான் கடைசியில்.

“தெரியும் எனக்கு,” என்றான் பரதபட்டன் வெறுப்புடன்.

மன்னன் விழிகள் வியப்புடன் பரதபட்டனை நோக்கின. “என்ன தெரியும் உங்களுக்கு?” என்று அவனிடமிருந்து உதிர்ந்த சொற்களிலும் வியப்பிருந்தது.

“இதில் போசள நாடும் சிங்களமும் சோழ நாடும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். சேரநாடு அவர்கள் கைப்பாவையாக இயங்குவதும் எனக்குத் தெரியும். என்றான் குழிநாதன் மன்னனைச் சீற்றத்துடன் நோக்கி.

“குருநாதரே!” மன்னன் குரல் வெகுண்டு எழுந்தது.

“என்ன?” குருநாதனும் கேட்டான் சீற்றத்துடன்.

“உமது துணிவுக்கும் எல்லை இருக்கவேண்டும். என்னைக் கைப்பாவை என்கிறீர்?” என்றான் மன்னன் உதடுகள் கோபத்தால் துடிக்க.

“உண்மையைச் சொல்லப் பிரமாத துணிவு தேவையில்லை மன்னா! நீ மற்ற வல்லரசுகளின் கைப்பாவையிலேயேயல் அவர்கள் படைப்பிரிவுகள் உனக்கு உதவ ஏன் வரவில்லை? உன்மீது பாண்டியன் படை எடுத்ததும் பாண்டிய எல்லையைப் போசளர் ஏன் தகர்க்கவில்லை? சிங்களனை மட்டும் ஏன் அனுப்பினார்கள்? சிங்களன் என்ன கிருஷ்ணபரமாத்மாவா, சூட்சுமத்தால் பெரும் வீரர்களையும் படைகளையும் தகர்த்தெறியி?” என்று சீற்றம் பெரிதும் முகத்தில் துளிர்ந்ததால் சிவந்துவிட்டவதனத்துடன் காலருத்ரன்போல் காட்சியத்த பரதபட்டன் கேட்டான் “போசளரும் சிங்களரும் உன்னைத் தங்கள் கருவியாக உபயோகிக்கிறார்கள் பாண்டியனை உடைக்க. அவர்கள் வலையில் நீயும் விழுந்துவிட்டாய். அது நடந்த கதை. இனி நடக்கவேண்டிய கதையைக் கவனி. உன் நாட்டைக் காக்கப் பார். கடற்படை என்னவாயிற்று என்று பார்த்து எனக்கு அறிவி. பிறகு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்கிறேன். போய்வா மன்னவா, போய்வா: சேரநாட்டுத் தலைவிதி எதற்கும் கலங்காத என் தலையைக் கூடக் கலக்குகிறது,” என்று கூறி அறைக்கு வெளியே செல்லும்படி மன்னனுக்குச் சைகை செய்தான்,

பரதப்பட்டனின் கடுங்கோபத்தைக் கண்டு மலைத்து நின்றுவிட்ட மன்னன் மெள்ள அந்த அறையைவிட்டு வெளியேறினான். இரவு நேரம் ஓடிவிட்டாலும் அவன் பள்ளியறைக்குச் செல்லவில்லை பட்டத்து ராணியையோ இளைய ராணியையோ நாடவில்லை. ஆஸ்தான அறையை அடைந்து சேனாதிபதியை வரவழைத்துக் கடற்படையின் கதியை அறியுமாறு கட்டளையிட்டான்.

சேனாதிபதிக்குப் பதில் சொல்ல நா எழவில்லை. ஏதோ மென்று விழுங்கினான்.

“என்ன விழுங்குகிறாய்? சொல்” என்று சீறினான் மன்னன்.

“நமது கடற்படையைப் பற்றித் தான் சொல்ல வந்தேன்,” என்று குழறினான், சேனாதிபதி.

“கடற்படைக்கு என்ன?” என்று கேட்டான் மன்னன் கோபத்துடன்.

“திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கிறது,” என்று அறிவித்தான் சேனாதிபதி.

சேனாதிபதியின் முகபாவத்திலிருந்தும் சொற்கள் குழறிய திலிருந்தும் அவன் ஏதோ தனக்கு விருப்பமில்லாததைச் சொல்ல முயலுகிறான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான் வீரரவி. ஆகவே, “சொல் சேனாதிபதி! எதுவாயிருந்தாலும் சொல்,” என்றான்.

சேனாதிபதி மெள்ள விஷயத்தை அவிழ்த்தான். வீரரவியின் திகைப்பு எல்லை கடந்தது. தனது தலையில் மற்றொரு பேரிடி இறங்கிவிட்டதை உணர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 35

புதுக் கதை

கடற்படையின் நிலைபற்றி விவரங்கேட்ட மன்னனை நோக்கி சேனாதிபதி தயங்கித் தயங்கி மெல்லப் பேசினாலும், சொல்ல முற்பட்டதை மென்று விழுங்கி ஆமை வேகத்தில் சொன்னாலும் விஷயம் விபரீதமாயிருந்ததால் சேனாதிபதியின் சொற்கள் நன்றாகக் காய்ச்சி உருக்கப்பட்ட ஈயம்போல் புகுந்தன மன்னன் செவிகளுக்குள். “எதுவாயிருந்தாலும் சொல்.” என்று மன்னன் துணிவுடன் சேனாதிபதியை ஊக்கி விட்டானே தவிர, அந்த ‘எதுவாயிருந்தாலும்’ இத்தனை விபரீதமாக இருக்குமென்று மன்னன் எண்ணவேயில்லை. ஆகவே சேனாதிபதி மிக மெதுவாக வாழைப்பழத்தில் ஊசியேற்றுவது போல் விஷயத்தை அவிழ்த்தாலும் அந்தச் சொல் ஊசிகள் மன்னன் இதயத்தில் சுரீல் சுரீலென்று பாயவே செய்தன. வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மனுக்கு அந்தச் சமயத்தில் வீரரவிப் பட்டத்தை நீக்கி அவனை வெறும் உதயமார்த்தாண்டவர்மனாகவே செய்தன.

இத்தனைக்கும் சேனாதிபதி வெகு சாலாக்காகத் தனது பதிலைத் துவங்கினான், “எதுவாயிருந்தாலும் சொல்,” என்று மன்னன் கட்டளை பிறந்தவுடன், “தாங்கள் இப்படி அவசரப்பட்டு ஆணையிடுவதால் சொல்கிறேன். இல்லாவிடில் நாளைக் காலையில் விஷயத்தைப் பூராவாக ஆராய்ந்து விட்டுத்தான் தங்களைச் சந்தித்துப் பேசுவதாக இருந்தேன்,” என்றான் சேனாதிபதி.

“உனது ஆராய்ச்சி பின்னாலிருக்கட்டும், முதலில் சொல். கடற்படை திரும்பி வருவதாக யார் சொன்னது உனக்கு?” என்று வினவினான் மன்னன் கவலையுடன்.

“மன்னா, நான் தங்கள் சேனாதிபதியல்லவா?” என்றொரு அர்த்தமற்ற சேள்வியைக் கேட்டான் சேனாதிபதி

“இன்றுவரை நீதான் சேனாதிபதி!” என்று மன்னன் குறிப்பிட்டான் அத்தனை கவலையிலும் விஷமத்தைக் கைவிடாமல்.

“ஏன், என்னை மாற்றிவிடுவதாக உத்தேசமா?” என்று வினவினான் சேனாதிபதியும் இடக்காக.

“மாற்றினால் ஆச்சரியப்பட வேண்டாம். சேனாதிபதி மக்களைக் காக்க, இந்நாட்டைக் காக்க, இத்தலைநகரைக் காக்க யாரையும் எப்பொழுதும் மாற்றுவேன்,” என்றான் வீரரவி மேலும் விஷமத்துடன்.

சேனாதிபதியும் அதற்குச் சளைத்ததாகத் தெரியவில்லை. “மன்னருக்கு நாட்டிடமும் மக்களிடமுமிருக்கும் அன்பு நன்கு தெரிந்தது. ஆகையால் என்னைப் பதவியைவிட்டு அகற்றினால் நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டேன்” என்றான் சேனாதிபதி. இதைச் சொன்ன சேனாதிபதியின் குரலில் விபரீத ஒலி இருந்தது. அவன் தன்னைப் போற்றுகிறானா தூற்றுகிறானா என்பது விளங்காததால் வீரரவி லேசாக உஷ்ணத்துடன் கேட்டான், “ஆச்சரியப்படாமல் என்ன செய்வீர்?” என்று.

“மகிழ்ச்சியடைவேன்” என்றான் சேனாதிபதி மிகுந்த பணிவுடன்.

“மகிழ்ச்சியடைவாயா?” மன்னன் குரலில் வியப்புத் துளிர்ந்தது.

“ஆம்.” மீண்டும் பணிவுடன் வந்தது சேனாதிபதியின் பதில்.

“பதவி போவதில் அத்தனை பிரியமா உனக்கு?”

“பதவியின் உயர்வு தாழ்வு சந்தரிப்பத்தைப் பொறுத்தது. உயர்வு தாழ்வைப்பற்றியது. அதிலுள்ள மோகம்

அந்த மோகத்தைப் பொறுத்தது நாம் அதை விரும்புவதும் விரும்பாததும்”

புதிரைப்போல் விரிந்த சேனாதிபதியின் சொற்களைக் கேட்ட மன்னன் ஒரு விநாடி குழம்பி நின்றான். பிறகு கேட்டான், “சேரநாட்டு சேனாதிபதி பதவி அற்ப மென்று நினைக்கிறாயா?” என்று.

“சமீப காலம்வரை நினைக்கவில்லை,” என்றான் சேனாதிபதி துணிவுடன்.

“எப்பொழுது நினைக்க ஆரம்பித்தீர்?”

“மன்னரே அதற்கு மதிப்புக் கொடுக்காதபோது.”

“எப்பொழுது அதன் மதிப்பைக் குறைத்தேன்?”

“என்று சேரநாட்டுப் படைகளை நடத்திச் செல்ல என்னையும் ராமவர்மனையும் விட்டுப் போசளனைத் தேர்ந்தெடுத்தீர்களோ அன்று.” சேனாதிபதி இந்தச் சொற்களை வெறுப்புடன் உதிர்த்தான்.

மன்னன் அவன்மீது துயரம் நிரம்பிய விழிகளை நாட்டினான். “சேனாதிபதி,” என்று அந்தத் துயரம் குரலிலும் தோய அழைத்தான்.

“மன்னவா!” சேனாதிபதி பணிவுடன் கேட்டான்.

“உன்னையும் ராமவர்மனையும் இழிவுபடுத்தும் நோக்கத்துடன் சிங்கணனைப் படைகளை நடத்த நான் நியமிக்கவில்லை,” என்றான் மன்னன்.

“மன்னர் செய்யும் காரியங்களுக்குக் காரணங்கள் பல இருக்கலாம்,” என்றான் சேனாதிபதி பதிலுக்கு.

“ஆம். முக்கிய காரணம் உங்களைவிட வீரபாண்டியனைச் சிங்கணன் நன்கறிவான் என்பது.”

“உண்மை.”

“சிங்கணன் சுந்தரபாண்டியன் கோட்டையில் வேவுத் தொழில் புரிந்திருக்கிறான். வீரபாண்டியன், சுந்தர

பாண்டியன் இவர்களை நன்றாகக் கவனித்திருக்கிறான். அங்குள்ள படைபலம் அவனுக்குத் தெரியும். அங்கிருந்த சமயத்தில்..." என்று மன்னன் வாசகத்தை முடிக்காமல் விட்டான்.

"பல அரிய சாதனைகளைப் புரிந்திருக்கிறார்" என்று சேனாதிபதி வாசகத்தை முடித்தான்.

சேனாதிபதி தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறுனென்பதைப் புரிந்துகொண்டாலும் மன்னன் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் கூறினான், "சேனாதிபதி! அந்தக் கோட்டையிலிருந்த சமயத்தில் பாண்டியப் படைகளின் பயிற்சி, அவற்றின் போர் முறை, அவை இயங்க வீரபாண்டியன் பிறப்பித்த உத்தரவுகள், அத்தனையும் சிங்கணன் கவனித்திருக்கிறான். பாம்பின் கால் பாம்பறியும் என்பதுபோல் சிங்கணன் பாண்டிய சகோதரர்களை நன்கறிந்திருந்தான். ஆகையால்தான் அவன் தலைமையில் படைப் பிரிவை அனுப்பினேன்," என்று.

"பாம்பு என்ன ஆயிற்று மன்னவா! எதிரியைக் கடித்ததா? எதிரியால் அடியுண்டதா?" என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

சிங்கணன் கதியைச் சில நாழிகைகளுக்கு முன்பே குறிஞ்சியிடமிருந்து அறிந்திருந்த மன்னன் அதுபற்றி சேனாதிபதிக்கு ஏதும் அறிய வாய்ப்பில்லையென்று நினைத்து, "அதை நீதான் அறிந்து சொல்ல வேண்டும்? உன் ஒற்றர்கள் ஏதும் செய்தி கொண்டு வரவில்லையா?" என்று வினவினான்.

"சென்ற ஒற்றர்களில் இருவரீ திரும்பி வந்தார்கள். வந்த இருவரும் கோட்டாற்றுக்கரையை அடைய முடியவில்லை" என்றான் சேனாதிபதி மெள்ள.

"ஏன்?" மன்னன் வினவினான் எரிச்சலுடன்.

"இடையிலுள்ள பாதைகளைப் பாண்டியப் படைகள் கத்தரிக்கின்றனவாம்," என்றான் சேனாதிபதி.

"அத்தனை படை பாண்டியனுக்கு ஏது? கோட்டாற்றுக்கரைக் கோட்டையைப் பாதுகாத்து சிங்கணன் பெரும் படையை எதிர்க்கவும், நமது தலைநகரின் வழியிலுள்ள பாதை

களைத் துண்டிக்கவும் பெருர்ப்படை வேண்டுமல்லவா?" என்று வினவினான்.

"இத்தனை நாள் அப்படித்தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்," என்றான் சேனாதிபதி மிகப்பணிவுடன்.

"இப்பொழுது கருத்தை மாற்றிக்கொண்டு விட்டீராகும்?" என்ற மன்னன் கேள்வியில் ஏளனமிருந்தது.

"ஆம்."

"என்ன காரணம்?"

"பாண்டியன் மலைச்சரிவுகளில் முக்கிய இடங்களில் பத்துப் பத்து வீரர்களை நிறுத்தியிருக்கிறான். நமது தலைநகருக்கும் வடக்கெல்லைக்குமிடையே ஓடும் பாதைகள் அந்தச் சரிவுகளிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிகின்றன..."

"கடலோரப் பாதைகளா?"

"கடலோரப் பாதைகளும் சரி கடலை ஒட்டியுள்ள மலைப் பாதைகளும் சரி. இரண்டும் தெரிகின்றனவாம். யாராவது ஒற்றன் புரவி மேல் சென்றால் அவன் குதிரைமீது அம்பு பாய்கிறது, அல்லது அவன்மீதே பாய்ந்து விடுகிறது, இதில் போனவர் போக மீதி இரண்டு ஒற்றர்கள் தப்பி வந்திருக்கிறார்கள்..." என்று சேனாதிபதி சற்று நிதானித்தான். பிறகு மேலும் தொடர்ந்து, "கோட்டாற்றுக் கரையைத் தனி ஒற்றர் அணுகமுடியாதென்று கூறுகிறார்கள். பாண்டிய சகோதரர்களின் தந்திரத்திலிருந்து சேரநாடு தப்புவது மிகக் கடினம் என்றும் கூறுகிறார்கள்," என்றான்.

சேரமான் தனது தீ விழிகளைச் சேனாதிபதிமீது திருப்பினான். "இதை என்னிடம் சொல்ல உனக்குத் துணிவு நிரம்ப வேண்டும்," என்றும் சீறினான்.

"எனக்குத் தனிப்பட்ட துணிவு கிடையாது. ஒற்றர்கள் துணிவுதான் எனக்கும் துணிவு கொடுத்தது," என்று சேனாதிபதி நன்றாக நிமிர்ந்து நின்று மன்னனை நோக்கினான். "மன்னவா! என் கடமையை நான் உணர்வேன். நெருக்கடியான காலத்தில் மன்னனிடம் உண்மையை மறைப்ப

தலை சேனாதிபதியின் கடமை. தவிர, இன்றுள்ள நிலையில் சேரநாட்டுத் சேனாதிபதியாக இருக்க யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். இந்நாட்டில் நான் பிறந்த தோஷம், தங்கள் உப்பை நீண்டநாள் தின்ற உணர்வு, கடைசிவரை கடமையைச் செய்ய என்னைத் தூண்டுகிறது. நமது வெற்றியில் நம்பிக்கை இழந்த மக்கள், எதிரியின் தந்திரத்தைப் போற்றும் படை, பாண்டிய குமாரியைத் தாங்கள் சிறையெடுத்ததை எதிர்க்கும் குருநாதர், இத்தனை விபரீதத்தில் நான் சேனாதிபதிப் பதவியை வகிப்பது பலருக்கு விந்தையாயிருக்கிறது. அந்தப் பதவியிலிருந்து நீங்கள் என்னை விலக்கினால் எனக்கு எவ்வித வருத்தமுமில்லை. முன்பு சொன்னபடி மகிழ்ச்சிதான். நீங்கள் பதவியிலிருந்து விலக்கினாலும் நான் சாதாரண வீரனாகப் போரிட்டு மடிவேன். பதவியல்ல நான் விரும்புவது. சேரநாட்டு நலனை விரும்புகிறேன். தந்திரசாலிகளான பகைவர்களுக்கு எதிரே நாம் நின்று போராட வேண்டிய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், நமது படைபலம் ஆத்மீக பலம் இரண்டும் குன்றியுள்ள நிலையில், நான் கடமையைக் கைவிட ஆசைப்படவில்லை. அந்தக் கடமையின் காரணமாகவே, ஆட்டங் கொடுக்கும் அபாயம் விளைவிக்கும் இந்தப் பதவியில் இருக்கிறேன். என் கடமையைச் செய்து கொண்டும் வருகிறேன். பாண்டியன் எதிர்பார்ப்பதுபோல் அத்தனை அபாயத்தில், தற்காப்பு சாத்தியமில்லாத நிலையில் நமது தலைநகர் இல்லை," என்று விடுவிடு என்று வீராவேசத்துடன் மன்னனைத் துரும்பெனமதித்திப் பேசினான் சேனாதிபதி.

அவன் ஆவேசத்தைக் கண்டு மன்னன் வியந்தான். துணியைக் கண்டு வியந்தான். தலைநகர் அத்தனை பலவீனமாயில்லையென்பதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான். ஆகவே சொன்னான், "சேனாதிபதி! தலைநகர் பற்றி நீ சொன்னது திருப்தியாயிருக்கிறது," என்று.

சேனாதிபதி மன்னனை ஏறெடுத்து நிர்ப்பயமாக நோக்கினான். "மன்னவா, செண்டு வெளியில் சேரநாடு அவமானப்பட்ட அன்றே தீர்மானித்தேன். அடுத்த அவமானத்துக்கு இடம் கொடுப்பதில்லையென்று. உடனடியாக நகரக்

கோட்டைச் சுவர்களில் விற்பொறிகளை ஏற்றிவிட்டேன். உள்ளே நுழைந்த கும்பலை நகரைவிட்டு வெளியேற்றினேன். வெளிக் கிராமங்களிலிருந்து வந்த யார் நகரத்தில் தங்கினாலும் கடுமையான தண்டனை விதிக்கப்படுமென உத்தரவு பிறப்பித்தேன். ஆகவே நூற்றுக்கு பத்துப் பேர் தங்கினாலும் நகரத்துக்குள் உள்ள காட்டுப்பகுதிகளிலும் உறவினர் இல்லங்களிலும் மறைந்துதான் தங்குகிறார்கள். பாதைகளில் கூட்டமில்லை. நமது படைப்பிரிவுகள், வாகனங்கள், நன்றாகச் சஞ்சரிக்க முடியும். தவிர கடல் பகுதிகளிலும் எரியம்பு எய்யும் விற்கூடங்களை நிறுத்தியிருக்கிறேன். ஆகவே கடலோரப் பாதை வழியாகவும் நாமறியாமல் எதிரி நம்மை அணுகமுடியாது.” என்று விவரித்தான் சேனாதிபதி.

மன்னன் சற்று மனச்சாந்தியடைந்தான். சேனாதிபதியின் ஏற்பாடுகளில் குருநாதர் பயத்துக்கு விடைகளிருப்பதை உள்ளூர உணர்ந்து மகிந்தான். அந்த மகிழ்ச்சி அவன் முகத்திலும் பிரதிபலிப்பதை சேனாதிபதி கண்டான்.

கண்டதாலோ என்னவோ சற்று முகம் சுளித்தான் சேனாதிபதி. அதுவரை துணிவு நிலவிய அவன் முகத்தில் அச்சம் திடீரெனப் புகுந்தது. “மன்னவா! நான் சொன்ன அற்ப விஷயங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்துவிடாதீர்கள் நகரத்தைப் பாதுகாக்கத்தான் நான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்...” என்று இழுத்தான்.

“வேறென்ன?” என்று வினவினான்.

“வெளிநிலை மோசமாயிருக்கிறது,” என்று சேனாதிபதி தழுதழுத்த குரலில் கூறினான்.

“எப்படி மோசமாகி வருகிறது?”

“பாண்டியன் படை முன்னேவிட அதிவேகமாகத் தலை நகரை நோக்கி வருகிறது.”

“அப்படியா?”

“ஆம். அதுமட்டிமல்ல!”

“வேறு விசேஷமும் இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது. சிங்கணனிடமிருந்து செய்தி ஏதுமில்லை. அவன் படைப்பிரிவில் பாதிபைச் சுந்தரபாண்டியனைப் பின்புறத்தில் தாக்க அனுப்பியிருக்க வேண்டும், முதல் ஏற்பாட்டின்படி.”

“ஆம்.”

சேனாதிபதி மன்னனை உற்று நோக்கினான். “பின்னால் படை தாக்கும்போது அதைச் சமாளிக்காமல் எதிரி எப்படி முன்னேற முடியும்?” என்று வினவினான்.

அப்பொழுதுதான் மன்னனுக்கு விஷயம் விளங்கியது. “ஆம் சேனாதிபதி, ஆம் பாண்டியன் முன்னேறுவதனால் ஒன்று அவன் படையைப் பின்புறம் யாரும் தாக்கவில்லை. அப்படித் தாக்கியிருந்தால் அந்தப் படையை அவன் நிர்மூல மாக்கியிருக்க வேண்டும்,” என்றான் வீரரவி குழப்பம் சிந்தனையை ஆட்கொள்ள.

மன்னன் ஊகம் சரியென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தான் சேனாதிபதி. “இந்த நிலை எனக்குப் புரிய வில்லை மன்னவா! அதுமட்டுமல்ல. கடற்படை விவகாரமும் பெரும் வீரதையாயிருக்கிறது. மன்னவா, கடற்படை கோட்டாற்றுக்கரையைப் பின்புறம் தாக்க அனுப்பினோம்,” என்று பழைய கதையைத் துவங்கினான் சேனாதிபதி.

“அது பழைய கதை. புதுக்கதையைச் சொல்.” என்றான் மன்னன்.

இருப்பினும் புதுக்கதையைச் சொல்ல இஷ்டப்படாத சேனாதிபதி பழைய கதையையே சுவைக்க இஷ்டப்பட்டு. “நமது கடற்படை கோட்டாற்றுக் கரையைப் பின்புறம் தாக்கவில்லை,” என்றான்.

“ஏன்?” என்று வினவினான் மன்னன் கோபத்துடன்.

“அது கோட்டாற்றுக் கரையை அடையவேயில்லை,” என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கூறினான் சேனாதிபதி,

“வேறு எங்கு போயின்று?”

“கோட்டாற்றுக்கரைக்கு ஒரு காதமிருக்கையில் அதை நோக்கிக் கரையிலிருந்து விளக்கசைக்கப்பட்டது ஓர் இரவில்,”

“உம்.”

“அந்த விளக்கைசந்ததும் படைத்தலைவர் இரண்டு படகுகளின் வீரர்களை அனுப்பி அதைக் கவனிக்கச் சொல்லி உத்தரவிட்டார்.”

“சொல்.”

“படகுகள் திரும்பின இரு வீரர்களுடன்.”

“தாமதிக்காதே. சொல்.”

“அந்த இரு வீரர்களும் சிங்கணனிடமிருந்து இரண்டு ஓலைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒர் ஓலையில் கோட்டை பிடிபட்டதாகவும் வீரபாண்டியன் சரணடைந்துமீதி வீரர்களுடன் வெளிப் போந்ததாகவும், ஆகவே கடற்படை பரலிக்குத் திரும்பலாமென்றும் சிங்கணன் உத்தரவிட்டிருந்தான். இன்னோர் ஓலையில் வீரபாண்டியன் சரணாகதி ஒப்பந்தமிருந்தது.”

மன்னன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி துளிர்ந்தது. “இதில் துயரத் திற்கு என்ன இருக்கிறது? இந்தப் புதுக் கதை தரமாயிருக்கிறதே,” என்ற மன்னன் குரலில் சந்துஷ்டி தெரிந்தது.

“அதனால் திரும்பிய நமது கடற்படை...” என்று தயங்கினான் சேனாதிபதி.

“என்ன!” மன்னன் குரலில் சந்தேகம் தொனித்தது.

“முழுவதும் திரும்பவில்லை. பத்துப் போர்க்கலங்கள் வழியில் தீக்கிரையாயின. மீதி தப்பி வந்தது தம்பிரான் புண்ணியம்,” என்று குரல் நடுங்கிக் கூறிய சேனாதிபதி, “அவரும் வந்திருக்கிறார், வெளியிலிருக்கிறார். அழைக்கட்டு?” என்று வினவினான்.

“யார் அது?” மன்னன் குரல் கடினமாயிருந்தது.

“கடற்படையின் உபதளபதி.” சேனாதிபதியின் குரலில் துயரத்தின் சாயை நன்றாகப் பிரதிபலித்தது. அடுத்தவிநாடி உபதளபதி உள்ளே நுழைந்தான். அவன் கோலமே அவன் கதையை மட்டுமல்ல, கடற்படையின் புதுக் கதையையும் சொல்லிற்று.

அத்தியாயம் 36

சூருநாதன் எச்சரிக்கை

கடற்படை உபதளபதியின் தோற்றத்தைக் கண்டதுமே அவன் நீண்ட தூரம் துரிதமாகவும் கஷ்டப்படும் பயணம் செய்து வந்திருக்கிறானென்பதை மன்னன் புரிந்து கொண்டதால் அவன் உட்கார் ஓர் ஆசனத்தைத் தன்கையால் சுட்டிக் காட்டி, தானும் தனது மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான், சேனாதிபதியைக்கூட உட்காரும்படி மன்னன் சைகை காட்டத்தான் செய்தான். ஆனால் சேனாதிபதி இருந்த மனோநிலையில் அவன் அதைப் புரிந்துகொள்ளத் தானில்லையோ, அல்லது புரிந்து கொண்டும் உட்காரத்தான் இஷ்டமில்லையோ, நின்றது நின்றபடி உபதளபதியை உற்றுக் கவனித்தான். மன்னன் கண்களும் உபதளபதிமீது பல வினாடிகள் நிலைத்தன.

சேரநாட்டுக் கடற்படையின் உபதளபதி நன்றாக ஆறடி உயரமிருந்ததன்றி அடிக்கடி கடற்பிரயாணத்தில் ஈடுபட்டதன் விளைவாக அவன் முகமும் லேசாகக் கருத்திருந்தது. அங்கியின்மீது கழுத்தில் அவன் தங்கச் சங்கிலியொன்றை அணிந்திருந்தாலும், அவன் காதிலிருந்த வெளுத்த சங்கு வளையங்கள் கடற்பொருள்களில் அவனுக்கிருந்த ஆர்வத்தை நன்கு விளக்கின. அநேகமாகக் கடலில் உலாவிவதால் பயத்தை அடியோடு இழந்திருந்தவனாயினும் அன்று மட்டும் அவன் முகத்தில் அச்சம் விரவி நின்றது. கலைந்திருந்த அவன் கேசமும் அதன் இழைகளின் சில நுனிகளில் அப்பொழுதும் முத்துப்போல் தொக்கி நின்ற நீர்த்திவலைகளும் அவன் கடலி

லிருந்து நிலம் வந்து அதிக நேரமாகவில்லையென்பதையும் அலைத் திவலைகளைத் துணியால் துவட்டி நீக்கக்கூட அவன் நேரத்தைச் செலவழிக்கவில்லையென்பதையும் அறிவுறுத்தின. கிழிந்த அவன் ஆடைகள் அதிக அவசரத்தைக் குறித்தனவா அல்லது இடையே ஏற்பட்ட சண்டையைக் குறித்தனவா? எதையும் ஊருக்கும் திறன் வாய்ந்த சேரமானுக்கே புரிய வில்லை.

ஆகவே வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன் ஏதும் பேசாமல், எக்கேள்வியும் வாய்விட்டுக் கேட்காமல், புருவத்தின் அசைவால்கூடத் தனது வியப்பைக் காட்டாமல் உட்கார்ந்தேயிருந்தான். கடற்படை உபதளபதியே வாய் திறந்து சொன்னான் சுருக்கமாகவும் திடமாகவும், “பத்து மரக்கலங்களை நாம் இழந்துவிட்டோம்,” என்று.

“அதை சேனாதிபதியிடமிருந்தே அறிந்தேன்,” என்றான் மன்னனும் சுருக்கமாக.

“ஓலை விஷயங்களையும் அறிந்திருப்பீர்கள்,” என்றான் கடற்படை உபதளபதி.

“ஆம், அவற்றையும் அறிந்தேன்,” என்று பதிலளித்தான் மன்னன்.

உபதளபதி சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு, “அந்த ஓலைகளைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று வினவினான்.

“நினைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? சிங்கணன் ஓலை தவறியிருக்காது. ஆனால் அது சிங்கணன் ஓலையில்லாமல் இருக்கலாம். உங்களை ஏமாற்ற எதிரி அனுப்பிய ஓலையா யிருக்கலாம். விளக்கசைத்த வீரர்கள் வீரபாண்டியன் வீரர்களாயிருக்கலாம்.” என்றான் மன்னன் குரலில் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல்.

“இப்படி நீங்கள் சந்தேகப்படுவீர்கள் என்று கடற்படைத் தளபதி நினைத்தார்,” என்றான் உபதளபதி.

“நினைத்து அவர் செய்ததென்ன?” மன்னன் குரலில் லேசாக உஷ்ணம் துளிர்க்கலாயிற்று.

“இதை உங்களிடம் காட்டச் சொன்னார்,” என்று இரண்டு ஓலைகளையும் மடியிலிருந்து மன்னனிடம் கொடுத்தான் உபதளபதி.

மன்னன் ஓலைகளை வெகு நிதானமாக ஆராய்ந்தான். சேனாதிபதியும் இரண்டடி எடுத்து வைத்து மன்னனுக்குப் பின்புறம் வந்து நின்று ஓலைகளைக் கவனித்தான். மன்னன் இரு ஓலைகளையும் பல முறை மாறி மாறிக் கவனித்தான். அவற்றில் சந்தேகப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. சிங்கணன் ஓலையில் போசள நாட்டு இலச்சினை இருந்தது. சரணாகதி ஒப்பந்தத்தில் வீரபாண்டியன் முத்திரை போசள முத்திரை இரண்டுமே இருந்தன. அவ்விரண்டையும் துருவித் துருவி ஆராய்ந்த பிறகு சிங்கணனின் ஓலை வாசகத்தையும் கவனித்தான் வீரரவி. “கடற்படைத்தளபதிக்கு சேரர்தரைப்படைத்தளபதி போசள சிங்கணன் விடும் ஓலை. வீரபாண்டியன் சரணடைந்து விட்டான். கோட்டை கைவசப்பட்டு விட்டது. கடற்படை திரும்பிச் செல்லட்டும். மன்னனிடம் வெற்றிச் சேதியைச் சொல்லும் முதல் தூதராகும் வாய்ப்பை உமக்குத் தருகிறேன்,” என்றிருந்தது சிங்கணன் ஓலை- கடைசியில் சிங்கணன் கையொப்பமும் போசள முத்திரையுமிருந்தன.

மன்னன் மௌனம் சாதித்தான் பல வினாடிகள். பிறகு கண்களை உயர்த்தி, “உபதளபதி! இப்படி ஓலைகள் நடு வழியில் கிடைத்தது உனக்கோ கடற்படைத் தளபதிகளோ வியப்பாயில்லை?” என்று, விளவினான்.

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“இங்கிருந்து கடற்படை புறப்படும்போதே எதிர்க் காற்று பலமாயிருந்தது மன்னருக்குத் தெரியும். சற்று தாமதித்துத்தான் மரக்கலங்கள் கொல்லத்தை அதாவது கோட்டாற்றுக்கரைக் கோட்டையின் பின்புறத் துறைமுகத்தை அடைய முடியும் என்பதும் தெரியும். கடற்படை சென்றதே தரைப் படைக்குத் தீங்கு நேர்ந்தால் உதவுவதற்காக, ஒருவேளை தரைப்படைக்குக் கோட்டையைத் தாக்கு

வதில் கஷ்டங்கள் இருந்தால், கடற்படை வரும்வரையில் தரைப்படை தாமதிக்க வேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு. கோட்டை கைவசமாகிவிட்டதால் கடற்படைக்கு வேலையில்லை. அது தவிர மன்னர் உத்தரவும் திட்டமாயிருந்தது," என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

“என்ன உத்தரவோ?”

“கடற்படை சிங்கணன், உத்தரவுப்படி நடக்க வேண்டுமென்று தாங்கள் உத்தரவிட்டீர்கள். அதன்படி நடந்தோம்.”

“சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி சுயயோசனை அவசியமில்லையா?”

“சந்தர்ப்பத்திலும் தவறு ஏதுமில்லை. கோட்டை வசப்பட்டு விட்டது. திரும்பிச்செல்ல உத்தரவிடுகிறார் போசளர். இந்த நிலை சர்வசாதாரணமானது. இதில் சந்தேகிக்க ஏதுமில்லை.”

“அப்படியானால் பத்து கப்பல்கள் எப்படி எரிந்தன?”

“அந்தக் கேள்விக்கு இன்னும் விடை கிடைக்கவில்லை எங்களுக்கு.”

“உங்களுக்கு ஓலைகளைக் கொண்டு வந்த வீரர்கள் என்ன ஆனார்கள்?”

“ஓலைகளைக் கொடுத்ததும் திரும்பிச் சென்று விட்டார்கள்.”

“ஏன் அனுப்பினீர்கள்?”

“சந்தேகப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. ஓலைகளைக் கொண்டு வந்தவர்கள் கொடுத்த பின்பு திரும்பிச் செல்ல அனுமதி கேட்டார்கள். படகுகளில் அனுப்பி வைத்தோம். இதுவும் சாதாரணமாக நடப்பது.”

மன்னன் விழிகள் தீயைக் கக்கின. “பத்துக் கப்பல்கள் எரிந்தது? அதுவும் சாதாரணமாக நடப்பதுதானோ? உபதளபதி கடற்படையில் அசாதாரணம் எதுவுமே கிடையாது

போலிருக்கிறது? தளபதிகளின் மூளையும் சர்வசாதாரணம் போலிருக்கிறது?" என்று சுடச் சுடச் சொற்களை உதிர்த்தான் மன்னன்.

உபதளபதி மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்து மன்னனை நோக்கினான். "மன்னவா! நாங்களிருந்த நிலையில் அசாதாரண மூளையுடனிருப்பவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?" என்றுவினவினான்.

மன்னனுக்கு இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று விளங்கவில்லை. யாரும் அந்த நிலையில் வேறு எதையும் செய்திருக்க முடியாதென்று மன்னனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தேயிருந்தது. ஆகவே மேற்கொண்டு உபதளபதியைக் காரசாரமாக ஏதும் பேசாமல், "உமது உடைகள் ஏன் கிழிந்திருக்கின்றன?" என்று வினவினான்.

"மன்னர் நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டும், இவை கிழிசல் இல்லை," என்றான் உபதளபதி.

"வேறென்ன?" என்று கேட்டான் மன்னன்.

"திக்கிரையான மரக்கலங்களிலொன்றில் நானும் இருந்தேன். அதில் தீப்பிடித்த இடங்களைக் கிழித்து எறிந்தேன். ஓரங்களில் சில இடங்களில் கரி தட்டியிருப்பதைப் பார்க்கலாம்," என்று இரண்டு மூன்று இடங்களைக் கையால் காட்டினான் உபதளபதி. பிறகு அங்கியைச் சில இடங்களில் நீக்கி உள்ளிருந்த இரண்டொரு தீப்புண்களையும் காட்டினான்.

மன்னன் அப்புண்களைக் கவனித்துவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்தான். பிறகு, "நீ சொல்ல வேண்டியது பாக்கி ஏதாவதிருக்கிறதா?" என்று வினவினான்.

"இல்லை," என்பதற்குறிகுறியாகத் தலையசைத்த உபதளபதியையும், தன் பின்னே ஏதும் பேசாமல் சிலையென நின்றுருந்த சேனாதிபதியையும் தன்னுடன் வரும்படி சைகை செய்து மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்திருந்து வெளியே நடந்தான் மன்னன். மன்னனைத் தொடர்ந்து மற்ற இருவரும் நடக்க மூவரும் குருநாதனிருந்த அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இரவு நடுச்சாமத்தை அடைந்துங்கூட பரதபட்டன் உறங்கவில்லை. விளக்கடியில் உட்கார்ந்து பனைநறுக்குகளில் எழுத்தாணிகொண்டு எதையோ எழுதிக்கொண்டிருந்தான். மற்ற இருவருடன் மன்னன் உள்ளே நுழைந்ததும் தலை நிமிர்ந்த பரதபட்டன் கடற்படை உபதளபதியைக் கண்டதும் சற்றே வியப்பைக் காட்டினான். “மன்னவா! இம் பொழுதுதான் கடற்படையைப்பற்றி உன்னை விசாரித்தேன். அதற்குள் உபதளபதியையே பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டாயே?” என்று சிலாகித்தான். அந்தச் சிலாகிப்பில் ஏதோ விஷமம் ஊடுருவி நின்றதை மன்னன் கவனிக்கவே செய்தான்.

அதனால் வெகுண்ட அவன் இதயம் அடுத்த விநாடி பெரும் அதிர்ச்சிக்கு ஆளாகியது. அத்தகைய ஒரு கேள்வியை வீசினால் குருநாதன் உபதளபதியை நோக்கி. “கடற்படைக்கு எவ்வளவு சேதம்?” என்ற கேள்வி வெகு சாவதானமாக எழுந்தாலும் அந்த அறையைப் பயங்கரமாக ஊடுவியது.

“குருநாதரே!” ஏககாலத்தில் மற்ற மூவர் குரலும் எழுந்தது

“வியப்பு இருக்கட்டும். விஷயத்தைச் சொல்,” என்றான் குருநாதன் அலுப்புடன் உபதளபதியை நோக்கி.

உபதளபதி மன்னனிடம் சொன்னதையெல்லாம் திரும்பச் சொன்னான். குருநாதன் இமையைக் கூட அசைக்காமல் உணர்ச்சியை எவ்விதத்திலும் லவலேசமும் காட்டாமல் அனைத்தையும் கேட்டான் உபதளபதி கதையைச் சொல்லி முடித்ததும் கூறினான், “உங்கள்மேல் அதிகத் தவறில்லை, தளபதியும் நீயும் நடந்துகொண்டது சரிதான். இருப்பினும், தலைநகர் நெருங்கும்போது நீங்கள் சற்று எச்சரிக்கையுடனிருந்திருக்க வேண்டும்,” என்று.

இதைக் கேட்ட உபதளபதியின் விழிகள் வியப்பால் மலர்ந்தன. சற்று அச்சமும் உதயமாயிற்று அவன் இதயத்தில், முக்கிய விஷயத்தை மறைத்த காரணத்தால். மன்னன் மீதும் சேனாதிபதி மீதும் அவன் கண்களை ஒரு விநாடி செலுத்

தினான். மண்ணன் பார்வையிலும் சேனாதிபதியின் பார்வையிலும் கொலையுணர்ச்சி மண்டிக் கிடந்தது. ஆனால் உள்ளே எழுந்த வியப்பில் உபதளபதி அதைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யவில்லை. “குருநாதருக்கு மந்திரம்தான் தெரிந்திருக்க வேண்டும்” என்று கூறினான் வியப்பு விளிம்பை எட்ட.

“நான் மந்திரவாதியென்பது சேரநாட்டில் யாருக்கும் புதிதல்ல” என்ற பரதபட்டன், “தலைநகருக்கு அரைக்காத மிருக்கையில் பத்து மரக்கலங்கள் தீக்கிரையாக வேண்டுமென்றால் உங்கள் அஜாக்கிரதை அதிகமாயிருந்திருக்க வேண்டும்” என்று குற்றமும் சாட்டினான்.

உபதளபதி தலைகவிழ்ந்து நின்றான். “அரைக்காதத்தில் அந்தச் சம்பவம் ‘நிகழ்ந்ததென உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?’ என்று வினவவும் செய்தான்.

“மரக்கலங்கள் தீக்கிரையானதும் படகு ஏறிக் கரைக்கு வந்து எதிர் கிராமமொன்றில் புரவி பெற்று அவசர அவசரமாக நீ வந்திருப்பதிலிருந்து தெரிகிறது,” என்றான் பரதபட்டன்.

உபதளபதி பிரமித்து நின்றாவிட்டான். “குருநாதரே....” என்று துவங்கினான்.

குருநாதன் விழிகள் அவனை நோக்கிப் பளிச்சிட்டன, “மீண்டும் மந்திரவாதிப் பட்டத்தைச் சூட்டாதே. இதில் மந்திரம் ஏதுமில்லை. உன் கால்களின் ஆடுதசையில் ஒட்டியிருக்கும் கடல் மணலைப் பார். பாதத்தின் ஓரங்களிலிருக்கும் காவி மண்ணையும் கவனி. அவை கதை சொல்லும். தீப் பிடித்தவுடன் உடனடியாக மன்னனுக்கு அறிவிக்க தளபதி உன்னை நியமிக்கிறான். நீ படகில் ஏறிக் கரை வந்து மணலில் நடந்து கடற்கரை ஓரக் கிராமத்திற்கு வங்கு அங்குள்ள படைவீரரிடம் விஷயத்தைக் கூறுகிறாய். நமது கடற்கரைக் கிராமங்களில் ஒன்று உழவு மண் இருக்கிறது, அல்லதுகாவி மண் இருக்கிறது. நீ சென்ற கிராமத்தின் காவி மண் நீ நடந்தபோது பாதத்தை நன்றாகக் கவ்வியிருக்கிறது.

அந்தக் காவியுடன் குதிரையேறி விரைந்து வருகிறாய். ஒரே ஜாமத்தில் அரண்மனையையடைந்து விஷயத்தைக் கூறுகிறாய். கப்பல் தீப்பிடித்த நேரத்திற்கும் நீ இங்கு வந்து சேரும் நேரத்திற்கும் நாள் கணக்கு இருந்திருந்தால், இந்த மணலும் இருக்காது, மண்ணுமிருக்காது - தலைநீரும் உலர்ந்திருக்கும். வெகு துரிதமாக வந்திருக்கிறாய். வெகு அருகிலிருந்தும் வந்திருக்கிறாய்,” என்றுன் பரதபட்டன்.

இந்தச் சமயத்தில் மன்னன் ஏதோ சொல்லப் போனான். பரதபட்டன் மன்னனைக் கையமர்த்தி, “கடற்படை தளபதி வந்ததும் மற்றதை யோசிப்போம். அரண்மனைக்குள் யாரும் உட்புகாதபடி பார்த்துக் கொள். பெரும் போர் நகரை அணுகிவிட்டது. எல்லையை எச்சரிக்கை செய்யும் ஏற்பாடு செய்துவிடு. எந்த மரக்கலமும் பரலியைவிட்டு நகர வேண்டாம்,” என்று உத்தரவிட்டான் குருநாதன்.

குருநாதன் தனக்கு உத்தரவிடுவதைக் கேட்க மன்னனுக்குக் கோபமாயிருந்தும் அவன் அதை வெளிக்குக் காட்டவில்லை. “வேறு உத்தரவு உண்டா?” என்று மட்டும் வினவினான்.

“பாண்டியகுமாரியின் அறையில் காவலைப் பலப்படுத்து இன்றிரவுக்கு. நாளைக் காலையில் என்னிடம் அவளை அழைத்து வந்துவிடு,” என்று மற்றோர் உத்தரவும் இட்டான் குருநாதன்.

“பாண்டிய குமாரியைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் குருநாதரே. அநிக அறையை யாரும் நாட முடியாது,” என்றுன் மன்னன்.

குருநாதன் மன்னனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தான். “நான் ஒரு சந்தேகப் பிராணி, சொன்னேன். எதற்கும் எச்சரிக்கையுடனிரு,” என்று மீண்டும் கூறினான்.

அரசன் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. இருப்பினும் காவலைச் சோதிக்க சேனாதிபதிக்குக் கட்டளையிட்டு, கடற்படை உபதளபதிக்கும் விடை கொடுத்துத் தனது அறைக்குத் திரும்பினான். சிறிது நேரங்கழித்து மன்ன

னிடம் வந்த சேனாதிபதி பாண்டிய குமாரியின் அறைக் காவலை இரட்டித்து விட்டதாகச் சொன்னான்.

“இரண்டு பேர் காவலிருக்கிறார்களா?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“ஆம்” என்றான் சேனாதிபதி.

மன்னன் பலப்பல யோசனைகளுடன் படுத்தான். இருப்பினும் முத்துக்குமாரியின் அறைக்காவல் பலப்படுத்தப்பட்டதில் ஒரு திருப்தியும் அடைந்தான். அந்தத் திருப்தி எத்தனை அர்த்தமற்றது என்பதை மன்னன் அடியோடு புரிந்து கொள்ளவில்லை.

அத்தியாயம் 37

கால் வருடிய கரம்

பாண்டிய ராஜகுமாரியின் அறைக் காவலைப்பற்றி சேரமான் வீரரவி திருப்தியடைந்தானென்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கவே செய்தது. அரண்மனைப் பகுதியிலேயே அந்தப்புறப் பகுதி பெரும் காவலுள்ளதென்றால் அதில், முத்துக்குமரியின் அறையைவிட அதிகக் காவலும் கண் பார்வையுமுள்ள அறை அந்தப்புரத்தில் வேறெங்கும் கிடையாது. அரண்மனையின் பின்புறத்தில் இருந்த அந்தப்புரத்தின் தெற்குக் கோடி அறை அது. அரண்மனையின் பின்புறத்தில் அந்தப்புரம் இருந்த காரணத்தாலேயே அதற்கு நேர் எதிரில் அரண்மனை மதில்களுக்கெதிரில் காவலர் இல்லங்கள் வரிசையாக நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தன. காவலர் இல்லங்களுக்குப் பின்புறம் மலைச்சரிவும் காடும் இருந்ததால், அந்தக் காட்டுக்கு ஓர் அரண் போலவும் அரண்மனை மதிலை ஒட்டி ஓடிய வீதிக்கு எதிரே மற்றொரு மதில்போலவும் காவலர் இல்லங்கள் காட்சியளித்தன. அந்த வீதிக்கு இருபுறத்திலும், அதாவது காவலர் இல்லங்கள் வரிசையிலும் மதிலோரமும், ஆயுதம் தரித்த புரவிக்காவலர் சதா உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். அரண்மனை, யின் அந்த மேற்குபுற மதினுக்கும் வடக்கு தெற்காக இருந்த அந்தப்புரக் கட்டிடத்திற்கும் இடையிலிருந்த திறந்த வெளி அரங்கிலும் பலத்த காவலிருந்தது. அந்தக் காவலின் முடிவிடம் தெற்குமுனையிலிருந்தபடியால் அதே தெற்குமுனையின் உப்பரிசைப் பகுதியையும் சரி, அடிப்பகுதியும் சரி, எப்பொழுது

தும் காவலர் கண்காணிப்பில் இருந்தன. தெற்குப் புறத்திலிருந்து உப்பரிகைக்கு ஓடிய படிகளின் அடியிலும் மேலும் காவலர் உருவிய வாளுடன் நின்றிருந்தார்கள்.

இரவிலும் பகல்போல் ஆங்காங்கு பந்தங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அரண்மனை மகளிரை எழுப்பக்கூடா தென்ற விதியின் காரணமாக அரவம் சிறிதுமின்றிக் காவலர் மெதுவாகப் பேய்கள்போல உலாவினர். இத்தகைய கெடுபிடியில் மன்னனின் கண்டிப்பான உத்தரவின் காரணமாக உப்பரிகையின் தெற்குக் கோடி அறையின்மீது வீரர் கண்ணோட்டம் சதா இருந்துகொண்டிருந்தது. அந்தப்புரத்திலிருந்தே யாரும் காவலர் அறியாமல் உள்ளே வரவோ, வெளியே செல்லவோ இயலாது. அதுவும் தெருக் கோடி அறைத் தாழ்வறையிலிருந்து பணிப்பெண்கள் தலையை நீட்டினால்கூடத் திரும்பி உள்ளே செல்லும்படி வீரர்கள் ஈட்டியால் சைகை செய்து வந்தார்கள். உத்தரவின்றி யாரும் எங்கும் அசையக்கூடாதென்ற அரசர் கண்டிப்பால், 'காவலர் அந்தப்பகுதியில் பலமாகக் கடமையைச் செலுத்தினர்.' நின்ற காவலர் நின்றபடியிருந்தார்கள். நடந்து காவல் புரிந்தவர் நடந்தபடி இருந்தார்கள். அன்றிரவில்கூடத் திடீரென்று சாத்தன் வீடு தீப்பிடித்ததன் காரணமாகச் சிறிது நேரம் காவலர் வெளியே ஓடியதைக்கூடக் காவலர்தலைவன் கண்டித்துப் பழையபடி காவலைத் திடப்படுத்திவிட்டான்.

இத்தனை திறமையான காவலிருந்ததால் முத்துக்குமரி அறையில் பணிப் பெண்ணொருத்தியும் கதவுக்கு வெளியே காவலனொருவனுமே அவளைக் கவனிக்கப் போதுமானதாயிருக்க, இன்னொரு காவலனையும் அன்று நியமித்த பின் அரசன் திருப்தியுடன் படுத்தானென்றால் அதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது? பல கவலைகளை உடைய மன்னன் இந்த ஒரு விஷயத்தில் திருப்தியடைவது அல்ப சந்தோஷமென்றாலும் சில சமயங்களில் அந்த அல்ப சந்தோஷமும் பெரும் சந்தோஷமாகிறது. எதிரியின் படையெடுப்பு அணுகிவிட்டதாகக் குருநாதன் எச்சரித்ததிலிருந்து பெரும் கவலைக்குள்

ளான, மன்னன் முத்துக்குமரி காவலைப்பற்றித்திருப்திகொண்டானென்றால், பெருங்கவலையில் ஏற்பட்ட அந்தத் திருப்தி, காரிருள் பளிச்சிடும் அகல் விளக்கைப் போல அவன் இதயத்தில் சாந்தி தீபத்தைப் பெரிதாகவே ஏற்றவே செய்தது.

ஆனால் அந்தப்புரத்தின் தெற்குக் கோடி அறையின் பஞ்சணையில் படுத்திருந்த பாண்டியன் பைங்கிளி மனச்சாந்தி ஏதுமின்றி விழித்தவண்ணம் அறைக் கூரையை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அறைக்குள் அறையாக இருந்த அந்தப் பெரிய அறையின் உள்ளறையில் விளக்கை அணைத்துவிடச் செய்து படுத்திருந்த முத்துக்குமார்க்கு வெளி அறையிலிருந்து மங்கலிலும் மங்கலாக வந்து கொண்டிருந்த சிறு வெளிச்சம் கூட வேதனையளித்ததும், உள்ளறைச் சாளரத்தின் மூலம் வந்து கொண்டிருந்த நட்சத்திர ஒளிகூடச் சூரிய வெளிச்சம் போல் பட்டது அவளுக்கு. அன்று அவள் தனிமையை மட்டுமின்றி இருளையும் நாடினாள். மனக் கவலைக்கு இரட்டும் தனிமையுமே தகுந்த துணை என்று எண்ணி, புதிதாக வந்த பணிமகளைத் தன்னறை விளக்கை அணைத்துவிடச் செய்தாள். முதலில் புதிதாக வந்த பணிப்பெண் விளக்கை அணைக்க இஷ்டப்படாமல், “அரசகுமாரி! விளக்கு சிறியதுதானே? வேண்டுமானால் சற்று இழுத்து மெல்லியதாக வைக்கிறேனே?” என்றாள்.

புதிதாக வந்த பணிப்பெண்ணைப் பார்த்ததும் ஆரம்பத்திலேயே வெகுண்ட முத்துக்குமரி அவள் தன்னை மீறிப் பேசியதும் அளவுக்கு மீறிய சினங்கொண்டு, “நீ எப்பொழுது அரண்மனையில் வேலைக்கு வந்தாய்?” என்று வினவினாள் குரலில் கோபம் வீளையாட.

“இன்றுதான் அம்மணி,” என்றாள் புதுப்பணிப்பெண்.

“அதற்குள் இங்கெப்படி பணி புரிய வந்தாய்?” என்று மீண்டும் கேட்டாள் கோபத்துடன் முத்துக்குமரி.

“மன்னர் அனுப்பினார்,” என்றாள் பணிப்பெண்.

முத்துக்குமரியின் இதழ்களில் இகழ்ச்சியும் விஷமமும் தாண்டவமாடின.

“மன்னரை ஒரே நாளில் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு விட்டாயா?” என்று வினவினாள் இகழ்ச்சியுடன்.

பணிப்பெண்ணின் முகத்திலும் சினம் துளிர்ந்தது. அவள் மலர் விழிகள் நன்றாக மலர்ந்தன ஒரு வினாடி.

“அரசகுமாரிகள்கூடப் பணிமக்களைக் கண்டபடி பேச முடியாது,” என்றாள் சொல்லிலும் உஷ்ணத்தைக் காட்டி.

முத்துக்குமரி அப்பொழுதும் பணிமகளின் நெஞ்சக் குரோதத்தைப்பற்றி லட்சியம் செய்யவில்லை. சேரமன்னனின் காமவேட்கையைப் பற்றி அறிந்திருந்த முத்துக்குமரி, “பணி மகளிடம் அரசர் திடீரென அசாத்திய நம்பிக்கை வைப்பது யாருக்கும் வியப்பளிக்கும்,” என்றாள்.

பணிமகள் பாண்டிய குமாரியை உற்று நோக்கினாள். “காவலரிடம் அரசகுமாரிகளுக்கு அன்பு ஏற்படுவது எப்படி?” என்றும் வினவினாள் பதிலுக்குத் துணிவுடன்.

முத்துக்குமரியின் கண்களில் கோபக் கனல் தெரிந்தது. “எந்த அரசகுமாரியைப் பற்றிக் கூறுகிறாய்?” என்று சீறினாள்.

“எனக்குத் தெரிந்த ஓர் அரசகுமாரி.”

“என்ன செய்தாள்?”

“அவளை அழைத்துச் சென்ற ஒரு காவலன் வலையில் வீழ்ந்தாள். இரவில் ஏதோ, அருவிக் கரையாம்...”

பணிமகள் வாசகத்தை முடிக்கு முன்பு, “நிறுத்து! யார் நீ?” என்று கேட்டாள்.

“பணிமகள்.”

“பெயர்?”

“குறிஞ்சி”

“இதெல்லாம் உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“இதில் ரகசியமில்லை. நாடறிந்த கதை!”

முத்துக்குமரி சில வினாடிகள் மௌனம்சாதித்தாள். பணி மகள் அவளை மீண்டும் குத்தினாள். “அரசகுமாரி காவலரிடம்

அன்பு கொள்ளலாமென்றால் பணிமகள் அரசனிடம் அன்பு கொள்வது எப்படித் தவறாகும்?" என்று கேட்கவும் செய்தாள்.

முத்துக்குமரி உணர்ச்சி மிகுதியில், "அவர்...அவர்..." என்று தடுமாறினாள்.

"அவர்?"

"படைத் தலைவர்களில் ஒருவர்."

"இருந்தாலும் மன்னனிடம் பணி புரிபவர்தானே?"

"இருந்தாலும்..."

"என்ன?"

"சேர மன்னரைப் போன்றவரல்ல..."

"என்ன வித்தியாசமோ?"

"அறவழியில் செல்பவர்."

குறிஞ்சி பதிலுக்குச் சிரித்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்று வினவினாள் முத்துக்குமரி.

"அவரவர் விருப்புபவர் அவரவர் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அறவழியாளர், செம்மனத்தவர், கற்பின் இலட்சியம்..." என்ற குறிஞ்சி மெள்ளப் புன்னகை பூத்தாள்.

முத்துக்குமரிக்குப் பதிலேதும் சொல்லத் தெரியாதலால், பணிமகளோடு மேற்கொண்டு பேசாமல் மௌனம் சாதித்தாள். குறிஞ்சியும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் வெளி அறைக்குச் செல்லக் காலடி எடுத்து வைத்தாள்.

"அறை விளக்கை அணைத்துவிட்டுச் செல்," என்று சீறிய முத்துக்குமரி, தானே எழுந்து சென்று திரியை இழுத்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு வந்து பஞ்சணையில் விழுந்தாள்.

குறிஞ்சி பாண்டிய குமாரியின் பதட்டத்தைக் கண்டு சிறிது முறுவல் கொண்டு வெளியறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்தில் நித்திரை வசப்படவும் செய்தாள். இரண்டு நாள் பயண அலுப்பால் சுரணையின் றித் தூங்கவும் செய்தாள்,

உள்ளறைப் பஞ்சணையில் படுத்திருந்த முத்துக்குமரிக்கு உறக்கம் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. புதிதாக வந்த பணிப் பெண்ணின் பேச்சை நினைத்து நினைத்து ஆக்ரோஷப்பட்டாள். 'என்ன துணிவு இவளுக்கு? கேவலம் பணிப்பெண்!' என்று உள்ளூரப் பெரும்சினம் கொண்டாள். அந்தச் சினம் மெள்ள மெள்ள அடங்கப் பணிப்பெண் தன்னை இடித்துக் கூறியதில் எத்தனை உண்மை இருந்ததென்பதையும் உணர்ந்து உணர்ந்து இன்பத்தின் வசமும் ஆளுள். காட்டுக் கோட்டையின் அருவிக்கரை அவள் கண்முன் வந்து நின்றது. சலசலத்துப் பந்தத்தின் வெளிச்சத்திலோடிய அருவி நீர் அவள் இதயக்கண் முன்பு பளபளத்தது. சீலை அருவி நீரில் நனையாதிருக்கத் தன் காலுக்கு மேல் அதை எடுத்து மடித்து மடியில் திணித்திருந்ததையும், இந்திரபானு தனது கால்களை உற்று உற்றுப் பார்த்ததையும் எண்ணினாள். 'பணிமகள் சொன்னதில் தவறில்லை; சேனைக்கு உபதலைவராயிருந்தாலும் மன்னருக்கு நீங்கள் பணிமகன் தானே? அரசன் மகளான என்னை எப்படி நீங்கள் தொடலாடி?' என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டாள். 'அது மட்டுமா செய்தீர்கள்? கடற்கரை மாளிகைக்கே காவல் செய்ய வந்தீர்களே? காவலா செய்தீர்கள்? உள்ளத்தனம் செய்து என் பள்ளியறையிலே புகுந்து விட்டீர்களே? அப்பப்பா! எத்தனை துணிவு! எத்தனை மோசம் நீங்கள்? கற்சிலைக்குப் பக்கத்தில் என்னை எத்தனை இறுக்கிப் பிடித்தீர்கள்' என்று ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டாள் தன்னுள். சிந்தனைச் சொற்கள் அவை. அதுமட்டுமல்ல, உணர்ச்சிக் சொற்களும் அவை. சிந்தனை பேசப்பேச உணர்ச்சிகளும் பேசின. இடைதுவண்டு உடல்நெளிந்தது. எதனாலோ மார்பு வேகமாக ஓடியது. கால்கள் மெள்ள அப்புறமும் இப்புறமும் அசைந்தன. பஞ்சணையை அருவியென்று பாண்டிய குமாரி நினைத்தாளோ என்னவோ? சீலையை முழங்காலுக்கு மேலும் இழுத்து மடியில் மடக்கிக்கொண்டாள். அந்த அறையில் விளக்கு இல்லைதான். எனினும், வெளியறை விளக்கின் வெளிச்சம் அவள் கால்களுக்குப் பெருக் மெருகைப் கொடுத்தது. அவள் உதடுகள் காரணமின்றி அசைந்தன. மடிந்தன.

மீண்டும் பழையபடி மலர்ந்தன.

சிந்தனைகளில் சிக்கியிருந்ததால் வெளியே நடந்த எதுவுமே அவளுக்குத் தெரியவில்லை சாத்தன்விடு தீப்பிடித்ததையோ, அதனால் காவல் சற்றுக் குழம்பியதையோ, பிறகு பழையபடி திடப்படுத்தப்பட்டதையோ அவள் அறியவில்லை. இரண்டாவது காவலனொருவன் நடுச் சாமத்திற்குமேல் வந்ததைக்கூட அவள் உணரவில்லை. அவள் நிலை உணர்ச்சியற்ற நிலையல்ல. உணர்ச்சிமிக்க நிலைதான். ஆனால் உணர்ச்சிகள் சுழன்ற இடம் வேறு. அவை நாடிய குழ்நிலை வேறு. தேடிய மனிதர் வேறு. ஆகவே இருந்த குழ்நிலை இல்லாததாகவும் இல்லாத குழ்நிலை இருந்ததாகவும் ஆகிவிட்டது அவளுக்கு. அவள் உடல் அப்பொழுதிருந்தது சேரமான் கோட்டையில் தான். அதிலிருந்த அரண்மனை அந்தப்புரத்தில்தான். ஆனால் சிந்தனையிருந்தது காட்டுக் கோட்டையில், அருவிக்கரையில். உடல் புரண்டது அந்தப் புரப் பஞ்சணையில், உணர்ச்சி புரண்டது பாறைகள் நிரம்பிய அருவிக்கரையில். உள்ளறைச் சாளரத்தின் வெளியே விண்ணில் விண்மீன்கள் கண்ணைச் சிமிட்டின. அவை தெரிந்தன அவளுக்கு. ஆனால் சாளரம் தெரியவில்லை. தான் உட்கார்ந்திருந்த பாறை தெரிந்தது காலருகே ஓடிய அருவி தெரிந்தது அதன்மேலேயிருந்த விண் தெரிந்தது. அந்தவிண் தான் அவள் அன்று கண்ட விண்ணும். அந்தப் பழைய தாரகைகள்தான் அன்றும் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன பாண்டிய குமரி சம்பந்தப்பட்டவரையில்.

அந்தப் பழைய கனவில் திளைத்த பாண்டிய குமாரி அப்பொழுதும் நினைத்தாள். “இப்படி எனது கால் சேலையின் பாதுகாப்பின்றிக் கிடப்பதற்கு அவர் இருந்தால் வாளா விருப்பாரா?” என்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

அவள் எந்தத் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்தாளோ என்னவோ அவள் எண்ணப்படி அவள் கால் மெல்ல வருடப்பட்டது ஒரு கையால். அதனால் திடீரென்று பயந்து பேச முற்பட்ட அவளது பவள வாயும் மூடப்பட்டது...எதனால்?

அத்தியாயம் 38

பஞ்சணை பயந்தது

காலில் கையொன்று பட்டவுடனேயே அருவிக்கரைப் பாறையிலிருந்து அரண்மனைப் பஞ்சணைக்குத் திரும்பி முழுச் சுரணையடைந்துவிட்ட முத்துக்குழரி பவள வாய் திறந்து கூச்சலிட முற்பட்டாலும், உதடுகளைத் திடீரென மென்மையும் வாசனையும் கலந்த ஏதோ ஒன்று பலமாக அடைத்துக் கொள்ளவே இதழ்களைத் திறக்கவும் சக்தியற்றவள் ஆனால் பாண்டியன் பைங்கிளி. அந்த ஏதோ ஒன்று வழவழப்பாகவும் கூந்தலாகவும் இருந்ததன்றி விரல் நீளத்துக்கும் அகலத்துக்கும் பலபடி அவள் பவள இதழ்களில் பரந்து கிடந்த விதத்திலிருந்தும், அதன் வாசனையிலிருந்த தினுசிலிருந்தும் செண்பக மலரொன்று தன் இதழ்களில் விரிந்து அழுத்தப்பட்டிருக்கிற தென்பதைப் புரிந்துகொண்ட அவள் கண்களைத் திறந்து அந்தச் செயலில் ஈடுபட்டிருப்பது யார் என்று அறிய முயன்றாள். அப்பொழுதுதான் அறையில் சாளர வெளிச்சம் தவிர வேறு வெளிச்சமில்லையென்பதையும், அந்த அறைக்கும் வெளியறைக்குமிடையேயிருந்த வாயில் திரைச்சீலை நன்றாக இழுத்து மூடப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் புரிந்துகொண்ட பாண்டியன் மகள், தன்னைத் தொட்டவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் நல்ல முனையோசையுடனேயே காரியங்களைச் செய்திருக்கிறானென்பதைப் புரிந்துகொண்டாள். திரைச்சீலை தரையைத் தொடாமல் சற்று மேலேயே நின்றுவிட்டதால் அதன் அடியில் தெரிந்த வெளியறை வெளிச்சம் தனது அறையில் இருட்டை அதிகப்படுத்திக் காட்டுவதைக் கண்ட

முத்துக்குமரி வந்தவன் கையில் தான் பூரணமாகச் சிக்கி யிருப்பதை அறிந்து கொண்டாள்.

வந்தவன் யாராயிருந்தாலும் எத்தனை வல்லவனாயிருந்தாலும் அரண்மனையிலிருக்கும் காவலிலிருந்து தப்பிச் செல்வது முடியாத காரியமென்பதை உணர்ந்திருந்த பாண்டியகுமரி, “இவன் எப்படி உள்ளே வந்தான்?” என்று மட்டும் தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவள் சிந்தனையை அவன் அறிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அதுவரை நின்றிருந்தவன் மெள்ளப் பஞ்சணைப் பக்கத்தில் தரையில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து இதழைப் பொத்தியிருந்த மலர் அசையாமலே அந்த மலரை அழுத்தியிருந்த கையாலேயே அவள் தலையைத் தானிருந்த பக்கத்தை நோக்கித் திருப்பி, கட்டுக்காவல் எதுவும் தடுக்க முடியாதது ஒன்று இருக்கிறது குமரி?” என்று அவள் காதில் மெல்லக் கூறினாள்.

முத்துக்குமரி வியப்பின் வசப்பட்டாளா? மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தாளா? விடைகூற அவளுக்கே தெரியவில்லை. விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகள் சரசரவென்று சுழன்றன அவள் உடலில். இந்திரபானு அத்தனை துணிகரமாக அந்தப் புரத்துக்குள் நுழையமுடியும் என்று அவள் சொப்பனத்தில் கூட நினைக்கவில்லை அவன் எங்கிருந்தான், எப்படி வந்தான் என்று ஏதுமே தெரியாததால் அவள் வாயிலிருந்த மலரை மெள்ள நீக்கி முணுமுணுத்தாள், “என்ன சொன்னீர்கள்?” என்று.

செண்பக மலர் இதழ்களில் அழுந்தியிருந்ததால் அவள் சொன்னது தெளிவாகக் காதில் விழவில்லை இந்திரபானுவுக்கு. ஆகவே கையை இதழ்களிலிருந்து நீக்கி ஒருக்களித்திருந்த கன்னத்தில் வைத்து அழுத்திக்கொண்டே, “என்ன” என்று வினவினாள் மெதுவாகத் தலையை நன்றாகக் குனிந்து.

மண்டியிட்டு உட்கார்ந்திருந்த நிலையில் அவன் தலையை நன்றாகக் குனிந்ததால் அவன் தலைக் குழல்கள் அவன் நெற்றியின்மீதும் காதின் மீதும் விழுந்தன. அப்படி குழல் கவிந்து திரையிட்ட அவன் முகமலர்ப் பகுதிக்குள் இந்திரபானு

நன்றாகப் புகுந்து உதடுகளை அவள் காதுக்கருகிலும் அசைத்தான். உதடுகள் காதுக்கருகிலும் அசைந்தன. பின்பு காதை விட்டிறங்கி அவள் மலர்க் கழுத்திலும் அசைந்தன. செண்பக மலரின் வாசனை அந்தக் கழுத்தையும் ஆட்கொண்டிருந்ததால் அதை நன்றாக ஒருமுறை இழுத்து முகர்ந்தான் இந்திரபானு. அதைத் திரும்பத் திரும்ப இழுத்து இழுத்து முகர்ந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. *காட்டுக் குட்டைகளுக்கருகில் மழைத்தூற்றல் போட்டு மண் வாசனை எழும்போது அந்த மண்வாசனையை முகர்ந்து முகர்ந்து மகிழும் யானைகள், எத்தனை நேரம் முகர்ந்தாலும் திருப்தியடையாததைப் போலவே அவள் கழுத்து வாசனையை நுகர்ந்தது நுகர்ந்தபடியே இருந்தான் பாண்டியர் உப தலைவன்.

அவள் தலைக்குழலை அவன் வலது கரம் கோதிவிட்டது. அவன் இடது கை அவள் மலர்க் கன்னத்தை விட்டுக் கீழிறங்கியது. முத்துக்குமரியின் மார்பு படபடத்தது? “உம்...உம்” என்ற ஆட்சேபனை ஒலிகள் கிளம்பின அவளிடமிருந்து. இந்திரபானு அவற்றைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. “உம்...” என்று ஏதோ கேள்வி கேட்கும் பாவனையில் மற்றோர் ஒலி அவளிடமிருந்து எழுந்ததே தவிர சரியான பதிலேதும் கிடைக்கவில்லை. உதடுகள் பதிலளிக்கவில்லை, உணர்ச்சிகள் வேறு அலுவலுக்கு உந்தியதால்.

சொற்கள் அர்த்தமற்ற சமயம் அது. ஒலிகள் பொருள் பெறும் சந்தர்ப்பம் அது. உணர்ச்சிகள் வெட்கத்தை உடைக்கவும், ஒலிகள் அவற்றுக்குத் தடைவிதிப்பன போல் பாசாங்கு செய்யவும் முற்படும் இன்பப் போர் விளையும் நேரம் அது. அந்த இந்திரஜாலத்தில் சிக்காதவர் யார்? சிக்கியசமயத்தில் வெளி உலகத்தை நினைத்தவர் யார்? இடையே சற்று நினைத்தாலும் அதை லட்சியம் செய்தவர் யார்? யாருமில்லை. அப்படியிருக்க நீண்ட நாள் விட்டுச் சந்திக்கும் அந்த இருவர் நிலைமட்டும் எப்படி மாறுபடும்?

மாறுபடாத நிலையில், உலகத்தை மறந்த நிலையில், வெளியறையில் பணிப்பெண் படுத்திருக்கிறாள். அதற்கும் வெளியே காவலனொருவன் காத்திருக்கிறான் என்ற எதையுமே நினைக்காத நிலையில், இந்திரபானு அருகிலிருக்கிறான். அவன் கரமொன்று தன் குழலைக் கோதி விளையாட இன்னொரு கரம் மற்றதைத் தேடுகிறது என்பதை மட்டும் உணர்ந்த முத்துக்குமரியின் உடல் வேதனையால் நெளிந்தது. அந்த வேதனையைச் சற்றுத் தணித்துக்கொள்ளவோ என்னவோ அவள் தனது பவள வாய் திறந்து, “என்னமோ சொன்னீர்களே,” என்றாள் மெதுவாக.

அவள் கழுத்தில் புதைத்த முகத்தை எடுக்காமலே காதுக்கருகில் கேட்டான் அவன், “என்ன சொன்னேன்?” என்று.

சர்ப்பம் சீறுவது போன்று மூச்சின் உணர்ச்சியில் கலந்து காதில் புகுந்த அந்த ரகசியச் சொற்களைக் கேட்ட முத்துக்குமரி புன்முறுவல் கொண்டாள். “ஏதோ கட்டுக்காவல்...” என்று முணுமுணுக்கவும் செய்தாள்.

“ஆம் ஆம்.” அவனும் முணுமுணுத்தான்.

“என்ன...?”

“கட்டுக்காவல்...”

“உம்...”

“தடுக்காதது உண்டு.”

இதைக் கேட்ட அவள் சட்டென்று அவனை நோக்கி ஒருக்களித்து, “அது எது?” என்றாள் மெள்ள.

“இதுதான் நென்றால்...”

“இப்பொழுது கிடைத்திருப்பது.”

“எதுவோ?”

“காதல்...”

“கட்டுக் காவலைக் கடந்து விட்டதா?”

“ஆம்.”

“அது மட்டுமல்ல...” என்று இழுத்தாள் பாண்டிய குமாரி.

“வேறு எது?” என்றான் அந்தக் காளை.

“கட்டுப்பாட்டையும் கடந்துவிட்டது,” என்றான் மெள்ள அந்தக் காரிகை.

“எது?” இந்திரபானு புரியாததுபோல் கேட்டான்.

“இதுதான்,” என்ற முத்துக்குமரி அளவுக்குமீறி நகர்ந்த அவன் இடது கையைத் தனது வலது கையால் தடுத்துக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

வேறு இடம் கிடைக்காது போகவே அந்த மலர்க் கையில் அவன் கரம் சுழன்றது. பிறகு விடுவித்துக்கொண்டு அவள் கையைப் பிடித்து நெரிக்கவும் செய்தது. “என்ன இது?” என்றான் முத்துக்குமரி.

“தண்டனை,” என்றான் இந்திரபானு.

“வலிக்கிறது.”

“வலிக்கிறதற்குத்தானே நெரிக்கிறது,” என்று கூறி மேலும் ஏதோ பேச முயன்ற அவன் வாயைச் சரேலென்று அவன் கையிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்ட அவள் கை பொத்தியது.

அவன் உதடுகளில் பதிந்த கை மலரைவிட மென்மையாயிருந்தது. அவன் உதடுகள் அக் கையில் அமுந்தப் பதிந்தன. அந்தக் கையிலிருந்த பாண்டியநாட்டு முத்து மோதிரம் அவன் உதடுகளில் அமுந்தியதால் சற்று உதடுகள் வலிக்கக் கூடச் செய்தன. இந்திரபானுக்கு அந்த--வலிகூடத் தேவையாயிருந்தது. நீண்டநாள் மனவலிக்கு அந்த வலி மாற்று மருந்தென்று நினைத்தான் அந்த மோதிரத்தின் முத்தையும் மெல்லக் கடித்தான்.

முத்து கடிக்கப்படுவதை உணர்ந்த முத்துக்குமரி சட்டென்று கையை இழுத்துக்கொண்டாள். “முத்தைக் கடிக்கிறீர்கள்?” என்றும் கோபப்பட்டாள்.

“ஆம்.” இந்திரபானு மெல்ல அவள் காதுக்கருகில் நகைத்தான்.

“இந்த முத்து...” என்றான் முத்துக்குமரி ஆத்திரத்துடன்.

“என்ன அதற்கு?”

“என் தந்தையளித்தது; விலை உயர்ந்தது.”

“இருக்கட்டுமே.”

“அதை ஏன் கடித்தீர்கள்?”

“எனக்குத் தெரியவேண்டாமா குமரி?”

“என்ன தெரியவேண்டும்?”

“முத்தின் தரத்தைப் பார்க்கும் முத்துக் குளியாளர்கள் அதை லேசாகக் கடித்துப் பார்ப்பது வழக்கம்.”

“ஆமாம், முத்துக் குளித்து சீர் செய்யப்பட்டதும் தரம் பிரிப்பதற்குப் பார்ப்பார்கள்.”

“ஆம்.”

“தரம் பிரித்து மோதிரம் கட்டியபின் பார்ப்பதுண்டா?”

“ஏன் கூடாது?”

“எதற்காம்?”

இந்திரபானு தலையை மெள்ளத் தூக்கி அவளை நன்றாகத் தனக்காகத் தனது இடது கையால் புரட்டி அவளை உற்று நோக்கினான். “இங்கும் தரம் பிரிக்கவேண்டியிருக்கிறது,” என்றும் கூறினான்.

சாளரத்திலிருந்து வந்த விண்மீன்களின் வெளிச்சத்தில் அவள் முகம் மிக மங்கலாகத் தெரிந்தது அவனுக்கு. இருப் பினும் அவள் கண்கள் மட்டும் பளிச்சிட்டன பெருமுத்துக் களைப்போல். அவள் உதடுகள் நன்றாகத் தெரியாவிட்டாலும் அவற்றின் சிவப்பு ஓரளவு ஒளி பெற்றே இருந்தது. இரண்டு கெம்புகள்போல் உதடுகள் அசைந்தன அந்த மங்கலான வெளிச்சத்திலும், “இங்கு தரம் பிரிக்க எத்தனை முத்துக்கள் இருக்கின்றன?” என்று.

“இரண்டு,” என்றான் இந்திரபானு.

“இரண்டு ஏதாம்?” குமரியின் குரல் தழுதழுத்துக் கிடந்தது, தன்னைப் புரட்டிய இந்திரபானுவின் கரம் பின் புறத்தில் அழுந்திக் கிடந்ததால்.

“மோதிரத்தில் தங்கத்தில் பிணைந்திருக்கும் முத்து ஒன்று,” என்றான் புன்முறுவலுடன் இந்திரபானு.

“இன்னொன்று?”

“இதோ,” என்று அவன் உடலை இடது கையால் அசைத்துக் காட்டினான். “இந்த முத்து அதிக எடையுள்ளது. அரை ஸாகியோவுக்கு அதிகப்பட்டாலே பாண்டிய மன்னர் முத்துக்களை தன் பொக்கிஷத்துக்கு இழுத்துக் கொள்கிறார். ஆனால் இந்த முத்தை மட்டும்...”

“என்ன, இதை மட்டும்” என்றான் முத்துக்குமரி.

“ஒன்று அவராகவே தானம் செய்ய வேண்டும்.”

“அல்லது.”

“நானாகவே தூக்கிக் கொண்டு போய் விடுவேன்.”

“பெரிய வீரர்.” இம்முறை ஏளனத்துடன் கூறினான் முத்துக்குமரி.

“என் வீரத்துக்கு என்ன குறை?”

“இந்த முத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுவதாக மார் தட்டுகிறீர்களே?”

“ஆம்.”

“இது வீரத்துக்கழகா?”

“ஆம்.”

“எப்படி வீரமோ?”

“ஏன் வீரமில்லை?”

“தானாகக் கிடைப்பதைத் தூக்கிக் கொண்டு போகப் பிரமாத வீரம் வேண்டும்!” என்று மெல்லச் சிரித்தான் பாண்டியகுமாரி.

“ஆம், தானாகக் கிடைப்பதுதான், வா இப்படி. இப்பொழுதே தூக்கிக் கொண்டு போகிறேன்,” என்று எழுந்து அவன் உடலைச் சுற்றித் தன் கைகளைக் கொடுத்துத் தூக்க முற்பட்டான்.

அவன் தூக்க முற்பட்ட பின்புதான் விழித்துக்கொண்டான் முத்துக்குமரி சாதல் மயக்கத்திலிருந்து.

“நீங்கள் எப்படி வந்தீர்கள்?” என்று வினவினாள் கிலியுடன்.

“சாளரத்தின் மூலம் ஏறிக் குதிக்கவில்லை. நான் என்ன திருடனா தப்பு வழியில் வர,” என்றான் அவன்.

“திருடனல்லவா? வேறு யாரோ?”

“காவலன்.”

“அரண்மனைக் காவலனா?”

“ஆம். உடையைப் பார்,” என்று அவனைக் கட்டிலை விட்டு குழந்தையைத் தூக்குவது போல் தூக்கிக்கொண்டு சாளரத்தின் வெளிச்சத்தில் கொண்டு போய் இறக்கினான்.

அவள் அவனை நோக்கி, “இன்று பாதகமில்லை,” என்றாள்.

“ஏன்?”

“மெள்ள இறக்கிறீர்கள் கீழே.”

“வேறு எப்படி இறக்குவேன்?”

“சிந்தித்துப் பாருங்கள்.”

“சிந்தனைக்கு என்ன இருக்கிறது?”

“காட்டுக்கோட்டை இருக்கிறது.”

“அப்புறம்?”

“என் சிறிய தந்தையின் புரவியிருக்கிறது. அதன் மேலேறி விழப்போன என்னை நீங்கள் தாவிப் பிடித்து ஆக்ரோஷத்துடன் சுமந்து சென்று எங்கள் விடுதிப் படியில் போட்ட நிலையிலிருக்கிறது,” என்ற அவள் கண்களில் பழைய கனவு விரிந்தது. அவனும் அந்த நிலைக்குச் சென்று கனவில் சிக்கினான்.

சற்றுப் பொறுத்து அவள் மெள்ளக் கூறினாள் அவனுடன் இழைந்த வண்ணம், “பணிப்பெண் விழித்துக்கொள்ளப் போகிறாள்,” என்று.

“விழிக்கமாட்டாள்,” என்றான் இந்திரபானு திட்டமாக.

“ஏன்?”

“செண்பகப் பூவை அனுபவிக்கிறாள்.”

“இன்னொரு காவலன்?”

“அவனும் ரசிகன். செண்பகத்தை முகர்ந்தான்.”

“நான் முகர்ந்தது!”

“அது வேறு.”

“அந்த இன்னொன்று”

“இதோ இருக்கிறது,” என்று தன் கச்சையிலிருந்த செண்பகப் பூவை எடுத்துக் காட்டினான்.

“இப்படிக் கொடுங்கள்.”

“வேண்டாம். இதை முகரக்கூடாது நீ,” என்று கையை இழுத்துக் கொண்டான்.

“ஏன்?”

“அவர்களைப்போல் நீயும் மயங்கிவிடுவாய்.”

“சரி, சரி தெரிகிறது என்னை மயக்க இந்த அஸ்திரம் தேவையிவ்லை”

“என்ன குமரி?”

“வேறு அஸ்திரம் இருக்கிற தைரியம் உங்களுக்கு.”

இருவரும் நகைத்தார்கள். ஒருவரை நோக்கி ஒருவர் நெருங்கவும் செய்தார்கள். திரும்பவும் செய்தார்கள். சற்று தூரத்தே இருந்த பஞ்சணை பயந்தது.

அத்தியாயம் 39

பட்டன் அளித்த பிரசாதம்

அந்தப்புரத்தில் அந்தக் கடைசி அறையின் சாளரத் தருகில் விண்மீன்கள் வீசிய மெல்லிய ஒளியில் காதலால் கட்டுண்ட அந்த வாலப்பருவத்தினர் இருவரும் தன்னை இம்சை செய்தால் என்ன செய்வதெனப் பஞ்சனை பயந்தது பொருளில்லாது போயிற்று வெளியறையிலிருந்த பணிப் பெண்ணைப் பற்றியும் வாயிற் காவலைப்பற்றியும் நினைப்பு வந்தவுடனேயே தாங்களிருந்தது சொர்க்கமில்லையென்பதையும், யார் பார்த்துவிட்டாலும் ஆபத்து பலமென்பதையும் புரிந்துகொண்டதால் அந்த இருவரும் சற்று எச்சரிக்கையடைந்துவிட்டனர். சிறிது அச்சத்துக்கும் உள்ளானாள் முத்துக்குமரி. அவள் அச்சம் இருவிதமாயிருந்தது. இடையைச் சுற்றி வளைத்து இறுக்கிக்கொண்டும் மெல்ல நெருடிக் கொண்டுமிருந்த அந்த வாலிபக் கரங்கள் தன்னை விடுவித்து விட்டால் என்ன செய்வது என்றோர் அச்சம். இத்தனை துணிகரமாக வந்து சொந்த வீட்டிலிருப்பவன்போல் பேசிக் கொண்டிருந்த பாண்டிய உபதலைவன் சேரமான் காவலரிடம் சிக்கிக்கொண்டால் அவன் கதி என்ன ஆகுமோ என மற்றொருவித அச்சம். இப்படி இரண்டுவித அச்சங்களுக்கிடையில் சிக்கித் தவித்த அந்த சித்திரப்பாவை மெள்ளக் கேட்டாள், “இத்தனை நாழி நிதானித்து இங்கு என்னுடன் தங்கியிருக்க என்ன துணிவு உங்களுக்கு?” என்று.

இந்திரபானுவின் கரங்கள் அவள் இடை வளைவை இரு பக்கத்திலும் பிடித்துச் சிறிதளவு சதையையும் இழுக்கவே

அவளுக்கு வலித்தது. அந்த வலி தேவையாயிருந்தாலும் அவள், “உம்! வலிக்கிறது,” என்று பொய்க் கோபம் காட்டினாள்.

“வலிக்கட்டும் என்றுதானே கிள்ளுகிறேன்” என்றான் இந்திரபானு மெல்ல நகைத்து.

“ஏன் கிள்ளுகிறீர்கள்? நான் என்ன செய்தேன்?” கோபத்துடன் கேட்டாள் பாண்டியன் செல்வி.

“குற்றத்திற்குத் தண்டனை.”

“என்ன குற்றம் செய்தேன்?”

“ஒரு வீரனைப் பார்த்து உனக்கு என்ன துணிவு என்று கேட்பதைவிட பெரும் குற்றம் என்ன இருக்க முடியும்?”

முத்துக்குமரி இதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. மெல்ல அவனுடன் இழைந்தாள். பிறகு மெல்லக் கேட்டாள், “நீங்கள் எப்படி அரண்மனைக்குள் நுழைந்தீர்கள்?” என்று.

இந்திரபானு அவளை அணைத்து நின்ற கரமொன்றை நீக்கித் தனது தலையில் தட்டிக் காட்டி, “இதன் உதவியால்,” என்று கூறினான்.

“இந்த விஷயத்தில் தங்கள் மூளை அதிகமாகத்தான் வேலை செய்கிறது” என்றாள் முத்துக்குமரி லேசாக நகைத்து.

“என் மூளை மட்டுமல்ல குமரி. எந்த முட்டாளின் மூளையும் வேலை செய்யும்.”

“முட்டாளின் மூளை வேலை செய்யுமா?”

“ஆம்.”

“விசித்திரமாயிருக்கிறதே.”

“இதில் விசித்திரம் ஏதுமில்லை, விஷயம் அப்பேர்ப் பட்டது.”

“என்ன விஷயமோ?”

“பெண் விஷயம்.”

“உம்.” சற்றே நிமிர்ந்து பார்த்தாள் பாண்டியன் மகள், தந்தையின் உபதலைவனை.

“பெண்ணை அடைய எவன் மூளையும் துரிதமாக வேலை செய்யும். இல்லாத தந்திரங்களைக் கையாளும். எதற்கும் துணிவு கொள்ளும். இதில் முட்டாள் கெட்டிக்காரன் என்ற வித்தியாசம் கிடையாது. ஏனென்றால்...” என்று இழுத்தான் இந்திரபானு.

“என்ன சொல்லுங்கள்?” முத்துக்குமரியின் குரலில் உக்கிரம் தெரிந்தது.

“ஏனென்றால்...” என்று மீண்டும் தயங்கிய இந்திரபானு. “காதலுக்குக் கண்ணில்லையென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள், கண் மூளையின் வெளிப்பகுதி. ஆகவே காதலிப்பவர் எல்லோருமே முட்டாள்கள்தான்” என்றான்.

முத்துக்குமரி அவனைத் தன்னிடமிருந்து தள்ளினாள். “சரி, சரி விலகுங்கள். என்னால் நீங்கள் முட்டாளாக வேண்டாம்”

இந்திரபானு சிரித்தான். “அடடே! உன்னைச் சொல்லவில்லை. உன்னைப் போன்ற பெண்ணை விரும்புவன் பெரும் ரசிகன், கவி!” என்றும் கூறினான் சிரிப்பின் ஊடே.

“பரிகாசம் செய்கிறீர்களா?” என்றான் கோபத்துடன் அவனிடமிருந்து தன்னை நன்றாகத் திமிறி விடுவித்துக் கொண்டு.

“இல்லை இல்லை. இதேபோலார். நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கிறேன் லீகாசுகர் மாதிரி?” என்றான் இந்திரபானு அவளை மீண்டும் பிடித்து.

“லீகாசுகரா!” வியப்பும் கோபமும் கலந்தொலித்தது குமரியின் குரலில்.

“ஆம்.”

“யாரது?”

“பெரிய வடநாட்டுக் கவி.”

“அவருக்கென்ன?”

“ஒரு பெண்ணிடம் காதல் கொண்டிருந்தார். அவளை அடைய வீட்டிலிருந்து கிளம்பி ஆற்றுவெள்ளத்தைப் பிணக்கட்டையின் உதவியால் நீந்தித் தாண்டி, அவள் சாளரத்

தருகேயிருந்த மரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மலைப் பாம்பைக் கயிறென நினைத்துப்பிடித்து ஏறித் தாவி அறைக்குள் குதித்தார்...”

“சே! இவ்வளவு பெண்பித்தன் ஒரு கவியா?”

“ஆம், பெரிய கவி.”

“நீங்களும் கவியோ?” ஏளனத்துடன் வினவினான் முத்துக்குமரி.

“இல்லை. இல்லாததால்தான் அத்தனை ஆபத்தில்லை. பிணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ஆற்றைத் தாண்டவில்லை; பாம்பைப் பிடித்து ஏறிக் குதிக்கவில்லை,” என்றான் இந்திரபானு பதிலுக்கு.

பிணம், பாம்பு என்பதெல்லாம் லீலாசுகரைப் பற்றிய பழை! கதையானாலும் அதைக் கேட்கப் பயம் சூழ்ந்து கொண்டது பாண்டிய குமரியின் உள்ளத்தில். இந்திரபானு பல கட்டுக்காவல்களைத் தாண்டி அங்கு வந்ததற்கும் தன்னிடமுள்ள பித்துதான் காரணமென்பதை அறிந்தாள். அந்த அறிவு ஓரளவு இன்பத்தைக் கொடுத்தாலும் பெரும் பயத்தையும் அளிக்கவே கேட்டாள், “நீங்கள் எப்படித்தான் வந்தீர்கள்? காவலர் அயர ஏதாவது சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததா?” என்று.

“இல்லை குமரி! சந்தர்ப்பத்தை நானே ஏற்பாடு செய்து கொண்டேன்” என்றான் இந்திரபானு.

“எப்படி?” கவலையுடன் கேட்டாள் முத்துக்குமரி.

“உன்னிடம் இன்று வந்த பணிப்பெண் நமது ஒற்றர் களில் ஒருத்தி. இந்த அரண்மனைக் காவலனான சாத்தனைக் கொண்டு அவளை இங்கு வேலைக்கமர்த்தினேன். இரவு திரும்பியிருக்க வேண்டிய அவள் வரவில்லையென்றும் மன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாளென்றும் இரவின் ஆரம்பத்தில் இல்லம் திரும்பிய சாத்தன் சொன்னான். ஆகவே பணிப்பெண் எங்கோ தவறி மன்னனிடம் அகப் பட்டுக் கொண்டு விட்டாளென்பதை ஊகித்தேன்,” என்ற இந்திரபானு தன் திட்டம் குமரியின் மனத்தில் உறைய சற்று நிதானித்தான்.

“உம் சொல்லுங்கள்,” அவள் குரலில் அப்பொழுதும் பயமிருந்தது.

“அதனால் மேற்கொண்டு சாத்தனில்லத்தில் தாமதிப்பதில் பயனில்லை என்று சாத்தனையும் கூத்தனையும் வெளியே அனுப்பிவிட்டு நான் சாத்தன் உடையை அணிந்து கொண்டு சாத்தனில்லத்துக்கு நெருப்பு வைத்தேன். மன்னனுக்கு ஓர் ஓலை எழுதிக் காவலர் கண்களில் படும்படி மரத்தில் கத்தியால் தைத்தி வைத்தேன்,” என்று கூறினான் இந்திரபானு.

“உம்.”

“நெருப்பைக் கண்டதும் காவலில் குழப்பமேற்பட்டது. பல காவலர் அரண்மனையைவிட்டு வேளியே ஓடிவந்தார்கள் தீயை அணைக்க. நானும் அவர்களுடன் கலந்து கொண்டேன். சாத்தனுடையில் நானிருந்ததாலும் தலையை நிமிர்த்தாததாலும் பந்தங்களின் வெளிச்சத்தைத் தவிர வேறு வெளிச்சமில்லாததாலும் தவிர அரை நாழிகை குழப்பமாயிருந்ததாலும் நானும் கும்பலோடு கும்பலாகக் கலந்து உள்ளே நுழைந்தேன். பிறகு அந்தப்புரத்தின் கோடிப்படியில் ஏற முற்பட்டேன். அப்பொழுது தலைமைக் காவலன் என்னை அழைத்தான்...”

“அப்பா! எத்தனை அபாயம்!” ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த இந்திரபானு சொன்னான். “அது அபாய நிலைதான். ஆனால் நான் சமாளித்துக்கொண்டேன். இன்னொரு வீரனையும் தூரத்திலிருந்தே காட்டிய காவலர் தலைவன் ‘நீங்களிருவரும் பாண்டிய குமாரியின் அறையில் சாவலிருங்கள்’ என்று கூறி, ‘மிகுந்த எச்சரிக்கையாயிருங்கள்’ என்றும் எச்சரித்தும் அனுப்பினான். நான் காவலுக்கு வந்தேன். சிறிது நேரம் இருவரும் காவல் புரிந்தோம். பணிப்பெண் உள் அறை விளக்கை அணைத்துப் படுத்துக் கொண்டாள். நான் எனது மடியிலிருந்து ஒரு செண்பகப் பூவை எடுத்து முகர்ந்து ‘அப்பாடா’ என்று ரசித்தேன்.”

“அப்பொழுது இன்னொரு காவலன்?” என்று கேட்டாள் முத்துக்குமரி.

“என்ன அது என்று கேட்டான். ‘இந்தா உனக்கும் ஒன்று’ என்று அவனுக்கு ஒரு பூவை மடியிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தேன். அவன் முகர்ந்தான் தள்ளாடினான். எங்காவது கீழே தடாலென்று விழுந்து என் பிராணனை வாங்கப் போகிறானென்று அவனைக் கட்டிப் பிடித்து அறைவாயிற் கதவில் சாத்தினேன். அவன் கையிலிருந்த மலரையும் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டேன் அவன் அனுமதியில்லாமலே”

முத்துக்குமரி தனது முத்து விழிகளை அவன்மீது திருப்பினாள். “நன்றாகத்தான் திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள்,” என்று சிலாக்கிக்கவும் செய்தாள்.

அதைக் கவனிக்காதவன்போல் மேலும் சொன்னான் இந்திரபானு. “அந்தச் செண்பகப் பூவை உறங்கிக்கொண்டிருந்த பணிப்பெண் நாகியிலும் வைத்தேன். அவர்கள் இருவரும் நாமாக இஷ்டப்பட்டாலொழியக் காலை வரையில் நம்மைத் தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள்” என்று

முத்துக்குமரி முறுவல் கொண்டாள். “பூக்கள் மாறியிருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று கேட்கவும் செய்தாள் விஷமத்துடன்.

“மாறியிருக்காது. ஏனென்றால் கச்சையின் வலப்புறத்திலொன்றும் இடப்புறத்திலொன்றுமாக மாற்றி வைத்திருந்தேன். அப்படி மாறியிருந்தாலும் பாதகமில்லை. நான் உறங்கியிருப்பேன். காலையில் எழுந்து சென்றுவிடுவேன்,” என்றான் இந்திரபானு,

“இந்த மயக்கத்துக்கு கால நிர்ணயம் உண்டா?” என்று வினவினாள்.

“உண்டு. மயக்க ரசாயனம் எத்தனை பூவில் தடவப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்தது. அதிகமாகத் தடவிவிட்டால் முகருபவர்களுக்கு வைகுந்த வாசமோ கைலாச வாசமோ நரக வாசமோ கிடைக்கும் அவரவர் மதப்படி, அவரவர் விளைப்படி” என்றான் இந்திரபானு.

“இதெல்லாம் உங்களுக்கு யார் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்?”

“சிங்கணன்.”

“யார், போசளத் தளபதியா?”

“ஆம். சேர நாடு வந்த பிறகு காட்டுக் கேட்டையில் நடந்த அனைத்தைப் பற்றியும் அறிந்தேன். பரலிமாநகரில் அதுவே பெருங்கதையாயிற்று. சிங்கணன் படையெடுத்துக் கோட்டாற்றுக் கரைக்குச் செல்லுமுன்பு, அதுபற்றி பரத பட்டரைக் கேட்டேன். அவர் விளக்கம் தந்தார். எதற்கும் இருக்கட்டும்மென்று பிரசாதமும் தந்தார்.”

“ரசாயனமா?”

“ஆம்.”

“அதுவும் குருநாதர் அளித்த பிரசாதமா?”

“ஆம். சேரன் உன்னைத் தூக்கி வந்ததே குருநாதருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் அதர்மத்தை வெறுப்பவர்.”

“ஆம் ஆம்,” என்றாள் முத்துக்குமரி வருத்தத்துடன். பிறகு “வாருங்கள் போவோம், இவர்கள் விழிக்கு முன்பு,” என்றாள் அடுத்த அறையை நோக்கிக் கண்ணைக் காட்டி.

“இல்லை. உன்னை அழைத்துப் போக நான் வரவில்லை,” என்றாள் இந்திரபானு.

இதைக் கேட்ட பாண்டியன் மகள் பெரும் அதிர்ச்சியடைந்தாள். “பின் எதற்காக வந்தீர்கள்?” என்றும் வினவினாள் அதிர்ச்சி நிரம்பிய குரலில்.

“உன்னை எச்சரிக்க. உன் உதவி பெற” என்ற இந்திரபானு விளக்கலானான்: “குமரி! உன் ஒருத்தியை முன்னிட்டுத்தான் குருநாதர் சேரனை எதிர்க்கிறார். உன்னை நான் சிறை மீட்டு விட்டால் குருநாதர் இதயத்தில் சாந்தி ஏற்பட்டு விடும். பிறகு அவர் கவலை சேரனைப் பற்றியும் சேரமக்களைப் பற்றியுமிருக்கும். அத்தகைய கூறிய அறிவுடையவரை சேரன் பக்கத்துக்கு நாமாக அனுப்புவது மதியீனம். நீ இங்கு சிறையிருப்பதுதான் பாண்டிய நாட்டுக்குப் பலம். தவிர எந்தச்

சமயமும் சேரமான் குருநாதரையும் மீறி நடவடிக்கைகள் எடுப்பான். திடீரென எதிர்பார்க்காத சம்பவங்கள் இங்கு நிகழும். அப்படி ஏற்படும்போது இங்கிருந்து எங்களுக்குச் செய்தி அறிவிக்கக் கூடியது நீ ஒருத்திதான். எது நடந்தாலும் வெளித் தாழ்வரையில் பந்த வெளிச்சத்தில் வந்து அரை நாழிகை நில். நான் புரிந்துகொள்வேன்...”

முத்துக்குமரியின் அதிர்ச்சியும் பிரமையும் அதிகமாயிற்று. “பகலில் ஏதாவது விளைந்தால்?” என்று வினவினாள் பயத்துடன்.

“பகலில் எதுவும் ஏற்படாது. இரகசியமாகப் புரியப்படும் அலுவல் இரவில்தான் புரியப்படும். தவிர பகலில் எது நடந்தாலும் எனக்குத் தெரியாமல் நடக்காது” என்றான் இந்திரபானு.

பிறகு அவள் தோள்மீது தனது இரு கைகளையும் வைத்து, “குமரி, எச்சரிக்கையுடனிரு யாரையும் நம்பாதே. இந்தத் தலைநகரை போர் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது” என்று கூறினாள் உணர்ச்சி ததும்ப.

“இந்தப் பணிப்பெண் உங்கள் லேவுகாரி, இவளையும் நம்பக்கூடாதா?” என்று வினவினாள் முத்துக்குமரி

“போர் நடக்கும்போது யாரையும் முழுக்க நம்புவது தவறு முத்துக்குமரி,” என்ற இந்திரபானு அவள் தோளிலிருந்த தனது கைகளை இறக்கிச் செண்பகப் பூக்களைத் திரும்பவும் மடியில் செருகிக்கொண்டு வெளியேசென்றான். முத்துக்குமரி பஞ்சணையில் படுத்தாள், நான்காம் ஜாமம் நெருங்கியதும் அந்த அறைக்கு மாற்றுக் காவலர் படியிலேறி வந்து கொண்டிருந்தனர். இந்திரபானு மற்றொரு காவலனைக் கிளப்ப முயன்றான். முடியாததால் தான்மட்டும் உடையைச் சீர்செய்துகொண்டு இடையில் வானைக் கட்டிக்கொண்டான். வந்த இரு காவலரும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தனர். பிறகு இந்திரபானுவை நோக்கிக் கேட்டான். “இவன் எப்படி உறங்கலாம்?”

“அவனைத்தான் கேட்க வேண்டும்,” என்றான் இந்திரபானு.

“எழுப்ப வேண்டியது உன் கடமையல்லவா?” என்றான் மற்றொரு காவலன்.

“இல்லை மன்னர் காவலைப்பற்றி எச்சரித்திருக்கும்போது உறங்காதிருப்பது இவன் கடமை. கடமை மீறியவர்களைப் பற்றிக் காவலர் தலைவனிடம் முறையிடுவது நமது கடமை.” என்றான் இந்திரபானு திட்டமாக.

“அப்படியானால் நீ போய் நமது தலைவரை அனுப்பு. அவரே நேரில் பார்க்கட்டும் இவனை.” என்றான் புதிதாக வந்த இருவரில் ஒருவன்.

அந்த உத்தரவை நிறைவேற்ற இந்திரபானு படிகளில் இறங்கிச் சென்றான். மதிலுக்கும் அரண்மனைப் பின்புறக் கட்டிடத்திற்குமுள்ள இடைவெளியில் வந்ததும் “பாண்டிய குமரி அறைக் காவலன் உறங்குவதாகத் தலைவரிடம் தெரிவி” என்று அங்கிருந்த ஒரு வீரனிடம் கூறிவிட்டு வெளியே சென்றான். நான்காம் ஜாமக் காவல் துவங்கிவிட்டதால் மூன்றாம் ஜாமக்காவலர் பலர் வெளியே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடன் கலந்து இந்திரபானுவும் சென்றான். அப்பொழுதும் சாத்தன் இல்லம் லேசாகப் புகைந்துகொண்டிருந்தது. அதை நோக்கி நடந்த இந்திரபானு அதைத் தாண்டிப் பின்புறமிருந்த மலைச்சரிவின் காட்டுக்குள் புகுந்தான். சிறிது நேரம் காட்டின் ஒரு பகுதியில் நின்று மடியிலிருந்த ஒரு செண்பகப் பூவை எடுத்துத் தூர எறிந்தான். பிறகு கச்சையின் மற்றொரு பகுதியிலிந்து சின்னஞ்சிறு வெண்கலச் சிமிழை எடுத்துப் பார்த்தான் “அப்பா! பட்டர் அளித்த பிரசாதம் நன்றாக வேலை செய்கிறது. என்ன அபாயமான பிரசாதம்?” என்று கூறிக்கொண்டு மீண்டும் மடியில் செருகிக் கொண்டான். பிறகு தனது வலக்கை நடு விரலையும் கட்டை விரலையும் சேர்த்து இருமுறை சொடுக்கிச் சத்தம் செய்தான். சற்று தூரத்திலிருந்த புதரில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

அத்தியாயம் 40

எல்லாம் என்னுல்தான்

மலைச்சரிவின் புதர் அசைந்ததும் அதன் கிளைகள் இரண்டு நீங்க அதிலிருந்து தலையைமெல்ல வெளியே நீட்டிய கூத்தன் இருபுறமும் கண்களை ஓட்டிவிட்டு பிறகு சற்று எட்ட நின்றுருந்த இந்திரபானுவை நோக்கினான். காட்டு இருட்டு அதிகமாயிருந்த போதிலும், இந்திரபானு நின்றிருந்த இடத்திற்கு நேர் மேலேயிருந்த மரக்கிளைகள் பலவும் விலகிக் கிடந்ததால் கிருஷ்ணபட்சத்து உதயச்சந்திரனின் ஆரம்ப வெளிச்சத்தின் இரண்டொரு கதிர்கள் அவன்மீது விழுந்திருந்ததின் காரணமாக அவனை நன்றாகப் பார்த்து விட்ட கூத்தன் தைரியத்துடன் வெளிப்போந்து புதருக்குள் ளிருந்த சாத்தனையும் வெளியே வரும்படி அழைத்தான். அரண்மனைக் காவலைத் தவிர, வேவு விவகாரங்களை அடியோடு அறியாதவனான சாத்தன் கடந்த தினத்திலிருந்து ஏற்பட்ட பலவித நிகழ்ச்சிகளால் அதிகத் திகிலுக்கும் குழப்பத்துக்கும் உள்ளாகியிருந்ததால் உடல் சற்று நடுக்கத் துடனேயே வெளியே வந்து கூத்தனைத் தொடர்ந்து இந்திரபானு நின்றிருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். பிறகு திகிலுடன் கேட்கவும் செய்தான். “இனி நான் போகலாமா?” என்று.

அந்தக் கேள்வி இந்திரபானுவை நோக்கிக்கேட்கப்பட்ட தானாலும் கூத்தன் சினத்துடன் அவனை நோக்கித் திரும்பி வினவினான், “எங்கு போகப் போகிறாய் சாத்தா?” என்று.

“அரண்மனைக்கு,” என்றான் சாத்தன் அப்பொழுதும் குரலில் திகில் ஒலிக்க.

“போய் என்ன செய்கிறதாக உத்தேசம்?” இம்முறை கூத்தனின் குரலில் ஏளனம் ஒலித்தது.

சாத்தன் ஏளனத்தைப்பற்றிக் கவலை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. “என் அலுவலை ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறேன். அரண்மனை உப்பை இத்தனை நாள் தின்றிருக்கிறேனல்லவா?” என்றான் சாத்தன் கூத்தனை அலட்சியத்துடன் நோக்கி.

கூத்தன் இதழ்கள் இகழ்ச்சியுடன் மடிந்தன. “போனால் என்ன ஆகும் தெரியுமா?” என்று கூத்தன் உதடுகள் ஒரு கேள்வியையும் வெளியிட்டன இகழ்ச்சியுடன்.

“என்ன ஆகும்?” சாத்தன் குரலில் இகழ்ச்சி தொனித்தது.

“அரண்மனை உப்பு உன் உடம்பில் ஊறியிருக்கிற தல்லவா?” என்று வினவினான் கூத்தன்.

“ஆம்.....”

“மீண்டும் ஊறும்.”

“நீ சொல்வது விளங்கவில்லை எனக்கு.”

“உன் தோலை உரித்து உப்பைத் தடவுவார்கள்?”

“எதற்காக?”

“வேவுகாரர்களுக்கு உடந்தையாயிருந்ததற்காக விருந்தளிப்பார்களென்று எதிர்பார்க்கிறாயா?”

இந்தக் கேள்விக்குச் சாத்தன் உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. சிறிது யோசனைக்குப்பின் சொன்னான், “எது நடந்தாலும் சரி. நான் அரண்மனைக்குப் போகப் போகிறேன். கடந்த நாட்களில் நடந்ததைக் கூறிவிடப் போகிறேன். மேற்கொண்டு அரசுத் துரோகத்துக்கு என் மன சாட்சி இடங்கொடுக்கவில்லை,” என்று.

கூத்தன் முகத்தில் சினம் அதிகமாகத் துளிர்த்தது. ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான் சாத்தனை நோக்கி. அவனைப் பேச வேண்டாமென்று கையமர்த்திய இந்திரபானு சாத்த

னைக் கனிவுடன் நோக்கி, “சாத்தா! உன் அரச பக்தி மெச்சத் தகுந்தது. நீ போவதாயிருந்தால் போ. ஆனால் இதையும் சிந்தித்துப் பார். பரதபட்டர் சேரநாட்டுப் பற்றிலும் அரச பக்தியிலும் யாருக்கும் சளைத்தவரல்லர். ஆனால் அவரே அரசனுக்கு எதிராக அலுவல்களைப் புரிகிறார். அரச தர்மத் துக்குப் பிரஜைகள் பணிய வேண்டியதுதான். அரச அதர்மத் துக்குப் பணியும்படி எந்த அறவிதியும் கூறவில்லை. தவிர இன்னொன்றும் நீ கவனிக்க வேண்டும்,” என்றான்.

“என்ன கவனிக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டான் சாத்தன்.

“அரசர் அறியாதது எதையும் நீ கூற முடியாது. பணிப் பெண்ணை வேலைக்கமர்த்தியது நீயென்று அரண்மனையில் தெரியும். அவளை அரசர் நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிறார் ஏதோ சந்தேகத்தின் மேல். அவர்கள் சந்தேகப்பட்ட வினாடியி லிருந்து அரண்மனையில் பல கண்கள் அவள்மீது நிகைத் திருக்கும். இத்தனை நேரம் அவள் பல விஷயங்களை அரசரிடம் கூறியிருக்கலாம். இல்லையேல் இரவில் காவலர் உனது இல்லம் தேடி வரக் காரணமில்லை. உன் வீடு எரிந்திருக் கிறது. வீட்டுக்கெதிரேயுள்ள மரத்திலிருந்து எனது ஓலையும் அரசரிடம் போயிருக்கிறது. இவற்றைத் தவிர வேறு என்ன மன்னருக்கு நீ சொல்ல முடியும்?” என்று கேட்டான் இந்திர பானு. அதைத் தொடர்ந்து மேலும் சொன்னான், “சாத்தா! அந்தப்புரத்தில் பாண்டியகுமாரி அறைக் காவலனொருவன் மயக்கமுற்றுக் கிடக்கிறான். பணிப்பெண்ணும் மயக்கமுற்றுப் படுத்திருக்கிறாள். ஒரு காவலன் மறைந்துவிட்டான். அந்தக் காவலன் நீயா நானா? அந்தப்புர வழிகள் எனக்குத் தெரியக் காரணமில்லை. உனக்குத் தெரியக் காரணமுண்டு. தவிர, பணிப்பெண்ணை அமர்த்தியதும் நீ. அவளை மாலையில் சந்திக்க முயன்று முடியாமல் திரும்பியிருக்கிறாய். இரவில் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது மைத்துனியைப் பார்க்க நீ ஏன் போயிருக்கக் கூடாது? தவிர, அவள் மைத்துனியென்று நீ கூறியதற்கு உண்மை என்ன என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி? அவள் உன் காதலியாகக்கூட இருக்கலாமே? நீ, உன் காதலி இருவரும்

ஓற்றர்கள். என்னையும் கூத்தனையும் சேர்ந்தவர்கள். ஆகவே அவனை விடுவித்துக் கொண்டுவர நீ இந்தத் தீயையும் குழப்பத்தையும் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாமல்லவா?" என்று.

சாத்தன் மூளை அடியோடு குழம்பிவிட்டதால் அவன் பதிலேதும் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்தான். அவன் நிலைமையைக் கண்டு பரிதாபப்பட்ட இந்திரபானு, "சாத்தா! உன்னைப்போன்ற வீரர்கள் நாட்டின் மாணிக்கங்கள். ஆனால் மன்னர்களுக்கு அத்தகைய மாணிக்கங்களை மதிக்கத் தெரியாது. அதுவும் சினத்துக்கும் காமத்துக்கும் வசப்பட்ட மன்னர்களுக்கு மனிதர்களின் தராதரம் தெரிவது கிடையாது. வேண்டுமானால் நீ எங்களைவிட்டுச் செல். ஆனால் அரண்மனைக்குச் செல்லாதே. அரண்மனையில் உனக்குச் சித்திரவதை காத்திருக்கிறது," என்றான்.

அத்துடன் சாத்தனுடன் பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்ட இந்திரபானு கூத்தனை நோக்கி, "அண்ணா, அதோ பார், அந்தப்புர உப்பரிகைத் தாழ்வரையை," என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

உப்பரிகைத் தாழ்வரையில் பந்தங்கள் வேகமாக அங்கு மிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பிறகு ஒரு பந்தம் படிகளில் இறங்கிக் கீழே ஓடிவந்தது. அடுத்த வினாடி நாலேந்து பந்தங்கள் மாடிப் படிகள் ஏறிச் சென்றன. சில வினாடிகளுக்குள்ளாகப் பல விளக்குகளும் ஏற்றப்பட்டன. இத்தனையும் மௌனமாகப் பார்த்த கூத்தன், "ஆம் தம்பி! நீ சென்று வந்தது தெரிந்துவிட்டது," என்றான்.

"நான் என்று திட்டமாகத் தெரியாது அவர்களுக்கு, யாரோ ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்றுதான் தெரியும். அனேகமாக, சாத்தன் மீதுதான் அவர்களுக்குச் சந்தேகம் விழும்," என்றான் இந்திரபானு. பிறகு ஒரு வினாடி சிந்தித்து விட்டு, "அண்ணா! இனி இந்தப் பகுதி சல்லடை போட்டுச் சலிக்கப்படும். வா, நாம் போகலாம்" என்று கூத்தனை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். அவர்கள் போவதை ஒரு

வினாடி கவனித்துக்கொண்டிருந்த சாத்தன் முகத்தில் குழப்பம் மிதமிஞ்சிக் கிடந்தது. சிறிது அவகாசத்துக்குப் பிறகு சாத்தன் சோகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு அவர் களை மெல்லப் பின்பற்றிச் சென்றான். அரண்மனைக்குள் அடுத்து நிகழக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றியே அவன் மனம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

அரண்மனை நிகழ்ச்சிகள் இந்திரபானு எதிர்பார்த்தபடி தான் இருந்தன. பாண்டியகுமாரியின் அறைக் காவல னொருவன் தூங்கிவிட்டான் என்பதை அறிந்தவுடன் அந்த அறைக்கு நாலேந்து வீரர்களுடன் விரைந்த காவலர் தலைவன் வாயிற்படியில் சாய்ந்துகொண்டு நிம்மதியுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த காவலனைக் கண்டதும் வெகுண்டு, “டேய்! எழுந்திரு,” என்று கூறி, பாதக்குறட்டால் அவனைக் குத்த வும் செய்தான்.

அந்தக் குத்தலுக்கும் காவலன் மசியவில்லை. தலைவன் கையால் பிடித்து உலுக்கியதற்கும் மசியவில்லை பிறகு தலைவன் வீரனொருவனை விளித்து, “இவனைத் தூக்கி நிறுத்தி முகத்தில் நீர் அடியுங்கள்,” என்றான்.

ஒரு வீரன் அவனைத் தூக்கி நிறுத்த, மற்றொரு வீரன் நீர் கொண்டு வந்து முகத்திலடித்ததும் லேசாகக் கண்களைத் திறந்த காவலன் மீண்டும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தன்னை நிற்கவைத்தவர்மீது தடாலெனச் சாய்ந்துவிடவே இருவரும் தரையில் விழுந்தனர். அடியில் விழுந்த வீரன், உறங்கியவன் உடலிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு விலகி, “அப்பா! பிணம் கனம் கனக்கிறான். இறந்து விட்டான் போலிருக் கிறது.” என்றான் காவலர் தலைவனை நோக்கி.

“சற்று முன்பு கண் விழித்தானே,” என்று சேறினான் காவலர் தலைவன்.

“ஆமாம்” கீழே விழுந்த வீரன் ஒப்புக்கொண்டான் பணிவுடன்.

“பிணம் விழிக்குமா?” என்று மீண்டும் கூறினான் தலைவன்.

“விழிக்காது.” விழுந்த வீரன் குரலில் பணிவு அதிகமாயிருந்தது.

“பின் எப்படி இவனைப் பிணமென்கிறாய்?” என்றான் தலைவன் ஆத்திரத்துடன்.

“தங்கள் மீது இவன் விழுந்திருந்தால் தாங்களும் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்,” என்றான் வீரன்.

காவலர் தலைவனுக்கு அந்த வீரனை ஒங்கி அறைந்து விடலாம் போலிருந்தாலும் சினத்தை அவன் மீது காட்டாமல் மற்றொருவனை நோக்கி, “இந்த அறையின் பணிப்பெண் எங்கே?” என்று சீறி விழுந்தான்.

“உள்ளேயிருக்க வேண்டும்.”

“அழைத்து வா அவளை.”

அறைச்சீலையை விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே சென்ற காவலன் சில வினாடிகளுக்குப் பின்பு திரும்பி வந்து, “தலைவரே! பணிப்பெண்ணும் உறங்குகிறாள்,” என்றான்.

“வாளால் தட்டி எழுப்ப நான் சொல்லித் தர வேண்டுமா?” என்று வினவினான் தலைவன் ஆக்ரோஷத்துடன்.

“வேண்டியதில்லை. நானே வாள் பிடியால் குத்திகூடப் பார்த்தேன். அவள் எழுந்திருக்கவில்லை,” என்றான் வீரன்.

“நீ சொல்வது விளங்கவில்லை,” என்றான் தலைவன்.

“அவளும் இவன் நிலையில்தானிருக்கிறாள்,” என்று வீரன் விளக்கவே என்ன செய்வதென்றறியாமல் விழித்த காவலர் தலைவன், “நீ சென்று மன்னர் சயன அறைக் காவலனிடம் இதை தெரிவித்துவிட்டு வா,” என்றான்.

“மன்னர் எங்கு சயனித்திருக்கிறாரோ? பட்டத்து ராணியின் மாளிகையிலா? இளைய ராணியின் மாளிகையிலா?” என்றான் வீரன்.

“மன்னர் இரண்டு மாளிகைகளுக்கும் செல்லவில்லை. இந்தப் பகுதியின் சயன அறையில்தானிருக்கிறார்,” என்று காவலர் தலைவன் கூறியதும் விரைந்த வீரன் சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் மற்றொரு காவலனுடன் திரும்பினான். வந்த

காவலன் மிக வயோதிகனாயிருந்தான். அரண்மனைக் காவலிலேயே ஆயுள் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த அவன் நீண்டநேரம் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அந்தக் காவலனைக் கவனித்தான். பிறகு உள்சென்று அங்கிருந்த பணிப் பெண்ணைக் கவனித்துவிட்டு வெளி வந்தான். பிறகு காவலர் தலைவனை நோக்கி, “இவன் உறங்குவதை எப்பொழுது அறிந்தீர்கள்?” என்றான்.

“மூன்றாம் ஜாமக் காவலனொருவன் சொல்லியனுப்பினான்,” என்று பதில் கூறினான் தலைவன்.

அரசனின் சயன அறைக் காவலன் சற்றுச் சிந்தித்து விட்டு, “உறங்குபவன் உறங்கட்டும். பணிப்பெண்ணையும் ஏதும் செய்ய வேண்டாம். இங்கு காவலைப் பலப்படுத்துங்கள். காலையில் மன்னரே அவர்கள் நிலையை நேரில் பார்க்கட்டும்,” என்று கூறிச் சென்றான்.

காவலர் தலைவன் காவலைப் பலப்படுத்த வேறு யாரையும் நியமிக்கவில்லை. தன்னுடன் வந்த காவலர்களோடு தானே காவல் புரிந்தான்.

நான்காம் ஜாமம் வெகு துரிதமாக ஓடியது. உதய கால தாரைகள் அரண்மனையில் சப்தித்தன. அந்தப்புரத்திலும் பணிமக்கள் நடமாட்டம் துவங்கியதால் சிலம்பொலிகள் ஆங்காங்கு கேட்டன. எங்கோ கோவிலில் பாடப்பட்ட திருப்பள்ளியெழுச்சியும் தொடர்ந்து கேட்டது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பாண்டியகுமாரியின் அறைக்கு வயோதிகக் காவலன் பின்தொடர வந்து மன்னன் உறங்கிக் கிடந்த காவலனை இருமுறை காலால் உதைத்தான். பிறகு உள்ளே சென்று பணிப்பெண்ணையும் இருமுறை உதைத்துப் பார்த்தான். பிறகு உள்ளறைச் சீலையை விலக்கச் சென்றான். அவன் அதை அணுக முன்பு, “யாரது?” என்று அதிகாரச் சத்தமிட்டுத் திரை சீலையை விலக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்த முத்துக்குமரி அரசனை நோக்கித் தீ விழி விழித்தாள். “அனுமதியின்றி உங்களை யார் நுழையச் சொன்னது இங்கே?” என்று கனல் கக்கும் சொற்களையும் உதிர்த்தாள்.

மன்னன் அவள் சினத்தைவிட அதிக சினத்தைக் காட்டி, “இங்கு என்ன நடந்தது இரவில்?” என்றான்.

“அரண்மனையில் நடப்பதைக் கண்டுபிடிப்பது சிறையிருப்பவள் வேலையா?” என்றாள் குமரி.

“நேற்றிரவு இங்கு இருவர் மயக்கமுற்றிருக்கிறார்கள்.”

“அரண்மனையில் பலருக்குப் பலவித மயக்கமிருக்கிறது.”

“பாண்டியகுமாரி! இதோ உன் பணிப்பெண் மயக்கமாகப் படுத்திருக்கிறாள். வாயிலில் காவலனொருவன் மயக்கமாகப் படுத்திருக்கிறான்,” என்றான் கோபத்துடன் மன்னன்.

“அதற்கு நான் என்ன செய்ய?”

“உன்னை நாடி யாரி வந்தது இரவில்?”

“யாரும் வரவில்லை?”

“பொய்.”

“வந்திருத்தாலும் உங்களிடம் சொல்வேனென்று எதிர் பார்க்கிறீர்களா?”

“வேறுவிதமாக அறிய மார்க்கமில்லையென்று நீ நினைக்கிறாயா?”

“இருக்கும்போது என்னைக் கேட்பானேன்?” என்ற முத்துக்குமரி உள்ளறையை நோக்கித் திரும்பினாள்.

“நில்!” என்று அதட்டிய மன்னன் அவளுக்கு முன்பு உள்ளறைக்குள் நுழைந்து சுற்றும்முற்றும் கவனித்தான். பஞ்சணையில் விழுந்திருந்த செண்பகப் பூவைக் கண்டதும் அதைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, “இது ஏது?” என்றான்.

“உங்கள் அரண்மனைப் பூக்காரியைத்தான் கேட்க வேண்டும். சேர நாட்டில் செண்பகம் விளையுமிடம் எனக் கெப்படித் தெரியும்?”

அரசன் காவலனொருவனை விளித்து, “பரதபட்டரை இங்கு அழைத்து வா,” என்று உத்தரவிட்டான்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கு வந்த பரதபட்டன் காவலனையும் நோக்கினான்; பணிப்பெண்ணையும் நோக்கினான்.

பிறகு மன்னனை நோக்கி, "இந்த மயக்கம் தானாகச் சரியாகப் போய்விடும். இன்னும் ஒரு நாழிகையில் இருவரும் சுண்ணிழித்துக் கொள்வார்கள்," என்றான்.

"இவர்கள் எப்படி மயக்கமுற்றார்கள்? யாரால்?" என்றான் அரசன்.

பரதபட்டன் தனது சின்னஞ்சிறு விழிகளை அரசன்மீது திருப்பினான். "எல்லாம் என்னால் தான்," என்றான்.

அரசன் திகைத்து நின்றான். "உங்களாலா!" என்ற அரசன் சொல்லில் ஒலித்தது வியப்பா வேதனையா கோபமா என்பது புரியவில்லை.

அத்தியாயம் 41

முன்று நிபந்தனைகள்

கடந்த இரவில் நடந்த விசித்திர நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் தன்னால் தானென்று குருநாதன் ஒப்புக்கொண்டதைக் கேட்டு பலவித உணர்ச்சிகளுக்கு உள்ளான மன்னன் அந்த உணர்ச்சிகளை வேறு யார் மீதும் காட்டாமல் கையிலிருந்த செண்பகப் பூவைப் பலமாக நெருடினான். அப்பொழுது தான் செண்பகப் பூவைக் கவனித்த குருநாதன், “இப்படிக்கொடு அந்த செண்பகப் பூவை,” என்று அரசனைக் கேட்டு அதை வாங்கிச் சற்றி எட்ட நீட்டிக்கொண்டே அதைக் கவனித்தான். பிறகு மன்னனை நோக்கிக் கேட்டான், “இதே மாதிரி இன்னொரு பூ இருக்கவேண்டுமே. அது கிடைத்ததா?” என்று.

மன்னன் முகத்தில் கோபம் அதிகமாகத் துளிர்க்கவே, “பூவைத் தேட இங்கு நான் வரவில்லை,” என்று சினத்துடன் கூறினான் குருநாதனை நோக்கி.

“வேறு எதற்கு வந்தாய்?” என்று குருநாதன் கேட்டான் இகழ்ச்சியுடன்!

“இவர்கள் மயக்கத்துக்குக் காரணம் கண்டு பிடிக்க,” என்று மன்னன் மீண்டும் சீறினான்.

“மயக்கத்திற்கும் பூவுக்கும் சம்பந்தமுண்டு என்று புலப்படவில்லையா உனக்கு?” என்ற பரதபட்டன் குரலில் இகழ்ச்சி அதிகமாக ஒலித்தது.

“சம்பந்தம் உங்களுக்கும் மயக்கத்துக்கும் தானென்று கூறவில்லையா நீங்கள்?” என்ற அரசன் கேள்வியில் கோபம் அதிகமாகத் தெரிந்தது.

“எனக்கும் இவர்கள் மயக்கத்துக்கும் சம்பந்தம் உண்டு. இவர்கள் மயக்கத்துக்கு நான் காரணம்தான். ஆனால் இடைக்கருவிகள் தேவை,” என்றான் பரதபட்டன்.

“இடைக் கருவிகளா?” ஏதும் புரியாமல் வினவினான் மன்னன்.

“ஆம்.”

“என்ன இடைக்கருவிகள்?”

“என் திராவகத்தைத் தடவ ஒரு சிறு கிழிசல் துணி அல்லது ஒரு சிறு புஷ்பம், அந்தக் கிழிசல் அல்லது மலரை ஏந்திவர ஒரு மனிதன், இவையனைத்தும் தேவை.”

மன்னன் பொறுமை அதற்கு மேல் நிலைக்கவில்லை. “சொல்வதை விளங்கச் சொல்லும்,” என்று கூவினான் சினக் கதிர்கள் முகத்தில் வீச

பதிலுக்குப் பரதபட்டன் முகத்தில் வருத்தக்குறி பெரிதும் படர்ந்தது. “பாண்டிய நாட்டில் அறிவு வளர்ந்து வருகிறது. சேரநாட்டில் அது குன்றி வருகிறது,” என்று சற்று இரைந்து சொல்லிக்கொண்டான்.

அதைக் காதில் வாங்கியமன்னன், “குருநாதரே! உமது துணிவு எல்லை மீறிப் போகிறது,” என்றான் குரலில் உஷ்ணம் அலைபாய.

“எல்லை மீறிப் போவது அது மட்டுமல்ல...” என்றான் குருநாதன்.

“வேறெது?”

“தலைநகரின் ஆபத்து.”

“எப்படித் தெரியும் உமக்கு?”

பதிலுக்குப் பெரும் அதிர் வெடியை எடுத்து வீசினான் குருநாதன். “இந்திரபானு இந்த அறைக்கு வந்து போனது விருந்து,” என்று குருநாதன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட

வீரரவி உதய மார்த்தாண்டவர்மன் அவருக்கு ஒருவேளை புத்தி பிசகிவிட்டதோ என்று உள்ளூர நினைத்தான்.

அவன் முகபாவத்திலிருந்தே அவன் நினைப்பதை ஊகித்த குருநாதன் மெல்ல நகைத்தான். “மன்னா! உன் காவலன் வீடு பற்றி எரிகிறது. பிறகு கிடைக்கிறது இந்திரபானுவின் ஓலை உனக்கு. தீ பிடித்ததில் அரண்மனை பின்புறக் காவல் சிறிது குழம்புகிறது. அந்தக் குழப்பத்தில் உனது காவலர் உடையில் இந்திரபானு உள்ளே நுழைந்தால் யார் கவனிக்கப்போகிறார்கள்? இங்கிருந்த காவலனையும் பணிப்பெண்ணையும் ரசாயனம் தடவிய செண்பகப்பூவை முகரச்சொல்லி இருவரையம் கும்பகர்ணர்கள் ஆக்கிவிட்டதால் அவன் இரவில் ஒரு முழு ஜாமத்தைக் இங்கு கழிப்பதை யார் தடுக்க முடியும்?” என்று வினவவும் செய்தான். அத்துடன் மேலும் சொன்னான்; “அந்த ரசாயனத்தை இந்திரபானுவின் தற்காப்புக்காகக் கொடுத்தேன். அதுவும் அவன் என் குடிசையில் இருந்த நாளில் கொடுத்தேன். முத்துக்குமரியை சிங்கத்தின் வாயிலிருந்து மீட்க வரும் ஒரு வாலிபனுக்கு உதவியாயிருக்கட்டுமென்று கொடுத்தேன். அறிவாளியான அவன் அதை வெகு சாமர்த்தியமாக உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறான், அவன் நிதானமாக அலுவல்களைப் புரிகிறான். நீ அவசரத்தில் காரியத்தைக் கெடுக்கிறாய்.”

மன்னன் மெள்ள மெள்ள தன் கோபத்தை ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான். “என்ன அவசரப்பட்டு விட்டேன் நான்?” என்று வினவினான்.

பரதபட்டன் சிறு விழிகள் மன்னனை நோக்கிப் பளிச்சிட்டன ஒரு விநாடி. பிறகு அவன் உதடுகள் சொற்களை நிதானத்துடன் உதிர்க்கத் தொடங்கின. “நீ என்ன அவசரப்பட்டுவிட்டாய் என்று சொல்வதை விட நானாயிருந்தால் எப்படி நடந்துகொண்டிருப்பேன் என்று சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். திடீரென ஒரு புதுப்பணிப்பெண் முனைத்து இரண்டு ராணிகளைத் தாண்டி என்னிடம் வந்துவிட்டால் முதலில் அவனிடம் எச்சரிக்கையுடனிருப்பேன். அவள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொள்வேனே தவிர அவளை அரண்மனையில்

இருத்திக்கொள்ள மாட்டேன். அவனைத் தேடி வந்த பணிப் பெண்ணிடம் அவள் இரவு வரமாட்டாளென்று சொல்லி யனுப்பியிருக்கமாட்டேன். நிதானித்திருப்பேன். அந்தப் பெண்ணை போக விட்டு அவளைக் கவனிக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பேன். அவள் எந்த இல்லத்துக்குப் போகிறாள். எந்தக் காவலனுடன் தங்கியிருக்கிறாள். அந்த இல்லத்திலேயு யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கவனிக்கச் செய்வேன். அவள் விஷயத்தில் மேலுக்கு வெகு அசிரத்தை காட்டுவேன். உள்ளூர் வெகு எச்சரிக்கையுடனிருப்பேன். என் அசிரத்தை அவளுக்கும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் துணியைக் கொடுக்கும். அந்தத் துணியில் ஏதாவது ஒரு சரிவு ஓர் இடை வெளி கிடைக்கும். அப்பொழுது என் கரம் குறுக்கே நிற்கும். இது என் வழி. உன் வழி. உடனுக்குடன் நடவடிக்கை ஆத்திரத்தின் வழி அது. ஆத்திரக்காரனுக்கு...” மேலே சொல்லவில்லை பரதபட்டன். ஆனால் அரசன் உணர்ந்து கொண்டான். காவலர் எதிரில், முத்துக்குமரியின் எதிரில் தன்னை நிந்திக்க பரதபட்டனுக்கு மிதமிஞ்சிய துணிவு இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்க நினைக்க ஆத்திரம் எல்லை மீறியது மீண்டும் குருநாதனை இழுத்துச் செல்லுமாறு காவலருக்கு உத்தரவு பிறப்பிக்க வாயெடுத்தான். அப் பொழுது குறிஞ்சி மெல்லக் கண்களைத் திறந்தான்.

மன்னன் ஆணையிடுவதைச் சற்றே தேக்கிக்கொண்டான். குருநாதர், அரசர், காவலர், அந்த அறையிலிருந்ததைக்கண்ட குறிஞ்சி மெள்ளத் தன் ஆடைகளைச் சீர் செய்து கொண்டும் தலையைக் கோதிக்கொண்டும் எழுந்து உட்கார்ந்து கண்களைச் சற்றுக் கசக்கிவிட்டுக்கொண்டான். அதே சமயத்தில் வாயிற் படியில் சாய்ந்து கிடந்த வீரனும் மெள்ள எழுந்திருந்து தள்ளாடித் தள்ளாடி உள்ளே வந்து மன்னனைக் கண்டதும் தலைவணங்கக்கூட உணர்ச்சியற்றுப்பிரமைபிடித்து நின்றான்.

“இதுதான் நீ காவல் புரியும் லட்சணமா?” என்று வின வினான் மன்னன்.

பதிலுக்கு நடுங்கினான் வீரன். “எல்லாம் அந்தச் செண் பகப்பூ...” என்று குளறினான்.

“எந்த செண்பகப்பூ?” என்று மன்னன் வினாவினான்.

“அந்த இன்னொரு காவலன் கொடுத்தது?” என்று மீண்டும் குளறினான் அவன்.

“எங்கே அது?” அரசன் கையை நீட்டினான் பூவை வாங்க.

காவலன் தனது கச்சையில் தேடிப் பார்த்தான். “காணவில்லை. அவன்தான் எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்” என்றான் காவலன்.

“அவனை இதற்கு முன்பு பார்த்திருக்கிறாயா?” என்று குருநாதன் வினாவினான்.

“இல்லை, பார்த்ததில்லை,” என்றான் காவலன்.

“அவன் முகம்...” என்ற குருநாதன் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை.

“மிகவிகாரம்,” என்று வீரன் வார்த்தையை முடித்தான் இடைபுகுந்து.

மன்னன் அவனைச் செல்லுமாறு பணித்துவிட்டுக் குறிஞ்சியை நோக்கினான். குறிஞ்சி மன்னன் கேள்வியை ஊகித்துப் பதில் சொன்னான். “யாரோ என்னை மயக்க ரசாயனத்தை முகர வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தனைக்கும் நான் அதிகமாக உறங்குவதில்லை. முகர வைத்தவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் மிகுந்த சாமார்த்தியசாலியாக இருக்க வேண்டும். நான் படுத்து உறங்கும்வரையில் காத்திருந்து மெல்ல வந்து என் முகத்திற்கு எட்டாமையில் வைத்தே அதை நான் கவாசிக்கச் செய்திருக்கிறேன். அவன் கொண்டு வந்த மலரோ துணியோ சற்று என்மீது பட்டிருந்தாலும் நிலைமை வேறாயிருக்கும்,” என்றான் மன்னனை நோக்கி.

மன்னன் பரதபட்டனை நோக்கினான். பரதபட்டன் தான் அவனை ஏதும் கேட்க விரும்பவில்லையென்று கூறிவிட்டு அறையைவிட்டு வெளியே சென்றான். காவலரிருவர் குருநாதனைத் தொடர்ந்தனர். மன்னனும் அத்துடன் விசாரணையை நிறுத்திக்கொண்டு காவலர்தலைவனைவிளித்துக்காவலலை அந்த

அறையில் பலப்படுத்தும்படி உத்தரவிட்டுத் தனது சயன அறையை நோக்கிச் சென்றான்

மீண்டும் தனது பஞ்சணையில்படுத்த வீரரவி வெகுநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பரதபட்டன் சொன்ன அனைத்தும் உண்மையென்பது அவன் கூரிய அறிவுக்கு மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. தனது அவசரத்தாலேயே பல காரியங்கள் கெட்டு விட்டன என்பதையும் அவன் புரிந்துகொண்டான். பரத பட்டன் உதவியும் யோசனையும் அந்த நெருக்கடியான கட்டத்தில் சேரநாட்டுக்குத் தேவையென்பதையும் உணர்ந்தான், சேரமன்னன். இருப்பினும் குருநாதன் இந்திரபானுவைத் தான் கொல்ல முயன்றதையும், முத்துக்குமரியைச் சிறை வைத்திருப்பதையும் ஒப்பவில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டானானதால் அவனுக்குக் குருநாதன்மீது ஓரளவு கோபமும் துளிர்ந்தது. கோபத்தைக் காட்ட அது சமயமல்ல வாதலால் குருநாதனிடம் ஓரளவு ஒத்துப் போவதே சிறந்த வழி என்பதை உணர்ந்து வீரரவி அதற்கான யோசனையில் இறங்கினான் தனது அந்தரங்க ஆலோசனைகளில் குருநாதனுக்கும் ஓரளவு இடங்கொடுத்து அவன் யோசனைகளில் தனக்குப் பிடித்தமானதை எடுத்துக் கொள்ளவும் தீர்மானித்தான் உதயமார்த்தாண்டவர்மன். 'உள்ள நிலைமை இன்று புரியும். இன்று எப்படியும் கடற்படை துறைமுகத் துக்கு வந்துவிடும். கடற்படைத் தலைவனையும் விசாரிப்போம்,' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட சேரமான் வழக்கத்துக்கு விரோதமாக அன்று நீண்ட நேரம் கழித்தே நீராடச் சென்றான். நீராடிய பிறகு லேசாகக் காலை உணவருந்தி முதலமைச்சரை வரவழைத்தான் தனது சயன அறைக்கே.

முதலமைச்சர் மிகுந்த கவலையுடன் சயன அறைக்குள் நுழைந்தார். மன்னன் சயன அறைக்குள் நுழைய யாருக்குமே அனுமதி கிடையாது மன்னனுக்கு உடல்நிலை சரியில்லையென்றால் மருத்துவர் மட்டும் அங்கு நுழையலாமென்பது தான் அரண்மனை விதி அப்படியிருக்கத் தம்மை மன்னன் அங்கு அழைத்ததை எண்ணிப் பெருங்கவலையுடன் வந்த

முதலமைச்சர், “மன்னர் உடலுக்கு...” என்று விசாரித்து முகத்தில் துன்பத்தைக் காட்டினார்.

“உடல்நிலைக்கு எதுமில்லை, முதலமைச்சரே! மனநிலை தான் சரியில்லை,” என்றான் மன்னன்.

“புதிதாக என்ன ஏற்பட்டுவிட்டது மன்னரைக் கவலைக் குள்ளாக்கி?” என்று வினவினார் முதலமைச்சர்.

மன்னன் பஞ்சணையை விட்டு எழுந்திராமல் கடந்த இரவில் நடந்ததை விளக்கமாகச் சொன்னான். முதலமைச்சர் முகத்தில் முதலில் வியப்பு விரிந்தது, பிறகு கவலை படர்ந்தது, முடிவில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது. “மிக விசித்திரம், மிக விசித்திரம்,” என்றார் முதலமைச்சர் நிகழ்ச்சி முழுவதையும் கேட்ட பின்பு.

“இதிலிருந்து உமக்கு என்ன தெரிகிறது?” என்று வினவினான் மன்னன் சர்வசாதாரணமாக.

முதலமைச்சர் சற்றுத் தயங்கியே பதில் சொன்னார், “அரண்மனைக் காவல் அத்தனை சரியாயில்லையென்று தெரிகிறது. தவிர, தலைநகரில் எதிரி வேவுக்காரர் நடமாட்டம் அதிகமென்று தெரிகிறது. அதுமட்டுமல்ல, வெகு திறமை சாலிகளான ஒற்றர்களை நாம் சமாளிக்க வேண்டியிருப்பதும் தெரிகிறது,” என்று.

“வேறு என்ன தெரிகிறது?” என்று வினவினான் மன்னன் பஞ்சணையில் எழுந்து உட்கார்ந்து.

முதலமைச்சர் சிறிது தயங்கினார். “சொல்லத் தயக்கமாயிருக்கிறது,” என்றும் கூறினார்.

“என்ன தயக்கம்?” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“நமது மதிப்புக்குரியவர்மீது குறை சொல்வது தயக்கத்தைத் தருகிறது.”

“தயக்கம் வேண்டாம். சொல்லும்.”

“குருநாதர் வெளிப்படையாகக் கூறுவதைவிட அதிகமாக விஷயமறிந்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது.”

மன்னன் ஆமோதிக்கும் வகையில் தலையசைத்தான். “அவரிடமிருந்து விஷயத்தை வரவழைப்போமா?” என்று வினவினான்.

“குருநாதரைத் தங்களுக்குத் தெரியாதா? இஷ்ட மில்லாததைச் சொல்லமாட்டார். அவரைத் தொட்டாலும் மக்கள் நம்மைச் சும்மா விடமாட்டார்கள்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

“வேறு வழி?” மன்னன் குரல் கவலையுடன் ஒலித்தது.

“அவர் நிபந்தனைக்குட்பட்டு அவரை நமது பக்கம் இழுக்க வேண்டும்,” என்றார் முதலமைச்சர்.

மன்னன் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு குருநாதனையும் சயன அறைக்கு வரவழைத்து எதிரிலிருந்த மஞ்சத்தில் உட்காரச் சொல்லி முதலமைச்சர் முன்பாக அவர் ஒத்துழைப்பை நாடினான்.

ஒத்துழைக்கக் குருநாதன் ஒப்புக்கொண்டான் மூன்று நிபந்தனைகளின் மேல். அந்த மூன்று நிபந்தனைகளும் வேப்பங்காயாகயிருந்தன வீரரவியின் இதயத்துக்கு.

அத்தியாயம் 42

இரகசிய உத்தரவுகள்

பரலிமாநகரத்தின் கீழ்ப்புறத்தில் பெரிதாக எழுந்திருந்த பெருமலையுச்சியுடன் போட்டி போடுவது போலிருந்த அரண்மனை ஆஸ்தான மண்டபச் சிகரத்தின் நேர் பின்புறத்தில், அந்தப்புரப்பகுதியின் ஆரம்பத்திலிருந்த மன்னன் சயன அறை மிகப் பெரிதாக மந்திராலோசனைக்குரிய பல வசதிகளுடனுமிருந்ததன்றி, அங்கிருந்த சாளரங்களும் நகரின் பல பகுதிகளையும் பார்க்கும் வகையில் மிகப் பக்குவமாகப் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. ஆஸ்தான மண்டபம் அந்த அறையை முன்புறத்தில் மறைந்தாலும், சாளரமொன்று ஈசானிய மூலையில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் அதன் மூலம் மலைச்சிகரம் ஆஸ்தான மண்டபத்தின் உச்சி இரண்டையுமே பார்க்க முடிந்தது. அந்த அறையை அடுத்த மேற்புற தாழ்வரைக்கு முன்பாகவே சுவரில் பெரும் சாளரங்களிருந்ததாலும், சயன அறை இருந்த பகுதி அந்தப்புரத்தின் மற்ற பகுதிகளைவிடச் சற்று உயரமாயிருந்ததாலும், சாளரங்கள் மூலம் மேலைக்கடல் வெகு நன்றாகத் தெரிந்தது. மன்னன் பஞ்சணை ஈசானியமூலைச் சாளரங்களும் கடற்புறச் சாளரங்களும் தெரியும்படி சற்றுவசதியுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் பஞ்சணையில் சாய்ந்தபடியே மன்னன் பரலியின் இரு பகுதிகளிலும் கண்ணைச் செலுத்த முடிந்தது. அது மன்னன் தனி சயன அறையாதலால் மன்னன் பஞ்சணையைத் தவிர வேறுஇரண்டு மூன்று மஞ்சங்களும் பெரிய தீபங்கள் இரண்டுமே அவ்வறையில் காணப்பட்டன. தவிர சயன அறையில் சாதாரணமாகக்

காணப்படாத வாட்களும் வேல்களும், இரும்புக் கவசங்களும் சுவர்களில் அமர்ந்திருந்தன. மன்னன் ராணிகளின் மாளிகைகளுக்குச் செல்லாத நாட்களில் அந்த அறையில்தான் சயனிப்பது வழக்கமென்பதையும், திடீரென இரவில் ஆயுதமும் மாறுவேஷமும் தரித்து வெளியில் செல்வது வழக்கமென்பதையும் அறிந்திருந்த முதலமைச்சரும் பரதபட்டினம் அறையின் அமைப்பைப்பற்றிச் சிறிதளவும் வியப்பைக் காட்டாமல் மன்னனின் கவலை தோய்ந்த முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

மன்னன் கண்கள் அன்று கடற்புறத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. மேலேக் கடல் அன்று பார்ப்பதற்கு மிக லாவண்யமாயிருந்தது. அதில் விளையாடிய கதிரவன் கதிர்களும், விளையாடுவதுபோல் அலைகளில் எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்து கொண்டிருந்த நாவாய்கள் இரண்டும், கண்ணைக் கவரும்படியாகவே இருந்தன. தூரப் பார்வைக்கு அந்த மரக் கலங்கள் மிகச் சிறிய படகுகளைப் போல் தென்பட்டதாலேயே அழகு மிகுந்து நின்றபோதிலும், சாதாரணமாக அழகை ரசிக்கும் ஆற்றலுடைய சேரமன்னன் கண்கள் அன்று அந்த ஆற்றலை இழந்து நின்றன. சிந்தையின் கவலை கண்களின் பார்வையை அர்த்தமற்றதாகச் செய்திருந்தன.

மன்னன் மனோநிலையை உணர்ந்த முதலமைச்சர் மௌனம் சாதித்தாலும் பரதபட்டன் மட்டும் மன்னனைத் தேற்றும் வகையில், “மன்னா! ஆபத்து அணுகும்போது அறிவாளிகள் கவலையை உதறி விடுகிறார்கள். ஆகவேண்டியதைக் கவனிக்கிறார்கள்,” என்றான்.

முதலமைச்சர் ஏதும் பேசவில்லையென்றாலும், குருநாதன் சொன்னதை ஆமோதிப்பதுபோல் தலையை மட்டும் அசைத்தார். மன்னன் இருவர்மீதும் கண்களைச் சிறிது நேரம் ஓட்டினான். பிறகு சாய்ந்த நிலையிலிருந்து பஞ்சணையில் நன்றாக எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். பிறகு குருநாதனை நோக்கி, “மீதிக் கடற்படை இன்று எப்படியும் வந்துவிடும்” என்று கூறினான்.

குருநாதன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடியே சொன்னான் ;
“இத்தனை நேரம் வந்திருக்கும்,” என்று.

மன்னன் மீண்டும் கடல் பகுதியில் கண்களை ஓட்டினான்.
“வந்ததற்கு அறிகுறிகளைக் காணோம்,” என்றான்.

“அறிகுறிகள் தெரியக் காரணம் இல்லை,” என்ற பரத
பட்டன் குரல் உணர்ச்சியற்றுக் கிடந்தது.

முதலமைச்சர் புரிந்துகொண்டதற்கு அறிகுறியாகத்
தலையை அசைத்தார். அதைக் கண்ட மன்னன், “என்ன
புரிந்துவிட்டது உமக்கு?” என்று சீறினான்.

“குருநாதர் சொன்னது உண்மையென்று,” என்றார்
முதலமைச்சர் வணக்கத்துடன்.

“குருநாதன் சொன்னதில் என்ன பொருளைக் கண்டு
விட்டார்?” மன்னன் குரலில் ஆத்திரம் ஒலித்தது

“இங்கிருந்து கடல் தெரியும்! ஆனால் கடலோர மாளிகைச்
சிகரங்கள் மறைக்காத கடற்பகுதி மட்டுமே தெரியும்.
அவற்றால் மறைக்கப்படும் துறைமுகம் தெரியாது,” என்றார்
முதலமைச்சர்.

“உம்.” உறுமினான் சேரமன்னன்.

“அதனால் கடற்படை துறைமுகத்துக்குள் வந்திருந்தால்
இங்கிருந்து மன்னர் பார்க்கவும் முடியாது. கேட்கவும்
முடியாது.”

“கேட்கவும் முடியாதா?”

“ஆம். வெற்றியுடன் திரும்பும் கடற்படை துறைமுகத்
திற்குள் புகும்போது சீர்வாணங்களைக் கொளுத்தும்,
எரியம்புகளை ஆகாயத்தில் வீசும். அவற்றைக் காணும் மக்கள்
ஆரவாரிப்பாளர்கள். கூச்சல் ஒருகாதத்துக்குக் காதைப் பிளக்
கும் பத்துக் கப்பல்களைப் பறிகொடுத்து வரும் கடற்படை
சந்தடியின்றித்தான் நுழையும். அது நுழைந்த மாதிரியி
லிருந்தே கடலோரக் குடிமக்கள் விஷயத்தை ஊதித்து விடு
வார்களாதலால்...” முதலமைச்சர் அத்துடன் நிறுத்திக்

கொண்டார். அவர் உரையை முடிக்க அவசியமில்லாது போயிற்று.

மன்னன் பெருமூச்செறிந்தான். அந்தச் சங்கட நிலையிலிருந்து குருநாதனே மன்னனை விடுவித்தான். “இப்பொழுதும் குடி முழுகிப் போய்விடவில்லை. அரசு நமது கையில் தானிருக்கிறது. கடற்படையில் பெரும் பகுதியும் தலைநகரப் படை முழுவதும் நமது கையில்தானிருக்கின்றன. எதிரியைக் கண்டு நடுங்க அப்படி அவசியம் ஏதுமில்லை” என்றான் குருநாதன்.

அரசன் முகத்தில் கவலை வேகமாக வீசியது. சற்று நிமிர்ந்து குருநாதனை நோக்கி, “குருநாதரே! இத்தனை இக்கட்டான நிலையில் சேரநாடு என்றும் சிக்கியதில்லை.” என்றான்.

“இக்கட்டைக் கண்டு அஞ்சவில்லை உன் முன்னோர்கள். இமயவரம்பன் குலத்திலுதித்தவன் இந்த இடைஞ்சலைக் கண்டு அஞ்சுவதில் அர்த்தமில்லை,” என்று பதில் கூறினான் குருநாதன்.

மன்னன் பஞ்சணையில் நகர்ந்து முகப்புக்கு வந்து காலைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டான். “எதிரி மிகத் தந்திரசாலியாயிருக்கிறான்,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் வீரரவி.

“தந்திரம் அவனுக்கு மட்டும் சொந்தமில்லை,” என்ற குருநாதர் விஷமச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“அந்த விஷயத்தில் குருநாதரைத் தோற்கடிக்க ஆயிரம் பாண்டியர்களாலும் முடியாது,” என்று முதலமைச்சர் பாராட்டினார்.

பரதபட்டன் அந்தப் பாராட்டுதலை லட்சியம் செய்யாமல் மன்னனை நோக்கிக் கேட்டான். “இப்பொழுது என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று.

“தலைநகரை நோக்கி எதிரி வருவதாக நீங்களே சொன்னீர்களே?” என்றான் வீரரவி.

“ஆம்.”

“ஆகவே நகரத்தைக் காக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.”

“செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் ஏற்கெனவே சொன்னேனே.”

“ஆம், ஆம். சொன்னீர்கள்.”

இந்தச் சமயத்தில் முதலமைச்சர் சற்று வியப்பைக் காட்டினார். “என்ன சொன்னீர்கள் குருநாதரே?” என்று வினவவும் செய்தார்.

குருநாதன் பதில் சொல்லுமுன்பு மன்னனே பதில் சொன்னான். “கடற்படை எதுவும் துறைமுகத்தை விட்டு அசையக் கூடாது என்று சொன்னார். நகரத்தில் படையைப் போருக்குச் சித்தமாக வைக்கச் சொன்னார். மேற்குப்புறக் கோட்டை வாசலில் விற்கூடங்களை ஏற்றி வைக்கும்படியும் கூறினார்” என்று.

முதலமைச்சர் முகத்தில் வியப்பு மேலும் விரிந்தது. “நீங்கள் அப்படி ஏதும் உத்தரவிடவில்லையே?” என்றும் வினவினார்.

மன்னன் சிறிது நேரம் பதில் கூறவில்லை. பிறகு முதலமைச்சரை நோக்கி, “குருநாதர் ஒத்துழைப்பு நமக்குப்பூரண மாயிருந்தாலொழிய நாம் அந்த உத்தரவுகளைப் பிறப்பிப்பதில் பயனில்லை” என்றான்.

முதலமைச்சர் அதற்குப் பதில் கேள்வியொன்றை வீசினார், “குருநாதரைவிட சேர நாட்டை நேசிப்பவர் யார்? அவர் ஒத்துழைப்பு ஏனிருக்காது நமக்கு?” என்று

“கடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒத்துழைப்புக்கு அத்தாட்சிகளாயில்லை” என்றான் மன்னன்.

முதலமைச்சர் சற்று தைரியத்துடன், “நீங்கள் காரணமின்றிச் சிறையிலடைப்பவர்களெல்லாம் உங்களுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்களா?” என்று வினவினார்.

முதலமைச்சரை சுட்டுவிடுவது போல் பார்த்தான் வீரரவி. “செண்டு வெளியில் சேரவீரனை மாய்த்தது, எதிரியைக் காத்தது, என்மீது ஜனங்களுக்கு வெறுப்புண்டாக்க புரட்சி ஓலை வீசியது, இவை எல்லாவற்றையும் எந்த மன்ன

னாவது பொறுப்பானா?" என்று வினவினான் உதய மார்த் தாண்டவர்மன்.

முதலமைச்சர் பதில் சொல்ல வாயெடுத்தார். அவரைப் பேச வொட்டாமல் தடுத்த பரதபட்டன், "அரசு விரோதத்தை அரசன் சகிக்க முடியாததுபோல் அதர்மத்தை பட்டர் குலத்தில் பிறந்த எவனும் சகிக்கமாட்டான். செண்டு வெளியில் எதிரியைத் தனிக்குத் தனி போராடிக் கொன்றிருத்தால் நான் இடைபுகுந்திருக்கமாட்டேன். உப்பரிகைக் கூரையின் மறைவில் வீரனெருவனை நிற்க வைத்து ஈட்டி எறிந்து திருட்டுத்தனமாகக் கொல்ல முயன் றது வீரன் செய்யத்தகாத வேலை. வீரரவி என்று பெயர் வைத்திருக்கும் நீ, பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன், பல் யாளை செல்குமுருட்டுவன் ஆகிய வீரரதி வீரர்கள் குலத்தில் உதித்த நீ, தர்மத்தை ஆதரித்த மகான்கள் குலத்தில் உதித்த நீ, அத்தகைய கேவலச் செய்கையில் ஈடுபடத் துணிந்ததை இந்தப் பரதபட்டன் எப்படிப் பொறுக்க முடியும்? பட் டத்தை உடன்பிறந்தானுக்குத் தர காவியேற்ற கர்ம வீரன் இளங்கோ பிறந்த வம்சத்தில் பிறந்தவன் காமப்பித்தால் எதிரியின் மகளைக் கள்ளத்தனமாகக் கவர்ந்து வந்ததை கண்ணியமுள்ள எவன் சகிக்க முடியும்?" என்று கேள்வியின் மேல் கேள்வியாக அடுக்கினான்.

இதற்கு மன்னன் பதில் கூறவில்லை சற்றுத் தயங்கிக் கேட்டான், "உங்கள் ஒத்துழைப்பு சேரநாட்டுக்கு உண்டா இல்லையா?" என்று.

"உண்டு. மூன்று நிபந்தனைகளை நீ ஒப்புக்கொண்டால்."

"என்ன நிபந்தனைகள் அவை?"

"நான் ஏற்கனவே சொன்னபடி இந்நகரத்தில் கடற் படை, நிலப்படை இரண்டும் என் உத்தரவுப்படி நடக்க வேண்டும்..."

"இது முதல் நிபந்தனை."

"ஆம். இரண்டாவதாக இந்திரபானு எங்கிருந்தாலும் அரண்மனைக்கு வந்து சரணடைய வேண்டியதாக முரசறை விக்க வேண்டும்."

“மூன்றாவதாக முத்துக்குமரியை என்னிடம் ஒப்படைத்து விடவேண்டும். அவள் என் அறையை விட்டு எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அகலக் கூடாது.”

“இதுதான் மூன்றாவதா?”

“ஆம்.”

“முதல் இரண்டு நிபந்தனைகளுக்கும் போருக்கும் சம்பந்த மிருக்கிறது. இந்த மூன்றாவது நிபந்தனைக்கும் போருக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என வினவினான் மன்னன்.

“போரின் வித்தே அதுதானே மன்னவா?” என்றான் பரதபட்டன்.

மன்னன் தீர்க்காலோசனையில் இறங்கினான். மூன்று நிபந்தனைகளும் அவன் முனைக்குப் பேரதீர்ச்சியைத் தந்திருந்தன, ‘மாந்திரீகமும், நடனக் கலையும் போதித்துவரும் குருநாதன் கடற்படையையும் நிலப்படையையும் எப்படி நிர்வகிக்க முடியும்?’ என்று தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டான். தவிர முரசறைவித்ததும் தானாக வந்து எதிரியிடம் சிக்கிக் கொள்ள பாண்டியர் உபதலைவனான இந்திரபானு முட்டாளா என்றும் வினவிக் கொண்டான். அரண்மனையில் சகலமும் தன்கண் பார்வையிலிருக்க முத்துக்குமரியைக் குருநாதன் அறைக்கு அனுப்பிவிட்டால் என்ன பெரிய வித்தியாசம் ஏற்பட்டுவிடும் என்றும் சிந்தித்தான். வேறு ஒரு சிந்தனையும் அவன் சித்தத்தே எழுந்தது. படை நடத்திப் பழக்க மில்லாத குருநாதன் கண்டபடி உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துப் போரைக் குழப்பிவிட்டால் பரலிமாநகரின் கதி அதோகதியாகிவிடுமே என்ற கிவி அவனைப் பெரிதும் வாட்டியதால் பதிலேதும் சொல்லாமல் இருந்தான்.

அந்தச் சந்தேகத்தை ஊகித்த பரதபட்டன் சொன்னான். “உன் படைத் தலைவர்களை விடப் படையைத் திறம்பட நடத்த எனக்குத் தெரியும். இந்திரபானு சரணடையவேண்டியது என் இஷ்டமென்றால் அவன் சரணடையாதிருக்க முடியாது. அவன் பிற்கால ஜீவிதம் என் கையிலிருக்கிறது.

முத்துக்குமரி என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டால் அது வெகு சீக்கிரம் மக்களிடையே பரவும். மக்களிடே பரவினால் இந்நகரத்தில் பரவி நிற்கும் பாண்டிய ஒற்றரீகளிடமும் பரவும். பாண்டியனுக்கு இது இரண்டு நாட்களில் தெரிந்துவிடும். அவன் சற்று நிதானிக்கவும் செய்வான்.” இதைச் சொன்ன பரதபட்டன் குரலில் உறுதியிருந்தது.

வீரரவி பஞ்சணையில் இருந்து குதித்து தரையில் நின்றான். “கடற்படையையும் நிலப்படையையும் நடத்த எங்கு பயின்றீர்?” என்று வினவினான்.

“இங்கு!” என்று தன் தலையை லேசாகத் தட்டிக் காட்டினான் குருநாதன்.

“மூளை போதுமா இதற்கு?” என்று இகழ்ச்சியுடன் கேட்டான் மன்னன்.

“மற்றது போதாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டதால் இது போதும் என்று நினைக்கிறேன்,” என்றான் குருநாதன் இகழ்ச்சியுடன். அத்துடன், “பெரும் படைப்பயிற்சி உள்ளவர்கள் கோட்டாற்றுக் கரையிலும் கடலிலும் சாதித்ததைப் பார்த்தேன்” என்று கூறி இகழ்ச்சிப் புன்முறுவலும் கொட்டினான்.

சேரநாட்டுக் காவலனுக்கும் குருநாதனுக்கும் நடந்த அந்தச் சொற்போரில் முதலமைச்சர் சம்பந்தப்படாமல் ஒதுங்கிநின்றார். நீண்ட நேரம் மன்னன் ஏதோ சிந்தித்தான். முடிவில் குருநாதனுக்கு மறுநாள் பதில் கூறுவதாகக் கூறி அவனை அனுப்பினான். குருநாதன் சென்ற பிறகு சேனாதிபதியை அனுப்புமாறு உத்தரவிட்டு முதலமைச்சரையும் அனுப்பினான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வந்த சேனாதிபதிக்கு சில ரகசிய உத்தரவுகளைப் பிரப்பித்தான் வீரரவி.

அத்தியாயம் 43

இரு பெரும் சக்திகள்

அரசனால் அவசரமாக அழைக்கப்பட்ட சேனாதிபதி தன்னை அழைக்க வந்த காவலன் அரசன் சயன அறைப் பக்கம் திரும்பியதமே சிறிது வியப்படைந்தானென்றால், அந்த அறைக்குள் நுழைந்த மன்னன் எதிரில் நின்றதும் அவன் வியப்பு உச்ச நிலைக்குச் சென்றது. அவன் வந்த போது மன்னன் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்தே யிருந்தானென்றாலும் அவன் கண்கள் மட்டும் மேலைக்கடலை நோக்கி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துப் பிரமித்த சேனாதிபதி, “மன்னருக்கு விஷயம் தெரியும் போலிருக்கிறது,” என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

அந்தப் பிரமிப்பையும் தூக்கியெறியும் தினுசில் அமைந்த அரசன் கேள்வி சேனாதிபதியை அடியோடு அசர வைத்தது. “மீதிக் கடற்படை எப்பொழுது வந்தது துறைமுகத்துக்கு?” என்று வினவினான் மன்னன் சேனாதிபதியை ஏறிட்டு நோக்காமலும் கடலிலிருந்து கண்ணை எடுக்காமலும்

சேனாதிபதி பிரமித்தான், தயங்கினான், தடுமாறினான். “ஒரு ஜாமத்திற்கு முன்பு...” என்று குறையும் செய்தான்.

“உடனே ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை?” என்று கேட்டான் மன்னன் உள்ளிருந்த கோபத்தைச் சிறிதளவும் வெளிக்குக் காட்டாமல்.

“மன்னர் ஆஸ்தான அறைக்கு வந்தபின் சொல்வது தான் மரபு. சயன அறைக்கு வர யாருக்கும் அனுமதி கிடையாது.” என்றான் சேனாதிபதி மிக அடக்கமாக.

மன்னன் கடலிலிருந்து கண்களை நீக்கி அவற்றைச் சேனாதிபதிமீது நிலைக்கவிட்டு, “சம்பிரதாயங்களைக் கைவிட மாட்டீர் போலிருக்கிறதா?” என்று வினவினான்.

“எப்படி விட முடியும்? நீண்ட கால சம்பிரதாயம்...” என்றான் சேனாதிபதி.

“விடமுடியாது, விடமுடியாது,” என்றான் மன்னன்.

“மன்னர் அடியவன் கூறுவதை ஒப்புக்கொள்வாரென்பது எனக்குத் தெரியும்,” என்றான் சேனாதிபதி.

“இதை எப்படி ஒப்புக் கொள்ளாதிருக்க முடியும்? சம்பிரதாயமாயிற்றே?”

“ஆம்.”

“எப்பொழுதும் அதை விட்டு விடவேண்டாம்.”

“ஒருக்காலும் விடமாட்டேன்,”

“எதிரி தலைநகரில் புகுந்துவிட்டாலும் விடாதேயும். சம்பிரதாயத்தையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ளும். எதிரி தலைநகரைப் பிடித்துக் கொள்ளட்டும்.”

அப்பொழுதுதான் மன்னன் தன்னை இகழ்ந்து பேசுகிற நென்பதைப் புரிந்துகொண்ட சேனாதிபதி, “மன்னவா!” என்று ஆட்சேபக் குரல் எழுப்பினான்.

மன்னன் இகழ்ச்சி மேலும் ஒலித்தது. “சேனாதிபதி! அவரவர்களுக்கு வேண்டியதை அவரவர்கள் பிடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். எதிரிக்கு வேண்டியது தலைநகர். உமக்கு வேண்டியது சம்பிரதாயம். குருநாதருக்கு வேண்டியது அதிகாரம்,” என்ற மன்னன், “எனக்கு வேண்டியது என்ன என்பதுதான் யாருக்கும் புரியவில்லை,” என்று சலித்துக் கொண்டான்.

சேனாதிபதி மெல்லச் சலிப்பை அகற்ற முயன்று, “ஏன் புரியவில்லை?” என்று கூறினான்.

‘என்ன புரிந்து விட்டது?’ என்று கேட்டான் மன்னன்.

“மன்னருக்கு வேண்டுவதெல்லாம் அவர் வசமேயிருக்கிறது,” என்று இழுத்தான் சேனாதிபதி.

“என்ன இருக்கிறது?”

“தமிழகத்தின் சிறந்த அரசு.”

“உம்.”

“சிறந்த தலைநகர்”

“உம்”

“பாண்டியர் முத்து...”

“உம்.”

“பாண்டியன் மகள்...”

“உம்.”

அதற்கு மேல் சொல்ல ஏதுமில்லாததால் மௌனமாய் நின்றான் சேனாதிபதி. “ஏன் நிறுத்துவிட்டீர்? உம்மைப் போன்ற சேனாதிபதி, குருநாதரைப் போன்ற சேரர் குலபக்தர், இவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாமே?” என்று கேட்ட மன்னன் சேனாதிபதியைப் பரம இகழ்ச்சியுடன் நோக்கினான்.

சேனாதிபதி மன்னன் மனோநிலையை உணர்ந்ததால் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. மன்னனே பேசட்டுமென்று மௌனம் சாதித்தான். வீரரவி மேலும் கேட்டான், “ஏன் சேனாதிபதி! நீர் முன்பு சொன்னீரே நான்கு விஷயங்கள்... அரசு, தலைநகர், முத்து, பாண்டியன் மகள்...இவை என்னிடமிருப்பதில் ஆட்சேபணையில்கையே உமக்கு?” என்று.

“மன்னவா!” சேனாதிபதி அச்சக் குரல் எழுப்பினான். அதில் வியப்பும்கலந்திருந்தது.

மன்னன் சேனாதிபதியின் முகத்தில் விரிந்த உணர்ச்சிகளைச் சர்வசாதாரணமாகக் கவனித்துவிட்டுச் சொன்னான். “சிலருக்கு ஆட்சேபணையிருப்பதால், உம் கருத்து என்ன வென்று கேட்டேன்?” என்று.

“அரசர் கருத்துக்கு மாறுபடுவது அரசர் துரோகமல்லவா?” என்று சேனாதிபதி நடுக்கத்துடன் சொன்னான்.

“சிலர் அப்படி நினைக்கவில்லை.”

“யார்?”

“குருநாதர்.”

“ஆம் ஆம்,”

“முத்தும் பாண்டிய குமாரியும் என்னிடமிருப்பது தவறென்று நினைக்கிறார்.”

இதற்குச் சேனாதிபதி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அவன் மௌனத்தைக் கண்ட மன்னன் கேட்டான், “குருநாதர் கருத்தில் உமக்கும் உடன்பாடு உண்டா?” என்று.

சேனாதிபதி இப்படியுமில்லாமல் அப்படியுமில்லாமல் பதில் சொன்னான்: “மன்னரின் சொந்த விஷயத்தில் கருத்துக் கொள்வதோ, யோசனை கூறுவதோ சேனாதிபதியின் கடமையல்ல...”

“அது யார் கடமையோ?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“மன்னரின் சொந்த நடவடிக்கைகள் நாட்டைப் பாதிப்பதானால், அதுபற்றித் தலையிட வேண்டியவர் முதலமைச்சர். படைகளை நடத்தி நாட்டைப் பாதுகாப்பது ஒன்றுதான் சேனாதிபதியின் கடமை; அதில் மன்னர் கருத்துக்கும் என் கருத்துக்கும் முரண்பாடிருந்தால் சொல்லத் தவற மாட்டேன்” என்றான் சேனாதிபதி.

சேனாதிபதியின் சாமர்த்தியத்தை உள்ளூர் வியந்து கொண்ட வீரரவி, “உமது பதவியை வேறு யாராவது மேற் கொள்ள விரும்பினால் என்ன செய்வீர்?” என்று கேட்டான்.

“முன்பு செய்தது போல் செய்வேன்,” என்றான் சேனாதிபதி.

“முன்பா?”

“ஆம். சிங்கணைப் படைகளை நடத்திச் செல்ல நியமித்தபோது.”

“ஆம், ஆம். முதலில் எதிர்த்தீர்...”

“பிறகு பணிந்துவிட்டேன் அரசர் விருப்பம் தெரிந்த பிறகு...ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“சிங்கணனும் அதிகம் ஏதும் சாதித்து விட்டதாகத் தெரியவில்லை.”

“சாதிக்கவில்லையென்று எப்படித் தெரியும்?”

“கோட்டாற்றுக்கரையில் நாம் எதிர்பார்த்தபடி அவன் அபரிமித வெற்றியடைந்திருந்தால் வீரபாண்டியன் சரணடைந்து சிங்கணன் கையில் சிக்கியிருந்தால், சேரநாட்டு வடக்குப் பாதைகளில் எதிரி கெடுபிடியும், சஞ்சாரமும் இவ்வளவிருக்காது. ஆனால் இது என் ஊகம்தான். சிங்கணன் சாமர்த்தியம் மன்னருக்குத் தெரியுமாதலால் அதைப் பற்றி எதிர்த்துக் கூறுவது சரியாகாது.”

மன்னன் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டான் சேனாதிபதி தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறானென்று. இருப்பினும் சிறிதளவும் கோபத்தைக் காட்டாமல், “நடந்தது இருக்கட்டும். நடக்கப் போவதைக் கவனிப்போம். மீண்டும் உமது பதவிக்குப் போட்டி வந்திருக்கிறது,” என்றான் வீரரவி.

சேனாதிபதி இகழ்ச்சிப் புன்முறுவல் செய்து, “இம்முறை அது யாரோ?” என்று வினவினான்.

மன்னன் மெள்ளத்தான் பதில் சொன்னான். ஆனால் அதைக் கேட்ட சேனாதிபதி பதில் சொல்ல நா எழாமல் நின்றான். “குருநாதர்!” என்ற மன்னன் சொல் ஏதோ மின்னல் தாக்குவதுபோல் அவன் புத்தியைத் தாக்கியதால் நிலைகுலைந்து நின்றான் சேனாதிபதி.

“என்ன திகைக்கிறீர் சேனாதிபதி?” என்று வினவினான் மன்னன் புன்முறுவலுடன்.

“ஓன்றுமில்லை. குருநாதர் படைகளை நடத்தப் போவதாகக் கூறுகிறீர்களே” என்று முணுமுணுத்தான் சேனாதிபதி.

“நடத்தப் போவதாக யார் சொன்னது?” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள்?”

“அது குருநாதர் விருப்பம் என்று சொன்னேன்.”

“அப்படியானால் தங்கள்...”

“விருப்பம் அதுவல்ல...”

“மன்னு!”

“தவிர, ஒருமுறை செய்த தவறை இரண்டாம் முறை செய்ய நான் விரும்பவில்லை.”

“அப்படியானால் குருநாதர் கோபிப்பாரே!”

“அங்குதான் நமது ராஜதந்திரம் வேலை செய்யவேண்டும்,” என்ற மன்னன் மேலும் விளக்க முற்பட்டான். “சேனாதிபதி, நாடு மிக இக்கட்டான நிலையில் இருக்கிறது. எதிரி நம் தலைநகரை நோக்கி வருகிறான். கடற்படை பத்துக் கப்பல்களைப் பலி கொடுத்துவிட்டுத் துறைமுகத்தில் வந்து நிற்கிறது. கோட்டாற்றுக்கரை நிலை மர்மமாயிருக்கிறது. தலைநகரத்தில் எதிரி ஒற்றர்கள் நடமாட்டம் மிக அதிகமாயிருக்கிறது. அவர்களில் ஒருவன் நேற்றிரவு பாண்டியகுமாரியின் அறைக்கு வந்து போயிருக்கிறான். ஆகவே, நிலைமை என்னவென்பதை நான் விளக்கத் தேவையில்லை; இந்த நிலையில் மக்களால் விருப்பப்படும் குருநாதரைச் சிறையில் வைத்திருப்பது அபாயம். ஆனால் குருநாதரை முற்றிலும் நம்பவும் முடியாது. கடந்த கால நிகழ்ச்சிகள் அவரிடம் எனக்கு நம்பிக்கையூட்டவில்லை. எதிரியிடம் அவருக்குப் பாசமிருக்கிறது. எதிரி மகளுக்கு நம்மிடம் ஏதும் ஆபத்தில்லையென்றாலும் நாட்டைக் காப்பதைவிட அவளைக் காப்பதில் முனைந்திருக்கிறார் குருநாதர். இந்த நிலையில் அவர் ஒத்துழைப்பை நாடினேன். அதற்கு அவர் மூன்று நிபந்தனைகள் கூறுகிறார்.” இந்த இடத்தில் மன்னன் சிறிது நிதானித்து, சேனாதிபதியை நோக்கினான்.

சேனாதிபதி உணர்ச்சியற்ற வறண்ட குரலில் கேட்டான் “என்ன நிபந்தனைகள் அவை?” என்று.

“நிலப்படை கடற்படை இரண்டும் அவர் சொற்படி இயங்க வேண்டுமாம். இந்திரபானு உடனடியாகச் சரணடைய முரசறைவிக்க வேண்டுமாம். முத்துக்குமாரியை அவர் வசம் ஒப்படைக்க வேண்டுமாம்,” என்று பதில் கூறினான் மன்னன்.

“என்ன பதில் கூறினீர்கள் குருநாதருக்கு?”

“நானே பதில் கூறுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன்.”

“என்ன பதில் கூறப் போகிறீர்கள்?”

“அதைப்பற்றி உமது கருத்தைக் கேட்கவே உம்மை அழைத்தேன்.” என்ற மன்னன், “சேனாதிபதி! எனது படைகளுக்கு நீர் தலைவர். உமதிஷ்டப்படிதான் நான் முடிவு செய்யப் போகிறேன். நீர் என்ன சொல்கிறீர்?” என்று மன்னன் வினவியதன்றி, சேனாதிபதியின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கவும் செய்தான்.

மன்னன் தன்மீது பொறுப்பைத் தள்ளுவதைச் சேனாதிபதி உணர்ந்தான். குருநாதர் யோசனையை ஏற்கவேண்டாமென்று சொல்லும் பட்சத்தில் மக்கள் விரோதம் தனக்கு ஏற்படும் என்பதை நன்றாக உணர்ந்துகொண்ட சேனாதிபதி, என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தான் சில வினாடிகள். பிறகு சாதுர்யமாகச் சொன்னான், “என் கருத்து எதுவானாலும் அது மன்னர் கருத்துக்கு எதிராயிருக்காது. ஆகவே மன்னர் உள்ளத்தைத் திறந்தால் அதன்படி நடப்பது அடியவன் கடமை,” என்று.

சேனாதிபதி தன்னைவிட ஒரு படி மிஞ்சி, கோலத்துக்குள் நுழைவதைக் கண்ட மன்னன் புன்முறுவல் செய்தான். “உமது கஷ்டம் புரிகிறது எனக்கு. சரி, நானே சொல்கிறேன். கேளும். நாம் குருநாதரைத் தற்சமயம் விரோதித்துக்கொள்ள முடியாது. ஆகவே, அவர் நிபந்தனைகளுக்கு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது...” என்று மன்னன் மெள்ளத் தனது உள்ளத்தைத் திறந்தான்.

“சரி மன்னவா” என்றான் சேனாதிபதி.

மன்னன் புன்முறுவல் விரிந்தது. உள்ளத்தில் உள்ளத் தனமும் அந்த முறுவலில் துலங்கியது. “குருநாதர் சொற்படி அவரே நிலப்படைக்கும் கடற்படைக்கும் தலைவராயிருக்கட்டும். அவர் சொற்படி படைகள் தலைநகரின் தற்காப்புக்கு நிறுத்தப்பட்டட்டும். அவர் இஷ்டப்படி இந்திரபானுவைச் சரணடைய முரசும் அறிவிப்போம். இந்திரபானு

சரணடையாவிட்டால் குருநாதர் அந்தத் தோல்வியிலேயே மனமுடைந்து போவார். இல்லையேல், மக்களுக்கு அவர் மீதுள்ள மதிப்புக் குறையும். இரண்டும் நமக்கு நல்லது. ஒரு வேளை, அவன் முட்டாள்தனமாகச் சரணடைந்தால் வீரனான ஓர் எதிரி நமது கையில் சிக்கிவிடுகிறான். இதுவும் நமக்கு அனுகூலம்," என்ற மன்னன் சேனாதிபதியை நோக்கினான்.

"ஆம் ஆம்," என்றான் சேனாதிபதி.

"முத்துக்குமரி குருநாதரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டாலும் தலைநகரில்தானிருக்கிறாள். இந்திரபானு சிறைப்பட்டால் அவளை விடுவிக்கத் துணியும் பெருவீரன் நமது பாதையிலிருந்து அகற்றப்படுகிறான்..." என்று சுட்டிக் காட்டினான் மன்னன்.

சேனாதிபதியின் கண்கள் வியப்பால் மலர்ந்தன. இருப்பினும் ஒரு சந்தேகம் கேட்டான். "ஒருவேளை குருநாதர் இருவரையும் சேர்த்துத் தப்பவிட்டால்?"

"குருநாதரை நாம் கண்காணித்து வருவோம். அவர் சொற்படி நாம் கேட்டு, அவர் கேட்ட அதிகாரங்களைக் கொடுத்த பின்பும் அவர் நாட்டு எதிரிகள் தப்ப உதவினால், அதுவும் போர் தலைநகரை அணுகிய சமயத்தில் உதவினால், மக்கள் விரோதம் அவருக்கு ஏற்பட்டுவிடும். அப்பொழுது அவர் தலையைச் சீவினாலும் மக்கள் ஆமோதிப்பார்கள்..." என்றான் மன்னன்.

மன்னன் உள்ளத்தின் அழமும் தந்திரமும் மெள்ள மெள்ளத் துலங்கவே, சேனாதிபதி மலைப்புடன் பார்த்தான் மன்னனை. "ஒருவேளை அவர் இருவரையும் தப்பவிடவில்லை யென்றால்?"

"தப்பிச் செல்ல நாம் துணைபுரிவோம். அவர்கள் தப்பிச் செல்லுர்போது அவர்களை நமது இஷ்டப்பட்ட இடத்துக்குக் கடத்திச் செல்ல நமக்கு வாய்ப்பு இருக்கிறதல்லவா?"

"இருக்கிறது."

"அப்பொது அவர்கள் தப்பியதன் பொறுப்பைக் குருநாதர்மீது போடலாம். அதற்காகவும் அவரைத் தண்டிக்

கலாம். அப்பொழுதும் அவர்கள் பாண்டியனிடம் போயிருப்பதாகக் குருநாதர் மனப்பால் குடிக்கலாம். ஆனால் அவர்களில் ஒருவர் சேரனிடம் இருப்பார்கள். இன்னொருவர்..."

"இன்னொருவர்?"

மன்னன் பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து தாழ்வரைக்குச் சென்று திரும்பி வந்து, "இன்னொருவர் கடல் பயணம் செய்வார் நாம் குறிப்பிடும் இடத்திற்கு. அவசியமானால் இருவருமே பயணம் செய்வார்கள். ஒரு கப்பலைத் தவிர எல்லாக் கப்பல்களும் இயங்கட்டும் குருநாதர் உத்தரவுப் படி. ஆனால் ஒரு மரக்கலம் துறைமுகத்திலிருந்து கிளம்பி, சற்றுத் தெற்கே வந்து சஞ்சரிக்கட்டும். நாம் சொல்லும் இரவில் செல்லட்டும்," என்றான் ரகசியமாக.

"எங்கு?" சேனாதிபதியின் குரல் ஒலித்தது, பயத்துடன் அரசன் ரகசிய உத்தரவை நோக்கி.

அரசன் குரல் மேலும் ரகசியமாக ஒலித்தது, "சிங்களத் துக்கு," என்று. அத்துடன் நிற்கவில்லை வீரரவியின் உத்தரவு.

"அக்கப்பல் தனிப்படச் செல்லாது," என்றும் கூறினான் மன்னன்.

"வேறு எப்படிச் செல்லும்?" என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

"பாண்டியன் மகளையும் தாங்கிச் செல்லும்," என்ற வீரரவி கபடத்துடன் நகைத்து, "வெகு சீக்கிரம் புரிந்து கொள்வார் குருநாதர். குருநாதர் தந்திரத்தைவிட வீரரவியின் தந்திரம் பெரிதென்பதை," என்று கூறினான். சேனாதிபதி இதைக் குறித்தே அதிர்ச்சியடைந்தான். ஆனால் இன்னும் அதிர்ச்சியடையும்படியான வேறு இரு உத்தரவுகளையும் மன்னன் பிறப்பித்தான். அன்று மன்னன் அறையிலிருந்து அகன்ற சேனாதிபதியின் உணர்ச்சிகள், விவரிக்கத் தகாததாயிருந்தன. குருநாதர், அரசன் இரண்டு பெரிய சக்திகளுக்கிடையில் தான் சிக்கியிருப்பதை உணர்ந்ததால் அவன் புத்தி பிரமை பிடித்துத் திணறிக் கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் 44

பட்டன் திட்டம்

குருநாதர் நிபந்தனைகளை ஏற்பதுபோல் ஏற்று அவற்றுக்கு நான்கு பக்கத்திலும் தளைகளைக் கட்டிவிடத் தீர்மானித்த மன்னனின் தந்திரத்தையும் அந்தத் தந்திரத்தின் விளைவாகப் பிறப்பித்த உத்தரவுகளையும் நினைத்தே வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்த சேனாதிபதிக்கு மன்னனின் கடைசி இரு உத்தரவுகள் பேரதிர்ச்சியை அளித்தன. ஆரம்ப உத்தரவுகளைக் கேட்டுக் கொண்டு கிளம்ப முயன்று அறைவாயிலே நோக்கி அடி எடுத்து வைத்த சேனாதிபதியை, “சேனாதிபதி!” என்ற மன்னன் குரல் சற்றே தடுத்ததால் அவன் மீண்டும் திரும்பினான் மன்னனை நோக்கி. மன்னன் சேனாதிபதியை வினாவினான் சர்வ சாதாரணத்துடன், “நமது பெரிய ராணி பவனி போகும் வண்டி சரியாயிருக்கிறதா?”

சேனாதிபதியின் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது. “சரியாகத்தானிருக்கும். மன்னர் பவனி ரதமும் சரி; பட்டத்து ராணியார் வண்டி மட்டுமின்றி இளையராணியின் வண்டிகூட அடிக்கடி பழுது பார்க்கப்படுகின்றன. ஆகையால் சரியாகத்தானிருக்கும்,” என்று விடை கூறினான் சேனாதிபதி.

“அதை ஊகத்தில் விடவேண்டாம். அரண்மனை ரத வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு சோதிக்கச் செய்யும். சரியாயில்லாவிட்டால் செப்பனிடச் செய்யும். எப்பொழுதும் பட்டத்து ராணி வண்டி நீண்ட பயணத்துக்குத் தகுதியுள்ளதாயிருக்கட்டும்,” என்று உத்தரவிட்டான் மன்னன்.

இந்த உத்தரவின் காரணத்தை உணராத சேனாதிபதி மேலும் குழப்பமே அடைந்தானென்றாலும் அதை வெளிக் குக் காட்டாமல், “சரி மன்னவா,” என்று பதில் சொன்னான்.

“சாதாரணமாக பவனி வண்டியை இழுக்க அடக்கமாகச் செல்லும் புரவிகளைத்தான் கட்டுவது வழக்கம்” என்று சுட்டிக் காட்டினான் மன்னன்.

“ஆம்,” என்ற சேனாதிபதி மன்னவனை நோக்கி விழித்தான்.

“அந்த வழக்கத்தை மாற்றிவிடும்,” என்றான் மன்னன் சாதாரணமாக.

“மன்னவா!” சேனாதிபதியின் சொல்லில் வியப்பு மிதமிஞ்சி நின்றது.

“என்ன சேனாதிபதி?” என்று வினவினான் மன்னன் சேனாதிபதியின் வியப்பைக் கவனிக்காததுபோல.

“பட்டத்து ராணியார் பவனியில், அதிக வண்டியாட்டம் இல்லாமல் பவனி சொகுசாயிருப்பதற்கே அடக்கமான புரவிகள் அவ்வண்டியில் கட்டப்படுகின்றன,” என்று இழுத்தான் சேனாதிபதி.

“இது சொகுசுக்குக் காலமா?” என்று வினவிய வீரரவியின் கேள்வியில் விஷமம் இருந்தது.

“இல்லை.”

“போர் தலைநகரை அநேகமாக நெருங்கிவிட்டது.”

“ஆம் மன்னவா.”

“ஆகவே ராணியின் பவனிக்கும் காலமில்லை.”

“இல்லை, இல்லை.”

“ஆகவே வேகமாகச் செல்லக்கூடிய புரவிகளை அந்த வண்டிக்கு ஏற்பாடு செய்து வையும். எந்த நேரத்திலும் இரவானாலும் சரி, பகலானாலும் சரி, அந்த வண்டி புறப்படத் தயாராயிருக்கட்டும். தவிர அதன் திரைச் சீலைகளை மாற்றி நல்ல கெட்டி, திரைச் சீலைகளை அமைத்து வையும். அதைக்

காவல் புரிந்து செல்ல நான்கு வீரர்கள் எப்பொழுதும் தயாராயிருக்கட்டும்.”

மன்னன் உத்தரவைக் கேட்ட சேனாதிபதி அதன் காரணத்தை உள்ளூர்ப் புரிந்துகொண்டதைக் காட்டும் பாவனையில், “மன்னர் சித்தம். தங்கள் உத்தரவுப்படி ஒரு போர்க் கப்பலைத் தனிப்பட நிறுத்திவைக்கிறேன். அதை நோக்கிச் செல்ல டவனி வண்டியையும் சித்தமாக வைக்கிறேன். வண்டி செல்லவேண்டிய பாதையையும் நிர்ணயித்து வைக்கிறேன்” என்றான்.

மன்னன் இதழ்களில் புன்முறுவல் விரிந்தது. “சேனாதிபதி! நீர் மிகுந்த அறிவாளி.” என்று பாராட்டினான் அந்த முறுவலுடன்.

“மன்னருக்கு அது ஒருநாள் புரியும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு எனக்கு,” என்றான் சேனாதிபதி.

சேனாதிபதியின் குத்தலுக்குக் காரணம் மன்னனுக்குப் புரிந்தேயிருந்தது. சிங்கணன் சேரர் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றதை சேனாதிபதி சற்றும் பொறுக்காததால், சமயம் கிடைத்தபோதெல்லாம் அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறு னென்பதைப் புரிந்துகொண்ட மன்னன் அதைப்பற்றி விளக்காமல், “சரி சேனாதிபதி! குருநாதர் எங்காவது போக வேண்டுமென்றால் எனது ரதத்தையே அவருக்குக் கொடுத்துவிடும்.” என்று மற்றோர் உத்தரவையும் பிறப்பித்து சேனாதிபதியை அனுப்பிவிட்டான்.

அந்த இரண்டாவது உத்தரவுக்கும் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட சேனாதிபதி, ‘குருநாதருக்கு அரசன் சுதந்திரமளித்தாலும், படைகளை நடத்த அதிகாரமளித்தாலும், அவரை எப்பொழுதும் கண்காணிக்கவும் தனக்கு இஷ்டமானபோது அவரைக் கை கால் அசைக்கவெட்டாமல் செய்யவும் ஏற்பாடு செய்கிறான்,’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே சென்றான். அப்படிச் சென்ற சேனாதிபதிக்கு ஒரு விஷயம் தெள்ளெனப் புரிந்திருந்தது அரசன் அந்தச் சமயம் உள்ள விபரீத யுத்த நிலைமையால் ஏதோ தனக்குச் சாதகமாயிருக்கிறானே தவிர தனது நிலையும் திடமானதல்லவென்று உணர்ந்

திருந்தான் சேனாதிபதி. மன்னனுக்கு எதிலும் உள்ள சந்தேகம் தனது நடவடிக்கைகளிலும் இருக்குமென்பதில் சற்றும் ஐயமில்லாததால் அதிகமாகப் பொறுப்பைக் கழிக்காமலும் அதிகமாகப் பொறுப்பை ஏற்காமலும் நடப்பது தான் விவேகமென்பதைப் புரிந்து கொண்டான் சேனாதிபதி. இருப்பினும் அரசன் பிறப்பித்த இரகசிய உத்தரவுகள் எந்தக் கஷ்டத்தில் தன்னைக் கொண்டு போய்விடுமோ என்று திகைப்பே அடைந்தான் அவன். அரசன் மிகத் தந்திரமாகச் செய்துள்ள ஏற்பாடுகளைக் குருநாதர் புரிந்து கொண்டால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதம் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. குருநாதரும் அப்படியொன்றும் ஏமாந்தவரல்ல வென்பதை உணர்ந்திருந்த சேனாதிபதி அரசனுக்கும் குருநாதருக்குமிடையில் தான் அகப்பட்டுக் கொண்டதை நினைத்துத் தனது விதியை நொந்துகொண்டான். ஆகையால் அந்தச் சிந்தனையிலும் கலக்கத்திலும் அச்சத்திலும் அன்று பொழுதைக் கழித்த சேனாதிபதிக்கு அடுத்த ஒருவார காலம் மன நிம்மதி ஏற்பட்டது.

மன நிம்மதி ஏற்பட்டது சேனாதிபதிக்கு மட்டுமல்ல, அரண்மனையில் வாழ்ந்த அனைவருக்குமே ஏற்பட்டது. மறு நாள் விடியற்காலையிலேயே எழுந்திருந்து காலைக் கடன்களையும் பூசையையும் முடித்துக் கொண்ட வீரரவி உதயமார்த்த தாண்டவர்மன் முதலமைச்சரை வரவழைத்துத் தனது மந்திராலோசனை அறையில் சேனாதிபதி, கடற்படைத் தளபதி, குருநாதர் ஆகியவர்களையும் மற்ற மந்திரிகளையும் கூட்டுமாறு உத்தரவிட்டான். அரசன் உத்தரவை நிறைவேற்றச் சென்ற முதலமைச்சர் சுமார் அரை ஜாமத்துக் கெல்லாம் மன்னனைச் சந்தித்து, “அனைவரும் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்,” என்று அறிவித்தார்.

முதலமைச்சர் தொடர, காவலர் கட்டியங்கூற, பெண்களிருவர் முன்னால் மலர்தூவ, தனது மேலிருந்த சரிகைத் தகடி தரையில் புரள, இடது கையில் வீரகங்கணம் பளபளக்க, நெற்றியில் தீட்டப்பட்டிருந்த சங்கு வடிவத் திலகம் போருக்கு அறைகூவ மந்திராலோசனை அறையில் நுழைந்த

சேரர்பெருமானைக் கண்டதும் அனைவரும் எழுந்து சிரம் தாழ்த்தினர். அவர்களுக்குப் பதில் வணக்கம் செய்து தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்த வீரரவி மந்திராலோசனை சபையைக் கண்டு பூரித்தான். சபையில் சுமார் பத்துப் பேர்கள் தானிருந்தார்களென்றாலும் அரசின் பத்துவித உறுப்புகளும் அவர்களில் விரிந்து நிற்பதை மன்னன் உணர்ந்தான். அந்தச் சபையிலிருந்த ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பணியில் சிறந்தவர்களென்பதை உணர்ந்த வீரரவி அந்தச் சமயத்தில் பாண்டியனிடம் உள்ளூர இருந்த பயத்தைக்கூட உதறி விட்டான். ஆகவே மற்றவர்களை அமரச் சொல்லிக் கையமர்த்தி சபை துவங்கலாமென்பதற்கு அறிகுறியாக முதலமைச்சர் மீது கண்களைத் திருப்பினான். முதலமைச்சர் அரசனுக்குப் பின்னால் வெள்ளி மந்திர தண்டங்களுடன் நின்றிருந்த விருது கூறுவோரை நோக்கினார். அடுத்த விநாடி விருது கூறுவோர் கைகளைத் தண்டத்துடன் உயரக் கூப்பி சேரமன்னர்குல தெய்வச் செய்யுளை முணுமுணுத்தார்கள். பிறகு அரசனின் விருதுகளைக் கூறினார்கள். பிறகு அரசன் பின்னாலிருந்து விலகி அறை வாயிலை நோக்கிச் சென்றார்கள். அடுத்த நிமிடம் அறையின் பெருவாயிற்கதவுகள் சப்தமின்றிச் சாத்தப்பட்டன.

கதவுகள் மூடுவதற்கும் முதலமைச்சர் ஆசனத்தை விட்டு எழுவதற்கும் நேரம் சரியாயிருந்தது. “சேரர் குலச் செல்வர் வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மர் சபையில் கலந்துகொள்ள விரும்புகிறார். எதிரிகள் அணுக அஞ்சும் இப்பரலி மாநகரை பாண்டியன் படைகள் அணுக இருக்கின்றன. எதிரிக்கும் அஞ்சும் நாடல்ல சேரநாடு. எதிரியைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதும் இந்நாட்டு வழக்கமல்ல. எதிரி திறமைசாலி. தந்திரசாலியுங்கூட. அத்தகைய பாண்டிய சகோதரர்களை நாடு எதிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அணுகி வரும் போரைக் கண்டு அஞ்சுவதோ பின்னடைவதோ இமயவரம்பன் குலத்தாரிடம் கிடையாது. அச்சம் என்பது சேரமக்கள் அறியாத சொல். ஆகவே போர்த் தந்திரங்களை நிர்ணயிக்க இந்தச் சபை கூடியிருக்கிறது,” என்று கூறி அமர்ந்தார்.

மன்னனின் கூரிய விழிகள் எதிரே அமர்ந்திருந்த சபையினரை ஒரு விநாடி துழாவின. பிறகு அவன் உதடுகள் தெளிவாகவும் கப்பீரமாகவும் சொற்களை உதிர்த்தன. “நம் நாடு போரைக் கண்டு நாளாகிறது. காரணம், எந்த நாட்டுடனும் நாம் போரை நாடாததுதான் ஆனால் நாம் போரைக் கண்டு அஞ்சுவோமென்று எந்த நாடாவது நினைத்தால் அதைப்போல் அழிவற்ற நினைப்பு எதுவுமில்லை. பாண்டியர் மீது நாம் போர் தொடுக்கவில்லை. பாண்டியர் நம்மீது போர் தொடுத்திருக்கிறார்கள். பாண்டியன் மகளை நாம் கொணர்ந்ததற்காகப் போர் என்று கூறப்படுகிறது. பெண்களைக் கொணர்ந்து ராசுஸ விவாகம் புரிவது கூத்திரிய தர்மம் என தர்மசாத்திரம் கூறுகிறது. பெண்ணை நாம் கொணர்ந்தது உலகத்தின் கண்களில் தவறாகப்படலாம். ஆனால் தர்மத்தின் கண்களுக்கு அது தவறல்ல. தவிர, ஏன் பாண்டியன் பெண்ணைக் கொணர்ந்தோம்? பாண்டியன் ரகசியமாகப் போருக்குச் சித்தமாகிக் கொண்டிருந்தான். முத்துக்களவில் நமக்குச் சம்பந்தமிருப்பதாகப் புரட்டுகளைக் கிளப்பினான். அதை முன்னிட்டு கொற்கைக்குத் தனது தம்பியையும் மகளையும் வேவுத் தொழில் புரிய அனுப்பினான். வேவுகாரர்களை, சேரர் மீது கண்காணிப்பவர்களை, பிடிப்பதும் தண்டிப்பதும் நமது கடமையாயிற்று. அவ்விருவரையும் கொற்கையிலேயே பிடிக்கப் பார்த்தோம். தந்திரத்தால் தப்பிவிட்டார்கள். பிறகு சேரநாட்டு எல்லையருகிலுள்ள கோட்டையில் ரகசியமாகத் தங்கிப் படை திரட்டினார்கள். அங்கு அவர்களைக் கண்காணித்து, நம்மீது வேவு பார்த்த அவர்கள் அரசுமாரியைத் தந்திரத்தால் கொணர்ந்தோம். அப்பொழுதாவது பாண்டியர்கள் விரோத பாவத்தைக் கைவிட்டுச் சமரசத்தை நாடியிருந்தால், வேவு பார்ப்பதை நிறுத்திக்கொண்டிருந்தால். நாம் அமைதிக்கரத்தை அவர்களுக்கு நீட்டியிருப்போம். ஆனால் அவர்கள் நாடியது சமரசமல்ல, போர். உடனடியாகப் போர் தொடங்கினார்கள். நமது தலை நகருக்குள் ஒற்றர்களை அனுப்பினார்கள். இன்னும் பாண்டிய ஒற்றர்கள் இங்கு உலாவுகிறார்கள். இந்த நிலையில் நாம்

இத்தலைநகரைக் காப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. நமது கடற்படையில் பத்துப் போர்க் கப்பல்களை எதிரிகள் அழித்திருக்கிறார்கள். போரிலல்ல. 'திருடன் வீட்டைக் கொளுத்துவது போல கள்ளத்தனமாகக் கொளுத்தியிருக்கிறார்கள்' என்ற மன்னன் சிறிது நிதானித்தான்.

சபையில் சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டது. ஆங்காரத் தொனிகள் கிளம்பின. அவற்றைக் கவனித்தும் கவனிக்காதது போல மன்னன் மேலும் சொன்னான்: "சேரநாடு யானைகள் பெருத்த நாடு. யானை சாதுவானது. ஆனால் அதனுடன் லீனையாடுவது ஆபத்து. நிதானமாக இயங்குவது அதன் சுபாவம். ஆனால் நிதானம் மீறிவிட்டால் அதன் வேகத்துக்கும் கோபத்துக்கும் இணை கொடுக்க யாராலும் முடியாது. யானையைப் பாண்டியன் தூண்டுகிறான். அது இப்பொழுது சிற ஆரம்பித்துவிட்டது. இருப்பினும் அது நிதானத்தையும் தர்மத்தையும் இழக்க விரும்பவில்லை. ஆகவே முதலில் இந்தப் போரின் அஸ்திவாரத்தைத் தகர்க்க விரும்புகிறது."

அரசன் மனத்தில் உதித்திருப்பது என்ன என்பது புரியாததால் மந்திரிகள் அவனைச் சற்றுக் குழப்பத்துடன் நோக்கினர்.

மன்னன் வீளக்கினான் மெல்ல, "பாண்டிய மகளை நாம் கொணர்ந்தது தவறு, சிறை வைத்திருப்பது தவறு என்று பாண்டியன் கூறுகிறான். வேவுகாரர்களைப் பிடிப்பதோ சிறை வைப்பதோ தவறில்லையென்பது என் கருத்தானாலும் குருநாதர் கருத்து, வேறுவிதமாயிருக்கிறது. அது அதர்மம், என்று நினைக்கிறார் குருநாதர். ஆகவே பாண்டியன் மகளை இன்று முதல் அவரிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறேன். தவிர, இன்றுள்ள போர் நிலைமைச் சமாளிப்பதிலும் அவர் யோசனைப்படி நடக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இன்று முதல் படைகள் அவர் உத்தரவுப்படி இயங்கும்," என்றான் மன்னன்.

முதலமைச்சர், குருநாதன், சேனாதிபதி இம்மூவரைத் தவிர மற்றவர் முகங்களில் வியப்பு விரிந்தது. அந்த வியப்புடன் சற்றுக் கோபமும் கொண்ட கடற்படைத் தளபதி

ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து, “குருநாதருக்குக் கடற்படைப் பயிற்சி உண்டா? போர்க்கப்பல்களை நடத்தத் தெரியுமா?” என்று வினவினான்.

மன்னன் பதிலுக்குக் குருநாதனை நோக்கினான். குருநாதனின் சின்னஞ்சிறு விழிகள் கடற்படைத் தலைவனை அலட்சியத்துடன் நோக்கின. “உமக்கு அவற்றில் பரிச்சயமுண்டு போலிருக்கிறது,” என்று வினவினான் விஷமமாக.

“உண்டு. சின்னஞ்சிறு வயது முதற்கொண்டே கடலோடியிருக்கிறேன் இருபது ஆண்டுகளாகக் கடற்படைத் தளபதியாயிருக்கிறேன்,” என்றான் கடற்படைத் தளபதி.

“இருந்து நீர் சாதித்தது என்னவோ?” குருநாதன் குரலில் உணர்ச்சி ஏதும் தெரியவில்லை. ஆனால் கண்கள் விஷமத்தைச் சொட்டின.

“சாதனைக்குப் பட்டியல் தர அவசியமல்ல,” என்ற கடற்படைத் தலைவன் குரலில் சீற்றமிருந்தது.

“காரணம் தர அவசியமிருக்கிறது.”

“எதற்கு?”

“பத்துப் போர்க் கப்பல்கள் எரிந்து போனதற்கு?”

“எதிர்பாராது நடந்தது.”

“அதில்தான் அதிகக் குற்றமிருக்கிறது.”

“நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை.”

“எதிரிக் கப்பல்கள் உமது படைமீது மோதி் கப்பல்கள் எரிந்திருந்தால் அது போர் நஷ்டக் கணக்கு. எந்த எதிர்ப்பும் இல்லாதபோது எரிந்திருந்தால் அது கடற்படைத் தலைவன் அஜாக்கிரதை, அசிரத்தை அஜாக்கிரதை. மன்னிக்கத் தகுந்த குற்றமல்ல.”

கடற்படைத் தலைவன் கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. “நான் கலைத்துறையில் இல்லை. இது நடனமாடும் வேலையுமல்ல,” என்றான் மூர்க்கத்தனமாக.

“உண்மை. கலைக்கும் உடக்கும் சம்மந்தமில்லை,” என்றான் குருநாதன்.

“இப்பொழுது புரிகிறதா உமக்கு?” என்று வினவினான் கடற்படைத் தலைவன்.

“புரிகிறது. நன்றாகப் புரிகிறது.”

“என்ன புரிகிறது?” என்று வினவினான் கடற்படைத் தலைவன்.

“எந்தக் கலைக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று. போரும் ஒரு கலை,” என்று குருநாதன் விஷமப் புன்முறுவல் கொட்டினான்.

இந்தச் சொற்போரை நீடிக்கவிடாத மன்னன் இடைபுகுந்து, “நமக்குள் சண்டையிட இப்பொழுது அவகாசமில்லை. தலைநகரை எதிர்நோக்கி வரும் பகைவனைச் சமாளிக்கும் வழியைப் பற்றி யோசிப்போம். முதலில் குருநாதர் யோசனை கூறட்டும்.” என்றான்.

குருநாதன் ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. உடனடியாக யோசனையும் கூறவில்லை. தீர்க்காலோசனையில் இறங்கி நீண்டநேரம் மெளனம் சாதித்தான். அந்த மெளனம் உடைந்தபோது சொற்கள் உதிர்ந்தன. தனது போர்த்திட்டத்தை மெள்ள மெள்ள விவரித்தான் பரதபட்டன். அந்தத் திட்டம் விரிய விரிய மன்னன் விழிகளும் மந்திரியின் விழிகளும் படைத்தலைவர்கள் விழிகளும் வியப்பால் மலர்ந்தன. ஒரு கட்டத்தில் அவர்கள் நெஞ்சம்கூடத் திடுக்கிட்டது. நெஞ்சம் அஞ்சும் திட்டத்தைத் தீட்டினான் பட்டன் அவர்கள் மனக்கண்களுக்கெதிரே.

அத்தியாயம் 45

அதிகார பீடத்தில் பரதபட்டன்

தீண்ட நேரம் சிந்தனை வசப்பட்டு மௌனம் சாதித்த பிறகு தனது போர்த் திட்டத்தை விவரிக்க முற்பட்ட குரு நாதரின் சின்னஞ்சிறிய தீட்சண்யமான கண்கள் மந்திரா லோசனை சபையில் கூடியிருந்த யாரையுமே பார்க்கவில்லை. வெறித்து எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டிருந்த கண்கள் அடுத்து வரவிருந்த யுத்த பூமியையே பார்ப்பதுபோலிருந்தன. உதடுகள் சொப்பனத்திலிருப்பவன் உதடுகளைப் போல அசைந்து சொற்களை உதிர்த்தன. அப்படி, உதிர்க்கப்பட்ட சொற்களில் உறுதியும், ஓர் அழுத்தமும், எடுத்ததைச் சாதிக்க வல்லவனின் திட்டம்கூடக் காணப்பட்டன. சிந்தனையால் வெறித்த கண்கள், உணர்ச்சியால் சிவந்த முகம், உறுதியால் திறந்த உதடுகள், இவற்றிலிருந்து பிறந்த திட்டத்தை விளக்கிய சொற்கள் மௌன மௌன ஆரம்பத்தில் உதிர்ந்தாலும் நிமிடங்கள் ஓட ஓட அதிவேகத்தைப் பெற்றன.

பரதபட்டன் சொன்னான்: “இந்தச்சபையில் நானிருக்கத் தகுதியற்றவன் என்பதை உணருகிறேன். இங்கு இருக்க வேண்டியவர்கள் மந்திரிகள், பிரதானிகள், படைத்தலைவர்கள் ஆகிய போர் நுணுக்கம் தெரிந்தவர்கள். போர் அனுபவமுள்ளவர்களுக்கே ஏற்பட்டது போர். மந்திராலோசனை சபை. ஆனால் எத்தகைய அறிவும் தர்மத்துக்கு உட்பட்டது. அந்தத் தர்மம் நம்மிடம் இல்லை. பாண்டியன் குமாரியைக் கொணர்ந்ததற்கும், முத்தை அள்ளி வந்ததற்கும் மன்னன் கூறும் காரணங்களை நான் ஒப்பவில்லை. கூடித்திரியர்களுக்கு

கந்தர்வ, ராக்ஷஸ் விவாகங்களைச் சாத்திரம் அனுமதிப்பது உண்மை. ஆனால் எந்த நிலையில் அவை நடைபெறலாம் என்ற நிபந்தனைகளையும் சாத்திரம் கூறியிருக்கிறது. இஷ்டமில்லாத பெண்ணைத் தூக்கிவர, நிர்ப்பந்திக்க, சாத்திரம் இடங்கொடுக்கவில்லை. பாண்டியன்மீது படையெடுத்து நாடு பிடித்துச் சூறையாடி முத்துக்குவியலைக் கைப்பற்றலாம். ஆனால் அதல்ல நாம் செய்தது. மன்னனைக் குறை கூற நான் இவற்றைச் சொல்லவில்லை நாடு நலம் பெறவும், மன்னன் நீண்ட, சிறப்பான ஆட்சி பெறவும் அறத்தின் அஸ்திவாரம் தேவை; போர் வெற்றிக்கும் அது அவசியம். அந்த அறத்தை முதலில் நாம் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். பாண்டியன் மகள் சிறைவாசியல்ல என்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும். இந்த உறுதியும், உறுதியால் முத்துக்குமரியின் வாழ்வில் ஏற்படக் கூடிய சுதந்திரமும் நமக்கு அறத்தின் அஸ்திவாரத்தைத் தரும் அந்த அஸ்திவாரத்தில் நாம் போரை அமைப்போம். ஆகவே எனது முதல் ஏற்பாடு முத்துக்குமரியை என் ஆதரவில் வைத்துக் கொள்வது இது தரும் பலம் அதிகம். முத்துக்குமரி இங்கு குருநாதனிடம் இருக்கிறாளென்றால் அது மக்களுக்குத் தெரியும். மக்களுக்குத் தெரிந்தால் பாண்டியன் ஒற்றர்களுக்குத் தெரியும். ஒற்றர்களுக்குத் தெரிந்தால் பாண்டியனுக்கே தெரியும். பாண்டியனுக்குப் பிறகு தூது அனுப்புவோம்...”

இங்கு இடைமறித்தான் சேனாதிபதி, “என்ன தூது?” என்று.

குருநாதன், அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. வெறித்தபார்வை வெறித்தேயிருக்கக் கூறினான். “உன் மகளை நீ அழைத்துப் போகலாம். போரை நிறுத்தினால் கைவசமிருக்கும் முத்தும் உன்னிடம் ஒப்படைக்கப்படும்,” என்று

“அவன் போரை நிறுத்த இஷ்டப்படாவிட்டால்? சேர மன்னன் சரணாகதியை எதிர்பார்த்தால்?” என்று எழுந்தது முதலமைச்சர் கேள்வி.

“அப்பொழுது கூறுவோம் கடைசி சேரவீரன் உயிருடலிருக்கும்வரை சேரநாடு போர் புரியும் என்று அதுமட்டு

மல்ல, பாண்டியன் பின்வாங்க அவசியம் வருட்போது அவன் படையில் கால்வாசிகூடப் பாக்கியிருக்காது என்றும் சொல்லுவோம். அது மட்டுமல்ல, போரின் வித்து நீக்கப் பட்டபின்பும், அதாவது முத்துக்குமரியை நாம் ஒப்படைக்க ஒப்புக்கொண்ட பின்பும், அவன் போரரட விரும்பினால் அவன் போர் வெறியன் என்பதைப் பரப்புவோம். பத்தினித் தெய்வத்தின் நாடான இச்சேரநாடு இன்று முத்துக்குமரியின் களவையும் சிறையிருத்தலையும் வெறுக்கிறது. அந்தச் சிறையிருப்பு இல்லையென்றால் முத்துக்குமரியை ஒப்படைக்க நாம் முற்பட்ட பின்பும் பாண்டியன் நாட்டை அழிக்க எண்ணுகிறானென்றால், இந்நாட்டு மக்கள் கொதித்து எழுவார்கள். அந்தப் பிரளய அக்னியிலிருந்து பாண்டியன் தப்ப முடியாது. மக்கள் ஆதரவுடனிருக்கும் மன்னன்சக்தி அளவிட முடியாதது. ஆகையால் பாண்டியன் போரை விரும்பினால் நாம் அவனுக்குப் போரை அளிப்போம். அவன் இதுவரை கண்டிராத போரைக் காணுவான். அவனை நாம் இந்தத் தலை நகரிலேயே சந்திப்போம்,” என்றான் பரதபட்டன்.

“ஏன் தலைநகரில்? வெளியே சென்று சந்தித்தாலென்ன?” என்று வினவினார் முதலமைச்சர்.

பரதபட்டன் பதில் சொன்னான்: “முதலமைச்சரே! பாண்டியனின் எரிபரந்தெடுத்தலுக்குக் காரணம் அவன் பலவீனம். பெரியபடை அவனிடமிடிலை. ஆகவே பயிர்பச்சைகளை எடுத்து மக்களை இத்தலைநகருக்கு விரட்டி, இங்கு குடும்பலை அதிகரித்து, நமது நடமாட்டத்தை நெருக்கி இங்கும் எரியம்புகளை வீசி ஊரைக் கொளுத்தப் பார்க்கிறான். அதை நாம் அனுமதிக்கப் போவதில்லை. முதலில் நமக்கு கிழக்கு மதினாக்கு எதிரேயுள்ள காட்டுப்பகுதியின் முகப்பை அழித்து விடப் போகிறோம்.”

இதைக் கேட்டதும் சபையினர் திக்பிரமை அடைந்தார்கள். சிலர் ஆட்சேபக் குரலும் கிளப்பினார்கள். “தவறு தவறு, பெருந்தவறு,” என்று கூவினார் ஒரு மந்திரி.

“நமது முக்கிய அரணை அழிப்பது எதிரிக்கு வரவேற் பளிப்பதாகும்.” என்றார் இன்னொரு மந்திரி.

குருநாதன் தனது கண்களை அவர்கள்மீது திருப்பினான். ஆனால் பதில் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்லத் துவங்குமுன்பு சேனாதிபதி முந்திக்கொண்டு, “காட்டை நாம் அழிக்காத காரணம் குருநாதருக்குப் புரியவில்லை. அவர் போர்ப் பழக்க மில்லாதவரல்லவா?” என்றான்.

குருநாதன் இதழ்கள் இகழ்ச்சியால் மடிந்தன. “போர்ப் பழக்கமுள்ள உமது காரணத்தை நான் அறியலாமா?” என்று வினவினான்.

“அறியலாம். தமிழகத்தில் கோட்டைகளின் முகப்பில் காடுகளை வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் எதிரியின் ஆயுத வண்டிகள் கோட்டையை அணுக முடியாதிருப்பதற்காக. நெருக்கமாக மரங்களிருக்கும் பகுதியில் ஆயுத வண்டிகள் நுழையவே முடியாது. ஆகவே கோட்டைகளைத் தாக்க முயலும் எதிரியின் புரவிப் படையும் காலாட்படையும் மட்டுமே கோட்டையிடம் வரும்; அவற்றைக் கோட்டை மீதுள்ள விற்கூடங்கள் சமாளிக்கும். இந்தப் பாதுகாப்பு இல்லையேல் பெரும் ஆயுதவண்டிகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி எதிரி தூரத்திலிருந்தே நம்மீது ஆயுதமழை பொழி வான்,” என்று கூறிய சேனாதிபதி மந்தகாசம் செய்தான்.

“அப்படியா!” என்ற குருநாதன் கேள்வியில் இகழ்ச்சி பெரிதும் ஒலித்தது.

“ஆம்,” என்றான் சேனாதிபதி மிடுக்குடன்.

“எதிரியிடம் ஆயுத வண்டிகள் அதிகமோ?” என்று வினவினான் பட்டன்.

சேனாதிபதி சற்று நிதானித்து விட்டுச் சொன்னான்: “அதிகமில்லை. அவர்கள் படையே சிறியதுதானே?” என்று.

“அப்படி ஆயுத வண்டிகள் அதிகமில்லையென்றால் அவற் றைத் தடை செய்யக் காடுகள் எதற்கு?” என்று வினவினான் பரதபட்டன்.

சேனாதிபதியின் பதில் பட்டென்று வந்தது. “இந்த ஒரு எதிரியைமட்டும் எதிர்பார்த்து அரண்கள் நிர்மாணிக்கப்படவில்லை,” என்றான் சேனாதிபதி.

“இப்பொழுது தலைநகரைத் தாக்கவரும் எதிரியைச் சமாளிப்போமா அல்லது இனிமேல் என்றாவது வரக்கூடிய எதிரிக்குத் திட்டம் தயாரிப்போமா?” என்று வினவினான் பரதபட்டன்.

இதற்குச் சேனாதிபதி உடனடியாகப் பதில் சொல்லாமல் தயங்கினான். பரதபட்டனே கூறினான்: “இன்று தலைநகரை நோக்கி மிகத் தந்திரசாலியான எதிரி வருகிறான். அவனிடம் ஆயுத வண்டிகள் இல்லை. படையும் சிறியதுதான். ஆனால் திறமையான படை. அவர்கள் போர்த் தந்திரத்தால் கோட்டாற்றுக்கரை என்ன ஆயிற்றென்று தெரியவில்லை. போர்க் கப்பல்கள் பத்து எரிந்துவிட்டன, அவன் படை தங்கு தடையின்றி நகரை நோக்கி தருகிறது. ஆகவே காட்டைக் கட்டிக் கொண்டு நாம் திண்டாடுவதில் பயனில்லை. தவிர, காடுமுழுமையும் அழிக்கும்படி நான் கூறவில்லை. முகப்புப் பகுதியை மட்டும் அழித்துவிட்டால் கோட்டைச் சுவருக்கும் காட்டுக்கும் இடையே திறந்தவெளி ஏற்படும். எதிரி மறைந்து நின்று எரியம்புகளை வீச முடியாத நிலையில் காடு இருக்கும். ஆகவே, எதிரிப்படை திறந்தவெளிக்கு வந்தே கோட்டை மீது எரியம்புகளையும் வேல்களையும் வீசமுடியும். எதிரிப் படை திறந்த வெளிக்குள் நுழைந்தவுடனேயே நமது கோட்டைச் சுவர் யந்திரங்கள் இயங்கும். வேல்களும் அம்புகளும் எதிரிப் படையின்மீது புயலெனப் பாயும். புரவிகள் மாண்டு விழும், வீரர்கள் கோட்டையை நெருங்குமுன்பு மடிந்துவிடுவார்கள். நமக்குக் கோட்டைச்சுவரின் மறைவு பாதுகாப்பு. எதிரிக்குக் காட்டு முகப்பின் மறைவு பாதுகாப்பு. அந்த மறைவை அழித்துவிட்டால் எதிரி மறைந்து நின்று போர் செய்ய முடியாது. பகிரங்கத்தில் போர் செய்ய அவனிடம் படை பலம் கிடையாது. நாம் மறைந்து நின்று போரிடலாம். நமது படைபலமும் மிக அதிகம்.”

இதைக் கேட்ட சபையினர் திக்பிரமை கொண்டனர். பரதபட்டனின் நுண்ணிய போர் அறிவு அவர்களைத் திகைக்க வைத்தது. மன்னன் விழிகள் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தன. சேனாதிபதி வாயைப் பிளந்தான் வியப்பின் மிகுதியால்.

இவை எதையுமே கவனிக்காமல் பரதபட்டன் மேலும் சொன்னான்: “இப்படித் தலைநகரின் கிழக்குப் பகுதியில் எதிரியின் வசதியை நீக்கிவிடுவோம். அவன் ஒருவேளை கடற்புறத்தில் வரமுயலலாம். அதையும் நாம் தடை செய்வோம்,” என்று.

இங்கு இடைமறித்த கடற்படைத்தளபதி, “எதிரியிடம் கடற்படை ஏது கடற்புறத்தில் வர?” என்று வினவினான்.

“எதிரி மலைப்புறமாக வந்திருப்பதால் அவர்கள் கடற்படை இங்கு வரவில்லையென்பதை இந்த நகரத்தில் குழந்தைகள்கூட அறியும். கடற்புறமென்று சொன்னது தலைநகரின் மேற்குப் புறத்தைச் சொன்னேன்,” என்றான் குருநாதன்.

“மேற்குப் புறத்தில் பாதையொன்று கடலோரம் இருக்கிறது. அந்தவழியில் வரக்கூடிய படை கோட்டாற்றுக் கரையிலுள்ள வீரபாண்டியன் படைதான். வீரபாண்டியன் படை சரியாயிருந்தால் கொல்லம் துறைமுகத்தை அடைந்து அங்கிருந்து கடலோரமாகவே வரலாம். ஆனால் அப்படை சரணடைந்துவிட்டது...” என்றான் கடற்படைத் தலைவன்.

“அது எப்படி அத்தனை திட்டமாகத் தெரியும்?” என்று வினவினான் குருநாதன்.

“சிங்கணன் ஒலை, வீரபாண்டியன் ஒப்பந்தம்...” என்று துவங்கிய கடற்படைத்தலைவனைக் கையசைத்து அடக்கிவிட்ட குருநாதன், “அந்தக் கதையை நாம் கேட்டுவிட்டோம். ஒலை கொண்டு வந்து ஒடிவிட்ட தூதர்கள் செய்கையும், அதை அடுத்து தமது போர்க் கப்பல்கள் எரிந்த நிகழ்ச்சியும் வீரபாண்டியன் சரணாகதியை நிரூபிக்கவில்லை. கோட்டாற்றுக் கரை பற்றி நமக்குச் சரியான தகவல் கிடைக்கும்வரை அது பிடிபடவில்லையென்று வைத்துக்கொண்டு திட்டம் வகுப்போம். பிடிபட்டிருந்தாலும் எதுவும் நஷ்டமில்லை. மேல்

திசையில் நமது எச்சரிக்கை அனாவசியமாயிருக்கலாம். அனாவசிய அலட்சியத்தைவிட அனாவசிய எச்சரிக்கை, நல்லது.” என்ற குருநாதன். “ஆகவே நமது துறைமுகத்தை விட்டு கடற்படை நகரவேண்டாம். எல்லாப் போர்க் கப்பல்களும் வரிசையாக அரணமைத்து நிற்கட்டும். தவிர இனிமேல் பாண்டியன் எரிபரந்தெடுத்தலால் வெளியிலிருந்து வரும் கிராம மக்களையும் நகரத்தைவிட்டுத் தெற்குப்புறக் கிராமங்களுக்கு அனுப்பவேண்டாம்,” என்றும் கூறினான்.

சேனாதிபதியின் வியப்பு எல்லை கடந்தது, “என்ன, என்ன சொன்னீர்கள்?” என்று வினவினான் அவன்.

“மக்களைத் தெற்குக் கிராமங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டாமென்று சொன்னேன்,” என்றான் பரதபட்டன் தெளிவாக.

“வேறெங்கே அனுப்புவது? நகரத்தில் கும்பலை அதிகரிப்பதா?” என்று சீறினான் சேனாதிபதி.

“நகரத்துக்குள் வந்ததும் மக்களைக் கடற்கரையோரம் அனுப்புங்கள். அப்படியே கடற்கரையோரமாக வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் பாதைகளில் நிரப்புங்கள். சுந்தரபாண்டியன் எரிபரந்தெடுத்தலால் நகரத்தின் கிழக்கு வாசல் வழியாக மலைப்பாதை மூலம் வரும் மக்கள் கூட்டம் மேற்கு வாசலுக்குச் சென்று மறுபடியும் வடக்கு நோக்கிக் கடலோரப் பாதையில் நிரம்பும். அப்படி நிரம்பினால் கோட்டாற்றுக் கரையிலிருந்து கடற்கரையோரம் வரக்கூடிய வீரபாண்டியன் படைக்கு மக்கள் கூட்டம் பெரும் இடைஞ்சலாயிருக்கும். படை வேகமாக வரமுடியாது. ஆகவே சுந்தரபாண்டியன் அனுப்பும் மக்கள் கூட்டத்தை அவன் தம்பிக்கு இடைஞ்சலாகத் திருப்புவது அனுகூலம்,” என்றான் குருநாதன்.

“நன்று நன்று,” என்று கொண்டாடினார் முதலமைச்சர்.

மன்னனும் பாராட்டுதலுக்கறிகுறியாகத் தலையசைத்தான்.

பரதபட்டன் மேலும் சொன்னான்: “இப்படி இருபுறத்திலும் எதிரிக்கு மிகப் பாதகமான நிலையை விளைவிப்போம். இடையே தலைநகரை பலப்படுத்துவோம். கோட்டைச்

சுவர்மீது நான் முன்பே கூறியதுபோல் விற்கனையும் வேல்களையும் வீசும் யந்திரங்கள் தயாராயிருக்கட்டும். கோட்டை வாசலிலிருந்து வரிசையாக முதலில் காலாட்படை, பிறகு குதிரைப் படை, கடைசியாக யானைப் படை இவை நிற்கட்டும்.”

மன்னன் கேட்டான், “நமது படைப் பிரிவில் சிறந்தது யானைப்படையல்லவா? அதைத்தானே முன்னணியில் நிறுத்த வேண்டும்?” என்று.

“சாதாரணப் போர்முறை அதுதான். ஆனால் கோட்டை வாசலைத் திறந்ததும் யானைப்படை முன் சென்றால் எதிரி அம்புகளையும் வேல்களையும் வீசி யானைகளைத் துன்புறுத்தினால் யானைகள் திரும்பி அதிர்ந்து வரும். அதனால் நமது படைகளில் சில அழிந்து, சில குழம்பும். இதனால் எதிரிக்கு மிக அனுகூலம். அதற்குப் பதில் காலாட்படையை அனுப்பினால் அவர்கள் மண்டியிட்டு முன்னணியில் வரும் எதிரியின் குதிரைப்படையின்மீது அம்பு வீசலாம். குதிரைகள் மடிந்தால் வீரர்கள் தரையில் குதிப்பார்கள். தரையில் வானும் கையுமாக ஓடி வரும் எதிரிப் படையையும், திறந்தவெளியில் பாய்ந்து வரும் புரவிப் படையையும் அடியோடு அழித்து விடுவது நமது கோட்டை யந்திரங்களுக்கு மிகச் சலபம். கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் எதிரி அழிந்து விடுவான்,” என்றான்.

மன்னன் வியப்பு மட்டுமின்றி மற்றவர் வியப்பும் எல்லை கடந்தது. தவிர குருநாதன் திட்டம் எதிரிப்படையை நிர்மூலமாக்கி விடுமென்பதையும், மிகக் கோரமான காட்சி கோட்டைக்குமுன் விளையுமென்பதையும் எண்ணிய அவர்கள் நெஞ்சங்கள் திடுக்கிட்டன, முதலமைச்சர் வாய்விட்டே சொன்னார்: “சாணக்கியனுக்குப் பின்பு சரித்திரத்தில் இத்தகைய பேரழிவுக்குத் திட்டம் தீட்டுவது பரதபட்டர்தான்” என்று.

குருநாதன் கையில் போரை ஒப்படைத்துவிட மன்னன் அந்த மந்திராலோசனை முன்பு ஒப்புக் கொண்டான். சபையைக் கலைத்துவிட்டுச் சிந்தனை நிரம்பிய உள்ளத்துடன் தனது சயன அறையை நாடினான். சயன அறையும் பஞ்சனை

யும் அவன் நெஞ்சத்துக்கு எந்தவித ஆறுதலையும் அளிக்காத தால் சிலநிமிடங்கள் பஞ்சணையில் புரண்டான். பிறகு எழுந்து உட்கார்ந்து சிந்தனையில் திளைத்தான். வாழ்க்கையில் அவன் அதுவரை காணாத, உலக வரலாற்றிலே என்றுமே கேட்டறியாத விநோதம் சேரநாட்டு வரலாற்றில் விளைந்து விட்டதை எண்ணி எண்ணி அவன் மனம் நொந்து கொண்டிருந்தான். படைத் தலைவர்களிருக்க நாட்டியக்காரனும் மந்திரவாதியுமான ஒரு காட்டுவாசியிடம் போர்க்காலத்தில் வீரரவி நாட்டை ஒப்படைத்தான் என்று பிற்கால வரலாறு கண்டிப்பாய்க் கூறும் என்பதை மன்னன் சந்தேகமற உணர்ந்ததால் பெரும் சங்கடத்துக்கும் உள்ளானான்.

அன்றைய மந்திராலோசனை சபையில் அளவுக்கு மீறிய அதிகாரங்களைப் பரதபட்டனிடம் கொடுத்துவிட்டது சரியா இல்லையா என்ற யோசனைக்கும் இடமில்லாதிருந்தது. போரில் பழுத்த அனுபவமுள்ள நிலப்படைக் கடற்படைத் தலைவர்களும், மந்திராலோசனையில் நிகரற்ற அமைச்சர்களும் கூட பரதபட்டன் திட்டத்தை ஆமோதித்ததை எண்ணிப் பெரு வியப்புக்குள்ளானான் சேர மன்னன். பரதபட்டன் அவர்கள் ஒவ்வொருவர் கேள்விகளையும் மிக அலட்சியமாகச் சந்தித்து அவர்களை மேற்கொண்டு பேசவிடாமல் அடித்து விட்டதை நினைத்து, 'பரதபட்டர் எதிரிகளைத் தோற்கடிக்கிறாரோ என்னவோ, எனது படைத் தலைவர்களை இன்று வென்று விட்டார்' என்று சற்றே இரைந்த முணுமுணுத்தான். என்ன தான் பரதபட்டன் சிந்தனைத் திறனாலும் வாக்கு வன்மையாலும் படைத்தலைவர்களை வென்றுவிட்டாலும், போர் என்று இறங்கும்போது அவ்வப்பொழுது எதிரி மாற்றியமைக்கும் போர் முறைகளுக்கு ஈடு கொடுக்க பரதபட்டனால் முடியாதென்று திட்டமாக நம்பினான் வீரரவி. ஆகவே முன்னால் யோசித்ததுபோல் முடிந்த அளவுக்குப் பரதபட்டனை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு சமயத்தில் அவன் அதிகாரத்தைக் கத்தரித்துவிட முடிவும் கட்டினான் மன்னன். ஆனால் அந்த எண்ணத்தை யாரிடமும் வெளியிடவில்லை அவன்.

அன்று மாலை சேனாதிபதி மன்னனைச் சயன அறையில் சந்தித்தபோது மன்னன் முறுவலுடன் அவனை வரவேற்றான். சேனாதிபதியின் முகத்தில் முறுவலில்லை, முகத்திலும்சந்துஷ்டியில்லை. வேதனை நிரம்பிக்கிடந்த முகத்துடன் மன்னனுக்குத் தலைவணங்கிய சேனாதிபதி படபடப்புடன் பேசினான்: “இன்று பிற்பகலில் குருநாதர் தமது அறைக்கு என்னையும் கடற்படைத் தலைவரையும் அனுப்பிப் பல உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்திருக்கிறார். முதலமைச்சருக்கும் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சாதாரண காலத்தில் மன்னர் இடவேண்டிய உத்தரவுகள் அவை,” என்ற சேனாதிபதியை வியப்பைக் கக்கும் விழிகளுடன் பார்த்தான் வீரரவி.

ஆனால் சேனாதிபதி முகத்தில் வியப்பு ஏதுமில்லை, வெறுப்பு இருந்தது. “உத்தரவுகளும் விபரீதமாயிருக்கின்றன. கோட்டை மீது விற்பொறிகளை ஏற்றுவதோடு கடற்படை மீதும் விற்பொறிகளை அமைக்கச் சொல்கிறார். கப்பல்கள்மீது விற்பொறிகளை ஏற்றும் பழக்கமில்லை என்று கடற்படைத் தலைவர் எதிர்த்தும் குருநாதர் கேட்கவில்லை. கடற்பரையோரம் அனுப்பச் சொன்ன கிராம மக்களுக்கும் போர்க்கலங்களைக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறார். போர்ப் பயிற்சி இல்லாத சாதாரண மக்களிடம் ஆயுதங்கள் கொடுப்பதன் பொருள் எனக்குப் புரியவில்லை” என்று கூறிய சேனாதிபதி, “மன்னவா! இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும்விட முதலமைச்சருக்கு இடப்பட்டிருக்கும் உத்தரவு மிக விபரீதம்” என்று சொல்லி, பெருமூச்சு விட்டான்.

அந்தச் சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்த முதலமைச்சர் முகம் பாரிக்கத்தகாததாயிருந்தது. முதலமைச்சர் கவிழ்ந்த தலையுடன் தனக்குக் கிடைத்த உத்தரவைத் தெரிவித்தார். “மக்கள் சாதாரணக் காலத்தில் நடமாடுவதுபோல் நடமாடவும் கலைகளியாட்டங்களைத் தடையின்றி நடத்தவும் அனுமதிக்க உத்தரவிட்டிருக்கிறார் குருநாதர்” என்றார் முதலமைச்சர் ரத்தினச் சுருக்கமாக.

இப்படி சேனாதிபதிக்கும் முதலமைச்சருக்கும் அடுக்கிய விபரீத உத்தரவுகளைக்கேட்ட மன்னன் நீண்டநேரம் சிந்தனையில் இறங்கினான். முடிவில், “குருநாதர் உத்தரவுகளை நிறைவேற்றுங்கள்” என்று எதிரே நின்ற இருவருக்கும் பணித்தான்.

குருநாதர் உத்தரவுகளை சேனாதிபதியும் முதலமைச்சரும் நிறைவேற்ற விரும்பவில்லையென்பதை உணர்ந்த மன்னன் மனம் ஆறுதலடைந்தது. வெகு சீக்கிரம் இந்த வெறுப்பு மக்களிடையும் பரவும் என்று அவன் உணர்ந்திருந்ததால் அந்த வெறுப்பைக் காரணமாகக் கொண்டு குருநாதனை அழித்துவிடலாமென்று மன்னன் உள்ளூரத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களில் குருநாதன் யாரும் விரும்பாத உத்தரவுகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பிறப்பித்தார். அந்த உத்தரவுகளின் விளைவாக, பரலி மாநகர் மக்கள் பெரும் சுதந்திரத்துடன் உலாவ முற்பட்டார்கள். படைநிலைவன் உத்தரவின் காரணமாக இரவில் முதல் ஜாமத்துடன் மூடப்பட்ட கடைவீதி பழையபடி இரவு முழுவதும் திறந்து கிடந்தது. கேளிக்கைக் கூடங்களில் சதங்கைகள் ஒலித்தன. பரலிமாநகர் போர்க் கோலமிழந்து விழாக் கோலம் கொண்டது. இதை முதலமைச்சர் பட்டினிடம் பிரஸ்தாபித்த போது, “உண்மையில் இது விழாக் கோலந்தான். பரலிமாநகர் எதிரியிடம் ‘விழாக் கோலம்’ என்று சாதுர்யமாகப் பேசினான்.

குருநாதன் சாதுர்யத்தை முதலமைச்சர் ரசிக்கவில்லை. பெரும் குழப்பமும் அச்சமும் அவர் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டிருந்தன. சேனாதிபதியும் குழம்பினான் நகர நிலை கண்டு. அவர்கள் மட்டுமல்ல குழம்பியது. உத்தரவுகள் பலனளிக்கத் தொடங்கிய மூன்றாவது நாளிரவில் கேளிக்கை மண்டப மொன்றில் தூணில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த வேறொருவனும் குழம்பினான். “இது எனக்கு அடியோடு புரியவில்லை” என்ற சொற்களையும் உதிர்த்தான் பக்கத்திலிருந்த ஒரு பெண்ணிடம்,

அத்தியாயம் 45

இரவில் எழுந்த ஒலி

பரலிமா நகரின் பிரதான கேளிக்கை மண்டபமல்ல அது. நகர எல்லைகளில் காட்டுவாசிகளும் நகரவாசிகளும் கலந்து, ஆடல் பாடல் கூத்து இவற்றைக் கண்டு ரசிக்கும் சிறிய கூடங்களில் ஒன்றுதான் அது. இருப்பினும் அந்தக் கேளிக்கைகூடத்தின் ஆடலரங்கு சம்பிரதாயத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபடாமலும் மிகச் சிறப்பாகவும் அமைந்திருந்தது. நடனமாடுபவர் புகவும் வெளிவரவும் வாயில்கள் உடைய தாய் நால்வகை வருணராகிய வச்சிரதேகன், வச்சிரதந்தன், வருணன், இரத்தகேசரன் ஆகிய பூதருடைய தூண்கள் பெற்றதாய், நிலை விளக்குகள் உளதாய், இடத்தூணிடைத்தே உருவு திரையாகிய ஒருமுக எழினியும், இரண்டு வலத் தூண்களிடத்தும் உருவு திரையாகிய பொருமுக எழினியும், மேற்கட்டுத் திரையாகக் காத்துவரல் எழினியும், சித்திர விதான முடையதாய். சந்திரன், குரு, அங்காரகரை அதிதேவதைகளாகப் பெற்ற வெண்மை, பொன்மை, செம்மையென்னும் முத்து மாலைகள் தொங்கவிட்டதாய் அமைந்திருந்த அந்தக் கேளிக்கை மண்டபம் கண்களுக்குப் பெருவிருந்தாகக் காட்சியளித்தது. அந்தச் சிறு கேளிக்கை மண்டபத்தின் சிறப்பைக் காணும் எந்தப் புதுமனிதனும் சேரநாட்டுச் செல்வ வளமும், கலைவளமும் எத்துணை சிறப்பு வாய்ந்தவை என்பதைப்

புரிந்து கொள்வான். நகர எல்லையில் சிறுகூடத்துக்கே இந்தச் சிறப்பு உண்டென்றால் மற்றப் பெருங்கூடங்களும் அரண்மனை ஆடலரங்கும் எப்படியிருக்கும் என்று நினைத்துப் பிரமையே கொள்வான்.

அத்தகைய பிரமையை அன்று அளித்தது ஆடலரங்கு மட்டுமல்ல; அன்று அந்த அரங்கில் நடந்த ஆய்ச்சியர் குரவையும் பிரமிக்கத்தக்கதாகவே இருந்தது. மலையாழத்தின் வழவழத்த மோனியுள்ள அழகுப் பைங்கிளிகள் எழுவர் சேர்த்து கைகோத்துக் கண்ணன் பின்னையை மாலையிட்ட வீரக்கூத்து ஆடினார்கள். முதலில் ஆடமாதரை வரிசையாக நிறுத்தி அவர்களுக்குப் பெயர் சூட்டினார்கள்.

17. “மாயவன் என்றாள் குரல்; விறள் வெள்ளை ஆயவன் என்றாள் இளி ‘தன்னை; ஆய்மகள் பின்னையாம் என்றாள் ஓர் துத்தை மற்றையளி முன்னையாம் என்றாள் முறை.”

குரலை என்பாளொருத்தி தன்னை மாயவனான கருமை நிறக் கண்ணனாகவும், இளி என்ற இன்னொருத்தி தன்னை வெள்ளை நிறத்தவனான பலராமனாகவும், துத்தை என்பவள் பின்னையாகவும், மற்றவர்கள் கண்ணன் காலத்திலிருந்த ஆயர்குல மாதராகவும் அறிமுகப்படுத்திக்கொண்ட பின் முறைப்படி கூத்து துவங்கியது. இசைக்கருவிகள் முழங்கின.

18. “குரல் மந்தம் ஆக, இளி சமன் ஆக, வரன் முறையே, துத்தம் வலியா, உரனிலர மந்தம் விளரி பிடிப்பாள், அவள் நட்பின் பின்றையப் பாட்டெடுப்பாள்.”

இப்படி மாயவனானவன் குரல் மந்தசுரமாகவும், இளி என்பவள் சமசுரமாகவும், துத்தை ஸ்தானத்திலிருந்தவளின் குரல் வல்லொலியாகவும் ஒலித்தன.

இப்படி பாத்திரத்திற்கு ஏற்ப குரலும் சுருதியும் அமைத்துப் பாடவும் பாட்டிற்கேற்ப ஆடவும் துவங்கிய

சிலப்பதிகாரம் ஆய்ச்சியர் குரவை 17, 18 என்பது பாட்டுகளைக் குறிக்கும்.

அந்த ஆடலழகிகள் காற்சலங்கைகள் வெகு சீக்கிரம் மண்டபத்தில் கம்பீரமாகவும் இன்பமாகவும் ஒலித்தன. இசைக் கருவிகளுடன் இணைந்து ஒலித்த அந்தச் சதங்கை ஒலிகளும், வேடத்துக்குத் தகுந்தபடி சுருதி பிடித்து மந்திரத்திலும், ஸ்தாயியிலும் பாடிய குரலோசையும், அவர்கள் அணிந்திருந்த ஆடைகளின் சரசரவொலிகளும் அந்த மண்டபத்தில் மட்டுமின்றி அங்கு குழுமியிருந்த மக்கள் இதயத்திலும் ஒலிக்கவே மக்கள் மெய்ம்மறந்து குரவைக் கூத்தைப் பாரித்தார்கள்.

கைகோத்து மெய்ம்மறந்து ஆடிய அந்த அழகு மாதர் எழுவர் மறை திரையேதும் இல்லாது போயினும் நின்ற இடத்திலேயே பிரிந்தும் கூடியும் கண்ணன் நப்பின்னையின் காதல் கதையை இசைத்து ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு மண்டபத்தில் ஆயர்பாடியே வந்திருந்தது. பார்க்க வந்தவர்கள்கூட ஆயர்களாகவும் ஆய்ச்சியர்களாகவும் மாறி ஆர்ப்பரித்தார்கள். சில நாட்களாக இத்தகைய களியாட்டங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தமையால் அன்று ஆடியவர்களிடமும் வெறியிருந்தது. . பார்த்தவர்களிடமும் வெறியிருந்தது. ஆடியவர்கள் சுவானுபவமும் பார்த்தவர்கள் அனுபவமுமாகச் சேர்ந்து பெருமயக்கமும் கலை வெறியும் அந்தக் கேளிக்கை மண்டபத்தில் நிரம்பிக் கிடந்தது.

இத்தனை இன்பத்திலும் ஈடுபடாமல் இருவர் மட்டுமிருந்தனர். அந்த இருவரில் ஆண்மகனானவன் மண்டபத்தில் கடைத்தூணின் ஒரு பகுதியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கத்திலிருந்த பெண். அவனிருந்த இடத்திலிருந்து பத்து விரற்கடையே தள்ளி உட்கார்ந்திருந்ததால் அவளுடன் அந்த ஆண்மகன் சர்வ சகஜமாகப் பேச முடிந்தது. குரவைக் கூத்தின் ஆரவாரத்தில், இசையெழுப்பிய மயக்கத்தில், நடனம் கிளப்பிய உள்ளக் கிளர்ச்சியில் அவ்விருவரையும் யாரும் கவனிக்கச் சந்தர்ப்பமில்லாது போயிற்று. அந்த வாலிபன் கண்கள் கூத்தைப்பார்க்க மறுத்தன. புத்தி கூத்தின் கதையைச் சிந்திக்க மறுத்தது. சித்தத்தில் விளைந்த பெரும் கவலை அவன் நுதலில் விரிந்து கிடந்தது. “இது எனக்கு அடி

யோடு புரியவில்லை” என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து குழப்பத்துடனும் கவலையுடனும் உதிர்ந்தன.

பக்கத்திலிருந்த யுவதியும் தன் அழகிய கண்களைக் குழப்பத்துடன் அவன்மீது திருப்பினாள். “எனக்கும் புரியவில்லை.” என்றாள் அவள்.

வாலிபன் சிறிது நேரம் ஏதோ சித்தித்தான். பிறகு கேட்டான், “நீ அரண்மனையில்தானே இருக்கிறாய்?” என்று.

“ஆம்,” என்றாள் அந்த அழகி.

“நீ இங்கு வந்துபோகச் சுதந்திரமிருப்பது உனக்கு வியப்பாயில்லையா?” என்று அவன் மீண்டும் வினவினான்.

“வியப்பாகத்தானிருக்கிறது. நான் அரண்மனையை விட்டு வெளியே போவதையோ வருவதையோ யாரும் தடுப்பதில்லை,” என்று அவள் கூறினாள்.

“இது விசித்திரமாயில்லையா?” என்று கேட்டான் வாலிபன்.

“இங்கு நடக்கும் கூத்தைவிட இது விசித்திரமில்லை,” என்ற அவள், “போர் நகரத்தை நெருங்கிவிட்டது. இருக்கிற போர் சன்னத்தையும் தளர்த்தி நகரத்தில் கேளிக்கையும் கூத்தும் நடக்க அனுமதிப்பதைவிட அரண்மனைப் பணிப் பெண்ணை வெளியே போக விடுவது பெரிய அனர்த்தமா?” என்று வினவவும் செய்தாள்.

“விசித்திரம். பெருவிசித்திரம்,” என்ற வாலிபன் உதடுகள், “இத்தனையும் குருநாதர் ஏற்பாடுதானே?” என்றும் வினவினான்.

“ஆம்.”

“இன்னும் என்ன செய்திருக்கிறார் குருநாதர்?” என்ற வாலிபன் மீண்டும் யோசனையில் இறங்கினான். மறுபடியும் கேட்டான், “இத்தனைக்கும் சேரமன்னன் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறானா?” என்று.

“ஆம். கடற்படைத் தலைவர், சேனாதிபதி, அமைச்சர்கள் எல்லாருமே அவர் சொற்படி கேட்கிறார்கள்,” என்றாள் அந்த யுவதி.

“அந்த எல்லோரும் நகரப் பாதுகாப்பை உடைத்து விடத் தீர்மானித்திருக்கிறார்களா?” என்று வினவினான் அந்த வாலிபன்.

“அவர்கள் நடவடிக்கையிலிருந்து அப்படித்தான் தெரிகிறது,” என்றான் அவன்.

இந்த நிலையில் பாண்டிய மன்னருக்கு என்ன செய்தியனுப்ப முடியும் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை குறிஞ்சி. நகரம் பாதுகாப்பிழந்து கோலாகலத்தில் கிடக்கிறது. தாக்குங்கள் என்று செய்தியனுப்புவதா? எனக்கேதும் புரியவில்லை என்று சொல்லியனுப்புவதா? இங்கு நடக்கும் சகலமும் அறிவுக்குப் புறம்பாயிருக்கிறதே? என்றும் அவன் மெல்ல சொன்னான்.

“அறிவுக்குப் புறம்பானது மட்டுமல்ல,” என்றான் அந்த யுவதி.

“வேறென்ன?” என்று வினவினான் அவன்.

“நேற்றிலிருந்து கிழக்குக் கோட்டைச் சுவருக்கெதிரிலுள்ள காட்டு முகப்பு மரங்கள் வெட்டப்படுகின்றன,” என்று பதில் கூறினாள் அவள்.

மீண்டும் திகைத்தான் அவன். “நானிருக்கும் மறை விடத்திலிருந்து என்னால் ஏதும் அறியமுடியவில்லை. கோட்டையின் இயற்கை அரணான காடு ஏன் அழிக்கப்படுகிறது? இதைச் சாதாரணமாக நீயே விசாரித்திருக்கலாமே?” என்று கேட்டான் வாலிபன்.

“குருநாதரையே கேட்டேன்,” என்றான் அவன்.

“என்ன சொன்னார் அவர்?”

“அரண்மனை அழிந்தால்தான் போர் நோக்கம் சேர மன்னனுக்கில்லை என்பது பாண்டிய மன்னருக்குத் தெரியுமாம்.”

“தெரிந்து பாண்டிய மன்னன் என்ன செய்வாராம்?”

“சமாதானத்தை நாடுவாராம்?”

“அவர் மகளைச் சிறையெடுத்தவனிடமா?”

“அதையும் கேட்டேன்.”

“அதற்கு என்ன பதில் கூறினார் குருநாதர்?”

“இப்பொழுதுதான் பாண்டியன் மகள் சிறையில் இல்லையே?” என்றார்.

“முத்துக் களவைப்பற்றி என்ன சொன்னார்? பாண்டிய மன்னர் மகள் கிடைத்தால் போதுமென்று போரை நிறுத்தி விடுவார் என்று எதிர்பார்க்கிறாரா?”

“எதிர்பார்க்கவில்லையாம். பாண்டியன் புத்திசாலி யானால் போரை நிறுத்தி தன்னிடம் வந்து அதுபற்றி நேரில் பேசுவான் என்கிறார்.”

வாலிபன் மேலும் குழம்பினான். “குறிஞ்சி! நீ என்னை மேலும் மேலும் குழப்புகிறாய்,” என்றும் கூறினான் அலுப்புடன்.

“குழப்புவது நானல்ல, குருநாதர்,” என்று மறுமொழி கூறிய குறிஞ்சி கேட்டாள் அந்த வாலிபனிடம், “உங்களைச் சரணடையச் சொல்லி மூன்று நாட்களாகிறதே, அதற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?” என்று.

“நான் சரணடைந்தால் சிறையிலிருந்து இம்முறை மீள முடியாது. குருநாதர் சொல்வதை என் ஒருவன் விஷயத்தில் சேரமன்னன் கேட்கமாட்டான்,” என்றான்.

“அப்படியானால் சரணடைய உத்தேசமில்லையா?” என்றாள் குறிஞ்சி.

“இல்லை,” என்றான் இந்திரபானு.

குறிஞ்சி தன் குரலை அவசியத்துக்கு அதிகமாகத் தாழ்த்தினாள். “குருநாதர் ஒரு முக்கிய விஷயம் சொன்னார்” என்று கூறினாள் மிக ரகசியமாக.

இந்திரபானு தன் கூரிய விழிகளைச் சரேலெனத் தூக்கினான். “என்ன அது?” என்று வினவினான்.

“உங்கள் முகம் உண்மையில் மிக அழகாம்...”

“உம்...”

“அதை விகாரமாக்கியது அவர்தானாம்...”

“ஆம்”

“அதைத் திரும்பப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவர அவரால்தான் முடியுமாம்.”

“ஆம்.”

“ஆகையால் முகத்தாசையால் நீங்கள் சரணடைவீர்களாம்.”

இதைக் கேட்ட இந்திரபானு மெல்ல நகைத்தான். “குருநாதர் இந்திரபானுவை இன்னும்புரிந்துகொள்ளவில்லை. முகத்தாசையல்ல, உயிர் ஆசைகூட வீரபாண்டியனிடமிருந்து இந்திரபானுவைப் பிரிக்க முடியாது” என்றான் அந்தச் சிரிப்புக்கிடையே. அதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே திடீரென அவன் கண்கள் என்றுமில்லாதபடி பளிச்சிட்டன. அவன் எதையோ உற்றுக் கேட்பதை முகம் வலியுறுத்தியது. காதுகள் கேட்டது கேளிக்கையின் ஒலிகள் அல்ல; அதையும் மீறி எங்கோ ஒலித்த ஓர் ஓசை. அவன் குறிஞ்சியின் கையை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டான் “வெளியே வா” என்று அவனிடம் கூறிவிட்டு எழுந்து மெள்ள கூட்டத்தில் திக்குமுக்காடி வெளியே வந்தான்: மண்டப வாயிலில் உற்றுக் கேட்டான். அவன் பின்னால் வந்து நின்று கொண்ட குறிஞ்சியை நோக்கி, “குறிஞ்சி! உற்றுக் கேள். உன் காதில் ஏதாவது லிழுகிறதா?” என்று.

கேட்டது அவனுக்கும். இரவில் எழுந்த அந்த ஒலி இருவருக்கும் திக்பிரமையை அளித்தது.

அத்தியாயம் 46

சரண்

கேளிக்கை மண்டபத்திற்கு வெளியே ஆகாயம் கறுத்துக் கிடந்ததனாலும் மண்டபத்தின் முகப்புச் சரவிளக்குகள் வீசிய வெளிச்சத்தில் இந்திரபானுவும் குறிஞ்சியும் ஒருவரையொருவர் நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்ள முடிந்தது. பார்த்த அந்த இரு ஜோடிக் கண்களில் பெருத்த திகைப்பும் வியப்பும் கலந்து கிடந்தன. அதிக வீடுகளோ அரவமோ இல்லாத நகரத்தின் வடமேற்கு மூலையிலிருந்த கேளிக்கை மண்டபத்திற்கு அப்பால் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்காரும் அதன் சரிவில் நகரத்தின் பெருமதிலும், மதினே அடுத்துச் சில காவலர் இல்லங்களும் இவற்றிலிருந்து அறவே தள்ளிக் கூத்தர் குடிசைகளும் இருந்தமையாலும், காவலர் மதிலோரம் அரவம் ஏதுமின்றிக் காவல் புரிந்த காரணத்தாலும், கூத்தர் குடிசைகளிலிருந்தோர் கேளிக்கை மண்டபத்துக்கு வந்திருந்தபடியாலும் அந்தப் பகுதியில் மண்டபத்துக்குள்ளிருந்த ஆடலொலியைத் தவிர வேறு அதிக ஒலி ஏதும் இல்லை. அரவம் அதிகமாக இல்லாத அந்த இடத்தில் இரவில் எழுந்த ஒலி மிகத் திட்டமாகவே கேட்டது. குறிஞ்சியும் இந்திரபானுவும் நீண்டநேரம் அதை நன்றாக உற்றுக் கேட்ட பிறகு இந்திரபானு சொன்னான், “சந்தேகமில்லை” என்று.

மலைமகள் குறிஞ்சி தன் பெருவிழிகளை அவன்மீது திருப்பி, “ஆம். சந்தேகமில்லை,” என்று பதில் சொன்னான் பயமும் வியப்பும் கலந்த குரலில்.

இருவரும் மீண்டும் மௌனம் சாதித்தனர். ‘டக் டக்’ என்ற புரவிக் காலடி ஓசை மிகத் தெளிவாகவும் ஒரே சீராகவும் கேட்டது. அந்த இரவில் அந்த ஓசையை மலைப்பகுதியும் வாங்கி எதிரொலி செய்ததால் அது எந்தப் பகுதியிலிருந்து வருகிறது என்பது மட்டும் விளங்கவில்லை இருவருக்கும். ஆகவே அப்படியும் இப்படியும் காதை மட்டுமின்றி, புத்தியையும் திருப்பிப் பார்த்த அந்த இருவரில் குறிஞ்சி கேட்டாள், “ஒலி கேட்கிறது. ஆனால் எந்தத் திசையிலிருந்து வருகிறது?” என்று.

“எனக்கும் தெரியவில்லை குறிஞ்சி. ஆனால் இது அந்த சாம்பல் நிறப் புரவியின் குளம்பொலிதான். அதை நீயும் பார்த்திருக்கிறாயல்லவா?” என்று வினவினாள்.

“பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு விசித்திரப் புரவி அது,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“அதன் அறிவு விவரணத்துக்கு அப்பாற்பட்டது குறிஞ்சி. அவர் இஷ்டத்தை அறிந்து நடக்கும் அது. இப்பொழுது கேட்கும் அதன் குளம்பொலியை அப்புரவி வேண்டுமென்றே கிளப்புகிறது. நமக்கு அது கேட்கவேண்டுமென்பதற்காகவே அது நடக்கிறது,” என்று விளக்கினாள் இந்திரபானு.

இதைக் கேட்ட குறிஞ்சிக்குக் குதிரைக் குளம்பொலியிலிருந்த சிரத்தை அதிகப்படவே அவள் கேட்டாள், “வேண்டுமென்றே புரவி இப்படி நடக்கிறதா?” என்று.

“ஆம். வீரபாண்டியர் தாம் இத்தலைநகரருக்கருகில் வந்துவிட்டதை நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார், இக் குளம்பொலி மூலம்,” என்றான் இந்திரபானு.

குறிஞ்சியால் அதை அடியோடு நம்பமுடியாததால் அவனைச் சந்தேகத்துடன் பார்த்தாள். அந்தச் சந்தேகம் குரலிலும் ஒலிக்கக் கேட்டாள், “நாம் இங்கிருப்பது வீரபாண்டியருக்குத் தெரியுமா?” என்று.

“தெரியாது.” சிறிதளவும் சிந்திக்காமலே பதில் சொன்னான் இந்திரபானு.

“பின் எதற்காகக் குளம்பொலியைக் கிளப்புகிறார்?”

“இன்றுதான் இந்த ஒலி முதன்முதலாகக் கிளம்புகிறதா அல்லது நேற்றும் முந்தாநாளுங்கூடக் கிளம்பியிருக்கிறதா என்று நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது குறிஞ்சி. ஆனால் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாராவது மலைச் சாரலின் இந்தப் பகுதியிலிருந்தால் அவர்கள் இந்த ஒலியைப் புரிந்து கொள் வார்களென்பது இளவரசருக்குத் தெரியும். அல்லது பாண்டிய ஒற்றர்கள் நம்மைத் தவிர வேறு யாராவது இந்தப் பகுதியில் இருக்கலாம். அவர்களுக்குத் தாம் அருகிலே இருப் பதைத் தெரியப்படுத்தவும் இளவரசர் இந்தக் காட்டுப் பகுதியில் புரவியிது வரலாம். வீரபாண்டியர் எதற்காக எதைச் செய்கிறார் என்பது வினாவு ஏற்படும் வரையில் யாருக் கும் புரியாது. ஆனால் ஒன்று நிச்சயம். அவர் இந்த மலைச் சாரலில் எங்கோ வெகு அருகில் உலாவுகிறார். அதில் சந்தேகமில்லை.”

“ஆம் ஆம். சந்தேகமில்லை.”

இந்திரபானு குறிஞ்சியை வியப்புடன் நோக்கினான். “அவருடைய இணையற்ற துணியைப் பற்றி நீயும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா?” என்று வினவவும் செய்தான் வியப்புடன்.

“நேரே பார்த்தே இருக்கிறேன்,” என்ற குறிஞ்சி, “கோட்டாற்றுக்கரைக் கோட்டையிலிருக்கையில் தன்னந் தனியே இதே புரவியில் அவர் நீண்ட தூரம் மலைக்காட்டில் பயணம் செய்து, சேரர் படை முன்னோடிகளால் தாக்கப் பட்டுப் படுகாயப்பட்டு விஜயவர்மர் மாளிகைக்கு வந்தார். வேவு பார்க்கப் படைத்தலைவர்கள் தன்னந்தனியே நேரே செல்வதை அவரிடம்தான் பார்த்தேன். மற்றப் படைத் தலைவர்களாயிருந்தால் ஒற்றர்களைத்தான் அனுப்புவார்கள். எதிரி எந்தச் சமயத்திலும் தம்மை நோக்கி வரலாம் என்ற நிலையில் தனிப்படப் புரவியேறி எதிரி வாயில் நுழையச் செல்லும் வீரர் இவரைத்தான் பார்த்தேன்,” என்றும் கூறினான். இதைச் சொன்ன அவன் கண்களில் கனவு தெரிந் தது. கோட்டாற்றுக்கரை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய கனவு அது.

இந்திரபானு அவனை உற்று நோக்கினான். அவன் சிந்தை யில் ஏதோ சந்தேகம் எழுந்ததென்றாலும் அதை அவன்

வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவள் கண்களின் பார்வை முகத்தில் விரிந்த விவரிக்க இயலாத ஏதோ ஓர் இன்பம் அவன் கவனத்தை ஈர்க்கவே செய்தது. இருப்பினும் அதைப்பற்றி அவன் ஏதும் சொல்லாமல், “ஆம் குறிஞ்சி! இளவரசர் இணையற்ற வீரர். அவர் நெஞ்சத் துணிவுக்குச் சமம் கிடையவே கிடையாது. இருப்பினும் எனக்குச் சிறிது அச்சமாகவே இருக்கிறது,” என்றான்.

“எதற்கு அச்சம்?” என்று வினவினாள் குறிஞ்சி.

“இந்தப் பகுதியில் அவர் நடமாட்டம்.”

“அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அவரைப் பிடிக்க யாராலும் முடியாது. சிங்கணனே அவரிடம் திணறி விட்டான்.” என்று விளக்கினாள் குறிஞ்சி.

இந்திரபானு பற்றிச் சிந்தித்துவிட்டு நிதானமாகச் சொன்னான், “சிங்கணன் வேறு வீரரவி வேறு. வீரரவியின் கண்களிலிருந்தும் காதிலிருந்தும் எதுவும் தப்பாது,” என்று.

“ஆனால் அவன் கண்களுக்கும் காதுகளுக்கும் இப்பொழுது வேலையில்லையே.”

“ஏன்?”

“அதிகாரத்தைத்தான் குருநாதரிடம் ஒப்படைத்து விட்டானே.”

இந்திரபானு சற்றுத் தாமதித்துவிட்டுச் சொன்னான் திட்டமாக, “நான் அதை நம்பவில்லை,” என்று.

“என்ன, நம்பவில்லையா?” என்று வியப்புடன் வினவினாள் குறிஞ்சி.

“நம்பவில்லை.”

“இப்பொழுது அவர் உத்தரவுப்படி எல்லாம் நடப்பது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?”

“தெரிகிறது, இருப்பினும் இது எத்தனை நாள் நடக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. வீரரவி ஏதோ காரணத்தைக் கொண்டுதான் குருநாதரிடம் அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான். மேலுக்கு, குருநாதர் அதிகாரம் பரிபூர்ணமானது

தான். ஆனால் இதற்கும் பின்னால் ஏதோ இருக்கிறது குறிஞ்சி. வீரரவி ஏதோ ஆழ்ந்த திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறான். அது என்னவென்று எனக்குப் புரியவில்லை. இந்தச் சமயத்தில் வீரபாண்டியர் இத்தனை அருகில் உலாவுவதும் எனக்கு அச்சத்தை அளிக்கிறது,” என்று கூறினான் இந்திரபானு.

அச்சத்தின் விளைவாகச் சிறிது நேரம் ஏதோ சிந்தித்த இந்திரபானு, “குறிஞ்சி! அரண்மனையில் நடந்த அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டாயா?” என்று மற்றுமொரு கேள்வியை வீசினான்.

“முக்கியமானதை எல்லாம் சொல்லிவிட்டேன்,” என்றான் குறிஞ்சி.

“முக்கியம் அல்லாததையும் சொல் குறிஞ்சி,” என்று கேட்டான் இந்திரபானு.

“விண் சமாசாரங்கள் எதற்கு?” என்று வினவினான் குறிஞ்சி.

“குறிஞ்சி!”

“உம்”

“வீரரவியின் செய்கைகளில் எது முக்கியம் எது முக்கிய மல்லவென்பதை நிர்ணயிக்க முடியாது. முக்கியமானது முக்கியமில்லாது இருக்கலாம். முக்கியமில்லாதது முக்கியமாயிருக்கலாம். உனக்குத் தெரிந்த அனைத்தையும் சொல்” என்று சொல்லிக்கொண்டே மெல்ல நடந்தான் இந்திரபானு, கோட்டைச் சுவரையொட்டி மலைச்சாரலில் இருந்த குடிசைகளை நோக்கி. குறிஞ்சியும் அவனுடன் நடந்து கொண்டே சொன்னான்: “இரண்டு நாட்களாக மன்னர் அரசைக் கவனிப்பதில்லை, அந்தப்புரத்தைத்தான் கவனிக்கிறார்,” என்று.

“என்ன கவனிக்கிறார் அந்தப்புரத்தை?” இந்திரபானுவின் கேள்வியில் சந்தேகம் ஒலித்தது.

“பட்டத்துராணி மாளிகையிலும், இளையராணி மாளிகையிலுமே பாதி சமயம் இருக்கிறார்,” என்றான் குறிஞ்சி.

“அப்படியா! அங்கு என்ன செய்கிறார்?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

அவனுடன் நடந்து கொண்டிருந்த குறிஞ்சி நகைத்தாள். “நல்ல கேள்வி இது!” என்ற அவள் சொற்களில் நாணமும் கேலியும் மிதமிஞ்சியிருந்தது.

“ஏன்? கேள்விக்கென்ன?” என்றான் இந்திரபானு. அவன் சித்தம் வீரரவியையும் போர் நிலையையுமே சுற்றிக் கொண்டிருந்ததால் எதைக் கேட்கிறோம், கேள்வியில் என்ன பொருள் தொனிக்கும் என்பதைச் சிறிதும் அறியாமலே கேட்டான் அவன்.

குறிஞ்சி மீண்டும் நகைத்தாள். “கேள்விக்கென்னவா?” என்று வினவினாள் வெட்கத்துடன்.

“ஆம். கேள்விக்கென்ன?” இம்முறை அவன் குரலில் கோபம் லேசாக ஒலித்தது.

“ராணிகளின் மாளிகையில் மன்னர் என்ன செய்கிறார் என்ற கேள்வி அசட்டுக் கேள்வி” என்றாள் குறிஞ்சி நாணங்கலந்த கோபத்துடன்.

“என்ன கேள்வியாயிருந்தாலும் பதில் சொல்,” என்ற இந்திரபானுவின் சொற்களில் திட்டமிருந்தது, கடுமையுமிருந்தது.”

“சொல்லட்டுமா?”

“சொல்.”

“எனக்கு முக்கில் மயக்க மலர் காட்டி. முத்துக்குமரியின் அறைக்குச் சென்றீர்களல்லவா?”

“ஆம்.”

“அங்கு நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?” இதைக் கேட்ட குறிஞ்சி நகைத்தாள்.

“குறிஞ்சி!” இந்திரபானுவின் சொல் உக்கிரமாக எழுந்தது.

“ஏன் உபதலைவரே!”

“இது அர்த்தமற்ற கேள்வி. குறும்புக் கேள்வி.”

“அந்த அர்த்தமற்ற, குறும்புச் செயலில்தான் மன்னரும் ஈடுபடுகிறார்...ராணிகளிடம்”

இந்திரபானு மேற்கொண்டு மௌனம் சாதித்தான். அவன் கண்முன்பு முத்துக்குமரியின் நாணத்துடன் கவிழ்ந்த விழிகளும், நாணமின்றி எழுந்த அழகுகளும் தோன்றின. இருப்பினும் அவற்றைத் தன் புத்தியிலிருந்தும் பார்வையிலிருந்தும் அகற்றிய இந்திரபானு, “குறிஞ்சி! வீரரவி செய்வது எதுவாயிருந்தாலும் சொல். ராணிகளுடன் கொஞ்சுவதை நீ பார்த்தாலும் சொல்” என்றான்.

“உங்கள் பேச்சு அழகாயிருக்கிறது” என்றாள் குறிஞ்சி.

“அழகில்லாமலென்ன?”

“அரசர் ராணிகளிடம் கொஞ்சுவதை நான் பார்க்க முடியுமா? ஏன் உளறுகிறீர்கள்?”

“வேறு ஏதாவது சொல்.”

“மன்னர் ராணிகளிடம் அன்பாயிருக்கிறார் இரண்டுநாட்களாக. அதுவும் பட்டத்து ராணி மாளிகையில் அதிக நேரம் கழிக்கிறார். பட்டத்து ராணிக்குப் பல சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுக்கிறார். உதாரணமாக பட்டத்துராணியாரின் பவனி ரதம் இரண்டு நாட்களாகப் பழுதுபார்க்கப்படுகிறது. அவற்றுக்குப் புரவிகள் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன...” என்று சொல்லிக் கொண்டே போன குறிஞ்சியைப் பிடித்துச் சட்டென்று நிறுத்தித் தானும் நிலைத்து நின்றுவிட்டான் பல விநாடிகள். “பட்டத்துராணி உலாத் தேரா?” என்றும் வினவினான் கவலையுடன்.

“ஆம்,” என்றாள் குறிஞ்சி அவன் திகைப்புக்குக் காரணத்தை அறியாமல்.

“பழுது பார்ப்பது யார்?” என்று மற்றொரு கேள்வியும் கேட்டான்.

“சேனாதிபதி,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“அப்படியானால் திரும்பு,” என்றான் இந்திரபானு.

“எங்கு?”

“அரண்மனைக்கு.”

“எதற்கு?”

“நான் சரணடையப் போகிறேன்.”

குறிஞ்சி பிரமித்து நின்றாள். “சற்று முன்புதானே சரணடைய மறுத்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“ஆம். ஆனால் நிகழ்ச்சிகள் நான் எதிர்பார்த்ததைவிட மும்முரமாகவும் துரிதமாகவும் முன்னேறுகின்றன. வா போவோம் அரண்மனைக்கு. நீயே என்னைச் சிறை செய்து ஒப்படைத்துவிடு.” என்றான் இந்திரபானு.

“நான் உங்களை எப்படிச் சிறைபிடிக்கமுடியும்?” என்று வினவினாள் குறிஞ்சி.

“சேரவீரர் ஆயிரம் பேரால் செய்யமுடியாதது உன்னால் முடியும். உன்னைத் தவிர என்னை வேறு யாராலும் சிறை செய்ய முடியாது.” என்றான் அவன்.

குறிஞ்சி மலைப்புடன் அவனை நோக்கினாள் “மலைக்காதே குறிஞ்சி! போய் அருகேயுள்ள கோட்டைக் காவலரில் இருவரை அழைத்து வந்து என்னை மடக்கிவிடு,” என்று உத்தரவிட்டான்.

அடுத்த அரைஜாமத்துக்கெல்லாம் குறிஞ்சி முன்செல்ல ஆயுதம் தாங்கிய இரு காவலருக்கிடையில் இந்திரபானு அரண்மனையை அடைந்தான். பரதபட்டன் அவனை எதிர் கொள்ள அரண்மனை வாயிலிலேயே நின்றிருந்தான்.

அத்தியாயம் 48

முலிகை மருத்துவம்

இரவின் அந்த நேரத்தில் பரதபட்டன் அரண்மனை வாயிலில் நின்றிருந்தது மிகவும் அதிசயமாகவே பட்டது இந்திரபானுவுக்கு. ஆய்ச்சியர் குரவையின் முக்கால் கூத்தைப் பார்த்துவிட்டு வெளியில் வந்து பல நாழிகைகள் கழித்தே சிறைப்பட்டு அரண்மனைக்குக் கிளம்பினானாகையால் தான் அரண்மனையை அடையும்போது நள்ளிரவு தாண்டிவிடும் என்பதை உணர்ந்தே இருந்தான் பாண்டியர் உபதலைவன். ஆகையால் தன்னைச் சிறை செய்த காவலாளர் அரண்மனைத் தலைமைக் காவலனிடந்தான் தன்னை ஒப்படைப்பார்களென்றும் விடிந்த பின்தான் குருநாதரைச் சந்திக்கும்படியா யிருக்குமென்றும் எண்ணினான் அவன். அவன் எண்ணத்துக்கும் ஊகத்துக்கும் அடியோடு பரதபட்டன் அந்த மேற்குப்புற வாயிலில் நின்றிருந்தது பெருவியப்பாயிருந்தது அந்த வாலிப வீரனுக்கு.

அவன் முகத்தில் விகசித்த வியப்புக் குறியைக் கண்ட குருநாதன் சற்றே குறுநகை கொண்டான், “வருக வீரனே! வருக,” என்றும் வரவேற்புரையும் பகன்றான்.

குருநாதர் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறாரென்பதைப் புரிந்துகொண்ட இந்திரபானு, “நானாக வரவில்லை,” என்று சுட்டிக் காட்டி தான் சிறை செய்யப்பட்டதை வலியுறுத்த பக்கத்தில் ஆயுதநிதாங்கி நின்ற இரு காவலர்மீது கண்களை ஓட்டினான்.

குருநாதன் இம்முறை குறுநகை கொள்ளவில்லை, மெல்ல நகைக்கவே செய்து “இவ்விருவரும் உன்னைச் சிறை செய்து விட்டார்களா?” என்று வினவினான்.

குறிஞ்சி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். அதற்கு முன் பாகவே காவலனொருவன், “சிறை செய்தது இந்தப் பெண் மணி குருநாதரே! அவர் கட்டளைப்படி நாங்கள் இவரைச் சிறை செய்தோம்,” என்றான்.

“அதைத்தானே கேட்டேன்,” என்றான் குருநாதன் மீண்டும் நகைத்து.

“என்ன கண்டுவிட்டீர்கள் குருநாதரே இப்பொழுது?” என்று வினவினாள் குறிஞ்சி.

பதிலுக்குக் குருநாதன் தனது இடது கையால் இந்திர பானுவின் கச்சையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வாளைச் சுட்டிக் காட்டினான். “ஒருவனைக் காவலர் சிறை செய்யும் போது அவன் வாளை எடுத்துக் கொள்வது சாதாரண வழக்கம். காவலர் இவனைச் சிறை செய்யவில்லையென்பதை கச்சையில் இருக்கும் வாள் நிரூபிக்கிறது. காவலர் செய்யாததை ஒரு கயல்கண்ணி செய்திருக்கிறாளென்ற ஊகம் உண்மைக்கு மாறாகுமா?” என்று வினவவும் செய்தான்.

குறிஞ்சி அதற்குமேல் குருநாதனிடம் பேச்சுக் கொடுக்க இஷ்டப்படவில்லை. “இந்தக் கிழட்டு மந்திரவாதிக்கும் பெண்பித்துப் போகவில்லை,” என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டு, “எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இதோ இவரை ஒப்படைத்துவிட்டேன்,” என்று கூறி விட்டு விடுவிடு என்று அந்தப்புரப் பகுதிகளை நோக்கி நடந்தாள்.

குருநாதன் அவள் போவதை புன்முறுவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு இந்திரபானுவுடன் வந்த காவலரையும் அனுப்பிவிட்டு, “வா இந்திரபானு! எனது அறைக்குப் போவோம்,” என்று அந்தப்புரப் பகுதியின் வட எல்லையிலிருந்த கட்டிடத்தை நோக்கி நடந்தான். இந்திரபானு ஏதும் பேசாமல் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான். இருவரும் அறையை

அடைந்ததும் மூலையிலிருந்த குத்துவிளக்கைச் சிறிது தூண்டி விட்ட குருநாதன் தரையிலிருந்த கோரைப் பாயில் உட்கார்ந்தான். இந்திரபானுவையும் உட்காரும்படி செய்தான். இந்திரபானு கச்சையை அவிழ்த்து வாளை ஒருபுறம் சார்த்திவிட்டுப் பாயில் அமர்ந்தான். அவன் உட்கார்ந்த பின்பு நீண்டநேரம் மௌனம் சாதித்த குருநாதன் மௌனக் கேட்டான், “உன் மனத்தை மாற்றியது எது?” என்று.

இந்திரபானுவின் கூரிய கண்கள் பட்டன் கண்களைச் சந்தித்தன. “எதைப்பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்?” என்று அவன் உதடுகள் மெல்லச் சொற்களை உதிர்த்தன.

“நீ இங்கு வந்த காரணம்,” என்றான் குருநாதன்.

“என்னைச் சரணடையும்படி நீங்கள்தான் பறையறை வித்தீர்களே,” என்று உண்மையை மறைக்கப் பார்த்தான் இந்திரபானு.

“பறையறைவித்து நாட்கள் மூன்று ஆகின்றன. நீயாகச் சரணடைவதாயிருந்தால் முதல் நாளே இங்கு வந்திருப்பாய்,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் குருநாதன்.

“இப்பொழுது நானாக வராமல் காவலர் சிறை செய்தாரீகளா?”

“அதுதான் இல்லையென்று முன்னமே சொல்லிவிட்டேனே.”

“நானாகச் சரணடைந்திருப்பதால் உங்கள் விருப்பப்படி தானே இருக்க முடியும்”

“அதையும் இல்லையென்றுதான் உணர்த்திவிட்டேனே”

“வேறென்ன காரணம்?”

“அதைத்தான் கேட்கிறேன். ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சி, அதுவும் இந்த இரவின் ஆரம்பத்திலோ சற்று முன்போ ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி, உன் மனத்தை மாற்றியிருக்கிறது. அது என்னவென்று சொல்ல உனக்கு விருப்பமா?” என்று வினவினான் குருநாதன்.

இந்திரபானு தீவிர சிந்தனையில் இறங்கினான். குருநாதனிடம் தனது சந்தேகத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாமா என்று ஒரு விநாடி யோசித்தான். பிறகு அதில் அர்த்தமில்லையென்ற முடிவுக்கும் வந்தான். தவிர குருநாதனும் அறியாத தந்திரத்தில் வீரரவி இறங்குவதால் அது குருநாதனுக்குத் தெரிந்து விட்டது என்று தெரிந்தாலும் மன்னன் தன் திட்டத்தை மாற்றிவிடுவான் என்ற எண்ணமும் பிறந்ததால் உண்மையைச் சொல்ல இஷ்டப்படாமல், “குறிஞ்சி சற்று முன்பு ஒரு செய்தி சொன்னாள்,” என்று குறிப்பிட்டான்.

“என்ன செய்தி?” என்று கேட்டான் குருநாதன்.

“என் முக விகாரத்தைத் திரும்பவும் மாற்றிவிட உங்க லால் முடியும் என்று சொன்னாள். தவிர...”

“சொல்.”

“நான் சரணடையாவிட்டால் நீங்கள் அதைச் செய்ய மாட்டீர்கள் என்றும், ஆகவே சரணடைவதே நல்ல தென்றும் கூறினாள்”

“உம்.”

“சரியென்று இணங்கினேன். முத்துக்குமரிக்காக முகத்தை விகாரமாக்கிக் கொண்டேன். இப்பொழுது அவளுக்கு ஆபத்து ஏதுமில்லையென்பதையும் உங்கள்வசம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கிறாளென்பதையும் கேள்விப் பட்டேன். ஆகையால் விகாரத்தை நீக்கிக்கொள்வதானால் அதைத் தவிர்ப்பானேன் என்று நினைத்தேன்.”

இந்திரபானுவின் சொற்களை மட்டுமின்றிக் குரலையும் கவனித்த குருநாதனுக்கு அப்பொழுதும் இந்திரபானுவிடம் நம்பிக்கை பிறக்கவில்லையாயினும் அவன் சொன்ன காரணங்களைப் பட்டனால் மறுக்க முடியவில்லை. ஆகவே அதை ஒப்புக் கொண்டதாகவே காட்டிக் கொண்ட பட்டன் “உண்மை இந்திரபானு. நீ என் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியவில்லையானால் ஆயுள் முழுவதும் இந்த முகத்துடனேயே இருந்திருப்பாய். நீ சரணடைந்துவிட்டதால் உன் சிகிச்சையை நாளை முதல் துவக்குகிறேன். ஆகையால் நீ என் பக்கத்து அறை

யிலேயே சிறையிருக்கலாம். உன்னை நானே காவல் புரிகிறேன்," என்றான். இந்திரபானு அதை ஆமோதிக்கவே பரதபட்டன் காவலரை அழைத்துப் பக்கத்து அறையைச் சுத்தம் செய்யச் சொல்லி அந்த அறையிலிருந்த மஞ்சத்தில் இந்திரபானுவைப் படுக்கச் சொல்லிக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு சென்றான்.

அடுத்த இரண்டு நாட்கள் இந்திரபானு பரதபட்டனைச் சந்திக்கவே இல்லை. காவலரே வந்து அவனுக்கு சகலசௌகரியங்களையும் செய்து கொடுத்துச் சென்றார்கள். அவன் அறையை ஒவ்வொரு முறையும் காவலர் பூட்டிக்கொண்டே சென்றார்கள். இந்த நிலையின் விளைவாக அவன் ஒவ்வொரு விநாடியும் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆகவே மூன்றாவது நாள் காலை பரதபட்டன் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தபோது இந்திரபானுவின் முகத்தில் பெரும் சீற்றம் இருந்தது. குருநாதன் அந்தச் சீற்றத்தைச் சிறிதும் கவனிக்கவேயில்லை. "மஞ்சத்தில் படு," என்று கூறிவிட்டுப் பக்கத்திலிருந்த ஓர் ஆசனத்தில் தனது மந்திர தண்டத்தையும் மூலிகைகள் கொண்ட ஒரு குடுவையையும் சிறுகலுவம் குழவி இவற்றையும் வைத்தான். பிறகு மூலிகைகளைக் கலுவத்தில் சேர்த்து குழவியால் இடித்தான் சிறிதுநேரம். பிறகு சாளரத்தைச் சாத்தி அறையை இருட்டாக்கி, சிறு அகல் விளக்கை மட்டும் ஏற்றினான். அந்த அகல் விளக்கு எண்ணெயில் பச்சிலைச்சாறு சிறிது பிழிந்தான். மீதிச் சாற்றை எடுத்து வந்து மெள்ள தன் ஆள்காட்டி விரலால் இந்திரபானுவின் முகத்தில் பூசினான் தழும்பிருந்த இடங்களிலெல்லாம். அடுத்தபடி மஞ்சத்தை அகல்விளக்குடன் அவன் பக்கத்தில் இழுத்து வைத்து, "வாலிபனே! நன்றாகக் கேட்டுக்கொள். என் சொல்லை இம்மியளவும் தவறாமல்கேட்டு நடப்பதிலிருக்கிறது உன் பிற்கால வாழ்க்கை முகத்தை அடையாளம் புரியாமல் அடிப்பதைவிடத் திரும்ப அதைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருவது கஷ்டம். உனக்குப் பழைய அழகு திரும்பினாலும் திரும்பும். இந்த விகாரம் நிலைத்தாலும் நிலைக்கும். ஆனால் பச்சிலைகள் வீண்போவதில்லை. இந்தப் பச்சிலை உன்

சருமத்தின் ஜீவநாடிகளைத் தூண்டும் சக்தியுள்ளது; அதை அதிகமாக உலரவிடாமல் வைக்கவேண்டும். அந்த அகல் விளக்குத் திரி எரிய எரிய இதிலுள்ள எண்ணெய் லேசாகச் சுடும். அதை எடுத்து மெள்ள மெள்ள பச்சிலைச் சாறு தடவிய இடங்களில் தடவிக்கொள்,” என்றார்.

“திரி எரியும்போது விளக்கின் எண்ணெய் சாதாரணமாகச் சுடுவதில்லையே,” என்றான் இந்திரபானு.

“இந்த விளக்கு சாதாரண விளக்கு இல்லை. சொன்ன படி செய். ஒரு ஜாமம் கழித்து வருகிறேன்,” என்று கூறி விட்டுச் சென்றான் பரதப்பட்டன்.

இந்திரபானு மஞ்சத்தில் மல்லாந்து கிடந்தான். அவன் முகச் சருமத்தில் மெல்ல லேசாக எரிச்சல் கண்டது. உடனே அகல் விளக்கின் எண்ணெயை எடுத்துத் தடவிக் கொண்டான். உண்மையில் விளக்கிலிருந்த எண்ணெய் அந்த எரிச்சலுக்கு மிக இதமாயிருந்தது. இப்படியே திரும்பத் திரும்ப எண்ணெயைத் தடவிக் கொண்டும் சிந்தனையைப் பலவிதமாக அலையவிட்டும் படுத்துக் கொண்டிருந்தான் இந்திரபானு. சரியாக ஒரு ஜாமம் கழித்து உள்ளே நுழைந்த குருநாதன் கையில் ஒரு பாத்திரத்தில் ஏதோ கொண்டுவந்து “வாயைத் திற” என்றான்.

இந்திரபானு வாயைத் திறந்ததும் சுட்டமோர் ஊற்றப் பட்டது. அந்த மோரிலும் ஏதேதோ மூலிகைகள் சேர்க்கப் பட்டிருந்தாலும் மிகவும் ருசியாயிருந்தது. சுமார் அரைக் கிண்ண மோரை ஊற்றிய குருநாதன், “இனி உனக்கு நாளைக்குத்தான் ஆகாரம். பேசாமல் படுத்திரு,” என்று கூறி விட்டு முகத்தின் மீதி இடங்களிலும் பச்சிலைச்சாறு தடவி விட்டுச் சென்றான்.

அடுத்த நாள் சிகிச்சை இன்னும் கடுமையாயிருந்தது. அன்று பூராவும் முகத்தில் ஒரு பச்சிலை துணியைப்போட்டு மூடினான் குருநாதன். சுவாசம் விட ஒரு துவாரம் மட்டும் முக்குப் பகுதியில் விடப்பட்டிருந்தது. மூன்றாம்நாள் சிகிச்சை

நடந்துகொண்டிருக்கையில் அந்த இடத்திற்கு வீரரவி வந்து சேர்ந்தான் “இங்கு என்ன நடக்கிறது குருநாதரே?” என்று வினவவும் செய்தான் சினத்துடன்.

சிகிச்சையில் லயித்திருந்த குருநாதன் மன்னனைத் திரும்பிப் பார்க்காமலே சொன்னான், “சிகிச்சை,” என்று,

“என்ன சிகிச்சை?” என்று கேட்டான் வீரரவி சிற்றத் துடன்.

மெள்ள சிகிச்சையை முடித்து எழுந்த குருநாதன். “இதோ பார்” என்று மஞ்சத்தில் கிடந்த இந்திரபானுவைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

எதற்கும் அஞ்சாத வீரரவி பேரச்சத்திற்குட்பட்டுப் பேச நா எழாமல் நின்றான். இந்திரபானுவின் முகம் முன்ன விட ஆயிரம் மடங்கு அதிக விகாரப்பட்டிருந்தது. “குரு நாதரே!” என்ற அதிர்ச்சிச் சொல் மன்னனிடமிருந்து எழுந்தது.

அத்தியாயம் 49

கவசம்

இந்திரபானுவின் முகநிலை கண்டதும் அவனிடம் தீரா விரோதம் கொண்டிருந்த வீரரவியின் இதயத்தில்கூட அனுதாபம் உண்டானதால் பல விநாடிகள் அம்முகத்தைப் பார்த்தது பார்த்தபடி நின்றுவிட்டான் அவன். அதிர்ச்சி யால் உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே உறைந்துவிட நின்று விட்ட மன்னனுக்கு, குருநாதன் பேச்சும் குரூரப் புன்முறுவ லும் வேப்பங்காயாயிருந்தது. ஒரு சிறந்த வீரனை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த குருநாதன் ஒரு மனிதப் பிறவி தானா என்ற சந்தேகங்கூட மன்னன் இதயத்தில் எழுந்தது.

சிகிச்சை முடிந்து எழுந்த சமயத்தில் குருநாதன் முதல் நாள் முகத்தை மூடியிருந்த துணியை எடுத்து விட்டிருந்த தால் மன்னன் மிகத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது பாண்டியர் உபதலைவன் முகத்தை. அந்த முகத்தில் முன்பிருந்த பெரும் தழும்புகள் இல்லை. திட்டுத் திட்டாகத் தீப்புண் வடுக்கள் போலிருந்த விகாரங்கள் இல்லைதான். ஆனால் முகம் பூராவும் வெந்து தழும்பாகி விட்டதுபோல் பளபளப்புடன் காணப்பட்டது. தலைக்குழலிலிருந்து முகவாய்க் கட்டைவரை இருந்த சருமம் முழுவதும், கன்னங்களும் காதுகளின் ஒரு பகுதியுங்கூட அடியோடு வெந்துபோன மாதிரி இருந்தது. அனைத்தையும் மறைத்தும் மறைக்காமலுமிருந்த பச்சிலைச் சாறு முகத்திற்கு அதிக பயங்கரத்தை அளித்தது. அந்த முகத்தை மீண்டும் மீண்டும் பார்த்த வீரரவி, “குருநாதரே!

விரோதியிடம் நடந்து கொள்ளும் முறையில் கூட ஓரளவு தர்மம் இருக்க வேண்டும்” என்றான்.

சேர மன்னன் ரத்தத்தில் ஓடிய அந்தப் பரம்பரைப் பெரும் குணம் தலையெடுத்துவிட்டதைக் கண்ட குருநாதன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். இருப்பினும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் கேட்டான், “மறைவிலிருந்து வேலெறிந்து கொல்வதைவிட நான் செய்தது தர்மக் குறைவா?” என்று.

சேரமன்னன் நாகியிலிருந்து பெருமூச்சொன்று வெளிவந்தது. “அது அதர்மம்தான் குருநாதரே! ஆனால் நீர் இப்பொழுது செய்திருப்பதற்கு என்ன பெயர் சூட்டுவதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை,” என்று கூறிய மன்னன், “குருநாதரே! இவனை விடுதலை செய்து வீரபாண்டியனிடம் அனுப்பி விடுங்கள். அல்லது இவன் எங்கு செல்ல வேண்டுமென்று பிரியப்படுகிறானோ அங்கு அனுப்பிவிடுங்கள். நீர் இன்று செய்திருப்பது சேரநாட்டுக்கே பெருத்த அவமானம்” என்று கூறிவிட்டு விடுவிடு என்று நடந்து அறையை விட்டு அகன்றான்.

மன்னன் சென்றதும் குருநாதன் அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்து இந்திரபானு படுத்திருந்த மஞ்சத்தருகில் உட்கார்ந்து கொண்டான். “இந்திரபானு!” என்று மெள்ள அழைக்கவும் செய்தான்.

“என்ன குருநாதரே?”

“மன்னன் சொன்னது காதில் விழுந்ததா?”

“விழுந்தது.”

“நீ இனி எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம்” என்றான் குருநாதன்.

“எங்கும் செல்ல விரும்பவில்லை,” என்று இந்திரபானு கூறினான்.

“ஏன்?”

“இப்பொழுது பல விஷயங்கள் புரிந்துவிட்டன,” என்ற இந்திரபானு, “நீங்களும் சேனாதிபதியும் நேற்றிரவு

இங்கு வந்தபோது நான் உறங்கவில்லை," என்று சுட்டியும் காட்டினான்.

இதைக் கேட்ட குருநாதன் முகத்தில் அச்சம் பெரிதும் விரிந்தது.

"அனைத்தும் கேட்டேன். உங்கள் திட்டமும் புரிந்தது. தற்காப்பைத் தளர்த்தி, நகர நிலைகாட்டி, முத்துக்குமரியையும் முத்தையும் ஒப்படைத்து, பாண்டியன் படையெடுப்பை நிறுத்தப் பார்க்கிறீர்கள். அது முடியாவிட்டால்..." என்று இந்திரபானு நிதானித்தான்.

"முடியாவிட்டால்?"

"பாண்டியனை அழித்துவிட நீர் செய்திருக்கும் ஏற்பாட்டையும் புரிந்து கொண்டேன்."

"அதைப்பற்றி நான் ஏதும் சேனாதிபதியிடம் சொல்ல வில்லையே?"

"குருநாதரே! நீர் பாண்டியனுக்குத் தயாரித்திருக்கும் பெரும் பள்ளம் எத்தன்மையதென்பதை வாய்விட்டுச் சொல்லவில்லையென்பது உண்மைதான். ஆனால் நல்ல அறிவுள்ள எவனும் அதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். ஒரு பக்கத்தில் மக்களுக்குச் சுதந்திரம் அளித்திருக்கிறீர்கள். மற்றொரு பக்கம் அதற்குப் பெரும் வேலையைக் கட்டியிருக்கிறீர்கள். இந்தப் பரலிமாநகரின் எல்லைக்குள் சுதந்தரமிருக்கிறது. ஆனால் எல்லைப் பகுதியை வளைத்துப் பெரும் காவலும் பெரும் அணிவகுப்பும் இருக்கிறது. நீங்கள் சேனாதிபதியுடன் பேசியதிலிருந்து கிழக்குவாயில் முகப்புக்காட்டை அழிக்கச் சொன்ன காரணம் தெரிந்துகொண்டேன். கிழக்குக் கோட்டை மதில்களில் விற்பொறிகள் வேற்பொறிகள் ஏற்றப்பட்டிருக்கின்றன. மதினோரம் காலாட்படையும் குதிரைப்படையும் சஞ்சரிக்கின்றன. தென்பகுதியிலும் வடபகுதியிலும் மலை உட்புகுந்த இடங்களிலும் கடற்கரையோரப் பகுதிகளிலும் படைப்பகுதிகள் வரிசையாக உலாவுகின்றன. துறைமுகத்தில் கடற்படை தயாராக இருக்கிறது. உண்மையில் இந்த நகரைச் சுற்றிப் பெரிய படை வளையம்

இருக்கிறது அரை ஜாமத்தில் அந்த வளையத்தை இறுக்கி விட ஆங்காங்கு முக்கிய இடங்களில் முரசுகளையும் வைத்திருக்கிறீர்கள். அரை ஜாமத்தில் இந்தத் தலைநகரில் கேளிக்கைகளை நிறுத்தி விடலாம். மக்களை இல்லங்களில் பதுங்கச் சொல்லலாம். தலைநகரைச் சுற்றிலும் உள்ள படைகள் நினைத்த மாத்திரத்தில் பல உள்வளையங்களை நிர்மாணித்துக் கொள்ளலாம். இதனால் வளையத்துக்குள் வளையமாகப் பல வளையங்கள் உள்ள பெரும் வியூகம் வெகு சீக்கிரமாக வகுக்கப்படும். அத்தகைய வியூகத்தைப் பாண்டிய சகோதரர்களின் சிறு படை உடைப்பது கஷ்டம்.”

இதைச் சொல்லி முடித்த இந்திரபானு மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்தான். குருநாதன் முகத்தில் அதிர்ச்சி மிக அதிகமாகத் தெரிந்தது. “இந்திரபானு! உன் முகத்தில் தடவிய பச்சிலைச்சாறு வேலை செய்கிறதா என்பதைப் பார்க்கவே நள்ளிரவில் வந்தேன். புறப்படும் போது என் அறைக்குச் சேனாதிபதியும் வந்ததால் அவளையும் அழைத்து வந்தேன். நீ உறங்குவதைப் பார்த்து சேனாதிபதியிடம் பேசிவிட்டேன்,” என்று கூறிய குருநாதன் பேச்சில் கவலை தொனித்தது.

அந்தக் கவலையைக் கவனித்த இந்திரபானு கேட்டான், “ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள் குருநாதரே?” என்று.

“நான் சேரநாட்டை நேசிக்கும் அளவுக்கு நீ பாண்டிய நாட்டை நேசிக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும்,” என்றான் குருநாதன்.

“அதனாலென்ன?” என்று வினவினான் இந்திரபானு.

“எதிரியிடம் எனது பாதுகாப்பு ஏற்பாடு சிக்கிவிடுவதைவிட ஆபத்து ஏதாவது உண்டா?” என்று கேட்டான் குருநாதன்.

“நான் எதிரியா?”

“ஆம். சேரநாட்டின் பகைவன் நீ.”

“அதைவிட வீரரவியின் பகைவன் என்று சொல்வது பொருந்தும் குருநாதரே.”

“இப்பொழுது இரண்டும் ஒன்றுதான். வீரரவி அதர் மத்தின் வழியைக் கடைப்பிடித்தபோது அவனுக்கெதிராக மக்களுக்கு நானே ஓலை விடுத்தேன். ஆனால் இப்பொழுது வீரரவி பாண்டியன் மகளையும் என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டான். உன்னையும் என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டான். அவனை நான் வெறுத்த காரணம் நீங்கி விட்டது,” என்று விளக்கினான் குருநாதன்,

இந்திரபானு மஞ்சத்தில் படுத்தபடியே தலையைத் தலையணையில் சற்று அசைத்துத் தான் புரிந்துகொண்டு விட்டதைத் தெரியப்படுத்தினான். அப்பொழுது குருநாதன் சொன்னான்: “நீ புரிந்து கொண்டதுபோல் சேனாதிபதியும் புரிந்து கொண்டிருந்தால் இப்பொழுதுள்ள நிலை தலைகீழாய் மாறும்.”

“ஏன்?” என்று கேட்டான் இந்திரபானு.

“என் போர் ஏற்பாடுகளின் சூட்சுமம் இதுவரை வீரரவிக்குத் தெரியாது. அவன் சேனாதிபதிக்கும் தெரியாது. ஆனால் என் உத்தரவுகளின் மர்மத்தை சேனாதிபதி புரிந்து கொண்டு மன்னனிடம் சொல்லிவிட்டால் ஆபத்து இருக்கிறது,” என்றான் குருநாதன்.

இந்திரபானு இதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. “நான் எப்பொழுது கிளம்பலாம்?” என்று மட்டும் கேட்டான் குருநாதனை நோக்கி.

“எங்கு?” குருநாதன் கேள்வி.

“பாண்டிய மன்னனிடம்,” என்றான் இந்திரபானு.

“யார் உன்னை அனுப்பப் போவது?”

“மன்னன் உத்தரவிடவில்லையா?”

“உத்தரவிட்டான்.”

“அதை நீங்கள் எதிர்க்க முடியுமா?”

“ஏன் முடியாது? மன்னன் உத்தரவு எதற்கு இதுவரை நான் பணிந்தேன்?”

“அப்படியானால் என்னைச் சிறை வைத்திருக்கத்தான் போகிறீர்களா?”

“ஆம்”

“என் முகத்தைத்தான் கெடுத்தீர்கள். கடமையையும் ஏன் கெடுக்கப் பார்க்கிறீர்கள்?”

பதிலுக்கு மெல்ல நகைத்தான் பரதபட்டன். வேறெதுவும் சொல்லாமல் அறையைவிட்டு அகன்றான். அதற்குப் பிறகு மூன்றுநாட்கள் அந்த அறைக்கே வரவில்லை குருநாதன். அறைக் காவலையும் பலப்படுத்திவிட்டான். இதையெல்லாம் கவனித்த இந்திரபானுவின் இதயத்தில் கவலை ஏறிக்கொண்டு இருந்தது. எப்படிக் காவலிலிருந்து தப்பலாம் என்று யோசித்த வண்ணமே அந்த மூன்று நாட்களை ஓட்டினான். நான்காம் நாளிரவு பரதபட்டன் அந்த அறைக்குள் செம்பருத்திக் குழம்புடனும் இலவம்பஞ்சுடனும் நுழைந்தான். மீண்டும் இந்திரபானுவைப் படுக்க வைத்து அந்தக் குழம்பை முகத்தில் பஞ்சால்தடவித் துடைத்தான். பிறகு இந்திரபானுவின் முகத்தை நீண்ட நேரம் உற்று நோக்கினான். கடைசியாக “இப்படி வா” என்று இந்திரபானுவை அறைக்கோடியிலிருந்த விளக்கிடம் அழைத்துச் சென்று கையிலொரு தகளியைக் கொடுத்து, “முகத்தைப் பார்” என்றான்.

உற்று நோக்கினான் தகளியில் தெரிந்த முகத்தை இந்திரபானு. அவன் இதயம் விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகளால் தாக்குண்டது. கண்களைத் தகளியிலிருந்து அகற்றிக் குருநாதனை ஏறிட்டு நோக்கினான் “இப்பொழுது சொல். நீ விடுதலையடைய விரும்புகிறாயா?” என்று வினவினான் குருநாதன். இந்திரபானு பதில் கூறவில்லை. குருநாதன் தனது கையிலிருந்த ஒரு பட்டுக் கவசத்தை எடுத்து இந்திரபானுவின் தலையோடு முகத்தையும் மூடினான். “சில நாட்களுக்கு இப்படியே இரு” என்று கூறிவிட்டு நடையும் கட்டினான் குருநாதன்.

தகளியில் முகத்தைக் கண்ட இந்திரபானுவின் இதயம் விவரணத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட உணர்ச்சிகளால் தாக்கப்பட்டதால் குருநாதன் பட்டுக்கவசம் கொண்டு அவன் தலையையும் முகத்தையும் மூடியபோதும் அவன் ஆட்சேபிக்க

வில்லை. “இப்படியே சில நாட்கள் இரு,” என்று உத்தர விட்டபோதும் பதிலேதும் கூறவில்லை. பார்ப்பவர் யாரும் பரிசுக்கக்கூடிய வீரர்கள் வெறுக்கக் கூடிய அந்தப் பட்டுக் கவசத்தை அணிந்து அடுத்த இரண்டு நாட்கள் அரண்மனைப் பகுதிகளில் உலாவவும் தொடங்கினான். காவலர் அவனைப் பார்த்து நகைத்தார்கள். அந்தப்புரச் சேடிகள் இகழ்ச்சிப் புன்முறுவல் கொட்டினார்கள். ரகசியத்தில் அதைப்பற்றிப் பலபடி கேலியும் செய்தார்கள். எந்த ரகசியமும் வெளி யாவது போல் இந்திரபானுவின் பரிகாச நிலையும் முத்துக் குமரியின் காதுகளுக்கெட்டவே அவள் குறிஞ்சியை அழைத்து மெள்ள விசாரித்தாள்.

முதலில் விஷயத்தை மறைக்க முயன்ற குறிஞ்சி உண்மையை அவிழ்த்தாள். “ஆம் அம்மணி. அது உண்மை தான்,” என்று கூறினாள், வேதனையுடன்.

இதைக் கேட்ட முத்துக்குமரியின் இதயம் சுக்குநூறுக வெடித்துவிடும் போலிருந்தாலும் அவள் அதை வெளிக்குக் காட்டவில்லை. அவள் முகத்தில் கம்பீரம் கலந்த வெறுப்பே தாண்டவமாடியது. வீரனுக்கு இகழ்ச்சியைவிட மரணம் பெரிதென்று நினைத்த பாண்டியகுமாரி அன்று பிற்பகலே இந்திரபானுவின் அறைக்குச் சென்று, “திறவுங்கள் கதவை” என்று சீறினாள்.

“யாரது?” என்ற குரல் கடுமையுடன் உள்ளிருந்து வந்தது.

“பாண்டியன் மகள்” அரச கம்பீரத்துடன் பதில் கூறினாள் முத்துக்குமரி.

“எதற்கு வந்தாய்?” இந்திரபானுவின் இந்தக் கேள்வியில் சீற்றமே இருந்தது.

“உங்கள் அழகைப் பார்க்க வந்தேன்.” வெறுப்பும் சினமும் கலந்த குரலில் பதில் கூறினாள் பாண்டியன் மகள்.

“பிறகு பார்க்கலாம்.”

“இல்லை. இப்பொழுதே பார்க்க வேண்டும்.”

“முடியாது.”

“ஏன்?”

“உன் அழகை நான் பார்க்க விரும்பவில்லை” என்ற இந்திரபானு நகைத்தான்.

முத்துக்குமரியின் கோபம் எல்லை கடந்தது. இத்தனை கேவுல நிலையிலும் அவன் மிடுக்குப் பேசுகாததைக் கண்டு “என்ன நகைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் ஆவேசத்துடன்.

“ஏன், நகைக்கக்கூடாதா?”

“உங்களைப் பார்த்துத்தான் பிறர் நகைக்கிறார்களே?”

“அவர்களைப் பார்த்து நான் நகைக்கிறேன்.” என்ற இந்திரபானு உள்ளிருந்து பயங்கரமாக நகைத்தான். பிசாசு நகைத்தால் இப்படித்தானிருக்குமென்று நினைத்தாள் முத்துக்குமரி. அதனால் வெகுண்டு “சரி சரி, நான் போகிறேன். இரவில் சந்திக்கிறேன்,” என்று கூறிவிட்டுத் தடதடவென்று திரும்பிச்சென்றாள் அவள்.

அரண்மனையின் தாழ்வறையில் நடந்து சென்ற அவளை அவன் சிரிப்பின் எதிரொலி தொடர்ந்து வந்தது. ஒருவேளை இந்திரபானுவுக்குப் புத்தி பிசகிவிட்டதோ என்கூட நினைத்தாள் அவள். அந்த நினைப்புடன் தனது அறைக்கு வந்து படுத்தவள் அன்று உணவுகூட அருந்தவில்லை. எப்படியும் இரவில் அவனைச் சந்தித்து அவன் பட்டுக் கவசத்தைக் கிழித்தெறிவதென சபதம் செய்து கொண்டாள்.

இரவு அவனைச் சந்தித்தாள்; ஆனால் பட்டுக் கவசத்தைக் கிழிக்க முடியவில்லை; அவள் சபதம் பலிக்கவில்லை. அவளையும் அவளையும் தாங்கிய பட்டத்து ராணியின் ரதம் காற்று வேகத்தில் பரலிமாநகரின் காட்டை ஊடுருவிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் 50

வீரரவியின் பரிவு

பரலிமாநகரின் எல்லைக்காட்டின் ஊடே கடுவேகத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த பட்டத்து ராணியின் ரதத்தில் அமர்ந்திருந்த முத்துக்குமரியின் சித்தமும் அந்த ரதத்தின் சக்கரங்களைப்போலவே கனவேகத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்டின் நடுவில் ராணிகளின் உல்லாசப் பயணத்துக்காகப் போடப்பட்டிருந்த ராஜபாட்டையும், அனேகமாகச் சீராக இருந்தபோதிலும் சிற்சில இடங்களில் மடிப்புக்கள் இருந்ததால் அந்த மடிப்புக்களில் இறங்கி ஏறிய சமயங்களில் ரதத்தின் சக்கரங்கள் அதிர்ந்து ரதத்தின் உட்புறத்தையும் தூக்கி எறிந்துகொண்டிருந்ததைப் போலவே முத்துக்குமரியின் சிந்தனைச் சுழலும் சில மடிப்புக்களிலும் இடையிடையே சிக்கியதால் அவ்வப்போது அவள் உணர்ச்சிகளுக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்துகொண்டிருந்தது. அவள் நினைப்புக்கள் அந்தச் சமயத்தில் அந்த ரதத்திலோ அல்லது அக்கம் பக்கத்தில் ரமணியமாக இருந்த காட்டுச் சூழ்நிலையிலோ சிறிதும் ரசிக்காமல் அன்று பகல் முதல் நிகழ்ந்த அரண்மனை நிகழ்ச்சிகளிலேயே உழன்றுகொண்டிருந்தது.

அன்று பகல் கோபத்துடன் தனது அறைக்குத் திரும்பியதும் குறிஞ்சி தன்னை எத்தனை ஏளனமாகப் பார்த்தாள் என்பதை நினைத்தாள் முத்துக்குமரி. பிறகு அவள் ஏளனத்தை அகற்றத் தனது பஞ்சணை முகப்பில் உட்கார்ந்து பரிவுடன் தனது முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து, "இதில்

நமக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் பல இருக்கலாம். இந்திரபானு திடீரெனக் கோழையாகிவிட முடியாது,” என்று கூறியதும் அவள் சிந்தையில் உலாவிற்று.

“அவர் கோழைத்தனத்துக்கு அத்தாட்சியிருக்கிறதே குறிஞ்சி” என்று தொண்டையை அடைக்கக் கூறினாள் அரசகுமாரி.

“புறச்சான்றுகளை நம்பக்கூடாது அரசகுமாரி,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“வேறு சான்று ஏது?”

“மனச்சான்று இருக்கிறதே?”

“என்ன சொல்கிறாய் குறிஞ்சி?”

“உங்கள் மனத்தைக் கேட்டுப் பாருங்கள். அது சொல்கிறதா உப தலைவர் கோழையென்று?”

பஞ்சணையில் நெஞ்சத்தை வினவினாள் முத்துக்குமரி. மனம் ஒப்புக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை இந்திரபானுவின் கோழைத்தனத்தை. பின், சித்தம் ஏன் அப்படிக் கொதித் தெழுந்தது அவன்மீது? அதற்கும் விடை கிடைக்கவில்லை பாண்டியன் மகளுக்கு. ஆகவே பஞ்சணையில் புரளவே செய்தாள் நெஞ்சத்தில் அமைதியின்றி. கடைசியாக ஒரு வார்த்தை சொன்னாள், “எப்படியும் இன்றிரவு சந்திக்கிறேன் அவரை,” என்று.

ஆனால் அவள் எண்ணப்படி சந்திக்க முடியவில்லை அந்த சிங்களத்தின் வாலிபனை. அவனைத் தான் சிறிதும் எதிர்பாராத முறையில் சந்திக்க நேர்ந்ததை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்தாள் முத்துக்குமரி. ரதத்திலிருந்த அந்தச் சமயத்தில் அன்று மாலை தன்னைச் சந்தித்த சேரமான் வீரரவியின் போக்கே அவளுக்குப் பெரும் புதிராயிருந்தது. வீரரவி அன்று மாலை அவள் அறைக்கு வந்தபோது அவன் பார்வையில் காம விகாரமில்லை. உதடுகளில் சதா தவழும் அந்த வேட்கைப் புன்முறுவலுமில்லை. அவன் கண்களில் அனுதாபம் நிரம்பிக் கிடந்தது. புன்சிரிப்பும் சற்று இருக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் அதில் விரவி நின்றது பரிதாபம். காம

வேட்கை அல்ல. வீரரவியின் குரலிலும் பரிதாபம் ததும்பி நின்றது. அவன் வந்ததும் உள்ளறைக்கு வராமல் தன்னைப் பார்க்கக் குறிஞ்சியை வினவியதே விந்தையாயிருந்தது குமரிக்கு. வெளியறையில் சந்தித்தபோது அவன் முகபாவம் அவள் வியப்பை எல்லையிறச் செய்தது. “பாண்டிய மன்னன் செல்வி!” என்று அழைத்த குரலில் மட்டுமரியாதை பரிதாபத்தில் குழைந்து கிடந்தது.

“தங்கள் விஜயத்தின் காரணம்?” வழக்கம்போல் கடுமையாக இருந்தது குமரியின் கேள்வி.

அந்தக் கடுமையைக் கவனிக்க இஷ்டப்படாத வீரரவி “உனக்கொரு செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன். மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் என நம்புகிறேன். ஆனால் மகிழ்ச்சியளிக்கும் செய்தியல்ல அது,” என்றான் வீரரவி.

“சொல்லுங்கள்,” வறண்ட குரலில் எழுந்தது குமரியிடமிருந்து அந்த ஒற்றைச் சொல்.

“இந்திரபானுவை விடுதலை செய்ய உத்தரவிட்டு விட்டேன்,” என்றான் மன்னன்.

“இப்பொழுதே சுதந்திரமாகத்தானே உலாவுகிறதாகக் கேள்வி,” என்றாள் முத்துக்குமரி தன் விழிகளை நிலத்திலிருந்து உயர்த்தி.

“அரண்மனை எலலைக்குள் உலாவுகிறான்.”

“இனி?”

“அரண்மனையில் வைத்திருக்க உத்தேசமில்லை.”

“ஏன்? உங்கள் விரோதம் என்ன ஆயிற்று?”

“அகன்று விட்டது.”

“ஏன்?”

“விரோதமும் பரிகாரமும் இணைந்துறைய முடியாத இருவகை உணர்ச்சிகள்.”

“பரிதாபத்துக்குக் காரணம்?”

“அவன் நினை” என்ற மன்னன் மேலும் சொன்னான்: “இந்திரபானு பழையபடி இருந்தால் அவனை வெட்டுப் பாறைக்கு அனுப்புவதே என் குறிக்கோளாக இருக்கும். ஆனால் அவன் இப்பொழுது இறகிழந்த பறவை. வெளியில் காட்டமுடியாத கோரமுகத்தைப் பெற்றிருக்கிறான். அருவருக்கத்தக்க, பார்ப்பவர் பத்தடி தூரம் விலகிச் செல்லத்தக்க, அத்தனை விபரீதமாக அடித்துவிட்டார். குருநாதர் அவன் முகத்தை. சேர நாட்டு நன்மைக்காக அதைச் செய்ததாகக் கூறுகிறார் குருநாதர். ஆனால் சேர நாட்டுக்கு அந்த விதத்தில் நன்மைதேட நான் இஷ்டப்படவில்லை. ஆகவே இந்திரபானுவைச் சிறையெடுக்கவோ கண்காணிக்கவோ நான் இனி இஷ்டப்படவில்லை. இன்றிரவு அவன் அரண்மனையிலிருந்து குருநாதருக்கும் தெரியாமல் வெளியேற்றப்படுவான்.....”

“அவர் வெளியேற இஷ்டப்படாவிட்டால்? குருநாதர் சொல்லை மீற மறுத்தால்?” என்று வினவினான் முத்துக்குமரி.

“குமரி! அவனை நான் புரிந்துகொண்ட அளவுக்குக்கூட நீ புரிந்துகொள்ளவில்லை. அவன் சுத்த வீரன். போர் தலைநகரத்தை அணுகிவிட்டது அவனுக்குத் தெரியும் ஆகவே அந்தப் போரில் பங்குபெருவதையே விரும்புவான். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவது எனது கடமையாகிறது. நானும் வீரர் குலத்தில் பிறந்தவனல்லவா? வீரரவி பெயரையும் எனக்குச் சூட்டியிருக்கிறார்களே!” என்றான் மன்னன்.

“இதையெல்லாம் என்னிடம் ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று வினவினான் குமரி.

“நீயும் அவனுடன் செல்கிறாய்.” வீரரவியின் பதில் மிக உறுதியுடன் வெளிவந்தது.

“நானா!” வியப்பினால் பவளவாயைத் திறந்து முடினால் முத்துக்குமரி ஒரு வினாடி.

“ஆம்”

“நான் எதற்கு?”

“நீயும் வருவதாகச் சொன்னாலொழிய அவன் கிளம்ப மாட்டான். குருநாதரிடமே லயித்து அழிந்து விடுவான்,” என்ற வீரரவி, “இன்றிரவு இரண்டாம் ஜாமத்தில் கிளம்ப வேண்டும். தயாராயிரு,” என்றும் கூறிவிட்டு வெளியே நடந்தான்.

முத்துக்குமாரியின் தலை சுழலும் நிலைக்கு வந்ததால் அவள் அங்கிருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து தனது கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டாள். மன்னனிருந்தவரையில் அறைக்கு வெளியே சென்றுவிட்ட குறிஞ்சி அவன் சென்றதும் ‘உள்ளே வந்து அரசமகள் நிலை கண்டு பிரமித்தாள். “என்ன அம்மணி! ஏனிப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று வினவவும் செய்தாள்.

மன்னன் கூறியதை ஒன்று விடாமல் சொன்ன குமரி, “இதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் குறிஞ்சி?” என்று வினவவும் செய்தாள்.

பாண்டிய குமாரியின் மலைப்பைவிடப் பன்மடங்கு அதிக மலைப்பை அடைந்த குறிஞ்சி பல விநாடிகள் பதில் சொல்ல வில்லை. “எல்லாம் விபரீதமாயிருக்கிறதே அம்மணி,” என்று மட்டும் கூறினாள் நீண்ட நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு.

“ஆம் குறிஞ்சி,” என்றாள் குமரி.

“உங்களிடம் மையல் கொண்டுள்ள இந்திரபானு உங்களை அலட்சியம் செய்கிறார், பார்க்கவும் மறுக்கிறார். உங்களைக் கடத்திவந்த வீரரவி உங்களை உங்கள் காதலருடன் சேர்க்க முயல்கிறார், பெரிப விபரீதம்...” என்றாள் குறிஞ்சி.

“குறிஞ்சி!”

“ஏன் அம்மணி?”

“இந்த அரண்மனையில் ஒரு வேளை...”

“என்ன அம்மணி?”

“எல்லோருக்கும் புத்தி பிசகிவிட்டதா?”

“அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.”

“அல்லது.....”

“உம்”

“நமக்குத்தான் பிசுகியிருக்கிறதா?”

“அப்படியும் இருக்கலாம்.”

முத்துக்குமரி சிறிது சிந்தித்தாள். “இன்னொன்று தோன்றுகிறது குறிஞ்சி,” என்று மீண்டும் துவங்கினாள் உரையாடலை.

“என்ன தோன்றுகிறது?” என்று கேட்டாள் குறிஞ்சி.

“குருநாதர்...”

“பெரிய கலைஞர்.”

“அதுமட்டுமல்ல. மந்திரவாதி. மருத்துவர் கூட.”

“ஆம்.”

“ஏதாவது கண்ட மருந்தைக் கொடுத்தோ, மந்திரம் ஜபித்தோ அவர் புத்தியை மாற்றியிருப்பாரோ?”

“அவர் புத்தியை மட்டும் மாற்றவில்லையே அம்மணி, அரசன் புத்தியையும் மாற்றியிருக்கிறாரே.”

“ஆம் குறிஞ்சி! எனக்கெதுவும் புரியவில்லை,” என்ற முத்துக்குமரி அதற்குப் பிறகு ஏதும் பேசவில்லை. கடைசியாக ஒரு விஷயம் மட்டும் சொன்னாள். “குறிஞ்சி! நான் சென்றதும் நீ எனது தகடியைப் போர்த்திக்கொண்டு வெளித் தாழ்வரை விளக்கின்கீழ் இரண்டொரு நிமிடங்கள் நில்.” என்று.

“எதற்கம்மணி நிற்கவேண்டும்?” என்று வினவினாள் குறிஞ்சி.

“அரண்மனையில் முக்கிய நிகழ்ச்சி ஏதாவது ஏற்பட்டால் அது எனக்குத் தெரிந்தால் அப்படி நிற்கும்படி அவர் சொன்னார்” என்றாள் குமரி.

“அவர்தான் இங்கேயே இருக்கிறாரே,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“அவர் சகாக்கள் அறியலாம். கூத்தன் அறியலாம். அவன் மூலம் என் தந்தையோ சிறிய தந்தையோ அறியலாம். இந்தக் குழப்பத்திற்கு அதுதான் விடிமோட்சம்,” என்றாள் குமரி.

அப்படியே செய்வதாகக் கூறிய குறிஞ்சி தனது அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சென்றாள். அரசன் சொன்னபடி அனைத்தும் நடந்தன. இரண்டாம் ஜாம ஆரம்ப மணி அடித்ததும் அரசனே வந்து குமரியை அழைத்துச் சென்றான். அந்தப் புரத்தின் வாயிலுக்கு வந்ததும் “குமரி, இனி நான் வருவதற்கில்லை. இவர் உன்னை அழைத்துச் செல்வார்,” என்று கூறி சேனாதிபதியிடம் அவளை ஒப்படைத்தான்.

சேனாதிபதி அவளை அந்தப்புரத்தின் தாழ்வரை இருட்டிலேயே அழைத்துச் சென்று மெள்ள தென்புறத்திலிருந்த அந்தப்புர அந்தரங்க வாயிலுக்கு அழைத்துவந்தான். அங்கு பட்டத்துராணியின் ரதம் பயணத்துக்குத் தயாராயிருந்தது. ரதசாரதி ரத பீடத்திலேயே அமர்ந்திருந்ததையும் அவன் பக்கத்தில் காவலர் இருவர் அமர்ந்திருந்ததையும் கவனித்த குமரி சேனாதிபதி ரதத்தின் திரைச்சீலையை நீக்க உள்ளே ஏறினாள். ஏறியவள் திகைத்தாள். பட்டுக் கவசம் தலையையும் முகத்தையும் மூடியிருக்க அமர்ந்திருந்தான் இந்திரபானு. திரும்பிப் பழையபடி தனது அறைக்கு ஒடிவிடலாமா என்று நினைத்தாள் குமரி ஒரு வினாடி. பிறகு பெருமூச்சு விட்டுத் தொப்பென்று ஆசனத்தில் விழுந்நாள். அடுத்த வினாடி ரதம் புறப்பட்டது. அடுத்த சில வினாடிகளில் அரச வீதியில் பறந்தது. வீசம் ஜாமத்திற்குள் தென்புறக் காட்டுப் பாதையில் நுழைந்துவிட்டது.

இது அத்தனையும் சித்தத்தில் கனவுபோல் சுழன்றதால் பிரமை பிடித்தவள்போல் உட்கார்ந்திருந்தான் முத்துக் குமரி. பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த இந்திரபானுவின் போக்குக்கூட அவளுக்கு விபரீதமாயிருந்தது. இந்திரபானு அவள் பக்கத்தைக்கூட அணுகவில்லை. அவளைத் தொடவும் முயலவில்லை. அசையாமல் சிலைபோல் உட்கார்ந்திருந்தான். இரண்டாவது ஜாமம் கழிந்து மூன்றாவது ஜாமம் நெருங்கிய சமயத்தில் ரதப்புரவிகளின் வேகம் சிறிது குறைந்து, மெள்ள மெள்ள சக்கரங்களின் சுழற்சி மும்முரம் குறைந்து கடைசியாக ரதம் நிற்கவும் செய்தது.

திரைச் சீலையை நீக்கிய வீரனொருவன், “தேவி, இறங்குங்கள்,” என்று வணக்கத்துடன் தெரிவித்தான்.

முத்துக்குமரி மெள்ள இறங்கினாள். அவளைத் தொடர்ந்து இந்திரபானுவும் இறங்கினாள். முத்துக்குமரி சுற்றுமுற்றும் நோக்கினாள். காட்டின் எல்லையைக் கடந்து கடற்கரையை அடைந்திருந்தது ரதம். தூரத்தே கடலில் மரக்கலம் ஒன்றிருந்தது.

“அது என்ன மரக்கலம்?” என்று வினவினாள் பக்கத்திலிருந்த காவலனை நோக்கிய பாண்டியகுமாரி.

வீரன் வணக்கத்துடன் பதில் கூறினான், “சேரநாட்டுப் போர்க்கலம்,” என்று.

“இங்கு எதற்கு நிற்கிறது?” என்று கேட்டாள் குமரி சந்தேகத்துடன்.

“தங்களை அழைத்துச் செல்ல,” வீரன் பதில் திட்டவட்டமாக இருந்தது. சற்று ஏளனமும் அதில் ஒலித்தது.

அத்தியாயம் 51

செல்வியும் செல்வமும்

வீரன் சொன்ன செய்தியால் அதிர்ச்சியேதும் அடைய வில்லை பாண்டியன் மகள். அதிர்ச்சியை மீறிய நிலையில் எதுவும் பாதிக்காத மனப் பக்குவத்தில் இருந்தாள் அவள். ஆகவே, வீரன் சொன்ன பதிலைத் தொடர்ந்து ஆத்திரத் தையோ சினத்தையோ சிறிதும் காட்டாமல் தூரத்தே கடலில் ஆடி நின்ற மரக்கலத்தையும் கடற்கரையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

காட்டு முகப்பிலிருந்து கடற்கரை சற்றுத் தள்ளியே இருந்தாலும் வங்கக் கடல் பகுதியில் காணப்படுவதுபோல அங்கு முந்திரிக் காடோ வேறு காட்டு மரத் தோப்புகளோ மணற்பரப்பைத் தொடக்கூட இல்லாததைக் கவனித்த முத்துக்குமரி தனக்கு உதவி ஏதாவது வருவதாயிருந்தால் காட்டு முகப்பை ரதம் எட்டுவதற்குள் வந்திருக்க வேண்டு மென்றும் வெட்ட வெளியான மணற்பரப்பில் யாரும் வருவதோ, உதவுவதோ முடியாதென்றும் உணர்ந்துகொண் டாள். தவிர, தான் சொன்னபடி குறிஞ்சி தனது தகடியுடன் தாழ்வரை விளக்கில் நின்றிருந்தாலும் அதைப் பாண்டிய ஒற்றர்கள் பார்த்திருந்தாலும், தன்னை மன்னன் உடனடி யாக ரதத்தில் வேகமாக அனுப்பிவிட்டதால் அவர்கள் உதவுவதாயிருந்தாலும் அதற்கு அவகாசமில்லையென்பதைப் புரிந்துகொண்டாள் முத்துக்குமரி. ஆகவே, நிர்க்கதியான நிலையில் கடற்பகுதியை உற்று நோக்கினாள்.

கடலின் அலைகள் அன்று சற்று அதிகமாகவே கொந்தளித்ததால் தூரத்தே நின்ற போர்க்கலம் அதிகமாக ஆழிக்குண்டிருந்தது. கரையோரமாக இழுத்துத் தளைகளில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு படகுகளின்மீதும் கோப்படு வண்போல் அலைகள் ஆத்திரத்துடன் வந்து அவற்றை அறைந்து கொண்டிருந்தன. சில சமயங்களில் அலைகள் பெரிதாகி நீர்ப்படகுகளின் அடியை ஊடுருவியதால் இரண்டு வினாடிகள் படகுகள் எழுந்து மிதந்து மீண்டும் மணலில் பதிந்தன. கடலின் கொந்தளிப்பும் மரக்கலத்தின் ஆட்டமும் தனது மனக் கொந்தளிப்பையும் ஆட்டத்தையும் போலவே இருப்பதைக் குமரி உணர்ந்தாள். படகுகள் தமிழகத்துத் தரையை விட்டு அகல இஷ்டப்படாததைப் போலவே தன் மனமும் இஷ்டப்படவில்லையென்றும் குமரி அறிந்துகொண்டாள். இருப்பினும் சேரமான் ஆணையால் அந்தப் படகுகள் தளைகளிலிருந்து அவிழ்க்கப்பட்டுக் கடலோடிச் செல்லுமென்றும், அப்படியே தன் சிறைத்தளைகளை அவிழ்த்துவிட்ட சேரமான் ஆணை தன்னைப் போர்க் கப்பலில் ஏற்றிவிடத் தவருதென்றும் புரிந்து கொண்டாள். அதன் விளைவாக அவளிடமிருந்து பெருமூச்சொன்றும் வெளிக் கிளம்பியது.

இந்திரபானு வெறும் கல்லென உணர்ச்சியற்று நின்று கொண்டிருந்தான். கவசத்தின் துவாரங்கள் மூலம் பளபளத்த அவன் கண்கள் தூரத்தேயிருந்த படகுகளையும், படகுகளிருந்த இடத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த நாலைந்து மாலுமிகளையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தாள் பாண்டிய குமாரி. அவன் இடைக் கச்சையில் அவன் வீரவாள் அப்பொழுதும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும் அவன் அதை உபயோகப்படுத்த முயலும் அறிகுறி எதுவும் அவன் நின்றிருந்த தோரணையிலும் காணோம். அதைத் தவிர அவன் சேரமான் உத்தரவுக்கு இசைந்து விட்டவன்போலவும் தோன்றியது முத்துக்குமாரிக்கு. அது உண்மையென்பதற்கு அத்தாட்சியும் அடுத்த வினாடி கிடைத்தது அவளுக்கு.

தன்னையும் அவனையும் காத்து நின்ற இரு வீரர்களை

நோக்கிய இந்திரபானு, “ஏன்? எதற்காகக் காத்திருக்கிறோம்? போர்க்கலத்துக்குப் போகலாமே?” என்று கூறினான்.

வீரர்களில் ஒருவன் சொன்னான், “அதோ மாலுமிகள் வருகிறார்கள். வந்ததும் போகலாம்” என்று.

“மாலுமிகள் வரும்வரை நாம் காத்திருப்பானேன்?”

இந்தக் கேள்வி வீரர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இந்திரபானு நடுவழியில் தப்பி செல்ல முயன்றால் என்ன செய்வது என்ற திகிலுடன் வந்திருந்த வீரர்களுக்கு அவன் தப்புவதற்கு எந்தவித ஆர்வத்தையும் காட்டாததே வியப்பாயிருந்தது. இந்திரபானுவின் வாள் திறனை அவர்கள் உணர்ந்திருந்ததால், அவனை வாளுடன் அனுப்புவதையே அவர்கள் முதலில் விரும்பவில்லை. ஆனால் சேனாதிபதியின் உத்தரவு திட்டமாயிருந்தது. ரதத்தைத் தயார் செய்த பிறகு இந்திரபானுவை எந்தவிதத்திலும் அவர்கள் தொந்தரவு செய்யக்கூடாதென்றும் அவன் எப்படி வருகிறானோ அப்படியே கொண்டுபோய்க் கடலில் சேர்க்க வேண்டியதென்றும் சேனாதிபதி திட்டமிட்டிருந்தான்.

“அவர் தப்பிச் செல்ல முயன்றால்?” என்று வினவினான் வீரனொருவன்.

“தப்பிச் செல்லமாட்டார்,” என்று திட்டமாகக் கூறினான் சேனாதிபதி.

ஆனால் வீரர்கள் நம்பவில்லை; தவிர மன்னன் நேரிடையாக வந்து முத்துக்குமரியை ரதத்தில் ஏற்றியபோது மன்னனை அதே கேள்வியைக் கேட்க அவர்களுக்குத் துணிவில்லை. ஆகவே மிகுந்த கிளியுடனேயே அவர்கள் ரதத்தில் வந்தார்கள். வழியில் எந்தவிதத் தொந்தரவு இல்லாததே பெரும் இதமாயிருந்தது அவர்கள் இதயங்களுக்கு. இறங்கிய பின்பும் இந்திரபானு எந்தவிதச் செயலிலும் இறங்காதது வியப்பாயிருந்தது அவர்களுக்கு. அவன் மரக்கலத்துக்குப் போகத் துடித்தது அந்த வியப்பை உச்சத்துக்குக் கொண்டு செல்லவே வீரனொருவன் ஏளனத்துடன் கேட்டான், “சேர நாட்டிலிருந்து செல்ல அத்தனை துடிப்பா உங்களுக்கு?” என்று.

“ஆம்.” என்றான் இந்திரபானு.

“மரக்கலம் எங்கு செல்கிறது தெரியுமா?” என்று வினவினான் மற்றொரு வீரன்.

“தெரியாது,” என்றான் இந்திரபானு.

“அறிந்து கொள்ள இஷ்டப்படவில்லையா?” என்று வினவினான் மற்றொரு வீரன்.

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“சேரமான் எது செயதாலும் நியாயமாகத்தான் செய்வார்.”

இதைக் கேட்ட வீரன் மட்டுமல்ல, முத்துக்குமரியும் வியப்படைந்து இரண்டாம் முறையாக அவனை நோக்கினாள். “என்ன சொன்னீர்கள்” என்று வினவவும் செய்தாள்.

“மன்னர் எது செய்தாலும் நியாயமாகத்தான் செய்வார் என்றேன்” என்றான் இந்திரபானு சர்வசாதாரணமாக.

“சேரமான் நியாயத்தில் உங்களுக்கு அத்தனை நம்பிக்கையா?” என்று சீறினாள் முத்துக்குமரி.

“ஆம்,” என்று இந்திரபானுவின் பதில் திட்டமாக வெளிவந்தது.

“எத்தனை நாளாக இந்த நினைப்போ?”

“சில நாட்களாக.”

“நினைப்புக்குக் காரணம்?”

“மன்னன் நடந்துகொண்ட முறை, சொன்ன விஷயங்கள், செய்த காரியங்கள்.”

“மன்னர் பல விஷயங்களை உங்களிடம் சொன்னாரோ?”

“என்னிடம் சொல்லவில்லை.”

“பிறரிடம் சொன்னாரோ?”

“ஆம்.”

“அது உங்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது.”

“ஆம்.”

“அதிலிருந்து உங்களுக்கு அவர் நியாயத்தில், தர்மத்தில் நம்பிக்கை பிறந்துவிட்டது.”

“அது மட்டுமல்ல,” என்றான் இந்திரபானு மெள்ள.

“வேறென்ன?” என்று சீற்றம் ததும்பிய குரலில் கேட்டாள் குமரி.

“அவர் செயல்களிலும் நியாயமிருந்தது. சொன்ன வண்ணம் செய்தார்” என்றான் இந்திரபானு. அவன் குரலில் பெரும் பக்தியிருந்ததை முத்துக்குமரி மட்டுமின்றி வீரர்களும் கவனித்தார்கள்.

முத்துக்குமரியின் வெறுப்பு அதிகமாகிவிட்டதால் அவள் அதற்குமேல் பேசவில்லை. இந்திரபானுவை அந்தச் சமயத்தில் அடியோடு வெறுத்தாள் அவள். “நீங்கள் இத்தனை துரோகியென்று அடியோடு தெரியாது எனக்கு,” என்று கூறினால் இதயம் வெடித்துக் கொண்டிருந்ததை உணர்த்தும் குரலில்.

“ஏற்கனவே இந்தப் பட்டத்தை அளித்திருக்கிறாய் நீ” என்றான் இந்திரபானு ஏளனம் ஒலித்த குரலில்.

“எப்பொழுது?” என்று கேட்டாள் குமரி.

“கொட்டுந்தளத்தை நினைத்துப் பார்,” என்றான் இந்திரபானு.

முத்துக்குமரியின் எண்ணங்கள் பழைய நிகழ்ச்சியில் சுழன்றன. கொட்டுந்தளத்தில் இந்திரபானு சேரன் பக்கம் சேர்ந்திருந்ததையும், பிறகு அவனே சேர நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல வீரரவியால் நியமிக்கப்பட்டதையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். பிறகு அவனே பாதை மாற்றிக் காட்டுக்கோட்டைக்குத் தன்னையும் இளநங்கையையும் அழைத்துச் சென்றதையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். இப்பொழுது அவன் செய்கை பழையபடி இருந்தது. ‘ஒருவேளை சேரன் பக்கம் சேர்ந்துவிட்டதுபோல் பாசாங்கு செய்கிறாரோ இவர்? வேறு ஆழ்ந்த கருத்து ஏதாவது இருக்குமோ இவருக்கு’ என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள்.

ஆனால் இந்திரபானுவின் அடுத்த சொற்கள் அவள் ஊகம் தவறு என்பதை நிரூபித்தன.

“என் பழைய நிலைமை வேறு. இன்றைய நிலைமை வேறு அரசகுமாரி. அன்று கொட்டுந்தளத்தில் எனக்கு அழகு இருந்தது. ஆனால் இன்று முகத்தை வெளியில் காட்டக்கூடாத நிலையில் இருக்கிறேன். இந்த நாட்டை விட்டு என் முகமறியாத இடத்துக்குப் போவதுதான் என் வாழ்வுக்கு நல்லது. அதற்கு உதவும் மன்னனுக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றான் இந்திரபானு.

அவன் சொற்களில் துயரம் தொனித்ததைக் கண்டாள் பாண்டியன் மகள். அவனுக்குக் குருநாதன் இழைத்தது பெரும் அநீதிதானென்பதை உணர்ந்துகொண்டாள். அதனால் பெருமூச்சும் விட்டாள்.

இந்திரபானுவும் அவள் அனுதாபத்தைக் கண்டான். அதன் விளைவாகச் சொன்னான், “அரசகுமாரி! இந்த அனுதாபத்திலிருந்து தப்பத்தான் நான் வெளிநாடு செல்லச் சம்மதித்தேன். என் முகத்தை அறியாத தேசத்திற்குச் சென்றுவிட நான் விரும்பியதை மன்னன் ஏற்றுக் கொண்டான். அவனுக்கு என் இதயம் நன்றி பாராட்டுகிறது. முன்பும் என் முகத்தை விகாரப்படுத்திக் கொண்டேன் முத்துக்குமரி. உன் பொருட்டு துணிந்து செய்தேன் அதை. அப்பொழுது விகாரம் சிறிதளவுதான். என் ஜாடையை மறைப்பதற்கு வேண்டிய தழும்புகள் மட்டும் ஏற்படுத்தப் பட்டன. இன்று நிலைமை வேறு, பகலில் உலாவக் கூடாத நிலை. நான் ஏன் இந்த நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட நினைக்கிறேனென்பது உனக்குத் தெரியாதா இப்பொழுது?” என்று.

நன்றாகப் புரிந்தது பாண்டியன் மகளுக்கு. மனமுடைந்த நிலையில் தகாத செய்கையும் தகுந்த செய்கையாக இந்திரபானுவுக்குப் படுவதை அவள் உணர்ந்து கொண்டதால் மேற் கொண்டு ஏதும் பேசவில்லை அவள். இந்திரபானுவும் மௌனமே சாதித்தான். இந்த உரையாடல் முடிவதற்கும் மாலுமிகள் வருவதற்கும் சமயம் சரியாயிருக்கவே மாலுமி

களிடம் இந்திரபானுவையும் முத்துக்குமரியையும் வீரர்கள் ஒப்படைத்தனர். வந்த மாலுமிகள் மொத்தம் அறுவர். அவர்கள் பூர்ண ஆயுதங்கள் அணிந்தே வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் சற்று உயரமாயிருந்தவன் கேட்டான் இந்திர பானுவை நோக்கி, “போகலாமா?” என்று.

“போகலாம் நீங்கள் கடற்படை உபதளபதியாயிருக்கும் பட்சத்தில்,” என்றான் இந்திரபானு

அந்த மாலுமி தனது கச்சையிலிருந்து செப்புப் பட்டயம் ஒன்றை எடுத்து நீட்டினான் இந்திரபானுவிடம். இந்திர பானு அதை நிலவொளியில் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி மாலுமியிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தன் கச்சையிலிருந்த வாளை அவிழ்த்து, “உபதளபதி! இதோ நான் உங்களிடம் அடைக்கலம்,” என்று அவனிடம் நீட்டினான்.

வாளைப் பெற்றுக்கொண்ட கடற்படை உபதளபதி ரதக் காவலரைத் திருப்பிச் செல்லும்படி பணித்துவிட்டு முத்துக்குமரியையும் இந்திரபானுவையும் தன்னைத்தொடரும் படி சைகை செய்து முன் நடந்தான். உபதளபதி முன் செல்ல மற்ற மாலுமிகள் பின்தொடர நடந்த இந்திரபானுவும் முத்துக்குமரியும் படகுகளிருந்த இடத்துக்கு வந்ததும் உபதளபதி அவ்விருவரையும் தன்னுடைய படகில் ஏற்றிக் கொண்டு படகைக் கடலில் தள்ள இரு மாலுமிகளைப் பணித்தான். படகு கடல் அலைகளைச் சேர்ந்ததும், “அரசகுமாரி பக்கப் பலகையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள், இன்று அலை சற்று அதிகமாக இருக்கிறது” என்று எச்சரித்து விட்டுத் தானே துடுப்புக்களை நீரில் பாய்ச்சித் துழாவிப் படகைச் செலுத்தினான்.

எத்தனையோ கோர அலைகள் படகை நோக்கி வந்தும் படகை வெகு லாவகமாக அவற்றைத் தாண்டச் செய்த உபதளபதி தங்களுக்கு அதிக அவதியேதுமில்லாமல் படகை செலுத்தியதைக் கண்ட முத்துக்குமார்க்கு மனவேதனை பல இருந்தும் அந்தப் பயணம் சற்று அதிசயத்தையே அளித்தது. மனிதன் லாவகம் கடலையும் வெற்றி கொள்வதை நினைத்து

சிருஷ்டியையும் ஓரளவு வெற்றிகொள்ளும் மனிதன் திறத்தை நினைத்து நினைத்து வியந்தாள் அவள். மனிதன் மட்டும் இந்தச் சக்தியை நல்வழியில் உபயோகப்படுத்தினால் உலகத்தில் எத்தனை மகிழ்ச்சியிருக்கும் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தாள் அவள். அந்தச் சக்தியையும் அளித்து ஆசாபாசங்களாகிற குறையையும் ஆண்டவன் அளித்ததற்கு ஏதோ மனித புத்தியால் உணர முடியாத காரணம் இருக்குமென்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் முத்துக்குமரி. இப்படிப் பலபடி எண்ணிக்கொண்டே மரக்கலத்தை அடைந்தாள்.

கப்பல்தளத்தில் முத்துக்குமரியுடன் நின்ற இந்திரபானு சுற்றுமுற்றும் நிலவொளியில் அழகாகவும் பயங்கரமாகவும் மிருந்த மேற்றிசைக் கடலைக் கண்டான். குடக்கடலைச் சுற்றிலும் தொட்டுக்கொண்டிருந்த வானத்தையும் கண்டான். ஆனந்தப் பெருமூச்சொன்று அவனிடமிருந்து வெளிவந்தது. பிறகு தான் நின்றுகொண்டிருந்த தளத்தைச் சுற்றிலும் கவனித்தான். சேரநாட்டின் பெரும் போர்க்கலமொன்றில் தானிருப்பதைப் புரிந்துகொண்டான். அந்தப் போர்கலத்தின் தளத்தின் கொடிகளிலும் பாய்மரத்தின் அடியிலும் சுமார் ஐம்பது வீரர்களுக்குமேல் இருந்ததையும் கப்பல் பாய் விரிப்பதற்குத் தயாராயிருந்ததையும் பார்த்தான். "அந்தப் படகு வந்ததும் கப்பல் பாய் விரித்தோடும்," என்று உபதளபதி சுட்டிக் காட்டியபோதும் அவன் உணர்ச்சி ஏதும் காட்டாமல் தலையை மட்டும் அசைத்தான்.

அவர்களிருவரையும் மரக்கலத்தின் நடுப்பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்ற உபதளபதி, "பாண்டியர் உபதலைவரே! இது போர்க் கப்பலாதலால் இதில் மரக்கலத் தலைவனுக்குத் தான் தனி அறை உண்டு. மாலுமிகளுக்குப் பொதுக் கூடந்தான். ஆகவே நீங்களிருவரும் என் அறையில்தான் தங்க வேண்டும்," என்று கூறி மரக்கலத்தின் நடுவிலிருந்த தனது அறையைத் திறந்துவிட்டான். இருவரும் அறைக்குள் நுழைந்ததும் தானும் உடன் வந்து அங்கிருந்த விளக்கொன்றை ஏற்றிவிட்டு, "நீங்களிருங்கள்! நான் பாய் விரித்து மரக்கலத்தை ஓடவிட்டு வருகிறேன்," என்று கூறிச் சென்றான்.

அவன் சென்றதும் கடற்காற்றில் சரேல் சரேலென்று மூடியும் திறந்து கொண்டுமிருந்த அறைக் கதவைத் தாளிட்ட இந்திரபானு அங்கிருந்த தலைவன் மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டான். “ஏன், உட்கார்,” என்று முத்துக் குமரியையும் அழைத்தான்.

“வேண்டாம், நிற்கிறேன்,” என்ற அவனைத் திடீரென்று பெரிதாக ஆட்டங்கொடுத்த கப்பல் அவனை நோக்கித் தள்ளியது. அவன் கைகளில் விழுந்தாள் பாண்டியன் மகள். அவளை இறுகப் பிடித்த கைகளிலிருந்து அடுத்தவிநாடி திமிறவும் முயன்றாள். அவன் கைகள் அவளை விடவில்லை.

“விடுங்கள் என்னை,” என்றாள் முத்துக்குமரி.

“முடியாது,” என்றான் இந்திரபானு.

“ஏன்?” என்று சீறினாள் அவள்.

“பாண்டியன் செல்வியையும் விடமுடியாது. பாண்டியன் செல்வத்தையும் விடமுடியாது,” என்றான் இந்திரபானு.

“என்ன உளறுகிறீர்கள்?” என்று திமிறினாள் அவள்.

“உளரவில்லை. இந்த மரக்கலத்தில் பயணம் செய்வது நீயும் நானும் மட்டுமல்ல,” என்றான் இந்திரபானு.

“வேறு யார் பயணம் செய்கிறார்கள்?”

“எது என்று கேள்?”

“எது?”

“பாண்டிய நாட்டு முத்தும் பயணம் செய்கிறது. முத்து நிரம்பிய மூன்று பெட்டிகள், கொற்கையில் களவு போன பெரும் செல்வம் நம்முடன் வருகிறது,” என்ற இந்திரபானு நகைத்தான் மெல்ல.

நகைத்தது அவன் மட்டுமல்ல. அதே நேரத்தில் அரண்மனையிலிருந்த வீரரவீழும் நகைத்துக் கொண்டதானிருந்தான்.

அத்தியாயம் 52

குருநாதனுக்கு மீண்டும் சிறை

அரண்மனை அந்தப்புரப் பகுதியிலிருந்த தனது அந்தரங்க அறையில் அன்றிரவின் மூன்றாம் ஜாமம் நாலாவது ஜாமத்தை எட்டிப் பிடிக்க முயன்றுகொண்டிருந்த சமயத்தில் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த சேரமன்னனான வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன் மகிழ்ச்சி மிகுதியால் வாய் விட்டு நகைத்தான். எதிரே அடக்கத்துடன் நின்று ருந்த சேனாதிபதி மன்னனைப்போல் வாய்விட்டு நகைக்க வில்லையானாலும் உள்ளத்திலிருந்த உவகை காரணமாக லேசாக இளநகை கூட்டினான். இருப்பினும் அந்த இருவர் மகிழ்ச்சியிலும் வித்தியாசம் இருக்கவே செய்தது. முன்னமேயே இட்ட திட்டப்படி இந்திரபானுவையும் முத்துக் குமரியையும் பாண்டியன் பெரும் செல்வத்தையும் சிங்களத் துக்குக் கடத்திவிட்டதாலும் குருநாதன் போர்த் திட்டமும் விளக்கமாகத் தெரிந்துவிட்டதாலும் 'இனி குருநாதனையும் தீர்த்துக் கட்டலாம்' என்ற நினைப்பாலும் தங்கு தடையின்றி மகிழ்ச்சி பிரவாகித்துக் கொண்டிருந்தது மன்னன் மனத்தில். ஆனால் சேனாதிபதியின் இதயத்தில், குருநாதன் திட்டத்தைத் தான் வெட்ட வெளிச்சமாக்கிவிட்டாலும் குருநாதனைமீறிச் செயலில் இறங்குவது அத்தனை சுலபமல்ல வென்ற நினைப்பால் மகிழ்ச்சியுடனும் சற்று அச்சமும் கலந்தே இருந்தது. அதன் விளைவாக அவன் மன்னன் உற்சாகத்தில் முழுதும் கலந்து கொள்ள முடியாது நின்ற இடத்தில் சற்று சங்கடத்துடன் அசையவும் செய்தான். சேனாதிபதி

யின் சங்கடத்தை மன்னன் கவனிக்கத் தவறுததால் நகைப் பைத் தொடர்ந்து லேசாகப் புன்முறுவலும் செய்து கேட்டான், “ஏன் சேனாதிபதி! உனக்கு இன்னும் குருநாதரிடமுள்ள கிவி போகவில்லை போலிருக்கிறது?” என்று.

சேனாதிபதியின் கண்கள் மன்னன் கண்களைச் சற்றுத் தைரியத்துடனே சந்தித்தன. “மன்னவா! குருநாதர் மிகத் தந்திரசாலி. மக்கள் அவரைப் பெரிதும் மதிக்கின்றனர்,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் சேனாதிபதி.

“அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே சேனாதிபதி. மக்கள் இன்று மதிப்பவனை நாளை மதிப்பதில்லை. மக்களுக்கு தீர்க்காலோசனை கிடையாது. அவ்வப்பொழுது தங்களுக்குக் கிடைக்கும் நன்மை தீமைகளைப் பொறுத்து அவர்கள் மதிப்பும் கசப்பும் மாறிவிடுகின்றன. குருநாதரிடமிருக்கும் மதிப்பை மக்களிடமிருந்து அகற்றுவது இனிப் பிரமாதமில்லை,” என்ற மன்னன், “குருநாதர் விஷயத்தை நான் சுவனித்துக் கொள்கிறேன். போர் விஷயத்தில் இனி அவர் உதவி உனக்குத் தேவையா? அதை மட்டும் சொல்,” என்று வினவினான்.

சேனாதிபதியின் பதில் திடமாக வந்தது. “தேவையில்லை மன்னவா. குருநாதர் நகரத்தின் கோட்டை மதிள்களில் விற் பொறி வேல் பொறிகளையும் நகரத்தைச் சுற்றிலும் கூட்டம் கூட்டமாகவும் வரிசை வரிசையாகவும் படைகளையும் நிறுத்தச் சொன்ன காரணத்தை நானறிவேன். இடையிடையே முரசுகளை வைக்கச் சொன்ன காரணமும் தெரியும் எனக்கு. படைகளுக்கு இடையிடையே தனித்தனியாக நகரத்தைச் சூழ இருக்கும் முரசுகள் ஒலித்ததும் பிரிந்து நிற்கும் படை வரிசைகள் இணையும். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நகரத்தைச் சுற்றிப் பலமான படை வளையம் ஏற்படும். இப்படிச் சுமார் ஐந்து வளையங்களை அமைக்க குருநாதர் திட்டமிட்டார். அத்தனையையும் அமைத்திருக்கிறேன். அவரிஷ்டப்படி எரிப்ரந்தெடுத்தலால் வீடு வாசல் விட்டு வந்திருக்கும் கிராம மக்களில் பலசாளிகளானவாஸிபருக்கு ஆயுதங்கள் கொடுத்து நகரத்தின் வடக்கெல்லையில் கடற்கரையோரமாக உள்ள

பாதையில் நிறுத்தியிருக்கிறேன். இந்த நகரத்தின் பாதுகாப்பைப் பெறும் படையே இப்பொழுது உடைக்க முடியாது. நகரத்தைச் சுற்றி ஐந்தடுக்கு வளையங்கள், தளங்களில் விற்பொறிகளுடன் மேற்கே பலமான கடற்படை, கடற்கரை வடக்கு வழியில் ஆயுதந்தாங்கி நிற்கும் கிராம மக்கள் கூட்டம். தெற்கில் பெருங்காட்டில் மறைந்த பல வீரர்கள். இத்தனை பயங்கர ஏற்பாடுகளை யாரும் ஊடுருவ முடியாது. கிழக்கு எல்லையில் பாண்டியன் வரவே முடியாது. கோட்டைச் சுவருக்கு எதிரேயுள்ள காட்டு முகப்பு அழிக்கப்பட்டதால் வில் மூலம் வரும் எரியம்புகள் கோட்டையை அணுக முடியாது. எதிரிகள் வெட்ட வெளியில் வந்தால் நமது விற்பொறிகளால் அழிக்கப்படுவார்கள்,” என்று விளக்கிய சேனாதிபதி, “போருக்கு நான் சித்தம் மன்னவா? அதற்கு குருநாதர் உதவி தேவையில்லை, இருப்பினும் என் மனத்தில் வீவரிக்க இயலாத ஏதோ ஒரு சந்தேகம் பயம் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது குருநாதரைப்பற்றி,” என்றும் முடிவாகக் கூறினான்.

அந்தப் பயம் அனாவசியமென்பதை மன்னன் தனது கையின் ஓர் அசைவினாலேயே தெரிவித்தான். “போரை நீ கவனி சேனாதிபதி. நான் குருநாதரைக் கவனிக்கிறேன். இந்திரபானுவும் முத்துக்குமரியும் தப்பிவிட்ட செய்தியை மக்களிடம் பரப்பு,” என்றான் மன்னன்.

“எப்படித் தெரிவிப்பது மன்னவா?” என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

“அவ்விருவரும் தப்பிவிட்டதாகவும், பிடித்துக் கொடுப்போருக்கு நல்ல வெகுமதி உண்டென்றும் முரசறைவித்து விடு,” என்று உத்தரவிட்ட மன்னன், “பட்டத்து ராணியின் ரத சாரதியையும், ரதத்துடன் சென்ற வீரர்களையும் தற்காலிகமாகச் சிறையில் அடைத்து வை,” என்றும் கூறினான்.

சேனாதிபதியின் முகத்தில் வியப்புத் தோன்றியது. “அவர்களை எதற்குச் சிறை செய்ய வேண்டும்?” என்று வினவினான்.

“நானும் நீயும் இந்திரபானுவையும், முத்துக்குமரியையும் அனுப்பியது அவர்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அவர்கள் ஏதாவது உளறுவது விரும்பத்தக்கதா?”

“இல்லை.”

“ஆகவே சிறையிலடைத்துவிடு. பிறகு விடுதலை செய்வோம்.”

மன்னன் கபடம் பூராவும் சேனாதிபதிக்குத் தெரிந்தது. அவசியமானால் மன்னன் தன்னையும் நீக்கத் தவறமாட்டான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் மௌனமே சாதித்தான் சேனாதிபதி.

“ரதம் வந்தவுடன் சாரதியையும் வீரர்களையும் கவனித்து விடு. குருநாதர் ஏதாவது கேட்டால் என்னை கேட்டுக் கொள்ளச் சொல். போர் ஏற்பாடுகள் மும்முரமாகத் தொடர்ந்து நடக்கட்டும்,” என்ற மன்னன் சேனாதிபதி போகலாமென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை அசைத்தான்.

சேனாதிபதி தலைவணங்கி தீவிர சிந்தனையுடன் வெளியேறினான். ஆனால் மன்னன் மன மகிழ்ச்சியுடன் படுத்துக் கொண்டான். அந்த மகிழ்ச்சி அடுத்த ஒரு வாரம் தினம் தினம் உச்சநிலையை அடைந்து கொண்டிருந்தது. கிட்டத்தட்ட மூன்று மாத காலமாகத் தன்னைவிட்டு விலகி நின்ற அதிர்ஷ்ட தேவதை மீண்டும் தன் பக்கம் திரும்பிவிட்டதை உணர்ந்தான் மன்னன்.

இந்திரபானு மறைந்த மறுநாள் குருநாதன் மன்னனை அணுகி இந்திரபானுவைப்பற்றி விசாரித்தபோது, “அவனைப் பற்றி யாருக்காவது தெரிய வேண்டுமென்றால் உங்களுக்குத் தானே தெரிய வேண்டும்,” என்று அலட்சியமாகப் பதில் சொன்னான் வீரரவி. அரியணையிலிருந்து இறங்கவும் இல்லை. தானாகவே வந்து எதிரே நின்ற குருநாதனை உட்காரக்கூடச் சொல்லவில்லை வீரரவி. சரியாகக் குருநாதனை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் இல்லை அவன்.

மன்னனின் திடீர் மாற்றம் பெரும் ளீயப்பை அளித்தது குருநாதனுக்கு. முந்திய நாள்வரை தன்னிடம் தாசனாயிருந்த மன்னன் தன்னை அடியோடு அலட்சியம் செய்வதையும் முகங்கொடுத்துப் பேசாததையும் கண்டதும் குருநாதன் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்று மட்டும் தீர்மானித்துக் கொண்டதால் நிதானத்தை இழக்காமலே மன்னனை நின்ற படி ஏறிட்டு நோக்கினான். “இந்திரபானு அவன் அறையில் காணவில்லை,” என்றான் குருநாதன் உள்ளுக்குள் இருந்த குமுறலை வெளிக்குக் காட்டாமல்.

“வெளியே எங்காவது போயிருக்கலாம்,” என்றான் அரசன் கையிலிருந்த ஓர் ஓலையைப் படித்துக்கொண்டே.

“அரண்மனையை விட்டுப் போக நான் அனுமதியளிக்க வில்லை அவனுக்கு,” என்றான் குருநாதன்.

“பின் போயிருக்க மாட்டான்,” என்றான் மன்னன்.

“போய்விட்டான் மன்னவா. அவன் அரண்மனையில் இல்லை: முத்துக்குமரியும் இல்லையாம்,” என்றான் குருநாதன் மெல்ல.

மன்னன் கண்கள் அதிர்ச்சியுடன் எழுந்தன ஓலையிடமிருந்து. “என்ன! என்ன சொன்னீர்கள்!” என்று வினவினான் அந்தப் போலி குரலிலும் ஒலிக்க.

“முத்துக்குமரியையும் காணவில்லையாம்,” என்றான் குருநாதன் மீண்டும் நின்ற இடத்தில் அசையாமல் நின்ற வண்ணம்.

மன்னன் அரியணைப்படியில் எழுந்து நின்றான். அவன் எழுந்த வேகத்தில் படியிலிருந்த காலணையும் சற்று அழுந்தியது. “குருநாதரே! வினையாட வேண்டாம். முத்துக்குமரி எங்கும் போயிருக்க முடியாது. பலத்த காவலில் வைத்திருந்தேன்,” என்றான்.

“குறிஞ்சியைக் கேள்,” என்றான் குருநாதன்.

“என்ன சொன்னாள் குறிஞ்சி?” ஆத்திரத்துடன் எழுந்தது மன்னனின் கேள்வி.

“முத்துக்குமரி அறையில் இல்லை என்றுமட்டும் கூறினாள். வேறெதுவும் சொல்ல மறுக்கிறாள்,” என்றான் பரதபட்டன்.

“வற்புறுத்திக் கேட்பதுதானே?”

“கேட்டேன்.”

“அதற்கு என்ன சொன்னாள்?”

“உன்னைக் கேட்கச் சொன்னாள்.”

“என்னையா?” மன்னன் குரலில் ஆத்திரம் இருந்தது.

“ஆம் உன்னைத்தான்,” என்ற குருநாதன் குரலில் மீண்டும் கடுமை இருந்தது.

மன்னன் அரியணைப் படியிலிருந்து கீழே இறங்கி குருநாதனை எரித்துவிடுவதுபோல் பார்த்தான். “குருநாதரே என்ன நாடகம் இது? அந்தப் பாண்டியன் வேவுகாரியும் நீரும் சேர்ந்து எங்கு கடத்தினீர்கள் பாண்டியன் மகனையும் எனது விரோதியையும்? சொல்லுங்கள் உண்மையை” என்று கடுங் கோபத்துடன் கேட்டான் மன்னன்.

குருநாதன் சித்தத்தில் மெள்ள மெள்ள உண்மை உதயமாகவே அவன் முகத்திலும் சினம் லேசாகத் தெரிந்தது. உதடுகளில் சினம் கலந்த முறுவலும் தெரிந்தது. “மன்னவா! நாடகமாடுவதில் என்னைவிட நீ வல்லவனாயிருக்கிறாயே. இது வரையில் கலைஞனென்ற இறுமாப்பு எனக்கு இருந்தது. அந்தப் பட்டம் உனக்கே உரியது.” என்று கூறினான் வெறுப்புடன் பட்டன்.

“குருநாதரே! இப்பொழுது புரிகிறது எனக்கு. நீரும் பாண்டிய ஒற்றராகத்தானிருக்க வேண்டும். இல்லையேல் இந்திரபானுவையும் முத்துக்குமரியையும் உம்மிடம் ஒப்படைக்கச் சொல்லிவிட்டு, அவர்களைத் தப்ப வைத்து அந்தப் பழியை என்மீதே போடுகிறீர். உம்மை நம்பினேன் குருநாதரே. எனது விரோதிகளை, நகரப்பாதுகாப்பை, படைகளை உம்மிடம் நம்பி ஒப்படைத்தேன். போரில் சிறந்த படைத்தலைவர்களை உமக்கு அடிமையாக்கினேன். ஏன்? நான் என்னையே அடிமையாக்கிக் கொண்டேன். இத்தனைக்கும்

உட்பட்ட என்னை இந்திரபானு எங்கே, முத்துக்குமரி எங்கே என்று கேட்க உமக்கு மிகத் துணிவு வேண்டும். அவர்களிருவரும் உமது ஆணைக்குட்பட்டவர்கள் உமது பார்வையிலிருந்தவர்கள். அவர்கள் எங்கே யென்று என்னைக் கேட்கிறீர்கள். இப்பொழுது உண்மையைச் சொல்லும். எங்கே அவர்கள்? எங்கு அனுப்பினீர் அல்லது எங்குமறைத்திருக்கிறீர்? ராஜத்துரோகம் பெருங் குற்றம் குருநாதரே! நம்பிக்கைத் துரோகம் பஞ்சமாபாதகங்களில் ஒன்று.” உணர்ச்சியும் கோபமும் கலந்த குரலில் இரைந்தான் அரசன்.

எதற்கும் அசையாத குருநாதன் திக்பிரமை பிடித்து நின்றான் மன்னன் எத்தனை கெட்டிக்காரத்தனமாய் தன்னைப் பெரும் இக்கட்டில் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டான் என்பதை உணர்ந்தான் குருநாதன். மன்னன் இந்திரபானுவையும் முத்துக்குமரியையும் தன்னிடம் ஒப்படைத்தது அரண்மனைக் காவலருக்குத் தெரியும். மக்களிடையே அந்தச் செய்தி பரவவும் காலமிருந்திருக்கிறது, அவ்விருவரைப் பற்றித் தனக்கு ஏதும் தெரியாதென்றால் யாரும் நம்பமாட்டார்களென்பதைக் குருநாதன் உணர்ந்தான். ஆனால் போரைப்பற்றி மன்னன் என்ன செய்யப்போகிறான் என்று நினைத்துப் பார்த்தான்.

அடுத்த விநாடி அதற்குப் பதில் கிடைத்தது. மன்னன் இரைந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்த சேனாதிபதி மன்னன் இரைச்சல் முடிந்ததும் மெள்ளச் சொன்னான்: “குருநாதர் உத்தரவுப்படி நகரப் பாதுகாப்பை அமைத்துவிட்டேன்.” என்று.

குருநாதன் சேனாதிபதியை நோக்கினான் சந்தேகத்துடன். சேனாதிபதி விளக்கினான். “குருநாதர் சொற்படி படைவளையங்களை அமைத்துவிட்டேன். குருநாதர் என் என்றவுடன் எண்ணெயென்று நிற்பது அடியவன் கடமையல்லவா?” என்றான் சேனாதிபதி.

மற்றோர் இடி குருநாதன் தலையில் இறங்கியது. இந்திரபானுவைப்போல சேனாதிபதியும் தனது பாதுகாப்பு

முறையைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட குருநாதன் மன்னனும் சேனாதிபதியும் கலந்தே சகலத்தையும் செய்து முடித்திருக்கிறார்களென்று ஊகித்துக் கொண்டான். அதனால் நிலைகுலைந்து நின்ற குருநாதனை நோக்கிய மன்னன், “குருநாதரே! எங்கே அவர்கள்?” என்று மீண்டும் ஒரு கேள்வியை வீசினான்.

“யார் மன்னவா?” ஏதுமறியாததுபோல் சேனாதிபதி கேட்டான்.

“பாண்டியன் மகளும், இந்திரபானுவும்,” என்றான் மன்னன்.

“அவர்களுக்கென்ன?” என்று வினவினான் சேனாதிபதி பூனைபோல்.

“அரண்மனையில் காணாமென்று குருநாதர் கூறு கின்றார்” என்றான் மன்னன்.

“குருநாதரா?” வியப்பு ஒலி கிளப்பினான் சேனாதிபதி.

“ஆம்.” மன்னன் குரலில் வெறுப்பு ஒலித்தது.

சேனாதிபதி குருநாதனை நோக்கி, “எங்கே அவர்கள் குருநாதரே! தங்கள் உத்தரவின்றி யாரையும் அரண்மனைக்கு வெளியே அனுப்பக் கூடாதென்று காவலருக்கு உத்தர விட்டிருந்தோமே?” என்றான்.

குருநாதன் மன்னனையும் நோக்கி சேனாதிபதியையும் நோக்கினான். “மன்னனுக்கு ஏற்ற சேனாதிபதி,” என்றும் வாய்விட்டுச் சொன்னான்.

“குருநாதரே, பாசாங்குக்கு ஒரு முடிவு கட்டவேண்டியது அவசியம்,” என்றான் அரசன்.

“ஆம்.” என்று ஆமோதித்த குருநாதன், “மன்னவா! உன் நாடகத்தின் கடைப்பகுதி நடக்கட்டும்,” என்றான் முடிவில் திடமான குரலில்.

“எது கடைப்பகுதி?” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“என்னைச் சிறை செய்ய வந்திருக்கும் சேனாதிபதிக்கு அனுமதி கொடு,” என்ற பரதபட்டன், “சேனாதிபதி! வீரர்களை அழை,” என்றும் உத்தரவிடும் தோரணையில் கூறினான்.

மன்னன் சேனாதிபதியை நோக்கி, “குருநாதர் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்கிறார்,” என்றான்.

“தண்டனையும் அவரே விதித்துக் கொள்கிறார்.” என்றான் சேனாதிபதி.

“அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிவிடு,” என்றான் மன்னன்.

அடுத்த விநாடி சேனாதிபதி கைதட்ட, உள்ளே நுழைந்த வீரர்கள் உருவிய வாட்களுடன் குருநாதனுக்கு இருபுறமும் நின்றார்கள். அவர்களுடன் செல்லுமுன்பு மன்னனை வெறுப்புடன் நோக்கிய குருநாதன், “சேரர் பெருமானே! உன்னைக் காக்கவல்ல ஒரே ஒருவனையும் அகற்றிவிட்டாய். இத்துடன் சேரர் தலைநகர் அழிந்தது. செருக்களத்தில் பாண்டியன் தயவில் நீ நிற்கும்போது என்னை நினைத்துக்கொள்,” என்று சற்றே இரைந்தே கூறினான். மேலும் சொன்னான், “நானே ராமவர்மன் வருகிறான் தலைநகருக்கு. அவன் கூறும் செய்தியையும் கேள். உன் வீழ்ச்சியின் துவக்கத்தைப் புரிந்து கொள்வாய்,” என்று. அத்துடன் வெறுப்பு நகைப்பொன்றையும் உதிரவிட்டான், அந்த நகைப்பை அந்த மந்திராலோசனை மண்டபம் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தது. அதையும் வீரரவி லட்சியம்செய்யவில்லை. “இந்ததுரோகியை இழுத்துச் செல்லுங்கள்,” என்றான் வீரர்களை நோக்கி.

அத்தியாயம் 53

போர் ஏற்பாடுகள்

சேரமானான வீரரவி உதய மார்த்தாண்டவர்மன், குருநாதன் முகத்தில் துலங்கிய வெறுப்புக் குறியாலோ எச்சரிக்கையும் இகழ்ச்சியும் நிரம்பிய சுடுசொற்களாலோ சிறிதும் கலங்கவில்லை. வீரர்கள் பரதபட்டனைச் சிறைக்கூடத் திற்கு அழைத்துச் சென்ற பிறகு பக்கத்தில் நின்ற சேனாதிபதியை நோக்கி, “வேடன் வலையில் சிக்கிக்கொள்ளும் பறவைகள்கூட இப்படித்தான் காது துளைக்கக் கத்துகின்றன!” என்று அலட்சியத்துடன் கூறிப் புன்முறுவல் கொட்டினான். ஆனால் சேனாதிபதிக்கு மன்னனுக்கிருந்த துணிவு இல்லாததால், “குருநாதர் ஏதோ ராமவர்மரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டாரே,” என்று வினவினான் சிறிது அச்சத்துடன்.

சேனாதிபதியின் குரலிலிருந்த அச்சத்தைக் கவனித்த வீரரவியின் புன்முறுவல் அவன் அழகிய இதழ்களில் நன்றாக விரிந்தது. “ராமவர்மன் உனது உபசேனாதிபதிதானே?” என்று வினவினான் சர்வசாதாரணமாக.

“ஆம் மன்னவா” என்று பதில் கூறினான் சேனாதிபதி.

“அவன் திறமையற்றவன் அல்ல” என்றான் மன்னன் மீண்டும்.

“அல்ல.”

“நாட்டுப்பற்று அதிகமுள்ளவன்.”

“நாட்டுக்காகவும் மன்னனுக்காகவும் எந்தத் தியாகமும் செய்யத் தயங்கமாட்டான்.”

“ஒருவேளை கோட்டாற்றுக்கரை போர் நமக்கு எதிராக முடிந்திருந்தாலும் அதற்காக ராமவர்மனை நாம் வெறுக்கவா போகிறோம்?”

“இல்லை.”

“ஆகையால் அவன் வரட்டும் பார்ப்போம். வந்தபின் சொல்வதையும் கேட்போம். வீரபாண்டியனின் போர் முறைகளை நேரில் கண்டவன் கொண்டுவரும் செய்தி நமக்கும் படிப்பினையாயிருக்கும்.” என்று சுட்டிக்காட்டினான் மன்னன்.

“ஆம் ஆம்” என்று சேனாதிபதியும் ஒப்புக்கொண்டான். வீரரவி அத்துடன் சேனாதிபதியைக் கூர்ந்து நோக்கி, “சேனாதிபதி! கோட்டாற்றுக்கரை போர் வெற்றியில்லாமல் நமது படை பின்வாங்கி வந்தாலும் நகரின் படைபலம் பெருகத்தான் செய்யும். இங்கு தலைநகருக்குள்ளே வீரபாண்டியனிடம் நட்புக் காட்டி நமக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டிருந்த புல்லுருவி குருநாதரைச் சிறையிலடைத்துவிட்டோம். பாண்டியர் உபதலைவனான இந்திரபானுவையும் சிங்களத்துக்கு அனுப்பிவிட்டோம். எந்த முத்துக்குவியலுக்காகவும், மகளுக்காகவும் பாண்டிய சகோதரர்கள் போர் தொடுத்திருக்கிறார்களோ அந்த முத்தும் சரி, முத்துக்குமரியும் சரி சிங்களத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டோம். தவிர குருநாதன் மிகத் தந்திரத்துடன் பாண்டிய வீரர்களை அழிக்கச் செய்த திட்டமும் நம் வசம் சிக்கிவிட்டது. இனி அச்சத்திற்குக் காரணம் ஏதுமில்லை,” என்று கூறி அவனுக்குத் துணியையும் ஊட்டினான் மன்னன்.

மன்னனின் அத்தனை உறுதியும் சேனாதிபதிக்கு நம்பிக்கையளிக்க மறுத்தது. ஆகவே சற்றுத் தயங்கவே செய்தான் சேரர் படைத்தலைவன்.

அவன் தயக்கத்தைக் கண்ட மன்னன், “தயக்கம் வெற்றியைத் தருவதில்லை. வீரர்கள் சாவுக்கும் அஞ்சுவதில்லை,” என்றான் சற்று எரிச்சலுடன்.

“நான் சாவுக்கஞ்சவில்லை மன்னவா! இத்தலைநகரின் நலத்துக்கு அஞ்சுகிறேன்,” என்றான் சேனாதிபதி.

“சேனாதிபதி!” சற்று உக்கிரத்துடன் எழுந்தது அரசன் குரல்.

“மன்னவா!”

“எதிரியின் படைபலம் எத்தனை தெரியுமா?”

“நமது படைபலத்தில் ஐந்திலொரு பகுதிதான்.”

“அந்தச் சொற்பப் படையை வைத்துக்கொண்டு போரில் அவன் என்ன செய்யமுடியும்?”

இதைக் கேட்ட சேனாதிபதி மெள்ள, “அவன் கோட்டாற்றுக்கரையில் என்ன செய்து தொலைத்தானோ தெரிய வில்லையே,” என்றான் லேசாக விஷமத்தைக் காட்டி.

சேனாதிபதியின் குத்தலை வீரரவி நன்றாகப் புரிந்து கொண்டான். “அங்கும் பாண்டியன் படைபலம் மிகக் குறைவுதானே என்கிறாயா?” என்று வினவினான்.

“ஆம்.”

“அங்கு மாத்திரம் எப்படி அவன் நமது பெரும் படையை முறியடித்தானென்று வியக்கிறாய்!”

“ஆம்.”

“முறியடித்தானென்பது என்ன நிச்சயம்?”

“நிச்சயமில்லை.”

“அப்படியா? முறியடித்திருந்தாலும் ஒரு வித்தியாச மிருக்கிறது.”

“என்ன வித்தியாசமோ?”

“அங்கு வீரபாண்டியனை எதிர்நோக்கியவன் சிங்கனன்...” என்று சுட்டிக் காட்டினான் மன்னன்.

“இங்கு தாங்கள் போலிருக்கிறது?” என்றான் சேனாதிபதி சற்று விஷமமாக.

“தந்திரம் என்று வந்துவிட்டால் வீரரவியும் சளைத்த வனல்ல.”

“இது போர் விஷயம்.”

“அதிலும் என் தந்திரத்தைச் சீக்கிரம் புரிந்து கொள் வாய். நிம்மதியுடன் போய்வா. குருநாதர் இந்திரபானுவையும், முத்துக்குமரியையும் மறைத்துவிட்டதாகவும் அதற்காக அவர் சிறை செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் செய்தியை நகரத்தில் பரப்பு,” என்று கூறிய மன்னன் அவன் செல்லலாமென் பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை அசைத்தான்.

அன்றும் மறுநாளும் மன்னன் மிகுந்த குதூகலத்துடன் காணப்பட்டான். அடிக்கடி ரதத்தில் சென்று கடற்கரைப் பகுதியையும் கிழக்கிலிருந்து மலைப்பகுதிப் போர் ஏற்பாடுகளையும் தானே நேரிடையாகக் கவனித்தான். நகரமெங்கும் மக்கள் சர்வ சுதந்திரத்துடன் உலாவுவதையும் குதூகலத்துடனிருப்பதையும் கண்டான். அந்தக் குதூகலத்திற்குச் சிறிதும் இடைஞ்சலேற்படாத வகையில் பரலிமாநகர்க் காவல் ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். சேனாதிபதியையும் நால்வகைப் படை உபசேனாதிபதிகளையும், கடற்படைத் தளபதி, உப தளபதி இவர்களை இருமுறை வரவழைத்து நகரக் காவலுக் கான திட்டங்களையும் விளக்கினான். ஐயாயிரம் குதிரைப் படையினர் மேற்குக் கோட்டை மதிள் நெடுக நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து நிற்கட்டும். குருநாதன் இடையிடையே வைத்துள்ள முரசுகள் முழங்கியதும் அவை கிழக்கு வாயில் வழியாக வெளியே செல்லட்டும். குதிரைப் படைக்கும் முன்பாகக் காலாட்படை நிற்கட்டும். அவர்கள் வில் வளைத்து நானேற்றி முன் செல்ல, குதிரைப்படை அவர்களைத் தொடரும். வெளியே சென்றதும் இரு படைகளும் சக்கிர விபூமாக வளைந்து மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்து மூன்று வழிகளில் முன்னேறும். இடையே எப்பொழுது எதிரி வந்தாலும் பிரிந்த படைகள் ஒன்று சேர்ந்து அர்த்தசந்திர வடிவத்தில் கொடுவாளைப் போல் எதிரியை நெருங்கும்,” என்று கூறிய மன்னன் கடற்கரைப் பகுதியைப் பற்றியும் கூறினான்.

“கடற்கரைப் பகுதியில் கப்பல்கள் மீது விற்கூடங்கள் இருக்கட்டும். குருநாதர் எதிர்பார்ப்பது போல் வீரபாண்டியன் படை கடற்கரையோரப் பாதையில் வந்தால் வெளிக் கிராமங்களிலிருந்து வரும் மக்களை முதலில் அவன் முன்பு சாரி சாரியாகத் தள்ளுங்கள். சாதாரண மக்களைக் கண்டு அவன் குழம்பும்போது நமது மரக்கலங்களில் உள்ள காலாட் படையினர் படகுகளில் இறங்கி வந்து வீரபாண்டியன் பின்புறத்தைத் தாக்கட்டும். அவன் பின்புறம் திரும்பினால் சாதாரண மக்கள் கடற்கரைப் பாதையைவிட்டுக் கடலோரம் சென்று விடுவார்கள். அப்பொழுது நாம் அவனை வடக்கு வாசல் மூலமாகத் தாக்குவோம். இப்படி இரு படைக்களுக்கருகில் வீரபாண்டியன் சிக்கிக் கொள்வான்,” என்று தனது போர்த் திட்டத்தை விவரித்தான்.

இதற்கு யாரும் எந்தவித ஆட்சேபணையும் சொல்லவில்லை. சேனாதிபதி மட்டும் ஒரு கேள்வி கேட்டான். “கடற்கரைப் பாதையிலுள்ள சாதாரணக் குடிமக்கள் நாம் நினைக்கிறபடி நகர முடியுமா? படைகள் நகருவதற்குக் கொம்பூதும் அடையாளங்கள் உண்டு,” என்றான்.

“அவர்களை இன்று முதல் படைகளைப்போல் நடத்தப் பழக்குங்கள்.” என்றான் மன்னன்.

“அப்படியானால்...” என்று இழுத்தான் ஓர் உபசேனாதிபதி.

அந்த உபசேனாதிபதியை மன்னன் உற்று நோக்கினான் சில வினாடிகள். பிறகு கூறினான்: “நமது முன்பு எதிரி நிற்கிறான். இந்தத் தலைநகர் வீழ்ந்தால் அரசு வீழ்ந்தது. அரசு வீழ்ந்தால் மக்களின் கதி அதோகதி. ஆகவே மக்களும் இப்போரில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள். அவர்களையும் படை வீரர்களைப் போல் பழக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.”

சேனாதிபதியும் சரி, கடற்படைத் தலைவனும் சரி, இதர உபசேனாதிபதிகளும் மன்னன் எண்ணத்தைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டார்கள். “மக்களைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள்

கொண்டு வருவதென்றால், படை முறையில் அவர்களை இயங்கச் செய்வதென்றால், அவர்களிடம் படைத் தலைவர்கள் அபரிமிதக் கண்டிப்புக் காட்டும்படியாயிருக்கும். அதனால் மக்கள் கசப்பு அதிகரிக்கும்," என்று நினைத்தார்கள்.

அவர்கள் நினைப்பை மன்னனும் உணர்ந்தான். "மக்களைக் காக்க மக்களுக்குச் சில கஷ்டங்களை விளைவிப்பது அவசியம். குழந்தையைக் காக்க முற்படும் மருத்துவன் குழந்தைக்கு மருந்து இனிக்குமா என்று யோசிப்பதில்லை," என்றான் முடிவாக. அத்துடன் அந்த மந்திராலோசனை கலைந்தது. மறு நாள் முதல் பரவிமாநகரின் கடலோரங்களில் மக்கள் அடுத்து வரும் போருக்கு ஆயத்தம் செய்யப்பட்டார்கள். உபசேனாதிபதிகள் புரவி வீரர்களைக் கொண்டு அவர்களைக்கூடவும் பிரியவும் கடற்கரை நோக்கி ஓடவும் பயிற்சியளிக்கத் தொடங்கினார்கள். எரிபரந்தெடுத்தல் கொள்கையில் வீடு வாசல்களை விட்டு ஓடிவந்து தலைநகரில் அடைக்கலம் புகுந்த அந்த மக்கள் முதலில் முணுமுணுத்தார்கள். பிறகு வேறுவழியின்றிப் படைத்தலைவர்கள் சொற்படி ஆடினார்கள். காலையிலும் மாலையிலும் கிராம மக்கள் குழந்தை குட்டிகளுடன் இரண்டு மூன்று முறை கூட்டங்கூட்டமாக நடந்தும் பிரிந்தும் அல்லாடினார்கள், அலுத்தார்கள். ஓய்வு பெற்ற வேளைகளில் மன்னனைச் சபிக்கவும் செய்தார்கள்.

இதற்கெல்லாம் வீரரவி மசியவில்லை. போர்க்காலத்தில் சில கஷ்டங்களும் அநீதிகளும் தவிர்க்க முடியாதவை என்று எண்ணினான். நகரப் பாதுகாப்பை தனது இரும்புக் கரத்தால் மிகப் பலமாகச் செய்தான். நகரம் படையின் அரணுகுள் பிடிபட்டுக் கிடந்தது. கோட்டை மதில்களில் விற்பொறிகளும் வேற்பொறிகளும் மறைந்து கிடந்தன. ஆங்காங்கு தீ நாக்குகளைத் துருத்திக் காட்டி எரிந்து கொண்டிருந்த பந்தங்கள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையை ஊடுருவிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. படை எந்த நிமிஷத்திலும் முன்னேறத் தயாராயிருந்தது.

இந்த ஏற்பாடுகளைக் கண்டு பூரித்தான் வீரரவி. எப்படியும் தனது பெரும்படை பலத்தால் பாண்டியனை அழித்து விடலாம் என்று திடமனத்துடனிருந்தான். ஆகவே குருநாதன் சொன்னதுபோல் ராமவரீமன் கொண்டுவந்த பயங்கரச் செய்தியும் அவனுக்கு எத்தகைய மன உளைச்சலையும் அளிக்கவில்லை.

குருநாதன் சொன்னதுபோல் ராமவரீமன் மறுநாள் வரவில்லை இரண்டு நாள் கழித்தே வந்தான். வந்தவன் பெருந்திகிலை அளிக்கும் பயங்கரச் செய்தியைக் கொண்டு வந்தான்.

அத்தியாயம் 54

மனத்தில் ஒரு புதுக் கனவு

குருநாதன் சிறைப்பட்டு இரண்டு நாட்கள் கழித்து பரலிமாநகருக்கு வந்த ராமவர்மனை வீரரவி தனது அந்த ரங்க அறையிலேயே சந்தித்தான். அந்தச் சமயத்தில் ராமவர்மன் இருந்த நிலை அரசனுக்கு மட்டுமின்றி சேனாதிபதிக்கும் மிகுந்த வியப்பை அளிக்கவே ஒருவரை யொருவர் கணநேரம் பார்த்துக் கொண்டனர். நீண்ட பயணத்துக்கான அறிகுறி எதுவுமே ராமவர்மனிடம் காணப்படவில்லை. உடைகள் பயணத்தால் அழுக்குப் படாமலும் முகத்தில் களைப்பு ஏதும் காணப்படாமலிருந்த ராமவர்மனைக் கண்ட சேனாதிபதிக்கு மன்னனைவிட வியப்பு அதிகரித்திருந்ததால் “உமது நிலை மன்னருக்கு வியப்பைத் தருகிறது,” என்று பேச்சைத் துவக்கினான்.

“வியப்பு மன்னருக்கு மட்டுமல்ல,” என்றான் ராமவர்மனும் சேனாதிபதியை ஏறிட்டு நோக்கி.

“உமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது போலிருக்கிறது?” என்றான் சேனாதிபதி விஷமமாக.

“உணர்ச்சிகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஆண்டவன் சகலரையும் சமமாகவே படைத்திருக்கிறான்,” என்று குறிப்பிட்டான் ராமவர்மன்.

இதைக் கேட்ட சேனாதிபதி சற்று சங்கடப்பட்டான். பரலிமாநகரிலிருந்து சிங்கணன் தலைமையில் படைகளை நடத்திச் சென்ற ராமவர்மனுக்கும் அன்று தங்களெதிரில் நின்ற

ராமவர்மனுக்கும் அதிக மாறுபாடு இருந்ததைக் கவனித்தான் சேனாதிபதி. கேவலம் கர்மவீரனும் மன்னரோ தானே எதைச் சொன்னாலும் தட்டிப் பேசாதவனுமான ராமவர்மன் மிகுந்த இடக்குப் பேச்சுப் பேசுவதைக் கண்டதால் சங்கடத்துக்குள்ளான சேனாதிபதி, “மன்னர் வியப்புக்குக் காரணமிருக்கிறது ராமவர்மே,” என்றான் கடுமையுடன்.

“காரணமின்றி யாருக்கும் வியப்பு ஏற்படுவதில்லை” என்று ராமவர்மன் சுட்டிக் காட்டினான்.

இதனால் சற்றுச் சினத்தின் வசப்பட்ட சேனாதிபதி “உமது நிலைகண்டு மன்னர் வியக்கிறார்,” என்றான் குரலில் கோபம் ஒலிக்க.

சரிதானென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தான் ராமவர்மன். அந்தத் தலையைசைத்தலில் விஷமம் சொட்டுவதைக் கண்ட சேனாதிபதி மேலும் வெகுண்டு, “உமது உடை சற்றும் நலுங்கவில்லை. முகத்திலும் களைப்பில்லை. ஏதோ விருந்திலிருந்து வருகிற கோலத்திலிருக்கிறீர்,” என்று சீறினான்.

“உண்மை,” என்றான் ராமவர்மன் சேனாதிபதியின் சேற்றத்தைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல்.

“என்ன உண்மை?”

“விருந்திலிருந்து வருகிறேனென்பது.”

“யார் விருந்து வைத்தது?”

“வீரபாண்டியன்!”

இதைக் கேட்ட சேனாதிபதி மன்னன் இருவருமே அசந்து போனார்கள். “என்ன! வீரபாண்டியனா!” என்று இருவரும் ஒரே காலத்தில் கேட்டார்கள்.

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் ராமவர்மன். சேனாதிபதி மீண்டும் ராமவர்மனை நோக்கி, “கோட்டாற்றுக் கரையில் வைத்த விருந்து இத்தனை தூரத்துக்குத் தெம்பு கொடுக்கிறதா?” என்று வினவினான்.

“கோட்டாற்றுக் கரையிலா!” என்றான் ராமவர்மன் வியப்பைக் காட்டி.

“ஆம்.” சேனாதிபதி தனது சாமர்த்தியத்தைக் காட்டிய தில் மகிழ்ச்சியுடன் அந்தச் சொல்லை உதிர்த்தான்.

“கோட்டாற்றுக் கரையில் யார் இருக்கிறார்கள்?” என்று வினவினான் ராமவர்மன்.

இதைக் கேட்ட மன்னன் தனது கண்களைச் சந்தேகத்துடன் நாட்டினான் ராமவர்மன்மீது. மறுபடியும் ஏதோ சொல்லப் போன சேனாதிபதியைக் கையமர்த்தி அடக்கி, “ராமவர்மா! நீ சொல்வது புரியவில்லை எனக்கு. கோட்டாற்றுக் கரையில் யாருமில்லையா?” என்று வினவினான்.

அதுவரை சேனாதிபதியுடன் இடக்காகப் பேசிய ராமவர்மன் முகத்தில் பெருவியப்பு படர்ந்தது. “மன்னவா! என் தூதன் தங்களிடம் ஏதும் சொல்லவில்லையா?” என்று வினவினான்.

“தூதனா! யாரும் வரவில்லையே,” என்றான் மன்னன்.

வியப்பு மிக அதிகமாயிருந்தது ராமவர்மன் குரலில். “மன்னருக்கு அனுப்பப்படும் ஓலைகளை வேறுயாராவது பார்க்கிறார்களா?” என்று வினவினான் மிதமிஞ்சிய வியப்புடன்.

“ஒருவேளை குருநாதர் பார்த்திருப்பார்,” என்ற மன்னன் ‘ராமவர்மன் நாளை வருவான், விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்வாய்,’ என்று எச்சரித்த குருநாதன் சொற்கள் நினைப்புக்கு வரவே, ராமவர்மனை நோக்கி, “ஆம் ராமவர்மா நீ வரப்போகும் விஷயத்தைக் குருநாதரே சொன்னாரே,” என்றும் கூறினான்.

ராமவர்மன் சற்று யோசித்தான். “ஓலை மன்னருக்கு மட்டுமென்று குறித்திருந்தேனே விலாசத்தில்,” என்றான்.

“இருப்பினும் குருநாதர் பிரித்துப் பார்த்திருப்பார்,” என்றான் அரசன்.

“அரசன் ஓலையைப் பிரிப்பது பெரும் குற்றமாயிற்றே” என்று கூறினான் ராமவர்மன்.

“குற்றத்துக்குத் தண்டனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார் குருநாதர்,” என்ற கூறிய மன்னன், “அது கிடக்

கட்டும் ராமவர்மா! தூதனிடம் என்ன எழுதியனுப்பினாய்?" என்று வினவினான்.

"நான் வீரபாண்டியனால் விடுதலை செய்யப்பட்டேன். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தலைநகர் வந்துவிடுவேன் என்று எழுதியனுப்பினேன்..."

வீரரவியின் வதனத்தில் மீண்டும் வியப்புக் கவலையும் விரிந்தன. "அப்படியானால் நீ வீரபாண்டியனிடம் சிறைப் பட்டிருந்தாயா?" என்று வினவினான் வியப்பு குரலிலும் ஒலிக்க.

"ஆம்," என்றான் ராமவர்மன்.

"சிங்கணன்?" மன்னன் கேள்வியில் வியப்பும் கவலையும் ஒலித்தன.

"போசளத்துக்குப் போய்விட்டான்."

"எப்பொழுது?"

"கோட்டாற்றுக்கரை. வீழ்ந்த பிறகு" என்ற ராமவர்மன், "மன்னவா, அந்த விஷயம் ஏதுமே தெரியாதா இங்கே?" என்று வினவவும் செய்தான்.

"தெரியாது ராமவர்மா! சேர நாட்டுப் பாதைகளை சுந்தரபாண்டியன் அடியோடு கத்தரித்துவிட்டான்."

"என்னிடம் மட்டும் தூதன் எப்படி வந்தான்?"

"நீ எங்கிருந்தாய்?" என்று கேட்டான் மன்னன்.

"வீரபாண்டியன் பாசறையில்."

"எங்கிருக்கிறது அது?"

"தலைநகரின் வடகிழக்கில் மலைமீதுள்ள அடர்ந்த காட்டுக்குள்."

வீரரவி திகைத்தான். சேனாதிபதியின் கண்கள் பிதுங்கி விடும்போல் இருத்தன. "இத்தனை அருகிலா?" என்று மன்னனும் சேனாதிபதியும் ஒரே சமயத்தில் கேட்டார்கள்.

"ஆம். வீரபாண்டியன் தனது மனைவியுடனும் படைபுடனும் தலைநகரின் வடகிழக்கிலிருக்கிறான். சுந்தரபாண்டியனும் அருகிலேயே இருக்கிறான். இரு படைகளும் இணைந்து நான்கு நரட்களுக்கு மேலாகிறது," என்று

விளக்கினான் ராமவர்மன். மேற்கொண்டு ராமவர்மனே சொன்னான்: “மன்னவா! கோட்டாற்றுக்கரை வீழ்ந்து விட்டது கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில்.” சிங்கணன் தந்திரம் வீரபாண்டியன் தந்திரத்துக்கு முன்பு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. நமது பெரும் படையில் பாதி அங்கு அழிக்கப்பட்டது. மீதிப்பாதியை சிங்கணன் சுந்தரபாண்டியனைப் பின்புறம் தாக்க அனுப்பியிருந்தான். சுந்தரபாண்டியன் அதை சந்திக்கும் நேரத்தில் வீரபாண்டியன் அதை பின்புறத்தில் சந்தித்தான். கட்டை வீரலுக்கும் ஆள்காட்டி வீரலுக்கும் இடையில் நெறிக்கப்பட்ட வேர்க்கடலைபோல் அதுவும் நெறிக்கப்பட்டுவிட்டது. தோல்வியுற்ற சேர வீரர் நிராயுத பாணிகளாக்கப்பட்டுக் கிராமங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்...”

இங்கு சற்று நிதானித்த ராமவர்மனை நோக்கிய மன்னன், “எந்தக் கிராமங்களுக்கு?” என்று வினவினான்.

“எரிபரந்தெடுத்தலால் மக்களற்ற கிராமங்களுக்கு. அங்கு பிரித்தனுப்பினான். திரும்பி அவர்கள் படைகளாகச் சேரவோ ஆயுதங்களைப் பெறவோ வழியிருக்காதவாறு செய்துவிட்டான் வீரபாண்டியன். என்னையும் இரண்டு நாட்சளுக்கு முன்பு விடுவித்தான். இன்று வந்து சேர்ந்தேன். ஆனால் மன்னவா! இந்த நகரத்தின் நிலை என்னைக் குலைநடுக்க மெடுக்கச் செய்கிறது. எங்கும் களியாட்டங்களைப் பார்க்கிறேன். கடற்புறத்தில் சாதாரண மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத் துரத்தப்படுவதைப் பார்க்கிறேன். பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் பலமாயிருந்தாலும் அவற்றைப் பயனற்றதாகச் செய்யும் மக்கள் நிலையைப் பார்க்கிறேன். மக்களிடம் பெரும் கசப்பு இருக்கிறது மன்னவா இந்த நகர நிலை...”

மன்னன் கூறினான், “ராமவர்மா, நீ சென்ற பிறகு பல விஷயங்கள் நடந்து விட்டன தலைநகரில். ஆனால் ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதல்கள் தலைநகரத்தின் நன்மைக்குத்தான்,” என்று. அத்துடன் குருநாதன் முதலிச்சிறைப்பட்டதிலிருந்து கடைசியாகச் சிறைப்பட்டதுவரை சகலத்தையும் சேனாதிபதியை விட்டு ராமவர்மனுக்குத் தெளிவுபடுத்தவும் சொன்னான்.

சேனாதிபதி ஆதியோடந்தமாகச் சகல விஷயங்களையும் சொன்னான். குருநாதன் போர்த் திட்டத்தையும் சொன்னான். குருநாதனை மடக்க மன்னன் செய்த சூழ்ச்சிகளையும் கூறினான். அவையனைத்தையும் கேட்ட ராமவர்மன் பெருமூச்செறிந்தான். “மன்னவா, மிகச் சிறந்த சந்தரீப்பத்தை இழந்து விட்டீர்கள்.”

“என்ன சந்தரீப்பம்?” என்று கேட்டான் மன்னன்.

ராமவர்மன் மெள்ள மெள்ள வீரபாண்டியன் பாசறைச் செய்திகளை விவரித்தான். அந்தச் செய்திகள் மன்னன் மனத்தில் ஒரு புதுக் கதவைத் திறந்துவிட்டன. அதன் மூலம் தெரிந்த காட்சி பிரமிப்பையும் அச்சத்தையும் ஒருங்கே அளித்தது வீரரவிக்கு.

அத்தியாயம் 55

ராமவர்மன் வீளக்கம்

வீரபாண்டியனின் பாசறைச் செய்திகளை ராமவர்மன் விவரித்ததால், வீரரவியின் மனத்திலே திறந்த பெருங்கதவு பல உண்மைகளை அவனுக்கு வெட்ட வெளிச்சமாக்கியது. குருநாதனின் திட்டங்களுக்கு எதிர்த்திட்டங்களை வகுத்ததால் தனது நிலை எத்தகைய அபாயத்தில் சிக்கிவிட்டது என்பதை உதயமார்த்தாண்டவர்மன் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிப் புரிந்துகொண்டான். ராமவர்மன் சற்றுக் கடுமையும் அதிகப் பரிதாபமும் துலங்கிய குரலில் விஷயங்களை எடுத்துரைக்க முற்பட்டு, “மன்னவா! கோட்டாற்றுக்கரையில் வெற்றிக் கொடியை நாட்டிவிட்ட பிறகு அங்கிருந்து சேரர் தலைநகர் நோக்கித் திரும்பிய வீரபாண்டியன் தனது முழு படைபலத்துடன் கிளம்பவில்லை. தனது படையினர் ஆயிரம் பேர்களை மட்டும் கோட்டாற்றுக் கரையைக் காக்க விட்டு வைத்து, கோட்டையின் பாதுகாப்பையும் பழையபடி விஜயவர்மன் வசமே ஒப்படைத்தான். மீதி இரண்டாயிரம் வீரர் கொண்ட புரவிப் படையுடன் அவன் கிளம்பியபோது கோட்டாற்றுக்கரையில் அவனிடம் சிறைப்பட்டிருந்த சேரவீரர் மூவாயிரவரையும் தனது படையுடன் சேர்த்துக் கொண்டான். அவர்களுக்கு ஆயுதங்களையும் வழங்கினான்,” என்று கூறிச் சிறிது நிதானித்தான்.

“நமது வீரர்களை அவன் படையில் சேர்த்துக் கொண்டானா?” என்று மன்னனும் சேனாதிபதியும் வியந்து ஏககாலத்தில் கேட்டார்கள்.

“ஆம். தனது படையில் சேர்த்துக் கொண்டான்,” என்றான் ராமவர்மன் திடமான குரலில்.

“நமது வீரர்கள் துரோகிகளாகத் திரும்பிவிட்டார்களா?” என்று சிறிஞன் சேனாதிபதி.

“அப்படித்தான் தெரிகிறது,” என்றான் வீரரவியும்.

ராமவர்மன் அவர்களிருவரையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தான். பிறகு கேட்டான், “மன்னவா, உங்கள் உயிரை ஒருவன் காப்பாற்றுகிறான். அவனிடம் நீங்கள் எத்தகைய உணர்ச்சி கொள்வீர்கள்?” என்று.

இந்தக் கேள்விக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத மன்னன், “எந்த உணர்ச்சியும் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்தது,” என்று கூறினான்.

“அப்படியானால் சந்தர்ப்பத்தையும் கூறுகிறேன் சேனாந்ரங்கள் மன்னவா! சிங்கணன், வீரபாண்டியனைச் சரணாகதி செய்யும்படி அழைத்தான். வீரபாண்டியன் படைவீரர்கள் நிராயுதபாணிகளாகக் கோட்டைக்கு வெளியே வர வேண்டுமென்றும் நிபந்தனை விதித்தான். அந்தச் செய்தியை நானே கொண்டு சென்றேன். வீரபாண்டியன் அந்த நிபந்தனையைக் கேட்டுச் சீறுவான் அல்லது நகைப்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவன் சீறவுமில்லை நகைக்கவுமில்லை. ஒப்புக்கொண்டான்...” என்றான் ராமவர்மன்.

“ஒப்புக்கொண்டானா!” என்றான் சேனாதிபதி வியப்புடன்.

அந்த வியப்பைக் கண்ட ராமவர்மன், “உங்களுக்கு ஏற்படும் வியப்பு எனக்கும் ஏற்பட்டது. வியப்பு மட்டுமின்றிச் சந்தேகமும் ஏற்பட்டது. ஆனால் சிங்கணன் சந்தேகப்படவில்லை. தன் தந்திரம் பலித்துவிட்டதாகக் கொக்கரித்தான். மறுநாள் படைவீரர்கள் நிராயுதபாணிகளாகக் கோட்டையின் பிரதான வாயில் வழியாக வெளிவந்தார்கள். அவர்களை அழிக்கச் சிங்கணன் நமது புரவிப் படையை ஏவினான்...” என்று கூறினான்.

“நிராயுதபாணிகள் மீதா?” என்றான் வீரரவி கோபத்துடன்.

“ஆம் மன்னவா! ஆனால் அவர்கள் பாண்டியப் படை வீரர்கள் அல்ல. கோட்டாற்றுக் கரையில் சிறைப்பட்டிருந்த சேரநாட்டு வீரர்கள்” என்று சுட்டிக் காட்டினான் ராமவர்மன்.

கூரிய அறிவுள்ள வீரரவி நிலவரத்தை நிமிடத்தில் புரிந்து கொண்டான். “பிறகு?” என்று கேட்கவும் செய்தான்.

ராமவர்மன் தொடர்ந்து கூறினான், “அவர்கள்மீது சிங்கணன் படை விழுந்து தாக்குவதற்குள் கோட்டையின் வடக்கு வாயில் வழியாகப் பாண்டியர் படை வந்து சிங்கணன் படைகளைத் தாக்கியது. நிராயுதபாணிகள் காக்கப்பட்டனர். அந்த நிராயுதபாணிகள் மனோபாவம் எப்படியிருக்கும்?” என்று.

“நம்மிடத்தில் கசப்பும் வீரபாண்டியனிடத்தில் பிரமிப்பும் இருக்கும்,” என்று ஒப்புக்கொண்டான் மன்னன்.

எதிரியின் தாராளத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளும் வீரரவியின் உயர்ந்த குணத்தைக் கண்ட ராமவர்மன், அவன் மட்டும் சில குற்றங்களைப் புரியாதிருந்தால் சேரநாட்டையாரும் அணுகமுடியாதென்றும் எண்ணினான். அந்த எண்ணத்தடன் கூறினான்: “ஆம் மன்னவா! சேரவீரர்கள் அவனிடம் பெரும் பிரமிப்பையும் நன்றியறிதலையும் கொண்டார்கள். அவர்களைத் தன் படையில் சேர அழைத்ததும் உடனடியாக ஒப்புக்கொண்டார்கள் அவர்களும் தங்கள் பழைய உடைகளையே அணியலாமென்றும் தனது படையில் ஒரு பிரிவாக இருக்கலாமென்றும் கூறினான் வீரபாண்டியன்.”

மன்னன் வியப்பு அதிகமாயிற்று. “நமது வீரர்கள் அவனுக்கு அடிமைப்படக் காரணமிருக்கிறது. இந்தத் தாராளம் எனக்குக்கூட இருக்காது,” என்றான் வீரரவி வியப்பு பலமாக ஒலித்த குரலில்.

“மன்னவா! இதில் தாராளம் ஏதுமில்லை,” என்றான் ராமவர்மன்.

“நினைத்தேன்,” என்று உரையாடலில் புகுந்த சேனாதிபதியைச் கடும் விழிகளுடன் பார்த்த வீரரவி. “என்ன நினைத்துவிட்டாய்?” என்று சேறினான்.

“அதில் தாராளம் ஏதுமில்லையென்று தெரிகிறது,” என்றான் சேனாதிபதி.

“எப்படித் தெரிகிறது?”

“திடீரென்று நமது வீரர்களைச் சேர்த்துக்கொண்ட திருந்து.”

“வேறெதுவும் புரியவில்லை உனக்கு?”

“எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?”

“வீரபாண்டியன் நமது தலைநகருக்கு எதிரில் பாசறை அமைத்திருப்பதை.”

“அதெப்படித் தெரியும் எனக்கு?”

“தெரியக் காரணமில்லை. அதைச் சொல்ல ராமவர்மன் வரவேண்டும். ஆகவே மீதியையும் நிதானமாகக் கேள்,” என்று இகழ்ச்சியுடன் கூறிய மன்னன், “மேலே சொல் ராமவர்மா,” என்று உத்திரவிட்டான்.

ராமவர்மன் சொன்னான் “மன்னவா! வீரபாண்டியன் படை கோட்டாற்றுக் கரையை விட்டுக் கிளம்பியபோது அதன் முன்னணியில் சேரவீரர் இரண்டாயிரம் பேர் சென்றனர். நடுவில் வீரபாண்டியனும் அவன் மனைவியும் சென்றனர். அவர்களுக்குப் பின்புறம் நகர்ந்தது பாண்டியப் படை. வீரர்களையே அவர்கள் எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்தது. சுந்தர பாண்டியன் தென்புறத்தில்தாக்க வீரபாண்டியன் வடபுறத்தில் தாக்க, சிங்கணன் அனுப்பிய சேரர் படை முதலில் தத்தளித்தது. பிறகு இருபிரிவாகப் பிரிந்து ஒரு பிரிவு சுந்தர பாண்டியனையும், இன்னொரு பிரிவு வீரபாண்டியனையும் எதிர் கொண்டது. வீரபாண்டியனை எதிர்கொண்ட சேரர் படை வீரபாண்டியன் படை முகப்பிலிருந்த சேர வீரரைக் கண்டதும் குழம்பியது. குழம்பி, அது தாக்குமுன்பாக வீரபாண்டியன் தனது பின்னாலிருந்த பாண்டியப் படையை இரு பிரிவாகப் பிரித்து நமது படையின் இரு விலாப்புறங்களிலும்

தாக்கச் செய்தான். தங்களுக்கு நேர் எதிரில் சேரவீரரும் இரு பக்கங்களிலும் பாண்டிய விரரும் தாக்கவே சரியாகக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நமது படைகள் சிதறியோடியன. இதற்குள் சுந்தரபாண்டியன் தென்புறத்தில் முன்னேறி நெருங்கினான். நமது படைகள் நிலையை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லையென நினைக்கிறேன்,” என்று.

வீரரவிக்கு மட்டுமின்றிச் சேனாதிபதிக்கும் நிலைமை தெளிவாகப் புரிந்தது. சேனாதிபதி பெருமூச்செறிந்தான். சித்தத்தைக் குழப்பும் அந்தச் செய்தியால். வீரரவி மட்டும் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல், “சரி மேலே சொல்,” என்று ஊக்கினான் ராமவர்மனை.

“மன்னவா! இந்தப் போரிலும் வீரபாண்டியன் தனது பெருந்தன்மையைக் காட்டினான். சேர வீரர்களை முகப்பில் நிறுத்தினானெயொழிய அவர்களை நமது படைகளுடன் கை கலக்கவிடவில்லை. பக்கங்களில் தனது படைகளைக் கொண்டு தாக்குகையில் சேரர் பிரிவைப் பின் வாங்கச் சொல்லிக் கொம்பு ஊதினான். அவர்கள் பின்வாங்கிய இடத்தைப் பக்கத்தில் தாக்கிய பின்பிரிவுகளைக் கொண்டு கனவேகத்தில் நிரப்பினான் இந்தப் போர் முறை உங்களுக்குப் புரிகிற தென்று நினைக்கிறேன். எதிரே சேர வீரர் நிற்பதைக் கண்டு நமது படை தயங்குகிறது. அந்தத் தயக்கம் தெளியுமுன்பு பக்கங்களில் தாக்கப்படுகிறது. அதைச் சமாளிக்க முற்படு கையில் கொம்பு ஊதப்பட்டுச் சேரவீரர் பின்வாங்குகிறார் கள். அந்த இடத்தில் பக்கங்களில் தாக்கிய பாண்டியப் படை இரு நதிகளாகப் பாய்ந்து இணைகிறது. திடீரெனத் தங்கள் முன் எழுந்து பாய்ந்து வந்த படையைச் சமாளிக்க முயலும் நமது படை பின்புறத்தில் சுந்தரபாண்டியனால் தாக்கப்படுகிறது. நமது படைகளுக்கு நகரவும் அவகாச மில்லை, நினைக்கவும் அவகாசமில்லை” என்று விளக்கினான் ராமவர்மன்.

வீரரவிக்கு வெட்ட வெளிச்சமாகப் புரிந்தது, போர் முறையும் அதன் முடிவும். ஆகவே கேட்டான். “பிறகு?” என்று.

“முன்பே கூறினேனே மன்னவா! அதுபோல் சேரவீரர்கள் ஆயுதமற்றவர்களாகக் கிராமங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். நானும் சில வீரர்களும் சிறையிருந்தோம். எங்களை விடுவித்துத் தங்களிடம் செல்ல அனுமதி கொடுத்தான் வீரபாண்டியன். அதற்கு முன்பு இங்கு நடந்த விஷயங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன்,” என்றான் ராமவர்மன்.

“எதைக் கேட்டு?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“நீங்கள் இந்திரபானுவையும் முத்துக்குமரியையும் சிறையிலிருந்து விடுவித்துவிட்டதையும், முத்தைக்கூடக் கொடுத்துவிடப் போவதாகவும் செய்தி வந்தது,” என்றான் ராமவர்மன்.

“செய்தியனுப்பியது யார்?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“குருநாதர்” என்றான் ராமவர்மன்.

இந்தப் பதில் மன்னனுக்குப் பெருவியப்பை அளித்தது.

“யாரீ மூலமாக அனுப்பினார்?” என்ற மன்னன் குரல் பலமாக எழுந்து எதிரொலி செய்தது அந்த அறையில்.

ராமவர்மன் பதில் மன்னன் பிரமிப்பை உச்சநிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. “என்ன! என்ன! இன்னொரு முறை சொல்,” என்றான் மன்னன்.

அத்தியாயம் 56

தலைநகரின் தலைவிதி

“குறிஞ்சி!” என்று ராமவர்மன் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த சொல் பெரும் பிரமிப்பை அளித்தது சேரமன்னனான உதயமார்த்தாண்டவர்மனுக்கு.

“குறிஞ்சியா! அந்த மருத்துவப் பெண்ணா! விஜயவர்மன் மகளா!” என்றான் வியப்புடன்.

“ஆம் மன்னவா!” என்றான் ராமவர்மன் தனது குரலில் எந்தவித உணர்ச்சியையும் வெளிக்காட்டாமல்.

ராமவர்மனை ஒரு வினாடி உற்று நோக்கிவிட்டு, சேனாதிபதியைச் சுடும் விழிகளுடன் நோக்கிய வீரரவி, “இப்பொழுது எங்கே அவள்?” என்று வினவினான்.

சேனாதிபதி மன்னன் சீற்றத்தைக் கண்டு சற்றே நடுங்கினான். “எனக்குத் தெரியாது மன்னவா!” என்றான் நடுக்கம் குரலிலும் தெரிய.

“என்னதான் தெரியும் உனக்கு?” என்ற வீரரவியின் பார்வையில் கோபத்துடன் இகழ்ச்சிக் குறியும் கலந்து கொண்டது.

“மன்னவா!” என்றான் சேனாதிபதி மெள்ள.

“என்ன?”

“இந்த விஷயம் அந்தப்புரத்தைப் பற்றியது.”

“அதனால்?”

ரா. II—30

“அரண்மனையிலிருக்கும் காவலருக்குத்தான் தெரியும். தவிர?”

“தவிர?”

“இவள் பணிப்பெண்...”

“அது தெரியும் எனக்கு.”

“பணிப் பெண்களில் தலைவிக்குத்தான் வேலை நேரங்கள், இருப்பிடம் முதலியன தெரியும். ஆனால் இந்தப் பணிப் பெண் விஷயம் அவளுக்குக்கூடத் தெரியுமோ தெரியாதோ!”

இதைக் கேட்ட மன்னன் முகத்தில் இகழ்ச்சி அதிகமாகியது. “இந்தப் பெண் விஷயம் தனிபோலிருக்கிறது,” என்று வினவினான் வீரரவி இகழ்ச்சி குரலில் அதிகமாக ஒலிக்க.

பதிலுக்குச் சேனாதிபதி அதிகப் பணிவைக் காட்டினான். “இந்தப் பணிப்பெண்ணை மன்னரே நேரில் அமர்த்தியதாகக் கேள்வி.”

சேனாதிபதியின் குறும்பு மன்னனுக்கு நன்றாக விளங்கியது. சாத்தன் குறிஞ்சியை அழைத்து வந்தபோது அவனைத் தானே அந்தப்புரத்தில் நிறுத்திக்கொண்டது மன்னனுக்கும் நினைவு வரவே அவன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை சில வினாடிகள். “சரி சரி! அவனை அழைத்து வரச் சொல்,” என்று கூறினான்.

அந்த உத்தரவைத் தேக்கும்முறையில் இடையே புகுந்த ராமவர்மன், “மன்னவா! அவள் இங்கிருக்க முடியாது,” என்றான்.

“எப்படித் தெரியும் உனக்கு?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“இந்தப் பெண் உங்களிடமிருந்துகொண்டு எதிரிக்கு வேவு பார்க்க வந்தவள். எந்த முத்துக்குமரியைப்பற்றி அறிய வந்தாளோ அந்த முத்துக்குமரி அப்புறப்படுத்தப் பட்டபின்பு அவளுக்கு இங்கே வேலையில்லை. ஆகவே மறைந்திருப்பாள்,” என்று விளக்கினான் ராமவர்மன்.

இதைக் கேட்ட மன்னன், “ஆம். ஆம். அப்படித்தானிருக்கும்,” என்று ஒப்புக் கொண்டான். ஆகவே, “சேனாதி

பதி! குறிஞ்சியிருந்தால் அவளை அழைத்து வரச்சொல். இல்லையேல் பணிப்பெண்களின் தலைவியை அழைத்து வரச்சொல்," என்று மன்னன் உத்திரவிடவே சேனாதிபதி அப்பணிக்குக் காவலரை ஏவாமல் தானே சென்றான். அரசன் பிறகு ராமவர்மனை வீரபாண்டியன் விஷயமாக மற்றும் பல கேள்விகளைக் கேட்கத் துவங்கினான்.

ராமவர்மன் அரசன் கேட்டதற்கெல்லாம் சற்றும் தயங்காமல் பதில் கூறினான். கோட்டாற்றுக்கரையில் தான் நேரிடையாகக் கண்ட நிலவரங்களை மட்டுமின்றி மற்றவர்களிடமிருந்து கேட்ட விவரங்களையும் தெரிவித்தான். அவன் வீரபாண்டியனைப்பற்றிச் சொல்லச் சொல்ல அவன் குரலில் எழுந்த மரியாதையையும் வியப்பையும் கண்ட வீரரவி வீரபாண்டியன்மீது பொருமையும் கொண்டான். இப்படி எதிரிகளையும் வசிகரிக்கும் குணங்களைக் கொண்டவன் தன்னிடம் அலுவல் புரிபவர்களை அடிமையாக்கிக் கொள்வது ஒரு பிரமாதமில்லை என்றே எண்ணினான்.

இப்படி ராமவர்மனும் அரசனும் பேசிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் பணிப் பெண்களின் தலைவியுடன் உட்புகுந்த சேனாதிபதி, "மன்னவா! இதோ தலைவியை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

"குறிஞ்சி எங்கே!" என்று வினவினான் மன்னன் தலைவியை நோக்கி.

"காணவில்லை" அவள் பதில் சட்டென்று வந்தது.

"எப்பொழுது காணவில்லை?" என்று கேட்டான் மன்னவன்.

"இரண்டு நாட்களாக."

"அதைப்பற்றி என்ன செய்தாய் நி?"

"ஏதும் செய்யவில்லை."

"ஏன்?"

"அவள் எனது கட்டுத்திட்டங்களுக்கு அடங்கவில்லை."

"அடங்கவில்லையா?"

“ஆம். இஷ்டப்படி அரண்மனையைவிட்டு வெளியே செல்லுவாள், திரும்புவாள். அவளை எதுவும் நான் கேட்பது கிடையாது.”

மற்றவர்களுக்கு இல்லாத உரிமை இவளுக்கு மட்டும் என்ன இருந்தது?”

“மன்னரைச் சேர்ந்தவள் என்ற உரிமை இருந்தது.”

“நான் சொன்னேனா அப்படி உன்னிடம்?”

“இல்லை.”

“யார் சொன்னது?”

“யாரும் சொல்லத் தேவையில்லை. அவளிடம் சேர்நாட்டு முத்திரை மோதிரம் இருந்தது.”

இந்தப் பதிலுக்குப் பிறகுதான் மன்னன் உண்மையைப் புரிந்துகொண்டான். அவள் சேரனின் முத்திரை மோதிரம், பாண்டியன் முத்திரை மோதிரம் இரண்டையும் தன்னிடம் காட்டியதை நினைத்துப் பார்த்தான். தனது கண்கள் எப்படிப் பலவிதத்தில் அவளால் கட்டப்பட்டது என்பதையும் உணர்ந்தான்.

மன்னனுக்கு மற்றோர் உண்மையையும் சொன்னாள் பணிப் பெண்களின் தலைவி. “இன்னொரு விஷயம் மன்னவா...” என்று இழுத்தாள் மெள்ள.

“என்ன?” என்று வினவினான் மன்னவன் கோபம் துளிர்ந்த குரலில்.

“ஒருநாள் இரவு அரண்மனையிலிருந்து ஒரு ரதம் கிளம்பிச் சென்றதல்லவா?” என்று துவங்கினாள் தலைவி.

“ஆம்.”

“அது சென்ற சமயத்தில் நான் வழக்கம்போல் காவலரை எச்சரிக்க அந்தப்புரத்தைச் சுற்றி வந்தேன்...”

“உம்.”

“ரதம் சென்றதும் பாண்டிய இளவரசி இருந்த அறைக்குத் திரையுள்ள தாழ்வரையில், விளக்குக்கு நேர் எதிரில் மணப்

பெண்போல் புத்தாடையணிந்து இந்தப் பணிப்பெண் நின்றிருந்தாள்.”

“பிறகு?”

“உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.”

“அவ்வளவுதானே?”

இங்கு சற்று நிதானித்த பணிப் பெண்களின் தலைவி, “அவள் அணிந்திருந்த உடை பணிப்பெண்களின் உடையல்ல மன்னவா. சிறையிலிருந்த அரசுகுமாரியின் உடையாயிருந்தது” என்றாள் மெதுவாக.

வீரரவி அவளை நோக்கி, “வேறெதாவது உண்டா?” என்றான்.

“அவள் அந்த உடையுடன் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தப்புரத்தை விட்டுக் கிளம்பினாள்”

“இப்பொழுதுள்ள சந்தேகம் உனக்கு அப்பொழுதில்லையா?”

“இருந்தது. ஆகையால் அவளை வழிமறித்துக்கேட்டேன். அந்த உடையை அரசுகுமாரி செல்லும்போது அவளுக்குப் பரிசாக அளித்துப் போனதாகச் சொன்னாள். அதற்குமேல் நான் ஏதும் சொல்ல முடியவில்லை,” என்றாள் பணிப் பெண்களின் தலைவி.

அத்துடன் பணிப் பெண்களின் தலைவியை அனுப்பிய மன்னன் நீண்ட நேரம் யோசனையில் இறங்கினான். பிறகு ராமவர்மனை நோக்கிக் கேட்டான், “இன்னும் எத்தனை தினங்களில் நாம் பாண்டியர்களிடமிருந்து தாக்குதலை எதிர் பார்க்கலாம்?” என்று.

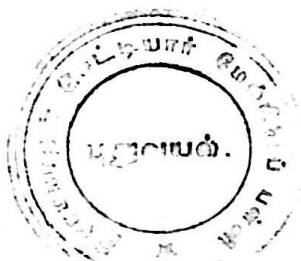
“எந்த வினாடியிலும் எதிர்பார்க்கலாம்,” என்றான் ராமவர்மன்.

“அப்படியானால் நாமும் தயாராயிருக்கிறோம். வீரபாண்டியன் சிந்திக்க நாம் இடங்கொடுக்கக்கூடாது; அவனாகத் தாக்கவில்லையானால் தாக்குதலை நாம் துவங்குவோம்,” என்றான் மன்னன்.

“எப்படி மன்னவா?” என்று கேட்டான் ராமவர்மன்.

“அதற்கும் திட்டம் வைத்திருக்கிறேன். உனது மன்னன் அறிவும் இயங்கிக் கொண்டதானிருக்கிறது. திட்டத்தை நாளை சொல்கிறேன்,” என்று ராமவர்மனை நோக்கிக் கூறிய மன்னன், “சேனாதிபதி! அந்தப் பணிப்பெண் எங்கிருந்தாலும் கைப்பிடியாகப் பிடித்து அழைத்துவர உத்தரவு பிறப்பித்துவிடு. அவசியமானால் முரசும் கொட்டு,” என்று சேனாதிபதிக்கும் உத்தரவைப் பிறப்பித்தான்.

ஆனால் சேனாதிபதியின் உத்தரவுகளும் சரி, முரசும் சரி, எந்தவிதப் பலனையும் அளிக்கவில்லை. ‘அவள் எங்கு மறைந்திருப்பாள்?’ என்று சிந்தித்தான் வீரரவி. அந்தச் சிந்தனை மறுநாள் பூராவும் தொடர்ந்து இருந்தது. ஆனால் பணிப்பெண் குறிஞ்சி அவன் சிந்தனையும் எட்டாத தூரத்தில் இருந்தாள். மறுநாள் இரவு அவள் வீரபாண்டியனிடம் மிகமுக்கியமான செய்தியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தச் செய்தி பரலிமாநகரின் தலைவியை நிர்ணயித்துவிட்டது.

அத்தியாயம் 57

இயற்கையின் உக்கிரம்

பரவிமாநகரின் தலைவியை நிர்ணயித்துவிட்ட பயங் கரச் செய்தியைச் சொல்லப் பாண்டிய இளவரசன் பாசறையைப் பாவை குறிஞ்சி எய்திய சமயத்தில், போருக்கான எவ்விதக் கெடுபிடியோ சிந்தனையோ இல்லாமல் இளவரசன் இளநங்கையுடன் சிரித்துச் சல்லாபம் செய்துகொண்டிருந்ததை வெளியிலிருந்தே உணர்ந்த பணிப்பெண் சுற்று நிதானித்து, பாசறையின் புறப்பகுதியைச் சுற்றுமுற்றும் நோக்கினாள். இளவரசனிருந்த இடத்துக்கும் சுற்றுமுற்றும் மிருந்த குடிசைகளுக்கும் பெருவித்தியாசமிருந்தது. ரசிகனுக்கும் மற்றவர்களுக்குமுள்ள வித்தியாசம்தான் அது.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு தான் வந்தபோதிருந்த கூடாரத்தில் இளவரசனில்லை என்பதையும், தனக்காக ஒரு புது விடுதியை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறாணென்பதையும் புரிந்துகொண்டாள் பணிப்பெண் குறிஞ்சி. பெரிதாக வளர்ந்திருத்தாலும் கிளைகள் தழைத்துக் கிடந்த மருதமரத்தின்கீழ் இளவரசன் தனது குடிலை நிர்மானித்திருந்ததன்றி, அதன் கூரைக்காகக் கூடாரதி துணியேதும் கட்டாமல் மருதமரத்தின் தழையடர்ந்த கிளைகளையே வளைத்தும் ஒன்றுக் கொன்று குறுக்கே செல்லும்படி பின்னியும் அர்த்த சந்திரவடிவத்தில் கூரையும் அமைத்திருத்ததையும் கவனித்தாள் குறிஞ்சி. குடிலைச் சுற்றிலும் பெருங்கிளைகள் நடப்பட்டு சுவர்களுக்குப் பதில் வேலியையே சுவர்களாக அமைந்திருந்ததை

யும், அந்தக் குடிலின் வாயிலிலிருந்த ஈட்டிப் பந்தங்கள் குடிலின் சுவர்களாக விளங்கிய பச்சை மரக் கிளைகளிலிருந்து சற்று எட்டவே நடப்பட்டிருந்ததையும் கவனித்த குறிஞ்சி, அதன் காரணத்தையும் புரிந்துகொண்டாள். பச்சை மரக்கிளைகளினருகே பந்த ஜவாலை பட்டால் இலைகள் கருகும் என்பதற்காகவே வீரபாண்டியன் பந்தங்களைத்தள்ளி நட்டிருக்கிறுனென்பதை உணர்ந்து கொண்ட குறிஞ்சி, பச்சை மரத்தினிடமும் பரிவு காட்டும் இந்த இளவரசனை எதற்காகப் போருக்கிழுக்கிறான் சேரமன்னன்? என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள். பிறகு சுற்றிலும் சற்றே தள்ளித் தள்ளி நாலேந்து பேர்களாக உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த வீரர்கள் கூட்டத்தையும், தூர தூரக் கட்டப்பட்டிருந்த துணைப்படைத் தலைவர்கள் குடிசைகளையும், பாறை உச்சிகளில் ஆங்காங்கு வேலும் கையுமாகக் காவல் புரிந்து சதா தூரத்தே தெரிந்த பரலிமாநகரைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த வீரர்களையும், ஆங்காங்கே மரங்களில் கட்டப்பட்டுக் களைத்துக் கொண்டிருந்த புரவிகளையும் கண்ட குறிஞ்சி, பாண்டியர் படை எந்த நேரத்திலும் போருக்குத் தயாராயிருப்பதைப் புரிந்துகொண்டாள். இளவரசன் குடிலிலிருந்து நன்றாக எட்டத் தள்ளியிருந்த சுந்தர பாண்டியன் கூடாரத்தின் தலையிலிருந்த மீன்கொடி பரலிமாநகரை விழுங்கத் துடிப்பதுபோல் காற்றில் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. பரலிமாநகரின் பிரதான கிழக்கு வாயிலுக் கெதிரேயிருந்த பாண்டியமன்னன் பாசறை எப்பொழுது வீரபாண்டியனிருந்த வடக்கெல்லைக்கு வந்தது? ஏன் வந்தது என்பது புரியவில்லை பணிப்பெண்ணுக்கு. இப்படிப் பல யோசனைகளில் மூழ்கி நேரங்கடத்திவிட்ட பணிப்பெண்ணின் சிந்தனையை உள்ளே கவீரென எழுந்த வீரபாண்டியன் சிரிப்பொலி கலைந்துவிட அவன், “இளவரசே! இளவரசே!” என்று இருமுறை அழைத்தான்.

உள்ளே சிரிப்பொலி சட்டென்று அடங்கியது. “யார் அது?” என்ற வீரபாண்டியன் குரல் அதட்டலுடன் எழுந்தது.

“குறிஞ்சி” என்று சற்றே இரைந்தே சொன்னான் மருத்துவப் பெண்.

அடுத்த விநாடி பாசறையின் கதவாகப் பணியாற்றிய சிறிய தட்டி திறக்க, குறிஞ்சி உள்ளே நுழைந்தாள். நுழைந்ததும் மிகவும் தர்மசங்கடமான நிலையில் தான் உட்புகுந்துவிட்டதை உணர்ந்ததால் முறுவலும் காட்டினாள் விஜயவர்மன் மகள் கீழேயிருந்த புலித்தோலில் உதிர்ந்து கிடந்த இரண்டொரு மலர்களிலிருந்து இளநங்கை அவசரமாக எழுந்து உட்கார்ந்திருக்கிறாளென்பதையும், அவள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கருகில் இளவரசன் தகடி நீண்டு கிடந்ததிலிருந்து அதை எடுத்துத் தோள்மேல் போட்டுக் கொள்ளக்கூட வீரபாண்டியனுக்கு அவகாசமில்லாமல் போய் விட்டதையும் ஒரே நோக்கில் அறிந்தாள் பணிப்பெண். அந்தக் குடிசைக் கோடியிலிருந்த சிறுவிளக்கும் நன்றாக இழிக்கப்பட்டிருந்ததால் மங்கலான ஒளியை வீசிக்கொண்டிருந்தாலும் சந்திரனும் மேலேயிருந்து ஒரிரு ஒளிக்கதிர்களை வளைக்கப்பட்டிருந்த மருதமலைக் கிளைகள் வழியாக உள்ளே செலுத்தியிருந்ததால் அவசியமான மனோகரமான வெளிச்சம் அறைக்குள் இருந்ததையும் கண்டாள் குறிஞ்சி. தன் வரவால் திடீரென எழுந்துவிட்ட இளநங்கை தன் ஆடையைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ள அவகாசம் கொடுத்த குறிஞ்சி வீரபாண்டியனையும் நோக்கி, குடிசை மேலிருந்த கிளைகளையும் நோக்கினாள்.

அவள் கண்கள்போன திக்கைப் பார்த்த வீரபாண்டியன், “என்ன பார்க்கிறாய் குறிஞ்சி!” என்று வினவினான்.

“பாசறை மாறிவிட்டதே என்று பார்த்தேன்,” என்றாள் குறிஞ்சி

“ஆம். துணிக்கூடாரம் பிடிக்கவில்லை குறிஞ்சி! ஆகவே மருதமரத்தின் கிளைகளையே கூரையாக்கிக் கொண்டேன்,” என்றான் வீரபாண்டியன்.

“ஆம், படைத்தலைவரே. படுத்திருக்கும்போது வானிலிருந்து மதியின் வெள்ளிக் கம்பிகள் உடல்மீது விழும்.

தவிர மருதமலர்களும் கொட்டும்," என்றாள் பணிப்பெண். அவள் அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் இரண்டு மூன்று குயில்கள் இன்பமாகக் கூவவே, "இது வேறு?" என்றும் கேட்டாள் அவள்.

"ஆம் குறிஞ்சி. இந்த மரக்கிளைகள்மீது மாதவிக்கொடியொன்றும் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கெடுக்காமல் அதையும் சேர்த்துக் கூரையை வளைத்துவிட்டேன்," என்றாள் வீரபாண்டியன்.

"மேலே மாதவிப்பந்தலா?" என்று வினவினாள் குறிஞ்சி நகைத்து.

"ஆம். குறிஞ்சி. அதனால் தான் இந்த மரத்தின்கீழ் குடிகை அமைத்தேன்," என்றாள் வீரபாண்டியன்.

"அதனாலென்ன உபயோகமோ?" என்று மீண்டும் கேட்டாள் குறிஞ்சி.

"குறிஞ்சி! மாதவிப்பந்தல்மேல்தான் குயில்கள் அதிகமாக வசிக்கும். அதன்மேல் இருக்கும்போதுதான் அடிக்கடி இனிமையாகக் கூவும்," என்றாள் வீரபாண்டியன்.

"மேலே இசையிருக்கிறது. மதி இருக்கிறான். மலர்களும் இருக்கின்றன. கீழே என்ன இருக்கிறது படைத்தலைவரே?" என்று வினவினாள் குறிஞ்சி.

"அத்தனையும் கலந்த ஒன்று இருக்கிறது" என்ற வீரபாண்டியன், சற்று எட்டத் தள்ளி உட்கார்ந்துவிட்ட இளநங்கையை நோக்கினான்.

குறிஞ்சி நகைத்தாள். "அதுமட்டுமில்லையே வீரபாண்டியரே" என்று கூறவும் செய்தாள்.

"வேறென்ன குறிஞ்சி?"

"உக்கிரமும் இருக்கிறதே!"

"உக்கிரமா?"

"ஆம். புனித்தோலில்லையா?"

"மாதவிப் பந்தல்மேல் பலகால் குயிலினங்கள் கூவினகாண்" — ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருப்பாவை.

“ஆமாம் குறிஞ்சி. ஆமாம்?”

“என்ன ஆமாம்?”

“இயற்கை விளையாட்டில்...?”

“என்ன படைத்தலைவரே?”

“உக்கிரமும் கலந்து விடுகிறது.”

குறிஞ்சிக்கே வெட்கம் தாங்க முடியவில்லை. இளநங்கை
சுடும் விழிகளுடன் அவ்விருவரையும் பார்த்தாள். குறிஞ்சி
சற்றே கடிந்தே சொன்னாள், “படைத்தலைவரே! நீங்கள் மகா
மோசம்” என்று.

இளவரசன் ஏதுமறியாததுபோல் அவளை நோக்கினான்.
“என்ன குறிஞ்சி?” என்றும் கேட்டான்.

“முறை தவறிப் பேசுகிறீர்கள். நீங்கள் பேசுவது
பெண்கள் முன்னிலையில் பேசக்கூடிய பேச்சல்ல” என்று
தரையை நோக்கிக்கொண்டே சொன்னாள்.

“என்ன சொல்லிவிட்டேன்? எனக்கேதும் புரிய
வில்லையே?” என்றான் இளவரசன்.

“உக்கிரம் அது இதுவென்று...” என்றாள் பணிப்பெண்.

“இந்த மருதக் கிளைகளைப் பாரி குறிஞ்சி” என்று தலை
மேலிருந்த கூரையைச் சுட்டிக் காட்டினான் இளவரசன்.

தரையிலிருந்த கண்களை கூரையிலே நாட்டிய குறிஞ்சி,
“அவற்றுக்கென்ன?” என்று வினவினாள்.

“முரட்டுக் கிளைகள்,” என்று சுட்டிக்காட்டினான் வீர
பாண்டியன்.

“ஆம்.”

“காற்று வேகமாக அடிக்கும்போது கிளைகள் ஒன்றுக்
கொன்று உராய்கின்றன உக்ரமாக.”

“அதற்கென்ன?”

“உணர்ச்சியும் காற்றைப்போல்தான்.”

“அப்படியா?”

“ஆம். சில சமயம் வேகமாக அடிக்கிறது. சில சமயம் மந்தப்படுகிறது.”

இளவரசன் இதைச் சொல்லி இளநகை கொட்டினான். இளநங்கை நெருப்பு விழிகளை இருவர்மீதும் திருப்பினாள். “உங்கள் இருவருக்கும் வெட்கமில்லை?” என்று வினவினாள் சுடுசொற்களால்.

“எதற்கு வெட்கம் இளநங்கை?” என்று வினவினான் இளவரசன்.

“எதற்கு வெட்கமா?” ஆத்திரத்துடன் எழுந்தது அடுத்த கேள்வி இளநங்கையிடமிருந்து.

“ஆம். வெட்கம் எதற்கு? நாங்கள் இயற்கையை விவாதிக்கிறோம்” என்ற இளவரசன், “இல்லையா குறிஞ்சி” என்று குறிஞ்சியை நோக்கிக் கேட்டான்.

“ஆம்...” என்று இழுத்தாள் குறிஞ்சி.

“என்ன குறிஞ்சி இழுக்கிறாய்?” என்று கேட்டான் இளவரசன்.

“ஒன்றுமில்லை நீங்கள்...”

“நான் என்ன?”

“இயற்கையைப் பற்றி நீங்கள் என்னுடன் பேசியதை விட...”

“இளநங்கையுடன் பேசியிருக்க வேண்டுமென்கிறாயா?”

“ஆம்,”

“ஏன்?”

“அதில் பலனுண்டு.”

“ஏன் உன்னிடம் பேசினால் பலனில்லையா?”

இதைக் கேட்ட குறிஞ்சி, “படைத்தலைவரே!” என்று சீறினாள்.

“என்ன குறிஞ்சி!”

“உமக்குப் பேச்சுத் திறமையும் போய்விட்டது.”

“போய்விட்டதா?”

“ஆம். அர்த்தம் தெரியாமல் பேசுகிறீர்கள்.”

“என்ன அப்படிப் பேசிவிட்டேன்?”

“நான் போன பிறகு உபதளபதியைக் கேளுங்கள்.”

“நீ இருக்கும்பொழுது கேட்டாலென்ன!”

“உபதளபதி பதில் சொல்லமாட்டார்.”

“போன பிறகு?”

“பதில் சொல்வார்.”

“வாயைத் திறவாவிட்டால்?”

“வேறு விதத்தில் பதில் சொல்லுவார்.”

இந்த இடத்தில் மீண்டும் இரைந்து ஒலித்தது இளநங்கையின் குரல், “குறிஞ்சி!” என்று.

“அம்மணி!”

“சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிவிட்டுப் போ.”

“அதைச் சொல்லவிடவில்லையே படைத்தலைவர்.” இம்முறை இளநங்கை வீரபாண்டியனை நோக்கி, “வீண்வார்த்தை பேசாமல் அவள் சொல்லவந்ததைக் கேளுங்கள்” என்றாள்.

“அதைக் காலையில் கேட்போமே இளநங்கை” என்றான் வீரபாண்டியன்.

“ஏன்?” என்று கேட்டாள் இளநங்கை.

“குறிஞ்சி நீண்ட நேரம் பயணம் செய்து வந்திருக்கிறாள்...” என்ற வீரபாண்டியனை இடைமறித்த குறிஞ்சி, “இல்லை படைத்தலைவரே, எனக்குக் களைப்பு ஏதுமில்லை” என்றாள்.

அவளைக் கையமர்த்தி அடக்கிய வீரபாண்டியன், “இல்லை குறிஞ்சி! உனக்குக் களைப்பாக இருக்கும். நீ சென்று சற்று எட்ட உள்ள எனது பழைய கூடாரத்தில் படுத்துக்கொள். காவலுக்கு இரு வீரர்களை அழைத்துப் போ. காலையில் பேசலாம்” என்றான்.

“இப்பொழுதே பேசிஞலென்ன?”

“போர்ப் பேச்சு சுவையாயிருக்காது. இத்தனை நேரம் நாம் பேசிய பேச்சின் இன்பத்தைக் கெடுத்துவிடும்.”

“வேறெதைக் கெடுத்துவிடுமோ?”

அதற்குமேல் குறிஞ்சியைப் பேசவிடாத வீரபாண்டியன் அவளை அழைத்துப் போய்க் குடிலுக்கு வெளியில் விட்டு, “அதோ இருக்கிறது எனது கூடாரம், போய்ப் படுத்துக் கொள். இரண்டு காவலரை வாயிவில் காவல் புரிய அழைத்துச் செல்” என்றான்.

“நீங்கள்?” என்று விஷமத்துடன் கேட்டாள் குறிஞ்சி.

“நான்...நான்...” என்று எதற்கும் திணராத வீரபாண்டியனும் திணறினான்.

“தெரியும் படைத்தலைவரே!” என்ற குறிஞ்சி மருதமரக் கிளைகளைப் பார்த்தாள், நகைத்தாள். கிளைகள் காற்றில் உராய்ந்தன.

இளவரசன் பதிலேதும் கூறாமல் படலை மூடிக்கொண்டு உள்ளே சென்று புலித்தோலில் படுத்துக்கொண்டான். “இள நங்கை! இப்படி வா!” என்றழைத்தான்.

கிட்டே நெருங்கி வந்த இளநங்கை, “என்ன!” என்றாள் கோபத்துடன்.

“படுத்துக்கொள். நேரமாகிறது,” என்றான் வீரபாண்டியன்.

அவன் பரிவைக் கண்ட மருதமரம் கலகலவென மலர்களை உதிர்த்து நகைத்தது. கிளைகள் உக்கிரத்துடன் தழுவி உராய்ந்தன. வீரபாண்டியன் கரம் இளநங்கையை நோக்கி நகர்ந்தது.

அத்தியாயம் 58

செல்வம் முளை விட்டது

மறுநாள் காலை அருணோதயத்துக்குச் சற்று முன் பாகவே கண் விழித்துக் கொண்ட மருத்துவப் பெண்ணான குறிஞ்சி கூடாரத்துக்கு வெளியே வந்து மலைப்பகுதியின் அழகைக் கண்களால் பருகிக் கொண்டு நின்றாள். மலர்க்கரங்கள் பலஇடங்களில் பொன் போலும் வெள்ளி போலும் மலர்களை உதிர்த்திருந்தன. மலர்களில்லாத மரங்கள் உலர்ந்த சருகுகளை உதிர்த்திருந்தன. பொன்னும் வெள்ளியுமில்லாத ஏழை செப்புக் காசுகளைத் தருமம் செய்வது போல், இன்னும் சில மரங்கள் தளிர் விட்டிருந்தாலும் பொன் போன்ற தளிர்களை மலைக்குத் தராமல் லோபியைப்போலத் தாங்களே வைத்துக் கொண்டு அழகு பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. தூரத்தே தெரிந்த ஒரு சிற்றருவி தனது நீரை அள்ளிப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது, கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும் தானாகவே தரும் வள்ளலைப்போல. இதற்கிடையே மெல்ல மெல்ல எழத் தொடங்கிய அருணன் லோபி, வள்ளல், பணக்காரன், ஏழை அனைவரும் தனக்குச் சமம் என்பதை அறிவிப்பவன் போல அந்தப் பகுதியின் சராசரம் அனைத்தின்மீதும் செவ்விய கிரணங்களை வீசத் தொடங்கினான்.

அந்த நிலையில் மலை மனோகரமாயிருந்தது. ஆங்காங்கு கூவிய பட்சி ஜாலங்கள் நானாவித ஒலிகளைக் கிளப்பினாலும் அந்த ஒலிகளின் சுருதிகளில் வேறுபாடு இருந்தாலும், அவையெல்லாம் சேர்ந்து ஏதோ ரம்மிமமான, தெய்வீகமான, ஒரு பெரும் சுருதியில் லயித்துக் கொண்டிருந்ததாகத்

தோன்றியது அந்த மருத்துவப் பெண்ணுக்கு. அந்த மலையின் அழகே மனோவியாதிகளைப் போக்க வல்லதென்றாலும் உடற்பிணியைப் போக்கும் பல மூலிகைகளும் அந்தப் பகுதியிலிருந்ததை அறிந்திருந்த குறிஞ்சி, 'இத்தகைய மலையில் மனிதன் மனிதனைக் கொல்லுவதற்கான ஆயத்தம் நடக்கிறதே' என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள். அப்படி இன்பமும் துன்பமும் இணைந்த உணர்ச்சிகளுடன் சற்று எட்ட இருந்த அருவிக்குச் சென்று அருவிக்கரையிலிருந்த வேம்பின் குச்சியால் பல் விளக்கி முகம் கழுவி வெளியேறிய குறிஞ்சி அந்த அருவி வளைந்தோடிய மற்றொரு மறைவிடத்திலிருந்து வீரபாண்டியன் நீராட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு ஈர உடையைப் பிழிந்துகொண்டு வெளியே வருவதைக் கவனித்து நின்ற இடத்திலேயே நின்றாள்.

நீராட்டியதன் காரணமாக இடுப்பில் ஒரு நூலாடையுடனும் கையில் பிழிந்த ஒரு நூல் துண்டுடனும் எதிரே வந்த வீரபாண்டியனின் திண்மையான மார்பையும் திரண்ட தோள்களையும், நீண்ட கரங்களையும் கண்ட குறிஞ்சி பிரமித்து நீண்ட நேரம் மலைத்து நின்றாள். மறைக்கப் படாத அவன் மார்பையும் புஜங்களையும் நீர் அப்பொழுதும் தழுவிக்கொண்டிருந்தது. துவட்டப்பட்ட தலையில் தாறு மாறாகக் கிடந்த முடி நுனிகளில் திரண்டு உருண்டு பளபளத்து நின்று பிறகு சொட்டிய துளிகளுங்கூட அவன் வதனத்துக்கு ஒரு கம்பீரத்தை அளித்து அவன் வீரத்தனத்தை எடுத்துக் காட்டின. அவன் அவயவத்தின் ஒவ்வொரு இடத்திலும் புருஷத்தன்மை சொட்டுவதைப் பார்த்த குறிஞ்சியின் மனத்தில் இளநங்கை எத்தனை பாக்கியசாவி என்ற எண்ணம் எழுந்தது. அந்த எண்ணத்துடன் வேரோர் எண்ணமும் எழவே அவள் சிந்தனையில் சிறிது கலக்கமும் உதயமாகியது. முந்திய நாளிரவு மருத மரக் குடிலில் கண்ட இளநங்கையின் முகம் அவள் இதயக் கண்கள் முன்பாக நன்றாக எழுந்தது. இதயக் கண்கள் அந்த முகத்தை மீண்டும் ஆராயவே, "ஆம், ஆம், அப்படித்தான்," என்ற சொற்களும் அவள் வாயை விட்டு உதிர்ந்தன.

அந்தச் சமயத்தில் அவளை அனுகிய வீரபாண்டியன் லேசாக நகைத்து, “என்ன குறிஞ்சி, நீயாக ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாயே?” என்று வினவினான் கையிலிருந்த துணியை மீண்டும் பிழிந்து.

“இப்படிக் கொடுங்கள். நான் பிழிந்து தருகிறேன்,” என்றாள் குறிஞ்சி பேச்சை மாற்றி.

ஆனால் வீரபாண்டியன் விடவில்லை. “நான் கேட்ட தற்குப்பதில் சொல்லவில்லையே குறிஞ்சி!” என்றான்.

“பதில் சொல்லும்படி என்ன கேட்டுவிட்டீர்கள்?” என்றாள் குறிஞ்சி.

“நீயாக ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தாய்...”

“ஆம்.”

“அது என்ன என்று கேட்டேன்.”

“அதுவா...”

“ஆம்.”

“அதற்கென்ன இப்பொழுது? சொன்னால் போகிறது” என்றாள் குறிஞ்சி அலட்சியமாக.

வீரபாண்டியன் அவளை உற்று நோக்கினான். அவள் எதையோ சொல்ல மறைக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, “ஏன் குறிஞ்சி, என்னிடம் மறைக்கக்கூடிய விஷயங்களும் இருக்கின்றனவா?” என்று கெஞ்சினான். வீரபாண்டியனின் தீட்சண்யமான கண்கள் நகைப்பதைக் கண்டாள். உசடுகள் சற்று விலகி, கோடிகளுக்குச் சென்று கண்களில் நகைப்புக்கு இணைப்பு கருதி கூட்டுவதையும் கண்டாள். அவசியமானால் வீரபாண்டியன் குழந்தையாக மாற முடியும் என்பதை உணர்ந்தும் கொண்டாள்.

அவள் இதயத்திலும் பெரும் பரிதாபம் அவனைப்பற்றி எழுந்து கிடந்தது “படைத் தலைவரே! என் மனத்தில் தோன்றியதைச் சற்று நேரம் கழித்துச் சொல்கிறேன்.” என்று மெல்ல மன்றாடினாள்.

“சற்று நேரம் கழித்து நீ மன்னர் முன்பு உன் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டியிருக்குமே குறிஞ்சி!” என்றான் வீரபாண்டியன் கெஞ்சம் குரலில்.

“ஆம்,” என்றாள் குறிஞ்சியும் தீர்க்காலோசனையுடன்.

“அப்பொழுதே இதையும் சேர்த்துச் சொல்லிவிடுகிறேனென்கிறாயா?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“இதை அங்கு சொல்ல முடியாது படைத்தலைவரே!”

“ஏன்?”

“அங்கு பலர் இருப்பார்கள்.”

“ஆம்.”

“பலர் முன்னிலையில் சொல்லக்கூடிய விஷயமல்ல இது.”

வீரபாண்டியன் கண்களில் சிரிப்பு மறைந்து சிந்தனை படர்ந்தது. “குறிஞ்சி?” என்றான் மெல்ல

“ஏன் படைத்தலைவரே!” என்று வினவினாள் குறிஞ்சியும்.

அந்தக் கேள்வியில் குழப்பமிருந்ததைப் புரிந்துகொண்ட இளவரசன், “நீ எதை மறைக்கிறாய் குறிஞ்சி? ஏன் மறைக்கிறாய்?” என்று வினவினான் கவலையுடன்

“உங்கள் படைக்கு வந்துள்ள பலவீனத்தைச் சொல்ல மனம் வரவில்லை” என்றாள் குறிஞ்சி மிக மெல்லிய குரலில்.

“பலவீனமா! நமது படையா! எங்கிருக்கிறது அந்தப் பலவீனம்?” என்று சற்று இரைந்தே கேட்டான் வீரபாண்டியன். அதே சமயத்தில் அவ்விருவரையும் நோக்கி இளநங்கை வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் குறிஞ்சி. இளநங்கையின் நடை பழைய உறுதியான நடையாயில்லை. சற்றே துவண்டிருந்தது. இடுப்பிலிருந்த உடையும் லேசாக ஒருபுறம் சரிந்திருந்தது. அவள் கண்கள் சோர்வடைந்திருந்தன. அந்த நிலைமையில் இளநங்கையின் அழகு அபரிமிதமாகச் சுடர் விட்டது அந்தக் காலை நேரத்தில். இளநங்கையைக் குறிஞ்சி உற்று நோக்குவதைக் கண்ட இளவரசன், “என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய் குறிஞ்சி,” என்று வினவினான்.

“நீங்கள் என்ன பலவீனம் என்று கேட்டீர்களல்லவா?” என்றாள் குறிஞ்சி.

“ஆம்,” என்றான் இளவரசன்.

“உங்கள் படையின் பலவீனம் அதோ இருக்கிறது,” என்று தூரத்தே வந்துகொண்டிருந்த இளநங்கையைச் சுட்டிக் காட்டினாள் குறிஞ்சி.

“என்ன! இளநங்கையா! படையின் பலவீனமா? பாண்டியப் படையின் சிறந்த உபதளபதி அவள்!” என்றான் வீர பாண்டியன் இரைந்து.

“அந்த உபதளபதி உங்களுக்கு இனிப் பயன்பட மாட்டாள்,” என்றாள் குறிஞ்சி மெதுவாக.

“ஏன் குறிஞ்சி! ஏன்?” என்று கலவரத்துடன் கேட்டான் இளவரசன்.

பதிலுக்குப் பெரும் வெடியை எடுத்து வீசினால் பணிப் பெண். அதைக் கேட்ட இளவரசன் பிரமித்துப் பல விநாடிகள் நின்றாவிட்டான். “உங்கள் செல்வம் அவள் கருவில் முளை விட்டிருக்கிறது” என்ற சொற்களை மிக வேகமாகத் தான் சொன்னாள் மருத்துவப் பெண் குறிஞ்சி. ஆனால் அந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் பணித்துளிகள் போல் அவன் சித்தத்தில் இறங்கி, சித்தத்தை அடியோடு உறையச் செய்துவிட்டன.

பணிப்பெண் குறிஞ்சி சொன்ன சொற்கள் பணித்துளிகளென வீரபாண்டியன் சிந்தையிலிறங்கி உறைந்து அவன் சிந்தைசூக்தியை அடியோடு நிலைகுலையச் செய்துவிட்டதால் பிரமித்த பார்வையுடன் வெகுநேரம் நின்றாவிட்ட பாண்டிய இளவரசன், இளநங்கை தானிருந்த இடத்தை நெருங்கி விட்டதை உணர்ந்தானில்லை. அருகில் வந்த இளநங்கை அவளையும் நோக்கிக் குறிஞ்சியையும் நோக்கியதோ, அவள் அழகிய விழிகளில் பல கேள்விகள் எழுந்து துள்ளியதையோ காணவும் இல்லை பாண்டிய சகோதரன். அவள் வாய்விட்டுச் சற்றுக் கடுமையுடன் கேள்வியொன்றை எழுப்பிய பின்பே அவன் சுயநிலைக்கு வந்தான். “குறிஞ்சி! இவர் ஏன் இப்படிப்

பேய் அறைந்தது போல் நிற்கிறார்?" என்று வினவினாள் இளநங்கை.

குறிஞ்சியின் இதழ்களில் லேசாகக் குறுநகை அரும் பியது. "இவர நிலைக்கும் பேய்க்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது அம்மணி," என்றாள் குறும்பு குரலில் தொனிக்க.

"எந்தப் பிசாசு பிடித்திருக்கிறது இவரை?" என்றாள் கோபத்துடன் இளநங்கை.

"எது பிடித்தால் மருந்தும் மாந்திரீகமும் பயன்படாதோ அந்தப் பிசாசு அம்மணி," என்றாள் குறிஞ்சி.

"அப்பேர்ப்பட்ட பிசாசா?" என்று மீண்டுமொரு கேள்வியை வீசினாள் இளநங்கை.

"ஆம் அம்மணி."

"அது எப்படியிருக்குமோ?"

"அழகாக இருக்கும்."

"அழகாக இருக்குமா?"

"மோகினிப் பிசாசு அழகில்லாமலிருக்குமா?" என்ற குறிஞ்சி மெல்ல நகைத்தாள்.

இதைக் கேட்ட இளநங்கை கோபம் தணிந்து குறுநகை கொட்டி, "குறிஞ்சி," என்று இன்பம் சொட்ட அழைத்தாள்.

"ஏன் அம்மணி?"

"மோகினிப் பிசாசு பிடித்தால் தவறு குறிஞ்சி?"

"தவறில்லை அம்மணி, அதுவும் இவரைப் பிடிப்பதில் இவருக்கு ஏதும் கஷ்டமில்லை," என்று கூறிய குறிஞ்சி இள வரசன்மீது தனது விஷமக் கண்களை நாட்டினாள்.

குறிஞ்சியின் சொற்களைக் கேட்டு இளநங்கையும் நகைத்தாள். "அப்படியானால் பிசாசுக்குத்தான் கஷ்டமா?" என்று வினவினாள் நகைப்பொலி சொற்களிலும் ஊடுருவ.

"ஆம் அம்மணி."

"எப்படி!"

"அப்படித்தான்."

“அப்படியென்றால்?”

“நாள் செல்லச் செல்ல மோகினியின் முகம் வெளுக்கிறது. சற்று சிரமத்திலும் முகம் குறு வியர்வை கொள்கிறது. ஆபரணங்களைச் சுமக்கும் சக்தியைக்கூட இழந்து விடுகிறது...” என்ற குறிஞ்சி சொற்களை முடிக்காமல் இளநங்கையை நோக்கினாள். இளநங்கை தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டாள்.

“ஏன் தெரியுமா அம்மணி? அதன் வயிற்றில் வேறொரு ஆபரணம் வளருவதால் மற்ற ஆபரணங்களை உடல் சுமக்க முடிவதில்லை. *உடல் இளைத்து முகம் வெளுத்து நகை குறைந்து...அப்பப்பா எத்தனை சிரமம் அம்மணி...” என்ற குறிஞ்சியின் சொற்கள் இளநங்கையின் காதில் தெளிவாக விழுந்ததும் அவள் உடனே பதில் சொன்னாளில்லை. பிறகு மெள்ள வினவினாள் தலையை நிமிராமலே, “நாளுகூட அதிகமாகவில்லையே குறிஞ்சி? நீ எப்படி ஊகித்தாய்?” என்று.

“நான் மருத்துவப் பெண் அம்மணி,” என்று சுட்டிக் காட்டினாள் குறிஞ்சி.

“அதனால்?”

“கண்டுபிடிக்க முடிந்தது.”

“எப்படி?”

“நேற்றிரவு நான் உள்ளே வந்தவுடன் அவசரமாய் எழுந்து உட்கார்ந்தீர்கள்...”

“ஆம்.”

“அப்பொழுது உங்கள் மூச்சு ஆயாசத்துடன் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது, துரிதமாகவும் வந்தது...”

“உம்.”

“முகம் அளவுக்கதிகமாக வெளுத்திருந்தது.”

*சரீரம் இளைத்ததால் ருறைவான ஆபரணங்களை அவள் அணிந்திருந்தாள். அவள் முகம் வெள்ளத்தி மலர்போல் வெளுத்திருந்தது. விடியற்காலை சந்திரன்போல் அவள் வதனம் வெளிநிட்டு ஒளிக்குன்றிக் கிடந்தது.”—சுதக்ஷிணியின் கர்ப்பக் குறிகள் பற்றி ரகுவம்ச மகா காவியத்தில் காளிதாஸன்—மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

“உம்.”

“கழுத்து சற்று இளைத்திருந்தது”

“உம்.”

“நான் வந்த அதிர்ச்சியைக்கூட முகம் தாங்க முடியாமல் குறுவியர்வை கொண்டது,” என்று குறிகளைச் சொன்ன குறிஞ்சி சற்று நிதானித்தாள்.

இதற்குப் பிறகு நீண்ட நேரம் மௌனம் சாதித்தாள் இளநங்கை. “இதை எதற்காக இவரிடம் இத்தனை அவசர அவசரமாகச் சொன்னாய் குறிஞ்சி?”

“எந்த விநாடியிலும் போர் துவங்கலாம் அம்மணி,” என்று கூறினாள் குறிஞ்சி.

“அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்ற இளநங்கை தலையை நிமிர்த்திக் குறிஞ்சியை நோக்கினாள்.

“பாண்டியப் படையின் முக்கிய உபசேனாதிபதி குறைவதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தமில்லையா அம்மணி?” என்று கேட்டாள் குறிஞ்சி.

இளநங்கையின் பலவீனமெல்லாம் எங்கோ பறந்து விட்டது. “குறிஞ்சி!” என்ற சொல் சீற்றத்துடன் வெளிவந்தது.

“என்ன அம்மணி!”

“ஒன்று நினைவில் வைத்துக் கொள்.”

“என்ன அது?”

“போர் மூன் நிற்கும்போது வீட்டுக்கோடும் உபதளபதியல்ல நான்?”

“அப்படியானால்?”

“இவருடன் தோளுக்குத் தோள் நின்று போர் புரிந்து சேரனைப் புறமுதுகு காணப் போகிறேன் முத்துக்குமரியைச் சிறை மீட்கவும் போகிறேன்.”

குறிஞ்சியின் கண்கள் இளநங்கையை ஏறெடுத்துத் நோக்கின. “இளவரசர் சேரர் தலைநகரில் இல்லை,” என்ற சொற்களை மிக நிதானமாகச் சொன்னாள் குறிஞ்சி.

குறிஞ்சியின் இந்தச் செய்தி முந்திய செய்தியைவிட அதிக அதிர்ச்சியைத் தரவே, “என்ன! முத்துக்குமரி பரலியில் இல்லையா?” என்ற கேள்வி இளவரசன், இளநங்கை இருவரிடமிருந்தும் ஏககாலத்தில் எழுந்தது.

“முத்துக்குமரியும் இல்லை, முத்தும் இல்லை பரலியில்,” குறிஞ்சியின் பதில் திடமாக எழுந்தது.

“வேறெங்கு இருக்கிறாள் முத்துக்குமரி? முத்து எங்கே போய்விட்டது?” என்று சேறினான் வீரபாண்டியன்.

“சிங்களத்துக்கு,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“இதை ஏன் முன்பே சொல்லவில்லை?” வீரபாண்டியன் குரல் கடுமையுடன் ஒலித்தது.

“நேற்றிரவே சொல்ல முயன்றேன். கேட்கும் நிலையில் நீங்கள் இல்லை,” என்று சுட்டிக் காட்டினாள் குறிஞ்சி.

வீரபாண்டியன் இரண்டு விநாடிகள்தான் சிந்தித்தான். “சரி சரி, நீ மன்னரிடம் சென்று விஷயத்தைச் சொல். இதோ நானும் வந்து விட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு இளநங்கையைக்கூடக் கவனிக்காமல் கையிலிருந்த பிழிந்த துணியுடன் மருதமரக் குடிலை நோக்கி ஓடினான் வீரபாண்டியன்.

இளநங்கை இரண்டு விநாடிகள் பிரமித்தாள். பிறகு அவளும் குடிலை நோக்கி நடந்தாள். அத்தனை இளைப்பிலும் இம்முறை அவள் நடை துரிதமாகவும் உறுதியுடனும் இருந்தது. சேனைகளை நடத்தும் திறனை அந்த நடையில் பார்த்தாள் குறிஞ்சி. ‘வீரப் பெண்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்கள் போலிருக்கிறது?’ என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்ட குறிஞ்சி மன்னன் கூடாரத்தை நோக்கிச் சென்றாள்.

அத்தியாயம் 59

வீரபாண்டியன் சிருஷ்டி

தரையிலிருந்து கிளம்பிக் கூடாரத்தின் தலையை ஊடுருவிக் கிளம்பி நின்ற பெரிய நடுத்தூணின் மூலையில் தென்னவன் கொடி பரலியை நோக்கிக் காற்றில் படபடக்க, கொடித்துணியில் தீட்டப்பட்டிருத்த பெருமன் காற்றில்துணி வளைந்ததால் உடல் வளைத்துப் பரலியை விழுங்க ஆசைப்படுவதுபோல் வாளைக் கண்ணால் அம்மாநகர் நோக்கி விழிக்க, கூடார வாயிலில் காவல் புரிந்த யவன வீரர் இருவர் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்ததால் மலைக்கற்களில் உராய்ந்த அவர்கள் பாதக் குறடுகள் கர் கர்ரென்று மலையின் பொடிக்கற்களைப் படுகுரணைச் செய்து ஒலி கிளப்பி பரலியும் அப்படிச் சூரணமாகும் நாள் தூரத்திலில்லை என்பதை அறிவுறுத்த பார்ப்பதற்குப் பயத்தையும் மதிப்பையும் ஒருங்கே கொடுத்த மன்னன் இருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்த குறிஞ்சிக்கு அந்தக் கூடாரத்தை எட்டியதும் பெருவியப்பு காத்திருந்தது. அவள் காவலரை அணுகியதும், "பணிப் பெண்ணே உள்ளே அனுப்பு," என்ற மன்னன் குரல் மிகக் கம்பீரத்துடன் ஒலித்தது. அந்த உத்தரவால் வழிவிட்டு விலகிநின்ற இரு யவனக் காவலரையும் தாண்டி, குறுக்கே கிடந்த வழிச்சீலையை அகற்றி உள்ளே நுழைந்த குறிஞ்சி மன்னனை நோக்கி, தலை மிகவும் தாழ வணங்கினாள்.

அவள் உள்ளே நுழைந்த போது ஜடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் கூடாரத்தின் நடுவேயிருந்த மஞ்சத்தில் அயர்ந்

திருக்கவில்லை. கூடாரத்தின் ஒரு முனையில் அரபு நாட்டுச் சீலைகள் இரண்டு கூடியிருந்த இடத்தருகே நிற்குகொண்டிருந்தான். அவளை உடனடியாக சுந்தரபாண்டியன் விசாரிக்கவும் இல்லை. அவளை நோக்கித் திரும்பவும் இல்லை. கூடாரத்தின் கீழே முனைகள் நன்றாக இறுக்கப்பட்டிருந்ததால் நன்றாக ஒன்றுக்கொன்று இடைவெளி தெரியாமல் பிணைந்து நின்ற அரபு நாட்டுக் கெட்டித் துணிக்கு அருகிலேயே நின்றிருந்தான். நீண்ட நேரம் இப்படி நின்றிருந்து பிறகு திரும்பிய மன்னன் குறிஞ்சியை நோக்கி, “ஏன்? தம்பி வரவில்லையா?” என்று வினவினான்.

இந்தக் கேள்வி குறிஞ்சியை அயரவைத்தது. “தம்பியா?” என்று பிரமிப்புடன் ஒற்றைச் சொல்லை உதிர்த்தாள் அவள்.

“ஆம்,” என்ற ஜடாவர்மன் குறிஞ்சியைத் தனது அருகில் வரும்படி சைகை செய்தான். அவள் அருகில் வந்ததும் கூடாரத்தின் இணைந்த துணிகளில் ஒன்றை இடது கையால் சற்று நீக்கி, “இப்பொழுது வெளியே பார்,” என்று உத்திரவிட்டான்.

பார்த்தாள் குறிஞ்சி. பார்த்துப் பிரமிக்கவும் செய்தாள். விலகிய அந்த சீலை மூலம் தானும் இளவரசனும் இளநங்கையும் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த இடம் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. மன்னன் காதில் தங்கள் பேச்சு விழாவிட்டாலும் தான்கூறிய செய்தியால் வீரபாண்டியன் அடைந்த அதிர்ச்சி, துரிதம், இளநங்கையின் வியப்பு அத்தனையும் மன்னன் கண்ணால் கண்டிருப்பானென்பதைச் சந்தேகமற உணர்ந்தாள் குறிஞ்சி. அதனால் ஏற்பட்ட பிரமிப்பு குரலிலும் துலங்கக் கேட்டாள் பணிப் பெண், “பாண்டிய மன்னர் இத்தனை காலையில் இவ்வழி நோக்கவேண்டிய அவசியம்?” என்று.

ஜடாவர்மன் இதழ்களில் இளநகை அரும்பிற்று. அவன் சிங்கக் கண்களிலும் சிரிப்பு சற்று சிந்தியது. “தன்னைச் சுற்றிலும் என்ன நடக்கிறதென்பதை அறியாத மன்னன் நீண்ட நாள் உயிர் வாழ முடியாது. ஆகையால் இப்படிச் சீலை இணைப்புகளை நாற்புறமும் வைத்திருக்கிறேன். வேண்டிய

போது விலக்கிப் பார்க்கிறேன். விடியற்காலையில் பார்ப்பதை சம்பிரதாயமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.” என்று கூறிய ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், “சரி, நீ கொணர்ந்த செய்தி என்ன? வீரபாண்டியனையே கவலையில் ஆழ்த்தும் செய்திபாலால் அது நாம் நேரிடையாகக் கேட்கத் தகுந்ததாகவே இருக்கும்,” என்றான்.

“அவரும் வந்துவிட்டடும்,” என்றாள் குறிஞ்சி சற்றுத் தயங்கி.

“ஏன்? அவர் எதற்கு? அவரிடந்தான் சொல்லியாகி விட்டதே” என்றான் சுந்தரபாண்டியன்.

“அவரைப்பற்றிய செய்தியும் இருக்கிறது...” என்று செய்திகள் சொல்ல வேண்டிய முறையை மெல்ல மாற்றினாள் குறிஞ்சி.

முதலாம் ஜடாவர்மன் முகத்தில் முறுவலின் சாயை அதிகமாகப் பரவியது. தலையைச் சற்றுப் பின்னுக்குத் தள்ளி அவன் சிரித்தபோது அவன் முரட்டு முடிகளில் சில தலையிலும் வண்டுகள் போல் விழுந்து துள்ளின. “மிகவும் கெட்டிக் காரி நீ” என்ற மன்னன் குரலில் ஏளனமிருந்தது.

குறிஞ்சி அச்சத்தின் வசப்பட்டாள். மன்னவன் தன் உள்ளத்தை ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டானென்பதால் பெரும் பீதியடைந்தாள் அந்தப் பணிப்பெண்.

ஆகவே, “மன்னவா!...” என்று ஒரு சொல்லைச் சொன்னாள். அத்துடன் மேலும் ஏதோ பேச வாயெடுத்தாள். மன்னன் அவளைத் தன்கையை உயர்த்தித் தடுத்து, “சற்றுப் பொறு, தம்பியும் வந்துவிட்டான்,” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அதிவேகமாக உள்ளே நுழைந்தான் வீரபாண்டியன். அண்ணனைக் கண்டதும் தலைவணங்கி விட்டு, “குறிஞ்சி முக்கிய செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாள்,” என்று கூறினாள்.

“கொண்டு வந்த செய்தியையும் கேட்போம், கண்டுவந்த செய்தியையும் கேட்போம், இதுதான் வரிசைக் கிரமம்,

உனக்கு அவசியமானால் கிரமத்தை மாற்றிக்கொள்," என்று ஜடாவர்மன் தம்பியை நோக்கிச் சர்வ சாதாரணமாக.

மன்னன் சொன்னது நன்றாக விளங்கியது வீரபாண்டியனுக்கு. இருப்பினும் விளங்காததுபோல் கேட்டான்: "நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை எனக்கு" என்று.

"கொண்டுவந்த செய்தி பரலிமா நகரிலிருந்து கொண்டு வந்தது. கண்டு வந்த செய்தி இங்கு வந்த பின் சண்டு வந்தது. கண்டு உவந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம்," என்ற ஜடாவர்மன் பெரிதாக நகைத்தான்.

வீரபாண்டியனும் குறிஞ்சியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஜடாவர்மன் இரைந்தே சொன்னான்: "மனைவியைப்பற்றிய எந்த விஷயமும் கணவனுக்குத்தான் ரகசியம், மற்றவர்களுக்கு அல்ல! கொற்கை ராஜமுத்திரைக்கு அடுத்த தலைமுறை ஏற்படப் போகிறதென்பதை இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே கண்டு விட்டேன் தம்பி."

"மன்னர் மருத்துவர் அல்லவே" என்று குறுக்கிட்டாள் குறிஞ்சி.

"மருத்துவனில்லா விட்டாலென்ன, இளநங்கையின் அழகிய வீரநடை குலைந்தபோதே விஷயம் புரிந்துவிட்டது. தவிர மருத்துவப் பெண்ணே..." என்ற ஜடாவர்மன் குறிஞ்சியைப் பார்த்து நகைத்தான்.

"என்ன மகாராஜா?" என்று வினவினாள் குறிஞ்சி.

"குடும்ப வாழ்க்கையை நீ எய்தவில்லை. தம்பியும் அதற்குப் புதியவன். நான் அப்படியில்லை. எனக்குப் பெண்பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அனுபவத்தில் வராதது மருத்துவத்தில் மட்டும் வந்துவிடாது. உனக்குத் திருமணமான பின்பு நீயும் புரிந்துகொள்வாய் மருத்துவம் இரண்டாம் பட்சம் என்று," எனக் கூறிய பாண்டிய மன்னன் கடகடவென நகைத்தான்.

அவன் விஷம நகைப்பு அவளுக்கு வெட்கத்தை அளித்தது. அவன் கூறிய அறிவையும் கிரகிக்கும் கண்களின் பார்வையையும் நினைத்து அவள் வியப்பும் கொண்டாள். அவள் மீண்டும் ஏதோ பேசத் துவங்கிய

போது கையமர்த்திய சுந்தரபாண்டியன், “சரி குறிஞ்சி! நமது உபதளபதிகளில் ஒருவர் உபயோகப்படமாட்டார். அவரைக் கொற்கைக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்வோம்,” என்று கூறினான். அத்துடன் அந்த வேடிக்கைப் பேச்சு முடிந்தது. மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்ட மன்னன் முகத்தில் கம்பீரமும் உறுதியும் சுடர்விட்டது. “சரி, இனி நீ கொண்டுவந்த செய்தியைச் சொல்,” என்றான்.

குறிஞ்சி பல விநாடிகள் மௌனம் சாதித்தான். பிறகு சொன்னான் தடுமாற்றக்குரலில், “மன்னவர் விரும்பத்தகாத செய்தி அது. சொல்ல அச்சமாகவும் இருக்கிறது,” என்று.

“கேட்பதற்கு எனக்கு அச்சமில்லை, சொல்” என்றான் ஜடாவர்மன்.

குறிஞ்சி திரும்பி வீரபாண்டியனை நோக்கினான். அவன் முகம் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாயிருந்தது. போரில் இறங்கும் போது ஏற்படும் பேய் முகத்தைக் கண்டான். கழுகுகளின் பார்வையையப்போன்ற, பார்வையையும் கண்டான். ஆகவே சட்டென்று முகத்தைத் திருப்பி மன்னனை நோக்கி “சித்தத்தைக் கலக்கும் செய்தி மன்னவா, இருப்பினும் கடமையைச் செய்கிறேன்” என்று துவங்கி, “பரவிமா நகரில் இளவரசியும் இல்லை. முத்துச் செல்வமும் இல்லை” என்றான் பயத்துடன்.

“எங்கே?” மன்னன் குரல் பயங்கரமாக ஒலிக்கவில்லை. உணர்ச்சி ஏதுமற்று வறண்டு ஒலித்தது.

“சிங்களத்துக்குக் கடத்தப்பட்டார்கள்,” என்று குறிஞ்சி சொன்னான், சொன்ன உதடுகள் நடுங்கின. உடலும் லேசாக உள்ளூர நடுக்கம் கொடுத்தது.

அடுத்த சில நிமிடங்கள் கூடாரத்தின் உள்ளே மௌனம் நிலவியது. மன்னன் தீவிரமாக எதைபோ யோசித்தான். பிறகு அதே வறண்ட குரலில் கேட்டான், “குருநாதருக்கு இது தெரியுமா?” என்று.

“குருநாதர் சிறையிலிருக்கிறார்,” என்றான் குறிஞ்சி மெல்ல.

“இந்திரபானு இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தானா?” என்றான் வீரபாண்டியன் கடுமையான குரலில்.

“இந்திரபானுவும் சிங்களத்துக்குக் கடத்தப்பட்டுவிட்டார்” என்றான் குறிஞ்சி.

“முத்துக்குமார்க்கு இப்படி நடக்கப் போவது தெரியுமா?” என்றான் மன்னன்.

“தெரிந்திருக்க வேண்டும். தனது ஆடையை உடுத்திக் கொண்டு நள்ளிரவில் அந்தப்புரத் தாழ்வரை விளக்கொளியில் நிற்கச் சொன்னார்கள்,” என்றான் குறிஞ்சி.

மீண்டும் மௌனம் நிலவியது அம் மூவரிடையேயும். ஜடாவர்மன் நீண்டநேரம் தரையை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு சொன்னான், “தம்பி! நீதான் வேற்றியடைந்தாய்” என்று.

புரிந்துகொண்டதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் வீரபாண்டியன். “தங்கள் சபதம் பலிக்கிறது” என்றும் கூறினான் கம்பீரமான குரலில்.

ஜடாவர்மன் தரையை மீண்டும் நோக்கினான். “என் மனம் கேட்கவில்லை தம்பி! நிராயுதபாணிகளான பலர் உயிர் விடுவார்களே” என்றான் பரிதாபத்துடன்.

“சேரன் தலைநகரை அழிப்பதில் இத்தனை பரிதாபமா உங்களுக்கு? அப்படியானால் காட்டுக் கோட்டையில் ஏன் சொன்னீர்கள், ‘பத்தினி ஆட்சி நடக்கட்டும்; பரவி பற்றி எரியட்டும்’ என்று?”

“உணர்ச்சி வேகத்தில் சொன்ன சொல் அது.”

“இப்பொழுது உணர்ச்சி மாற சேரன் என்ன செய்து விட்டான்?”

“இருப்பினும் உன் ஆயுதம் பயங்கரம் தம்பி!”

“அவனிடம் படைபலம் அதிகம்.”

“ஆம் தம்பி ஆம். இருப்பினும்...”

“இருப்பினும் என்ன அண்ணா? கிழக்குக் கோட்டைவாயில் நெடுகிலும் மரங்களை வெட்டிப் பாலைவனமாக்கி.

விட்டான் சேரன் விற்பொறிகளும் வேல் பொறிகளும் மதிள்கள்மேல் தயாராக நிற்கின்றன. நமது வீரர்கள் கோட்டையை நெருங்கக்கூடமுடியாது. காட்டின் மறைவு நமக்கில்லை; வெட்ட வெளியில் போனால் அரைஜாம நேரத்தில் அழிக்கப்படுவோம்...”

ஜடாவர்மன் பெருமூச்சு விட்டான். “ஆம் தம்பி. உண்மை” என்றும் சொன்னான்.

மேலும் சொன்னான் வீரபாண்டியன், “அண்ணா! கோட்டைக்கு உள்ளே வளையத்துக்குள் வளையமாகச் சேரன் படை நிற்கிறது. அவற்றைத் திடீரென ஒன்று சேர ஆங்காங்கு முரசுகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முரசுகள் ஒலித்தால் வளையங்கள் கூடிவிடும். நாம் ஒருவேளை விற்பொறிகளுக்குத் தப்பி உள்ளே நுழைந்தால் அந்தப் பயங்கரப் படை வளையங்களுக்குள் அகப்பட்டுக்கொள்வோம். வளையம் நெருக்கப்பட்டால் அடியோடு மடிந்து போவோம்.”

இதைச் சொன்ன வீரபாண்டியன் கம்பீரமாக எழுந்து நின்றான். “ஓர் உபதளபதி நமது திட்டத்திலிருந்து குறைந்துவிட்டதை எண்ணிக் கவலை வேண்டாம். அவன் பணியையும் நானே செய்கிறேன். உத்தரவு கொடுத்தால் நமது ஆயுதங்களைக் காட்டின் முகப்புக்கு நகர்த்துகிறேன்,” என்றும் கூறினான் வீரபாண்டியன்.

இருவர் பேசுவதின் பொருள் சற்றும் விளங்கவில்லை குறிஞ்சிக்கு. பரலிமாநகர் தற்காப்பு ஏற்பாடுகளையும் குருநாதர் திட்டங்களையும் பாண்டிய சகோதரர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்களென்று அவளுக்கு விளங்கியதே தவிர அவ்விருவரும் பரலியை அழித்துவிடமுடியும்போல் பேசுவது விந்தையாயிருந்தது அதனால் மன்னனை நோக்கிச் சொன்னான்: “மன்னவா! சுமார் இருபதினாயிரம் படை வீரர்கள் உங்களை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார்கள். தவிர கடற்படையும் சமயத்தில் கைகொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறது”

அவள் உள்ளே எழுந்த எண்ணத்தை உணர்ந்து கொண்ட ஜடாவர்மன் தனது கிங்கக் கண்களைக்கொண்டு

அவளை நோக்கினான். “குறிஞ்சி! இருபதினாயிரம் வீரர்களையும் அழிக்கும் ஆயுதத்தை இளவரசன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். அத்தகைய அழிவை நான் விரும்பவில்லை. நான் விரும்பினால் என்ன விரும்பாவிட்டால் என்ன? அது! நடக்கத்தான் போகிறது. இளவரசருடன் சென்று அந்த ஆயுதத்தைப் பார்த்து விட்டு வா. அதன் பயங்கரம் பரலிமா நகர்மீது உன் இதயத்திலும் கருணையை விளைவிக்கும்,” என்று கூறி. “தம்பி! குறிஞ்சிக்கு உன் விபரீத சிருஷ்டியைக் காட்டு!” என்று வீரபாண்டியனுக்கு உத்தரவிட்டான். தன்னுடன் வரும்படி குறிஞ்சிக்கு சைகை செய்து வெளியே நடந்தான் வீரபாண்டியன்.

குறிஞ்சி அவனைத் தொடர்ந்தாள். மலைப்பாதையில் நீண்ட தூரம் நடந்து, படைப்பிரிவுகள் பலவற்றைத் தாண்டிக் காட்டர்ந்த ஓர் இடத்துக்கு வந்தாள். வீரபாண்டியன் சிருஷ்டியைக் கண்டாள். மிகப் பயங்கர சிருஷ்டி அது. “பரலி தீர்ந்தது,” என்று நடுக்கத்துடன் தன் மனத்தே சொல்லியும் கொண்டாள்.

அத்தியாயம் 60

இடங்கணிப் பொறி! எரிமுகப் பேரம்பு!

பாண்டிய மன்னன் பாசறையிலிருந்து பாவை குறிஞ்சி யைத் தனது பயங்கர சிருஷ்டியிருந்த காட்டுப் பகுதிக்கு அழைத்து வந்த வீரபாண்டியன், “குறிஞ்சி இதோ பார்,” என்று அங்கிருந்த ஒரு பெரும் பொறியையும் பொறிக்கு முனையில் நான்கு ஆள் நீளத்துக்குப் பரவியின் திக்கை நோக்கிக் கொண்டிருந்த ஒருபெரிய அம்பையும் காட்டினான்.

அந்த ஆயுதம் பாண்டியன் பாசறையிலிருந்து கால் காதத்துக்கு மேலிருந்ததால் அவர்கள் அதை அடைந்த சமயத்தில் வெயில் சற்று நன்றாகவே ஏறியிருந்த காரணத் தால் தெளிவாக அதைப் பார்க்க முடிந்தது விஜயவர்மன் மகளுக்கு.

அந்த ஆயுதத்தை நிறுத்த அந்த அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் இருந்த சில மரங்களை வெட்டி, சக்கர வட்டமாக இடம் அமைக்கப்பட்டிருந்ததன்றி, அந்த ஆயுதமும் அதன் அடியிலிருந்த பொறிக்கூடும் இரண்டு சக்கரங்கள் உள்ள ஒரு பொறி ஒரு பெரும் கூடை போலிருந்ததன்றி அதன் மேலெழுந்த பெரிய அம்பின் நுனியில் கழுத்தில் மற்றும் ஒரு பெரும் உருண்டையும் இருந்தது. அந்தப் புது அம்பின் நீளம், உருண்டைக் கழுத்து, அடியிலிருந்த பொறிக்கூடை -- இத்தனையும் பார்த்த குறிஞ்சி பெரும் பிரமிப்பால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

நீண்ட நேரம் அப்படி மலைத்து நின்றுவிட்ட குறிஞ்சியை வீரபாண்டியன் சொற்கள் நனவுலகத்துக்கு அழைத்து வந்தன. “குறிஞ்சி தமிழகத்தின் மூதாதைகள் வகுத்த மிகப் பயங்கரமான ஆயுதத்தை நீ பார்க்கிறாய். சமீப காலத்தில் இதை யாரும் செய்ததுமில்லை கையாண்டதுமில்லை. தமிழர் படைக்கல அமைப்பில் சொல்லப்படுவது ஏட்டுச் சுரைக்காய் என்று நம்பி வந்தார்கள். ஆனால் இது பற்றி நான் நீண்ட நாட்களாகச் சிந்தித்திருக்கிறேன். மதுரையிலிருக்கும்போது சிறுசிறு ஆயுதங்களை இதுபோல் செய்தும் பார்த்திருக்கிறேன். தேவையில்லாவிட்டால் இப் பொழுதுகூட இதைச் செய்திருக்கமாட்டேன். எதிரியின் பெரும்படை, நமது சிறு படையை மதிப்புறம்கூட அணுக விடாதிருக்க, அதன் காட்டு முகப்பை அழித்தது, விற்பொறிகளையும் வேல் பொறிகளையும் மதிள்மீது ஏற்றியது, இவை காரணமாகவே இதைச் சிருஷ்டித்தேன். இதை நான் அமைக்க முயன்றபோது மன்னர்கூட நகைத்தார். என்னைப் பார்த்தும் தச்சர்களை வேலை வாங்குவதைப் பார்த்தும் காட்டு மரங்கள் சிலவற்றை வெட்டுவதைப் பார்த்தும் இகழ்ச்சிப் புன்முறுவலும் கொண்டார். ஆனால் இதைச் செய்தபின் அவர் முறுவலும் கொள்ளவில்லை; வாய்விட்டு நகைக்கவும் இல்லை,” என்று கூறினான் வீரபாண்டியன்.

குறிஞ்சி அந்தப் பெரும் ஆயுதத்திலிருந்து கண்களைத் திருப்பி வீரபாண்டியனை நோக்கினான். வீரபாண்டியன் முகம் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாயிருந்தது. கண்களில் சதா துள்ளும் விஷமச் சிரிப்பு மறைந்து சுழுகுப் பார்வை துலங்கியது. வீரபாண்டியன் குரலும் தொடர்ந்து பயங்கரமாக ஒலித்தது: “பெண்ணே! சேரன் எனது சகோதரன் மகளை அபகரிக்காத வரையில் நேர்முகப் போருக்கு இலக்கானவனாயிருந்தான். பெண்ணைக் கொண்டு சென்ற பிறகு அவளை அழிப்பதற்கு நேர்முகப் போர் அவசியமில்லை. அதற்குத்தான் இந்தக் காவிய வாளியை அமைத்தேன். எவ்வாளியைக் கொண்டு சிவபெருமான் முப்புறத்தை அழித்தாரோ அந்த வாளியைப்

போன்றது இது. ஆகவே இதற்கும் அந்தப் பெயரையே. குட்டியிருக்கிறேன். அந்தப் பெயர் தெரியுமா குறிஞ்சி?" என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

குறிஞ்சி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அவன் போர் வெறி, அவன் சொற்சேற்றம், கண் பார்வை இவையனைத்தும் அவளுக்கு அச்சத்தையே அளித்தன. அவளிடமிருந்து பதில் வராது போகவே தனது கேள்விக்குத் தானே பதில் சொல்லிக் கொண்டு மேலும் பேசினாள் இளவரசன்: "அதற்குப் பெயர் எரிமுகப் பேரம்பு, திரிபுரத்தையே அதன் ஜ்வாலை அழித்தது. அது இப்படித்தானிருக்க வேண்டும் குறிஞ்சி. தமிழர் படை இலக்கணம் இருவகைப் படைகளைக் குறிக்கிறது. கைவிடு படை, கைவிடாப் படை. என்று இருவகைகள் இருக்கின்றன. ஒரு வகை வான், வேல், கோடாரி முதலியன. மற்றொரு வகை பொறிகளால் இயங்குபவை. இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது இது. இடங்கணி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா நீ?"

இதைச் சொன்ன வீரபாண்டியன் சற்றுப் பேச்சை நிறுத்திக் குறிஞ்சியைப் பார்த்தான். குறிஞ்சிக்கு ஏதும் புரியவில்லை அவனுக்கிருந்த போர் வெறிதான் புரிந்தது அவளுக்கு. "இடங்கணியா!" என்று கேட்டபோதும் மயக்கத்திலேயே கேட்டாள் அவள்.

"ஆம், குறிஞ்சி *இடங்கணிதான். கல் வீசும் பொறியின் பெயர் அது. இடங்கணியில் கல்லிடு கூடை என்று உண்டு. அதில் கருங்கற்களை இட்டு வைத்தால் பொறி இயங்கி இக்கற்களை எடுத்து, கனவேகத்தில் வீசும். பெரும் பந்தங்களையும் வீசும் ஆற்றல் உடையது. அது அந்தப் பொறியையும் வேற்பொறியையும் அந்த அம்பிலேயே இணைத்திருக்கிறேன். இதிலுள்ள இடங்கணியின் கல்லிடு கூடையில் கல்லிருக்காது. பெரும் தீப்பந்தங்கள் இருக்கும். இந்தப் பொறி இயங்க முற்பட்டதும் இந்த எரிமுகப்பேரம்பு இடங்கணியுடன் பெருவேகத்தில் சேரன் தலைநகர்மீது

* 'அபிதான சிந்தாமணி' ஆயுதப் பொதுப் பிரிவு அ. சிங்காரவேலு முதலியார் இயற்றியது.

பாயும். அது நகர்ப்புறத்தை அடைவதற்கும் இடங்கணி இயங்குவதற்கும் நேரம் சரியாயிருக்கும். இடங்கணி பந்தங்களை மலைபோல் சேரர் தலைநகர்மீது வீசும். தலைநகரின் எந்தப் பகுதிகள் எரியுமோ சொல்ல முடியாது. ஆனால் நகரெங்கணும் பல இடங்கள் தீப்பிடிக்கும், பல இடங்கள் பயங்கரமாக எரியும். அப்படி நாற்புறமும் தீப்பிடித்து எரியும்போது, சேரன் படையில் பெரும் குழப்பம் ஏற்படும். அந்தச் சமயத்தில் எனது குதிரைப்படை அந்த மாநகரில் பெரும் நாசத்தை விளைவிக்கும்” என்றான் வீரபாண்டியன்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டு வாயடைத்து நின்றான் குறிஞ்சி. இப்படித் தனது போர்த் திட்டத்தை வெட்ட வெளிச்சமாக விளக்கும் யாரையும் அவள் பார்த்ததில்லை. அதுவும் கோட்டாற்றுக்கரைப் போரில் தனது எண்ணங்களைச் சிறிதும் விளக்காது அடியோடு மறைந்துவிட்ட வீரபாண்டியன், நிற்கப் போவது பாண்டிய நாடா சேர நாடா என்பதை நிர்ணயிக்கும் இந்த முக்கிய போரில் தனது மனத்தைத் திறந்து காட்டுவதைக் கண்டு பெருவியப் பெய்தினள். அந்த வியப்பைச் சொல்லிலும் வடித்தாள். “பெரும்படைத் தலைவர்கள் தங்கள் போர் முறையைப் பகிரங்கப்படுத்தும் வழக்கமில்லையே?” என்று.

“இது போர் முறையல்ல குறிஞ்சி. இது வெறும் அழிவு. அதர்மத்தின் பலனைச் சேரன் அனுபவிக்கப் போகிறான். இதற்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல,” என்று பதில் கூறிய வீரபாண்டியன், “இப்பொழுது பார், எரிமுகப் பேரம்பு இயங்கக்கூடிய முறையை,” என்று கூறிவிட்டுச் சுற்றிலும் பொறி வண்டியைக் காவல் புரிந்த வீரர்களில் இருவரை அழைத்து, கையால் சைகை செய்தான். அந்த இருவரும் பொறியை அணுகி அம்பு உட்கார்ந்திருந்த இடங்கணிப் பொறியின் இருபுறங்களிலுள்ள இரு சுழற்சக்கரங்களைத் திருகினார்கள் மெல்ல. அவர்கள் திருகத் திருக, வேலின் முகம் போல் முகங்கொண்டு படைத்திருந்த அந்த அம்பின் முனைப் பகுதி இரண்டாக மெள்ளப் பிளந்தது. பிறகு அதன் கழுத்திலிருந்த சிறு கூடையும் ஒருமுறை அரைவாகி சுழன்று இரண்

டாகப் பிரிந்தது. பிறகு உள்ளிருந்த பெரும் மாஉருளை யொன்று பயங்கர வேகத்தில் ஆகாயத்தை நோக்கிப் பறந்தது. வீரர் இருவரும் சக்கரத்தைச் சுழற்றுவதை நிறுத்தினார்கள். பொறி தட்டென்ற சத்தத்துடன் உட்கார்ந்தது.

வீரபாண்டியன் கண்கள் ஆகாயத்தில் பறந்து சென்ற மர உருளையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. அது கண்ணுக்கு மறைந்த பின்பு திரும்பி அவன் குறிஞ்சியை நோக்கினான். குறிஞ்சி மர உருளை பறந்த வானையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். “குறிஞ்சி!” என்று வீரபாண்டியன் அழைத்த பின்புதான் அவள் அவ்வுலகத்துக்கு வந்து வீரபாண்டியன் கண்களைச் சந்தித்தாள்.

வீரபாண்டியன் கண்களில் சிருஷ்டிகர்த்தாவின் பெருமிதம் இருந்தது. “குறிஞ்சி, அந்த மர உருளையைத் தீப்பந்தாக வைத்துக் கொள். அந்த மாதிரிக் கணக்கில்லாத தீப்பந்துகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் பரலிமீது மழை போல் பொழியும். ஏன் தெரியுமா?” என்று வினவவும் செய்தான் வீரபாண்டியன்.

“ஏன்?” உணர்ச்சியின்றி வந்தது குறிஞ்சியின் கேள்வி.

“இம்மாதிரி பத்து எரிமுகப் பேரம்புகளைச் சிருஷ்டித் திருக்கிறேன். இம்மாதிரிப் பத்துப் பொறிகள் இக் காட்டு முகப்பில் பத்து இடங்களில் இருக்கின்றன. இப்பொழுது நாம் பரலியிலிருந்து ஒன்றரைக் காத தூரத்திலிருக்கிறோம். இன்றே படைகளுக்குப் புறப்பட உத்தரவளிக்கப்படும். எந்தக் காட்டு முகப்பை அழித்து. என் படையைப் பொறிள் கொண்டு அழித்துவிடச் சேரன் பார்த்தானோ, அந்தக் காட்டு முகப்பு நோக்கி இந்தப் பொறிகள் இன்று நகர்த்தப்படும்,” என்று கூறிச் சற்று நிகாணித்த வீரபாண்டியன், “ஆமாம். இளநங்கைக்கு ஏற்பட்டதுபோல் உனக்கும் ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமே?” என்று வினவினான் திடீரென்று.

“என்ன சந்தேகம் ஏற்பட்டது கொற்கைக் கோட்டைத் தலைவர் மகளுக்கு:” என்று வினவினான் குறிஞ்சி.

“இரண்டு வீரர்கள் சுழற்சக்கரங்களைச் சுற்றினால்தானே பொறி இயங்குகிறது? அவற்றைச் சுற்றிக்கொண்டு வீரர்கள் கோட்டை முகப்பு முன்பு ஓடும்போது கோட்டை விற்பொறிகள் வாளாவிருக்குமா? என்று கேட்டாள் இளநங்கை,” என்றான் வீரபாண்டியன்.

குறிஞ்சிக்கு அப்பொழுதுதான் அந்த ஆயுதத்தை இயக்குவதிலும் ஒரு குறைபாடு இருப்பது தெரிந்தது. “ஆம் ஆம். அதற்கென்ன செய்வீர்கள்?” என்றாள்.

“இங்குதான் சேரன் நமக்கு உதவுகிறான்,” என்று கூறினான் வீரபாண்டியன் பயங்கரப் புன்முறுவல் செய்து.

“எப்படி?”

“பரலியின் பிரதான வாயிலுக்கெதிரே பத்துப்பதினொரு புருஷ நீளந்தான் சமவெளி. அதுவும் வண்டிப்பாதைக்கே முன்னோர்கள் போட்டது. அதை அடுத்து இந்த மலைத் தொடர் எழுந்து நிற்கிறது. அவன் அழித்த காட்டை அடுத்து மலை எழுந்து நிற்கிறது. ஆகவே, இந்தப் பொறி மலைச்சரிவுகளில் தள்ளிவிடப்படும். அப்பொழுது வண்டிச் சக்கரங்களுடன் இணைக்கப்பட்ட பொறியின் சுழற்சக்கரங்கள் திரும்பும். பொறி தானாகவே இயங்கும். பொறி வண்டியைத் தள்ளுமுன்பாக எண்ணெய்ப் பந்துகளைக் கல்லிடு கூடையில் நிரப்பித் தீ வைத்து அனுப்பும் வேலைதான் வீரர்களுக்கு. மற்றவற்றைப் பொறி தானாகவே செய்து கொள்ளும். இது கைவிடாப் படையல்லவா?” என்று கூறிய வீரபாண்டியன் குறிஞ்சியை மகிழ்ச்சியுடன் நோக்கினான்.

குறிஞ்சி முகத்தில் மகிழ்ச்சி எதுவுமில்லை அந்தப் பயங்கர ஆயுதத்தைப் பார்த்தவண்ணமே நின்றாள். “பரலி அழிந்தது,” என்று தனக்குள் சொல்லியும் கொண்டாள்.

வீரபாண்டியன் திரும்ப அவனைப் பாண்டிய மன்னன் கூடாரத்துக்கு அழைத்து வந்தான். குறிஞ்சி மன்னனைப் பார்த்தாள். மன்னன் பெருமூச்செறிந்தான். பிறகு தம்பியை நோக்கிக் கூறினான், “தம்பி இன்றே புறப்படட்டும் படை பரலி நோக்கி,” என்று.

தம்பி தலை தாழ்த்தினான் “பல்லக்கையும் தயார் செய்கிறேன்,” என்றான்.

மன்னன் தலையை மட்டும் அசைத்தான். பல்லக்கு எதற்கு என்று அவனும் கேட்கவில்லை. குறிஞ்சியும் கேட்கவில்லை. இளநங்கையைக் கொற்கைக்கு அனுப்பத்தான் பல்லக்கு என்று இருவருக்கும் தெரியும். அன்று அந்தி வேளையில் இளநங்கை பயணமானாள் கொற்கை நோக்கி. படைகள் நகர்ந்தன பரலி நோக்கி.

அத்தியாயம் 61

குறிஞ்சிக்கும் போர்ப் பணி!

பாண்டிய மன்னன் உத்தரவுப்படி படைகளை நகர்த்து வதிலிருந்த சுலபம் இளநங்கையைக் கொற்கைக்கு அனுப்பு வதில் இல்லை வீரபாண்டியனுக்கு. மன்னன் உத்தரவைக் கேட்டதுமே வெகுண்ட இளநங்கை, பல்லக்குத் தயாராகி பர்ணசாலை வாசல் வந்த பின்பும் கிளம்ப மறுத்து அடம் பிடித்து மல்லுக்கு நின்றாள் இளவரசனிடம். “நான் எதற் காகப் போகவேண்டும் கொற்கைக்கு? என்ன வந்துவிட்டது எனக்கு?” என்று சிறிஞள் வீரபாண்டியனை நோக்கி.

வீரபாண்டியன் கைகள் அவளைச் சுற்றிச் சென்று அவள் பூ உடைச் சற்று இறுகவே அணைத்தன, “என்ன வந்திருக் கிறது என்பதைக் குறிஞ்சி சொல்லவில்லையா? இந்த நிலையில் நீ எப்படிப் போராட முடியும்? முடிந்தாலும் நான் அனுமதிப் பது எப்படி நியாயமாகும்?” என்று மெல்ல அவள் காதுக் கருகில் அவன் உதடுகள் சொற்களை உதிர்த்தன. சற்று அகன்று கன்னங்களையும் தடவின.

சாதாரணச் சமயமாயிருந்தால் அந்த ஒரு செய்கையி லேயே இளநங்கையின்பலமெல்லாம் காற்றில் பறந்திருக்கும். அவன் கையில் உருகியிருப்பாள் அவள். ஆனால் அன்றிருந்த கோபத்தில் அவன் சரசம் கோபத்தைக் கிளறவே, “இதெல் லாம் வேண்டாம், நானிருப்பது உங்களுக்கு இஷ்டமில்லா விட்டால் நான் போகிறேன்” என்றாள் கோபம் குரலில் தெறிக்க.

வீரபாண்டியன் கைகளிலொன்று அவள் முதுகை மெள்ளத் தடவின. “இளநங்கை! உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது எனக்கு மட்டும் சுலபமென்று நினைக்கிறாயா? நிலைமை இந்தப் பிரிவை சிருஷ்டித்திருக்கிறது,” என்று சமாதானப்படுத்தினான்.

“என்ன நிலைமை?” இளநங்கை அவன் அணைப்பிலிருந்த படியே கேட்டாள்.

“நம்மை மீறிய நிலைமை.” வீரபாண்டியன் சங்கடத்துடன் கூறினான்.

“இதொன்றும் நம்மை மீறிய நிலைமை அல்ல...”

“என்ன இளநங்கை?”

“நம்மால் உண்டான நிலைமைதான். அதுவும் உங்களால் உண்டானதுதான்.” இளநங்கையின் சொற்கள் எரிச்சலுடன் வெளிவந்தன.

அந்த எரிச்சலிலும் ஒரு பெருமை துள்ளி விளையாடுவதைக் கண்ட வீரபாண்டியன் புன்முறுவல் கொண்டான். அவன் மார்பில் அவள் முகம் புதைந்ததால் முறுவலை அவள் கவனிக்கவில்லை “வீனாக என்மீது குற்றம் சாட்டுகிறாய்...” என்றான் வீரபாண்டியன் மகிழ்ச்சியுடன்.

“வீனாகக் குற்றம் சாட்டுகிறேனா?” என்றாள் அவள் சேற்றத்துடன்.

“ஆமாம்!”

“சாமர்த்தியத்தால் பேச்சை மாற்றுகிறீர்கள்.”

“இல்லை இளநங்கை. யோசித்துப்பார். நீ என்ன செய்கிறாய்?”

“நானா!”

“ஆமாம். இதோ மாதவிக்கொடி இருக்கிறது. இதில் பூ அழகாகப் பூக்கிறது. அதைப் பறித்துச் சூட்டிக்கொள்கிறாயல்லவா,”

“ஆம்.”

“அது உன் குற்றமா? பூவின் அழகின் குற்றந்தானே?”

“நல்ல கெட்டிக்காரர் நீங்கள். பழியை என்மீதே போடுகிறீர்களா?”

“இல்லை இளநங்கை.”

“ஆண்டவன் மீதா?”

“ஆம். அவன் ஏன் இத்தனை அழகாக உன்னைச் சிருஷ்டித்தான்? பொருளையெத்தான் சிருஷ்டித்தான்? அதில் உன்னை ஏன் நீந்தவிட்டு என் கண்ணில் மோதவிட்டான்? ஆகவே...”

“ஆகவே?” என்று கேட்டு அவளை நோக்கித் தலை நிமிர்ந்தாள் இளநங்கை.

“குற்றம் உனதுமில்லை, எனதுமில்லை. ஆண்டவனுடையது,” என்ற வீரபாண்டியன் ஒரு கையால் அவளை அணைத்த வண்ணம் அவள் கண்களை வருடினான்.

அந்த ஸ்பரிசும் அவளை மேலும் இளக்கவே, “ஆம். ஆண்டவனுடையது தான் ..” என்றாள் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்து.

“இப்பொழுது ஒப்புக்கொள்கிறாயா?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“ஒப்புக் கொள்கிறேன். என்னை ஆண்டவரீ நீங்கள் தானே? ‘ஆண்டவருக்கு’ முன்னால் ‘கை’ என்று ஒரு மெய்யெழுத்தையும் சேர்த்தால் சரியாகப் ‘போய்விடும்,” என்ற இளநங்கை வெட்கத்துடனும் தைரியத்துடனும் அவளை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள்.

அந்தப் பார்வையைத் தாங்கமுடியாத இளவரசன் அவளை மீண்டும் கைகளைக் கொண்டு இறுக்கித் தனது உடலுடன் இணைத்துக் கொண்டான்.

இளவரசன் அவளை வலிக்க வலிக்க அணைத்து நொறுக்கியபோது, “இப்படியே என்னை நொறுக்கி விட்டாலும் எனக்கு இன்பமாயிருக்குமே. என்னை எதற்காகக் கொற்

கைக்கு அனுப்பப் பார்க்கிறார் இவர்?" என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அப்படி அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே வெளியிலிருந்து குறிஞ்சியின் குரல் கேலியுடன் ஒலித்தது, "பல்லக்கு வந்துவிட்டது, வீரர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்," என்று.

வீரபாண்டியன் இளநங்கையைச் சுற்றியிருந்த கைகளை விலக்கினான். "புறப்படு இளநங்கை," என்ற சொல் அதிகாரத்துடன் ஒலித்தது திடீரென்று.

கடமை என்று வந்தால் தனது கணவன் அதிகாரியாக மாறிவிடுவானென்பதையும் மன்மதனுடைய புஷ்ப பானங்கள்கூட அவனிடம் செலவாணியாகாதென்பதையும் பன்முறை உணர்ந்துகொண்டிருந்த இளநங்கை, மெல்ல குடிவின் வாயிலை நோக்கிச் சென்றாள். கதவருகில் சென்றதும் குடிவின் நட்ட நடுவில் நின்றுகொண்டிருந்த இளவரசனைத் திரும்பி நோக்கினாள். அவள் பார்வையில் காதல் இருந்தது, துக்கமும் இருந்தது. ஆனால் வீரபாண்டியன் இருந்த இடத்தை விட்டு நகரவில்லை. அவன் முகம் கல்லாயிருந்தது. "போய் வா இளநங்கை! பரலிப்போரை முடித்துக்கொண்டு உன்னைக் கொற்கையில் சந்திக்கிறேன்," என்றான் வீரபாண்டியன் உணர்ச்சி வறண்டுபோன குரலில்.

இளநங்கை குடிவின் கதவைத் திறந்து கொண்டு பல்லக்கை நோக்கி நடந்தாள். வீரபாண்டியனும் திறந்த கதவின் மூலம் வெளிவந்து அவள் பல்லக்கில் ஏறுவதைக் காண நின்றான். பல்லக்கு அருகில் சிறிது நேரம் நினைத்து நின்றாள் இளநங்கை. பிறகு பல்லக்குத் தூக்க நின்றிருந்த ஆட்களை விலக்கிக்கொண்டு தனக்குக் காவல் புரிந்துவர நின்றிருந்த வீரர்களிடம் சென்று அவர்கள் குதிரைகளில் ஒன்றன்மீது தாவி அதன் கடிவாளத்தை இழுத்துவிடகுதிரை ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்துபறந்தது. அவள் ஆத்திரத்தைக் கண்டு வாயடைத்து நின்றான் வீரபாண்டியன். பிறகு வீரர்களை நோக்கி, "உம்! ஏன் நிற்கிறீர்கள்? போங்கள்," என்று

சிற வீரர்களும் புரவிகளில் பாய்ந்து இளநங்கை சென்ற திக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

குறிஞ்சி பிரமித்து நின்றாள் நீண்ட நேரம். “இதற்கென்ன அர்த்தம் இளவரசரே?” என்று வினவினாள் வீர பாண்டியனை நோக்கி நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு.

“கருவுற்றிருந்தாலும் கொற்கைச் செல்வி கொற்கைச் செல்விதான். வீரன் மகள் வீராங்கனைதான்!” என்றான் வீர பாண்டியன்.

“எனக்குப் புரியவில்லை வீரபாண்டியரே,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“குறிஞ்சி! இளநங்கை ஆண்பிள்ளைபோல் வளர்ந்தவள், குறியையேற்றம், சிலம்பம், வர்ட்போர் சகலத்தையும் இளவயதில் பயின்றவள். அவளைத் தொந்தரவு செய்ய முயன்றவாஸிபர் இருவரைக் கொற்கையில் காலை உடைத்தவள். ஒருவனுக்குக் கத்திக் காயமும் ஏற்பட்டதாகக் கேள்வி. வெகு முரட்டுப்பெண். பயம் சிறிதும் அறியாதவள். அவளைக் கண்டு கொற்கையில் அஞ்சாத ஆடவரில்லை. நான் ஒருவன் தான் எது எப்படியானாலும் ஆகட்டும் என்று துணிவுடன் அவளை நெருங்கினேன்...” என்றான் வீரபாண்டியன்.

“ஆம் ஆம். அவள் பெண்மையைத் தூண்டியது நீங்கள் தானே,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“இருப்பினும் பிறவிக்குணம் போகவில்லை. என்ன அலட்சியமாகப் பல்லக்கை விட்டுக் குதிரையில் தாவிப் போய் விட்டாளி!” என்ற வீரபாண்டியன் அவள் சென்ற திக்கை நோக்கிக்கொண்டே நின்றான். பிறகு மெள்ள சங்கோசத்துடன், “இதனால் அவள்...” என்றான் தயங்கியவாறு.

பெண்கள் கருவுற்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதுமே ஆண்களுக்கு உண்டாகும் அச்சத்தையும் எச்சரிக்கையையும் நினைந்து உள்ளூர நகைத்துக் கொண்டாள் குறிஞ்சி. ‘இந்த எச்சரிக்கை முன்னதாக இருந்தால் இந்தத் தொல்லை இல்லையே’ என்றும் உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்ட குறிஞ்சி.

“இதனால் இளவரசிக்கு எக் கெடுதலும் ஏற்படாது. இரண்டாவது மாதந்தான் துவங்கியிருக்கிறது. நான் மருத்துவச்சியாதலால் எனக்குத் தெரிந்தது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது” என்று தைரியமூட்டினாள்.

வீரபாண்டியனிடமிருந்து ஆசுவாசப் பெருமூச்சொன்று வெளிவந்தது. “சரி சரி, பல்லக்கை எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சுந்தரபாண்டியன் கூடாரத்தை நோக்கி நடந்தான் வீரபாண்டியன்.

அங்கு மன்னனுடன் நீண்டநேரம் படைகளை நகர்த்துவது சம்பந்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். பிறகு உதவிப் படைத்தலைவர்களை வரவழைத்தான் மன்னனின் கூடாரத்துக்கு. சுமார் பத்து உதவிப்படைத் தலைவர்கள் கூடினார்கள் இளவரசன் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து. அவர்களை நோக்கி வீரபாண்டியன் கூறினான்: “இங்கிருந்து பரலி ஒருநாள் பயணத்திலிருக்கிறது. ஆனால் நாம் மலைப்பாதைகள் வழியாகவும், பாதைகளற்ற வழிகளிலும் செல்லவேண்டியிருப்பதால் பயணம் ஒன்றரை நாட்கள் பிடிக்கும் என்று நினைக்கிறேன். நம்மிடம் நமது படையினர் ஐயாயிரவர் தவிர, எரிபரந்தெடுத்தலில் பாண்டிய மன்னர் காட்டிய கருணை கண்டு நமது படையில் சேர்ந்தவர்கள் ஆயிரமும் சேர்ந்து சுமார் ஆரூயிரம் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்! தவிர இந்திரபானுவைச் சேர்ந்த வீரர்கள் பலர் பரலியுள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த வேவுப் படையைப்பற்றி நான் திட்டமாக எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. இந்திரபானுவைச் சேரமன்னன் சிங்களம் கடத்திவிட்டதாக நமக்குச் செய்தி வந்திருக்கிறது. ஆகவே நாம் இந்த ஆரூயிரம் வீரர்கள் கொண்ட படையைக் கொண்டுதான் நமது போர்த் திட்டத்தை அமைக்க வேண்டும். இதிலும் புதிதாகச் சேர்ந்த ஆயிரம் வீரர்களைக் கணக்கில் சேர்க்காது ஒடுக்க வேண்டும். நமது படையிலுள்ள ஐயாயிரம் வீரர்களைக் கொண்டுதான் பரலியின் முற்றுகையைத் துவங்கவேண்டும்...”

இதைச் சொல்லிச் சற்று நிறுத்தி உபதலைவர்களை உற்று நோக்கினான் வீரபாண்டியன். அவர்கள் முகங்களில் எந்தவித

மாறுதலுமில்லை கட்டளையைக் கேட்கும் கர்ம வீரர்களாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வீரபாண்டியன் தொடர்ந்து சொன்னான்: “நமது படைபலத்தைவிட நாலேந்து மடங்கு பெரியது சேரன் படைபலம். சுமார் இருபதினாயிரம் வீரர்கள் பரலியில் நம்மை எதிர்க்கப் போர் சன்னத்துடன் நிற்கிறார்கள். மதிள்களில் விற்பொறிகளும் வேற்பொறிகளும் கிழக்கைச் சதா எதிர்பார்த்த வண்ணம் தயாராக இருக்கின்றன. அந்தக் கிழக்குத் திசைக்கு, பரலியின் பிரதான வாயிலுக்கு நாம் செல்கிறோம். இதோ கவனியுங்கள்.”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் கையில் அதுவரை மடக்கி வைத்திருந்த புலித்தோலை விரித்தான் அவர்களுக்கெதிரே இளவரசன். அதில் அவன் கைக்கொண்டு இழுத்திருந்த கோடுகளையும் குறிகளையும் உற்றுப் பார்த்தனர் உபதலைவர்கள்.

“இதுதான் பரலியின் நான்கு வாயில்கள். பிரதான வாயிலான கிழக்கு வாயிலுக்கெதிரேயுள்ள மலைக் காட்டுக்கு இப்பொழுது நாம் செல்கிறோம். அங்குள்ள முகப்புக் காட்டை சேரன் அழித்து அதை வெட்டவெளி யாக்கியிருக்கிறான். அதன் முகப்பில் நாம் சென்றால் விற்பொறிகளும் வேல்பொறிகளும் நம்மை அழித்துவிடும். ஆகவே சற்றுத் தள்ளி மலையின் மேற்பகுதியிலிருக்கும் காட்டுக்கு நாம் செல்கிறோம். அங்கு சென்றதும் படை நான்காகப் பிரிக்கப்படும். ஒரு பிரிவு பிரதான வாயிலுக்கெதிரில் இருக்கும். இன்னொரு பிரிவு சற்றுத் தள்ளி மலைச்சரிவில் உள்ள தெற்கு வாயில் முன்பும் மற்றொரு பிரிவு வடக்கு வாயில் முன்பும் நிற்கும். படைகள் மறைந்தே நிற்கும் அடர்ந்த மரங்களுக்கிடையில். நட்ட நடுவிலுள்ள பரலியின் பிரதான வாயிலுக்கெதிரிரே மலையின் மேற்பகுதியிலுள்ள காட்டில் நானும் இருப்பேன், நமது புதிய பயங்கரப் பொறிகளும் இருக்கும். மன்னரும் என்னுடனிருப்பார். என் படைக்கு இருபுறத்திலும் அதாவது தெற்குப் புறத்திலும் வடக்குப் புறத்திலும் இரு படைப் பிரிவுகள் இருக்கட்டும், இடதுகை வலது கைபோல. மீதி ஏற்பாட்டைப் பிறகு சொல்கிறேன்.”

இதைக் கேட்ட உபதலைவன் ஒருவன் சந்தேகமொன் றைக் கிளப்பினான். “படைகள் நான்கு பிரிவாகப் பிரிக்கப் படும் என்கிறீர்கள். மூன்று பிரிவுகளின் இடங்களைக் குறிப் பிட்டீர்கள். நான்காவது பிரிவைப்பற்றி ஏதும் சொல்ல வில்லையே?” என்று வினவினான்.

“அந்தப் படை ஒரு பெண்ணின் தலைமையில் இயங்கும்.”

உபதலைவர்கள் துணுக்குற்று எழுந்தார்கள். “பெண் ணின் தலைமையிலா? எந்தப் பெண் அவள்?”

சுந்தரபாண்டியனுக்கும் இது புதுமையாகயிருக்கவே “யார் தம்பி அது? இளநங்கையும் போய்விட்டாளே?” என்று வினவினான்.

“குறிஞ்சி!” என்றான் வீரபாண்டியன் மெதுவாக.

“குறிஞ்சியா!” என்றான் சுந்தரபாண்டியன் வியப்புடன்.

“ஆம்” என்ற வீரபாண்டியன் பரலிப் போரில் குறிஞ்சி யின் பணியைப்பற்றி விவரித்தான். அதைக் கேட்ட உப தலைவர்கள் திக்பிரமையடைந்தனர். மன்னனும் அதற்கு ஒப்ப மறுத்தான். “மிகப் பயங்கரமான யோசனை தம்பி! அதை விட்டுவிடு. குறிஞ்சி அழிந்து விடுவாள்,” என்றான் திட்டமாக.

ஆனால் வீரபாண்டியன், மன்னன் சொன்னதை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்து, புலித்தோலைக் கூடாரத் தூணொன்றில் ஆணி கொண்டு அறைந்து, “இதைக் கவனியுங்கள்,” என்று தனது போர்த் திட்டத்தை விளக்கலானான்.

அத்தியாயம் 62

படை நகர்ந்தது

பாண்டியனின் நான்காவது படைப்பிரிவு ஒரு பாவையின் கீழ் இயங்கும் என்று வீரபாண்டியன் கூறியதுமே அதை ஆட்சேபித்த உபதலைவர்கள் அது எப்படி இயங்கும் என்பதைக் கேட்டபின் திக்பிரமையே அடைந்தார்கள். “இது தவறு இளவரசே! கேவலம் வேவு பார்க்கும் ஒரு பெண்ணை இத்தகைய முக்கிய பணிக்கு ஏவுவது தவறு.” என்றான் ஓர் உபதலைவன்.

“ஏன் எங்களில் ஒருவர் அந்தப் பணியைச் செய்ய முடியாதா?” என்று வினவினான் இன்னொரு உபதலைவன்.

“இதை விட்டுவிடு தம்பி குறிஞ்சி அழிந்து விடுவான்,” என்று பாண்டிய மன்னனும் கூறினான்.

வீரபாண்டியன் குறிஞ்சிக்குப் பணித்திருந்தது, அத்தனை பயங்கரமான, துணிகரமான செயல். “பாண்டிய மன்னரின் எரிபரந்தெடுத்தல் கொள்கையின் விளைவாகவும் அவர் கூட்டிய கருணையின் விளைவாகவும் நமது படையில் சேர்ந்திருக்கும் ஆயிரம் வீரர்கள் நமது படையின் நான்காவது பிரிவாகப் பணியாற்றுவார்கள். ஆனால் அந்த நான்காவது பிரிவு நம்முடன் பரவியின் பிரதான வாயிலுக்கு வராது. குறிஞ்சியின் தலைமையில் பரலிக்கு அரைகாத தூரத்துக்கு முன்பே மலையை விட்டிறங்கிக் கடலோரப் பாதை வழியாக வடதிசையில் பரலி மாநகருக்குள் நுழையும்.” என்று கூறிக் கொண்டே போன வீரபாண்டியனை இடைமறித்தான்.

உபதலைவர்கள் தங்கள் ஆட்சேபணையைத் தெரிவித்தார்கள். அந்த ஆட்சேபணையை ஏற்றுக்கொண்ட முறையில்தான் பாண்டிய மன்னனும் தன் கருந்தைத் தெரிவித்தான். அவன் கருத்தைத் தெரிவித்த பின்பு இன்னோர் உபதலைவனுந் கேட்டான், “வடக்கு வாசலைக் காவல் புரியும் பலமான பேரர்ப்படையை இந்த ஆயிரம் வீரர்கள் எப்படித் தாக்கி வெற்றி பெற முடியும்?” என்று.

“தவிர அங்கு சாதாரண மக்களுக்கும் ஆயுதங்கள் அளிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அதுவும் பெருத்த கும்பலென்றும் செய்தி கிடைத்திருக்கிறதே.” என்று ஒத்துப் பாடினான் இன்னோர் உபதலைவன்.

இத்தனை ஆட்சேபணைகளையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாத வீரபாண்டியன் புலித்தோலைக் கூடாரத்துத் தூணொன்றில் அறைந்து. “இதைக் கவனியுங்கள்,” என்று அதிலிருந்த பல கோடுகளையும் குறிகளையும் காட்டித் தனது போர்த்திட்டத்தை விளக்கலானான். இதுதான் பரலிமாநகரின் கிழக்குக் கோட்டை வாயில். இதுதான் அதன் எதிரில் காட்டு முகப்பை அழித்ததால் ஏற்பட்டுள்ள இடைவெளி அந்த இடைவெளியையும் தாண்டி மலையின் மேற்பகுதியில் இன்னும் அடர்த்தியான காடு இருப்பதை இந்தக் குறிகள் காட்டுகின்றன. காட்டின் முகப்பை சேரன் அழித்ததற்குக் காரணம் அதன் மறைவில் நாம் கோட்டைச் சுவரை அணுகாதிருப்பதற்குத்தான். தவிர, நமது அம்புகளும் வேல்களும் வெறும் பொறி வீச்சினால் மட்டும் கோட்டைப் பாதுகாப்பை அழிக்க முடியாதிருப்பதற்கும் அந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நமது விற்பொறிகளும் வேல்பொறிகளும் காட்டு மறைவிலிருந்து வாள்களையும் வேல்களையும் வீசினால் அவை கோட்டைச் சுவரை அணுகா. நாம் அந்தப் பகிரங்க இடைவெளியில் இறங்கினாலோ கோட்டை விற்பொறிகளும் வேல் பொறிகளும் நம்மை அழித்துவிடும். நமது நிலைமை புரிகிறதா?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“புரிகிறது.” என்று ஓர் உபதலைவன் சொன்னான்.

“அபாயமான நிலைமைதான்,” என்றான் இன்னொருவன்.

அப்படிச் சொன்ன இருவர் குரலிலும்கூட அச்சம் சிறிதும் ஒலிக்காததையும், தான் கேட்பதற்குப் பதில்தான் அவர்கள் சொன்னார்களேயொழிய அந்த ஆபத்தைப்பற்றி அவர்களுக்கு லவலேசமும் லட்சியமில்லாததையும் கண்ட இளவரசன் பாண்டியர் நெஞ்சுறுதியை உள்ளுக்குள் வியந்து கொண்டான். அந்த வியப்பினால் வலுத்த குரலுடன் மேலும் சொன்னான்: “ஆகையால்தான் இடங்கணிப் பொறியும் எரிமுகப் பேரம்பும் கலந்த புதுப்பொறிகளை நாம் செய்தோம். இந்தப் பொறிகள் பத்தும் நம்முடன் வரும். மலையின் மேற்பகுதியில் நம்முடனிருக்கும். நம்முடன் என்றால் நானும் பாண்டிய மன்னரும் இருக்கும் நடுப்பகுதியில் இருக்கும். சமயம் வரும்போது அதை உபயோகப்படுத்துவோம். நிற்க பணிப்பெண் குறிஞ்சி அழைத்துச் செல்லும் நான்காவது பிரிவு பரலிக்கு அரைகாத தூரமிருக்கையில் மலையை விட்டிறங்கிக் கடலோரப் பாதையில் செல்லும். ஆனால் படைப்பிரிவாகச் செல்லாது. எரிபரந்தெடுத்தல் கொள்கையால் பாதிக்கப்பட்ட சாதாரண மக்களாக ஆயுதந்தரிக்காமலும் போர்க்கோலமின்றியும் கூட்டம் கூட்டமாக அணிவகுப்பின்றிச் சென்று கடற்கரையோரத்திலிருக்கும் சாதாரண மக்களோடு கலந்து கொள்ளும். இப்பொழுது சேரன் கையாளும் கொள்கை காரணமாக அவர்களுக்குச் சேரர் படைத்தலைவர்கள் ஆயுதங்களை அளிப்பார்கள். இந்த ஆயிரம் பேரும் சேரநாட்டு ஆயுதங்களைப் பெற்று வடக்குவாசல் மக்களோடு சேர்ந்துவிடுவார்கள். சமயம் வரும்போது தாக்குவார்கள்.” என்று.

“எப்படித் தாக்குவார்கள்? திடீரென்று அணிவகுத்தா? பணிப்பெண்ணின் தலைமையிலா?” என்று ஓர் உபதலைவன் கேட்டான்.

“அணிவகுத்தல்ல. அணிவகுத்து வரும் நமது படையைத் தான் சேரன் அங்கு எதிர்பார்க்கிறான். அணிவகுத்து வரும் படையை எதிர்க்க சாதாரண மக்களுக்கு ஆயுதங்களைக்

கொடுத்துப் பயிற்சியும் அளிக்கிறான்,” என்றான் வீர பாண்டியன்.

“பயிற்சி அத்தனை சுலபத்தில் வரக்கூடியதா?” என்று வினவினான் இன்னோர் உபதலைவன்.

“வரக்கூடியதல்ல. அது சேரனுக்கும் தெரியும். பயிற்சியற்ற சாதாரண மக்கள் கூட்டத்தை நமது படை முன்பு தள்ளினால் நாம் அவர்களைக் கொல்லத் துணியமாட்டோம். போர் செய்து அழிக்கவும் மாட்டோம். என்ன செய்வ தென்றறியாது குழம்புவோம். நமது அணிவகுப்பும் பின்வாங்கும், அல்லது குழப்பத்தில் கலைந்துவிடும் என்று சேரன் நினைக்கிறான். அப்படி அங்கு படை ஏதும் செய்யமுடியாத நிலையைச் சிருஷ்டித்திருப்பதால் நமது தாக்குதல் அந்தப் பகுதியில் ஏற்படாதவாறு செய்துவிட்டான். ஆகவே அணி வகுத்துத் தாக்கக்கூடிய படை அங்கு பயனில்லை. அணி வகுக்காமல் தாக்கக்கூடிய படை, தந்திரத்தால் சாதாரண மக்களாக உள் நுழையும் படைதான் அங்குதாக்க முடியும்” என்று கூறிய வீரபாண்டியன் மறுபடியும் புலித்தோலை நோக்கித் திரும்பி, “இதுதான் பரவியின் வடக்கு வாசல் இதைத்தான் கடலோரப் பாதை தொடுகிறது. இங்கு கோட்டைக்குள்ளும் வெளியிலும் சாதாரண மக்களின் பெருங்கூட்டம் இருக்கிறது. வெளியிலுள்ள மக்களுக்குத் தினசரி காலையும் மாலையும் போர்ப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது பலவந்தமாக. இந்த மக்களுடன் குறிஞ்சி நமது ஆயிரம் வீரர்களைக் கலந்து விடுவாள். அவள்கூட அதற்கு முயற்சி எடுக்க அவசியமில்லை. வடக்கு வாசல் சேர வீரர்களே அதற்கு வழி செய்வார்கள். நமது வீரர்களும் எரிபரந்தெடுத்தலால் கஷ்டப்பட்டு வந்த மக்களாதலால் சேரன் படைத்தலைவர்கள் {அவர்களுக்கு ஆயுதம் கொடுப்பார்கள். பயிற்சியும் கொடுப்பார்கள்...” என்று.

மேலும் சொன்னான் உணர்ச்சிமிகுந்த குரலில்: “இதோ கடற்கரைப் பகுதி. இங்கு நீர் அலைகள் தொடுமிடத்திற்கு முன்பே பரவி கோட்டை மதிளசுவர் நின்றுவிடுகிறது. அது நிற்குமிடத்திலிருந்து வெறும் திறந்தவெளி, மணல். அந்த

இடத்திற்கு நேர் எதிரே திறந்தவெளியைப் பாதுகாத்த வண்ணம் சேரன் போர்க் கப்பல்கள் நிற்கின்றன. அங்கு படை சென்றால் அழிந்துவிடும், போர்க் கப்பல்கள் மீதுள்ள விற்பொறிகளால். ஆனால் சாதாரண மக்கள் அழியமாட்டார்கள்...”

இங்கே சற்று நின்று அண்ணளையும் உபதலைவர்களையும் நோக்கினான் வீரபாண்டியன். அவன் சொல்லியது அவர்களுக்குத் தெள்ளென விளங்கியது. “அந்தப் பகுதியில் குறிஞ்சியைச் சேர்ந்த ஆயிரவர் இரவிலும் பகலிலும் சஞ்சரிப்பார்கள்,” என்பதை உணர்ந்தார்கள் உபதலைவர்கள். ஆனால் அவர்களைவிட ஒரு படி அதிகமாகத் தம்பியின் திட்டத்தை உணர்ந்து கொண்ட ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் சிங்கக் கண்கள் திடீரென ஜொலித்தன. தம்பியின் கண்களும் அண்ணன் கண்களும் அரை விநாடி சந்தித்தன. அந்த அரை விநாடியில் ஆயிரம் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொண்டன. அதன் விளைவாக சுந்தரபாண்டியனே பேசினான்: “இப்படி நடமாடும் நமது வீரர்கள் இராக்காலத்தில் போர்க்கப்பல்களுக்கு தீ வைத்து விடமுடியும். கடற்படைக்குச் சேதமேற்படுத்தவும் முடியும். கப்பல்களை அரண்போல் நெருக்கமாக ஒரே இடத்தில் நிறுத்தியிருக்கிறான் சேரன், நாம் அந்தப் பகுதியில் வந்தால் சமாளிக்க. ஆகவே ஒரு கப்பலைப் பற்றும் தீ மற்ற கப்பல்களுக்கும் வெகுவிரைவில் பரவிவிடும். தவிர இது வடகாற்று வீசும் காலம்,” என்றான் ஜடாவர்மன். ஆனால் ஓர் ஆட்சேபனையும் உதிரவிட்டான் மன்னன். “இருப்பினும் குறிஞ்சியின் நிலைமை இதில் கஷ்டமானது. அவளை வீரர்கள் நன்கறிவார்கள். அரண்மனைப் பாங்கியாக அரசன் அபிமானத்துக்குப் பாத்திரமானவளாகப் பெயர் வாங்கியிருப்பதால் படைத் தலைவர்களும் அறிவார்கள். அவள் பிடிபட்டால் அவள் கதி என்னவாகுமென்று சொல்ல முடியாது. பெண்ணைப் பலி கொடுத்து வெற்றி பெறுவது வெற்றியும் ஆகாது,” என்றும் சுட்டிக் காட்டினான்.

“குறிஞ்சியைப் பிடிக்கலாம் சேரர்படைத் தலைவர்கள். ஆனால் அவள் சேரமன்னனுக்கு உதவியாகச் செல்லப் போவதால் அபாயமும் எதுவும் ஏற்படாது,” என்றான் வீரபாண்டியன்.

சுந்தரபாண்டியன் தம்பியை ஏறெடுத்து நோக்கினான். “என்ன! குறிஞ்சி சேரமன்னனுக்கு உதவப் போகிறாளா?” என்று வினவினான் வியப்புடன்.

தம்பியின் பதில் அண்ணனையும் தூக்கிவாரிப்போட்டது.

“ஆம், நம்மை வேவு பார்த்து அவள் செல்லட்டும். நமது ஆயிரவர் கடற்கரைப் பொதுமக்களுடன் கலந்ததும் அவள் அரண்மனைக்குச் சென்று நமது படைப்பிரிவுகள் கிழக்கு வாயிலுக்கெதிரே வந்துவிட்டதையும், நமது பொறிகளின் அபாயத்தைப்பற்றியும் சொல்லட்டும்,” என்றான் வீரபாண்டியன்.

இதைக் கேட்ட உபதலைவர்கள் பதின்மரும் ஒரே சமயத்தில் ஆசனங்களிலிருந்து துள்ளி எழுந்தார்கள். “இது தற்கொலையாகும். எதிரிக்கு நமது படைகளின் நிலைமையைச் சொல்வது என்ன விவேகம்?” என்று தைரியத்துடன் கேட்கவும் செய்தனர்.

“வீரபாண்டியன் புலித்தோலிருந்த இடத்தைவிட்டுத் திரும்ப அவர்களை நோக்கினான். “எதிரிக்கு நமது பலத்தைத் தெரிவித்து அவனை வெற்றி கொள்வது சிறப்பல்லவா?” என்று கேட்கவும் செய்தான்.

“வெற்றி கண்டால் சிறப்புதான்,” என்றான் ஓர் உபதலைவன். அவர்கள் அனைவரும் தனது திட்டத்தை ஆட்சேபிப்பதைப் புரிந்துகொண்ட வீரபாண்டியன் மன்னனை நோக்கினான்.

எப்பொழுதும் தர்மயுத்தத்தை விரும்பும் ஜடாவர்மன் கண்களில் மகிழ்ச்சி ஒலித்தது. “அதுதான் சரி தம்பி. சேரன் நமது படைபலத்தை, நிற்குமிடத்தை, பொறிகளின் பயங்கரத்தை உணர்ந்து கொள்ளட்டும், என்று கூறினான்.

உபதலைவர்கள் மன்னன் உத்தரவுக்குச் சிரம் தாழ்த்தினார்கள். அன்று மாலையே படைகள் நகர்ந்தன, கொம்புகள்

ஊதப்பட்டுப் பந்தங்கள் அசைந்ததும் தனது சாம்பல் நிறப் புரவிமீது ஏறி அண்ணனின் பட்டத்துப் போர்ப் புரவிக்கருகே சென்று நின்றான் வீரபாண்டியன். குறிஞ்சி மற்றொரு புரவி மீது அமர்ந்து அதைத் தூண்டி மன்னனின் மறுபுறத்தில் குறிஞ்சியும் இருப்பதைப் பார்த்த மன்னன், “குறிஞ்சி இடத்தில் இளநங்கையல்லவா இருக்கவேண்டும்?” என்று நினைத்தான் ஒரு விநாடி, அடுத்த விநாடி தனது கையை உயரத் தூக்கினான் கம்பீரமாக. பிறகு தனது புரவியைத் தூண்டினான் முன் நடக்க. புரவி கம்பீர நடை நடந்தது. தம்பியின் புரவியும் குறிஞ்சியின் புரவியும் உடன் நடந்தன. படைகள் பின் நடந்தன.

அத்தியாயம் 63

குறிஞ்சியின் தூது

பாண்டியப் படைகளைப் பரலியின் முன்பிருந்த மலையின் மேற்பகுதிக் காட்டில் கொண்டுபோய் நிறுத்த வீரபாண்டியன் உத்தேசித்திருந்த காலத்திட்டம் ஒன்றை நாள்தானென்றாலும் உண்மையில் படைகள் அந்த இடத்தை அடைய இரண்டு நாட்கள் முழுதாகப் பிடித்தன. ஏற்கனவே வணிகர் வண்டிகளும் படைகளும் சென்ற பாதை வழியாகச் செல்லாமல் அந்தப்பாதையிலிருந்து நன்றாகக் கிழக்கே தள்ளி மலையின் கரடுமுரடான இடங்களிலும் காடுகளுக்குள்ளும் வீரபாண்டியன் படையை அழைத்துச் சென்றதால் அவன் வகுத்திருந்த பயண காலத் திட்டம் பலிக்கவில்லை. தவிர அடர்ந்த காடுகளில் அவன் படையுடன் சென்ற பத்து பயங்கரப் பொறிகளும் புக முடியாது போகவே அவற்றைச் சில சமயம் மலைச்சரிவில் கீழிருந்த பாதை வழியாகவும், சில சமயம் மேலிருந்த இடைவெளிகளுக்குள்ளும் இழுத்து வர வேண்டியதாயிற்று. படையின் புரவிப்பிரிவும் சிறிது கஷ்டத்துடனேயே நகர்ந்தது. புரவிகள் குத்தான கற்களிலும் செங்குத்தான பாறைகளிலும் நடக்கவேண்டியிருந்ததால் பயணம் கஷ்டமாகவே இருந்தது. குதிரைகள் சில சமயம் கால் இடறியும் சில சமயம் வழுக்குப் பாறையில் கால் சறுக்கியும் சிரமப்பட்டு நடந்தன. இருப்பினும் துணிவுள்ள படைத் தலைவனாலும் எதையும் லட்சியம் செய்யாத மன்னனாலும் நடத்தப்பட்டதால் அத்தனை கஷ்டத்திலும் ஆரம்ப அணி வகுப்பு கலையாமல் நகர்ந்தது பாண்டியன் படை. பயணம் செய்த இரண்டு நாட்களில் இரண்டு முறைதான் படையைத்

தங்க அனுமதித்தான் வீரபாண்டியன். அந்த இரு முறையும் அரை ஜாம நேரமே அனுமதித்தான். உணவு தயார் செய்து உண்பதற்கும் இளைப்பாறுவதற்கும். அப்படித் தேவைக்கு மிக முக்கியமான அவகாசத்திற்குள் உணவை முடித்துக் கொண்ட, படைவீரர்கள் மிகுந்த குதூகலத்துடனேயே பயணத்தைத் துவங்கினார்கள். இத்தனைக்கும் மன்னனோ இளவரசனோ அதிகமாக இளைப்பாறியதாகத் தெரியவில்லை. உணவருந்தினார்களோ என்னவோ அதையும் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை உபதலைவர்களால். அவர்கள் அவகாசமளித்த அரைஜாமம் முடிவதற்குள், படைவீரர் சித்தப்படுவதற்குள் அரச சகோதரர் இருவரும் தங்கள் புரவிகளில் சித்தமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். இப்படி அல்லும் பகலும் இளைப்பாறு மல் படைகளை வெகு லாவகமாக நடத்திவந்த பாண்டிய சகோதரர்கள் பரவியை அடைய அரைகாதம் இருக்கையிலேயே சற்று நின்றார்கள்.

அவர்கள் நின்ற காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட குறிஞ்சி வீரபாண்டியனை நோக்கி. “இளவரசே! உத்தரவா?” என்று வினவினான். இளவரசன் தலையசைத்துப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு வீரனுக்கு சைகை செய்ய சிறிய கொம்பு ஒன்று லேசாக ஊதப்பட்டது. அதை ஊதியதும் குறிஞ்சிக்குப் பின் வந்து கொண்டிருந்த சிறு படையொன்று மொத்தப் படையிலிருந்து மெள்ளப் பிரிந்தது.. அதை நோக்கிய குறிஞ்சி மன்னனை நோக்கினான். மன்னன் வீரபாண்டியனை நோக்கினான். வீரபாண்டியன் கூறினான்: “குறிஞ்சி! சந்தேகப் படாதே, நான் சொன்னபடி சகலமும் நடக்கும் ஆகவே நீயும் நான் சொன்னபடி செய். நீ சேர மன்னனிடம் முழு உண்மையைக் கூறலாம், அப்படிக் கூறுவதால் சேர நாட்டுக் குடிமகளான நீ உனது கடமையைச் செய்தவளாவாய். உன்னை மீறிப் போர் நிகழ்ந்தால் அதற்கு நீ பொறுப்பாளியல்ல” என்று.

குறிஞ்சி வீரபாண்டியனுக்குத் தலை வணங்கிப் புரவியை சரிவில் இறக்கி சற்றுக் கீழேயிருந்த சாதாரணப் பாதையை நோக்கிச் சென்றான். சாதாரண உடை ஆணிந்த ஆயிரம்

வீரர் கொண்ட காலாட்படை அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றது. பண்பட்ட மலைப் பாதையை அடைந்ததும் குறிஞ்சி புரவியிலிருந்து இறங்கி புரவியைக் காட்டுக்குள் ஓட்டிவிட்டாள். "பிறகு தானும் நடந்து சென்றாள். அந்தப் பாதையில் சுமார் அரைஜாமம் பயணம் செய்ததும் கடற்கரையை நோக்கித் திரும்பிய கிளைப்பாதையொன்றில் திரும்பி நடந்தாள். ஆயிரம் வீரர்களும் அவனைப் பின்பற்றினர். மெள்ள மெள்ள பரவியின் கடற்கரையை அடுத்திருந்த வடக்கு வாசலும் கண்ணுக்கெதிரே எழுந்தது. அதை அடுத்திருந்த பாதையிலும் கடற்கரையோரத்திலுமிருந்த கும்பலும் கண்ணுக்கெதிரே விரிந்தது அதை நோக்கிக்கொண்டு சற்று நேரம் நின்ற குறிஞ்சி தனது வீரர்களை நோக்கி, "உம் சித்தப்படுங்கள்," என்றாள். வீரர்கள் தங்கள் தோள்களிலிருந்த மூட்டைகளை இறக்கி வேறு உடைகள் உடுத்திக் கொண்டார்கள். ஏற்கெனவே அணிந்திருந்த ஆடைகளைத் திரும்பக் கட்டி மூட்டைகளாக முதுகிலும் தலையிலும் கைகளிலும் பலபடி தாங்கிக் கொண்டார்கள். அப்படி அகதிகளாக மாறிவிட்ட அந்த ஆயிரவருடன் குறிஞ்சியும் கலந்து கொண்டாள். பிறகு அந்தக் கூட்டம் குழம்பிக் கலைந்து தடுமாறிக்கொண்டு பரவியின் கடற்கரைப் பாதையை அடைந்தது வடக்கு வாயிலை நோக்கிச் சென்றது.

அது வடக்கு வாயிலை அடைவதற்கு முன்பே நடந்த நிகழ்ச்சிகள் குறிஞ்சிக்கே வியப்பை ஊட்டின. அவர்கள் வாயிலுக்கு சற்று தூரத்திலிருந்தபோதே சேரர் காவல் படையொன்று அவர்களைச் சந்தித்தது. "யார் நீங்கள்?" என்ற கேள்வி காவற்படை தலைவனிடமிருந்து எழுந்தது. "பாண்டிய மன்னனால் வெளியேற்றப்பட்ட குடிமக்கள்," என்றான் குறிஞ்சியுடன் வந்தவர்களில் ஒருவன்.

"நீங்கள் ஒற்றர்கள் அல்லவென்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?" என்று தலைவன் வினவினான்.

இந்தச் சமயத்தில் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு வெளிவந்த குறிஞ்சி, "இதோ நானிருக்கிறேன் அத்தாட்சி," என்றாள்.

தலைவன் அவனைப் பார்த்ததும் பிரமித்தான். பிறகு கூட்டத்தில் ஒருவனைக் கேட்டான், “இவள் யார் தெரியுமா!” என்று.

“தெரியாது, வழியில் எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டாள். எங்களைப்போல் ஒருத்தியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்,” என்றான் கூட்டத்திலிருந்தவன்.

தலைவன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை அவனுக்கு. தன் வீரனொருவனைப் பார்த்து, “இந்தக் கூட்டத்தை மற்ற மக்களோடு சேர்ந்துவிடு. இந்த வேவுகாரியைப் பிடித்து அரசரிடம் கொண்டு போ,” என்றான். அவன் சொற்படி நடந்தது. வீரர் இருவர் அவளை அணுகி, “உம், நட” என்று அதட்டி மன்னன் சன்னிதானத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அப்படிச் செல்லும்போதே பின்னால் கண்ணைச் செலுத்திய குறிஞ்சி தனது வீரர்கள் கடற்கரைக் கூட்டத்தை நோக்கி விரட்டப்படுவதைக் கண்டாள்.

அவள் மனம் பிரமிப்பில் ஆழ்ந்திருந்தது. அங்கு நடந்த ஒவ்வொன்றையும் முன்னதாக ஊகித்துச் சொல்லியிருந்தான் வீரபாண்டியன். “குறிஞ்சி! நீ திடீரென்று காணாமற் போன பிறகு சேரன் உன்னைப் பிடிக்க உத்தரவு பிறப்பித்திருப்பான். பரலியின் வடக்கு வாயிலுக்கு முன்பாக நீ சிறை செய்து மன்னனிடம் கொண்டு செல்லப்படுவாய். நீ சிறை செய்யப்பட்டதும் மற்ற வீரர்கள் கடற்கரைப் பெருங்கூட்டத்துடன் சேர்க்கப்படுவார்கள். ஆகையால் சிறைப்பட்ட பின் பாண்டியர் பக்கம் உன் பணி தீர்த்துவிடுகிறது. பிறகு நீ உனது நாட்டுக்கு உன் கடமையைச் செய்,” என்று சொல்லியிருந்தான்.

அதைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டே அவள் மன்னனை அடைந்ததால் மன்னன் அவளை நோக்கிப் புன்சிரிப்புக் கொண்டபோதும் அவள் அதைக் கவனித்தாளில்லை. அவன், “யார்? விஜயவர்மன் மகளா! மீண்டும் பணிபுரிய வந்திருக்கிறாயா?” என்று இகழ்ச்சியுடன் வினவியபோதும் அவள்

கவலை கொண்டாளில்லை. கவலை முழுவதும் பரவியின் கதியை நோக்கியிருந்தது.

ஆகவே மன்னனைக் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் நோக்கிய குறிஞ்சி, “ஆம் மன்னவா! பணிபுரியவே வந்திருக்கிறேன்,” என்றாள்.

“இம்முறை என்ன பணியோ?” என்று கேட்டான் சேரமன்னன்.

“வேவுகாரியின் பணி,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“பாண்டியனிடம் சென்றபோது அது முடிந்துவிடவில்லை?” இம்முறை ஏளனம் ஒலித்தது வீரரவியின் குரலில்.

“இல்லை. இப்பொழுதுதான் முடிகிறது. சேரநாட்டில் தான் என் பணியும் முடியும். உயிரும் முடியும்,” என்றாள் குறிஞ்சி.

வீரரவியின் இதழ்களில் இகழ்ச்சி நகை மறைந்து குருரம் புன்முறுவல் மண்டியது. “இரண்டாவது பகுதி சரி...” என்றான் மெல்ல.

“இரண்டாவது பகுதியா?”

“ஆம்; உயிரைப் பற்றிச் சொன்னாயே அது.”

“ஒகேர அதுவா! அது பற்றிக் கவலையில்லை மன்னவா! பரவியின் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அழியும்போது இந்தக் குறிஞ்சி அவர்களில் ஒருத்திதானே?” என்ற குறிஞ்சியின் தொண்டையை அபரிமிதமான துக்கம் அடைத்துக் கொண்டது.

வீரரவி அவள் துக்கத்தைக் கவனித்தான். அவள் துக்கம் வெறும் பாசாங்கு அல்லவென்று புரிந்தது அவன் நுண்ணிய அறிவுக்கு. “சொல் குறிஞ்சி! உன் கதையைச் சொல். பிறகு வழங்குகிறேன் நீதியை,” என்றான் வீரரவி.

“குருநாதரையும் வரவழையுங்ககள்,” என்றாள் குறிஞ்சி.

“அவரெதற்கு?”

“நான் சொல்லுவதற்கு ஒரு சாட்கி வேண்டும்!”

“எதற்குச் சாட்சி?”

“நான் என் கடமையைச் செய்துவிட்டேன். கடைசி வரை சேர நாட்டுக்குச் சேவை செய்தே உயிர் விட்டேன் என்பதை மக்களுக்குச் சொல்வதற்கு.” இதைச் சொன்ன குறிஞ்சி மன்னனை ஏறெடுத்து நன்றாய் நோக்கினான்.

வீரரவியின் கண்கள் அவள் கண்களைச் சந்தித்தன. அவற்றிலிருந்த ஏதோ ஓர் அபரிமித சக்தி அவனையும் ஈர்த்திருக்க வேண்டும். ஆகவே காவலனொருவனை அழைத்து, “குருநாதரை சிறையிலிருந்து அழைத்து வா” என்றான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அரண்மனைச் சிறையிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட குருநாதரின் முன்பு தலைவணங்கி நின்ற குறிஞ்சி, “குருநாதரே! பரவி அழிந்துவிடும் போலிருக்கிறது. அழிவை நீங்கள்தான் தடுக்கவேண்டும்,” என்று நெஞ்சம் குமுற உதடுகள் துடிக்க, சொற்களில் சோகம் சொட்ட, வீரபாண்டியன் சிருஷ்டித்திருக்கும் பயங்கர ஆயுதங்கள் பற்றி விளக்கினான்.

அத்தியாயம் 64

சகுனம்

இடங்கணிப் பொறியும் எரிமுகப் பேரம்பும் இணைந்த பயங்கர ஆயுத சிருஷ்டியைப்பற்றி விளக்கமாகக் கூறினாள் குறிஞ்சி வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மனுக்கு. அம்மாதிரி அழிவு ஆயுதங்கள் பத்து பரலிமாநகரின் கிழக்கு வாயிலுக் கெதிரேயுள்ள காட்டில் மறைத்து நிறுத்தப்பட்டிருப்பதைப் பற்றியும் எடுத்துரைத்தான் அந்த ஏந்திழை. மூன்று வாசல்களுக்கும் முன்பாக பாண்டியன் படைகள் பகிர்ந்து நிற்குமென்றும் விளக்கத் தந்தாள் விஜயவர்மன் மகள். தான் பாண்டியன் பாசறைக்குச் சென்றது முதல் திரும்பி வந்தது வரை நடந்த அனைத்தையும் ஓரளவு மறைவில்லாமல் கூறினாள் பணிப்பெண்.

அதைக் கேட்ட வீரரவி வெகுநேரம் சிந்தனையின் வசப்பட்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அத்தனை பயங்கர ஆயுதங்களைப் பற்றியும் பாண்டியர் முற்றுகை ஏற்பாடுகளைப்பற்றியும் பணிப்பெண் சொல்லக் கேட்ட பின்பும் அவன் முகத்தில் எள்ளளவும் கவலை தோன்றவில்லை. சித்தம் சிந்தனையில் தீவிரமாக லயித்துவிட்டதைக் குறிக்கும் ஆழ்ந்த பார்வையே கண்களில் விரவிக் கிடந்தது. நீண்ட நேர சிந்தனைக்குப் பிறகு பரதபட்டனை நோக்கிய சேரமன்னன், “குருநாதரே! குறிஞ்சி கூறிவிட்டாள் பாண்டியன் ஏற்பாடுகளைப்பற்றி. பயங்கர ஆயுதத்தைப்பற்றி. நீர் என்ன நினைக்கிறீர் தலைநகர் நிலைப்பற்றி?” என்று வினவினான் சர்வசாதாரணமாக,

“பரவியின்கதி அதோகதி என்று நினைக்கிறேன்” என்றான் குருநாதன் கவலை அதிகமாகப் பாய்ந்து கிடந்த குரலில்.

வீரரவியின் இதழ்களில் லேசாகப் புன்முறுவல் படர்ந்தது. “பரவியில் இருபதினாயிரம் படைவீரர் இருக்கிறார்கள்,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் சேரமன்னன்.

“ஆம். பாண்டியப் படையைவிட நான்கு மடங்கு பெரிது,” என்று ஒப்புக்கொண்டான் குருநாதன்.

“சேரர் தலைநகரின் கோட்டை யவனர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. கோட்டைக் கதவுகள் பெருங்கதவுகள், வைரம் பாய்ந்த மரங்களால் செய்யப்பட்டவை. பெருமரங்களின் இடியையும் தாங்கவல்லவை.” இந்த இரண்டாவது பலத்தையும் சுட்டிக் காட்டினான் சேரமன்னன் புன்சிரிப்புடன்.

“உண்மை” என்றான் குருநாதன்.

“எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒன்றிருக்கிறது” என்றான் மன்னன் மீண்டும்.

“அது தெரியும் எனக்கு” என்றான் குருநாதன்.

“சொல்லும் பார்ப்போம்” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டான் மன்னன்.

“உன் பேரறிவு” என்று சலிப்புடன் கூறினான் குருநாதன்.

வீரரவி தலையை அசைத்தான் மகிழ்ச்சியுடன். “நன்றாக ஊகித்துவிட்டீர் குருநாதரே” என்று சிலாகிக்கவும் செய்தான்.

குருநாதன் இதழ்களில் விரிந்த இளநகையில் வெறுப்பு மண்டிக் கிடந்தது. “சிலருக்கு அது கிடையாது” என்று பட்டன் உதடுகள் உதிர்ந்த சொற்களிலும் வெறுப்பு நன்றாக ஒலித்தது.

“எனக்கு ஊகம் இல்லையென்கிறீரா?” மன்னன் கேள்வி சற்றே சூடேறியிருந்தது.

“நான் சொல்லத் தேவையில்லை” என்றான் குருநாதன்.

“ஏன்?”

“நிகழ்ச்சிகளே அதை நிரூபிக்கின்றன.”

“எந்த நிகழ்ச்சிகள்!”

“சில நாட்களாக இங்கு ஏற்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகள். உதாரணமாக சொந்த ஊகமிருப்பவர் பிறர் ஊகத்தால் பயனடைவதில்லை.”

மன்னன் முகம் அப்பொழுதும் பார்வைக்கு சாதாரண மாயிருந்தாலும் அவன் சொற்களில் மட்டும் கடுமை லேசாகத் தெரிந்தது. “யார் ஊகத்தால் யார் பயனடைந்தது?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“பரலியின் பிரதான வாயிலுக்கெதிரே காட்டையழித்து இடைவெளி ஏற்படுத்தினால் எதிரியின் தாக்குதல் எளிதல்ல என்று ஊகித்தது நான். கடற்படையை மேற்குத் திக்கில் அரணாக நிற்கச்செய்து அவற்றின் மீது விற்பொறி வேற்பொறிகளை ஏற்றச்சொன்னது நான். பரலியின் வட கிழக்கிலிருந்து சாரி சாரியாக வந்து தெற்கே அனுப்பப்பட்டு வந்த மக்களை வடக்கு வாயிலுக்கெதிரேயுள்ள கடலோரப் பாதையில் நிராயுதபாணிகளாக நிறுத்தி வீரபாண்டியன் அவ்வழி வருவதைத் தடுத்ததும் நான். இவற்றால் பயனடைந்தது யாரென்று புரியவில்லை,” என்ற குருநாதன் லேசாக நகைத்தான்.

“ஏன் தெரியவில்லை? நான்தான் பயனடைந்தேன். அதைச் சொல்லிவிடுவதுதானே!” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“சொல்ல இஷ்டப்படவில்லை நான்” என்றான் குருநாதன்.

“ஏன்?” சினத்துடன் எழுந்தது வீரரவியின் கேள்வி.

“நான் செய்த ஏற்பாடுகளால் பயனடைந்திருக்கிறாய் தற்காலமாக. ஆனால் அந்தப் பயனின் பூர்த்தி வெற்றியிலிருக்கிறது” என்றான் குருநாதன்.

வீரரவி தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து குருநாதன் அருகில் வந்து, “குருநாதரே! வெற்றி என் கையிலிருக்கிறது” என்று வேகத்துடன் கூறி ஒரு கையால் இன்னொரு கையை அடித்துக் காட்டினான்.

“பொறுத்துப் பார்ப்போம்,” என்றான் பரதபட்டன்.

“பொறுத்துப் பார்க்க அவசியமில்லை. சொல்வதைக் கேளும் குருநாதரே! வீரபாண்டியன் எதிர்பார்க்கிறபடி விற்பொறிகள் அனைத்தும் கோட்டையின் பிரதான வாயில் மீதில்லை” என்றான் மெள்ள வீரரவி.

“அங்கில்லையா?”

“இல்லை கோட்டைச் சுவர்மீது பாதிப் பொறிகளே இருக்கின்றன. மீதிப் பொறிகளை சுவரிலிருந்து கீழே இறக்கி பத்தடி தள்ளி ஒவ்வொரு வாயிலுக்கெதிரிலும் நிறுத்தி யிருக்கிறேன். பாண்டியன் அவன் எரிமுகப் பேரம்பை வீசியதும் தடதடவென்று புரவிப்படையுடன் பிரதான கோட்டை வாசலில் வர இருக்கிறான். வந்து எரியும் கோட்டைக் கதவை இடித்துத் தள்ளி உள்ளே புகப் பார்க்கிறான். கதவை அவன் இடிக்க அவசியமில்லை, கதவு தாளைத் திறக்கும். திறந்ததும் விற்பொறிகளும் வேற் பொறிகளும் இயங்கும். சாதாரண நிலையில் அல்ல. நேரே குதிரை வீரர்கள் மார்புகளை நோக்கி இயங்கும். நமது கிழக்குப் பெருவாயிலில் ஏககாலத்தில் ஆயிரம் வீரர்கள் நுழையலாம். அந்த ஆயிரம் வீரரையும் நோக்கி அம்புகளும் வேல்களும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பறக்கும். பெரும் நாசம் அங்கு விளையும். அதே சமயத்தில் தெற்கு வடக்கு வாயில்கள் திறக்கும். அங்கும் பொறிகள் காத்து நிற்கும் பாண்டியனுக்கு. ஒவ்வொரு வாயிலிலும் கால பாசங்களைப்போல் காத்திருக்கும் எனது பொறிகள். அவற்றுக்குப் பின்புறம் எனது படைப்பிரிவுகள் நிற்கும். ஒவ்வொரு வாயிலுக்கும் வெவ்வேறு பிரிவு. ஒரு வாயிலில் புரவிப்படை, இன்னொரு வாயிலில் காலாட்படை, மற்று மொரு வாயிலில் யாணைப்படை. மேற்கில்தான் கடற்படை. இப்படி நிற்க உத்தரவிட்டிருக்கிறேன்,” என்று சொற்களை அழுத்தமாகவும் உறுதியுடனும் உதிர்த்தான் சேரமன்னன். அத்துடன் குறிஞ்சியையும் நோக்கி ஒரு வார்த்தை சொன்னான். “குறிஞ்சி! உன்னுடன் வரும் எந்தக் கூட்டத்தையும் தனித்துத் தேக்கி வைக்கும்படி உத்தரவிட்டிருக்கிறேன்.

இத்தனை நேரம் உனது நண்பர்கள் சிறை செய்யப்பட்டிருப்பார்கள்” என்று கூறினான்.

பரதப்பட்டனும் குறிஞ்சியும் வியப்பு நிரம்பிய கண்களுடன் மன்னனை நோக்கினார்கள். குறிஞ்சி மட்டும் வாயைத் திறந்து சொன்னான், “என்னுடன் வந்த கூட்டத்தை மற்ற மக்களுடன் கலக்க உத்தரவிட்டானே காவலர் தலைவன்” என்று.

“அது உனக்காகச் சொல்லப்பட்டது குறிஞ்சி” என்ற சேரமன்னன் குருநாதனை நோக்கி, “குருநாதரே! உமக்குப் பாண்டியர் வசம் இருக்கும் பரிவை நான் அறிவேன். ஆனால் இம்முறை பாண்டியர் அழிவது திண்ணம்” என்று திட்டவட்டமாகக் கூறினான்.

பரதப்பட்டன் மன்னனை நன்றாக ஏறெடுத்து நோக்கினான். “அவர்களை அழித்தபின்பு தெரிவி மன்னவா” என்று மெல்லக் கூறினான்.

“ஏன் அழிக்க முடியாதென்று நினைக்கிறீரா? என் சக்தியில் உமக்கு நம்பிக்கையில்லையா?” என்றான் சேரன்.

“அழிப்பதில் உமக்கு நிகர் யார் இருக்க முடியும்?” என்று பதிலிறுத்தான் பரதப்பட்டன்.

“அந்த விஷயத்தில் நீங்களும் சளைத்தவரல்லவே குருநாதரே” என்று வீரரவி கூறினான் விஷமத்தடன்.

“நானா!”

“ஆமாம்.”

“நான் அழிப்பவனா!”

“ஆம். இந்திரபானுவின் முகத்தை அழிக்கவில்லை? அதைவிட ஈவிரக்கங்கெட்ட செயல் என்ன இருக்க முடியும் குருநாதரே? அதைவிட அவன் உயிரை அழித்திருக்கலாமே.”

இதைக் கேட்ட குருநாதன் இளநகை கூட்டினான் இதழ்களில். “மன்னவா! சற்று முன்பு உன் ஊகத்தின் சக்தியைப் பறை சாற்றினாயல்லவா? அதைச் சற்று உபயோகித்துப் பார்,” என்றார் இசுழ்ச்சி குரலில் ஒலிக்க.

“ஊகத்துக்கு என்ன இருக்கிறது?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“நிரம்ப இருக்கிறது. சரி அதைப்பற்றி என்ன இப் பொழுது? அது தனிப்பட்டவன் கதை. பரலியின் கதையைக் கவனிப்போம்,” என்ற பரதபட்டன் கேட்டான், “மன்னவா இந்தப் போர் அவசியமா?” என்று.

“ஏன் அவசியமில்லை? பாண்டியர் படை நமது வாயிலில் நிற்கவில்லை?” என்று வினவினான் வீரரவி.

“நிற்கிறது. இருப்பினும் போரைத் தவிர்க்க எனக்கு ஒருமுறை சந்தர்ப்பம் கொடு,” என்று இறைஞ்சினான் பரத பட்டன்.

“உமக்கா!”

“ஆம்.”

“கொடுத்தால் என்ன செய்வீர்?”

“பாண்டிய மன்னனிடம் மன்றாடிக் கேட்பேன் அழிவைத் தவிர்க்கும்படி.”

“வேறென்ன கேட்பீர்?”

“பரலிம்து அந்தப் புதுக் கணைகளை ஏவவேண்டா மென்று கேட்பேன்.”

வீரரவி அறையில் இரண்டு முறை சிங்கம்போல் நடந்தான்! பிறகு சட்டென்று நின்று குருநாதனை நோக்கிக் கூறினான். “பரசுராமன் நாட்டின் மன்னன் பல குற்றங்களைச் செய்திருக்கலாம். கோழையாகி எதிரி வாயிலில் நிற்கும் சமயத்தில் அவனிடம் சமாதானத்தை யாசிக்கும் குற்றத்தை செய்ய இஷ்டப்படவில்லை. போர் நாளை பகலில் துவங்கும். கதிரவன் சாட்சியில் தாக்குதலைத் துவக்குகிறேன். குருநாதரே பரலிமன்னன் செய்யக்கூடியதை நாளை பாரும். பாண்டியரின் பேரழிவை உமது கண்களால் காணும்,” என்று இரைந்து கூறினான் வீரரவி. அதே சமயத்தில் பிரதான கோட்டை வாயிலில் முரசு மிகப் பலமாக ஒலித்தது. “சகுனத்தைப் பார்த்தீரா குருநாதரே?” என்றான் மன்னன் குதூகலத்துடன்.

“சகுனம் யாருக்கு நல்லது என்பதுதான் புரியவில்லை,” என்று பதில் கூறினான் பரதபட்டன்.

அத்தியாயம் 65

தென்புறத் தாக்குதல்

முரசொலித்த காரணம் சேரமன்னன் பரதப்பட்டன் இருவருக்குமே தெரிந்திருந்தாலும் அதன் சகுனம் யாருக்கு நல்லது என்பதில் இருவருக்கும் கருத்து மாறுபாடு நேர் எதிராயிருந்தது. பாண்டிய மன்னன் தூது அனுப்பியிருக்கிறுனென்பதை முரசு அறிவித்தது. அது முழங்கிய சமயம் தனது வெற்றியையும் அறிவிப்பதாக வீரரவி நினைத்தான். ஆனால் பரதப்பட்டன் அது பரலியின் அழிவுக்கு முன்னறி விப்பு என நினைத்து ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்டான். கூட நின்றிருந்த குறிஞ்சியும் ஏதும் சொல்ல வகையில்லாமல் கற் சிலையென நின்றிருந்தாள். தனது படை பலத்தையும் போர் ஏற்பாடுகளையும் எண்ணியதால் எதிரியை வெகு அலட்சியமாக எண்ணிய வீரரவி மீண்டும் சொன்னான் குருநாதனை நோக்கி, “சகுனம் யாருக்கு நல்லது என்பதை நாளை மாலைக் குள் அறிவீர்கள் குருநாதரே!” என்று.

குருநாதனின் வேதனை நிரம்பிய கண்கள் மன்னனை ஏறிட்டு நோக்கின. “அந்தப் பாவம் இந்த வயோதிகனுக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது,” என்று கூறிய குருநாதன் மன்னனின் அறையை விட்டு வெளியேறத் திரும்பினான். அவனைத் தனது கையை உயர்த்தித் தடை செய்த வீரரவி “சற்றுப் பொறும் குருநாதரே! பாண்டியன் தூதையும் என்பதிலையும் கேட்டுச் சொல்லும்,” என்று கூறி அவனையும் ஓர் ஆசனத்தில் அமரச் செய்தான். பிறகு காவலனொருவனை

விளித்து பாண்டிய தூதனை தன்னிடம் தாமதமின்றி அழைத்து வரும்படிக்கு உத்தரவிட்டான். அவன் வருவதற்குள் சேனாதிபதியையும் ராமவர்மனையும் வரவழைக்கவும் காவலரை ஏவினான்.

இத்தனை படாடோபத்துடன், தனது சேனாதிபதி உப சேனாதிபதி குருநாதன் முன்னிலையில், சேரமன்னன் பாண்டிய தூதனை வரவேற்றாலும் தூது அத்தனை படாடோமாகவோ பிரபலமாகவோ இல்லை. வந்த தூதனும் மிகுந்த அலட்சியத்துடன் சேரமன்னனை ஏறெடுத்து நோக்கித் தன்னை பாண்டிய உபசேனாதிபதிகளில் ஒருவனாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் கண்கள் ஒரு விநாடி குறிஞ்சியை நோக்கின. பிறகு மன்னன் மீதே நிலைத்தன. சொற்கள் பட்டுக் கத்தரித்தாற் போல் பிசிறு ஏதுமின்றிச் சுடச்சுட வந்தன. “சேரமன்னனே! பரலீசரே! முதலாம் ஜடாவர்மனான சுந்தரபாண்டியத் தேவர், மீனாட்சி தேவியின் அருட்செல்வர் தாங்கள் துராக்குதமாகத் தூக்கி வந்த அவர் மகனையும் அபகரித்த முத்துக் குவியல்களையும் உடனடியாக ஒப்படைக்கும்படி கேட்கிறார். இல்லையேல் உடனடியாகப் போர்துவங்கி இந்தப் பரலியையும் பரலியோடு உங்களையும் அழித்து விடுவதாகவும் தெரிவிக்கச் சொன்னார். நீங்கள் விரும்புவது அழிவா அமைதியா என்றும் வினவச் சொன்னார்,” என்ற வாசகத்தை ஏதோ மந்திரத்தை உச்சரிப்பவன்போல் தெளிவாகவும் பயபக்தியுடனும் வெளியிட்டான் பாண்டிய உபதளபதி.

சேரன் இதழ்களில் குருரப் புன்முறுவலொன்று படர்ந்தது. “மீனைக் கண்டு வில்லும் அம்பும் அஞ்சுவதில்லையெனப் பாண்டியனிடம் சொல்லுங்கள் உபசேனாதிபதி” என்றான் வீரரவி அந்தப் புன்முறுவலின் ஊடே.

அவன் எதைக் குறிக்கிறுனென்பதைப் பாண்டிய உப சேனாதிபதி உணர்ந்து கொண்டான் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி. மீனென பாண்டியர் கொடியையும் வில் அம்பு என சேரர் இலச்சினையையும் மன்னன் குறிப்பிடுகிறுனென்பதைப் புரிந்து கொண்ட உபசேனாதிபதியும் லேசாக நகைத்

தான். தன் முன் அவன் நகைத்த துணியைக் கண்டு வியந்த சேர மன்னன் வியப்பு தீருமுன்பு, “அப்படியானால் வில்லையும் அம்பையும் கண்டு மீனும் அஞ்சாது மன்னவா! காரணம் தெரியுமா?” என்று வினவினான்.

“என்ன காரணம்?” என்று வினவினான் வீரரவி தூதன் துணியைக் கண்டு, முன்னிலும் அதிக வியப்புடன்.

“வில் அம்புகளால் மீனுக்கு எப்பொழுதும் அபாய மில்லை. அம்பெய்து மீனைப் பிடிப்பவர் இல்லை” என்று சுட்டிக் காட்டினான் தூதன்.

“உண்மை தூதுவரே! ஆனால் மீனிருக்கவேண்டிய இடம் நீரில், தரையில்ல்ல. தரையில் வந்தால் அது துள்ளித் துள்ளி மாண்டுவிடும்,” என்று கூறிய சேரன் தனது யுக்தியை நினைத்துப் பெருமிதங்கொண்டான்.

“உண்மை மன்னவா! இதைப் பாண்டிய சகோதரர் களி்டம் அவசியம் சொல்கிறேன்” என்ற தூதன் கேட்டான், “தங்கள் பதில் போரா சமாதானமா?” என்று.

“போர். சந்தேகம் வேண்டாம். நாளைப் பகலில் எனது படைகள் போர் துவங்கும். நீங்களாகத் துவங்காவிட்டால்,” என்று இறுதியாகச் சொன்ன சேரன் தூதனை அழைத்துச் செல்லுமாறு காவலருக்கு உத்தரவிட்டான். காவலர் அணுகு முன்பே தூதன் மன்னனுக்கு முதுகு காட்டித் திரும்பிச் சென்றான். தூதன் திமிரையும் திமிருடன் கூடிய நடையை யும் கண்ட சேரன் பரதபட்டனை நோக்கினான் பரதபட்டன் கண்கள் சுரணையிழந்து கிடந்தன. பெருமூச்சு விட்டு பரத பட்டன் மன்னன் அறையைவிட்டுச் சிறையை நோக்கிச் சென்றான். குறிஞ்சி மட்டும் நின்றிருந்தாள் அறையில். சேனாதிபதியும் உபசேனாதிபதியும் சென்ற பின்பும் அவள் அறையைவிட்டு அகலவில்லை.

வீரரவி அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான். “ஏன் குறிஞ்சி! நீ மட்டும் ஏன் நிற்கிறாய்?” என்று வினவவும் செய்தான்.

“மன்னவா!” என்று மெல்ல அழைத்தாள் குறிஞ்சி.

அவள் ஏதோ சொல்லப் பிரியப்படுகிறாளென்பதை அறிந்த வீரரவி கேட்டான், “சொல் குறிஞ்சி.” என்று.

“பெரும் விபரீதம் பரலிக்கு ஏற்படப் போகிறது மன்னவா!” என்றாள் குறிஞ்சி துக்கம் தொண்டையை அடைக்க.

“எதுவும் நேராது குறிஞ்சி” என்றான் சேரன் திட்ட வட்டமாக.

“எப்படித் திட்டமாகச் சொல்கிறீர்கள் மன்னவா?” என்று வினவினாள் குறிஞ்சி.

சேரன் சிறிது சிந்தித்தான். “குறிஞ்சி! வீரபாண்டியனை உனக்குத் தெரியுமல்லவா...” என்று கேட்கவும் செய்தான்.

“நன்றாகத் தெரியும்”

“அவன் போர் முறை எப்படி?”

“மிகத் தந்திரமானது.”

“சிங்கணனுடன் செய்த போர்?”

“முழுதும் தந்திரம்.”

“சொன்ன இடத்தில் தாக்கினான் கோட்டாற்றுக் கரையில்.”

“இல்லை.”

“சிங்கணன் எதிர்பாராத இடங்களில் தாக்கினான், எதிரியின் மலைப்பைத் தனது வெற்றிக்கு அஸ்திவாரமாக அமைத்துக் கொண்டான்.”

“ஆம்.”

“அதுதான் அவன் போர்முறை குறிஞ்சி! உன்னிடம் அவன் சொல்லியனுப்பியதுபோல் நேரிடையாகத் தாக்க மாட்டான். கிழக்கு வாசலுக்கெதிரே அவனும் வரமாட்டான் அவன் அண்ணனும் வரமாட்டான். எதிர்பாராத இடத்தில் தாக்குதல் ஏற்படும். ஆகவே அவனை எல்லா இடங்களிலும் நான் எதிர்பார்க்கிறேன். இந்தத் கிளைநகரில் நான்கு வாயில்களிலும் பலமாக பாதுகாப்பு இருக்கிறது. பாண்டியன்

எந்த இடத்தில் தோன்றினாலும் அவனை எதிர்க்க ஏற்பாடு இருக்கிறது. தவிர குருநாதர் சிருஷ்டித்த படை வளையங்களையும் நான் உடைக்கவில்லை. அவன் எங்கு உள் நுழைய எத்தனித்தாலும் விற்பொறிகள் அழிக்க முயலும். அவற்றால் முடியாவிட்டால் அவன் உள்ளே நுழைய இடமளிக்கப்படும். உள்ளே நுழைந்த பின் பல வளையங்களாக நிற்கும் படைப் பகுதி ஒவ்வொன்றையும் அவன் உடைத்து நுழைய வேண்டியிருக்கும். பெரும் மந்திரவாதியாயிருந்தாலொழிய என் அணிவகுப்பிலிருந்து வீரபாண்டியன் மீள முடியாது. ஆகையால் பயத்தை விடு,” என்று கூறினான் சேரமன்னன்.

குறிஞ்சி வாயைப் பிளந்துகொண்டு பிரமித்து நின்றான். உண்மையில் சேரன் படைவகுப்புப் பிரமாதமாயிருந்தது. அவன் இணையற்ற படைத்தலைவன் என்பதை அது பறை சாற்றியது. இருப்பினும் குறிஞ்சியின் பயம் போகவில்லை. வீரபாண்டியனின் அசுரக் கணைகள் அவள் கண்முன்பு எழுந்தன. ‘அவற்றிலிருந்து பரவி எப்படித் தப்ப முடியும்?’ என்று உள்ளுக்குள் எண்ணினான்.

அவள் எண்ணத்தைச் சேரனும் புரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே சொன்னான் அவன்: “குறிஞ்சி! அந்தப் பயங்கர ஆயுதங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. பாண்டிய சகோதரர்கள் எனக்குப் பகைவர்களானாலும் அவர்களைப் பற்றி ஒரு விஷயம் நான் திட்டமாகச் சொல்ல முடியும். பாமர மக்களை ஒருநாளும் அவர்கள் அழிக்கமாட்டார்கள். கணைகளை வைத்திருந்தாலும் அவசியமானாலொழிய அவற்றை ஏவமாட்டார்கள் பாமர மக்கள்மீது. போர் வீரர் மீது படைப் பிரிவுகள் மீது ஏவலாம். ஆனால் படைப்பிரிவுகள் இருக்குமிடம் தனிப்பட பரலியில் இல்லை” என்று.

குறிஞ்சி அவனை வியப்பு நிரம்பிய விழிகளுடன் நோக்கினான். “உங்களுக்குப் பாண்டிய சகோதரர்களிடம் இத்தனை மதிப்பா?” என்று வினவவும் செய்தாள் வியப்பு குரலில் துள்ளி விளையாட.

“ஆம்.”

“பின் ஏன் போர் செய்கிறீர்கள் மன்னவா?”

“என் அரசை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள. நான் முத்தை அபகரித்ததாகச் சொல்லவில்லையா பாண்டியர்?”

“ஆம்.”

“ஏன் அதைச் செய்தேன்? சேரன் கள்வனா?”

“மன்னவா!”

“கொற்கையிலேயே முத்துப் பெட்டிகளைக் கைப் பற்றினேன் பாண்டிய வணிகனிடமிருந்து. முத்து வாணிபத் தின் பிறப்பிடமான கொற்கையையும் கைப்பற்ற முயன்றேன். முத்து ஆசையாலல்ல, நில ஆசையாலுமல்ல. பாண்டியன் படை திரட்டுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நான் மட்டுமல்ல போசளரும் கேள்விப்பட்டார்கள். பாண்டியர் தலையெடுத்தால் முதலில் சேரநாடு தாக்கப்படும் என்பது தெளிவு. வரலாறு அதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. பாண்டியர் தலையெடுத்த போதெல்லாம் சேரநாட்டைத் தான் தாக்கியிருக்கிறார்கள். இம்முறை அவர்களிடமிருந்து சேரநாட்டைக் காக்க உறுதி கொண்டேன். படையைத் திரட்டிவிட்டு அவர்களை எதிர்ப்பதைவிட படையைத் திரட்டியே தடுக்க முயன்றேன். இதற்கு சிங்கள மன்னரும் போசள மன்னரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஆகவே முதலில் முத்தைக் கைப்பற்றினேன். வேவு பார்த்து அதைத் தடுக்க வந்த வீரபாண்டியனையும் பாண்டியன் மகளையும் சிறை செய்ய முயன்றேன்; அது முடியாது போகவே பாண்டியர் மகளைக் கைப்பற்றினேன். அப்பொழுதும் திருமணத்தால் சேரநாட்டைப் பாண்டியரிடமிருந்து காப்பாற்ற எண்ணினேன். அதற்குப் பாண்டியன் மகளும் இசையவில்லை. பத்தினித் தெய்வத்தின் நாடான இதில் எனக்குப் பலத்த எதிர்ப்புமிருந்தது. அவளை அவள் காதலனுடன் சிங்களம் கடத்தினேன். ஆகவே போர் வந்துவிட்டது. இனி பழைய நிகழ்ச்சிகளைச் சிந்தித்துப் பயனில்லை. போரைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.” என்றான் மன்னன்.

குறிஞ்சி மன்னன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பிரமித்து நின்றான். மன்னன் செய்த விஷயங்கள், கையாண்டமுறைகள்

தவறையிருந்தாலும் இவன் சேரநாட்டைக் காக்கவே இத்தனையும் செய்திருக்கிறானென்பதை அறிந்ததும் அவள் நெஞ்சு அவன்பால் பெரிதும் இளகியது. இறுதியாக, “மன்னா!” என்று அழைத்தாள் மெதுவாக.

“என்ன குறிஞ்சி?”

“நானைப் போரில் தந்திரந்தான் பலிக்கும் என்று நம்புகிறீர்களா?”

“ஆம்”

“சொன்னபடி பாண்டிய சகோதரர் நேரில் கிழக்கு வாயிலைத் தாக்கமாட்டார்களென்று நினைக்கிறீர்களா?”

“ஆம்.”

“பிறகு வேறு எங்கு தாக்குவார்களென்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

“தெற்கு வாயிலில் யானைப்படை இருக்குமிடத்தில்.”

“ஏன்?”

“யானைப்படைகளைத் தாக்கி வேலெறிந்தால் அவை பிளிறி அலறி ஓடும். இதனால் பெரும் குழப்பம் ஏற்படும். நமது அணிவகுப்பு ஈழையும். அந்தக் குழப்பத்தில் பாண்டியன் உள்ளே நுழைவான்.”

குறிஞ்சியின் வியப்பு உச்ச நிலைக்குச் சென்றது. வீர பாண்டியனை எத்தனை நன்றாக சேரமன்னன் எடைபோட்டிருக்கிறானென்று எண்ணிப் பார்த்தாள். அதனால் பெருமிதத்துடன் மன்னனை நோக்கினாள். “உங்கள் திட்டம் மிகச் சரி. வீரபாண்டியனைச் சரியாக எடை போட்டிருக்கிறீர்கள். இருப்பினும் எனக்குப் பெரும் சந்தேகமாயிருக்கிறது. தாங்கள் எண்ணியபடி அவர் சிக்குவாரா?” என்று கூறவும் செய்தாள்.

ஆனால் வீரரவியின் ஊகந்தான் சரியாயிருந்தது. மறு நாள் போர் துவங்கியபோது பரலியின் தென்புறத்தையே தாக்கினான் வீரபாண்டியன். அதுவும் பகிரங்கமாகப் பட்டப்பகலில் எல்லோர் கண்முன்பாகவும் தாக்கினான். தாக்கி உள்ளே புகுந்தான்.

அத்தியாயம் 66

படையெனும் புயல்

வீரரவி ஊகித்தபடியே வீரபாண்டியன் பரலிமாநகரின் தென்புற வாயிலைத் தாக்கிய செய்தி பேரதிர்ச்சியைத் தந்தது பணிமகள் குறிஞ்சிக்கு. மறுநாள் துவங்கவிருந்த போரை நேரடியாகப் பார்க்க சேரனிடம் அனுமதி கேட்டுப் போர் முரசுகள் முழங்கியதும் சிறையினின்று வெளிப்பட்டு அரண்மனையின் மேல் உப்பரிகையில் நின்ற பரதபட்டனுக்கு அது அதிர்ச்சியையும் வியப்பையும் ஒருங்கே அளித்தது. அவ்விருவருக்கும் மட்டுமல்ல அந்த அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. முதல்நாள் தனது போர்த்திட்டத்தை வீரபாண்டியன் பாண்டியமன்னன் பாசறையில் மற்ற உபதளபதிகளுக்கு முன்பு விவரித்தபோது அவர்களுக்கும் அத்தகைய அதிர்ச்சியே ஏற்பட்டது.

பாசறையின் நடுவே தரையில் செருசப்பட்டிருந்த ஈட்டியின் முனையில் பெருஞ்சுடர் விட்டிருந்த பந்தத்தின் வெளிச்சத்தில் தரையில் குத்திட்டு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த வீரபாண்டியன், தன்னைப்போலவே தனது பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த சுந்தரபாண்டியனுக்கும், இருவருக்கும் எதிரே அரைச்சக்கிர வளையமாக ஒற்றைக்கால் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்திருந்த உபதலைவர்களுக்கும் தனது போர்த்திட்டத்தை விவரிக்கத் தரையில் தனது ஆள்காட்டிவிரல் நுனியால் பல கோடுகளை இழுத்தான். பல இடங்களில் விரல் நுனியை அழுத்திச் சுற்றி லேசாகக் குழிகளையும் மணலில் சிருஷ்டித்தான் அது மலைப்பகுதியானதால் அவர்கள்

இருந்த ஒரு பாதையின் ஒரு பகுதி கால வெள்ளத்தில் மணலாகித் தரை தட்டியிருந்தாலும் மணலெல்லாம் முறுக்கு மணலாயிருந்தபடியால் வீரபாண்டியன் கோடு இழுத்தபோதும், குழிகளைச் சிருஷ்டித்தபோதும் விரலை நன்றாக அறுக்கவே செய்தது. அதைப்பற்றிச் சிறிதும் சிந்தி யாமலே வீரபாண்டியன் விளக்கினான் போர்த்திட்டத்தை. “அண்ணா! நாளை சரியாக நடுப்பகலில் நான் நமது படையின் தென்புறப் பிரிவின் உபதளபதியுடன் ஆயிரம் வீரர்களுடன் தெற்கு வாயிலை நோக்கி இறங்குகிறேன். நான் இறங்கி தெற்கு வாயிலில் கதவுகளை உடைத்து உள்ளே நுழைந்ததும் நீங்கள் அதே பகுதியில் அந்த வாயிலையும் தள்ளி தெற்குத் திக்கு நோக்கி நமது புதுக்கணைகளில் ஒன்றை அனுப்புங்கள். கால் ஜாமம் இடைவெளி கொடுத்து இன்னொரு உபதள பதியை இன்னொரு ஆயிரம் வீரர்களுடன் அதே வாயில் வழி யாக உள் நுழையச் சொல்லுங்கள்...” என்று கூறி அண்ண னைப் பார்த்தான்.

ஜடாவர்மன் சிங்கவிழிகள் தம்பியை ஏறெடுத்துப் பார்க் கவுமில்லை. அவன் விழிகளைச் சந்திக்கவுமில்லை. தரையில் தம்பி இழுத்த கோடுகளையும் புள்ளிகளையும் பார்த்துக்கொண் டிருந்தன. ஓர் உபதலைவன் மட்டும் சந்தேகம் கேட்டான். “நாம் தென்புற வாயிலில் இறங்கும்போது கோட்டை மீதுள்ள விற்பொறிகளும் வேற்பொறிகளும் வாளாவிருக் குமா? தவிர கோட்டைச் சுவரை அடுத்துள்ள காடும் அழிக்கப்பட்டிருப்பதால் மலையில் இறங்கும் நம்மை விற் பொறிகளும் வேற்பொறிகளுமே அழித்துவிடுமே,” என்று.

வீரபாண்டியன் உபதலைவனை நோக்கிச் சொன்னான். “சேரலுடைய குருநாதர் ஏற்பாடு அதுதான். இது இன்னும் அப்படியே இருந்தால் நாம் எந்த வாயிலையும் நேரிடையாக அணுக முடியாது. நல்ல வேளையாக வீரரவி அவற்றில் பாதிக்குமேல் கீழே இறக்கிவிட்டான். நம்மை எதிர்கொள்ள சில விற்பொறிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றையும் ஏமாற்றி நாம் தெற்கு வாசலை அடையலாம்,” என்று.

“என்ன! விற்பொறிகளைப் பாதிக்குமேல் கோட்டைச் சுவரிலிருந்து சேரன் இறக்கிவிட்டானா?” என்று வினவினான் இன்னொரு உபதளபதி.

“ஆம். கோட்டை நிலையை அறியத்தான் காட்டின் ஓரமே இன்று பகல் எனது புரவியில் சென்றேன். மலைக் காட்டுக்கும் கோட்டைச் சுவருக்கும் இடையேயுள்ள இடை வெளியைத் திறந்த வெளியாக்கவே காடு வெட்டப்பட்டது. நமது சாதாரண விற்பொறிகள் காட்டு முகப்பிலிருந்து இயங்கினால் கோட்டைக்குள் வாளிகள் விழாதிருக்கவே அந்தத் தந்திரத்தைக் குருநாதர் சிருஷ்டித்தார். நமது வாளி கோட்டைக்குள் போகாதென்றால் கோட்டையிலுள்ள வாளிகளும் காட்டை அணுக முடியாதல்லவா?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன் பதிலுக்கு.

“ஆம், ஆம்,” என்று பல உபதலைவர்கள் ஆமோதித்தார்கள்.

“அப்பொழுது பொறியின் வாளிகள் காட்டை அணுக முடியாதென்றால் மலைச்சரிவில் வேகமாக வரும் படையைத் தாக்கப் பொறிகள் கோட்டை மதினின் முகப்புக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். அவற்றின் மூக்குகள் இடையிலுள்ள திறந்த வெளியை நோக்கித் துருத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படித் துருத்திக் கொண்டுமிருக்கின்றன. தென்புற வாயிலின்மீதும் அதை அடுத்தும் அத்தகைய முச்சுகள் மூன்றைத்தான் பார்த்தேன். ஆகவே மீதி கீழே இருக்க வேண்டும்...” என்றான் வீரபாண்டியன்.

“கீழேயா? எதற்கு?” என்றான் உபதலைவர்களில் ஒருவன்.

“கோட்டைக் கதவை உடைத்து நுழையும் நம்மை எதிர்க்க. கதவு திறந்ததும் பொறிகள் நம்மை நோக்கித் தயாராயிருக்கும் நம்மை நமனுலகு அனுப்ப” என்ற வீரபாண்டியன் புன்முறுவலுடன் உபதலைவர்களை நோக்கினான்.

உபதலைவர்கள் பிரமை பிடித்து உட்கார்ந்திருந்தனர். வீரபாண்டியன் வேண்டுமென்றே மரண வாயிலில் நுழைய

தாகத் தோன்றியது அவர்களுக்கு. ஆகவே பதிலேதும் கேட்க வில்லை அவர்கள். வீரபாண்டியனே மேலும் சொன்னான்: “உபதலைவர்களே! எதிரியின் தற்காப்பு பலமாகத்தானிருக்கிறது. அதுவும் வீரரவி பெரும் வீரன், போரைக் கண்டு அஞ்சாதவன். தந்திரத்தில் அவனுக்கிணை யாரும் கிடையாது. ஆனால் ஒரு பலவீனம் அவனிடம் இருக்கிறது. அவன் வஞ்சகன். யோசனையெல்லாம் குறுக்கு யோசனை. ஆகையால் தான் நம்மை உள்ளே இழுத்து அழிக்கப் பார்க்கிறான். கோட்டைப் பொறிகளைக் கீழே இறக்கிவிட்டால் நாம் துணிவுடன் இறங்கித் தாக்குவோமென்றும், அப்பொழுது நம்மை உள்ளே விட்டுக் கீழேயிருக்கும் பொறிகளால் அழித்து விடலாமென்றும் திட்டமிட்டிருக்கிறான். அப்படியே நாம் ஒரு வாயில் பொறிகளை மீறி உள்ளே நுழைந்தாலும் அடுத்த வாயில்படைகளை நம்மீது திருப்பி நம்மையும் வெளியிலுள்ள படையையும் அவன் துண்டித்துவிடலாம். பிறகு உள்ளிருக்கும் நமது படையை அழித்து வெளியிலுள்ள மீதிப் படை மீது தனது பெரும் படையை ஏவலாம். இதனால் அவன் ஒரே சமயத்தில் சமாளிக்கக்கூடிய படை சிறு படையாகிறது. தவிர நமது படையும் இரண்டுபடுகிறது...” என்று சொல்லிக்கொண்டே போன வீரபாண்டியனை அதுவரை பேசாமலிருந்த சுந்தரபாண்டியன் இடைமறித்து வினவினான். “தம்பீ! எதிரி நமது படைகளை இரண்டாக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறான். நீ இந்தக் கோடுகளின்படி ஐந்தாகப் பிளந்திருக்கிறாயே!” என்று.

வீரபாண்டியன் அண்ணனை ஏறெடுத்து நோக்கி, “ஆம் அண்ணா! படைகள் ஐந்து பிரிவு, ஆனால் தாக்கப்போவது ஒரே படையாக,” என்று தரையிலிருந்த இன்னுமிரு கோடுகளைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

சுந்தரபாண்டியன் கண்கள் பளிச்சிட்டன. “ஆம், ஆம்” என்ற ஆமோதிப்புச் சொற்களும் அவனிடமிருந்து வெளிவந்தன. அந்தச் சொற்களில் உற்சாகமும் இருந்தது.

சுந்தரபாண்டியன் சுட்டிக்காட்டிய கோடுகளையும், வீரபாண்டியன் அளித்த விளக்கத்தையும் உபதலைவர்களும்

ஒரளவு புரிந்துகொண்டாலும் வீரபாண்டியன் திட்டத்தில் ஆபத்து மிக அதிகமென்றும் நினைத்தார்கள். அது வெற்றி யடைவதிலுள்ள பல கஷ்டங்கள் அவர்கள் கண்முன்பு தோன்றின. அவர்கள் சந்தேகத்தை முகங்களிலிருந்தே அறிந்து வீரபாண்டியன் சொன்னான்: “வீரர்களே! ஆபத்தில்லாமல் போரில்லை. ஆனால் நமக்கு இப்பொழுது ஆபத்துக் குறைவு. குருநாதன் சிருஷ்டித்திருந்த ஆபத்தைச் சேரன் குறைந்துவிட்டான். என்னை அவன் நாளைக்குக் கிழக்கு வாயிலில் எதிர்பார்க்கவில்லை. தெற்கு வாயிலில் எதிர்பார்க்கிறான். நான் கிழக்கு வாசலென்று சொன்னால் அது தெற்கு வாயிலாகத்தான் இருக்கமுடியும்மென்றும், அங்கு யானைப்படை இருப்பதால் அதைக் குழப்பி அதனால் ஏற்படும் சந்தர்ப்பத்தை நான் உபயோகப் படுத்திக் கொள்வேனென்றும் நினைக்கிறான்” என்று.

“என்ன, அங்கு யானைப்படை இருக்கிறதா?” என்று வினவினான் ஓர் உபதலைவன்.

“ஆம். அப்படித்தான் கூத்தன் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறான்” என்றான் வீரபாண்டியன்.

“அப்படியானால் வீரரவி எதிர்பார்ப்பது போலவே நீங்கள் நடந்து கொள்ளப் போகிறீர்களா?” என்று வினவினான் உபதலைவர்களில் ஒருவன்.

“ஆம்.” வீரபாண்டியன் குரல் திட்டமாயிருந்தது.

“ஏன்? எதிரி திட்டப்படி நடப்பது நமக்கு எப்படி அனுசூலம்?” என்று வினவினான் மற்றோர் உபதளபதி.

“வீரரவியின் திட்டம் கோட்டாற்றுக்கரையையொட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வடக்குப்புறத்தைத் தாக்கும்படி சிங்கணனிடம் சொல்லிவிட்டுத் தெற்குப் புறத்தில் நாம் தயாராயிருக்கவில்லையா அங்கு?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“ஆம்,” என்றான் ஓர் உபதளபதி.

“வீரரவியின் பலவீனம் அதில்தானிருக்கிறது. அவன் திட்டம் முழுவதும் கோட்டாற்றுக் கரைப் போரை அடியெரற்றியதாக இருக்கும். ராமவர்மன் அங்கு நடந்ததை

விளக்கியிருக்கிறான். அதை வைத்துத் திட்டம் தயாரிக்கிறான் சேரன். கோட்டாற்றுக்கரையில் நான் விற்பொறிகளைக் கோட்டையின் கீழ்த்தளத்தில் இறக்கி உள்ளே நுழைந்த ராமவர்மன் படையை அழித்தேன். அதையொட்டிப் பொறிகளைத் தரையிலேயே இறக்கிவிட்டான் சேரமன்னன், நாம் உள்ளே நுழைந்ததும் எதிர்கொள்ள. ஆகவே நாம் இம்முறை நேர் எதிர் வழியொன்றைக் கையாளப் போகிறோம். நாளை இரவுக்குள் சேரன் புரிந்துகொள்வான், பாண்டியன் படை அவ்வப்பொழுது இடத்துக்கும் சமயத்துக்கும் பலத்துக்கும் தகுந்தவாறு மாறும் என்பதை” என்று கூறிய வீர பாண்டியன் அத்துடன் விவாதத்தை முடித்து “நானும் தென்புறப் படைப் பிரிவின் உபதளபதியும் தெற்கு வாசல் மீது இறங்குவோம் ஆயிரம் வீரருடன். நாங்கள் வாயிலினுள் நுழைந்ததும் தெற்கு வாயிலுக்குச் சற்றுத் தள்ளி தெற்கு நோக்கி ஊருக்குள் ஒரு பயங்கரக் கணை அனுப்பப்படும். கால் ஜாமத்திற்கெல்லாம், இன்னுமோர் ஆயிரம் பேர் கொண்ட படை அதே தெற்கு வாசலை நோக்கி விரைந்து வந்து உள் நுழையும். அடுத்த கால் ஜாமம், கழித்து மன்னர் மீதி மூவாயிரம் வீரருடன் முரசு கொட்டி வடபுற வாயிலை நோக்கிக் காட்டின் ஊடே செல்லுவார். அவர் செல்வது நகர மக்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்படி போர்க் கோஷமும் முரசொலிகளும் இருக்க வேண்டும். வடபுற வாயிலுக்கு நேரில் சென்றதும் அங்கு இறங்காமல் திரும்ப கிழக்கு வாயிலுக்கு வந்து அந்த வாயில் முன்பு சூறாவளி வேகத்துடன் இறங்குவார். உள்ளே நுழைந்ததும் நமது படைகள் ஆங்காங்கு சேரன் வைத்திருக்கும் முரசுகளை அழிக்கட்டும்” என்று கூறினான்.

உபதலைவர்களை அத்துடன் அனுப்பிவிட்ட வீரபாண்டியன் அண்ணனுடன் நீண்டநேரம் போர் நுணுக்கங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். பிறகு நிம்மதியாக சகோதரரிருவரும் உறங்கச் சென்றனர்.

மறுநாள் காலையில் தென்புறத்திலிருந்த படைப்பிரிவை அடைந்த வீரபாண்டியன் உபதலைவனிடம் கூறினான். “உப

தளபதி! நாம் சரியாக நடுப்பகலில் தெற்கு வாயிலை நோக்கி இறங்குகிறோம். இறங்கும்போது வீரர்கள் வழக்கப்படி வாட்களைச் சுழற்றவேண்டாம். வேலெறிய வேண்டாம். புரவிகளின் முதுகுகளில் நன்றாகப் படுத்துக்கொண்டு வெகு வேகத்தில் இறங்கவேண்டும். புரவிமீது அம்பு விழுந்து புரவி மாண்டு தரையில் விழும் வீரர்கள் மற்ற புரவிகளின் பின்பு ஓடிவரட்டும். எப்படியும் தெற்கு வாயிலை அடையட்டும். கதவுகளை இடிக்கும் பெரிய மரத்தூண் வண்டிகள் வேகமான புரவிகளில் அமைக்கப்பட்டு முன்னாள் சரிவில் தள்ளிவிடப் பட்டும். நாம் தெற்கு வாயிலை அடையும்போது அந்த மரத்தண்டுகள் அங்கிருக்க வேண்டும். புரிகிறதா!”

புரிகிறதென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத் தான் உபதளபதி. வீரபாண்டியன் சரியாக நடுப்பகலில் மலைச்சரிவில் தன்படையின் முகப்பில் தனது சாம்பல் நிறப் புரவிமீதமர்ந்து நின்றான். பகலவன் உச்சிக்கு வந்தான். பாண்டிய முரசு ஒன்று லேசாக ஒலித்தது. பாண்டிய இளவலின் சாம்பல் நிறப் புரவி வாயிலை நோக்கி ராட்சஸ வேகத்தில் இறங்கியது. அதை அடுத்துப் பெரும் புயல்போல் இறங்கியது உபதலைவன் பின்னாலிருந்த படை. ஆயிரம் புரவிகளின் குளம்பொலிகள் தடதடவென பரவிமீது இடி இறங்குவதுபோல் ஒலித்தன. சேரன் முரசுகள் ஒலித்தன. கோட்டைச் சுவர்மீதுருந்த மூன்று விற்பொறிகள் இயங்கி அம்பு மழையும் வேல் மழையும் பொழிந்தன. ஆனால் அந்த புரவிப்படை வருவது நிற்கவில்லை. அடர்த்தியாக சுவர் போல் வெகுவேகத்துடன் இறங்கியது வீரபாண்டியன் படை. அதன் எண்ணத்தை தெற்குவாசல் வீரர் உணரு முன்பு வாயிற்கதவுகள் படுதூளாயின. உள்ளே புகுந்தது புரவிச் சூறாவளி. இதை அரண்மனை உப்பரிகையிலிருந்து பார்த்த பரதபட்டன் பக்கத்திலிருந்த குறிஞ்சியின் பக்கம் திரும்பிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

அத்தியாயம் 67

மண்ணில் கிடந்த மாவீரன்

வீரபாண்டியன் ஆயிரம் வீரர்கொண்ட புரவிப்படை யுடன், புரவிகள்மீது படுத்த வண்ணமே புரவிகளை வெகுவேகத்தில் ஓட்டிய ஆயிரம் பேருடன், மலைச்சரிவில் இறங்கியதைப் பார்த்த உடனேயே புரிந்துகொண்டான் பரதபட்டன், முற்றும் எதிர்பாராத, போர்முறையைப் பாண்டிய இளவல் கையாளுகிறுனென்பதை. “புரவிகளின் முதுகில் வீரர் படுத்தால் அவர்கள் மார்புக்கு வேலையோ அம்பையோ குறிவைக்க முடியாது. மாண்டால் குதிரைகள் தான் மாயும். வீரர்கள் மாளமாட்டார்கள்” என்றான் பரத பட்டன் குறிஞ்சியை நோக்கி. அசுர வேகத்தில் வீரபாண்டியன் தெற்குக் கோட்டை வாசலின்மீது இறங்கியதையும் அவனைத் தொடர்ந்து உருண்டுவந்த மரத்தண்டு வண்டி. தென்புற வாயிற்கதவுகளை வேகமாக இடித்துத் தகர்த்ததையும் கண்ட பரதபட்டன் அடுத்து அவன் என்ன செய்யப் போகிறுனென்பதை யோசிக்குமுன்பு பிரமிக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. வீரபாண்டியனும் அவன் ஆயிரம் வீரரும் கோட்டை வாயில் திறந்ததும் புரவிகளைவிட்டுக் குதித்தனர். யவனரின் நீள இரும்புக் கேடயங்களை ஏந்தித் தலையிலிருந்து கால்வரை மறைத்துக்கொண்டு வாளேந்திப் போரிட்டுக்கொண்டே விற்பொறிகளையும் வேல்பொறிகளையும் அணுதியதால், விற்பொறி வேற்பொறிக் கண்கள் அந்த இரும்புக் கேடயங்கள் முன்பு பயனற்றதாயின். இரும்புக் கேடயங்கள்மீது விழுந்த அம்புகளும் வேல்களும் இரும்பின்

சம்பந்தத்தால் கிளாங் கிளாங்கென்று பேரொலிகளைக் கிளப் பினவேயொழிய பெருவினையேதும் விளைவிக்கவில்லை. இந்த நேர் எதிர்ப்பை, அதுவும் புரவிப்படை காலாட்படையாகும் விந்தையை, எதிர்பாராத சேரவீரர்கள் பொறிகளைக் கை விட்டுப் பின்னால் சற்று எட்டிருந்த யானைப்படைக்காகப் பின்னடைந்தார்கள். வீரபாண்டியன் அந்த யானைப்படை மீது சேரன் பொறிகளைத் திருப்புமாறு உபதளபதியை ஏவி னான். அடுத்த விநாடி வில்லம்புகளாலும் வேல்களாலும் தாக்கப்பட்ட யானைப்படை பல வழிகளில் திரும்பி ஓட லாயிற்று. யானைகளின் பெரிய அலறல் வாளைப் பிளந்தது. அத்துடன் அம்பாரியிலிருந்து மாண்டு விழுந்த உபதலைவர் கள் வீர மரண கோஷங்களும் பெரிதாகக் கேட்டன. பொறி களை உபதலைவன் இயக்கி அதேசமயத்தில் வீரபாண்டியன் வாளைப் பெரிதாக உயர்த்தி ஆட்டியதும் சாம்பல்நிறப் புரவி அவனை நோக்கி ஓடிவந்தது. அதன்மீது தாவி ஏறிய வீர பாண்டியன் தனது முரசுகளில் ஒன்றை ஒலிக்கச் செய்யவே பொறிகளை இயக்கிய வீரர்கள் பொறிகளைக் கைவிட்டுப் பின்னடைந்து பழையபடி புரவிகளில் தாவினார்கள். தரைப் படை மீண்டும் புரவிப்படையாக மாறுவதைத் தடைசெய்ய யானைப்படையால் இயலாது போயிற்று யானைகள் சிதறி யோடியது பெரும் நாசத்தை சேரவீரர்களுக்கும் சொற்ப நாசத்தை பாண்டிய வீரர்களுக்கும் அளித்ததால், பாண்டிய வீரர் மீண்டும் புரவியேறுவதும் அப்படிச் கஷ்ட மான அலுவலாயில்லை. புரவிப் படை மீண்டும் துரிதத்தில் அணிவகுத்துக் கொண்டதைத் தடுக்க சேரன் காலாட்படை முயன்றபோது வீரபாண்டியன் போர் அரங்கத்தை விட்டுத் தனது படையை வெகுவேகத்தில் செலுத்தித் தென்புறக் கடலோரப் பாதையை அடுத்த காட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டான்.

பாண்டியப்படை வந்த வேகத்தில் நகரத்தின் கடலோரக் காட்டுக்குள் மறைந்துவிட்டதைக்கண்டதும் அந்தக் காட்டை நோக்கிச் சேரன் தெற்குவாசல் படையில் ஒரு பகுதியும்,

கிழக்கு வாசல் புரவிப்படையின் ஒரு பிரிவும் நகர்ந்தன. இன்னோர் ஆயிரம் வீரர் கொண்ட புரவிப்படை வீரபாண்டியன் படையைப்போலவே குறுவளியென மலைச்சரிவில் இறங்கியது. அதைச் சேரன் புரவிப்படை எதிர்கொண்டது. வந்த அந்த ஆயிரவர்கள் மலைச்சரிவில் வந்ததால் அவர்கள் வேகம் அதிகமாயிருந்தது. அவர்கள் அளித்த போரும் உக்கிரமாயிருந்தது. எதிர்த்த சேரன் புரவிப்படை மீது வெகு உக்கிரத்துடன் விழுந்த அந்தப் புரவிப்படை பெரும் சேதம் விளைவித்துக்கொண்டே கிழக்குவாயிலே நோக்கி நகர்ந்தது.

உப்பரிகைமேலிருந்து இதைக்கண்ட குறிஞ்சிகேட்டாள் “குருநாதரே! இதோ இன்னோர் ஆயிரம் வீரர்கள் கிழக்கு வாயிலே நோக்கி வருகிறார்கள். முதலில் வந்த வீரபாண்டியனின் ஆயிரம் வீரர்கள் கடலோர காட்டுக்குள் மறைந்து விட்டார்கள். இது என்ன போர்முறை?” என்று வினவினாள்.

குருநாதன் சொன்னான்: “குறிஞ்சி! வீரபாண்டியன் எனது ஏற்பாடுகளைக் குலைத்துவிட்டான். காட்டுக்குள் அவன் ஆயிரம் வீரர்கள் சென்று இந்த அரண்மனைப் பக்கம் வருவார்கள். முத்துக்குமரியையும் இந்திரபானுவையும் கொண்டுசென்ற பாதை அது. எதிரிகள் மலைக்காட்டிலிருப்பதையே நினைத்துக்கொண்டு படைப்பிரிவுகளைக் கோட்டை மதினே அணைத்தே நிறுத்தியிருக்கிறான் வீரரவி, முரசுகள் ஒலித்தால் உள் வளையங்கள் நகரில் ஏற்படும் பாண்டியனை நெருக்க. ஆனால் அதோ பார் கிழக்கு நோக்கி நகரும் பாண்டியன் படை முரசுகளை அழிக்கிறது” என்று. மேலும் கூறினான் குருநாதன், “நான் படைகளைப் பிரித்து நிறுத்தி பாண்டியப் படைகள் உள் நுழைந்ததும் இணைந்து பல வளையங்களை சிருஷ்டிக்க முரசுகளை அமைத்தேன். இப்பொழுது எதிரி முரசுகளை அழிக்கிறான்? அதுமட்டுமல்ல. கடலோரப் பாதை வழியாக வீரபாண்டியன் கிழக்கு வாயிலுக்கு வருவான். அதோ கிழக்கு வாயிலே நோக்கி நகரும் படைக்கும் வீரபாண்டியன் பின்வருவதால் அவன் படைக்கும் இடையில் வீரரவியின் பிரதானப் படைசிக் கிக்கொள்ளும்...”

இந்த வாசகத்தைக் குருநாதன் முடிக்குமுன்பே பெரும் கணையொன்று தென்புறத்தில் மலைச்சரிவில் வண்டியில் உருண்டு வந்தது. உருண்ட வேகத்தில் அதிலிருந்த பேரம்பு எரிமுகத்துடன் தெற்கு வாசலைத் தள்ளி அப்புறம் சீறிச் சென்றது. திடீரென இறங்கிய கல்லிடுகூடை கோட்டைச் சுவரைத் தாண்டி தீப்பந்தமாரி பொழிந்தது. தெற்கு வாயிலுக்கப்பால் பல இடங்களில் தீப்பிடித்தது அதைக் கண்ட பரதபட்டன், “நன்று நன்று” என்றான்.

“என்ன நன்று?” என்றாள் குறிஞ்சி.

“மக்களில்லாத இடத்தில் கணைகளை எறிகிறான் பாண்டியன். கணை செல்லுமிடத்தில் காடுதான் இருக்கிறது. காடு தான் தீப்பிடித்துக்கொள்ளும்?” என்றான் பட்டன்.

“இது எதற்கு?” என்று கேட்டாள் குறிஞ்சி.

அடுத்த அரை நாழிகையில் அதற்கு விடை கிடைத்தது. தீயைக் கண்ட சேரன் படைவீரர் அத்தீயை நோக்கி ஓடினர். பெரும் குழப்பம் அந்தப் பகுதியில் நிலவிவது. அந்தக் குழப்பம் கிழக்கு வாசலையும் பிடித்துக்கொண்டது. எங்கும் மக்கள் சிதறி ஓடினார்கள். அணிவகுத்த படைக்கு முரசு அறிவிப்பு இல்லாததால் அதுவும் கலைந்தது. அதே சமயத்தில் காட்டில் சுந்தரபாண்டியன் முரசுகள் ஒலித்தன. ஒலித்துக்கொண்டே வடப்புறம் சென்றன.

கிழக்கு வாயிலில் நின்றுகொண்டிருந்த வீரரவி வடக்கு வாயிலுக்குப் பாதிப் படையைத் திருப்பினான். அது வடக்கு வாயிலை அடைவதற்கும் சுந்தரபாண்டியன் முரசு கொட்டாமல் காட்டுவழியே திருப்பிக் கிழக்கு வாயிலை நோக்கி இறங்குவதற்கும் நேரம் சரியாயிருந்தது. சுந்தரபாண்டியன் பயங்கரவேசத்தில் கிழக்கு வாயிலின்மீது இறங்கினான். வீர பாண்டியன் கபட முறைகளை, தந்திர வழிகளை அவன் கையாளவில்லை. தன் படையின் முகப்பில் பெரும் இருப்புக் கவசம் தலையிலிருந்து கால்வரையில் பளபளக்கக் கையில் பெரு வேலைத் தாங்கிக்கொண்டு இறங்கினான். அவனைத் தொடர்ந்து ஆயிரம் புரவிவீரரும் மன்னனைப்போலவே

இருப்புக் கவசமணிந்து இருந்தனர். அப்படி இறங்கிய இரும்புச் சுவரில் சில இடங்களைச் சேரன் கோட்டை விற்பொறிகள் உடைத்தாலும், அந்தப்படை, உடைந்த இடங்களில் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஒன்றுகூடிப் பெரும் சுவரென இறங்கியது கிழக்கு வாயில்மீது.

பெரும் மரத்தண்டுகள் மோதின வாயில்மீது. திறத்த வாயிலில் இறக்கப்பட்டிருந்த பொறிகளை வீரரவி இயக்க முடியவில்லை. அந்தப் பொறிகள் முதலில் கதவை நோக்கி யிருந்தாலும், தெற்கிலிருந்து வந்த வீரபாண்டியன் படைப் பிரிவை நோக்கித் திருப்பப்பட்டதால் நேரிடைப் போரே சாத்தியமாயிற்று வீரரவிக்கு.

கணக்காகத் திட்டமிடப்பட்ட அந்தப் போர் முறை பெரும் பிரமிப்பளித்தது பரதபட்டனுக்கு. வீரபாண்டியன் ஒரு படைப்பிரிவுடன் இறங்கி தெற்கு வாயிலில் புகுந்து கடலோரப் பாதைக்குச் சென்றுவிட்டது, பிறகு மற்றொரு படை தெற்கு வாயிலில் நுழைந்து போரிட்டுக் கிழக்கு வாயிலை அணுகியது, அதை எதிர்கொள்ள பொறிகளைத் திருப்பிய சமயத்தில் சுந்தரபாண்டியன் உள்ளே புகுந்து நேரிடைப் போரில் இறங்கியது, இவையனைத்தையும் தொகுத்துப் பார்த்த பரதபட்டன் பிரமித்தான் “இனி போர் இன்று விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் முடிந்துவிடும்” என்றான் குறிஞ்சியை நோக்கி. கிழக்கு வாயில் போர் உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கு வைப்பதற்குள் வீரபாண்டியன் கிழக்கு வாயிற்படையின் பின்புறத்தில் தோன்றினான். சுந்தரபாண்டியனுக்கும் வீரபாண்டியனுக்கும் இடையில், வீரரவி தலைமையில் போரிட்ட கிழக்கு வாயிற்படை சிக்கிக் கொண்டது. தெற்கிலிருந்து வந்த பாண்டியப்படை வீரரவியை விலாவில் குத்தியது.

போர் பயங்கரமாக நடந்தது. வீரரவி கையில் வாளும் வேலும் மாறிமாறி ஏந்திப் போரிட்டான். அவன் வாளுக்கும் வேலுக்கும் பாண்டிய வீரர் பலர் பவியாயினர். இருப்பினும் பாண்டியர் மிக உக்கிரமாகத் தாக்கினர், தவிர பாண்டி

யர்களின் பயங்கரக் கணையொன்று தெற்கில் சென்றது போல கிழக்கு வாயிலிருந்து சிறிது தள்ளி வடக்கில் விழுந்து தீயைக் கிளப்பியது. இந்த இடமும் வெறும் காடு என்பதைப் புரிந்துகொண்ட வீரரவி அது அங்கு எய்யப்பட்டதன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டான். அந்தத் தீ கிழக்கு வாயிற்படையிலிருந்து வடக்கு வாயிற்படையைக் கத்தரித்து விட்டதென்பதைப் புரிந்துகொண்ட வீரரவி சுந்தர பாண்டியனை நோக்கித் தன் புரவியைச் செலுத்தினான்.

எங்கும் வீரகோஷங்கள், விழுந்த வீரர்களின் மரணக் கூச்சல்கள், காயமடைந்து துடித்த புரவிகளின் கணைப்பு ஓலங்கள், ஆயுதங்கள் உரையும் ஒலிகள். இவற்றால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பயங்கரச் சூழ்நிலையில் பாண்டியப் படைகளின் ஊடே சுந்தரபாண்டியனை நோக்கிப் புரவியைச் செலுத்தினான் வீரரவி. அவனைக் கண்ட சுந்தரபாண்டியனும் தனது வீரர்களை விலக்கிக்கொண்டு வீரரவியை நோக்கி வந்தான். அவ்விருவரும் மோதுவதற்குள் பின்னாலிருந்து வந்த வீரபாண்டியன் கூவினான். “அண்ணா! விலகுங்கள், இது என் போரி” என்று.

சுந்தரபாண்டியன் வீரரவி இருவருமே வீரபாண்டியனை நோக்கினார். வீர பாண்டியனைச் சுமந்து வந்த அந்தச் சாம்பல் நிறப் புரவி பல வீரர்களைக் காலால் உதைத்துக் கொண்டு அம்புபோல் பாய்ந்து வந்தது. அடுத்த சில நிமிடங்களில் வீரரவியின் வாளும் வீரபாண்டியன் வாளும் மோதி விட்டன. வீரரவி மிக வீரத்துடன் போரிட்டான். அவன் வாள் டலவிதமாகச் சுழன்றது. பலமுறை தாக்கியது. தாக்கிய ஒவ்வொரு முறையும் வீரபாண்டியன் கழுத்தை நோக்கி வந்தது, ஒரு முறை கழுத்தை லேசாகக் கீறவும் செய்தது. அந்தக் கீறல் பட்டவுடன் வீரபாண்டியன் கண்கள் கழுக்குக் கண்களாயின. உடல் இரும்பாயிற்று. முகம் விகாரப்பட்டது. தனது வாளை அண்ணனை நோக்கி எறிய அண்ணன் அதைப் பிடித்துக் கொண்டான். அடுத்த வினாடி அவன் இடையிலிருந்த தங்கக் கோடரி கனவேகத்தில் கையில் தெரிந்தது. “சேரமன்னா! இந்தா, இது

உனக்குத் தெரியும்” என்று கூறிக் கோடரியைக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் வீசிவிட்டான் வீரபாண்டியன். அந்தக் கோடரி சேரன் மார்புக் கவசத்தையும் பிளந்து உள்ளே பாய்ந்துவிட வீரரவி புரவியில் தள்ளாடினான் ஒரு விநாடி. பிறகு புரவியில் சாய்ந்தான். சுந்தரபாண்டியன் வெற்றி முரசுகளை முழங்கத் தனது வாளை உயர்த்தி ஆட்டினான். வெற்றி முரசுகள் முழங்கின. அதை உப்பரிகையிலிருந்து கேட்ட பரதபட்டன், “வா குறிஞ்சி!” என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு உப்பரிகையிலிருந்து இறங்கி ஓடினான். அந்தச் சமயத்தில் மேலைக்கடலில் கப்பல்கள் பல எரிந்தன. அந்த ஜ்வாலை தென்புறக் காட்டுத் தீயுடனும் வடபுறக் காட்டுத் தீயுடனும் சேர்ந்து பரலியே எரிவது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தியது. அதையெல்லாம் பார்த்துத் துன்பப் பெருமூச் செறிந்து கொண்டு கிழக்கு வாயிலை நோக்கிக் குறிஞ்சியுடன் ஓடினான் பரதபட்டன் கிழக்கு வாயிலில் மெல்லப் போர் அடங்கிக் கொண்டிருந்தது. பந்தங்கள் சுற்றிலும் வீரர்கள் பிடித்திருக்க இடையேயிருந்த வட்டத்துள், எந்த மண்ணில் பிறந்தானோ, எந்த மண்ணை ஆண்டதால் பரலீசன் எனப் பெயர் பெற்றானோ, அதே மண்ணில் மார்பில் காயமுற்று விழுந்து கிடந்தான் வீரரவி உதயமார்த்தாண்டவர்மன்.

அத்தியாயம் 68

பிறவிக் குணம்

மார்பில் மரணகாயமுற்று மண்ணில் மல்லாந்து கிடந்த அந்தநேரத்திலும் மன்னனான வீரரவியின் வதனத்தில் மந்தகாசம் லேசாக மண்டிக் கிடந்தது. வழக்கமாக அவன் முகத்தில் இருக்கும் விஷமச் சாயையும் இதழ்களில் துளிர்க்கும் காமப் புன்முறுவலும் அந்த நேரத்திலும் இருக்கவே செய்தது. அவன் மண்ணில் கிடந்ததும் புரவியிலிருந்து விழுந்த வேகத்தில் அவன் தலைக்கவசம் தெரித்து அப்பால் கிடங்கதுமே அவன் தோல்வியைச் சுட்டிக் காட்டினவே யொழிய அவன் முகத்தில் அத்தகைய குறி ஏதும் தெரிய வில்லை. அப்பொழுதும் வானை இறுகப் பிடித்திருந்த கை போர்ச் சன்னத்தை மன்னன் இழக்கவில்லை என்பதை பலமாக அறிவுறுத்தியது. சுந்தரபாண்டியன் வெற்றி முரசு முழங்கியதால் ஆங்காங்கிருந்த படைப் பிரிவுகள் தொடர்ந்து முரசையும் சங்கங்களையும் ஊதியதன் விளைவாக அந்தக் கிழக்கு வாயிலில் ஏற்பட்ட ஒலிகள் கூட வீரரவியின் வீரத்துக்குச் சான்று கூறுவன போலிருந்தது. அப்படி வீழ்ச்சியிலும் கம்பீரமாயிருந்த வீரரவியை பாண்டிய சகோதரர் இருவரும் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர் நீண்ட நேரம். பிறகு வீரபாண்டியன் சேரமன்னன் பக்கத்தில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து அவன் மார்பில் புதைந்து கிடந்த தனது பொற்கோடாரியைப் பிடுங்கத் தனது கையைக் கொண்டு சென்றான். "நில்!" என்ற அதட்டலான குரல் அவன் கையைத் தேக்கியது. வீரபாண்டியன் உட்கார்ந்த

வண்ணமே தனது கண்களை ஏறெடுத்து அதிகாரச் சொல்வந்த திசையை நோக்கினான். சுந்தரபாண்டியன் கண்களும் அந்தத் திசையை நோக்கின. வீரரவியின் தலைப்பக்கத்திலிருந்த வீரர்களை விலக்கிக் கொண்டு பரதபட்டன் உள்ளே நுழைந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து அந்த வீரர் வளையத்துள் குறிஞ்சியும் நுழைந்தான்.

பரதபட்டனின் சின்னஞ்சிறு கண்கள் பந்தங்களின் ஒளியில் நன்றாகத் தீட்டப்பட்ட வேல்களின் நுனிகள்போல் பளிச்சிட்டதைப் பாண்டிய சகோதரர் இருவரும் கண்டனர். நிர்ப்பயமாக எவரையும் லட்சியம் செய்யாத களை முகமெங்கும் வீரவிக் கிடக்கப் பரதபட்டன் மெள்ள சேரமன்னனை அணுகி வந்தான். சற்று நேரம் மன்னன் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டு நின்றான். அடுத்து அவன் கண்கள் வீரபாண்டியன் பொற்கோடரிமீது ஒரு விநாடி நிலைத்தது. பிறகு பரதபட்டன் வீரபாண்டியனை நோக்கிக் கூறினான் உணர்ச்சியற்ற குரலில், “எழுந்திரு வீரபாண்டியா! உன் அலுவல் முடிந்து விட்டது!” என்று.

வீரபாண்டியன் அப்பொழுதும் மண்டியிட்ட நிலையிலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. பரதபட்டன்மீது தனது கழுகுக் கண்களை நாட்டினான். எதிரே நின்றவன் வயது, தோற்றம் இவற்றிலிருந்தே அவன் பரதபட்டன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாலும் பரதபட்டன் தனக்கெப்படி உத்தரவிட முடியும் என்ற கோபத்தால், “நீ யார் எனக்கு உத்தரவிட?” என்று சீறினான்.

பரதபட்டன் கண்களில் துளிர்ந்தது கோபமல்ல. பெரும் பரிதாபம் அவற்றை ஆட்கொண்டது. “வெற்றியில் அடக்கத்தைக் காட்டுபவன்தான் வீரன். பதட்டத்தைக் காட்டுபவன் பதீதன், படுகளத்தில் வீழ்ந்துவிட்ட எதிரியிடம் வீரத்தைக் காட்டும் நிலைக்கோ அவனை அவமானப் படுத்தும் நிலைக்கோ பாண்டியர் வீரம் இழந்து விடவில்லை யென்று நினைக்கிறேன்” என்று பரதபட்டன் சற்று எட்ட நின்றுருந்த ஜடாவர்மனை நோக்கினான்.

“எழுந்திரு தம்பி! உனக்கு உத்தரவிடுபவர் குருநாதராயிருக்க வேண்டும்,” என்றான் சுந்தரபாண்டியன் நிதானமான குரலில்.

வெற்றியிலும் நிதானத்தைக் காட்டிக்கொண்டு அமைதியான சமயத்தில் பார்க்கும் சிங்கத்தின் பார்வையுடன் நின்று கொண்டிருந்த பாண்டிய மன்னனுக்குத் தலைதாழ்த்திய பரதபட்டன் சேரமன்னனை நோக்கி மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தான். வீரரவியின் கண்களை விரித்துப் பார்த்தான். நாசியில் கையை வைத்துப் பார்த்தான். பிறகு மார்பில் இருந்த கோடாரியைக் கவனித்தான். வீரரவியின் இரும்புக் கவசத்தைப் பிளந்து கொண்டு கோடரி மார்பில் புதைந்து விட்டதைக் காண வியப்புற்ற பரதபட்டன் அந்த வியப்புக் கண்களால் வீரபாண்டியனை நோக்கி “நன்று வீரபாண்டியா! நன்று! பெருவீரன் நீ. இருப்புக் கவசத்தை உடைக்கும் அளவுக்கு வேகத்துடன் கோடரி வீசவல்லவன் தமிழகத்தில் நீ ஒருவன்தானென்று நினைக்கிறேன்” என்று பாராட்டினான். பிறகு பாண்டிய மன்னனை நோக்கி, “மன்னவா! பாண்டியர் வீரம் போரை வென்றது. பாண்டியர் தர்மம் இனி என்ன செய்யப் போகின்றது?” என்று வினவினான்.

“குருநாதர் தர்மம் தெரிந்தவர் எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகவே அடுத்து ஆகவேண்டியதை நீங்களே நிர்ணயிக்கலாம்” என்றான் சுந்தரபாண்டியன்.

“நன்றி மன்னா! உன் அடக்கத்துக்கு நன்றி. உன்னைத் தென்னவன் என்றழைக்கிறார்கள் புலவர்கள். இந்த நிதானமும் மேம்பாடும் உன்னைத் தென்னகம் முழுவதையும் ஆளவைக்கும்” என்று சுந்தரபாண்டியனை நோக்கிக் கூறிய பரதபட்டன் பக்கத்திலிருந்த வீரனை அழைத்து “சேரர் சேனாதிபதியை அழைத்துவா! ஆங்காங்கு போர் நிறுத்தத்துக்கு ஏற்பாடு செய்” என்றான்.

வீரன் செல்ல அவசியமில்லாது போயிற்று. சேனாதிபதியே வீரர்களை விலக்கிக்கொண்டு வீரர் வளையத்துள் முண்ணிலி கிடந்த மன்னனைக் கண்டு மண்டியிட்டான். பிறகு

எழுந்து, “குருநாதரே! போரை நிறுத்த ராமவர்மனை அனுப்பிவிட்டேன். மன்னரை எடுத்துச் செல்ல அரண்மனை அலங்கார ரதம்...” என்று மேலும் ஏதோ பேசப்போன சேனாதிபதியைத் தடுத்த பரதபட்டன், “அலங்கார ரதம் வேண்டாம். மன்னன் இறக்க இன்னும் ஒரு ஜாமம் பிடிக்கும்” என்றான்.

பேரதிர்ச்சி அங்கிருந்தவரை ஊடுருவிச் சென்றது. “என்ன வீரரவி இறக்கவில்லையா?” என்ற கேள்வி பாண்டிய சகோதரர் இருவரிடமிருந்தும் ஏககாலத்தில் எழுந்தது.

“இல்லை. இறக்கவில்லை. ஆனால் இறப்பது திண்ணம் மிஞ்சினால் இன்னும் ஒரு ஜாமம் உயிருடன் இருக்கலாம்,” என்றான் பரதபட்டன்.

“அப்படியானால் மன்னனை அரண்மனைக்கு எடுத்துச் செல்வோம்” என்ற சேனாதிபதி வீரர்களை அழைக்கக் கையைத் தட்ட முயன்றான்.

பரதபட்டன் குரல் கடுமையுடன் ஒலித்தது, “யாரும் தேவையில்லை” என்று கூறிவிட்டு வீரபாண்டியனை நோக்கிய பரதபட்டன் கேட்டான். “வீரபாண்டியா! மன்னனை உன்னால் அசையாமல் தூக்க முடியுமா?” என்று.

‘முடியும்’ என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டினான் வீரபாண்டியன்.

“எடுத்து என் கைகளில் கொடு” என்று உத்தரவிட்டான் பரதபட்டன்.

இது மேலும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது பாண்டிய சகோதரர்களுக்கு. “குருநாதரே! உங்களால் வீரரவியை...” என்ற கூந்தரபாண்டியனைக் கைத்தேக்கி நிறுத்திய குருநாதன் “உம்” என்ற ஒலி மூலமே உத்தரவிட்டான் வீரபாண்டியனுக்கு.

வீரபாண்டியன் வீரரவியின் கழுத்துக்கடியிலும் இடுப்புக்கடியிலும் தனது கைகளைக் கொடுத்துத் தூக்கினான் வீரரவியை. மன்னனைப் பரதபட்டன் தனது கைகளில் வாங்கி அவனை அசையாமல் தாங்கிய வண்ணம் அரண்மனையை

நோக்கி நடக்கலானான். பரதபட்டன் போவதைக் கவனித்த சுந்தரபாண்டியன், “தம்பி! நீயும் உடன் செல். போரை முழுதும் நிறுத்த ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு நான் வருகிறேன்” என்று உத்தரவிட வீரபாண்டியனும் அரண்மனை நோக்கிச் சென்றான்.

மன்னனை அரண்மனையிலிருந்த அவனது அந்தரங்க அறைப் பஞ்சணையில் படுக்க வைத்த பரதபட்டன் தனது மந்திர தண்டத்தைச் சிறையிலிருந்து வரவழைத்து அதன் பிடியைத் திருகிக் கழற்றி உள்ளிருந்த கூரிய சுத்தியை எடுத்தான். பிறகு மன்னன் மார்புக்கவசத்தை வேசாகக் கத்தியால் அசைத்துக் கோடரியுடன் சேர்த்தே கழற்றினான். வீரரவியின் மார்பிலிருந்து குபுகுபுவென்று கிளம்பிய ரத்தத்தில் கையிலிருந்த பச்சிலையைக் கசக்கிப் பிழிந்து ஒரு துணியையும் வைத்து அழுத்திக் கட்டினான். பிறகு கசக்கிய அந்தப் பச்சிலையை நாசியிடம் நீட்டினான். வீரரவியின் கண்கள் மெல்லத் திறந்தன. அவன் வாயில் குறிஞ்சியைக் கொண்டு சிறிது மதுவையும் புகட்டினான் குருநாதன்.

வீரரவியின் கண்கள் அக்கம்பக்கத்தில் நின்ற முகங்களைக் கவனித்தன. அவன் இரு ராணிகளும் நீர் நிரம்பிய விழிகளுடன் அருகில் நின்றிருக்க அவன் காலடியில் வீரபாண்டியன் நின்றிருந்தான். குருநாதன் மஞ்சத்தில் வலப்புறத்தில் அவன் இடைக்கருகே நின்றிருந்தான். அவன் பக்கத்திலிருந்த குறிஞ்சியின் கண்களில் நீர் நிரம்பிக் கிடந்தது. அறையில் மௌனம் நிலவியது. பயங்கர மௌனம் அது. அந்தப் பயங்கரத்தை அறையின் பெருவிளக்குக்கூட அன்று அதிகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. சுற்றி நின்றோரையும் விளக்கையுங்கூடப் பார்த்த வீரரவி மெள்ள முறுவல் கொண்டாள். பிறகு உதடுகளைத் திறந்து, “இன்னும் எத்தனை நேரம் குருநாதரே!” என்று மெள்ள வினவினான்.

“ஓரு ஜாமம். அதிலும் சிறிது ஓடிவிட்டது.” என்றான் குருநாதன்.

“நான் வீரனா குருநாதரே?” என்று மற்றொரு கேள்வியைத் தொடுத்தான் வீரரவி சற்றுப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே.

“அதில் சந்தேகமில்லை மன்னா!” என்றான் குருநாதன்.

வீரரவி தனது இரண்டு ராணிகளையும் சுட்டிக்காட்டினான். “வீரர்களின் மகிஷிகள் வீர மரணத்தைக் கண்டு கண்ணீர் வடிப்பதுண்டா?” என்று வினவவும் செய்தான். அவன் இதழ்களில் இகழ்ச்சி மண்டியது. வீரபாண்டியனை நோக்கிக் கேட்டான் பிறகு, “நீ என்ன சொல்கிறாய் வீர பாண்டியா?” என்று.

“உன் வீரத்துக்கு உன் மார்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட என் கோடரி அத்தாட்சி சேரமன்னா! ரணகளத்தில் போராடி எதிரி கையால் வீழ்கிறவன் வீரனாயிருக்காமல் வேறு எப்படியிருக்க முடியும்?” என்று வினவினான் வீர பாண்டியன் சற்றே உணர்ச்சி தொனித்த குரலில்.

வீரரவியின் முகத்தில் சாந்தி நிலவியது. அத்துடன் மீண்டும் அந்தப் பழைய விஷமப் புன்முறுவல் உதடுகளில் துளிர்ந்தது. “வீரபாண்டியா! இந்தப் போர் இத்துடன் நிற்காது. போசளத்திலும் சிங்களத்திலும் தொடரும். நானில்லாவிட்டாலும் போர் இருக்கும்,” என்றான் தனது ஜன்ம வையையை நோக்கி.

வீரபாண்டியன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அவனை அனுதாபத்துடன் நோக்கினான். அந்த அனுதாபம் வீரரவியின் முகத்தில் சற்று கோபத்தைப் படரவிட்டது. “வீர பாண்டியா! கொற்கையில் தொடங்கிய கதை பரலியில் முடியவில்லை. எந்த முகத்தைக் கைப்பற்ற நீ கொற்கை வந்தாயோ அந்த முத்து உன் கைக்கெட்டாத தூரத்திலிருக்கிறது. எந்த முத்துக்குமரிக்காக நீ இந்தப் பரலியைக் கொளுத்தினாயோ அந்த முத்துக்குமரியையும் நீ திரும்பப் பெறமுடியாது. போரை வென்றாய் வீரபாண்டியா! போரின் பலன் உனக்குக் கிட்டாது.” இதைச் சிரமப்பட்டுச் சிரமப்பட்டுச் சொன்ன வீரரவியின் கண்கள் திடீரென அறையின்

ஒரு மூலையில் நிலைத்தன. அவற்றில் வியப்புப் படர்ந்தன. “நீ! நீ!” என்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து எழுந்தன. அவன் சொற்களைத் தொடர்ந்து அறைமூலையிலிருந்து உருவம் அவனை நோக்கி நகர்ந்தது. “நான் இறந்து விட்டேனா? இது கனவா?” என்றான் வீரரவி.

“நீ இறக்கவில்லை மன்னா! இது கனவும் அல்ல” என்று கூறிக்கொண்டே இந்திரபானு மன்னனை அணுகி வந்தான் அவன் முகத்தைக் கண்ட வீரரவியின் கண்கள் மட்டுமல்ல, குறிஞ்சியின் கண்களிலும் வியப்பு மிதமிஞ்சித் தெரிந்தது.

இந்திரபானுவின் முகத்தில் அந்த விபரீதத் தழும்பு களைக் காணோம். பயங்கர விகாரத்தைக் காணோம். சுட்ட புண்ணின் குழிகளைக் காணோம். அவன் முகம் பழைய சுந்தர முகமாயிருந்தது. கண்கள் விஷமச் சிரிப்பைக் கக்கின. “குரு நாதர்! ஏமாற்றி விட்டார்... நானே கடைசியில் பார்த்தேனே” என்று வீரரவி தட்டுத் தடுமாறிப் பேசினான்.

குருநாதன் சொன்னான்: “சேரமன்னா! உன்னை நான் ஏமாற்றவில்லை. கடைசியாக நீ பார்த்தது அவன் முகம் பழைய நிலைக்குத் திரும்பு முன்பிருந்த நிலை. பச்சிலைச் சாறும் தன்வந்திரிக் குழம்பும் முகத்தில் ஊறிவிட்டதா விருந்த செயற்கைத் தோற்றம் ஒரு நாள் பொறுத்து அந்தக் குழம்பை நான் துடைத்த பின்பு பார்த்திருந்தால் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டிருப்பாய். உன் கண்களை மறைத்தது ஒன்று அவசரம், இன்னொன்று உன் தயாள ‘குணம்,’ என்று. “நீ இந்திரபானுவைப் பார்த்ததும் ‘இவனை விடுதலை செய்து விடுங்கள்’ என்றாய். அவன் பட்டுக் கவசம் போட்டுக் கொண்டது முகவிகாரத்தை மறைக்க என்று நினைத்தாய். இரண்டும் தவறு மன்னா. நீ அவனைச் சுதந்திர மாக உலாவவிட்டதும் தவறு. பட்டுக் கவசத்தை நீக்கி அவன் நிலை காணாததும் தவறு. முன்னூவது தவறும் ஒன்று உண்டு. இவனை முத்துக்குமரியுடன் சிங்களத்துக்கு அனுப்பி யதும் தவறு” என்றும் கூறினான் குருநாதன்.

“முன்னுரவது தவறல்ல குருநாதரே?” என்றான் இந்திரபானு.

“ஏன்?” என்று கேட்டான் குருநாதன்.

“நான் சிங்களம் செல்லவில்லை.”

“அப்படியானால் நீ சென்ற மரக்கலம்...”

“என்னுடையது.”

“உன்னுடையதா?”

“பல நாட்களாக அது நகரத்தின் பின்புறத்தில் நின்றிருந்தது. நகரத்துள்ளும் ஒற்றர் கூட்டம் இருக்கிறதல்லவா...?”

“ஆம். ஆம். இருந்தது.”

“அதை உபயோகித்து மரக்கலத்தைக் கைப்பற்றினேன். மாலுமிகள் அடிதளச் சிறையிலிருந்தார்கள். இருப்பினும் அந்த மரக்கலத்தின் தலைவனை மட்டும் வைத்துக் கொண்டேன் எனது உதவிக்கு. மன்னன் எங்களை அந்த மரக்கலத்துக்கு அனுப்புவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே அது என் கைவசமிருந்தது. அதை...”

“அதை?”

“சிங்களம் நோக்கி ஒரு நாள் செலுத்தினேன். பிறகு தலைநகரின் கண்ணுக்குப் படாமல் தூரத்தில் நிறுத்தினேன். முரசுகள் கா தில் விழும் தூரத்தில் தானிருந்தேன்”

இந்திரபானுவின் சொற்கள் சுரீல் சுரீலென வீரரவியின் இதயத்தில் தைத்தன. “முத்துக்குமரியின் முத்துப்பெட்டி; களெல்லாம் என்னிடம் பத்திரமாயிருக்கின்றன” என்ற இந்திரபானுவின் சொற்களைக் கேட்டு ‘துரோகி’ என்ற பேரொலி கிளப்பினான் வீரரவி தனது சக்தியை மீறி.

“இப்படி என்னை அழைப்பது எல்லோருக்கும் வழக்கமாகி விட்டது. ஒருமுறை முத்துக்குமரி கூட இப்படித்தான் அழைத்தாள் என்னை, கொட்டுந்தளத்தில் உங்களிடம் சேர்ந்தபோது” என்றான் இந்திரபானு வீரரவியை நோக்கி,

அதைக் கேட்ட பின்பு முதன் முதலாக வீரரவியின் கண்களில் தோல்விக் குறி தெரிந்தது. “இப்பொழுது தோற்று விட்டேன் குருநாதரே!” என்றான் அவன் சுவாசம் பெரிதாக வாங்க.

பரதபட்டன் பதில் கூறவில்லை. மன்னன் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு மற்றவர்களை அமைதியுடன் இருக்கும்படி கையமர்த்தினான். வீரரவி வீரமரணத்தை எய்திக் கொண்டிருந்தான் மெள்ள மெள்ள. அந்தச் சமயத்தில் அவன் கடையிதழ்களில் காமமும் விஷமும் கலந்த சாயை விரிந்து கிடந்தது. “பிறவிக்குணம் யாரையும் விடுவதிடில்லை கடைசிவரை,” என்று முணுமுணுத்தான் பரதபட்டன்.

அத்தியாயம் 69

முன்னுரவது முத்திரை

பரலியின் வீழ்ச்சியோடு கூற்றத்தின்வாய் வீழ்ந்த வீரரவியின் கொற்றத்தை ஏற்கவோ, பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடவோ காத்திராமலே பாண்டியநாடு சென்றான் முதலாம் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன். வீரரவி வீரமரணமெய்திய மறுநாளே சேரநாட்டு மந்திரிப் பிரதானிகளைக் கொலு மண்டபத்திற்கு வரவழைத்த பாண்டிய மன்னன் வீரரவியின் துக்கத்தை முறைப்படி ஒரு வாரம் கொண்டாடும்படி உத்தரவிட்டான். “பாண்டிய நாட்டு இளவரசன் இன்னுமிரண்டு நாள் இங்கிருந்து நகரையும் சுற்றுப்புறத்தையும் கட்டுதிட்டத்துக்குக் கொண்டு வருவான். பிறகு இந்த நகரின் நிர்வாகம் இளவரசனின் உதவித் தலைவனான இந்திரபானுவிடம் ஒப்படைக்கப்படும். நீங்களெல்லோரும் சேரநாட்டில் இனிமேலாவது அமைதிநிலவ ஒத்துழைப்பீர்களென்று நினைக்கிறேன்” என்று அறிவித்தான். அத்துடன் கூறினான். “சேரநாட்டு மக்களிடம் எனக்கு எந்தவித விரோதமுமில்லை. சேரமன்னான வீரரவியின் மரணமோ பரலியின் வீழ்ச்சியோ எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை. உள்ள மூவேந்தரும் பரஸ்பரம் வெட்டி மடிவதில் பொருளில்லை. இருப்பினும் காலகதியை, வரலாற்று வெள்ளத்தைத் தடை செய்ய தனி மனிதனாலோ தனி அரசனாலோ முடிவதில்லை. அத்தகைய பெருவெள்ளத்தின் நட்டநடுவில், பிரவாகத்தின் பெருவேகத்தினிடையில் இன்று தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த வெள்ளத்தில் நீந்திக் கரையேற வெளிச் சக்திகளின் விபரீதத்திலிருந்து தமிழ்ப்பெரு

மக்களை, அவர்கள் பொருட் செல்வத்தை, அருட்செல்வத்தை கலைச்செல்வத்தை ஆகிய அனைத்தையும் காக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காகப் பாண்டியநாடு எழுந்திருக்கிறது. ஒரு சமயம் இந்தப்பணி சேரரிடமிருந்தது. பிறகுசோழரிடம்மாறியது. இப்பொழுது பாண்டிய நாட்டிடம் மாறியிருக்கிறது. பாரதம் இதுவரை காணாத தமிழ்ப் பேரரசை பாண்டியநாடு நிறுவும். அதற்கு நீங்கள் உதவுவீர்களென்று எதிர்பார்க்கிறேன். இது சோழநாடு, இது பாண்டியநாடு, இது சேரநாடு என்பதை மறவுங்கள். தமிழினத்தின் சக்திப் பெருக்கென்பது பொதுப்பட்ட ஒன்று என்று நினையுங்கள். நமது சாம்ராஜ்யம் வெகு விரைவில் விரிவதை நீங்கள் பார்ப்பீர்கள்,” என்று மிகக் கம்பீரமான குரலில் அறிவித்தான் ஜடாவர்மன் அன்று அடுத்த மூன்று ஜாமங்களுக்கெல்லாம் புறப்பட்டான் மதுரை நோக்கி.

மன்னனாக சேரநாட்டின் முன்பு தோன்றிய ஜடாவர்மன் சக்கரவர்த்தியாகத் திரும்பினான் கூடல் மாநகர் நோக்கி. வெற்றித் தாரைகள் முழங்க மீன்கொடியொன்றைப் புரவி வீரனொருவன் முன்னால் தாங்கிச் செல்ல தனது படையின் ஒரு பகுதியுடன் புறப்பட்டான் சங்கம் வளர்த்த அந்தத் தங்க நகர் நோக்கி. மன்னன் புறப்படுவதற்கு முன்பு அவனைத் தனி அறையில் சந்தித்த வீரபாண்டியன் கேட்டான், “முத்துக்குமாரிக்குத்தான் இனி அலுவல் இல்லையே. அழைத்துச் செல்கிறீர்களா? அவளை மதுரைக்கு?” என்று.

ஜடாவர்மன் கண்கள் “ஏன் அலுவலில்லை?” என்று கேட்டு இந்திரபானுவை நோக்கிச் சற்றுத்தள்ளி நின்றிருந்த முத்துக்குமரியையும் நோக்கின.

“யாரை வேவு பார்க்க வேண்டும் அவள்?” என்றான் வீரபாண்டியன் வேண்டுமென்றே.

“இந்திரபானுவை வேவு பார்க்கட்டும். அவளும் வெளி நாட்டவன்தானே. கூடியவரையில் அவளைக் கண்காணிக்கச் சொல்,” என்ற ஜடாவர்மன் சிரித்தான் பெரிதாக.

“அவர்கள் திருமணத்தை நடத்திவிட்டுமா?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“இப்பொழுது பாண்டியகுலத்தில் சாதாரண திருமணம் நின்றிவிட்டது, காந்தருவம் வலுத்து வருகிறது யாருக்கு எப்படி எங்கே திருமணம் நடக்கிறது என்பது தெரிவதில்லை. பெரியவர்கள் காட்டும் பாதையும் ஒழுங்காயில்லை” என்று கூறித் தம்பியை நோக்கிப் பாண்டியன் மிகப் பெரிதாக நகைத்தான். அதனால் சங்கடப்பட்ட வீரபாண்டியன், இந்திரபானு, முத்துக்குமரி மூவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தலைநகர் நோக்கிக் கிளம்பிச் சென்றான்.

சேர மன்னனின் வீர மரணத்தையொட்டிய துக்க நாட்கள் சென்றதும் இந்திரபானுவுக்கும் முத்துக்குமரிக்கும் பரத பட்டனைக் கொண்டே திருமணம் நடத்தி சேரர் தலைநகரை இந்திரபானுவிடம் ஒப்படைத்துக் கிளம்பினான் வீர பாண்டியன், பரவி விட்டு, இந்திரபானுவுக்குத் துணையாக சுந்தர பாண்டியன் அழைத்துச் சென்றது போக மீதியிருந்த படையையும், உபயோகிக்காத தனது பயங்கர ஆயுதங்கள் எட்டையும் விட்டுச் சென்றான்.

இந்திரபானு நகரத்தை வெகு திறமையுடன் நிர்வகித்தான். பழுதுபட்ட கடற்படையையும் பழுதுபார்க்க ஏற்பாடு செய்தான். நகரத்தில் மீண்டும் கலை செழிக்கவும் மக்கள் மகிழவும் திட்டங்களை வகுத்தான். இந்திரபானுவின் திருமணம் முடிந்த அன்றே தனது குடிலையும், அதிலிருந்த கிருஷ்ண சர்ப்பத்தையும் நோக்கிச் சென்றுவிட்ட பரத பட்டனை அடிக்கடி நாடி அவன் யோசனையுடன் பல காரியங்களைச் செய்த மக்கள் துயர் துடைத்தான். பரதபட்டனிடம் நேரிடையாகப் போக முடியாதபோது கூத்தனையும் சாத்தனையும் அனுப்பினான்.

இத்தனையும் அவன் முத்துக்குமரி சிறையிருந்த அந்தப் புரக்கடைப்பகுதி அறையிலிருந்து கொண்டே செய்தான். அதை அவன் அரசியல் அறையாகவும் நிறுவிக்கொண்ட

அன்றிரவு வெகு கோபத்துடன் கேட்டாள் முத்துக்குமரி
“ஏன் அரசியலுக்கு அந்தப்புரந்தான் இடமா?” என்று.

“ஆம்” என்றான் இந்திரபானு.

“ஏன்” என்று வினவினாள் முத்துக்குமரி.

“இது சேரநாடு என்பது ஒரு காரணம்...”

“அதனால்...”

“இங்கு பெண்வழி அரசுதான் உண்டு.”

“உம்.உம்...இன்னொரு காரணம்”

“நான் மணந்திருப்பது ஒரு வேவுகாரியை. வேவுத் தொழிலும் அரசியல் சம்பந்தப்பட்டது...” என்று கூறிய இந்திரபானு அவளை ஏறெடுத்து நோக்கினான். அன்று அவள் திருமண நாள். இரவு ஏறிவிட்ட சமயம் அது. அப்பொழுது தான் கஷ்டமளித்த பட்டாடைகளையும் பெரும் ஆபரணங்களையும் துறந்து அவன் முன் நின்றிருந்தாள்.

அந்தச் சமயத்திலும் அவள் எழில் அவன் கண்களைப் பறித்தது. அவள் கமலக் கண்களில் தெரிந்த கோபம்கூட அவளுக்கு இணையிலா அழகை அளித்திருந்தது. “நான் வேவுகாரியானால் என்னை ஏன் மணந்தீர்கள்?” என்று வினவினாள் பாண்டியன் மகள்.

“பாண்டிய மன்னர் உத்தரவு. கீழ்ப்படிய வேண்டியது உபதலைவன் கடமை,” என்றான் இந்திரபானு.

“அதை முன்னிட்டுத்தான் அன்று அதோ அந்த உள்ளறையில் என்னைத் தொட்டு தூக்கினீர்களாக்கும்?”

“ஆம்”

“இப்பொழுது அம்மாதிரி கட்டளை இருக்கிறதோ?”

“இருக்கிறது,” என்று கூறிக்கொண்டே அவளைத் தனது கையில் அலட்சியமாகத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளறைத் திரையை நோக்கிச் சென்றான் இந்திரபானு.

“எங்கே கொண்டு போகிறீர்கள்?” என்று பொய்த்திமிரல் திமிறினாள் அவள்.

“அலுவலிருப்பதாகப் பாண்டிய மன்னர் சொல்ல வில்லை?” என்று கேட்டு நகைத்தான் இந்திரபானு. அவன் கண்கள் வழக்கமான விஷமத்தைவிட அதிகச் சிரிப்பைக் கொட்டின. அடுத்த விநாடி உள்ளறை திரை விலகி முடிய து.

*

*

*

இது நடந்த மூன்றாம் நாள் வீரபாண்டியன் தன்னந்தனியாகக் கொற்கையின் பொருநையாற்றங்கரையில் நின்று அக்கரைக் காட்டையும் அதைத் தாண்டித் தெரிந்த கோட்டையையும் ஏறெடுத்து நோக்கினான். அன்றும் முழு மதி வான்வெளியில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் இரவு அதிகம் ஓடிவிட்ட நேரமல்ல அது. இருப்பினும் அவனுக்குப் பின்னிருந்த முத்தங்காடியின் இரைச்சல் பலமாயிருந்தது. ஏதோ புதுமர்க்கலங்கள் வந்ததன் காரணமாக வியாபாரக் கூச்சலும் காவலர் எக்சரிக்கையும் மிதமிஞ்சி இருந்தது. வீரபாண்டியன் எண்ணங்கள் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ஓடின. அதனால் அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி ரேகை மிதமிஞ்சிப் படர்ந்தது.

வெற்றி குடி வந்த அவனை வரவேற்க யாரும் வரவில்லை. எந்த அறிவிப்புமில்லாமல் யாரும் தொடராமலே வந்தான் அவன் கொற்கைக்கு. ஆகவே வெற்றிக் கொண்டாட்டமோ களிவெறியோ ஏதுமில்லை கொற்கையில். கொண்டாட்டங்கள் அடங்கி விட்ட காலம் அது. ஆகவே தன்னந்தனியே தனது சாம்பல் நிறப் புரவியின் கடிவாளத்தைக் கையில் பிடித்த வண்ணம் பொருநைக் கரையில் இறங்கி அக்கரை நோக்கிச் சென்றான். அன்று அவன் ஆற்றைத் தாண்டுவதில் எத்தனை மாறுபாடு! அவனைக் கண்டு அஞ்சியோடிய அஞ்சுக மில்லை, காட்டிலே கொலைகாரனில்லை, காட்டையடுத்த மேட்டிலே குறுவாள் பட்டு அவன் கிடக்கவும் இல்லையே!

எந்த இடைஞ்சலும் தேக்கமும் இல்லாத பயணம் அது. ஆனால் இளநங்கையைக் காணும் ஏக்கத்துடன் அவன் கோட்டைக்குச் சென்றான். அவன் வந்ததும் பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது கோட்டையில். வாணதித்தர் ஓடிவந்துமருமகனை வரவேற்றார். இளநங்கை மட்டும் அவனை வரவேற்கவில்லை.

அவன் உணவையும் தோழியே பரிமாறினாள். கடைசியில் பள்ளியறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்த பின்புதான் அவன் அவளைக் காண முடிந்தது.

அவள் தனது பஞ்சணையில் சாய்ந்திருந்தாள். வீரபாண்டியன் கதவைத் தாளிட்டு அவளருகில் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்தபோதும் அவள் பேசவில்லை, அவள் கையொன்றை எடுத்து அவன் தன் கையுடன் இணைத்துக் கொண்டபோதும் வாளாவிருந்தாள் வாணாதித்தன் மகள். இன்னொரு கையால் முகத்தைத் திருப்பி, “கோபமா இளநங்கை?” என்று வினவினாள் வீரபாண்டியன்.

அதற்கும் அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவள் விழிகளில் கோபம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. “என்னை எதுவும் கேட்க வேண்டாம்,” என்றாள் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு.

“வேறு யாரைக் கேட்பது?”

“குறிஞ்சியைக் கேளுங்கள்.”

“அவள் இப்பொழுது முத்துக்குமரியின் பணிமகளாயிருக்கிறாள்.”

“உங்களுக்கு மீண்டும் பணிமகளாக்கிக் கொள்ளலாமே, அவள் சொல்லைக் கேட்டுத்தானே என்னை இங்கு அனுப்பி விட்டார்கள்?”

அன்று காட்டில் பல்லக்கைத்துறந்து புரவிமீது தாவி ஏறி வந்த இளநங்கையின் கோபம் தீரவில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்ட வீரபாண்டியன் தனது இரு கைகளையும் அவள் இடைக்குக் கீழே கொடுத்து அவளைச் சற்றே தூக்கினான். தூக்கிய வேகத்தில் உடலுடன் உடல் தாக்கிய நேரத்தில். சொன்னான்: “இளநங்கை, உன் நிலை அப்படியிருந்தது. அதற்காக அவளைக் கோபித்து என்ன பயன்?” என்று.

“என்ன நிலை?” கோபம் தணியாமலே கேட்டாள் இளநங்கை.

“கொற்கை முத்திரையை நீயே தாங்கும் நிலை,” என்ற வீரபாண்டியன் கரங்கள் அவளை இறுக்கின.

அந்த நிலையில் அவள் கோபம் சற்றுத் தணிந்தது. அவன் உணர்ச்சி வேகம் அவளை ஆட்கொண்டது. “இதோ இருக்கிறது உங்கள் முத்திரை” என்று விரலில் அணிந்திருந்த ராஜ முத்திரை மோதிரத்தைக் காட்டினாள் இளநங்கை.

வீரபாண்டியன் ஒரு கையை விடுவித்துக்கொண்டு “இது ஒன்று போதுமா?” என்று அந்த முத்திரை மோதிரத்தைப் பற்றி இரண்டு விரல்களால் நெருடினான்.

“ஏன் இன்னொரு முத்திரையும் கொடுத்திருக்கிறீர்களே?” என்ற அவள் தனது கண்களை அவன் கண்களுடன் உறவாட விட்டாள். அவள் முகத்தில் கோபம் மறைந்து சற்றே வெட்கத்தின் சாயை படர்ந்தது.

“இன்னொரு முத்திரையா?” என்று ஏதும் அறியாதது போல் வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“ஆம், இதோ” என்று கூறிய இளநங்கை தன் கை மோதிரத்தைப் பிடித்திருந்த அவன் கையை எடுத்துக் கொண்டு போய் தனது வயிற்றில் வைத்தாள்.

வீரபாண்டியன் கை அந்த இடத்தில் நீண்டநேரம் நிலைத்துக் கிடந்தது. வாய் சொற்களை இழந்து கிடந்தது. வீரனான அவன் கண்களில் பெருமிதமும் காதலும் பொங்கி வழிந்தன. அந்தப் புருஷன் சங்கடத்தைக் கண்ட இளநங்கையின் இதழ்கள் இளநகை கொண்டன. “வேகத்தில் விளைவு தெரிவதில்லை புருஷர்களுக்கு. தெரிந்த பின் தைரியமும் இருப்பதில்லை,” என்று உள்ளுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

வீரபாண்டியன் இதயத்தில் உணர்ச்சிகள் பொங்கி வழிந்தன. அந்த உணர்ச்சியில் அவன் நிலையைக்கூட மறந்தான் அவன். பரலியின் எல்லைக் காட்டுப் பர்ணசாலைக்கும் அந்த இரவுக்கும் இடை புகுந்த காலத் தடையின் மடை நீங்கி விடவே வெள்ளமென பாய்ந்தன அவன் உணர்ச்சிகள். அந்த உணர்ச்சி வேகத்தில் அசைந்தன அவன் உதடுகள். கண்கள் எதிரே எழுந்த அழகு உச்சிகளில் நிலைத்தன. “மூன்றாவது

முத்திரை வேண்டுமா இளநங்கை?" என்று கேட்டன அவன் உதடுகள் மெள்ள.

"மூன்றாவது முத்திரையா?" வியப்பு அவள் கேள்வியில் ஒலித்தது.

"ஆம்," என்று கூறிய அவன் இதழ்கள் அந்த முத்திரை யைப் பொறிக்க அவள் இதழ்களை நோக்கிச் சென்றன.

மூற்றும்

